

Xuyên Không Về Thập Niên 70

2/4

TA CUỒM TIỀN BỎ TRON

DIY BOOK

Nguyệt
Bán
Tường
Vi

Xuyên Không Về Thập Niên 70, Ta Cuốn Tiền Bỏ Trốn

Nguyệt Bán Tường Vi

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Trọng Sinh, Nữ Cường

Cô không còn là giáo viên tiếng Anh trung học Lận Đình của năm 2023 nữa, mà trở thành Lận Đình, một cô dâu mới cưới ở năm 1967, hơn nữa còn đang bỏ trốn.

À... nếu nói một cách chính xác, cô là một cô dâu cuốn tiền bỏ trốn.

Nghĩ về câu chuyện đằng sau, Lận Đình cảm thấy đầu óc căng cứng, nhin không được lại thở dài một hơi...

"Đồng chí? Nữ đồng chí này? Cô có sao không? Có cần nước nóng không?".

Tiếng nói của một phụ nữ lạnh lạnh mạnh mẽ phá tan tiếng ồn xung quanh, vang vào tai Lận Đình. Cô hoàn hồn, giương mắt nhìn lên, gặp một khuôn mặt tươi cười.

Khi nhìn thấy ấm nước nóng trong tay người đó, cô nhanh chóng đáp: "Cần, cần lắm."

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26](#)
- [Chương 27: Chương 27](#)
- [Chương 28: Chương 28](#)
- [Chương 29: Chương 29](#)
- [Chương 30: Chương 30](#)
- [Chương 31: Chương 31](#)
- [Chương 32: Chương 32](#)

- [Chương 33: Chương 33](#)
- [Chương 34: Chương 34](#)
- [Chương 35: Chương 35](#)
- [Chương 36: Chương 36](#)
- [Chương 37: Chương 37](#)
- [Chương 38: Chương 38](#)
- [Chương 39: Chương 39](#)
- [Chương 40: Chương 40](#)
- [Chương 41: Chương 41](#)
- [Chương 42: Chương 42](#)
- [Chương 43: Chương 43](#)
- [Chương 44: Chương 44](#)
- [Chương 45: Chương 45](#)
- [Chương 46: Chương 46](#)
- [Chương 47: Chương 47](#)
- [Chương 48: Chương 48](#)
- [Chương 49: Chương 49](#)
- [Chương 50: Chương 50](#)
- [Chương 51: Chương 51](#)
- [Chương 52: Chương 52](#)
- [Chương 53: Chương 53](#)
- [Chương 54: Chương 54](#)
- [Chương 55: Chương 55](#)
- [Chương 56: Chương 56](#)
- [Chương 57: Chương 57](#)
- [Chương 58: Chương 58](#)
- [Chương 59: Chương 59](#)
- [Chương 60: Chương 60](#)
- [Chương 61: Chương 61](#)
- [Chương 62: Chương 62](#)
- [Chương 63: Chương 63](#)
- [Chương 64: Chương 64](#)
- [Chương 65: Chương 65](#)
- [Chương 66: Chương 66](#)
- [Chương 67: Chương 67](#)
- [Chương 68: Chương 68](#)

- [Chương 69: Chương 69](#)
- [Chương 70: Chương 70](#)
- [Chương 71: Chương 71](#)
- [Chương 72: Chương 72](#)
- [Chương 73: Chương 73](#)
- [Chương 74: Chương 74](#)
- [Chương 75: Chương 75](#)
- [Chương 76: Chương 76](#)
- [Chương 77: Chương 77](#)
- [Chương 78: Chương 78](#)
- [Chương 79: Chương 79](#)
- [Chương 80: Chương 80](#)
- [Chương 81: Chương 81](#)
- [Chương 82: Chương 82](#)
- [Chương 83: Chương 83](#)
- [Chương 84: Chương 84](#)
- [Chương 85: Chương 85](#)
- [Chương 86: Chương 86](#)
- [Chương 87: Chương 87](#)
- [Chương 88: Chương 88](#)
- [Chương 89: Chương 89](#)
- [Chương 90: Chương 90](#)
- [Chương 91: Chương 91](#)
- [Chương 92: Chương 92](#)
- [Chương 93: Chương 93](#)
- [Chương 94: Chương 94](#)
- [Chương 95: Chương 95](#)
- [Chương 96: Chương 96](#)
- [Chương 97: Chương 97](#)
- [Chương 98: Chương 98](#)
- [Chương 99: Chương 99](#)
- [Chương 100: Chương 100](#)
- [Chương 101: Chương 101](#)
- [Chương 102: Chương 102](#)
- [Chương 103: Chương 103](#)
- [Chương 104: Chương 104](#)

- [Chương 105: Chương 105](#)
- [Chương 106: Chương 106](#)
- [Chương 107: Chương 107](#)
- [Chương 108: Chương 108](#)
- [Chương 109: Chương 109](#)
- [Chương 110: Chương 110](#)
- [Chương 111: Chương 111](#)
- [Chương 112: Chương 112](#)
- [Chương 113: Chương 113](#)
- [Chương 114: Chương 114](#)
- [Chương 115: Chương 115](#)
- [Chương 116: Chương 116](#)
- [Chương 117: Chương 117](#)
- [Chương 118: Chương 118](#)
- [Chương 119: Chương 119](#)
- [Chương 120: Chương 120](#)
- [Chương 121: Chương 121](#)
- [Chương 122: Chương 122](#)
- [Chương 123: Chương 123](#)
- [Chương 124: Chương 124](#)
- [Chương 125: Chương 125](#)
- [Chương 126: Chương 126](#)
- [Chương 127: Chương 127](#)
- [Chương 128: Chương 128](#)
- [Chương 129: Chương 129](#)
- [Chương 130: Chương 130](#)
- [Chương 131: Chương 131](#)
- [Chương 132: Chương 132](#)
- [Chương 133: Chương 133](#)
- [Chương 134: Chương 134](#)
- [Chương 135: Chương 135](#)
- [Chương 136: Chương 136](#)
- [Chương 137: Chương 137](#)
- [Chương 138: Chương 138](#)
- [Chương 139: Chương 139](#)
- [Chương 140: Chương 140](#)

- [Chương 141: Chương 141](#)
- [Chương 142: Chương 142](#)
- [Chương 143: Chương 143](#)
- [Chương 144: Chương 144](#)
- [Chương 145: Chương 145](#)
- [Chương 146: Chương 146](#)
- [Chương 147: Chương 147](#)
- [Chương 148: Chương 148](#)
- [Chương 149: Chương 149](#)
- [Chương 150: Chương 150](#)
- [Chương 151: Chương 151](#)
- [Chương 152: Chương 152](#)
- [Chương 153: Chương 153](#)
- [Chương 154: Chương 154](#)
- [Chương 155: Chương 155](#)
- [Chương 156: Chương 156](#)
- [Chương 157: Chương 157](#)
- [Chương 158: Chương 158](#)
- [Chương 159: Chương 159](#)
- [Chương 160: Chương 160](#)
- [Chương 161: Chương 161](#)
- [Chương 162: Chương 162](#)
- [Chương 163: Chương 163](#)
- [Chương 164: Chương 164](#)
- [Chương 165: Chương 165](#)
- [Chương 166: Chương 166](#)
- [Chương 167: Chương 167](#)
- [Chương 168: Chương 168](#)
- [Chương 169: Chương 169](#)
- [Chương 170: Chương 170](#)
- [Chương 171: Chương 171](#)
- [Chương 172: Chương 172](#)
- [Chương 173: Chương 173](#)
- [Chương 174: Chương 174](#)
- [Chương 175: Chương 175](#)
- [Chương 176: Chương 176](#)

- [Chương 177: Chương 177](#)
- [Chương 178: Chương 178](#)
- [Chương 179: Chương 179](#)
- [Chương 180: Chương 180](#)
- [Chương 181: Chương 181](#)
- [Chương 182: Chương 182](#)
- [Chương 183: Chương 183](#)
- [Chương 184: Chương 184](#)
- [Chương 185: Chương 185](#)
- [Chương 186: Chương 186](#)
- [Chương 187: Chương 187](#)
- [Chương 188: Chương 188](#)
- [Chương 189: Chương 189](#)
- [Chương 190: Chương 190](#)
- [Chương 191: Chương 191](#)
- [Chương 192: Chương 192](#)
- [Chương 193: Chương 193](#)
- [Chương 194: Chương 194](#)
- [Chương 195: Chương 195](#)
- [Chương 196: Chương 196](#)
- [Chương 197: Chương 197](#)
- [Chương 198: Chương 198](#)
- [Chương 199: Chương 199](#)
- [Chương 200: Chương 200](#)
- [Chương 201: Chương 201](#)
- [Chương 202: Chương 202](#)
- [Chương 203: Chương 203](#)
- [Chương 204: Chương 204](#)
- [Chương 205: Chương 205](#)
- [Chương 206: Chương 206](#)
- [Chương 207: Chương 207](#)
- [Chương 208: Chương 208](#)
- [Chương 209: Chương 209](#)
- [Chương 210: Chương 210](#)
- [Chương 211: Chương 211](#)
- [Chương 212: Chương 212](#)

- [Chương 213: Chương 213](#)
- [Chương 214: Chương 214](#)
- [Chương 215: Chương 215](#)
- [Chương 216: Chương 216](#)
- [Chương 217: Chương 217](#)
- [Chương 218: Chương 218](#)
- [Chương 219: Chương 219](#)
- [Chương 220: Chương 220](#)
- [Chương 221: Chương 221](#)
- [Chương 222: Chương 222](#)
- [Chương 223: Chương 223](#)
- [Chương 224: Chương 224](#)
- [Chương 225: Chương 225](#)
- [Chương 226: Chương 226](#)
- [Chương 227: Chương 227](#)
- [Chương 228: Chương 228](#)
- [Chương 229: Chương 229](#)
- [Chương 230: Chương 230](#)
- [Chương 231: Chương 231](#)
- [Chương 232: Chương 232](#)
- [Chương 233: Chương 233](#)
- [Chương 234: Chương 234](#)
- [Chương 235: Chương 235](#)
- [Chương 236: Chương 236](#)
- [Chương 237: Chương 237](#)
- [Chương 238: Chương 238](#)
- [Chương 239: Chương 239: Hoàn](#)

Chương 1: Chương 1

“Tu... Tu...”

Tiếng còi tàu kéo dài, cột khói bốc lên cuộn cuộn.

Sau ba ngày chạy liên tục, cuối cùng đoàn tàu hơi nước cũng vào ga thành phố Thượng Hải vào buổi chiều tà, khi ánh nắng đang dần tắt.

Vừa dừng lại, cửa của từng toa tàu đã mở ra giữa tiếng ồn ào xô đẩy.

Lận Đình cột hai bím tóc dài đến eo, trông có vẻ hơi chật vật nhếch nhác, cố gắng nín thở, mang theo bọc hành lý, chen chúc theo dòng người đi xuống tàu.

Bệ tàu đông đúc, chật như nêm cối, không khác gì bên trong toa tàu. Cô không dám đứng yên một chỗ gây cản trở, nên tiếp tục chen ra ngoài.

Chỉ khi rời khỏi đám đông, cô mới đặt bọc hành lý xuống, bắt chước những hành khách xung quanh, giấu hai tay vào tay áo, ngồi lên bọc hành lý, ngẩn người nhìn những hành khách khác leo lên tàu qua cửa sổ, suy nghĩ dần dần bay xa.

Cô không thể hiểu nổi!

Dù đã trôi qua một ngày, Lận Đình vẫn không thể hiểu rõ.

Tại sao chỉ sau một giấc ngủ, mọi thứ đều thay đổi.

Cô không còn là giáo viên tiếng Anh trung học Lận Đình của năm 2023 nữa, mà trở thành Lận Đình, một cô dâu mới cưới ở năm 1967, hơn nữa còn đang bỏ trốn.

À... nếu nói một cách chính xác, cô là một cô dâu cuỗm tiền bỏ trốn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ về câu chuyện đằng sau, Lận Đình cảm thấy đầu óc căng cứng, nhin không được lại thở dài một hơi...

“Đồng chí? Nữ đồng chí này? Cô có sao không? Có cần nước nóng không?”

Tiếng nói của một phụ nữ lạnh lạnh mạnh mẽ phá tan tiếng ồn xung quanh, vang vào tai Lận Đình. Cô hoàn hồn, giương mắt nhìn lên, gặp một khuôn mặt tươi cười.

Khi nhìn thấy ấm nước nóng trong tay người đó, cô nhanh chóng đáp: “Cần, cần lắm.”

Trong lúc nói chuyện, cô lấy bình trà từ bao hành lý, đứng dậy để nhận nước rồi nói lời cảm ơn: “Cảm ơn cô, đồng chí.”

Chỉ sau khi trải nghiệm thực tế, Lận Đình mới biết, trong thời đại này, nước trên tàu không đủ, việc sử dụng nước càng khó khăn hơn. Vì vậy, mỗi khi tàu đến một ga, sẽ có nhân viên mang ấm nước nóng đến phân phát nước sôi.

Khi thấy nữ đồng chí có vẻ đã phục hồi tinh thần, nhân viên không hỏi thêm, rót nước xong rồi nói một câu “phục vụ nhân dân”, sau đó lại tiến đến hành khách tiếp theo đang đưa bình trà ra.

Thấy vậy, Lận Đình ngồi trở lại bọc đồ của mình, cả hai tay ôm lấy bình trà nhấm nháp.

Lận Đình sợ lạnh, nước ấm trôi vào cổ họng khiến cô không kiềm được mà nheo mắt lại vì dễ chịu, cảm giác mệt mỏi trên cơ thể cũng giảm đi một phần.

Cô thực sự muốn nghỉ ngơi thêm một lúc, sau vài ngày ngồi trên ghế cứng khiến xương cốt cảm thấy đau nhức.

Nhưng cô biết rằng trời sắp tối, cô vẫn chưa tìm được nơi trú ngụ, đây không phải là lúc để thả lỏng.

Vì vậy, sau khi uống xong nước, cô xách bọc đồ đi ra ngoài.

Cuối những năm 60.

Thành phố Thượng Hải có “xe taxi rùa”, mặc dù chỉ là xe ba bánh điện, nhưng cũng đã cứu vớt Lận Đình.

Phí khởi đầu là 2 hào, đến nhà nghỉ gần nhất từ ga tàu điện mất 7 hào.

Trong những năm tháng khó khăn này, mỗi một hào cũng phải tiết kiệm, hầu hết mọi người thà đi bộ còn hơn là gọi taxi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng Lận Đình thực sự mệt mỏi, đi bộ cũng lão đảo.

Thay vì tiếc vài xu, cô cảm thấy thương cho bản thân mình phải trải qua những điều này hơn.

Có điều, sự “hào phóng” trong vài giây trước này không thể kéo dài, nghe nhân viên đăng ký thông báo có phòng đơn, phòng đôi và phòng tư, sau khi xác nhận phòng đôi chỉ dành cho nữ đồng chí, Lận Đình quyết định chọn phòng đôi rẻ hơn một nửa.

Thái độ của nhân viên đăng ký không lạnh cũng không nóng, nhưng chị cả Lưu, nhân viên phục vụ dẫn cô đến phòng, lại rất nhiệt tình.

Sau khi vào phòng, chị cả Lưu mang theo nét mặt tươi cười, dùng tiếng Bắc Kinh có pha chút giọng Thượng Hải giới thiệu sơ lược về bố trí trong phòng và vị trí của phòng nước nóng, cười nói: “Nếu tối nay không có đồng chí nữ nào đến ở, thì cô sẽ có một phòng riêng giống như phòng đơn.”

Lận Đình cũng nghĩ như vậy, cô cười đáp: “Cảm ơn chị cả Lưu.”

“Khách sáo gì? Một nữ đồng chí ra ngoài một mình cũng không dễ dàng, tôi thấy trên thư giới thiệu của cô viết là đi thăm quân đội, đi gặp người yêu à?”

Đã quen với khoảng cách xã hội ở thế giới hiện đại, mặc dù không thực sự thoải mái với sự nhiệt tình của người đối diện, nhưng Lận Đình vẫn mỉm cười trả lời: “Vâng, chồng tôi là một quân nhân.”

“Thật đáng ngưỡng mộ! Tất cả quân nhân đều là những anh hùng... À, nếu cô muốn tắm thì có thể qua phòng bên cạnh, bên cạnh nhà nghỉ có một phòng tắm, có vé chỉ mất 1 hào, không có vé thì 2 hào.” Người dân luôn có sự kính trọng tự nhiên đối với quân nhân, bà chị phục vụ đã nhiệt tình nay càng trở nên nhiệt tình hơn.

Lận Đình cảm ơn một lần nữa rồi hỏi: “Xin hỏi ở gần đây có chỗ nào gọi điện thoại không?”

“Có chứ, ra khỏi cửa rẽ phải, đi thẳng khoảng hơn một trăm mét sẽ thấy một buồng điện thoại công cộng. Vài năm trước không có tiện ích này đâu, phải đến bưu điện. Nhưng sau này chính phủ có chính sách tốt, thành phố chúng ta giờ có hơn ba nghìn buồng điện thoại...” Sau khi giải thích một cách tự hào, chị cả Lưu lại nhìn đồng hồ, nói: “Hôm nay chắc là không kịp rồi, sáng mai cô đi sớm, từ 7 giờ sáng đã có người rồi.”

Chương 2: Chương 2

Khi biết có điện thoại để gọi, Lận Đình thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Lận Đình không đi tắm ở phòng bên cạnh.

Không phải vì tiếc tiền, mà vì mang theo một số tiền lớn nên không tiện.

Cả bữa tối, cô chỉ đi đến một nhà hàng quốc doanh gần đó mua bánh bao về ăn.

Sau khi no nê, cô chịu đựng cái lạnh, lau người bằng khăn rồi chui vào chăn.

Dù có bao nhiêu lo âu, cũng phải ngủ một giấc đã.

Ừm... Cô thực sự mệt mỏi quá.

Khi tỉnh dậy lần nữa, đã là 9 giờ sáng ngày hôm sau.

Ngủ liên tục hơn mười giờ, cảm giác mệt mỏi đã biến mất, nhưng bụng lại đói khủng khiếp.

Có điều, trong lòng có việc cần làm, cô đành bỏ lỡ bữa sáng.

Vì vậy, sau khi vệ sinh cá nhân xong, Lận Đình chỉ ăn vài miếng bánh quy để đỡ đói, rồi lấy đồ ra khỏi cửa.

Chị cả Lưu nói đúng, không xa nhà nghỉ thực sự có một buồng điện thoại công cộng.

Người nhận / gọi điện thoại không nhiều, chưa đến 5 phút đã đến lượt của Lận Đình.

Đặt ống nghe lên tai, chờ đợi bên kia kết nối, dù tính cách của Lận Đình khá bình tĩnh, lúc này cô cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Không căng thẳng không được, bởi vì bây giờ Lận Đình cô đang chiếm lấy cơ thể này.

Vì vậy, những lỗi lầm mà nguyên thân mắc phải, cô cũng phải chịu trách nhiệm.

Không biết nguyên thân đi đâu? Liệu có phải họ đổi cơ thể cho nhau?

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ đến điều này, Lận Đình cảm thấy hơi bức bối, di chuyển chân mình một chút, quay mặt về phía con đường mang đậm dấu ấn thời gian.

Nói về nguyên thân, trong một số phương diện cũng khá giống cô.

Sinh ra ở nông thôn, được gia đình yêu thương, học hành khá giỏi.

Dù không giàu có, nhưng cuộc sống vẫn diễn ra suôn sẻ.

Chỉ là đời trước Lận Đình học lên đến cấp sau đại học, sau khi tốt nghiệp cô đã trở thành giáo viên tiếng Anh ở trường trung học.

Còn nguyên thân, nhờ vào thành tích xuất sắc, đến 18 tuổi, cô ta đã thi đỗ vào trường Đại học Sư phạm của tỉnh vào năm 64.

Đây là một thời đại thiếu thốn về mọi mặt, giá trị của sinh viên đại học rất cao.

Trong mắt mọi người, nguyên thân giống như một con phượng hoàng vàng bay ra từ khe núi.

Mọi người đều tin tưởng rằng, cô gái này sẽ thành công trong tương lai.

Nhưng đáng tiếc, tháng 6 năm 66, cuộc sống suôn sẻ của nguyên thân bắt đầu gặp phải sóng gió.

Một cuộc cách mạng không chỉ khiến các trường đại học ngừng giảng dạy, thậm chí nhiều sinh viên và giáo sư cũng bị liên lụy.

Lận Đình may mắn không bị ảnh hưởng vì sinh ra ở nông thôn.

Nhưng đối với một cô gái tự cao tự đại, luôn gặp may mắn, dù thoát khỏi mọi rắc rối, cô ta cũng không cảm thấy hạnh phúc.

Bởi vì không có bằng tốt nghiệp đại học, khi trở về quê nhà, cô ta đi tìm việc làm cũng không khác gì học sinh trung học.

Nhưng nói như vậy cũng không đúng.

Nói một cách nghiêm túc, những người từ gia đình nông thôn, dù đi làm ở nhà máy hoặc trường học ở thị trấn, dù giỏi đến đâu cũng khó có thể cạnh tranh với những người có “mối quan hệ” và “bối cảnh” tốt.

Cô gái chỉ đi học suốt mười mấy năm, luôn là niềm tự hào của cha mẹ và người dân trong làng, nhưng cuối cùng chỉ có thể trở về nhà làm nông.

Hơn nữa, bạn trai của cô ở đại học, vì vấn đề gia thế đã cưới con gái của chủ nhiệm ủy ban cách mạng, đi xa đến tận vùng biên giới Tây Tạng.

Những cú sốc chồng chất lên nhau, khiến cô gái kiêu hãnh này bị mài mòn góc cạnh.

Sau vài tháng làm nông, cô ta dần dần lắng nghe lời khuyên từ các dì các thím trong thôn, cảm thấy dù giỏi đến đâu, phụ nữ vẫn nên kết hôn, kết hôn với một người đàn ông có địa vị cũng là một thành tựu!

Nhưng việc tìm một người bạn đời tốt không phải lúc nào cũng dễ dàng, đặc biệt khi cô ta từng có một bạn trai cũ là sinh viên đại học để so sánh.

Sau vài tháng tìm kiếm, cô ta mới chọn được Hoắc Tiểu, một sĩ quan quân đội từ thôn bên cạnh, người này mất vợ và có hai con.

Hoắc Tiểu rất đẹp trai, dù kết hôn lần hai lại có hai đứa con, nhưng anh ta hiện đã là phó trung đoàn.

Cô gái có học thức đương nhiên hiểu rằng một phó trung đoàn ở tuổi đôi mươi có nghĩa là gì.

Mặc dù vào ngày cưới, Hoắc Tiểu phải quay lại đơn vị do nhiệm vụ, không thể tham dự tiệc cưới, nguyên thân cũng chỉ tức giận một lúc rồi quyết định tập trung vào cuộc sống hôn nhân.

Vân Mộng Hạ Vũ

Có điều, mọi thứ không như mong đợi.

Chỉ sau một tháng sống yên bình, tin tức về cái c.h.ết của Hoắc Tiểu được truyền về thôn.

Nguyên thân còn chưa kịp buồn bã hay có cảm xúc gì khác, thì đã động lòng trước bức thư từ bạn trai cũ, nói về “cách mạng” và

cuộc sống.

Kết quả là, chỉ sau vài lần trao đổi thư, ba tháng sau cái c.h.ết của Hoắc Tiểu, cô gái từng sống những ngày tháng tệ hại sau khi rời trường, đã hạ quyết tâm.

Cô ta muốn đến Tây Tạng!

Đồng thời cô ta tin chắc rằng chỉ cần gặp lại bạn trai cũ, mọi thứ sẽ trở lại như xưa.

Chương 3: Chương 3

Một khi đã có ý định, nó sẽ giống như móng vuốt cào vào tim.

Sau một thời gian lưỡng lự, nguyên thân lén lấy một ít thư giới thiệu trống đã được đóng dấu, cũng lấy trộm một số tiền của gia đình, chọn vài bộ quần áo rồi rời đi trong đêm.

Cô ta không để lại bất kỳ thông tin nào.

Khi mọi người trong thôn bắt đầu đi tìm kiếm thì cô ta đã lên tàu, dự định xuất phát từ thành phố Thượng Hải để đến Tây Tạng.

Có điều, giữa chừng, không biết vì sao sau một giấc ngủ, cô ta lại biến thành Lận Đình của thế kỷ 21.

Theo quan điểm của Lận Đình, nguyên thân chỉ là một người học hành nhiều quá mà trở nên ngốc nghếch.

Mặc dù chiếm lấy cơ thể của người ta còn nói như vậy có vẻ không đúng, nhưng cô vẫn không thể cưỡng lại việc có suy nghĩ này.

Không nói đến việc làm như vậy, cô ta đã làm tổn thương bao nhiêu người yêu thương mình.

Chỉ là vào những năm 60, 70, một cô gái trẻ đẹp độc thân đi đến Tây Tạng một mình thực sự là điều không tưởng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không chỉ phải đối mặt với tác động của cao nguyên, mà còn phải đối mặt với thảo nguyên cỏ khô và núi tuyết dày đặc.

Không có bình ôxy, không có xe đi thẳng.

Nếu không gặp được xe để đi nhờ, có khi phải đi bộ trong một tháng.

Vậy thì, cô sẽ ăn gì? Uống gì? Nghỉ ngơi ở đâu?

Chỉ cần nghĩ đến điều đó cũng đủ làm cô cảm thấy khó thở.

Lận Đình không muốn chết, nên tất nhiên cô không thể đi đến Tây Tạng, hướng hồ là đi tìm một người đàn ông đã kết hôn có ý định xấu xa.

Nhưng... cô cũng không thể trở về thôn ngay lúc này.

Dù sao, nếu cô không thể trở về thế giới sau này, cô không muốn sống với danh tiếng xấu xa.

Vì vậy, sau khi cân nhắc, Lận Đình tạo ra một lý do hợp lý hơn cho việc nguyên thân lấy tiền bỏ trốn.

Cô sử dụng một tờ thư giới thiệu trống, điền vào đó là đơn vị của Hoắc Tiểu.

Cô nói rằng cô không tin Hoắc Tiểu hy sinh, muốn đến đơn vị quân đội để tìm hiểu rõ ràng, nếu thông tin là chính xác, cô cũng muốn nhận lại đồ đạc của anh.

Mặc dù lý do này khi truy cứu đến cùng, có vẻ không thực sự thuyết phục, nhưng hiện tại chỉ có thể làm như vậy.

May là đơn vị quân đội mà Hoắc Tiểu tham gia đóng quân ở Thành Đô, từ góc độ tuyến đường, việc xuất phát từ thành phố Thượng Hải cũng có lý.

Có điều, khi nghĩ đến việc không thể gặp lại cha mẹ, Lận Đình vẫn cảm thấy rất buồn.

Trong lúc cô cảm thấy bức bối, hoạt động chân của mình để chuyển hướng, lần thứ ba gọi điện thoại cho Hoắc Gia Trang, cuối cùng cũng có người trả lời.

Lận Đình căng thẳng mím môi, rồi nhanh chóng khẽ thở dài một hơi, trầm giọng lên tiếng: “Xin chào, đồng chí, tôi là...”

Đại đội Hướng Dương thuộc về Hoắc Gia Trang, nằm ở phía đông bắc của tổ quốc, mùa đông lạnh giá kéo dài. Cuối tháng 12, khắp nơi phủ đầy tuyết trắng.

Những năm trước, vào thời gian này, người dân trong làng thường ở trong nhà tránh rét, nhưng năm nay có chút khác biệt.

Bởi vì người con trai xuất sắc nhất của làng - Hoắc Tiểu mới hy sinh được hơn ba tháng, t.h.i t.h.ể vẫn còn lạnh lẽo, cô con dâu mới là một cô gái tốt nghiệp đại học vừa cưới chưa bao lâu đã bỏ rơi gia đình chồng để chạy trốn.

Cô ta chạy trốn còn mang theo tiền.

Thật là chấn động!

Thật là hiếm thấy!

Điều này đã trở thành chủ đề nóng hổi không kém gì dịp lễ Tết.

Vì thế, nhà họ Hoắc những ngày này không thiếu người qua lại.

Tất nhiên, phần lớn mọi người đều mang tâm ý tốt.

Chẳng hạn như thím ba của Hoắc Tiểu - Trương Mai Hoa, kể từ khi cháu dâu chạy trốn, bà ấy luôn lo lắng cho mẹ Hoắc Tiểu,

chính là chị dâu cả Hồ Tú của mình, gần như ở luôn trong nhà chị dâu.

“Hoa Mai, cô về đi, tôi đỡ hơn nhiều rồi.” Sau khi những người tới xem náo nhiệt hôm nay rời đi, Hồ Tú dựa vào giường, kiểm tra hai đứa cháu trai cháu gái đang ngủ có ướt giường không, rồi mới yếu ớt khuyên em dâu về nhà.

Trương Mai Hoa cao lớn, khuôn mặt tròn trịa toát lên vẻ chất phác, lúc này đang ngồi xếp bằng ở cuối giường, bên cạnh có một cái rổ đựng hạt dẻ lông, đang khéo léo bóc vỏ gai.

Nghe vậy, bà ấy liếc nhìn chị dâu đã già đi nhiều, rầu rĩ nói: “Về nhà cũng chỉ làm những việc này, ở đâu cũng như nhau thôi.”

Từ khi tin tức về cái c.h.ế.t của cháu trai truyền về, chị dâu cả ốm một trận, yếu ớt suốt hai ba tháng, vừa mới hồi phục, con dâu lại xảy ra chuyện, người phụ nữ từng xinh đẹp giờ đã có tóc bạc, gầy như que củi.

Bà ấy là người không giỏi ăn nói, không biết nói lời hay ý đẹp, lại sợ chị dâu cả suy nghĩ tiêu cực, nên chỉ có thể trông nom chị.

Hơn nữa, khi bà ấy ở đây, những người hay nói xấu kia cũng phải kiêng dè vì chồng bà ấy là kế toán của đại đội.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú sống chung với em dâu mấy chục năm, làm sao không hiểu nỗi lo lắng của em dâu, đành phải khuyên nhủ thêm: “Tôi còn phải nuôi Miêu Miêu và Quả Quả, không thể nào buông xuôi được.”

Quả nhiên, Trương Mai Hoa thò đầu ra, tò mò nhìn cặp song sinh long phượng trắng nõn, mũm mĩm, đang định nói thêm điều gì đó thì cánh cửa gỗ dày “kéo kẹt” một tiếng, bị người ta đẩy mở.

Chương 4: Chương 4

Tiếp theo đó là giọng nói hơi the thé của chị dâu thứ hai - Trần Quế Lan: “Chị dâu cả, lão bí thư đến thăm chị đấy.”

So với cô con dâu thứ ba Trương Mai Hoa khỏe mạnh chất phác, chị dâu ở giữa Trần Quế Lan, dù nhỏ nhắn nhưng lại rất mạnh mẽ quyết đoán.

Vừa thấy khuôn mặt hình quả lê xinh đẹp của bà ta xuất hiện trước mắt, lời nói đã rơi xuống như mưa: “Chị dâu cả, không phải em nói, chị quá mềm lòng rồi, chúng ta cần gì phải giữ mặt mũi cho đứa con gái nhà họ Lận kia? Người trong làng đều nói nó chắc chắn bỏ trốn rồi, nếu không làm sao thiếu hụt nhiều tiền quần áo như vậy? Theo em, loại dâu như thế không cần tìm nữa, kệ nó bỏ trốn hay tái giá, quan trọng là phải đòi lại tiền từ nhà họ Lận, à, phải đòi thêm tiền bồi thường nữa!”

Bà ta còn muốn nói, nếu chị dâu cả không quan tâm đến số tiền đó thì có thể cho gia đình họ, không giống như gia đình chị dâu cả chỉ có một Miêu Miêu, Trần Quế Lan sinh tới sáu đứa con, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt gầy guộc, tái nhợt của chị dâu cả, lại có lão bí thư đi theo sau, cuối cùng bà ta chỉ nhếch mép, lấy hạt dưa ra từ túi, ngồi xuống mép giường bắt đầu bóc hạt.

Hồ Tú không để ý đến cô em dâu thứ hai ồn ào, mà quay sang nhìn lão bí thư đang đội mũ Lôi Phong, mặc áo dày nhiều lớp vá, khuôn mặt đầy vết thời gian, bà ngồi thẳng lên một chút, chào hỏi: “Sao ông lại đến đây? Mời ngồi, Mai Hoa, đi pha cho lão bí thư một tách trà ấm.”

Trương Mai Hoa: “Vâng! Em đi ngay đây.”

Lão bí thư đặt túi vải xuống bàn, vỗ bỏ tuyết trên người, rồi ngồi xuống chiếc ghế đẩu không xa giường, nghe vậy vội vã vẩy tay: “Không cần những thứ tốt đó đâu, nước lọc thôi.”

Hồ Tú không nghe lời, bảo Trương Mai Hoa tiếp tục đi pha trà, lại nhắc nhở bà ấy pha một cốc nước đường cho Trần Quế Lan, rồi mới nhìn về phía lão bí thư: “Tôi thật sự không sao, ngày mai có thể xuống ruộng làm việc rồi, nhưng ông thì sao, bên ngoài tuyết dày đường trơn, lỡ có chuyện gì. . .”

“Khụ khụ... Có chuyện gì đâu? Tôi vẫn ổn mà... Khụ khụ... Còn cô, chỉ cần cô nghĩ thoáng ra là tốt, cuộc đời này dù khổ cực, nhưng ngày qua ngày vẫn phải sống chứ? Hơn nữa cô cũng phải nghĩ cho hai cháu.” Lão bí thư tuổi đã cao, nói chuyện luôn lải nhải, lẩm bẩm mãi một hồi, lại châm điếu cày, hút hai hơi, rồi như nhớ ra điều gì, chỉ vào túi nhỏ trên bàn, tiếp tục nói: “Tôi mang cho cô vài cân lương thực, không nhiều, là thực phẩm tốt, có thể bồi bổ cơ thể. . .”

Nghe đến đây, Hồ Tú không thể ngồi yên, vội vàng ngắt lời: “Không được, ông hãy mang về đi, tôi thực sự không thiếu thức ăn.”

Lời này không phải khách sáo, dù chồng Hồ Tú mất sớm, chỉ để lại một mình con trai, nhưng cha mẹ chồng và em chồng cùng các chị em dâu đều có giúp đỡ.

Thêm vào đó, nhà ngoại của bà cũng có nhiều anh em trai, bà là người giỏi giang, những năm trước sống không tệ, chưa kể đến

tiền trợ cấp con trai gửi về từ quân đội.

Lão bí thư mắt lóa lên: “Đây không phải của riêng tôi, mọi người đều đồng ý, chúng ta gọi đó là chăm sóc gia đình liệt sĩ, tổ chức cũng khuyến khích, chỉ là thằng bé Tiểu...” Nói đến cuối, ông cụ từ trước tới giờ thường hay lớn tiếng cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Nghe những lời này, Hồ Tú đã khô cạn nước mắt lại chớp mắt, dù con trai hy sinh hơn ba tháng, nhưng trái tim bà vẫn đau đớn không nguôi.

Thấy vậy, Trần Quế Lan đang vui vẻ uống nước đường, vội vàng đổi chủ đề: “Lão bí thư, ông nhắc những điều này làm gì? Theo tôi, chúng ta nên tập hợp một số người đàn ông, mang theo vũ khí đi tìm nhà họ Lận, con gái nhà họ ấy cuỗm theo một số tiền lớn bỏ trốn, không thể để yên như vậy được.”

Nghe vậy, Hồ Tú cũng không kìm được cảm xúc, vội vàng vỗ một cái vào em dâu hai: “Thông gia là người tốt, hôm nay đến trả lại một phần tiền, nói phần còn lại sẽ gom góp sau. Hơn nữa, chuyện của đứa trẻ Lận Đình còn chưa rõ ràng, đừng nói lung tung làm xấu danh tiếng người khác.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Bà không nói ra là mình vốn không muốn nhận tiền, dù sao đi nữa, con dâu xuất sắc như vậy mà vừa vào cửa đã phải góa bụa, đó là lỗi của gia đình họ.

Nhưng bà thông gia ném tiền xuống chạy mất.

Nhớ đến đối phương với đôi mắt sưng húp như thế nào, miệng cũng bị vài nốt phỏng to, hiển nhiên mấy ngày nay cũng không dễ dàng gì, Hồ Tú dù có oán hận cũng tan biến.

Đặc biệt là trong đồng tiền đó, có tờ đại đoàn kết, cũng có tiền lẻ, mới cũ đều có, nghĩ cũng biết được là gom góp không dễ dàng.

Chính vì phẩm chất của nhà họ Lận như vậy, khiến Hồ Tú nghi ngờ về việc con dâu mất tích, có thể là do sự cố khác. Người nhà hiểu biết như vậy, con cái học được cũng phải biết điều.

Trần Quế Lan không ngờ nhà họ Lận thật sự sẵn lòng trả tiền, lập tức ngạc nhiên: “Thật là hiếm có, chẳng lẽ là cây trúc tốt mọc ra mầm xấu?”

Lão bí thư cũng thấy lạ, vừa muốn hỏi thêm vài câu, liền nghe thấy bên ngoài có người hỏi: “Trong nhà có ai không?”

Chương 5: Chương 5

Giọng nói nghe có vẻ xa lạ, mọi người nhìn nhau, cuối cùng Trương Mai Hoa đang ngồi bên cạnh bếp lò bóc hạt dẻ, đứng dậy đi mở cửa.

Một lúc sau, khi quay trở lại, phía sau bà ấy là một người phụ nữ trung niên mặc áo khoác quân đội.

Lão bí thư nhận ra người đến, ngạc nhiên đứng dậy: “Bí thư Vương? Cô đến đây làm gì?”

“À, tôi đến đây có chuyện tốt!” Người đến chính là bí thư Vương Xuân Linh của công xã Hoắc Gia Trang.

Vương Xuân Linh đương nhiên biết đến Hoắc Tiểu - sĩ quan xuất sắc nhất của xã. Đặc biệt sau khi Hoắc Tiểu hy sinh, vì là gia đình liệt sĩ, bà ấy càng chú ý hơn.

Vì vậy, chuyện vợ Hoắc Tiểu lấy tiền bỏ trốn, Vương Xuân Linh cũng hiểu rõ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Còn không phải sao, khi chuyện vừa có bước chuyển mới, bà ấy lập tức tự mình vội vã đến. Vừa ngồi xuống ghế, bà ấy đã không chờ đợi được, nói: “Lận Đình gọi điện về!”

“Gì cơ?!”

Một lời nói như làm dấy lên ngàn sóng, làm cho mọi người xung quanh đều bất ngờ.

Sau một hồi, người phản ứng nhanh nhất là Hồ Tú, mắt đỏ hoe, cố gắng di chuyển đến bên giường, không quan tâm đến cảm giác chóng mặt, vội vàng hỏi: “Tôi biết con bé Lận Đình không phải là người xấu, bí thư Vương, bà nhanh nói đi, Lận Đình đi đâu? Có phải nó gặp khó khăn gì không?”

Vương Xuân Linh không vòng vo, trực tiếp truyền đạt lại lý do mà Lận Đình nói qua điện thoại, cuối cùng còn thêm vào: “...Con bé chỉ muốn xác nhận xem việc Hoắc Tiểu hy sinh có phải là sự thật không. Lận Đình còn nói, dù sự thật thế nào đi chăng nữa, vẫn là vợ chồng một đời, cần phải đưa đồ đạc của Hoắc Tiểu về nhà. Con bé lo lắng bà không đồng ý cho nó đến đơn vị nên mới lén lút đi, vì đi gấp quá nên quên để lại lời nhắn. Bây giờ, nghĩ mọi người lo lắng, nó gọi điện về ngay khi vừa đến Thượng Hải.”

Nghe xong câu chuyện, mọi người đều vui mừng xúc động, chỉ có Trần Quế Lan là ngoại lệ, bà ta luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, ngừng ăn hạt dưa, đôi mắt nhỏ đầy nghi ngờ: “Đi thì đi, sao lại lấy hết tiền trong nhà?”

Vương Xuân Linh nói: “Lận Đình nói, nó sẽ không sử dụng tiền trong nhà, mang theo chỉ là sợ Hoắc Tiểu nếu có chuyện gì cần tiền...”

Nói đến đây, bí thư Vương lại cảm thán: “Phải nói con bé đúng là người có học, đối với mọi việc đều giữ tâm thái tích cực tìm hiểu sự thật, tự mình đi xem xét cũng tốt, dù kết quả thế nào, ít nhất cũng có lời giải thích, phải không?”

Dĩ nhiên, không phải bà ấy tin tưởng hoàn toàn vào những gì Lận Đình nói.

Chỉ là lý do này có lợi cho mọi người, nên bà ấy tin đó là sự thật, đồng thời cũng cần phải nhanh chóng xác nhận.

Đương nhiên Hồ Tú cũng muốn tin vào lý do này, lúc này bà trở nên sáng sủa hơn: “Đúng vậy, đúng vậy! Lận Đình làm như vậy là đúng, con bé có lòng.”

Lão bí thư nói: “Không sao thì tốt rồi, tôi sẽ quay lại thôn giải thích một chút, không thể để mọi người hiểu lầm một cô gái tốt.”

Bí thư Vương liên tục gật đầu: “Phải giải thích cho rõ ràng, tôi sẽ cùng ông đến trạm phát thanh, dùng loa phóng thanh thông báo.”

Nói xong, bà ấy bắt đầu sốt ruột, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Không trách bà ấy vội vàng như vậy, sự việc này thực sự gây ra ảnh hưởng xấu.

Hoắc Tiểu là liệt sĩ, còn là sĩ quan cấp đoàn, nhưng mà vợ anh bỏ rơi gia đình, cuồn theo tiền bạc chạy trốn, hành vi xấu xa này không khác gì sự bóc lột của địa chủ cũ.

Nếu không sớm ổn định tình hình, khi tin tức lan truyền đến bộ phận vũ trang huyện, ngay cả bí thư xã như bà ấy cũng phải chịu trách nhiệm.

Nghĩ vậy, Vương Xuân Linh càng không thể ngồi yên, bà ấy buộc lại khăn quàng cổ vừa tháo ra, kéo lão bí thư ra ngoài.

Thấy vậy, Hồ Tú cũng nhìn về phía em dâu ba: “Mai Hoa, phải nhờ Đại Hải đến làng bên cạnh một chuyến, gửi tin nhắn cho nhà thông gia.”

Nghe vậy, Trương Mai Hoa lập tức xỏ giày, khoác thêm áo dày đi ra ngoài, giọng nói rất to: “Vâng! Em sẽ đi ngay.”

Bí thư Vương vỗ trán quay lại: “Nhìn tôi này, quên mất, đồng chí Lận cũng nhờ tôi thông báo cho nhà mẹ đẻ cô ấy, có người đi rồi.”

Hồ Tú chủ yếu muốn đưa tiền cho nhà thông gia: “Không sao, Lận Đình chạy việc này là vì thằng Tiểu, chúng tôi tự mình đi cũng là nên.”

Nói xong, bà lại quay sang em dâu ba đang đứng ở cửa nói: “Mai Hoa, cô gọi Đại Hải đến đây trước, tuyệt dày, gọi thêm cả Đại Trụ nữa, hai anh em cùng đi!”

Trương Mai Hoa không quay đầu lại: “Em biết rồi.”

Mọi người đều rất vui mừng, chỉ có Trần Quế Lan vẫn cảm thấy có điều không ổn, bà ta nhếch mép, luôn cảm thấy lý do có phần gượng ép.

Nhưng thấy mọi người vui mừng quá mức, cuối cùng bà ta không nói ra những nghi ngờ trong bụng.

Chị dâu cả cuối cùng cũng có chút sức sống, bà ta vẫn nên giữ miệng lại thì hơn.

Vân Mộng Hạ Vũ

So với bầu không khí vui vẻ của mọi người ở đại đội Hướng Dương, sau khi lên chuyến tàu đi đến Thành Đô, Lận Đình với mái tóc rối bù và khuôn mặt bẩn thỉu, cảm thấy tâm trạng của mình không được tốt lắm.

Chương 6: Chương 6

Hành trình dài hơn 1.900 km, mất bốn ngày ba đêm trên ghế cứng. Không phải cô không thể vượt qua khó khăn, dù sao môi trường xung quanh cũng như vậy. Nhưng may mắn của cô dường như đạt đến điểm thấp nhất, không chỉ bất ngờ xuyên không, mà ngay cả việc ngồi trên tàu cũng gặp phải rắc rối.

Ngồi đối diện cô là một đôi mẹ con cưỡi giày, không biết bao lâu rồi họ không rửa chân hay thay giày. Mùi hôi của hai người họ đủ sức át đi mùi trong toàn bộ toa tàu, làm người ta cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Từ khi lên tàu, Lận Đình luôn quay mặt về phía cửa sổ, không dám thở mạnh, cổ cứng đờ cũng không chịu quay lại. Đúng lúc cô nghĩ mình đã đủ xui xẻo, người phụ nữ đối diện bỗng nhiên lớn tiếng: “Này! Cô gái kia, lùi lại một chút.”

Tay bị kéo, Lận Đình mơ màng quay đầu lại.

Người phụ nữ cười hở lộ hàm răng vàng: “Cô gái, lùi lại một chút, con trai tôi cần đi tiểu.”

Nói xong, bà ta không chờ cô phản ứng, liền mở cửa sổ.

Gió lạnh buốt từ cửa sổ thổi vào làm Lận Đình run rẩy. Cô vừa muốn hít thở không khí trong lành, thì thấy một cậu bé khoảng 14, 15 tuổi chen ngang cạnh mình.

Tiếp theo, trước sự ngỡ ngàng của Lận Đình, cậu bé bắt đầu mở quần ngay cửa sổ.

Trong khoảnh khắc đó, Lận Đình không kịp tức giận, chỉ có thể vội vàng lao đảo tránh sang một bên, suýt chút nữa thì bị nước tiểu bắn ngược lại do gió thổi vào.

Song dường như ông trời còn muốn cô khổ sở hơn. Người phụ nữ kia không vui lên tiếng: “Này này, cô gái kia, cô đang tránh cái gì thế? Giữ chặt con trai tôi lại, đừng để nó rơi xuống nhé!”

Cho dù Lận Đình tự cho mình có đủ bản lĩnh, nhưng vào lúc này, khuôn mặt cô cũng đen như đáy nồi.

Cô muốn về nhà!!!

...

Trở về nhà, đó là điều không thể.

Sau những chuyến đi bằng tàu hỏa, xe hơi, máy kéo, xe bò, và cả hai chân, trải qua bao lần lắc lư và bụi bặm, Lận Đình không thể trở về thế giới của kiếp sau, cuối cùng cũng đến được đơn vị mà Hoắc Tiểu từng phục vụ, sau bảy ngày, vào một buổi chiều.

Thành thật mà nói, mặc dù Lận Đình cũng xuất thân từ nông thôn, nhưng được cha mẹ nuông chiều, từ nhỏ đến lớn chưa từng phải làm việc đồng áng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nỗi khổ lớn nhất mà cô từng trải qua, có lẽ chỉ là việc học hành.

Bây giờ, chỉ sau một tuần xuyên không, cô đã phải chịu đựng bao khổ cực.

Lận Đình không phải không nghĩ đến việc gọi điện cho đơn vị, xem có thể nhờ một chuyến xe đưa đón không.

Nhưng sau vài lần suy nghĩ, cô quyết định không làm vậy.

Nếu như đơn vị không có xe đưa đón, nhưng vì Hoắc Tiểu là liệt sĩ, họ lại phải đặc biệt phái xe đến đón, thì đó sẽ là lỗi của cô.

May mà dù quá trình đầy gian khó, cuối cùng cô cũng tìm đến được đích.

Nhưng khi nhìn thấy các chiến sĩ đứng thẳng tắp, cầm s.ú.n.g canh gác ở cổng đơn vị, Lận Đình vẫn phải dành khá nhiều thời gian để bình tĩnh lại, trước khi nuốt trôi những oan ức không rõ nguyên nhân.

Dù sao đi nữa, cô đã đến nơi an toàn, như vậy, cuộc cách mạng đã coi như hoàn thành một nửa.

Nghĩ vậy, Lận Đình hít sâu vài hơi, tự động viên bản thân, rồi lê bước, kéo theo hành lý, tiến về phía cổng canh gác.

=

Bên kia.

Đoàn trưởng đoàn 3 Đặng Hồng Quân đang ở trong văn phòng của đoàn trưởng, phàn nàn với người đối diện về phó đoàn trưởng mới đến.

Ông ấy mặc một bộ quân phục đã giặt đến phai màu, thân hình gầy gò, khuôn mặt dài, đôi mắt sâu hoắm, nhưng lưng thẳng tắp, trông rất có tinh thần, khi nói chuyện cũng rất mạnh mẽ: “...Hồi thẳng nhóc Hoắc Tiểu còn ở đây, chả cần tôi phải lau m.ô.n.g cho cậu ta. Mọi chuyện không cần tôi phải nói ra, cậu ta tự giải quyết trước cả khi tôi biết đến...”

Lữ trưởng Ngụy Đào cầm cốc trà, đứng bên cửa sổ nhìn ra sân tập, nơi những người lính trẻ đang tập luyện khẩn cấp. Nghe lời nói, ông ấy không quay đầu lại: “Còn có thể năm lần bảy lượt giúp anh giải quyết một số vấn đề đúng không?”

Đặng Hồng Quân bị ghen, giọng hơi nhỏ đi một chút: “Bây giờ tôi không mong đợi người mới đến có thể giúp đỡ tôi nữa, nhưng ít nhất họ cũng phải làm tốt phần việc của mình chứ? Đã đến đây hai ba tháng rồi, vẫn còn hấp ta hấp tấp, tôi mặc kệ là con cháu của nhà nào, lữ trưởng, ông phải đối người cho tôi!”

Nghe lão Đặng nói ra mục đích cuối cùng, Ngụy Đào không ngạc nhiên.

Dù phó đoàn mới đến có một số hậu thuẫn, nhưng cách hành xử cũng không đến nỗi quá tệ, nếu không ông ấy cũng không thể đề bạt lên.

Lão Đặng chỉ là quen làm việc với Hoắc Tiểu, có sự so sánh, mới cảm thấy không hài lòng mọi mặt.

Nhưng những người xuất sắc như Hoắc Tiểu dù sao cũng chỉ là thiểu số, hơn nữa sự ăn ý giữa hai người cũng là kết quả của nhiều năm tích lũy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thêm vào đó, khi Hoắc Tiểu trở về từ nhiệm vụ bí mật lần này, anh sẽ được thăng chức lên đoàn trưởng chính thức, có thể còn được điều động đến các đơn vị khác, việc chia tay với Đặng Hồng Quân là chuyện sớm muộn.

Chương 7: Chương 7

Vì vậy, Ngụy Đào vẫn không quay lại, chỉ thổi bọt trà trong cốc, uống một ngụm, rồi từ tốn nói: “Lão Đặng à, chúng ta là lãnh đạo phải có lòng độ lượng, người mới không biết thì ông hãy dạy người ta nhiều hơn, mọi người đều như vậy, cứ thích nghi dần dần là được.”

Đặng Hồng Quân đập bàn: “Nói bậy bạ, sao Hoắc Tiểu không cần thích nghi?!”

Ngụy Đào thở dài, quay lại nhìn Đặng Hồng Quân, nói khó khăn: “Hoắc Tiểu... quả thực là một đồng chí xuất sắc, nhưng cậu ấy...” sớm muộn gì cũng sẽ được thăng chức.

Chỉ là lời này hiện tại vẫn chưa thể nói rõ, vì vậy Đặng Hồng Quân không biết tình hình bên trong, giống như quả bóng bị chọc thủng, lập tức xẹp xuống, đôi mắt càng trở nên đỏ hoe.

Ông ấy không muốn mất mặt trước người lãnh đạo cũ, môi khô nứt nẻ lấp bắp vài lần, cuối cùng không nói được gì, vai trĩu xuống, quay người định rời đi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng đúng vào lúc này, một cảnh vệ của Đặng Hồng Quân chạy chậm đến, thấy cửa phòng làm việc của đoàn trưởng không đóng, liền trực tiếp chào rồi lớn tiếng báo cáo: “Báo cáo!”

Đặng Hồng Quân quát lên: “Nói!”

Cảnh vệ viên nuốt nước bọt, liếc nhìn vị lữ trưởng đang uống trà, rồi mới nói: “Thưa đoàn trưởng, chị dâu của phó đoàn trưởng Hoắc đến, đang đợi ở cổng.”

“Phụt... khụ khụ...” Ngụy Đào bị nghẹn nước trà.

Đặng Hồng Quân thì vô cùng kinh ngạc: “Cậu nói ai? Vợ của thằng nhóc Hoắc Tiểu kia à?”

Trong đội, chỉ có Ngụy Đào biết rõ Hoắc Tiểu đã đi đâu, ông ấy cố kìm nén cơn ho trong cổ họng, vội vàng hỏi theo: “Cô ấy tới làm gì?”

Cảnh vệ viên mím môi, ánh mắt đầy ngưỡng mộ: “Nói là... đến dọn dẹp đồ đạc còn lại của phó đoàn trưởng Hoắc.”

Nghe vậy, đồng tử Đặng Hồng Quân co rúm, sau đó không nói gì, lập tức lao ra ngoài.

Thấy vậy, Ngụy Đào chỉ suy nghĩ vài giây, rồi cũng đội mũ quân đội, nhanh chóng theo sau.

Chỉ mới đi đến cửa, ông ấy lại quay lại, ra lệnh cho cảnh vệ viên định theo sau: “Đi thông báo cho chính ủy.”

Nếu... nếu cô đồng chí kia khóc lóc gì đó, thì cứ để lão Hồng giải điều tiết xử lý.

=

Cổng trại cách đơn vị một khoảng cách nhất định.

Khi mọi người vội vã đến nơi, Lận Đình đã chờ đợi gần nửa giờ.

Hai vị quân nhân trung niên dẫn đầu đều mặc quân phục có bốn túi.

Vai không có quân hàm, Lận Đình không thể phân biệt được chức vụ của họ, sau khi đưa thư giới thiệu, chỉ có thể chào hỏi một cách chung chung: “Hai vị lãnh đạo, thực sự xin lỗi, không báo trước mà tự ý chạy đến đây.”

Không có tiếng khóc, không có trách móc.

Đối diện với cô gái trẻ tuy đáng vẻ lôi thôi nhưng thái độ lại điềm đạm và lịch sự không ngờ, mọi người vội đến đều thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, không sao... Đến xem cũng tốt.” Vị lữ trưởng Ngụy Đào không hiểu sao có chút chột dạ này chủ động mở lời trước, sau đó lại đưa ánh mắt cho cảnh vệ viên phía sau, ra hiệu cho anh ta tiến lên nhận gói hành lý của cô gái.

“Đúng đúng đúng, em dâu đến một chuyến cũng tốt, đồ của Hoắc Tiểu là do tôi dọn dẹp, nhưng tôi chỉ là một người thô lỗ, vụng về, sợ là sẽ sót lại cái gì đó. Em đến thì còn gì bằng.” Lúc này còn nghiêm mặt đập bàn với lữ trưởng, nhưng bây giờ Đặng Hồng Quân lại cố gắng nở nụ cười, hai tay cũng không yên, liên tục xoa xoa.

Thật sự đã hy sinh rồi...

Dù biết rằng công văn của quân đội gần như không thể sai, nhưng khi nhận được câu trả lời khẳng định, Lận Đình vẫn không kìm được mà mặt mày ảm đạm.

Không phải vì điều gì khác, chỉ đơn giản hy vọng những anh hùng bảo vệ tổ quốc trên chiến trường, tất cả đều có thể vinh quang trở về.

Ngụy Đào nhìn thấy sự thay đổi tinh tế trên khuôn mặt Lận Đình, biết rằng cô đến đây, có lẽ vẫn còn hy vọng Hoắc Tiểu không gặp chuyện gì.

Dù Hoắc Tiểu thực sự không sao, nhưng hiện tại anh đang thực hiện nhiệm vụ bí mật, ngoài anh và đồng đội lão Hồng, chỉ có cấp trên chỉ huy mới rõ.

Nghĩ đến đây, Ngụy Đào không thể nói gì, chỉ đổi sang nụ cười: “Đồng chí Lận trên đường đến đây chắc cũng gặp không ít khó khăn nhỉ? Thế này, chúng ta hãy nghỉ ngơi đã, còn chuyện khác, chờ cô hồi phục rồi hãy nói, thế nào?”

Nghe vậy, Lận Đình cảm thấy như chân mình đã được rót chì, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì phiền ông rồi.”

“Không phiền, đây là điều nên làm.” Nói xong, ông ấy liền dẫn mọi người về phía khu nhà ở của gia đình.

Thực ra, hầu hết thân nhân đến thăm đều ở trong ký túc xá độc thân, nhưng vợ Hoắc Tiểu thì hơi đặc biệt, Ngụy Đào định dẫn cô đến chỗ vợ mình để chăm sóc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Còn Lận Đình không hiểu quy tắc của quân đội, chỉ nghĩ rằng tất cả mọi người đến thăm đều được sắp xếp như vậy, nên không hề có ý kiến, cứ thế đi theo.

=

Khu nhà ở gia đình cách chốt gác không xa.

Không còn phải gánh vác hành lý nặng nề, đi bộ qua đó cũng không quá khó khăn.

Trên đường, họ giới thiệu về bản thân một cách đơn giản, nói chuyện vài câu, rồi từ xa đã thấy khu nhà liền kề của gia đình.

Chương 8: Chương 8

Cũng vào lúc này, Lận Đình mới biết, người đã luôn nói chuyện với mình một cách thân thiện, không hề tỏ ra kiêu ngạo, hóa ra lại là lũ trưởng.

Một người đàn ông gầy gò khác chính là đoàn trưởng Đặng, lãnh đạo trực tiếp của Hoắc Tiểu.

Đây là điều Lận Đình không ngờ tới, cô thực sự không nghĩ rằng sự xuất hiện của mình lại khiến cho cả lũ trưởng và đoàn trưởng phải ra mắt.

Cô cảm thấy vinh dự nhưng cũng nhanh chóng hiểu rằng có lẽ là do Hoắc Tiểu.

Cô nghĩ, người đó... có lẽ còn xuất sắc hơn cô tưởng.

“Đồng chí Tiểu Lận, chúng ta tới rồi.”

Lận Đình lấy lại tinh thần từ suy nghĩ của mình, theo sau lũ trưởng Ngụy vào nhà.

Nhà của lũ trưởng không giống như những ngôi nhà hai tầng thường thấy trong phim truyền hình, mà là một ngôi nhà ba gian kiểu truyền thống với mái ngói.

Có điều, bên trong nhà đã được quét vôi, nội thất sắp xếp gọn gàng, trông khá sạch sẽ và ngăn nắp.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau vài ngày mệt mỏi, cộng thêm việc cố tình làm mình trở nên lười thôi không nổi bật, giờ đôi giày bụi bặm của Lận Đình đặt trên sàn nhà lát đá xanh khiến cô phần nào hối hận.

Cô hối hận vì không tìm một nhà nghỉ ở trạm cuối cùng để sửa soạn lại bản thân.

Nhưng suy nghĩ đó cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, không có gì quan trọng hơn sự an toàn của bản thân.

Chỉ là khi đối diện với lời mời của phu nhân lý trưởng ngồi xuống ghế sofa, cô vẫn cảm thấy không thoải mái, từ chối với đôi tai nóng bừng: “Không cần đâu ạ, người tôi đầy bụi bặm, ngồi ghế gỗ cũng được.”

Nói xong, lo lắng chị dâu sẽ kéo mình, Lận Đình ngồi xuống chiếc ghế gỗ không xa đó, lại ngượng ngùng nói: “Làm phiền chị dâu rồi.”

Đó là lời từ trái tim, nếu không phải bất đắc dĩ, cô thực sự không muốn đến đây.

Không chỉ mệt mỏi mất nửa cái mạng, mà còn làm phiền người khác.

“Chuyện gì mà làm phiền hay không làm phiền? Quân đội chúng ta, chính là một gia đình lớn, em là vợ của Hoắc Tiểu, vậy là em dâu thực sự của chị, đừng ngại, cứ coi đây như nhà mình.” Thấy cô không thoải mái, phu nhân lý trưởng Triệu Phượng Anh cũng không nài nỉ, cười an ủi vài câu, rồi quay đi pha một cốc sữa mạch.

Trong lòng, bà ấy cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ cô gái tóc rối bù và dáng vẻ lười thôi này.

Bà ấy biết rõ hành trình này khó khăn như thế nào, Lận Đình chắc hẳn đã phải chịu đựng không ít gian khổ trên quãng đường dài hàng ngàn dặm.

Bà ấy nghĩ vậy, trong lòng cũng vui mừng cho Hoắc Tiểu.

Nghĩ xong, bà ấy đưa chai sữa mạch nha qua, nhận được một “cảm ơn” e thẹn từ đối phương, trái tim của Triệu Phượng Anh - người có thể làm mẹ của Lận Đình, càng thêm xót xa.

Ngụy Đào ngồi trên sofa không xa, thấy vậy cũng dịu dàng an ủi: “Chị dâu nói đúng đấy, đồng chí Lận Đình có khó khăn gì cứ nói ra, tổ chức chắc chắn sẽ giúp đỡ.”

Đặng Hồng Quân cũng gật đầu liên tục.

Thực ra, lời này khiến Lận Đình có chút xúc động.

Cô không có yêu cầu gì lớn, chỉ hy vọng khi trở về, có thể mượn danh nghĩa lãnh đạo để mua một vé giường nằm.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc mở lời, nên cô chỉ cầm chai sữa mạch nha, mỉm cười: “Cảm ơn lãnh đạo.”

“Được rồi, Lận Đình có tôi ở đây rồi, các anh cứ đi làm việc của mình, có chuyện gì cũng phải đợi người ta nghỉ ngơi xong mới nói.” Dù sao Triệu Phượng Anh cũng là một đồng chí nữ, mắt nhìn tinh tế, nhận ra sự không thoải mái và mệt mỏi dưới vẻ ngoài lời thôi của Lận Đình, biết rằng cô chắc chắn muốn rửa mặt đi ngủ, nên đã trực tiếp đuổi mọi người đi.

Ngụy Đào cũng định làm như vậy, nên thuận thế đi ra ngoài.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, ông ấy kéo Đặng Hồng Quân đang muốn về nhà gọi vợ mình qua đây chăm sóc lại, thì thầm: “Lão Đặng, ông gọi điện về làng của Hoắc Tiểu, báo an toàn, cũng xác nhận lại diện mạo của đồng chí Lận Đình.”

Đặng Hồng Quân nhú mày: “Lữ trưởng, ý là cô gái này có vấn đề?”

Nói như vậy, mọi thứ quá yên bình.

Trước đây, khi có lính hy sinh, nếu có người nhà tìm đến, họ hoặc là khóc lóc thảm thiết, hoặc là chửi bới muốn nhận thêm tiền bồi thường. Đồng chí nữ tên Lận Đình này quả thực quá bình tĩnh.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, Hoắc Tiểu đã hy sinh gần bốn tháng rồi, việc cô ấy bình tĩnh trở lại cũng có thể được chấp nhận.

Ngụy Đào lắc đầu: “Đừng suy nghĩ lung tung, chỉ là gọi điện hỏi để yên tâm thôi.”

Ông ấy chỉ là quen cần trọng, phía Hoắc Tiểu không thể có bất kỳ sơ suất nào.

Nghe vậy, Đặng Hồng Quân không hỏi thêm gì, đáp một tiếng rồi quay đầu vào văn phòng của mình.

Còn Ngụy Đào nhìn theo người kia nhanh chóng rời đi, mới nhìn lão Hồng vừa đến, hai người liếc nhìn nhau.

Cẩn thận thì tàu sẽ đi được muôn đời!

Hy vọng là họ chỉ quá lo lắng mà thôi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bên kia.

Sau khi đuổi những người đàn ông vương vীu ra ngoài, Triệu Phượng Anh đề nghị: “Tiểu Lận, em đã đói chưa? Nếu đói thì chị

đi nấu cho em bát canh, còn nếu không thì chúng ta đi tắm rửa trước nhé?”

Triệu Phượng Anh khoảng năm mươi tuổi, lại cắt tóc bắ, khiến khí chất của bà ấy khá nghiêm túc và chín chắn.

Chương 9: Chương 9

Thế nhưng khi trò chuyện, trao đổi với Lận Đình, bất kể là giọng điệu hay ánh mắt, đều rất dịu dàng và thân thiết.

Nhờ thái độ săn sóc ân cần của bà ấy, Lận Đình - người mặt dày không mời mà đến - mới dần thả lỏng hơn: "... Em muốn tắm rửa trước ạ." Cô hơi lẩm rồi.

"Phụt... Chị cũng đoán em sẽ đi tắm trước. Có điều em ăn mặc thế này là đúng đấy, một nữ đồng chí bên ba một mình, bắn thử một chút mới an toàn, chẳng có gì phải xấu hổ cả." Đời này Triệu Phượng Anh đã từng gặp rất nhiều người rồi, chỉ qua cuộc trò chuyện ngắn ngủi đó, bà ấy đã có thể phỏng đoán được tính cách của cô vợ này của Hoắc Tiểu.

Thoạt nhìn quē mùa, không có gì nổi bật, thế nhưng ẩn bên trong lại là người chú trọng lịch sự. Bây giờ bắn thử thế này, đúng là làm khó cô.

Đương nhiên, ấn tượng về vẻ bề ngoài của Triệu Phượng Anh đối với Lận Đình sẽ nhanh chóng bị phá vỡ mà thôi...

Hơn một giờ chiều.

Trong phòng tắm không có người khác.

Hai người vừa trò chuyện vừa tắm rửa.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Triệu Phượng Anh lại đột nhiên không nói gì nữa.

Bà ấy nhìn chăm chăm cô gái thay đổi một trăm tám mươi độ ở bên cạnh, trong mắt không giấu được sự kinh ngạc và mê hoặc.

Thẳng thắn mà nói, mới đầu gặp gỡ, sở dĩ bà ấy có ấn tượng tốt với Lận Đình là vì cô không ngại bôn ba hơn nghìn dặm đường, đến thu dọn di vật của chồng.

Và vì cả cách nói chuyện nhẹ nhàng, chậm rãi, cử chỉ lịch sự và nét đẹp nội tâm của cô.

Đương nhiên, chắc chắn cũng vì cả sự thấu hiểu và thương tiếc giữa vợ quân nhân với nhau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì lẽ đó, cho dù diện mạo của cô gái nhỏ không quá xuất sắc, Triệu Phương Anh cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì.

Dù sao đến cái tuổi này của bà ấy, tính cách còn quan trọng hơn diện mạo nhiều.

Thế nhưng giờ phút này, nhìn cô gái đã tắm rửa sạch sẽ, lần đầu tiên Triệu Phương Anh cảm thấy không nói nên lời.

Lận Đình thấy đối phương đột nhiên im lặng, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào mình, mới vô thức sờ sờ mặt, cười giải thích: “Lúc trước em cố ý bôi chút nước thuốc.”

Triệu Phương Anh gạt đầu: “Chị nhìn ra rồi.”

Dứt lời, bà ấy lại liếc nhìn cơ thể mảnh khảnh và làn da trắng nõn của đối phương, trong lòng lại càng kinh ngạc hơn.

Lận Đình đang xoa dầu gội lên tóc, thấy chị dâu vẫn đang nhìn mình, cô tưởng bà ấy tò mò, nên giải thích: “Nước thuốc là nước được đun từ thảo dược, sẽ không làm tổn thương da, có thể

dùng nước để rửa sạch. Lúc trước, hồi em còn đi học, mỗi lần lên trường đều phải ngồi xe lửa, gia đình không yên lòng nên nhờ thầy lang trong thôn điều chế nước thuốc bằng thảo dược cho em.”

Cũng may lúc bỏ trốn nguyên chủ còn mang theo lọ nước thuốc kia, nếu không thì ở thời đại hỗn loạn thế này, Lận Đình tuyệt đối không dám chạy linh tinh.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, xuyên qua lớp vải the mỏng, cô gái có làn da trắng như tuyết lại xinh đẹp hơn vài phần, khiến người ta yêu thích không nổi rời mắt.

Triệu Phượng Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi nói: “Người nhà em làm đúng đó, chị dâu sống đến tuổi này, cũng coi như từng va chạm xã hội, nhưng chưa từng thấy ai xinh đẹp như em, lúc ra ngoài đúng là nên giấu đi.”

Lời này là một lời khen, Lận Đình không biết nên trả lời thế nào cho thỏa đáng, cô chỉ đành nở một nụ cười xấu hổ, rồi tiếp tục gội đầu.

Hơn mười ngày không gội đầu, lại không có dầu gội chuyên dụng, nên việc gội đầu có chút khó khăn.

Mà lúc này Triệu Phượng Anh mới phản ứng lại rằng ban nãy Tiểu Lận vừa nhắc đến chuyện cô ngồi xe lửa đi học, bà ấy bừng hiểu ra: “Chị nhớ rồi, lúc trước lão Ngụy nhà chị từng nói, em là sinh viên đại học.”

Nghe bà ấy nói vậy, nhớ lại nỗi tiếc nuối của nguyên chủ, Lận Đình mím môi: “Em mới học được hai năm, còn chưa kịp lấy bằng tốt nghiệp, vẫn chưa được coi là sinh viên đại học.”

“Sao lại không tính?” Về phương diện chính sách, Triệu Phượng Anh không tiện tỏ thái độ, thế nhưng có thể đi đỗ đại học đã là rất giỏi rồi.

Bây giờ xem ra, một cô gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang thế này, nếu Hoắc Tiểu không xảy ra chuyện, thì đúng là một đôi trời đất tác hợp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Phượng Anh trầm xuống, nhất thời chẳng còn tâm trạng đâu mà nói chuyện nữa, tập trung tắm rửa.

Sau khi tắm xong, họ lấy nước nóng trong nhà tắm để giặt quần áo.

Về đến nhà, sau khi ăn bát bánh canh chị dâu nấu cho, Lận Đình bị đối phương giục nhanh chóng quay về phòng nằm nghỉ.

Cô cũng không gượng nổi nữa, bèn nghe lời về phòng. Vừa ngả lưng xuống chiếc chăn mềm mại, cô đã ngủ thiếp đi.

Nên tất nhiên cô không biết rằng, sau khi cô ngủ say, Lữ trưởng Ngụy lo lắng chạy về, tự mình kiểm tra diện mạo của cô sau khi rửa sạch nước thuốc.

Càng không biết, do cô đến, nên có rất nhiều quân nhân trong bộ đội tự phát tổ chức các hoạt động quyên góp.

Ngày hôm sau.

Lận Đình bị tiếng chuông báo thức đánh thức.

Cô nằm trong chăn ấm nệm êm, mơ màng một lúc lâu mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chờ phản ứng lại bản thân đang ở đâu, cô lập tức ngồi dậy, xoay người cầm lấy chiếc đồng hồ đeo tay đặt dưới gối lên xem.

Chương 10: Chương 10

Mới năm rưỡi sáng.

Cô ảo não xoa xoa mặt, lần thứ hai cảm thấy việc không có điện thoại di động thật sự rất bất tiện.

Điều khiến cô buồn bực hơn là, cô đã ngủ suốt mười mấy tiếng rồi, nhưng cả người vẫn mệt lả.

Không biết do quá mệt mỏi hay do trong lòng có áp lực, nên hình như cô còn nằm mơ một giấc mơ kỳ quái nữa.

Còn cụ thể là mơ thấy cái gì, bây giờ cô cố mãi vẫn không nhớ nổi.

Lận Đình không làm khó bản thân, cô xoa xoa cái đầu đau nhức, rồi đứng dậy xỏ giày rời giường.

Chờ sửa soạn gọn gàng, lại lấy một chiếc gương nhựa màu đỏ đặt lên bàn, cô bắt chước nguyên chủ, bắt đầu tết tóc hai bên cho bản thân.

Lúc trước chẳng có tâm trạng đâu mà soi gương, nên dù đã đi đến thế giới này được khoảng mười ngày, thì đây là lần đầu tiên cô cẩn thận quan sát diện mạo của cơ thể này.

Vẫn giống hệt trong ký ức, diện mạo này tương tự cô đến tám, chín phần.

Một hai phần khác biệt kia không nằm ở gương mặt, mà ở quần áo và khí chất.

Nếu trang điểm, ăn mặc giống đời trước, thì thật sự là giống nhau như đúc.

Đột nhiên, dường như nhớ đến chuyện gì đó, Lận Đình kéo gương về sát mặt mình, cô không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy một nốt ruồi lệ ở khóe mắt.

Gương mặt cô vốn đã rực rỡ, nay có nốt ruồi này, cô lại quyến rũ thêm mấy phần.

Thế nhưng... thần kỳ quá.

Thật sự có người giống người như đúc ư?

Hay là kiếp trước kiếp này?

Dù sao đến cả chuyện xuyên không cũng xảy ra rồi, còn có chuyện gì không thể nữa đây?

Vừa nghĩ thế, cô lại cảm thấy chuyện này khá bình thường.

Dù sao việc cô trở thành Lận Đình của thập niên sáu mươi là điều không thể chối cãi.

Chuyện cô cần lo lắng nhất ở thời điểm hiện tại... là làm thế nào để sống được đây này.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lập tức không còn tò mò nữa, cô nhanh chóng tết xong hai bím tóc, vén về phía trước ngực.

Lại soi gương, xác định giống hệt dáng vẻ của nguyên chủ, cô mới đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra.

Trời bên ngoài đã sáng.

Cô lại mở tất cả các cửa sổ ra, tùy ý để hơi lạnh ập thẳng vào mặt.

Lần này cô tỉnh táo thật rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại vang lên một tiếng vang rất khê.

Lận Đình đoán là chị dâu, bèn đóng cửa sổ lại, cầm lấy đồ dùng rửa mặt rồi ra ngoài.

Lữ trưởng Ngụy đã đi rèn luyện rồi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong phòng khách chỉ còn mỗi chị dâu thôi.

Thấy cô đi ra, Triệu Phượng Anh cười bắt chuyện: “Em tỉnh rồi à? Chúng ta vừa hay có thể cùng đánh răng, rửa mặt.”

Lận Đình đi nhanh hơn, cô có chút xấu hổ nói: “Em ngủ say như chết.”

Triệu Phượng Anh mở tủ bát, lấy một chiếc gáo múc nước mới đưa cho cô: “Em dùng cái này múc nước đánh răng đi... Mỗi lần chị đi xe, chị cũng phải ngủ mấy ngày mới khỏe lên được, em đừng khách sáo với chị dâu, chút nữa sau khi ăn sáng xong lại ngủ tiếp đi.”

Ngủ thì không ngủ được rồi, vì cô phải về nhà càng sớm càng tốt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi rửa mặt xong, hai người vào bếp cùng làm bữa sáng. Cô chia sẻ với bà ấy về kế hoạch của mình, đồng thời cũng đề xuất ý muốn gọi điện thoại về nhà.

Triệu Phượng Anh đang nhào bột.

Bà ấy đã làm vợ quân nhân, theo chồng đến Dung Thành mười mấy năm nay rồi, nên đã bị ảnh hưởng bởi ẩm thực của địa phương.

Nhưng Tiểu Lận là con gái phương Bắc, cho nên bà ấy đặc biệt lấy bột mì hảo hạng trong nhà ra chiêu đãi, định cán chút mì sợi.

Nghe cô nói vậy, bà ấy lập tức cười nói: “Chị đã bảo là chị quên mất chuyện gì đó mà. Tuổi tác lớn rồi, đầu óc cũng không tốt như trước nữa... Hôm qua lão Đặng đã gọi về nhà em rồi.”

Lận Đình vung về mức nước trong vại ra rửa rau: “Thế ạ?”

Triệu Phượng Anh: “Ừ, chị dâu cũng không lừa em, bộ đội cần xác minh thân phận, thuận tiện báo bình an cho người nhà em nữa.”

Lận Đình gật đầu: “Dạ.” Ở thời đại này có rất nhiều nhân tố không xác định, chẳng hạn như gián điệp.

Ý cười trong mắt Triệu Phượng Anh lại càng nồng đậm hơn: “Em hiểu được là tốt, nếu em vẫn muốn gọi điện thoại, thì sau khi ăn sáng xong, chị đưa em đi.”

Lận Đình: “Nếu đã gọi rồi thì thôi ạ. Chút nữa em muốn đi thu dọn đồ của Hoắc Tiểu luôn.”

“Em vội như thế làm gì?”

“Trong nhà có người già và trẻ con vẫn đang chờ.” Tuy cô nói bằng giọng điệu thản nhiên, nhưng sự bất đắc dĩ trong lòng thì chỉ có mình cô hiểu.

Ai mà ngờ được, từ cô gái quý tộc độc thân biến thành người phụ nữ đã kết hôn, có con lại chỉ cần thời gian là một cái chớp mắt cơ chứ.

May mà cô còn có mười ngày để giảm xóc, nếu không cô cũng không thể bình tĩnh thế này.

Bột đã nhào xong, Triệu Phượng Anh rút cây cán bột ra khỏi ống đũa, dùng chày cán bột dàn đều cục bột, vừa dàn vừa đáp lời cô: “Cũng đúng, có con vào là thế đấy. Lúc trước khi đám con còn bé chị cũng lo lắng đủ điều, chẳng đi đâu được hết, mãi đến hai năm gần đây, chúng lớn rồi chị mới được bớt lo một chút...”

Đột nhiên, động tác trên tay Triệu Phượng Anh khẽ cứng đờ, lúc này bà ấy mới nhớ ra, Tiểu Lận vừa gả vào đã trở thành mẹ kế.

Chương 11: Chương 11

Bây giờ Hoắc Tiểu lại hi sinh, cô gái này mới hai mươi một tuổi, còn là xử nữ, tướng mạo còn xinh đẹp thế này, tái hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nghĩ đến đây, Triệu Phượng Anh lại không nhịn được mà lên liếc nhìn cô gái đang thái rau.

Hay là... bà ấy bàn bạc với lão Ngụy một chút, nuôi hai đứa bé kia dưới danh nghĩa người khác đi thôi.

Người khác không biết lai lịch của cặp sinh đôi nhà Hoắc Tiểu, thế nhưng những người thân thiết như họ lại biết rất rõ ràng.

“Chị dâu, em nhóm lửa nhé?”

Triệu Phượng Anh tỉnh táo lại, nhìn cô gái đang ngồi xổm trước bếp lò, trên gương mặt bà ấy không có bất cứ biểu cảm khác thường nào: “Em nhóm đi, đừng để lửa quá lớn, chị trần hai quả trứng gà trước đã.”

Lận Đình: “Dạ.”

Sau khi nấu chín, mì được bung lên bàn.

Lữ trưởng Ngụy vừa huấn luyện ở thao trường cũng đã quay về.

Nhưng mà ông ấy không ăn ở nhà, sau khi chào hỏi với Lận Đình một câu, nói với cô rằng ông ấy sẽ sắp xếp vé tàu về cho cô, lại vội vàng vàng vàng rời đi.

Lận Đình không ngờ bản thân chưa lên tiếng nhờ lãnh đạo giúp đỡ, mà đối phương đã giải quyết xong chuyện khó xử nhất ở thời điểm hiện tại của mình, trong lòng cô càng cảm kích không thôi.

Thấy vậy, Triệu Phượng Anh đưa đĩa cho cô, cười thúc giục: “Nhanh ăn đi, đợi chút nữa mì nở rồi ăn không ngon đâu.”

Dứt lời, bà ấy lại mở tủ lấy ra một đĩa củ cải khô: “Em ăn cay được không? Củ cải khô này hơi cay cay tê tê.”

“Em ăn được ạ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Triệu Phượng Anh: “Ăn được là tốt, trong hai năm đầu tiên khi vừa đến đây, chị ăn không quen, thế nhưng bây giờ không có đồ cay lại không chịu được. Đúng rồi, đợi chút nữa ăn cơm xong, chị đưa em đến nhà lão Đặng, đồ đặc của Hoắc Tiểu đều do ông ấy thu dọn.”

Lận Đình: “Cảm ơn chị dâu ạ.”

“Em đó, khách sáo thế làm gì.”

“...”

Khí hậu ở Dung Thành ẩm ướt và lạnh lẽo.

Vừa ra khỏi cửa, hơi lạnh lập tức ập thẳng vào mặt.

Lận Đình run lên vì lạnh, cô vội vùi đầu vào trong khăn quàng cổ, chỉ để lộ đôi mắt.

Thấy cô như vậy, Triệu Phượng Anh cảm thấy buồn cười. Bà ấy nói: “Thời tiết hôm nay khá lạnh, chẳng qua cũng chỉ mới âm

hai độ mà thôi, ấm hơn quê em nhiều rồi đấy. Em sợ lạnh thế này, về quê thì làm thế nào?”

Lận Đình vẫn vùi đầu vào khăn, giọng cô ồm ồm: “Ở quê có giường đất mà, mùa đông mọi người đều ở nhà làm mèo chui chần.”

Đương nhiên, thi thoảng cũng cần làm việc, chẳng hạn như đào dê, đập,...

Nhưng nguyên chủ vẫn đi học suốt, sau khi nghỉ học có ra đồng làm việc được mấy lần, thì người nhà đau lòng quá, bảo cô cứ ở nhà.

Cái cơ người nhà nguyên chủ đưa ra là ở nhà để lo liệu việc nhà, chứ thực ra mùa xuân tay cô ấy đã chẳng phải dính nước, thì càng đừng nói đến việc mùa đông để cô ấy ra đồng.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, Triệu Phượng Anh không nhịn được mà hỏi: “Theo lý thì người trẻ vượng hỏa mới đúng, sao em lại sợ lạnh thế? Em nên hoạt động nhiều lên cho nóng người, nếu vẫn không đỡ thì đi tìm bác sĩ chữa trị đi.”

Cơ thể cô chẳng có vấn đề gì cả, chẳng qua là do lười vận động mà thôi. Nhưng Lận Đình biết bà ấy có ý tốt, bèn gật đầu: “Vâng, em hiểu.”

Nhà của đoàn trưởng Đặng nằm ở cuối phía Bắc của khu nhà quân nhân.

Không biết do đến sớm, hay do thời tiết quá lạnh, trên đường họ không gặp bất cứ ai.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, khi đến nhà đoàn trưởng Đặng, vợ của đoàn trưởng là Lữ Tinh Tinh đã chờ từ sớm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chị ấy mặc một chiếc áo khoác lông cừu vừa dày vừa rộng, sắc vải xám xịt không thể che giấu được vẻ đẹp trời sinh, thoát trông chị ấy có vẻ kém hơn đoàn trưởng Đặng rất nhiều tuổi.

Dường như nhận ra sự kinh ngạc của Lận Đình, Triệu Phượng Anh kéo lấy tay cô, quen của quen nẻo kéo cô đến bàn trà ngồi xuống, rồi cười nói: “Lão Đặng và Tinh Tinh hơn kém nhau năm tuổi, trông khác xa nhau đúng không? Họ là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên đó, nhưng một người càng có tuổi càng già, một người càng có tuổi lại càng trẻ ra, người không biết lại tưởng họ hơn kém nhau tận mười mấy tuổi.”

Rõ ràng Lữ Tinh Tinh cũng quen rồi, chẳng qua chị ấy cũng rất kinh ngạc, không ngờ vợ của phó đoàn Hoắc lại xinh đẹp đến mức này.

Chị ấy đẩy đĩa hạt dưa và đậu phộng đã chuẩn bị từ sớm đến trước mặt hai người, lại lấy phích nước ra pha một ấm chè, mới ngồi xuống cười nói: “Chị đã ba mươi hai tuổi rồi, nhưng mà lão Đặng nhà chị trông già trước tuổi, bình thường cũng không chú ý chăm sóc da, bảo bôi chút kem dưỡng mà cứ như đòi mạng anh ấy không bằng...”

Triệu Phượng Anh rất thấu hiểu: “Đàn ông đều thế cả.”

Lận Đình trời sinh đã đẹp, từ nhỏ đến lớn đều là người đẹp nức tiếng, tất nhiên cũng có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng trước khi cô trưởng thành, trong nhà quá chật, mãi đến khi lên đại học cô mới thử quen bạn trai, là cậu bạn đẹp trai ở trường bên cạnh.

Chương 12: Chương 12

Thế nhưng ngay ngày đầu tiên sau khi chính thức yêu đương, lần đầu tiên hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, đối phương trong ý ngoài lời đều đề cập đến yêu cầu thuê phòng, khiến cô tức giận trực tiếp chia tay.

Lận Đình không biết người khác thế nào, thế nhưng hồi đó cô chỉ vừa hai mươi tuổi, cô cảm thấy tiến độ quá nhanh, hơn nữa đó còn là mối tình đầu nữa chứ.

Điều này hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của cô về việc được nâng niu, vui vẻ và một tình yêu màu hồng.

Vì vậy, nếu tính kỹ ra thì cô độc thân từ trong bụng mẹ, cô không biết nên nói gì để đáp lại những lời như vậy.

Cũng may chẳng bao lâu sau, hai người họ đã nhanh chóng chuyển chủ đề.

Lại trò chuyện thêm vài câu nữa, chờ uống cạn chén nước chè, Lữ Tinh Tinh bèn xách hai túi đồ ra.

Đồng thời còn đưa cho cô một chiếc phong bì dày: “Đây là đồ lão Đặng nhờ chị đưa cho em, là chút tấm lòng của các chiến sĩ.”

Lận Đình hoang mang nhận lấy phong thư, không phải như cô nghĩ chứ?

Thấy cô ngần người, Triệu Phượng Anh thu lại sự thoải mái trên gương mặt, vỗ vỗ tay cô: “Em đừng cảm thấy đây là gánh nặng,

đây chỉ là lệ thường mà thôi... Trước đây, Hoắc Tiểu cũng thường quyên góp cho các anh em hi sinh.”

Đây không phải là đề tài vui vẻ gì, Triệu Phượng Anh sợ vô tình đ.â.m vào vết thương lòng của cô gái nhỏ, chỉ nói qua loa hai câu rồi thôi.

Thế nhưng chỉ mấy câu đó cũng đủ để Lận Đình hiểu trong phong bì đựng gì rồi.

Nhưng sao cô có thể nhận được?

Cô đến nơi này là vì lòng riêng, tuy nói cô cũng rất bất đắc dĩ, thế nhưng cô không thể nhận lấy một cách thản nhiên như thế này được.

Hơn nữa, trong trí nhớ của cô, bộ đội đã cung cấp một khoản tiền an ủi rồi, mà mẹ chồng của nguyên chủ - Hồ Tú cũng là người rất có nguyên tắc.

Nếu thật sự nhận lấy, khi cô quay về đại đội Hướng Dương, cô sẽ khó mà đảo ngược cục diện đổ nát mà nguyên chủ để lại.

Nghĩ đến đây, Lận Đình đẩy phong thư này lại cho chị dâu Lữ, đồng thời dưới ánh mắt khó hiểu của đối phương, cô từ chối: “Chị dâu, tiền này em không thể nhận được.”

Triệu Phượng Anh là người đầu tiên cau mày: “Đây là chút tấm lòng của các anh em, cũng là lệ thường, sao em lại không nhận?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình tin lời của bà ấy, thế nhưng cô vẫn không thể nhận được: “Chị dâu, không phải em thanh cao gì đâu, thế nhưng em cảm thấy gia đình em không khó khăn đến mức này. Lại nói,

không đề cập đến thái độ của mẹ chồng em, chỉ riêng Hoắc Tiểu, cũng sẽ không vui khi em nhận số tiền này.”

Mặc dù trong lòng cô vẫn rất khó chịu khi mình bị xuyên không và trở thành vợ của người nào đó một cách khó hiểu.

Thế nhưng có vài chuyện, vẫn nên có giới hạn.

Cô không rõ trong này có bao nhiêu tiền, thế nhưng nhìn độ dày của phong bì, cô biết khoản tiền này không nhỏ.

Dưới tình huống biết nhà họ Hoắc có tiền, mà cô vẫn thản nhiên nhận lấy, thì chẳng khác nào hắt nước bẩn lên thân phận anh hùng của Hoắc Tiểu à?

Nghĩ đến đây, ý tứ chổi trên gương mặt của Lận Đình lại càng kiên định hơn.

Triệu Phượng Anh không ngờ Tiểu Lận sẽ có phản ứng này.

Cô gái nhỏ da trắng môi đỏ, sống mũi rất cao, đôi mắt hoa đào khẽ cong lên, hơn nữa trên khóe mắt còn có một nốt ruồi lệ, vốn là một cô gái vừa xinh đẹp vừa phong lưu.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt cô vô cùng kiên định, mặt mày đoan trang, càng làm nổi bật sự xinh đẹp của cô.

Chính sự kiên định của cô khiến bà ấy hiểu rằng, đối phương không hề giả vờ đưa đẩy.

Về phần Lữ Tinh Tinh, đây là lần đầu tiên chị ấy và Lận Đình gặp mặt nhau, nên không tiện khuyên bảo đối phương.

Nhưng do cùng là vợ quân nhân, trong lòng chị ấy không khỏi suy nghĩ một vài cách khác để giúp đỡ cô.

Lận Đình thành thật từ chối: “Chị dâu, những lời em nói là thật, em thật sự không cần mọi người quyên góp tiền đâu ạ, còn về phần tấm lòng của các chiến sĩ, em xin nhận thay Hoắc Tiểu.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy đối phương vẫn không chịu nhận lại phong bì, Lận Đình do dự vài giây, cuối cùng vẫn nói: “Nếu em thật sự nhận lấy, thì đến chính bản thân em cũng không biết, lần này mình đến đây có phải sai rồi không.”

Nghe vậy, Triệu Phượng Anh cau mày, giọng điệu có chút giận dữ: “Em đừng nói như thế.”

Trên gương mặt Lận Đình hiện rõ vẻ áy náy: “Em cũng không còn cách nào khác.”

Triệu Phượng Anh thở dài: “Chúng ta tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, đợi chút nữa lão Ngụy về, em nói chuyện với ông ấy đi.”

Nghe thấy những lời này, Lận Đình cũng không tiện kì kèo thêm nữa: “Cảm ơn chị dâu ạ.”

Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô gái nhỏ, giọng điệu Triệu Phượng Anh vừa triu mến vừa oán trách: “Bây giờ cảm ơn vẫn hơi sớm đó, cũng không biết em nghĩ thế nào nữa, chẳng thấy ai ghét tiền như em cả.”

Là người thì chẳng có ai chê tiền, Lận Đình cũng chỉ là một người bình thường thôi.

Thế nhưng trong lòng cô cảm thấy bản thân chưa thấm đến mức cần mọi người quyên góp tiền.

Dưới điều kiện tình huống cho phép, ai cũng muốn giữ vững thể diện của bản thân.

Nhất là khi thể diện này thuộc về Hoắc Tiếu.

Cô căn bản không có quyền nhận lấy.

Chương 13: Chương 13

Vì lẽ đó, cô nắm lấy tay của Triệu Phượng Anh, giọng điệu than thiết hơn nhiều: “Em biết chị dâu muốn tốt cho em.”

Triệu Phượng Anh cười vỗ vỗ tay cô: “Em biết là tốt rồi.”

Thấy vậy, Lữ Tinh Tinh kịp thời chuyển chủ đề: “Hôm qua nghe nói em đến, những chị dâu trong khu nhà quân nhân của chúng ta đều muốn gặp em, thế nhưng biết em đi tàu xe mệt nhọc, họ ngại không dám đến cửa. Bây giờ em nghỉ ngơi khỏe lên rồi, thì đi gặp họ chút nhé.”

Chị ấy không nói rằng thực ra tối hôm qua chị ấy đã đến nhà Triệu Phượng Anh định chào hỏi cô, nhưng cô đã ngủ say rồi.

Bây giờ sợ dĩ chị ấy nhắc đến chuyện này, là vì thấy đối phương không muốn nhận tiền quyên góp, nên mới muốn giới thiệu cô với những người khác.

Những người có thể theo chồng tùy quân, ít nhất chức vụ của chồng họ cũng là cấp sĩ quan.

Hơn nữa quan hệ của các ông chồng và Hoắc Tiểu cũng rất tốt.

Cô ấy không tiện gặp mấy ông chồng quân nhân, vậy làm quen với nhóm chị dâu cũng không mất mát gì.

Lỡ dâu sau này có ích thì sao.

Trần ngập hơi thở sinh hoạt, là bức tranh điển hình của thời đại này.

Thân là vai chính của buổi tụ tập lần này, Lận Đình ngồi bên cạnh chị dâu Phượng Anh trở thành tâm điểm của sự tò mò.

Vân Mộng Hạ Vũ

Họ đều hỏi cô và Hoắc Tiểu gặp nhau thế nào, hỏi cô là người ở đâu, bao nhiêu tuổi rồi, đi xe đến đây mất mấy ngày, trên đường có gặp chuyện gì kỳ lạ không...

Có vài câu hỏi, nếu nhìn từ góc độ của người đời sau, thì có vẻ như bị xúc phạm.

Thế nhưng Lận Đình biết, đây là đặc điểm của thời đại này, cho nên cô cố gắng thích nghi.

Đương nhiên, cũng có một hai người không thân thiện cho lắm.

Lận Đình còn chưa kịp bối rối thì người nọ đã bị chị dâu Phượng Anh dùng một câu “Tiểu Đình từ chối số tiền quyên góp” chặn họng.

Mãi đến lúc này, Lận Đình mới biết không phải tất cả mọi người đều nguyện ý quyên góp tiền.

Có điều, sau khi nghĩ lại cô cũng không quá bất ngờ, dù sao cuộc sống ở thời đại này không mấy dễ dàng.

Cho dù là sĩ quan, cũng phải nuôi mấy đứa bé và người già cơ mà.

Khi nghe nhóm chị dâu mặc quần áo đầy miếng vá, sắc mặt vàng như nghệ oán giận rằng phần lớn thu nhập của chồng phải gửi về quê giúp đỡ mấy người chú em chồng, Lận Đình càng hiểu rõ trong chồng tiền duyên góp dày đặc đó, có bao nhiêu người khó khăn...

Trò chuyện khiến thời gian trôi rất nhanh.

Chỉ mới nói được có một lát mà đã đến giờ cơm trưa.

Chờ mọi người thu dọn ghế nhỏ đi về nhà mình, Lận Đình mới vào bếp giúp đỡ chị dâu Phượng Anh nấu cơm trưa...

Sau khi ăn xong, hị dâu có thói quen nghỉ trưa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cũng về phòng, thu dọn lại di vật của Hoắc Tiếu.

Điều khiến cô bất ngờ rằng, anh làm lính đến tận mười năm, thế nhưng lại chẳng có bao nhiêu đồ đạc, thậm chí có thể nói là vô cùng đơn giản.

Ngoại trừ mấy bộ quân trang nửa cũ nửa mới ra, thì phần lớn đồ đạc còn lại đều là sách.

Chị dâu Lữ đã nói, đây là đồ đạc do đích thân đoàn trưởng Đặng thu dọn giúp, quần áo được gấp gọn gàng.

Cô ho khan một tiếng... ngay cả chiếc quần lót tràn đầy miếng vá cũng được gấp vuông vức.

Lận Đình sợ sẽ làm rối loạn sự gọn gàng sẵn có, hơn nữa cô có chút xấu hổ, nên khi thu dọn cũng cẩn thận hơn.

Trong đó, cô phát hiện ra hai phong thư mà nguyên chủ gửi cho Hoắc Tiếu.

Cô không mở ra, vì cô có ký ức về nội dung bức thư.

Nói đến cùng, Lận Đình vẫn không thể hiểu được, vì sao hai người không biết mặt mũi nhau, chỉ mới viết hai phong thư đã có thể quyết định kết hôn với nhau.

Nói vậy cũng không đúng.

Nói đúng ra thì nguyên chủ là do mẹ Hồ Tú của Hoắc Tiểu chọn.

Mà sau khi hai người trẻ tuổi xác nhận lại rằng nguyên chủ tự nguyện, họ bèn nộp báo cáo kết hôn.

Thế nhưng ở thời đại này, chuyện mà Lận Đình cho rằng bất thường đó lại là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Ngoại trừ thư từ, Lận Đình còn phát hiện trong hộp sắt có vài bức ảnh trắng đen cỡ hai tấc.

Bức ảnh hơi mờ, thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ người đàn ông có đôi mắt phượng, cặp lông mày sắc sảo, khí chất toàn thân uy nghiêm.

Nhất là tấm ảnh mặc quân trang, đội mũ lính kia, thoát trông vô cùng đẹp trai.

Là kiểu đẹp trai mang theo khí chất lạnh lùng ấy.

Lận Đình nghĩ, người có tính cách kiêu ngạo như nguyên chủ lại đồng ý làm mẹ kế cho người ta, ngoại trừ thân phận sĩ quan của Hoắc Tiểu ra, chắc chắn còn có một phần nguyên nhân là do ngoại hình xuất sắc của anh.

Thế nhưng bây giờ người mẹ kế này là cô.

Ồ, không những làm mẹ, mà còn phải thủ tiết nữa chứ.

Nghĩ đến đủ loại chuyện phải đối mặt sau khi quay về đại đội Hướng Dương, trong lúc nhất thời, Lận Đình chẳng còn tâm trạng đâu mà thưởng thức trai đẹp nữa, cô nhanh tay nhanh chân thu dọn toàn bộ đồ đạc.

Chương 14: Chương 14

Cô gấp luôn mấy bộ quần áo của mình vào đó, cất vào hai chiếc túi cho tiện xách lên xe lửa, rồi mới rửa tay chân chui vào chăn ngủ một giấc.

Đêm qua ngủ không ngon, ngày mai lại phải ngồi xe quay về, nên bây giờ cô phải nghỉ ngơi cho tốt mới được.

Cũng trong lúc đó, trong phòng ngủ chính.

Triệu Phượng Anh vừa mới ngủ được mấy phút, đã bị ông chồng tranh thủ thời gian nghỉ trưa quay về của mình đánh thức.

Bà ấy cũng không cảm thấy bất ngờ, mà dịch vào bên trong chùa chỗ cho ông ấy: “Nằm ở đó đi, chỗ đó được ủ ấm rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngụy Đào cởi áo khoác ra, chui vào chăn đệm ấm áp, ông ấy thoải mái thở ra một hơi, rồi mới hỏi vợ già: “Thế nào rồi? Đồng chí Tiểu Lận kia không làm khó dễ bà chứ?”

Làm vợ lãnh đạo không dễ, đây không phải lần đầu tiên Triệu Phượng Anh tiếp xúc với gia đình cấp dưới của chồng, trong đó có rất nhiều người thích làm âm ỉ, không phân rõ phải trái.

Nghe ra sự xấu hổ trong giọng chồng, bà ấy cười lắc đầu: “Yên tâm đi, cô gái Tiểu Lận này là người hiểu chuyện, chẳng qua lại hiểu chuyện và khách sáo quá thể.”

Ngụy Đào đang bưng cốc trà trên tử đầu giường lên định nhấp một ngụm, nghe vậy thì dừng lại, hỏi: “Hiểu chuyện không tốt ư?”

Triệu Phượng Anh lườm chồng một cái: “Đó là một cô gái ngốc, nói thế nào cũng không chịu nhận số tiền mà các anh em quyên góp.”

Ngụy Đào kinh ngạc không thôi: “Hả? Từ chối á? Khoản tiền kia không nhỏ đâu.”

Hoắc Tiểu là người tốt bụng, là người đứng đầu trong nhiều hạng mục huấn luyện, nhân duyên của anh vô cùng tốt, lần này có rất nhiều người quyên góp cho anh.

Có thêm ông ấy và lão Hồng dẫn đầu, khoản tiền kia ít nhất cũng phải hơn trăm, thế mà đồng chí Tiểu Lận lại có thể từ chối ư?

Đương nhiên, sau khi Hoắc Tiểu thực hiện nhiệm vụ quay về, anh sẽ phải trả lại khoản tiền kia.

Triệu Phượng Anh không biết suy nghĩ trong lòng chồng, bà ấy thuật lại nguyên văn lời nói của Lận Đình cho ông ấy nghe. Sau khi dứt lời, bà ấy còn cảm thán: “... Lúc trước tôi rất tò mò, Hoắc Tiểu xuất sắc như vậy, không biết cô gái nào mới có thể xứng với cậu ấy. Bây giờ nhìn thấy người thật rồi, nói một câu ông trời tác hợp cũng không quá... Nhưng tiếc là họ có duyên mà không có phận.”

Ngụy Đào không hé răng, trong lòng ông ấy thầm nói, chờ thêm một thời gian nữa thì sẽ có duyên có phận thôi.

Triệu Phượng Anh vỗ vỗ vai chồng: “Nằm xuống ngủ, hoặc ngồi ra kia uống trà đi. Ông cứ ngồi dựa như thế, tôi cảm thấy vai lạnh run rồi đây này.”

Ngụy Đào lia mắt nhìn cánh cửa sổ đang đóng chặt, cũng không phản bác gì, tốt tính nói: “Ngủ đây, uống thêm hai ngụm nữa thôi. Đồ ăn ở nhà ăn có hơi mặn.”

Triệu Phượng Anh cắn nhai: “Bảo ông trưa về ăn cơm, ông không về thì trách ai? Tuổi tác của ông còn lớn hơn cả cha Tiểu Lận, có gì mà phải tránh nghi ngờ? Lại nói tôi vẫn đang ở nhà đây, để ý nhiều như thế làm gì... Đúng rồi, tôi đã hỏi xin Tiểu Lận số điện thoại và địa chỉ công xã của con bé, để sau này còn tiện liên lạc.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngụy Đào: “Hai người các bà có vẻ thân thiết nhỉ?”

Triệu Phượng Anh quay mặt về phía chồng: “Đó là một cô gái tốt... Lão Ngụy, tôi nghĩ, chúng ta nhận nuôi cặp song sinh long phượng kia đi, nuôi dưỡng thay người ta.”

Nghe thấy lời này, mí mắt lão Ngụy giật giật, trong lòng sinh ra dự cảm không ổn: “Sao tự nhiên bà lại có suy nghĩ này?”

Triệu Phượng Anh nói: “Tiểu Lận còn nhỏ hơn con gái chúng ta hai tuổi, đâu thể bắt con bé ở mãi thế nuôi con chồng chứ? Tái hôn là chuyện sớm hay muộn thôi... Ở nông thôn có ít đối tượng xuất sắc, nếu sau này gặp tên nhóc nào tốt, tôi cũng có thể giới thiệu cho con bé...”

Ngụy Đào: “Phụt... Bà nói gì cơ...? Khụ khụ khụ...”

“Ông kinh ngạc như thế làm gì?” Triệu Phượng Anh vừa ngồi dậy vỗ vỗ lưng giúp chồng thuận khí, vừa cất giọng oán trách.

Còn không phải tại lời nói của bà ấy quá dọa người ư? Sau khi ho khan một lúc lâu, Ngụy Đào mới thăm phàn nàn một tiếng.

Nếu bà ấy thật sự giới thiệu đối tượng cho Lận Đình, chờ thẳng nhóc Hoắc Tiểu kia về, ông ấy biết đi đâu kiếm một cô vợ đền cho anh bây giờ?

Tuy nói vì nước nhà, trong thời gian thực hiện nhiệm vụ, các chiến sĩ đều đã chuẩn bị sẵn sàng để hi sinh về mọi mặt.

Thế nhưng, đó chỉ là trường hợp bất đắc dĩ thôi.

Chẳng qua... Ngụy Đào đặt chén trà về lại tủ đầu giường, nhét bà vợ không mặc áo khoác của mình vào trong chăn, chính ông ấy cũng nằm xuống theo. Lúc này, ông ấy mới lén lút thăm dò: “Sao tự nhiên bà lại nhắc đến vấn đề này? Không phải lúc trước bà thưởng thức thẳng nhóc Hoắc Tiểu kia lắm à?”

Bây giờ anh mới “qua đời” được bốn tháng, bà ấy đã vội sắp xếp cho vợ người ta đi xem mắt là sao?

Triệu Phượng Anh thở dài: “Bây giờ tôi cũng vẫn thường thức cậu ta mà, thế nhưng làm người phải có lương tâm. Nếu lúc trước Lận Đình theo quân, đoán chừng tổ chức đã sớm sắp xếp cho con bé đi xem mắt rồi, mọi người ai cũng thế thôi... Lại nói, tôi chưa nói sẽ đề nghị Tiểu Lận phải tái hôn ngay, tôi chỉ mới bàn bạc với ông về chuyện của cặp song sinh kia thôi mà.”

Chương 15: Chương 15

Lời của bà ấy rất có lý, nhưng Hoắc Tiểu đã hi sinh đâu. Trong lòng Ngụy Đào không ngừng than khổ, thế nhưng ông ấy lại không thể nói rõ với vợ già của mình, chỉ có thể buồn bực trở người, đưa lưng về phía vợ.

Triệu Phượng Anh không hiểu ra sao: “Này, chúng ta đang nói chuyện đấy.”

Ngụy Đào: “Để sau rồi nói, tôi buồn ngủ lắm.”

“Hừ, ông già này.” Triệu Phượng Anh bất mãn đập chồng một cái.

Ngụy Đào vẫn không nói lời nào, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ.

Đã bốn tháng rồi, dựa theo kế hoạch nhiệm vụ mà họ đã bàn bạc từ trước, Hoắc Tiểu nên quay về rồi mới phải.

Ôi... nếu còn không về, thì vợ anh sẽ tái hôn đó.

Hơn nữa đoán chừng vợ ông ấy còn là người mai mối ấy chứ.

Đáng sợ quá đi mất thôi.

Phòng ngủ của Lận Đình chỉ cách phòng ngủ của hai vợ chồng họ một bức tường.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình không hề biết bản thân đã trở thành chủ đề trò chuyện của hai vợ chồng lũ trưởng.

Đối với cô mà nói, hành trình lần này vô cùng viên mãn.

Vé xe lửa khiến cô nhức đầu nhất đã được mua rồi, thời gian xuất phát là năm giờ chiều mai.

Lũ trưởng Ngụy nói sẽ sắp xếp người đưa cô đến trạm xe lửa.

Khoảng cách từ đây đến trạm xe lửa là nửa ngày xe chạy, nếu cô đi bộ, đoán chừng phải mất tận hai ngày.

Thế nên lần này Lận Đình không từ chối, đi bộ quá vất vả, cô khó mà chịu đựng được.

Mọi thứ... đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Trong lòng thanh thản, Lận Đình bèn thả lỏng để ngủ bù.

Đương nhiên, cô sẽ không ngủ quá lâu.

Trước khi ngủ cô đã đặt đồng hồ báo thức, đúng bốn giờ cô sẽ thức dậy giúp chị dâu nấu cơm tối.

“Bây giờ được ngủ ngon, sắc mặt em hồng hào như thoa phấn ấy, không còn tái nhợt với trắng bệch như sáng nay nữa.” Triệu Phượng Anh vừa hay đi từ bên ngoài về, thấy cô, sau khi quan sát tỉ mỉ, chị ấy hài lòng gật đầu.

Lận Đình cười đáp: “Ngài mai được về rồi, trong lòng vui vẻ nên em mới ngủ ngon được như thế,”

Triệu Phượng Anh nhặt rổ rau trên đất lên, mang vào bồn rửa rau trong bếp để nhặt, bà ấy nói: “Gấp gáp quá. Chuyến này cả đi

cả về còn chưa đến mười ngày, em vẫn chưa khỏe lại đâu, nên ở lại nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa...”

“Chắc hẳn người nhà đang nhớ em lắm, em về đến nhà rồi nghỉ ngơi cũng thể mà.” Lận Đình xách chiếc ghế nhỏ ra, ngồi xuống giúp đỡ nhặt rau: “Thời tiết thế này mà vẫn có rau ăn ạ?”

Triệu Phượng Anh nhìn mấy cây rau xanh thiếu dinh dưỡng, cười nói: “Phủ rơm lên, có điều chất lượng rau không tốt, chủ yếu là trồng để thi thoảng đổi món thôi.”

Lận Đình: “Rau này nấu món gì ạ?”

Triệu Phượng Anh: “Mấy hôm trước lớp nấu ăn có phát cho mấy lạng dầu đậu nành, cho rau vào xào chung đi. Tối nay chúng ta nấu cháo, hấp thêm hai củ khoai lang nữa.”

Lận Đình: “Dạ.”

Phải biết rằng ở thời đại này, dầu đậu nành được coi là hàng xa xỉ.

Chỉ có những gia đình có điều kiện tốt như nhà Lữ trưởng Ngụ mới có thể ăn được thôi.

Đương nhiên, cô biết sở dĩ chị dâu dùng nguyên liệu xa xỉ như thế để nấu ăn là vì muốn chiêu đãi cô, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lận Đình vội vàng rời đi.

“Đúng rồi, lúc quay về em có đi qua Thượng Hải không?” Trò chuyện một lát, Triệu Phượng Anh như nhớ ra chuyện gì đó, cất lời hỏi cô.

Lận Đình: “Có ạ. Dựa theo thời gian ghi trên vé xe lửa, thì em phải ở lại thành phố Thượng Hải khoảng một ngày rưỡi.”

Triệu Phượng Anh: “Vậy nếu cơ cơ hội thì em nên đi mua sắm đi, thật đấy, đi xa nhà một chuyến không dễ dàng đâu. Ở thành phố Thượng Hải có rất nhiều đồ không cần phiếu, giá cả cũng rẻ hơn bên này, nghe nói còn có dầu gội chuyên dụng gì đó nữa cơ. Tuy hơi đắt, thế nhưng tóc em dài quá, dùng xà phòng thì khó gội, mà dùng nước gạo thì lại không sạch, em nên mua lấy một chai dầu gội đi.”

Nghe nói vậy, Lận Đình liếc nhìn mái tóc đen dày thả trước ngực, cô thật sự hơi động lòng rồi đấy.

Thật ra cô là một cô gái rất yêu cái đẹp, đời trước sở dĩ cô đã hai mươi tám, hai mươi chín tuổi mà vẫn có thể giữ được làn da trắng nõn mịn màng, ngoại trừ nguyên nhân nội tiết tố của cô tốt ra, cô còn phải bảo dưỡng kỹ càng.

Ở đời này, làn da cô trắng nõn xinh đẹp là nhờ tuổi trẻ, thế nhưng sau mấy năm nữa thì chưa chắc.

Hay là, cô cứ đi xem thế nào nhỉ?

Tuy nói giá cả không rẻ, thế nhưng lần này ra ngoài, nguyên chủ mang theo cả sính lễ và cả của hồi môn nhà mẹ đẻ cho nữa, chắc chắn vẫn đủ tiền để mua kem dưỡng da, kem đánh răng, dầu gội đầu,... chứ nhỉ?

Không được, không thể nghĩ nữa, càng nghĩ lòng càng chua xót. Đến việc mua tuýp kem đánh răng thôi cũng phải đắn đo hồi lâu.

Nhưng bây giờ cô đã trở thành Lận Đình của thập niên sáu mươi rồi.

Vì thế... Thích nghi đi! Quen dần đi.

Hơn nữa, cô cũng phải lập kế hoạch kiếm tiền thôi.

Chỉ là, việc mua, mua, mua vào lúc này, hình như không được tốt cho lắm nhỉ?

Mẹ chồng cô sẽ nghĩ thế nào đây?

Vả lại trong thôn cũng chẳng có bí mật gì.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sợ là giây trước cô vừa dùng, giây sau đã lan truyền khắp thôn rồi...

Chương 16: Chương 16

Trong thôn quả thật chẳng có bí mật gì.

Nhất là sau khi chiếc loa lớn trong thôn liên tục thông báo suốt hai tiếng đồng hồ.

Đừng nói là toàn bộ đại đội Hướng Dương, mà ngay cả mấy đại đội sản xuất gần đó cũng nghe tin.

Hóa ra vợ của thằng nhóc nhà họ Hoắc không hề bỏ trốn, mà chạy đến quân đội để nhận di vật của Hoắc Tiểu.

Không thể không nói, tuy cách làm của bí thư Vương ở công xã có chút thái quá, nhưng đồng thời cũng có thể ngăn chặn và làm sáng tỏ lời đồn với tốc độ nhanh nhất.

Ít nhất bây giờ khi người dân trong thôn nhắc đến Lận Đình, họ không nói nói những lời coi thường nữa, thay vào đó là sự khâm phục vô có tình có nghĩa.

Đương nhiên, có người tin thì cũng có người nghi ngờ.

Chỉ là lão bí thư và bí thư Vương nhìn chăm chăm, không ai dám nói sự nghi ngờ đó ra miệng mà thôi.

Mà người may mắn được sống lại một đời - Vương Tú Cẩm, là người duy nhất bày tỏ thái độ không tin một cách kiên định.

Dù sao dựa theo trí nhớ của cô ta về kiếp trước, thì sau khi cuỗm tiền bỏ trốn, người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia không quay về

nữa.

Chỉ là cùng thời gian này ở kiếp trước, cô ta đã lấy chồng rồi, nên không biết đời trước có vụ phát loa thông báo thế này không.

Nghĩ đến đây, Vương Tú Cẩm không khỏi cảm thán bản thân số khổ.

Cô ta sống đến ba mươi tuổi, sinh được ba đứa con gái lỡ vốn, chẳng có lấy một mống con trai, ngày nào cũng bị chồng và mẹ chồng hành hạ.

Một đêm nọ, tuyết rơi dày đặc, cơ thể cô ta yếu ớt vô cùng, thế nhưng vẫn bị bà già đáng c.h.ế.t kia sai ra ngoài mời bác sĩ.

Trên đường đi, đầu óc cô ta choáng váng, cũng không biết mình ngất ở chỗ nào. Dù sao khi tỉnh lại, cô ta đã quay về năm hai mươi tuổi rồi.

Chẳng qua thời điểm cô ta quay về cũng không quá tốt.

Bởi vì khi đó, Hoắc Tiểu và Lận Đình đã kết hôn được ba ngày rồi.

Chỉ muộn có ba ngày thôi.

Nếu cô ta về sớm một chút, thì người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia làm gì còn cơ hội gả vào nhà họ Hoắc?

Nhưng mà bây giờ cũng không quá muộn, cô ta lạnh lùng trở mắt nhìn Lận Đình cuồn cuộn trốn giống như đời trước.

Từ đó hẳn có thời gian rảnh là cô ta sẽ đến nhà họ Hoắc làm giúp việc này việc kia.

Nếu thím Hồ Tú đã có thể chọn Lận Đình làm con dâu, tất nhiên cũng có thể chọn cô ta.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ cần cô ta vừa sẵn sóc vừa hiếu thuận, sớm muộn gì cô ta cũng có thể trở thành vợ tướng quân.

Vừa nghĩ đến địa vị của Hoắc Tiểu ở đời trước, đáy lòng Vương Tú Cầm lại càng có động lực hơn.

“Con lại đi đâu đấy? Không thấy ngoài trời vẫn còn đổ tuyết đấy à?” Thấy con gái xách rổ, còn mặc quần áo mới chuẩn bị ra ngoài, Triệu Tam Ny xụ mặt chặt vấn.

Trong lòng bà ta lại thâm nghĩ, dạo này nhóc Cầm cứ hay mất hồn mất vía, cả ngày chẳng thấy bóng dáng ở nhà, cũng không biết nó ra ngoài làm gì nữa.

Triệu Tam Ny rất gầy, có thể dùng từ gầy trơ xương để miêu tả.

Cũng vì quá gầy, gương mặt vốn đã hóp lại càng hóp hơn, thoát trông bà ta vô cùng cay nghiệt.

Thật ra tính cách bà ta không xấu, người cũng đứng đắn, thế nhưng gương mặt bà ta thoát trông rất đáng sợ, Vương Tú Cầm của đời trước cũng sợ.

Nhưng cô ta đã sống lại một đời, đời trước đã đấu đá với mẹ chồng ác độc cả đời rồi, bây giờ cô ta chẳng còn sợ cái mặt lạnh của mẹ mình nữa.

Bây giờ cô ta chỉ tùy ý liếc cái rổ trên tay, trên gương mặt thanh tú hiện ra một nụ cười: “Con đến tìm thím Tú trò chuyện một lát, gần đây tâm trạng thím ấy không tốt cho lắm, con thấy thím ấy rất đáng thương. Vừa hay con cũng phải khâu đế giày, đến đó vừa làm vừa trò chuyện giúp thím ấy giải sầu.”

Triệu Tam Ny ngừng vực, tiến lên xốc tằm vải che rổ lên, lật qua lật lại, xác định trong rổ thật sự chỉ có đế giày, bà ta mới buồn bực hỏi: “Con tốt với thím Tú của con từ bao giờ thế? Không phải con không có kiên nhẫn nghe người ta cãi nhải à?”

Vất vả lắm em Tú mới có chút hi vọng, con nhóc Cẩm này lại không khéo mồm khéo miệng, chỉ sợ lại nói gì kích thích người ta thôi...

Vân Mộng Hạ Vũ

Vương Tú Cẩm trầm nghĩ: bây giờ cô ta cũng chẳng có kiên nhẫn nghe đâu, thế nhưng đó là mẹ chồng tương lai của cô ta, cô ta phải lấy lòng chứ sao.

Đúng rồi, trong túi cô ta còn hai viên kẹo nữa, cô ta dự định để chút nữa mang ra dỗ dành cặp sinh đôi, đây đều là cơ hội để cô ta thể hiện bản thân cả đấy.

Vương Tú Cẩm tin chắc, chỉ cần có thể lấy lòng già trẻ nhà họ Hoắc, thì Hoắc Tiểu nhất định sẽ cưới cô ta.

Dù sao người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia cũng dùng cách này mới được gả vào nhà họ Hoắc mà.

Nếu cô ta không tận dùng khoảng thời gian này để đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thì cô ta đúng là kẻ ngốc.

Đương nhiên, cô ta sẽ không để lộ những ý đồ đó ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Vương Tú Cẩm không thêm quan tâm đến những lời chất vấn của mẹ mình nữa, mà bịt chặt tai, rồi đẩy cửa ra ngoài.

Chương 17: Chương 17

Chỉ chớp mắt, cô ta đã biến mất trong bầu trời đầy tuyết.

Tám lưng kia, thoát trông khá vội vàng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Càng nhìn Triệu Tam Ny càng cảm thấy bất thường.

Con mình sinh ra thì mình hiểu, không phải bà ta nghĩ xấu cho nhóc Cẩm đầu.

Thế nhưng nói dễ nghe một chút thì cô ta mồm mép sắc bén, nói khó nghe là ngang ngược không nói lý, còn thích chiếm hời, từ nhỏ đã vậy, có dạy thế nào cũng không chịu sửa.

Bây giờ đột nhiên đổi tính, cũng khó trách người làm mẹ như bà ta lại nghi ngờ.

Có khi nào cô ta mượn cớ đi thăm em Tú để lén lút hẹn hò với người yêu không nhỉ?

Mấy tháng trước, bà ta nhìn thấy cô ta vừa nói vừa cười với thằng nhóc nhà kế toán ở đại đội Thượng Giang.

Thằng nhóc kia bị gia đình chiều thành kẻ vô dụng, chẳng biết làm gì, nếu con gái bà ta gả vào nhà đó, chẳng phải sẽ bị hành hạ đến c.h.ết ư?

Không được, càng nghĩ càng bất an, Triệu Tam Ny lập tức cởi cái tạp dề trên người ra, vội vã quay về nhà.

Trong căn phòng mờ tối, Vương Lục Cân đang ngồi trên giường đất hút thuốc, thấy vợ mình lo lắng đi đến, ông ta khó hiểu hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Triệu Tam Ny khoác thêm một chiếc áo khoác dày: “Không có gì, tôi ra ngoài đi dạo thôi.”

Vương Lục Cân nghiêng đầu nhìn những bông tuyết đang rơi bên ngoài cửa sổ, lại càng khó hiểu hơn: “Bây giờ á?”

Tâm trạng Triệu Tam Ny không tốt, bà ta đốp chát lại một câu: “Sao ông lắm lời thế? Tôi đi đây.”

Dứt lời, chẳng thềm chờ chồng kịp phản ứng, bà ta đã cầm ổ đưng đồ đan lát của mình rồi bước ra khỏi nhà.

Lúc ra đến cổng, dường như nhớ ra chuyện gì đó, bà ta quay đầu lại hô to một tiếng: “Tôi có vùi mấy củ khoai lang vào bếp lò đấy, chắc nó chín rồi, ông mau gấp ra mà ăn đi.”

Dứt lời, bà ta đóng cổng lại, cánh cổng phát ra những âm thanh “kéo kẹt”.

Vương Lục Cân lẩm bẩm trách “bà già này”, sau đó nghiêng người nằm lên giường.

Sau đó, ông ta nói với sang trái nhà phía Tây: “Thằng ba, mẹ mày bảo mày...”

“Chị dâu cả, hôm nay mặt trời có ló rạng một lát đó, chị có nhìn thấy không?” Hai tay Trần Quế Lan nhét vào túi áo khoác, bà ta

dùng vai đẩy cửa ra, còn chưa nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng bà ta hét toáng vào trong nhà.

“Thấy chứ, chỉ xuất hiện một lát rồi biến mất tăm.” Hồ Tú đang thay quần áo cho Quả Quả, nghe thấy bà ta nói vậy, bà đáp lời mà không quay đầu lại.

Bao nhiêu năm qua, Trần Quế Lan đã quen với cái tính thích sạch sẽ của chị dâu cả, khi đi đến ngoài cửa, bà ta thành thật gạt sạch tuyết trên đế giày, rồi mới vừa cởi áo khoác vừa đi vào phòng.

Chờ nhìn thấy Hồ Tú, bà ta lập tức xụ mặt xuống, hừ lạnh một tiếng: “Nhìn đi, người không biết còn tưởng Lận Đình là thuốc chữa bách bệnh ấy chứ.”

Hồ Tú lườm bà ta một cái: “Nói năng cẩn thận.”

Trần Quế Lan bĩu môi: “Em cũng có nói sai đâu, mới nhận được tin của nó, chị đã lập tức khỏe lại ngay.”

Bà ta và con ngốc Mai Hoa kia ngày ngày ở bên cạnh, nhưng có thấy bà khỏe lên đâu, đúng là khiến người ta tức giận mà.

Hồ Tú không biết cái tính nhỏ mọn của em dâu hai nhà mình lại tái phát rồi.

Cơ thể của bà vốn gần khỏe rồi, đâu có phải vì nhận được tin của con dâu nên mới khỏe lên đâu?

Chẳng qua bà không muốn cãi cọ với đối phương, dù sao có cãi cũng chẳng có tác dụng gì, bèn cúi người thay quần áo cho Quả Quả: “Trông giúp tôi một lát, ban nãy không để ý có chút xiu thôi mà nó đã đá dầm ra rồi.”

Bà vừa dứt lời, không chờ Trần Quế Lan đáp lại, Quả Quả vừa ngồi vào lòng bà hai đã vội cài lại.

Bé gái ba tuổi đã biết xấu hổ, thằng bé bi bô kháng nghị: “Không phải con muốn tè dầm đâu, là do con chim nhỏ không chịu nghe lời con, chứ Quả Quả ngoan lắm đó.”

Thằng nhóc được nuôi đến trắng trẻo, mập mạp, đôi mắt đen nhánh, to tròn như quả nho, nhìn về phía bà nội mình tỏ vẻ oan ức, khiến ruột gan người ta mềm nhũn.

Không chỉ mỗi Hồ Tú bị chọc cười, ngay cả Trần Quế Lan cũng không nhịn được mà véo má nó một cái, ôm lấy thằng bé lên rồi hôn thật mạnh vào má: “Đúng, đúng, đúng rồi, Quả Quả của bà thím đừng khóc nhé, Quả Quả nói đúng, là chim nhỏ không nghe lời, bà nội con nói linh tinh thôi.”

Quả Quả rất hài lòng: “Bà nội sai rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Trần Quế Lan cười híp cả mắt: “Đúng, bà nội con sai rồi.”

“Đừng có dạy hư trẻ con.” Hồ Tú cười một hồi, rồi xuống khỏi giường, chuẩn bị cầm chiếc quần ướt kia đi giặt sạch.

Miêu Miêu vẫn luôn cúi đầu chơi búp bê chột ngẩng đầu lên nhìn thằng em sinh đôi, cô bé không hiểu lời nói dối thiện ý của người lớn, mà nói thẳng luôn: “Quả Quả tè dầm mà.”

Bị chị gái nói thẳng như thế, Quả Quả vừa được dỗ dành lại xụ mặt, mím chặt môi.

Thấy vậy, Hồ Tú còn chưa có phản ứng gì, Trần Quế Lan vẫn luôn yêu thích cặp song sinh đã không nhịn được nữa, bèn bế Quả Quả xuống giường tìm kẹo.

Vừa mới lấy hai viên kẹo từ chiếc lọ đặt trên cao xong, bên ngoài phòng chợt truyền đến một giọng nói quen tai: “Thím Tú, thím có ở nhà không ạ?”

Trần Quế Lan cau mày nói thầm: “Sao con nhóc nhà họ Vương lại đến nữa rồi?”

Chương 18: Chương 18

Hai nhà không ở gần nhau, một nhà đầu thôn, một nhà giữa thôn, hơn nữa ngoài trời còn đổ tuyết lớn, cho dù có đến hóng chuyện cũng đâu cần nhiệt tình thế này?

Hồ Tú cũng không hiểu vì sao cô ta cứ đến mãi thế, thế nhưng người đến là khách, bà ấy cũng không thể đóng cửa không tiếp được, bèn ra hiệu cho em dâu ra mở cửa.

Đối với những người thích hóng chuyện này, Trần Quế Lan sẽ không cho sắc mặt tốt.

Bà ta mở cửa ra, héch mắt lên, đánh giá người đến từ trên xuống dưới.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mãi đến khi đối phương sắp đông cứng người lại, bà ta mới chậm rãi tránh sang một bên nhường đường cho đối phương vào nhà: “Là nhóc Cẩm à? Thím Tú của cháu ở nhà đây, cháu vào đi.”

Vương Tú Cẩm vờ như không thấy vẻ không vui của Trần Quế Lan, nhanh chóng đi vào nhà.

Cô ta đứng ngoài lạnh quá lâu, thế nên vừa vào nhà, đã bị sự chênh lệch nhiệt độ giữa trong và ngoài nhà kích thích, hắt xì một tiếng.

Thấy vậy, Hồ Tú còn chưa kịp cau mày, Trần Quế Lan đã nghiêng người né tránh.

Bà ta không những liên tục lùi về sau hai bước, mà còn nghiêng người ôm đứa bé vào trong n.g.ự.c tránh cho bị dính nước mũi của cô ta, rồi cất tiếng mất hứng: “Nhóc Cầm, cháu có chuyện gì thế? Bị cảm mà còn chạy đến đây, cháu không biết cơ thể chị dâu thím không khỏe, trong nhà còn có hai đứa trẻ con à?”

“Không phải cảm đâu, cháu chỉ bị sự chênh lệch nhiệt độ kích thích chút xíu thôi, nếu bị cảm thật, cháu cũng không dám đến.” Vương Tú Cầm không phải cô gái hai mươi tuổi thật sự, cô ta đã đấu trí đấu dũng với nhà chồng hơn mười năm, hoàn toàn không để ý đến hai câu nói không đau không ngứa như vậy.

Cô ta cởi áo khoác ngoài ra rồi treo lên cái giá cạnh cửa, tự giải thích cho mình hai câu rồi nhấc chân định đi vào phòng.

Ai ngờ, Trần Quế Lan lại tiếp tục đưa tay cản đường: “Ôi, ôi, ôi, một cô gái như cháu, sao lại lười thôi thế hả, vào nhà cũng không biết lau sạch giày dép đi đã, đừng có giẫm bẩn nhà chị dâu tôi.”

Nụ cười trên gương mặt Vương Tú Cầm cứng đờ, cô ta đưa mắt nhìn chân mình.

Thật ra giàu cô ta không quá bẩn, ban nãy khi đứng bên ngoài, trước khi gõ cửa cô ta đã gạt hết tuyết ở đế giày rồi.

Nghĩ đến đây, cô ta lại đưa mắt nhìn về đôi giày của thím Quế Lan... Đúng là rất sạch sẽ, sạch hơn cô ta nhiều.

Nhưng mà gần đây cô ta vẫn luôn vào nhà kiểu này, mọi khi không nói, sao hôm nay cứ đ.ã.m chọc suốt thế?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sàn nhà thật sự rất sạch sẽ. Ngoài nhà của lão bí thư ra, thì đây là ngôi nhà duy nhất trong thôn được lát gạch đỏ.

Chắc, chắc, chắc... nhà họ Hoắc thật sự giàu có. Không nói đến hơn mười đồng trợ cấp mỗi tháng của Hoắc Tiểu, chỉ riêng dì Tú đã có tay nghề đỡ đỡ nổi tiếng mười dặm tám thôn, cũng kiếm được rất nhiều tiền.

Quan sát phong cách trang trí trong nhà, e rằng điều kiện nhà cán bộ trong thành phố cũng chỉ được đến thế này mà thôi.

Dù cô ta có sống thêm mười năm nữa, cô ta cũng chưa gặp gia đình nào có nhiều tiền hơn nhà họ Hoắc.

Nghĩ đến đây, cô ta lại thầm nghĩ: nếu cô ta có thể thành công gả vào nhà họ Hoắc, những thứ tốt này đều sẽ thuộc về cô ta, chút không vui trong lòng Vương Tú Cầm nhanh chóng tan thành mây khói.

Không những vậy, cô ta còn áy náy lùi về ngoài cửa, cẩn thận lau sạch đôi giày.

Trần Quế Lan: "..."

Lòng dạ Trần Quế Lan chỉ to cỡ đầu mũi kim, bà ta cảm thấy bản thân bị phốt lờ, nên lông tơ khắp người dựng đứng lên, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Mà Vương Tú Cầm không hề biết rằng mình đang bị nhắm đến, lần thứ hai bước vào nhà.

Mãi đến khi cái m.ô.n.g thành công đặt xuống ghế, cô ta mới lục lọi trong túi lấy ra hai viên kẹo cứng, mỉm cười đưa đến gần miệng cậu bé: "Đây là Quả Quả đúng không? Dì mang kẹo cho con này."

Trần Quế Lan giơ tay lên cản lại: “Kẹo này của cháu không có giấy gói kẹo, cháu bỏ vào túi, lại dùng tay chạm vào, dính bao nhiêu vi khuẩn. Đừng để trẻ con ăn, kéo lại đau bụng.”

Vương Tú Cẩm: “...?”

Thôi được chưa?

Kẹo của nhà ai mà không thế này hả?

Kẹo là thứ hiếm có đây có được không!

Dung Thành.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi giơ tay tạm biệt nhóm chị dâu nhiệt tình đưa tiễn, dưới sự hộ tống của bảo vệ Tiểu Trương, Lận Đình nhanh chóng lên xe đi thẳng đến ga tàu thành phố Thượng Hải.

Có lẽ chuyến này khá may mắn.

Nên trong hành trình bốn ngày ba đêm đó, mấy vị khách cùng toa đều không bị thối chân.

Sau khi vui mừng xong, Lận Đình lại không nhịn được mà thầm cười nhạo bản thân quá dễ thỏa mãn.

Quả nhiên, hạnh phúc của con người đến từ sự so sánh.

Nếu là đời trước, bảo cô nằm trên một chiếc giường cứng và hẹp trong suốt ba, bốn ngày, chắc chắn cô sẽ không ngừng kêu khổ.

Nhưng khi so với những trải nghiệm vất vả khi ngồi ghế cứng lúc mới xuyên đến, thì đường về của cô đã thoải mái hơn nhiều rồi.

Nhất là cô còn có sách vở của Hoắc Tiểu để g.i.ế.c thời gian.

Mấy ngày sau đó, khi nhân viên soát vé cầm loa đi đến từng toa tàu thông báo rằng sắp đến trạm dừng Thượng Hải, Lâm Đình vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Chương 19: Chương 19

May mà khi đưa cô lên tàu, bảo vệ Tiểu Trương đã đặc biệt chào hỏi với nhân viên soát vé.

Anh ta nói cô là vợ quân nhân, nhờ nhân viên soát vé hãy giúp đỡ cô một tay khi tàu đến trạm dừng Thượng Hải.

Kết quả, khi Lận Đình xuống tàu, nhân viên soát vé đã trực tiếp giúp đỡ xách hai bao hành lý nặng trĩu xuống, chẳng để cô phải động tay chút nào.

Không thể không nói, con người ở thời đại này rất nhiệt tình và thuần khác.

Gần như là khắc cái từ “vì nhân dân phục vụ” này vào trong xương.

Cũng ở giờ phút này.

Lận Đình chợt cảm thấy, cô không nên đánh giá nơi này bằng ánh mắt soi mói nữa.

Dù sao ngoại trừ lúc bắt đầu có chút khổ cực ra, thì mọi thứ của hiện tại đều phát triển theo hướng tốt.

Mà, chỉ khi trong lòng tiếp nhận một thế giới mới, thân phận mới, cô mới có thể sống cuộc sống tốt hơn.

Sau khi suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, Lận Đình lập tức có tâm trạng đi mua sắm.

Cô cất hành lý vào nhà nghỉ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Rồi hỏi thăm chị Lưu - một nhân viên nhà nghỉ vô cùng nhiệt tình những nơi mua sắm mà không cần tem phiếu.

Sau đó bước nhanh đến cửa hàng bách hóa.

Thiếu cái gì cũng không thể thiếu nhu yếu phẩm hằng ngày được.

Đúng như chị dâu Phương Anh đã nói, hiếm khi đi xa một chuyến, không biết phải đến tháng năm nào mới được đi chuyến tiếp theo.

Đến khi quay về đại đội Hướng Dương, có một vài đồ đạc có muốn mua cũng không mua được.

Về phần nguyên nhân vì sao đến lấy di vật của chồng mà lại mua thêm một đồng đồ, trên đường về cô sẽ chậm rãi tìm cơ sau...

Điều duy nhất khiến Lận Đình lo lắng chính là người nhà của nguyên chủ.

Cũng không biết họ có nhận ra sự bất thường của cô không nữa.

Nghĩ đến đây, có vẻ như lấy chồng cũng là một điều tốt.

Ít nhất không cần ở bên cạnh những người thân thiết với nguyên chủ.

Thời gian sẽ không dừng lại vì bất kỳ ai.

Dù có lo lắng thế nào, thì chuyện gì nên đến sẽ vẫn phải đến thôi.

Còn ba ngày đường xe nữa.

Khi tàu đến ga thành phố Băng Thành, mọi nơi đều có tuyết phủ trắng xóa.

Lận Đình vẫn chưa xuống tàu, khi cô đứng từ xa đã nhìn thấy mấy anh trai mình đang đứng trên sân ga, ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh.

Nhà nguyên chủ có năm đứa con, cô đứng hàng thứ tư.

Bên trên cô có hai anh trai và một chị gái, bên dưới còn có một em trai.

Cô không ngờ cả hai anh trai đều sẽ đến đón mình.

Trong trí nhớ của cô, so với anh cả thành thật, đôn hậu, anh hai lại tinh quái vô cùng.

Trong lòng Lận Đình có chút bối rối, thế nhưng cô cũng chỉ có thể bất chấp mọi thứ vẫy vẫy tay với hai người ngoài cửa sổ.

Hôm nay Băng Thành không đổ tuyết, nhưng có gió.

Đứng trong môi trường âm hai mươi độ, Lận Vĩ chỉ lộ ra một đôi mắt phải dậm chân, nhảy tới nhảy lui để giữ ấm.

Cũng may, anh ấy không phải chịu tội vô ích, con nhóc c.h.ết tiệt kia về thật rồi.

Anh ấy dùng tay chọc chọc anh cả vẫn đang ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh: “Anh, Đình Đình ở bên kia.”

Dứt lời, anh ấy lập tức xụ mặt, đi thẳng về phía toa xe của em gái mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Có thể có sắc mặt tốt mới là lạ đó.

Có trời mới biết, sau khi em gái cuỗm tiền chạy trốn, Lận Vĩ đã đến nhà họ Hoắc để kiểm tra đồ đạc của cô.

Khi anh ấy phát hiện ra rằng, ngoại trừ quần áo và tiền bạc, thì tất cả những lá thư từ người yêu cũ mà em gái anh ấy vẫn luôn vô cùng trân trọng cũng biến mất theo, đầu của anh ấy quay cuồng.

Nếu không phải em gái kịp thời gọi điện thoại về, thì Lận Vĩ đã chuẩn bị đi tìm bạn học của cô để hỏi địa chỉ, rồi tự mình chạy đến Tây Tạng bắt người rồi đó.

Không ngờ, anh ấy lại đoán sai.

Thế nhưng!

Cho dù cô có thực sự đến bộ đội để nhận lại di vật của em rể, thì cũng không thể dễ dàng tha thứ cho cô như thế được.

Con nhóc c.h.ế.t tiết này không có miêng chắc?

Muốn đi sao không rủ anh ấy đi cùng?

Cô muốn khiến mọi người lo lắng c.h.ế.t hả?

Càng nghĩ càng giận!

Lận Vĩ đẩy người anh trai hiền lành đang cười ngơ ngác ra, nghiêm mặt đưa tay về phía em gái mình: “Nhảy xuống đây.”

Lận Đình nhìn đám đông đang chen lấn nhau, cũng nhập gia tùy tục thả gói hàng xuống trước, sau đó bắt đầu nhảy ra khỏi

cửa sổ.

Khi được anh trai đón lấy, đỡ xuống đất, còn chưa kịp nói chuyện, thì trên gương mặt đã truyền đến cảm giác đau xót.

Lận Vĩ cởi gang tay ra, giơ một tay lên bóp mặt em gái rồi kéo ra ngoài: “Con nhóc c.h.ết tiết kia, em có thấy mình quá đáng không hả? Anh còn tưởng em bỏ trốn đi tìm thằng kia rồi chứ?”

Lận Đình cũng có một người anh ruột, cô đứng thứ hai trong nhà, do mẹ cô vô tình mang thai, phải nộp tiền phạt mới được sinh ra.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều bị anh trai bóp mặt thế này, cho nên cô đã quá quen thuộc với hành động này rồi.

Lần này, khi cảm giác đau đớn quen thuộc truyền đến, Lận Đình lập tức quên đi cảm giác xa lạ và xấu hổ, vô thức cau mày đập vào tay anh ấy một cái.

Thế nhưng khi vừa nâng tay lên, cô đã bị những lời nói của đối phương làm cho kinh ngạc đến choáng váng.

Chương 20: Chương 20

Thấy vậy, đôi mắt đào hoa giống hệt cô của Lận Vĩ khẽ nheo lại, nghiêm túc hỏi: “Anh đoán trúng rồi chứ gì?”

Rõ ràng Lận Đình cũng là người bị hại, thế nhưng lúc này, ánh mắt cô vẫn vô thức trốn tránh, chột dạ không thôi...

“Em có ý gì? Thằng kia là thằng nào?” Lận Minh đập vào tay em trai để anh ấy buông mặt em gái ra, không hiểu hai người đang nói chuyện gì mà thoạt trông có vẻ bí hiểm như thế.

Lận Vĩ chưa bao giờ cho người thứ hai nghe về những nghi ngờ trong lòng mình.

Bây giờ em gái cũng về rồi, anh ấy lại càng không có ý định nói ra.

Đôi mắt anh ấy cong cong: “Không có gì, em đùa thôi.”

Tuy ngoài miệng anh ấy nói vậy, thế nhưng ánh mắt anh ấy nhìn về phía em gái thì chẳng có vẻ gì là đùa giỡn cả.

Lận Đình: “...”

Có lẽ do đã quên đi nỗi bối rối ban đầu, cũng có thể do Lận Vĩ giống anh trai cô đến bảy, tám phần, thế nên Lận Đình không căng thẳng nữa, vì dù sao việc trái lương tâm kia cũng đâu phải do cô làm đâu.

Vì lẽ đó, cho dù sau khi anh hai biết mọi chuyện, có ý định tính sổ với cô đi nữa, cô cũng không sợ hãi, thậm chí còn có ý đập nổi dìm thuyền.

Dáng vẻ đó của cô khiến Lận Vĩ tức đến muốn đánh người.

Mà Lận Minh lại nhìn em trai và em gái mình với ánh mắt nghi ngờ, thế nhưng nhìn mãi một hồi lâu vẫn chẳng thể nhìn ra gì cả, anh ấy bèn khom người xách một túi hành lý của cô lên: “Được rồi, có ý thì nói sau đi, đứng đây chút nữa là đông cứng luôn đó.”

Vẻ ngoài của anh ấy không giống với em trai, em gái, anh ấy là đàn ông phương Bắc điển hình, cao to thô kệch, mày rậm mắt to, thoát trông rất nam tính.

Bao quần áo nặng trĩu đối với Lận Đình, thế nhưng Lận Minh lại có thể xách lên một cách dễ dàng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Một cái tay khác của anh ấy cũng không rảnh rỗi, anh ấy tách hai đứa em ra, che chở em gái đi ra khỏi nhà ga.

Từ ga tàu thành phố Băng Thành về đến đại đội Hướng Dương còn phải lái xe thêm nửa ngày nữa.

Lúc nguyên chủ xuất phát, cô ấy phải đi bộ lên trấn trên, chờ trời sáng lại ngồi xe ba bánh lên thị trấn, rồi ngồi xe buýt từ thị trấn lên đến ga tàu Băng Thành.

Lận Đình vốn tưởng đường về cũng sẽ rắc rối như vậy.

Thế nhưng cô không ngờ rằng sau khi rời khỏi trạm xe lửa, cô đã được hai anh trai dẫn đến bên cạnh một chiếc xe jeep.

Chưa chờ cô kịp hỏi ra những thắc mắc trong lòng, thì cửa ghế phụ của xe jeep đã bị người ta mở ra.

Vương Xuân Linh nhảy xuống xe, híp mắt đánh giá cô gái đứng bên ngoài - người đã khiến toàn bộ công xã người ngã ngựa đổ.

Bà ấy làm bí thư của công xã Hoắc Gia Trang chưa được hai năm, lúc trước mặc dù đã nghe nói trong đại đội Hướng Dương có một sinh viên đại học, thế nhưng đây là lần đầu tiên bà ấy được gặp cô.

Thẳng thắn mà nói, chẳng có gì đặc biệt cả.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu nhất định phải kể ra một điều đặc biệt, thì đó là làn da cô đen hơn phần lớn xã viên.

Nhưng nghĩ đến chuyện nhờ có đối phương, bà ta mới có thể được lãnh đạo cấp trên điểm tên khen ngợi, thì Vương Xuân Linh cũng không quan tâm cô da đen hay da trắng nữa, mà lập tức tiến lên bắt tay cô, rồi cười nói: “Chào đồng chí Lận nhé! Chúng ta từng nói chuyện qua điện thoại rồi, tôi là Vương Xuân Linh. Tiểu đồng chí làm tốt lắm, toàn bộ công xã chúng ta đều tự hào về cháu.”

Lận Đình vừa biết được thân phận của người đến, đã bị sự nhiệt tình của bí thư Vương khiến cho kinh ngạc.

Chờ sau khi hiểu được ý nghĩa trong những lời nói của đối phương, đáy lòng cô chợt cảm thấy không vui.

Là một nhân viên có nhiều năm kinh nghiệm bị bóc lột, cô hiểu rõ rằng hầu hết các lãnh đạo đều có bệnh hình thức.

Mà người trước mắt cô đây, rõ ràng cũng lợi dụng thân phận vợ liệt sĩ của nguyên chủ để thu lợi về mình.

Tuy cô rất không vui, nhưng Lận Đình cũng đã qua cái tuổi hành động theo cảm tính rồi.

Nếu đối đầu trực diện với bí thư Vương vì những chuyện đã xảy ra, thì chẳng có lợi gì với cô, hay với cha mẹ cô cả.

Nhưng mà, nếu đối phương vẫn tiếp tục rêu rao chuyện của cô, cô nhất định sẽ ra tay.

Dù sao trong ký ức của cô, mặc dù Vương Xuân Linh này có chút tham quyền, thế nhưng là một người biết suy nghĩ cho người dân.

Nghĩ vậy, trên môi Lận Đình nở một nụ cười chua chát: “Lúc đó sợ dĩ rồi đi một cách lặng lẽ, ngoại trừ vì sợ người nhà không đồng ý, thì còn vì không muốn lợi dụng, rêu rao sự hi sinh của Hoắc Tiểu. Anh ấy là anh hùng, sao có thể để anh ấy trở thành đề tài câu chuyện trong miệng người khác được?”

Quả thật Vương Xuân Linh thật sự có ý định tuyên truyền về chuyện của Lận Đình.

Đây là một cơ hội tốt để thúc đẩy sự đoàn kết giữa quân đội và dân thường.

Thế nhưng bây giờ nghe Lận Đình nói vậy, tuy nụ cười trên gương mặt bà ta vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại đang thầm suy nghĩ xem có phải Lận Đình đã đoán được ý định của bà ta rồi không?

Cô nói vậy là cố ý muốn chặn miệng của bà ta đúng không?

Chương 21: Chương 21

Đúng lúc này, Lận Vĩ đã cất hành lý xong đi tới, vờ như không nhìn thấy bầu không khí quái lạ giữa hai người, anh ấy cười nói: “Bí thư Vương, chúng ta lên xe trước đi.”

Người đàn ông ngồi ở ghế lái cũng cất giọng thúc giục: “Này, bà Vương, bà lái nhai nhiều thế. Mau lên xe đi, ông đây phải quay về trước khi trời tối.”

Bị mắng là lái nhai, biểu cảm trên gương mặt Vương Xuân Linh cứng đờ, thế nhưng nhớ đến thân phận của đối phương, bà ta lại nhanh chóng lộ ra một nụ cười: “Nhìn tôi này, gặp được đồng chí Tiểu Lận nên vui đến độ chẳng nhớ ra chuyện gì. Lên xe thôi, lên xe chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

“Bộ trưởng Hồ là người đứng đầu của bộ vũ trang huyện, là đồng đội với em rể đó. Ngày hôm qua, chính ông ấy đã chủ động nói muốn đến đón em.” Lợi dụng chút thời gian trước khi lên xe, Lận Vĩ nghiêng người khẽ nói nhỏ vào tai em gái mình.

Sau đó, anh ấy móc túi lấy ra một chiếc khăn tay, khom lưng bốc lấy một nắm tuyết, rồi mới leo lên xe.

Xe jeep có bảy chỗ ngồi.

Đây là lần thứ hai Lận Minh được đi xe ô tô (lúc đến là lần thứ nhất) nên có chút bó tay bó chân, anh ấy bị xếp ở hàng cuối cùng với hành lý.

Lận Đình và anh hai lại ngồi ở hàng giữa, thuận tiện trò chuyện với hai lãnh đạo ngồi ở hàng ghế đầu.

Đương nhiên, sau khi ô tô khởi động, phần lớn là bộ trưởng Hồ nói.

Bởi vì mỗi khi Vương Xuân Linh chuẩn bị mở miệng, bộ trưởng Hồ đều lên tiếng cắt ngang bà ta.

Sau hai lần bị ngắt lời, ai cũng nhìn ra đối phương cố ý.

Tuy không rõ lý do vì sao bản thân lại bị nhắm đến, thế nhưng Vương Xuân Linh không muốn có xung đột với người của Bộ Vũ trang, bèn thông minh ngậm miệng lại.

Thấy bà ta biết điều, cơn giận dưới đáy lòng bộ trưởng Hồ mới dịu đi vài phần, chuyên tâm trò chuyện với ba anh em Lận Đình.

Bộ trưởng Hồ là người Bành Thành, bốn mươi sáu tuổi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tuy rằng ông ấy và Hoắc Tiểu phục vụ trong cùng một đơn vị, thế nhưng khi Hoắc Tiểu còn là lính mới, thì ông ấy đã được điều đến bộ Vũ trang rồi.

Lần đầu tiên và duy nhất hai người gặp mặt là ba năm trước, khi đó Hoắc Tiểu đã được thăng chức thành phó đoàn trưởng, anh xin nghỉ phép về quê thăm người thân.

Hai người hợp ý nhau một cách bất ngờ, sau này cũng thường xuyên trao đổi thư từ, nên dần dà trở thành anh em kết nghĩa.

Cho nên khi tin tức anh hi sinh truyền về, bộ trưởng Hồ đã ngồi trong phòng làm việc cả một đêm, hút hết hai gói t.h.u.ố.c lá mà mình giấu diếm đã lâu.

Khi thấy Vương Xuân Linh tuyên truyền truyện về vợ của Hoắc Tiểu khắp nơi, ông ấy vốn có chút giận lây sang Lận Đình.

Đương nhiên, so với giận lây, thì vẫn cảm kích nhiều hơn.

Đều là quân nhân, ông ấy vui vẻ thay Hoắc Tiểu, cũng thật sự khâm phục lòng dũng cảm của Lận Đình khi một mình bôn ba cả nghìn dặm đường, chính vì thế, ông ấy mới tự mình lái xe đến đón.

Bây giờ biết hóa ra đối phương cũng bị gài bẫy, sự thành kiến trong lòng ông ấy tự nhiên cũng tan biến theo.

Ông ấy càng không để Vương Xuân Linh kia làm ra chuyện quá đáng.

Tổn nửa ngày đường xe.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, xe ô tô mới dừng lại ở đầu đường rẽ vào đại đội Hướng Dương.

Đường trong thôn quá hẹp, lại bị tuyết phủ kín, xe không vào được.

Cho dù mấy anh em có mời mọc thế nào, bộ trưởng Hồ và bí thư Vương đều không chịu vào nhà ăn cơm.

Lận Đình và hai anh trai chỉ đành cảm kích nhìn họ lái xe rời đi.

Chờ chiếc xe hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Lận Vĩ mới cúi đầu nhìn em gái: “Em đã báo với mẹ chồng về chuyện hôm nay em sẽ về chưa?”

Lận Đình lắc đầu, cô chỉ muốn lặng lẽ quay về, không muốn trở thành con khỉ bị người khác vây xem.

Lận Vĩ: “Thế..., em có muốn về nhà chúng ta trước không?”

Thật ra, anh ấy rất muốn đưa em gái về nhà mình, dù sao mọi người cũng đều hiểu rõ đầu đuôi của cuộc hôn nhân này.

Chẳng qua tình huống của em rõ khá đặc thù, nhà họ thậm chí còn chẳng sinh ra nổi chút oán hận nào.

Lận Minh cau mày, lườm em trai tỏ vẻ không đồng ý.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thế nhưng em gái mình thì mình đau lòng, vì lẽ đó, anh ấy mấp máy môi vài lần, cũng không thể thốt nên lời răn dạy.

Lận Đình chau chừ hai giây, cuối cùng vẫn chỉ vào túi quần áo trong tay hai anh: “Để em về nhà chồng trước đã, mẹ chồng em vẫn đang chờ.”

Nghe vậy, Lận Vĩ gạt đầu, vừa đi vào đại đội Hướng Dương, vừa nói: “Vậy ngày mai anh đến đón em nhé?”

Lận Đình giơ tay lau đi những giọt sương dính trên lông mày mình, mượn việc này để che giấu sự luống cuống dưới đáy mắt: “Ngày mai ư?” Sao nhanh thế?

Lận Vĩ: “Dù sao cũng phải về nhà. Mấy ngày em rời đi, mẹ khóc đến sưng cả mắt rồi đấy.”

Lận Minh vung vổ đầu em gái: “Đừng sợ, cha mẹ hiểu em nhất mà.”

Không phải cô sợ bị mắng đâu? Trong lòng Lận Đình vô cùng bất đắc dĩ, thế nhưng ngoài mặt lại không dám thể hiện ra, cô chỉ rầu rĩ đáp: “Dạ được.”

Lận Vĩ: “Không vui à?”

Lòng Lặn Đình khẽ giật thót: “Không có!”

Chương 22: Chương 22

“Ồ..., sao anh cảm thấy lần này quay về em ít nói hăng đi nhỉ? Giống như hiểu chuyện hơn rồi.” Dứt lời, anh ấy lại nghiêng đầu nhìn chăm chăm em gái mình.

Nước thuốc trên mặt Lận Đình đã bị anh ấy dùng khăn tay ướm dầm nước tuyết lau sạch.

Không còn nước thuốc màu đen và mái tóc rối bù che chắn, chỉ cần vẻ mặt cô lộ ra chút biểu cảm bất thường thì đều có thể nhìn ra.

Vĩ thế, Lận Đình cố gắng kéo căng da mặt, thản nhiên đáp: “Không phải lúc nào em cũng thế này à?”

Lận Vĩ khẽ cười một tiếng, trong giọng điệu mang theo sự thoải mái và thân thiết: “Ôi chao, con nhóc c.h.ế.t tiết này hiểu chuyện thật rồi, đi xa nhà một chuyến hình như còn xinh đẹp hơn ấy chứ, ai không biết còn tưởng là con gái thành phố đấy... Ôi... Nói đến đây mới thấy thời gian trôi nhanh quá, em có nhớ hồi em sáu tuổi, chúng ta từng cùng nhau đi trộm dâu không?”

Lận Đình trợn mắt lườm anh ấy: “Mẹ chúng ta nói rồi, đồ ở trong đất nhà mình thì không được coi là ăn trộm. Hơn nữa, anh bị đánh cũng đâu phải do em, ai bảo anh đã bị bắt tận tay rồi mà còn dám nhét dâu vào quần áo của em trai.”

Nghe vậy, sự nghi ngờ ở nơi sâu nhất trong đáy mắt Lận V đã bị ý cười thay thế, trong lòng anh ấy cũng thầm trách bản thân đã suy nghĩ lung tung.

Chẳng qua... Ban nãy sau khi lau hết nước thuốc trên gương mặt em gái, anh ấy thật sự có chút không dám nhận thân.

Rõ ràng mặc quần áo giống nhau như đúc, diện mạo giống nhau như đúc, ngay cả nốt ruồi son nơi khóe mắt cũng giống như được đúc từ một khuôn, chẳng có chút khác biệt nào.

Thế nhưng anh ấy cứ cảm giác em gái mình không giống như lúc trước.

Sự thanh cao và u ám trước đó biến mất, thay vào đó là sự yên tĩnh và ung dung.

Kết quả vừa thăm dò được khiến Lận Vĩ vô cùng thỏa mãn, ngoài miệng anh ấy không nhận được mà đùa giỡn: “Ai bảo em trai ngu ngốc cơ chứ.”

Lận Minh hoàn toàn không biết chuyện em trai và em gái vừa so chiêu dưới mí mắt mình, anh ấy cười mắng: “Em đó, ngày nào cũng quậy phá, từ nhỏ đã thích bắt nạt người khác, khó trách em trai vừa nhìn thấy em đã tức giận.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Vĩ ném nôi cho em trai: “Đó là do tính tình nó không tốt đấy chứ.”

Lận Minh buồn cười lắc đầu: “Tính tình em thì tốt chắc? Thằng hai, em đã hai mươi ba rồi, em trai thì mới mười bảy tuổi, em không thể nhường thằng bé một chút à?”

Lận Vĩ thản nhiên cười: “Lần sau em sẽ nhường.”

Lận Minh truy hỏi: “Lần sau là bao giờ?”

Lận Vĩ: “Để em suy nghĩ kỹ đã...”

Nghe hai anh em cãi cò anh một câu, em một câu, tâm trạng căng thẳng của Lận Đình cũng dần thả lỏng hơn.

... Chắc cô đã vượt qua bài kiểm tra rồi nhỉ?

Sao anh hai lại nhạy cảm thế không biết.

Anh ấy không phải Hầu Tử tái thế chứ?

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đình Đình... Đình Đình...”

Lận Đình hoàn hồn lại, lúc này cô mới phát hiện ra không biết vì sao hai anh trai đều đã dừng chân, cô hoang mang hỏi: “Sao thế ạ?”

Lận Vĩ cũng không hỏi cô đang suy nghĩ chuyện gì, anh ấy lặng lẽ chỉ dẫn cô: “Ý định lặng lẽ quay về này của em không ổn cho lắm, chi bằng cứ công khai mà về thì hơn.”

“Là sao ạ?” Đã cố tình đi đường nhỏ rồi mà còn gặp được dân làng á? Thế nhưng bây giờ là giờ cơm tối cơ mà.

Lận Vĩ cho em gái mình một ánh mắt khẳng định, sau đó, cơ thể cao lớn của anh ấy dịch sang bên cạnh một bước.

Không còn cơ thể của anh trai cản trở tầm mắt, Lận Đình chưa kịp chuẩn bị đã đối diện với mấy đôi mắt non nớt.

Là trẻ con trong thôn.

Lận Đình thở phào nhẹ nhõm, cô lấy một nắm kẹo ra định hối lộ đám trẻ. Thế nhưng đám trẻ đối diện lại như được ấn nút khởi động, chúng lập tức quay đầu chạy vào trong thôn, miệng còn không ngừng hét to:

“Con dâu bỏ trốn nhà họ Hoắc bị bắt về rồi!”

“Cô con dâu lén bỏ trốn của nhà họ Hoắc đã về rồi.”

“Con dâu nhà họ Hoắc dẫn theo hai người đàn ông vào rừng cây nhỏ...”

“Nhà họ Hoắc...”

Hóa ra tin đồn đã lan truyền đến mức này rồi cơ à?

Cô thật sự xui xẻo tột bậc mà.

Lận Đình đen mặt, cô kéo hai ông anh trai đang cười lớn, nhanh chân đi về phía nhà chồng.

...

“Bà ơi, tuyết lại rơi rồi, đẹp quá đi thôi!”

Hồ Tú kê một chiếc ghế thấp phía dưới cửa sổ, Miêu Miêu rất thích đạp lên trên ghế, nhón mũi chân rồi quan sát thế giới bên ngoài qua khung cửa sổ trong suốt. Đúng lúc này, trời vừa hay đổ tuyết.

Trẻ con vẫn chưa biết cách dùng những từ ngữ mỹ miều để miêu tả cảnh đẹp trước mặt, sau khi cảm thán xong, cô bé vô thức giơ cái bàn tay nhỏ bé của mình lên lau đi lớp sương mù cản trở tầm nhìn trên kính cửa sổ.

Mà Quả Quả là con trai, không có gen lãng mạn như các cô gái.

Sau khi nghe thấy những lời chị gái nói, cậu bé lập tức ném món đồ chơi trong tay đi, rồi trèo lên ghế.

Chờ nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, cậu bé lập tức cau mày, trong giọng nói xen lẫn chút buồn bực: “Bà, sao ngày nào tuyết cũng ghé nhà chúng ta thế?”

Chương 23: Chương 23

Cậu bé muốn ra ngoài chơi, thế nhưng nếu trời đổ tuyết, bà nội sẽ không đồng ý.

Hồ Tú đang múc cháo ra bát.

Từ sau khi có hai đứa cháu, bà ấy thường tỉ mỉ hơn trong việc ăn uống.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, ngoài trừ cháo gạo trắng ra còn có bánh trứng hành, ăn kèm với đậu phủ tương hầm còn thừa của lúc trưa.

Nghe thấy những lời nói ngây ngô của cặp song sinh long phượng, trong lòng Hồ Tú vô cùng buồn cười, thế nhưng bà không tiếp tục trò chuyện về đề tài này, vì bà rất sợ những câu hỏi “vì sao” bất tận của bọn nhỏ.

Bà chuyển đề tài một cách khéo léo: “Mèo con tham ăn đừng nhìn nữa, đến giờ ăn cơm rồi.”

Thường ngày hễ nghe thấy bà gọi ăn cơm, hai đứa bé háu ăn kia sẽ lập tức hoan hô một tiếng, rồi chạy đến ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn.

Thế nhưng hôm nay thì ngoại lệ, mãi đến khi Hồ Tú dọn cơm nước lên bàn, đám trẻ vẫn đứng ở bậc cửa sổ.

Bà vừa định hỏi trêu xem hai đứa bé nhìn thấy gì mà không thấy đói bụng, thế nhưng bên tai lại mơ hồ truyền đến tiếng âm ỉ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong thôn xảy ra chuyện gì à?

Trong lúc bà đang khó hiểu, lại nghe Miêu Miêu nói: “Bà nội, có người đến nhà chúng ta kìa.”

Hồ Tú hoàn hồn, bà ấy lấy cặp lồng che kín đồ ăn, nhanh chóng bước đến bên cửa sổ.

Sau đó, bà ấy nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong bầu trời tuyết trắng xóa.

Là Đình Đình!

Cho dù cô che chắn kín mít, thế nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là Hồ Tú đã nhận ra người đi ở giữa chính là con dâu của bà.

Trên gương mặt gầy gò của bà lập tức cười tươi như hoa, vội vàng để lại một câu: “Bé ngọc, là mẹ con về đó.” Sau đó, bà nhanh chóng đi về phía cửa, mở chốt cửa ra rồi lao ra ngoài.

Trong màn tuyết trắng, Lận Đình đang cúi đầu bước nhanh về nhà thì nhìn thấy mẹ chồng đi ra đón mình.

Cô xua tay ra hiệu cho đối phương vào nhà, đồng thời bước chân cũng nhanh nhẹn hơn một chút.

Hồ Tú không hiểu cô xua tay là có ý gì, thế nhưng trong lòng bà vô cùng vui mừng, lại tiến lên thêm mấy bước.

Hai bên đứng đối diện nhau, bà vừa định cất tiếng, đã bị con dâu nắm lấy tay.

Hai mẹ chồng con dâu họ đã bao giờ thân thiết như thế này đâu, chớp mắt Hồ Tú đau xót, cho rằng con mình ở bên ngoài chịu tủ

thân.

Thế nhưng bà còn chưa kịp hỏi han gì, bên tai đã vang lên giọng nói của con dâu: “Mẹ, cơ thể mẹ không khỏe, sao ra ngoài không mặc áo khoác dày vào?”

“Ban nãy mẹ sốt ruột quá nên quên mất.” Con dâu quan tâm đến mình, trong lòng Hồ Tú cảm thấy được an ủi vô cùng, đồng thời bà càng chắc chắn đối phương là cô gái tốt, sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như cuỗm tiền bỏ trốn.

Thật ra, từ tận dưới đáy lòng Hồ Tú chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nhốt con dâu cả đời, chỉ cần cô muốn tái hôn, người làm mẹ chồng là bà cũng sẽ đồng ý, đồng thời còn cho cô thêm không ít đồ cưới, gả cô giống như gả con gái.

Đây là do con trai bà nợ con gái nhà người ta.

Lúc trước sở dĩ bà sốt ruột như vậy, một là sợ con dâu xảy ra chuyện gì, hai là không hi vọng con trai mới hi sinh bị người ta châm chọc, chế nhạo.

Bây giờ con dâu bình an quay về, còn biết quan tâm bà, cây gai vốn đ.â.m trong lòng Hồ Tú cuối cùng cũng tan biến mất.

Bà quay đầu, đang định trò chuyện với hai cậu con trai nhà thông gia, thì cánh tay chợt bị ai đó kéo kéo.

Đầu óc Hồ Tú hoang mang: “Sao thế con?”

Lận Đình: “Người trong thôn đều biết tin con đã về.”

Hồ Tú lại càng khó hiểu hơn, tùy ý để con dâu kéo vào nhà: “Biết thì sao?”

Lận Đình mím môi: “Chút nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến đây hóng chuyện, con sợ phiền phức.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô không muốn kể cho mẹ chồng nghe những lời đồn đãi linh tinh kia, trách cho bà ấy tức giận.

Cô đã mang di vật của Hoắc Tiểu về rồi, tin đồn sớm muộn gì cũng tự sụp đổ thôi.

Hồ Tú dở khóc dở cười, cho rằng người đi học da mặt mỏng, bạn bị động viên: “Trong thôn vẫn luôn thế mà. Nếu con không thích thì gọi thím hai con đến ứng phó.”

Lận Đình nhớ lại, thím hai Trần Quế Lan có thân hình gầy gò kia có một cái miệng vô cùng sắc bén: “Thế để con đến mời nhé?”

Trong lúc trò chuyện, mấy người đã vào nhà.

Trong nhà có thắp đèn dầu.

Vốn là màu sắc u ám.

Thế nhưng căn nhà lại được mẹ chồng thu dọn sạch sẽ, dưới ánh lửa nhàn nhạt, căn nhà hiện lên mấy phần ấm áp.

Hồ Tú không để ý đến lời từ chối, nhanh nhẹn pha trà cho hai người anh trai của con dâu, nghe cô hỏi vậy thì xua tay: “Không cần đâu, con xem, thím hai con đến rồi kìa.”

Trên thực tế thì Hồ Tú hiểu rất rõ chị em dâu của mình.

Bà vừa dứt lời, cánh cửa vừa đóng lại đã bị người ta đẩy ra.

Vừa nghe người ta nói cháu dâu đã về, còn chui vào rừng cây nhỏ với hai người đàn ông, Trần Quế Lan lập tức mắng người nọ một trận, rồi hốt hển chạy đến đây.

Tuy ngoài miệng mắng người khác, thế nhưng trong lòng bà ta lại nghĩ: quả nhiên, con nhóc kia thật sự có vấn đề, mắt bà ta sáng như gương, chỉ cần liếc một cái đã có thể nhìn thấu nguyên hình của đối phương.

Thế nhưng, khi tầm mắt bà ta nhìn thấy hai người đàn ông ở trên ghế, cơn tức trong lòng bà ta lập tức xẹp xuống giống một quả bóng bị kim châm.

Chương 24: Chương 24

Hồ Tú bưng trà đã pha ra, sau đó cười nhìn về phía em dâu: “Quế Lan đến rồi đấy à? Chưa ăn cơm đúng không? Vừa hay nhà chị có gói sủi cỏ, ở lại ăn đi.”

Mấy hôm trước bà mua được một chút thịt lợn, bèn gói sủi cỏ nhân bắp cải và thịt lợn, gói một mạch hơn trăm cái. Ngoại trừ nấu vài cái cho cặp song sinh long phượng, số còn lại Hồ Tú không nỡ ăn, mà mang đi đông lạnh để bảo quản, để phần con dâu.

Vừa nghe có sủi cỏ, Trần Quế Lan vô thức nuốt nuốt nước miếng.

Nhà bà ta nhiều con nhiều cháu, thằng nhóc choai choai ăn nghèo cha mẹ, nhất là khi trong nhà bà ta có đến tận bốn thằng nhóc.

Vì lẽ đó, cũng chỉ có ngày lễ ngày tết, Trần Quế Lan mới có thể ăn ngon.

Nếu là ngày thường, bà ta nhất định sẽ ở lại chiêm món hời này.

Thế nhưng hiện tại đám người trong thôn vẫn đang nói linh tinh kia kìa.

Chồng bà ta và em ba chồng vẫn đang ở nhà chờ tin, bà ta làm gì có thời gian chờ ăn sủi cỏ nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Quế Lan lại lườm cô cháu dâu im lặng từ nãy giờ một cái.

Lúc này bà ta mới phát hiện ra, hơn hai mươi ngày không gặp, con nhóc Lận này thay đổi rất nhiều.

Nói thế nào nhỉ? Giống như cơn đau răng đã biến mất... thay vào đó là sức sống tràn đầy.

Vì vậy, sau khi từ chối lời mời ăn cơm, Trần Quế Lan, người trừ chị dâu mình ra thì xưa nay không ngán ai, hiếm khi cong môi nở nụ cười với cháu dâu: "Tiểu Lận ngồi xe chắc mệt lắm nhỉ?"

Lận Đình kinh ngạc trước thái độ của đối phương, cô cười đáp: "Có hơi mệt ạ. Phần lớn thời gian cháu đều ngồi trên xe."

Ơ! Thân thiện hơn thật này? Ngày xưa cao ngạo lắm kia mà?

Vân Mộng Hạ Vũ

Trần Quế Lan vô cùng tò mò, định ngồi xuống hỏi han một chút.

Thế nhưng vừa đến gần chiếc ghế, bà ta lại nhớ ra trong nhà còn hai người đang chờ, sau khi do dự một lát, cuối cùng bà ta vẫn ra về.

Ra đến cửa, bà ta phát hiện hóa ra cháu dâu cũng đi theo.

Thấy đối phương muốn tiến mình, nụ cười của Trần Quế Lan lại càng chân thành hơn: "Không cần tiễn thím đâu, cháu mệt mỗi thì cứ ngủ một giấc đi, ngày mai thím hai lại đến, chúng ta trò chuyện sau."

Mặc dù xét về bối phận thì Trần Quế Lan lớn hơn Lận Đình một bậc, thế nhưng bà ta vẫn còn khá trẻ, cũng mới ba mươi tám

tuổi, dáng dấp thanh tú, khi cười lên lộ ra mấy phần thân thiết.

Mặc dù Lận Đình không biết vì sao đối phương lại không giống như trong ký ức của mình, thế nhưng chẳng ai muốn bị chọc ngoáy mỗi ngày cả. Vì thế, cô cũng cười nói: “Đêm nay sợ rằng không được yên ổn, chút nữa chắc chắn sẽ có người tìm đến thôi.”

“Mặt trời lặn rồi, trời còn đổ tuyết, ai không có mắt mà tìm đến thế? Cháu yên tâm, kiểu gì cũng phải ngày mai bọn họ mới đến.” Hừm, tối nay bà ta phải đi dạy dỗ đám đui mù kia trước mới được. Còn ngày mai muốn hóng chuyện thì cứ hóng đi, chính bà ta cũng muốn hóng cơ mà.

Nghĩ đến đây, Trần Quế Lan bèn cất tiếng chào hỏi với hai người anh trai của cháu dâu đang ngồi uống trà trên ghế, rồi đẩy cửa nhà ra, chỉ chớp mắt đã biến mất trong màn tuyết trắng xóa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhìn theo bóng lưng bà ta rời đi, Lận Đình chột phản ứng lại, cô quay đầu lườm anh hai nhà mình.

Sau khi nhìn thấy ý cười nơi đáy mắt anh ấy, cô lập tức hiểu ra. Rõ ràng anh ấy đã sớm biết hôm nay sẽ chẳng có ai đến, thế nhưng anh ấy lại chẳng nói gì, cố ý để cô sốt ruột.

Lận Đình hít sâu một hơi... Quả nhiên, anh trai vẫn đáng ghét như cũ!

Cơm nước xong xuôi thì cũng hơn sáu giờ tối.

Hai anh em nhà họ Lận cảm ơn thím đã mời cơm, rồi thuận thế xin phép ra về.

Hồ Tú biết nhà thông gia cũng đang chờ tin, nên không giữ hai anh em họ lại. Bà trò chuyện với họ thêm vài câu, rồi dẫn cặp

song sinh long phượng vào chái nhà phía tây.

Lận Đình ngửa đầu nhìn hai anh trai: “Chiều mai anh hằng đến đón em nhé, sớm mai chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến hỏi chuyện, không đi được.”

Lúc này Lận Đình đã tỉnh táo lại, cô cũng nghĩ thông suốt rồi.

Ngay cả cục diện rối rắm khi vừa xuyên đến mà cô cũng có thể vượt qua, thì việc ứng phó với mấy người đến hỏi chuyện có hề gì đâu.

Không phải chỉ làm con khỉ cho người ta nhìn thôi à?

Cô nhin được.

Lận Minh xoa xoa đầu em gái: “Anh biết rồi, em vào nhà đi thôi. Ngủ một giấc thật ngon, đừng có suy nghĩ lung tung đấy nhé.”

Cho dù vé tàu là vé giường nằm, thì cái giường cũng chỉ lớn hơn cái lồng chim chút thôi, sao thoải mái bằng giường trong nhà được. Nhìn mà xem, em gái anh gầy rộc hằn đi, đến cái cầm cũng nhon hoắt rồi.

Lận Vĩ thì đưa tay búng trán em gái mình, trước khi cô kịp nổi giận, anh ấy đã mơ hồ hỏi: “Những bức thư đó...”

Chuông cảnh báo trong đầu Lận Đình réo vang: “Đốt rồi.”

Lận Vĩ không tin cho lắm, dù sao trước đây cô cũng coi những bức thư đó như bảo bối, anh ấy lỡ sờ vào chút thôi là cô đã giận dữ anh ấy mấy ngày liền: “Đốt thật rồi à?”

“Thật ạ.” Cô không nói dối, ngay ngày thứ hai khi xuyên đến thế giới này, khi đi ra ngoài gọi điện thoại về công xã, Lận Đình đã đốt toàn bộ những bức thư bảo bối của nguyên chủ đi rồi.

Chương 25: Chương 25

Không phải cô không tôn trọng cô ấy, thế nhưng nếu để lại những nhân tố không xác định đó ở bên cạnh, thì chẳng khác gì tự đưa chuôi d.a.o cho người khác.

Chỉ khi đốt đi, mới chặt đứt toàn bộ những mối nguy tiềm tàng.

Thấy thái độ này của em gái, Lận Vĩ lại càng không tin, thế nhưng lúc này không thích hợp để tra hỏi.

Lại nói, dù thế nào cũng phải để con nhóc c.h.ế.t tiết này nghỉ ngơi đằng hoàng một đêm, đợi tinh thần tốt lên rồi mới có sức mà ứng phó với lần tính sổ này của anh ấy.

Lần này nếu không để cô nhớ lâu một chút, chưa biết chừng lần sau cô còn làm ra những chuyện đáng sợ hơn...

Nghĩ đến đây, anh ấy không tiếp tục truy hỏi nữa, mà thân thiết chọc chọc lên trán của em gái, rồi kéo anh cả rời đi.

Còn về yêu cầu đợi đến trưa mai hẵng đến đón của em gái, anh ấy chưa nói sẽ đồng ý.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lấy hiểu biết của anh ấy về cha mẹ, ngày mai khi trời còn chưa sáng, hai ông bà đã tự chạy đến thăm con gái mình rồi.

Lận Minh: “Ban nãy em nói thư gì đấy?”

Lận Vĩ: “Hả? Em có nói à?”

“Có, Đình Đình còn nói con bé đót rồi. Hai đứa giấu anh chuyện gì phải không?”

“Anh, anh nghĩ nhiều rồi. Nếu không anh quay lại hỏi con bé xem sao nhé? Đúng rồi, ban nãy thím thông gia đã mời chúng ta ăn sủi cảo, ngày mai khi đến đón em gái, chúng ta nhớ xách chút đồ tốt qua biếu nhé.”

“Em nói đúng. Hôm trước chúng ta vừa săn được một con hươu, ngày mai biếu nhà thím ấy cái chân sau nhé?”

“Thịt thêm con gà nữa, lần này Đình Đình đã chịu rất nhiều vất vả.”

“Được, ngày mai anh sẽ dậy sớm, giữ cả m.á.u gà cho em gái nữa, con bé thích...”

Lận Đình: “...”

Thấy bóng lưng và giọng nói của các anh biến mất trong gió tuyết, Lận Đình chậm rãi đóng cửa nhà lại.

Trong lòng cô lại càng hiểu biết sâu sắc hơn về hình tượng thành thật ngay thẳng của anh cả rồi.

Chỉ nói vài câu mà lực chú ý của anh ấy đã bị chuyển sang vấn đề khác.

“Đình Đình...”

Lận Đình quay đầu lại, tầm mắt cô đối diện với tầm mắt của mẹ chồng.

Lúc này, ý cười trong mắt bà đã biến mất, bà nhìn chằm chằm hai túi đồ trên bàn, dè dặt hỏi: “Mẹ, mẹ có thể xem di vật của nhóc Tiểu không?”

Sao lại không?

Sau khi Lận Đình xuyên vào thế giới này, cô cũng mất đi người thân nên có thể hiểu được cảm giác của bà. Đôi mắt cô đỏ hoe: “Được chứ ạ.”

Sáng hôm sau.

Lận Đình bị tiếng ồn ào đánh thức.

Thế nhưng con mắt cô rất nhức, không muốn mở ra, nên lười biếng lật người định ngủ tiếp.

“Con gái, con tỉnh rồi à?”

Một giọng nói dịu dàng tràn ngập tình yêu truyền vào tai Lận Đình, cô sững sốt một lát rồi lập tức mở mắt ra: “Mẹ?”

Lý Đào Hồng cười đáp: “Mẹ đây.”

Năm nay Lý Đào Hồng bốn mươi bảy tuổi, ở vùng nông thôn này, làn da của bà cũng được coi là trắng nõn. Bà để tóc ngắn, trên gương mặt trái xoan tuy hằn dấu vết của năm tháng, thế nhưng cũng có thể nhìn ra hồi còn trẻ bà rất xinh đẹp. Cặp mắt đào hoa như biết quyến rũ người khác của nguyên chủ và Lận Vĩ, cũng di truyền từ bà.

Sau khi xác định người trước mặt là mẹ mình, bộ não Lận Đình chậm rãi khởi động lại. Cô chống giường ngồi dậy, mái tóc cô rối bù: “Mấy giờ rồi ạ? Sao mẹ đến sớm thế?”

Dứt lời, cô cầm chiếc đồng hồ đeo tay ở tủ đầu giường lên.

Bảy giờ mười phút.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cũng may chưa quá muộn.

Nghĩ đến đây, Lận Đình dụi mắt, tối hôm qua cô và mẹ chồng cùng ôm nhau khóc rống, cho dù trước khi đi ngủ cô đã dùng khăn lạnh đắp mắt, thế nhưng hiện tại mắt vẫn cộm cộm không thoải mái.

Chẳng qua sau trận khóc đó, những oan ức mà cô vẫn luôn kìm nén dưới đáy lòng cũng chậm rãi tan biến.

Thấy con gái dụi mắt, Lý Đào Hồng ngồi ở mép giường vỗ vỗ gối: “Vẫn còn sớm, nếu con buồn ngủ thì ngủ thêm một lát đi.” Con gái bôn ba trên đường nhiều ngày như vậy, mệt đến độ gầy rộc cả rồi.

“Con không ngủ nữa, mẹ đến lúc nào thế?” Lận Đình lắc đầu, cô vén chăn lên, ngồi ở mép giường.

Thấy con gái thật sự không muốn ngủ lại, Lý Đào Hồng cũng không miễn cưỡng. Bà đưa bộ quần áo đặt ở cuối giường cho con gái: “Mẹ cũng mới đến thôi.”

Thật ra, tối hôm qua bà và ông già thức trắng, mãi đến rạng sáng mới chợp mắt một chút, trời vừa sáng cả hai đã bắt đầu xuất phát.

Nếu không phải lo sẽ quấy rầy nhà thông gia, họ còn đến sớm hơn.

Lận Đình không quá tin cái mới đến của mẹ, thế nhưng cô cũng không hỏi đến cùng, mà nhanh chóng mặc quần áo tử tế. Khi cô xoay người lại chuẩn bị gấp chăn màn, thì đã thấy mẹ khom lưng sửa sang giường chiếu xong cả rồi.

“Con đứng đực ra đó làm gì, nhanh đi đánh răng rửa mặt đi.”

Nghe vậy, Lận Đình để mặc mẹ làm, rồi với tay lấy bàn chải đánh răng và khăn tắm đặt trên bàn trang điểm.

Sau đó, một giây trước khi mở cửa, cô đột nhiên nhớ ra chuyện mình bị tiếng ồn ào đánh thức.

Động tác trên tay cô khẽ dừng lại, rồi tăng thêm chút sức lực để mở ra một khe hở nhỏ.

Âm thanh lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Chương 26: Chương 26

Phần lớn nhà cửa ở đại đội Hướng Dương đều được xây dựng bằng bùn trộn cỏ, nhà họ Hoắc là căn nhà được xây bằng gạch hiếm thấy trong thôn.

Nhà mới xây năm ngoái, căn nhà có ba gian, quay lưng về hướng Bắc, nhìn về hướng Nam. Bếp được xây độc lập ở hướng Tây, cửa quay về hướng Đông.

Căn phòng Lận Đình đang ở bây giờ là phòng cưới của cô, nằm ở chái Đông.

Cửa phòng đối diện ngay với phòng khách, cho nên cô có thể nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài.

Người đến hóng chuyện ít hơn dự đoán của Lận Đình, có khoảng mười người.

Ngay khi cô hít sâu một hơi để chuẩn bị tinh thần đi ra ngoài, thì m.ô.n.g cô chợt bị ai đó vỗ một cái.

Lận Đình chẳng hề phòng bị gì nên giật mình.

Lý Đào Hồng trách: “Đứng đực ra đó làm gì? Không phải con định đi rửa mặt à?”

Lận Đình đứng thẳng người, hắng giọng đáp: “Con ra ngoài ngay đây.” Dứt lời, cô nhắm mắt đẩy cửa ra.

Sau đó, đúng như dự đoán, cô trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Cũng vào lúc này Lận Đình mới nhìn thấy cha nguyên chủ đang chơi đùa với hai đứa bé bên cửa sổ.

Lận Thắng Lợi rất giỏi nghề mộc, mỗi lần đến chơi, ông đều mang mấy món đồ chơi bằng gỗ đến cho Quả Quả và Miêu Miêu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lần này cũng không ngoại lệ, Lận Đình liếc nhìn hai con ngựa gỗ nhỏ, cười cất tiếng gọi: “Cha.”

Lận Thắng Lợi nhỏ hơn vợ một tuổi, năm nay ông mới bốn mươi sáu, cơ thể khỏe mạnh, cường tráng, mày thô mắt lệ, thoạt nhìn không dễ gần.

Thế nhưng ông lại là người thật thà, tốt bụng có tiếng. Ông rất bao dung và yêu thương trẻ con.

Nguyên chủ sinh ra ở nông thôn, thế nhưng lại được cưng chiều đến độ mười ngón tay không dính nước xuân, ngoại trừ nguyên nhân nguyên chủ học giỏi ra, thì phần lớn là do được người nhà cưng chiều.

Mà người cha Lận Thắng Lợi này, chính là người cưng chiều nguyên chủ nhất nhà.

Theo cách nghĩ của ông, thì con gái lớn lên sẽ phải gả chồng, nhân lúc ở nhà nên hưởng thụ nhiều một chút.

Vì thế, không chỉ có mỗi Lận Đình được cưng chiều, mà chị gái Lận Tương của cô cũng vậy.

Cuối cùng cũng nhìn thấy con gái, hốc mắt Lận Thăng Lợi ê ẩm, thế nhưng lại không tiện khóc trước mặt nhiều người như vậy. Ông gắng gượng nở một nụ cười: “Con gái, con dậy rồi à? Cha mang bánh ngọt cho con này, con nhanh ăn đi.”

Hồ Tú cũng cười: “Đúng đó, mẹ đã hấp nóng trong nồi rồi, con nhanh đi ăn sáng trước đi.”

Nghe vậy, Lận Đình không lẽ mề nữa, cô nở nụ cười với mọi người, mặc áo khoác dày vào rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc đóng cửa, bên tai còn mơ hồ nghe thấy câu nói của người nào đó: “Con dâu nhà bà có phúc thật đấy...”

Lận Đình không vì những lời đó mà dừng chân, cô đi thẳng đến nhà bếp.

Thời đại này không có phòng tắm riêng, bình thường mọi người đều múc nước ở vại nước trong bếp để rửa mặt, sau đó đổ nước bẩn ra sau nhà.

Chờ sữa soạn sạch sẽ, Lận Đình móc lọ kem dưỡng da từ trong túi ra.

Khi cô đang bôi lên mặt, cha mẹ cũng đẩy cửa bước vào.

Lận Đình đoán được hai người có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nhưng cô vẫn bị những lời mẹ mình nói làm cho kinh ngạc.

Cô tròn tròn mắt, ấp úng hỏi lại: “Mẹ, mẹ nói... nói gì thế?”

Lý Đào Hồng bưng đồ ăn sáng lên cho con gái, sau đó kéo cô ngồi xuống cạnh bàn, nhìn cô với ánh mắt hiền hòa rồi nói: “Con kinh ngạc như thế làm gì? Sớm hay muộn con cũng phải tái hôn mà. Chẳng lẽ con muốn ở lại nhà họ Hoắc thủ tiết cả đời?”

Nói đến đây, lòng Lý Đào Hồng lại trở nên buồn bã khó chịu.

Cũng không biết số của Đình Đình bị sao nữa, từ sau khi kỳ thi đại học bị hủy bỏ, mọi việc của cô đều không thuận lợi.

Tìm được một công việc thì bị người có chỗ dựa cướp mất, vất vả lắm mới chọn được một đứa con rể ưu tú, bây giờ cảnh còn người mất, con gái phải góa chồng.

Cuộc sống cứ như bị ngâm trong nước đắng ấy.

Lý Đào Hồng thậm chí còn định lấy ngày sinh tháng đẻ của con gái, lên đến tìm người mù bị nhốt trong chuồng bò kia bói cho cô một quẻ ấy chứ.

Nếu số mệnh cô thật sự không tốt, thì vẫn nên nhanh chóng sửa mệnh lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình hoàn toàn không biết dự định dưới đáy lòng mẹ mình, lúc này đây, trong đầu cô chỉ còn lại hai chữ “tái hôn”.

Thẳng thắn mà nói, đến tận bây giờ cô vẫn chưa quen với thân phận con gái đã gả chồng, chứ đừng nói đến việc tái hôn.

Lúc trước cô còn tưởng cha mẹ sẽ tò mò về chuyện cô cuỗm tiền bỏ trốn cơ.

“Con ngăn người làm gì? Mẹ đang nói chuyện với con đấy.” Thấy con gái ngớ người ra, Lý Đào Hồng là người nóng tính lập tức giơ tay đập cô một cái.

Lận Thăng Lợi vẫn luôn im lặng không nói gì, thấy vậy thì vội đưa tay cản vợ lại. Ông đẩy chén cháo đến trước mặt con gái, rồi cười nói: “Sốt ruột làm gì, để cho Đình Đình ăn no bụng đã chứ.”

Đôi mắt Lận Đình cong cong: “Con cảm ơn cha.”

Lý Đào Hồng lườm chồng: “Chỉ mình ông biết làm người tốt.”

Tuy nói vậy, nhưng cuối cùng bà cũng cố kiềm chế sự nôn nóng trong lòng, chờ con gái bưng cháo lên ăn, bà mới giải thích: “Không phải mẹ giục con phải tái hôn ngay bây giờ, chẳng qua mẹ chỉ nhắc nhở con phải tính toán trước cho tương lai... Con cũng đừng lo mẹ chồng con sẽ không vui, vì chuyện tái hôn này là bà ấy chủ động nhắc đến.”

Đối với lập trường của mẹ chồng, Lận Đình không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Cô đưa cho cha mẹ mỗi người một miếng bánh ngọt. Khi hai người đều có biểu cảm vui mừng, cô mới chậm rãi bày tỏ thái độ: “Con không phản đối chuyện tái hôn, thế nhưng con phải để tang cho Hoắc Tiểu ba năm. Sau ba năm, chúng ta lại bàn sau.”

“Ba năm á?” Lý Đào Hồng cau mày, theo quan điểm của bà, chỉ cần để tang một năm là được rồi.

Tuy rằng bà rất tức vì Hoắc Tiểu c.h.ết sớm, hại con gái bà phải trở thành góa phụ khi còn quá trẻ, thế nhưng sự hi sinh của anh là vì nghiệp lớn nước nhà, rất đáng kính nể.

Chẳng qua ba năm quá lâu, đến lúc đó con gái bà đã hai mươi tư tuổi rồi. Năm bà mười tám tuổi đã mang thai thẳng cả.

Thật ra, đến chính bản thân Lận Đình cũng không biết bản thân có tái hôn hay không, chuyện tương lai không ai nói chính xác được cả.

Thế nhưng cô biết rõ, trong thời điểm hiện tại, cô không hề có ý định này.

Cô có thân phận vợ liệt sĩ làm chỗ dựa, có một mẹ chồng hiền lành hiểu lý lẽ, có một cặp song sinh dễ thương, có cuộc sống tiêu chuẩn không lo ấm no. Ngoài trừ chồng ra, cô đã có tất cả, thế nên đối với cô mà nói, có chồng hay không cũng chẳng sao cả.

Trừ khi cô gặp được người mình thích.

Thế nhưng, thích một người có dễ dàng thế đâu?

Kiếp trước, cô sống đến tận hai mươi chín năm ở xã hội hiện đại mà vẫn chưa thể gặp được, chứ đừng nói ở thời đại thông tin hạn chế, phạm vi hoạt động hạn chế này, lại càng khó gặp hơn.

Chỉ bằng tìm một công việc, dù sao mấy tháng nữa là sang xuân rồi.

Chương 27: Chương 27

Đã làm con dâu người ta, cũng không tiện ở nhà lười biếng nữa, cô sợ bị người ta đ.â.m cột sống.

Thế nhưng Lận Đình lại không muốn trông trọt, cho nên trong mấy tháng này, cô phải tranh thủ kiếm một công việc nghiêm túc. Chuyện này còn quan trọng hơn việc tìm đàn ông nhiều.

Đương nhiên, sợ dĩ cô giao hẹn với mẹ mình ba năm, là vì cô muốn tai mình được yên tĩnh một chút. Nếu không chắc chắn cứ hai ngày ba bữa mẹ cô sẽ thúc giục cô đi xem mắt một lần cho xem.

Lý Đào Hồng không biết tính toán trong lòng con gái, bà cau mày định phân tích cho cô hiểu, nhưng lại bị chồng kéo nhẹ vạt áo.

Cơn tức trong lòng bà lập tức chuyển mục tiêu: “Ông làm gì thế? Có thấy phiền không hả?”

Lận Thắng Lợi vẫn tốt tính cười nói: “Chuyện này không cần vội. Dù sao đó cũng là chuyện của ít nhất một năm sau cơ mà, nếu thông gia đã suy nghĩ cho nhà ta, chúng ta cũng nên giữ chút thể diện cho người ta mới đúng.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình dịch người, dựa sát vào cha mình, rồi mới nở một nụ cười nịnh nọt với mẹ: “Đúng đó, đúng đó. Đợi một năm sau rồi hẵng bàn tiếp.”

Lý Đào Hồng bị dáng vẻ hoạt bát của cô chọc cười: “Con nhóc c.h.ế.t tiết, con cứ lắm lời đi.”

Ngoài cửa.

Hồ Tú vốn định bưng bát sữa mạch nha đến cho con dâu bồi bổ, vô thức nghe thấy đối phương nói muốn để tang cho con trai bà ba năm.

Trong giây phút đó, nước mắt vốn tưởng cạn khô đã lập tức trào ra khỏi hốc mắt.

Bà sợ người trên nhà chính suy nghĩ linh tinh, bèn vội dùng tay áo lau khô.

Hồ Tú nghĩ, chắc Đình Đình thích thằng nhóc Tiểu nhà bà ấy lắm...

Một cô gái tốt như vậy, là con trai bà không có phúc.

Sau khi ăn sáng xong...

Lận Đình từ chối sự giúp đỡ của cha, tự đun chút nước ấm rồi rửa bát.

Sau khi dọn dẹp xong nhà bếp, cô mới dẫn cha mẹ lên nhà chính.

Không ngoài dự đoán của cô, cô bị đủ loại câu hỏi bủa vây.

Có lẽ do cha mẹ, mẹ chồng và hai chú thím chồng đều có mặt, cũng có lẽ cô đã về, lời đồn tự khắc sụp đổ.

Thế nên hầu như mọi người chỉ tò mò về thế giới bên ngoài.

Đối với những thím, bác chưa từng đến thị trấn này mà nói, xe lửa hay thành phố Thượng Hải, đều là sự tồn tại mà họ không dám tưởng tượng.

Lận Đình cũng không ngại họ hỏi nhiều, cô tốt tình phổ cập kiến thức cho họ.

Mãi cho đến mười giờ, đến giờ nấu cơm trưa, mọi người mới lưu luyến đứng dậy rời đi.

Lúc gần đi, nhóm các thím các bác khen Lận Đình hết lời, nói lúc trước không biết, bây giờ mới phát hiện ra cô là cô gái tốt.

Tính cách tốt, dáng dấp xinh đẹp, vừa có học vấn vừa có tình có nghĩa.

Khen đến độ lỗ tai Lận Đình nóng lên, cha mẹ và mẹ chồng cô cười tit mắt.

Đợi nhóm người rời đi, Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng mới xin thông gia cho phép con gái mình về nhà một chuyến.

Hồi sáng hai bên đã thống nhất xong chuyện này, nên Hồ Tú cười đáp: “Đúng là nên quay về nhà một chuyến. Hiếm khi quay về, con cứ ở lại nhà mẹ hai ngày.”

Lận Đình lắc đầu: “Tối con về ngay, mẹ một mình chăm hai đứa nhỏ thì vất vả lắm.”

Sau khi nói xong, không chờ mẹ chồng đáp lại, cô đi vào phòng ngủ lấy túi đồ nhỏ đã thu dọn từ tối qua ra.

Bên trong là quà cô mua từ thành phố Thượng Hải về cho người nhà

Cùng lúc đó.

Thành phố Dung.

Qua bốn tháng rưỡi.

Cuối cùng Hoắc Tiểu cũng hoàn thành nhiệm vụ quay về, cái giá phải trả là một vết đạn trên bả vai.

Anh không vội đến trạm y tế thay băng gạc, cũng không giải thích nguyên nhân với những đồng đội đang kinh ngạc vì anh c.h.ết đi sống lại, mà đi thẳng đến văn phòng của lý trưởng để báo cáo nhiệm vụ.

Dù sao anh vẫn nóng lòng muốn liên lạc với gia đình. Tuy nói vì nhiệm vụ nên mới bắt buộc phải giả chết, cũng là quyết định trong lúc gấp gáp.

Thế nhưng mẹ anh không biết chân tướng, bà sẽ đau lòng.

Còn có cô vợ mới cưới kia nữa...

Nghĩ đến đây, người đàn ông có gương mặt trong trẻo, lạnh lùng khẽ mím chặt môi, trong đôi mắt hẹp dài sâu thẳm cũng để lộ sự áy náy.

Anh không quan tâm đến lời dặn của bác sĩ, cố gắng chịu đựng cơn đau rát từ bả vai, nhanh chóng chạy đi.

Thế nhưng anh không ngờ rằng, có người còn sốt ruột hơn mình.

Khi bóng dáng thon dài của người đàn ông vừa xuất hiện ở cửa văn phòng lãnh đạo, lý trưởng Ngụy - người bị vợ già nhà mình dọa vài lần đã rớt ruột không chờ được mà chỉ chờ điện thoại: “Mau, mau! Mau gọi điện thoại báo bình an đi, nếu không người vợ tốt của cậu sẽ chạy mất đó.”

Hoắc Tiểu: “...?”

Lữ trưởng Ngụy không chú ý đến sự ngơ ngác và mờ mịt của cấp dưới, mà nở một nụ cười mỹ mãn rồi nói: “Thằng nhóc thối nhà cậu có phúc lắm, cô vợ kia của cậu rất yêu cậu.”

Nghe thấy những lời nói của lữ trưởng, ngoại trừ khó hiểu ra, Hoắc Tiểu còn cảm thấy mất tự nhiên.

Anh khẽ ho một tiếng: “Để cháu báo cáo nhiệm vụ với chú trước nhé?”

Nhắc đến chuyện này, lữ trưởng Ngụy lại cười: “Tôi cũng nắm được tình huống đại khái của nhiệm vụ rồi, mặc dù quá trình có chút gian khổ, thế nhưng cuối cùng cũng bắt được cái tên bụi đời ăn cây táo, rào cây sung kia... Việc báo cáo tạm thời không quan trọng, chút nữa quay về cháu viết một bản báo cáo chi tiết rồi nộp lên là được, trước mắt cháu vẫn nên gọi về báo bình an cho vợ cháu đi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vốn anh cũng rất suốt ruột, thế nhưng hiện tại anh lại bị những lời nói của lãnh đạo làm cho hoang mang. Đầu tiên, anh cố kiềm chế nỗi lo dưới đáy lòng, rồi cất tiếng áp úng hỏi: “Cháu... vợ cháu... Khụ khụ... Chú nói thế là có ý gì?”

Ngụy Đào bảo anh ngồi xuống, lại tự rót cho mình một chén trà, rồi mới chậm rãi kể lại chi tiết mọi chuyện cho anh nghe.

Dứt lời, ông ấy còn cảm thán: “Tiểu Lận là đồng chí tốt, chú thấy người ta rất quan tâm đến cháu, chờ được thăng chức ở đơn vị mới, cháu xin cho người ta theo quân đi, vợ chồng xa nhau trong thời gian dài cũng không tốt.”

Hoắc Tiểu đặt hai tay lên đầu gối, anh ngồi thẳng người nghe lãnh đạo giải thích.

Thẳng thắn mà nói, anh rất kinh ngạc.

Dù sao người ngoài không hiểu thì thôi, thế nhưng bản thân là người trong cuộc nên anh hiểu rõ. Anh và Lận Đình chưa từng gặp mặt nhau, xác suất có tình cảm không lớn, cùng lắm là cảm thấy thích hợp để kết hôn mà thôi.

Đương nhiên, mặc kệ nói thế nào thì Hoắc Tiểu vẫn cảm thấy cảm kích và áy náy với cô vợ mới cưới này.

Nhưng mà anh không định giải thích rõ những chuyện này với lãnh đạo, cho nên sau khi im lặng một lát, anh lại hỏi thăm trạng thái hiện tại của mẹ mình và cặp song sinh long phượng.

Nghe thấy mẹ mình đã bệnh suốt mấy tháng nay, gần đây mới chuyển biến tốt đẹp, cuối cùng Hoắc Tiểu cũng không ngồi yên được nữa, vội vàng cầm điện thoại lên...

Chương 28: Chương 28

Đại đội của nhà họ Lận ở ngay bên cạnh đại đội Hướng Dương.

Người trong thôn đều họ Lý, lúc trước có tên là thôn Lý Gia.

Sau này chính sách thay đổi, thôn Lý Gia đổi thành đại đội Hạnh Phúc.

Chẳng qua mặc dù hai đại đội ở kề nhau, nhưng khoảng cách giữa hai nhà lại khá xa.

Lận Đình đi bộ theo cha mẹ về nhà. Dưới thời tiết âm hai mươi mấy độ, thế nhưng trên trán ẩn bên dưới chiếc mũ da của cô vẫn ướt đầm mồ hôi vì kiệt sức.

Chủ yếu là cô vẫn chưa quen với đường trơn, nên việc đi lại vô cùng tốn sức.

Trái lại, Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng đã quen làm việc nhà nông, thì chẳng thềm để chút khoảng cách ấy vào mắt.

Thế nhưng thấy hơi thở của con gái trở nên dồn dập, Lý Đào Hồng vẫn cảm thấy hối hận. Bà nói: “Sớm biết thế mẹ đã bảo cha con mượn xe ngựa của đại đội rồi.”

Ngựa và bò của đại đội đều là tài sản tập thể, nào có dễ mượn như thế, vì vậy Lận Đình xua tay: “Không sao đâu, đi lại nhiều có lợi cho sức khỏe, còn làm cơ thể ấm lên đây này, vả lại cũng sắp đến nơi rồi mà... Mẹ, đằng trước có phải anh hai con không?”

Lý Đào Hồng nheo mắt nhìn về phía trước: “Đúng rồi.”

Lận Vĩ là người duy nhất trong nhà có công việc chính thức, làm nhân viên mua hàng ở hợp tác xã mua bán.

Năm đó khi anh ấy tốt nghiệp trung học, thì trùng hợp có mấy đơn vị tuyển nhân viên.

Lúc ấy điều kiện tuyển dụng của hợp tác xã mua bán là kém nhất, là nhân viên khâu vác kho hàng, còn là nhân viên tạm thời nữa chứ.

Những học sinh mới ra trước ít nhiều cũng dính chút thanh cao của người đọc sách, cảm thấy loại công việc này vừa lương thấp, điều quan trọng là công việc thể lực tạm thời, không có thể diện như làm nhân viên văn phòng, vì vậy cả đám đều đổ xô đi thi tuyển những chức như kế toán hay cán bộ tuyên truyền của các nhà máy.

Chỉ có Lận Vĩ và mấy bạn học hiếm hoi chọn công việc khâu vác trong hợp tác xã mua bán.

Rất nhiều người cảm thấy khó hiểu trước lựa chọn của anh ấy, dù sao anh ấy học rất giỏi, ngoại hình đẹp trai, mồm mép lanh lẹ, rất biết ăn nói, nếu anh ấy ứng tuyển chức cán bộ tuyên truyền của nhà máy thì chắc chắn sẽ trúng tuyển.

Chỉ có Lận Vĩ biết rằng, mục tiêu của anh ấy trước nay vẫn là chức nhân viên mua hàng trong hợp tác xã mua bán, công việc khâu vác kia chỉ là ván cầu mà thôi.

Quả nhiên, mất chưa đến nửa năm, anh ấy đã được quản lý chỉ đích danh đảm nhận chức nhân viên mua hàng.

Công việc nhân viên mua hàng thường xuyên phải đi công tác ở các nơi, gần đây anh ấy vẫn luôn ở nhà cũng là vì em gái.

Lúc này Lận Vĩ cũng nhìn thấy cha mẹ, anh ấy vội tiến lên đón.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đầu tiên anh ấy chọc nhẹ vào đầu em gái, chọc đến độ cô lão đảo vài cái, mới cong môi đưa chiếc xẻng xúc tuyết cho cha: “Cha, cha mẹ về trước đi ạ, con và Đình Đình tâm sự một lát.”

Đúng là nên tâm sự, sở dĩ Lý Đào Hồng vẫn luôn im lặng không nhắc đến chuyện con gái cuỗm tiền bỏ trốn, là vì bà biết kiểu gì thằng hai cũng hỏi, dù sao quan hệ của anh ấy và Đình Đình rất thân thiết.

Cho nên khi nghe anh ấy nói vậy, bà chỉ để lại một câu: “Về sớm chút, sắp đến giờ cơm trưa rồi.”

Lận Vĩ gật đầu, chờ bóng dáng cha mẹ xa dần, anh ấy mới dẫn cô đến nơi khuất gió, lạnh lùng hỏi: “Tự em nói, hay để anh hỏi?”

Lận Đình: “...”

Lận Đình đã sớm có chuẩn bị, nghe vậy thì mím môi: “Em vốn định đi Tây Tạng.”

Cái cơ bôn ba nghìn dặm vì Hoắc Tiểu chỉ có thể lừa những người không quen biết nguyên chủ, chứ chẳng có tác dụng gì với những người nhà đã chứng kiến cô lớn lên cả, vì thế cô chỉ đành đáp nửa thật nửa giả.

“Quả nhiên...” Lận Vĩ hít sâu một hơi, anh ấy cố kiềm chế cơn giận dưới đáy lòng: “Thế vì sao em lại thay đổi ý định?”

Lận Đình chọc chọc đồng tuyết cao ngang lưng ở bên cạnh: “Lúc ngồi trên xe lửa, em gặp được một người lính từng đóng quân ở

khu vực Tây Tạng, anh ta kể rất nhiều về hoàn cảnh nơi đó, em cảm thấy nếu đi đến Tây Tạng, em sẽ mất mạng mất, vì thế khi đến thành phố Thượng Hải em đã cảm thấy hối hận.”

Lận Vĩ bổ sung nửa câu tiếp theo của cô: “Cho nên em đ.â.m lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì úp sọt cho em rể chứ gì?”

Lận Đình cũng oan lắm, thế nhưng cô chẳng thể kêu oan với ai cả, nên im lặng không nói gì.

Thế nhưng chỉ nhiều đó cũng đủ để Lận Vĩ đưa ra kết luận, anh ấy tức đến ngứa răng: “Con nhóc c.h.ế.t tiệt kia, em chưa từng thấy đàn ông à? Cái tên khốn nạn đó đáng để em vứt bỏ người nhà thế ư? Chút nữa anh giới thiệu cho cả đồng, bảo bọn họ đứng nghiêm thành một hàng cho em chọn.”

Lận Đình đã quan cãi cộ với anh trai, cô vô thức nói: “Không cần đứng nghiêm đâu, đứng nghỉ cũng được.”

Lận Vĩ bị ghen hòng, sau đó anh ấy tiến lên, trực tiếp nhéo tai cô: “Anh thấy em ngứa da rồi.”

Lận Đình: “...”

Lần này Lận Đình bị dạy dỗ khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Vành tai và hai má của cô bị véo đến đỏ ửng.

Mãi đến khi mẹ đến gọi về ăn cơm, cô mới được buông tha.

Hôm nay nhà họ Lận chuẩn bị một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, thậm chí còn phong phú hơn cả ăn Tết.

Ngoại trừ thiếu Lận Tương gả đến trấn bên cạnh, do đang mang thai sắp đẻ nên không biết chuyện em gái bỏ nhà đi, thì hôm nay coi như gia đình tụ tập đông đủ.

Lận Đình bưng bát canh gà do chị dâu đặc biệt chuẩn bị lên, sau khi uống một ngụm, những tâm trạng buồn bực, uất ức trong lòng đã lập tức được bát canh gà thơm ngon này chữa khỏi.

Không thể không nói, chất lượng của thực phẩm ở thời đại này vô cùng tốt, ngay cả bánh ngô nướng cũng vô cùng tươi ngon.

Cô cúi đầu lẳng lặng uống hết một bát lớn, rồi mới nhìn về phía chị dâu, cười đến đôi mắt cong cong: “Tay nghề của chị dâu càng lúc càng tốt.”

Nghe vậy, Hà Vân ngồi cạnh chồng kinh ngạc nhìn về phía cô.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chị ấy là thanh niên trí thức từ Bắc Kinh xuống, chẳng qua khi còn ở nhà mẹ đẻ, chị ấy cũng không được cưng chiều, nên cũng không ngại gả chồng, cắm rễ ở nông thôn.

Thế nhưng trước nay em gái chồng vẫn không vừa mắt chị ấy, cho dù chị ấy đã sinh con, thế nhưng thái độ của cô với chị ấy vẫn lạnh nhạt như cũ.

Tuy không nói những lời khó nghe, nhưng cứ thờ ơ với chị ấy.

Bây giờ cô không những biết nói lời êm tai, ban nãy còn tặng chị ấy một chai dầu gội đầu, tặng con gái chị ấy một tấm vải caro đỏ, Hà Vân cảm thấy không quen cho lắm. Thế nhưng chị ấy cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng vậy thôi chứ không biểu hiện ra ngoài. Chị ấy cười nói: “Nếu em thích thì ăn nhiều một chút.”

Dứt lời, chị ấy còn cầm thìa lên, múc tiết gà trong bát cho đối phương, chị ấy nhớ em gái chồng rất thích món này.

Chương 29: Chương 29

Khẩu vị của Lận Đình và nguyên chủ không khác nhau lắm, đúng là cô rất thích, bèn cất tiếng nói: “Cảm ơn chị dâu.”

Sau đó, cô quay đầu nói với cha mình: “Cha, lúc con ở khu người nhà ở quân đội của Hoắc Tiểu, các chị dâu trong đó đều chăm sóc con. Khi về đi ngang qua thành phố Thượng Hải, con đã mua mấy món quà cho các chị ấy, con định gom thêm chút thổ sản trên núi rồi gửi qua luôn.”

Lận Thăng Lợi gật đầu đáp: “Được thôi, cần gì cứ báo với cha.”

“Thành phố Dung cũng dựa núi, chắc chắn không thiếu thổ sản trên núi, để anh chuẩn bị cho em mấy thứ khác.” Vừa nói chuyện, Lận Vĩ vừa múc cho mình một bát canh gà, sau đó múc mề gà trong bát mình bỏ vào bát em gái.

Mề gà không lớn, lúc bỏ vào nồi bị cắt thành bốn miếng nhỏ.

Một môi của Lận Vĩ đã múc hết ba miếng, ngoại trừ một miếng cho cháu gái, hai miếng khác anh ấy cho chị dâu và cháu gái.

Thấy em trai ngó đầu lại, anh ấy dừng một lát, rồi đưa một miếng còn lại trong bát canh cho cậu ấy.

Thấy ánh mắt như gặp quỷ của đối phương, anh ấy lườm cậu ấy một cái: “Không ăn à?”

Em trai Lận nhe răng... Có thằng ngốc mới không ăn.

Sau khi ăn xong.

Cha mẹ, anh cả và chị dâu đều đi ngủ trưa.

Lận Đình ăn no nê, nằm xuống thấy không thoải mái, nên ngồi chơi với đứa cháu gái năm tuổi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Em trai Lận vẫn đang học cấp ba, phải nửa năm nữa mới tốt nghiệp, hôm nay là cuối tuần nên cậu ấy mới được ở nhà.

Chẳng qua chiều nay cậu ấy phải quay về trường rồi, lúc này đang đi đến nhà bí thư thôn, hẹn bạn cùng lên thị trấn.

Về phần anh hai Lận Vĩ, anh ấy đang tựa vào đầu giường để đọc sách, tối nay anh ấy sẽ quay về hợp tác xã mua bán với mấy người em trai Lận.

Chẳng qua thấy em gái thế mà lại đang chơi với đứa cháu gái chưa đầy năm tuổi, anh ấy không giữ được dáng vẻ nhã nhặn nữa, ôm bụng cười lẫn.

Lận Đình tức giận đập cho anh ấy vài cái.

“Được rồi, được rồi, sao tính cách càng lúc càng tệ đi thế. Chân em làm bằng sắt đấy à, đau c.h.ế.t mất. Lại đây, anh nói chuyện nghiêm chỉnh với em này.”

Lận Đình khinh khỉnh lườm anh ấy một cái, không muốn để ý đến anh ấy.

Lận Vĩ cũng không giận: “Chuyện nghiêm chỉnh thật.”

Lận Đình chẳng thèm quay đầu lại: “Nói đi.”

Lận Vĩ: “Sau này em có tính toán gì không?”

Không ngờ lại là chuyện nghiêm chỉnh thật, Lận Đình quay đầu lại, thành thật nói: “Em sẽ nghĩ cách tìm một công việc.”

Lận Vĩ không quá bất ngờ: “Muốn tìm công việc thế nào?”

Ban đầu cô vốn nghĩ đi làm giáo viên cũng không tệ, nhưng...: “Còn được chọn cơ à?”

Lận Vĩ sờ cằm: “Có lẽ là không.”

Lận Đình lại trợn trắng mắt, cảm thấy nói chuyện với anh ấy chỉ tổ mất thời gian.

“Anh nghe nói gần đây công xã đang tìm nhân viên phát thanh, anh nhớ tiếng phổ thông của em không tệ mà, nếu không đi thử xem thế nào.”

“Công việc tốt như thế có thể đến lượt em chắc?”

“Trước kia có lẽ không, nhưng bây giờ thì có lẽ có. Nhờ em và em rể, bí thư Vương đã nhận được kha khá ưu đãi, cho nên chỉ cần em đi thi, về cơ bản đã nắm chắc, vả lại còn có bộ trưởng Hồ ở phía sau trông coi nữa cơ mà, chẳng ai dám giành công việc với vợ liệt sĩ đâu.”

Nghe vậy, ý cười trên mặt Lận Đình nhạt đi.

Thấy thế, Lận Vĩ nhướn mày: “Sao hả? Cảm thấy bức vì đó không phải công việc tự kiếm được bằng thực lực à?”

Lận Đình lắc đầu, cho dù muốn thanh cao cũng phải có vốn để thanh cao, lần này lúc dừng ở thành phố Thượng Hải, cô mua một lúc cả đồng hồ, tiền tiết kiệm cũng cạn sạch, giờ không phải lúc để thanh cao.

Chẳng qua... cô có hơi lo lắng.

Nếu lúc trước nguyên chủ thuận lợi tìm được công việc, thì sau đó đã không có nhiều chuyện rắc rối như thế.

Bỏ đi... chuyện đã qua rồi có nghĩ cũng chẳng có tác dụng gì nữa. Dù sao cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cho nên cô nói: “Có thời gian em sẽ lên công xã xem thử.”

Lận Vĩ vốn tưởng phải tốn thời gian và võ mồm để khuyên bảo, ai ngờ tự bản thân cô đã nghĩ thông. Ngay khi anh ấy đang định khích lệ vài câu, cửa nhà đã bị ai đó đẩy mạnh ra.

Em trai Lận bám vào khung cửa, thở hổn hển nói: “Chị hai! Công xã... Người của công xã tới, nói... nói anh rể hai không chết.”

“Cạch.” Lận Đình ngơ ngác nhìn chăm chăm em trai, đồ chơi trong tay rơi xuống đất mà cô cũng chưa thể phản ứng lại.

Sau khi nhận được tin con rể c.h.ế.t đi sống lại, dưới sự thúc giục của vợ già, Lận Thắng Lợi vội vàng đi mượn xe ngựa của đại đội.

Xe ngựa không ngừng xóc nảy, còn bị gió tạt rất lạnh.

Lận Đình quấn một lớp chăn bông để chắn gió, trốn sau lưng cha và các anh trai, thế mà vẫn lạnh như cũ.

Cũng may ngồi xe ngựa cũng có tác dụng của việc ngồi xe, bởi vì đi bộ mất tận một tiếng, mà ngồi xe chỉ mất khoảng hai mươi phút.

Con người ở thời đại này khá hiền lành và bao dung, cho dù thi thoảng có cãi nhau một trận, thế nhưng sau khi cãi xong, họ vẫn như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tụ tập lại cùng ăn cùng uống giống như bình thường.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cho nên, khi nhìn thấy cửa nhà ở phía xa xa bị người đến hóng chuyện vây kín, Lận Đình cũng chẳng cảm thấy bất ngờ.

Cùng lúc đó, tiếng vó ngựa cũng lọt vào tai dân làng, không biết ai đó chợt hét lớn lên: “Vợ Hoắc Tiểu về rồi.”

Sau đó, khi xe ngựa đưa người nhà họ Lận đến cửa, Hồ Tú đã ra đó đón.

Lận Đình được anh hai đỡ xuống xe, cô dậm dậm đôi chân lạnh đến tê dại, rồi mới nhìn về phía mẹ chồng.

Ánh mắt đối phương có hơi sưng, dường như đã khóc.

Thế nhưng sắc mặt bà lại rất tốt, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

Thấy mẹ chồng như vậy, kết hợp với tin tức vừa nghe được, Lận Đình cũng cảm thấy vui mừng lây.

Bất kể nói thế nào, người còn sống thì tốt rồi.

Nghĩ thế, cô cong môi, nhanh chóng tiến lên cầm lấy tay mẹ chồng.

Hốc mắt Hồ Tú lại đỏ lên.

Không có cách nào khác, bà ấy thật sự rất kích động, bà ấy cầm chặt lấy tay con dâu, định nói gì đó, thế nhưng cánh môi mấp máy vài cái cũng chẳng thể nói thành lời. Cổ họng bà ấy như bị thứ gì đó chặn lại, vừa chua vừa chát.

Mãi đến khi Trần Quế Lan đứng cạnh cất giọng nhiệt tình: “Chị dâu, nên mời thông gia vào nhà sưởi ấm trước đã, ngồi trên xe ngựa lạnh lắm.”

Dứt lời, bà ta vẫy tay gọi đứa con trai cả của mình đến: “Trụ Tử, dắt ngựa nhà thông gia vào chuồng ngựa đi, đừng để nó đông cứng.”

Trên gương mặt Lận Thắng Lợi tràn ngập ý cười, nghe vậy ông vội xua tay: “Để tự tôi làm, để tự tôi làm.” Ngựa là tài sản quan trọng của đại đội sản xuất, ông phải tự mình sắp xếp cho nó mới có thể yên tâm.

Cuối cùng, Hồ Tú cũng tìm lại được giọng nói của mình: “Vậy thì cùng đi, bảo Trụ Tử dẫn đường cho ông thông gia.”

Chương 30: Chương 30

Kết quả, Lận Thăng Lợi và Trụ Tử đi dắt ngựa, những người khác của nhà họ Lận thì đi vào phòng dưới sự vây quanh của mọi người.

“Nếu để em nói ấy, Đình Đình quả là người vợ tốt của thằng nhóc Tiểu Tiểu. Trong suốt mấy tháng nay, chỉ có mỗi con bé là không tin nhóc Tiểu chết, còn bất chấp mọi thứ để đi tìm hiểu kết quả. Nhìn đi, bây giờ lại có kết quả thật rồi này, quả nhiên cháu trai không có việc gì, chị dâu, cưới được một người con dâu như thế, chị thật sự có phúc...” Đúng là Trần Quế Lan thường hay châm chọc người khác, thế nhưng nếu muốn khen ai đó, bà ta cũng có thể khen đến tận trời.

Mọi người vừa đặt m.ô.n.g ngồi xuống mép giường, còn chưa kịp cởi áo dày, bà ta đã lập tức cất tiếng khen.

Không khen không được, dù sao hôm nay khi bí thư Vương của công xã đến thông báo đã mơ hồ để lộ tin tức, nói trước đây từng xảy ra một vài trường hợp giống của cháu trai rồi, họ đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, sau khi quay về sẽ vinh quy gò đó. Tóm lại là nhất định sẽ được thăng chức.

Năm nay Trụ Tử - con trai của bà ta cũng mười tám tuổi, còn đang trông cậy vào cháu trai sắp xếp cho một công việc tốt đây.

Lúc này không nói vài lời êm tai, chẳng lẽ học em dâu ba, im như hén, chỉ biết nhe răng cười ngốc nghếch kia á?

Hôm qua vẫn gọi cô là Tiểu Lận, hôm nay đã gọi là Đình Đình rồi. Mặc dù Hồ Tú rất không vui vì Trần Quế Lan đã khen những lời mà bà muốn khen, thế nhưng bà khá đồng ý với quan điểm của đối phương.

Con dâu vương chồng.

Vì thế, đợi con dâu cởi áo khoác xong, bà lại nắm lấy bàn tay của con dâu, rồi nhìn bà thông gia với ánh mắt cảm kích: “Nhà thông gia đã nuôi dạy được một cô gái tốt.”

Lý Đào Hồng đang bê bát nước đường, nghe vậy thì lòng thầm đắc ý, thế nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Đình Đình có một người mẹ chồng tốt như bà thông gia, là phúc khí của con bé.”

Hồ Tú vui vẻ đáp: “Đều có phúc, đều có phúc.”

Hiếm khi thấy bà để lộ cảm xúc ra ngoài, cười lộ cả răng, người dân trong thôn bèn cất tiếng trêu ghẹo: “Đúng đó, tôi thấy thằng nhóc Tiểu kia cũng là người phúc lớn mạng lớn. Mọi người thường nói đại nạn không chết, tất có phúc đến cuối đời đấy thôi.”

“Đúng, đúng, đúng, cặp vợ chồng son này trai xinh gái đẹp, chờ thằng nhóc Tiểu quay về... sinh một đứa cháu trai cho em Tú, chắc chắn còn đẹp hơn đứa bé trong tranh Tết cho xem.”

“Ôi, chắc hẳn phải xinh cỡ Kim Đồng Ngọc Nữ bên cạnh Bồ Tát ấy nhỉ?”

Nhóm người tôi một câu, bà một câu, khen đến độ Hồ Tú và Lý Đào Hồng cười tít mắt.

Mãi đến lúc này, Lận Đình mới phản ứng lại rằng Hoắc Tiểu không sao, hai người trở thành vợ chồng bình thường.

Nhớ đến những hành động thân mật giữa vợ chồng, Lận Đình vẫn luôn ngồi cạnh mẹ chồng làm linh vật không nhìn được mà đổ đến tận mang tai.

“Ôi ôi ôi, nhìn kìa, mau nhìn kìa, cô vợ mới xấu hổ rồi.”

Nghe vậy, tầm mắt của tất cả mọi người trong phòng đều tập trung về phía cô gái đang ngồi trên kháng.

Những ánh mắt đó lại càng khiến Lận Đình mất tự nhiên hơn, cô cúi đầu, lẩm bẩm giải thích: “Do trong phòng nóng quá.”

Mọi người: “...”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Ha ha ha...”

Niềm vui có thể lây lan, nhưng cũng có ngoại lệ.

Khi tất cả mọi người đều chìm đắm trong niềm vui, thì tâm trạng của Vương Tú Cẩm vẫn luôn trốn trong góc phòng âm thầm quan sát Lận Đình lại không được tốt cho lắm.

Nói vậy cũng không đúng, bởi vì Hoắc Tiểu quay về, tất nhiên cô ta rất vui vẻ.

Thế nhưng cô ta nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia lại quay về?

Hôm qua, khi nghe người ta nói Lận Đình đã về, ban đầu cô ta không tin, sau đó lại thấp thỏm lo âu, nghi ngờ đối phương cũng sống lại giống mình.

Vả lại gần đây cô ta thường xuyên chạy đến nhà họ Hoắc, cô ta rất lo đối phương sẽ nhìn thấu ý đồ của mình.

Vì thế, cô ta trốn tịt trong nhà, không dám ló mặt ra ngoài.

Nhưng khi tỉnh táo lại, cô ta lại nghi ngờ những ký ức của bản thân về đời trước liệu có phải đã sai rồi không?

Nếu không sao người làm việc nặng cả đời như Lận Đình không chạy đến túm tóc cô ta, dạy cho cô ta một bài học về hành vi giết chồng?

Ở thời đại này, những người đàn bà dâm đẳng thường bị đánh, bị bỏ tù.

Chẳng qua sau khi nỗi sợ qua đi, Vương Tú Cẩm lại cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

Không nói đến việc từ đầu đến cuối cô ta chưa từng bày tỏ thái độ gì, cho dù đối phương đến chất vấn cô ta thật, thì trong tay cô ta cũng có nhược điểm của Lận Đình cơ mà, cô ta sợ gì chứ?

Kết quả, hôm nay khi mọi người chạy đến nhà họ Hoắc, Vương Tú Cẩm cũng can rằng chạy đến theo.

Nhưng trong lòng cô ta có hơi chột dạ, nên không dám đi lên trước, chỉ dám núp phía sau âm thầm quan sát.

Thật ra, cô ta và Lận Đình là bạn cùng lớp tiểu học.

Chẳng qua cô ta chỉ học vài năm, chưa tốt nghiệp tiểu học đã bỏ ngang.

Sau đó hai người gần như không hề gặp lại, cô ta chỉ mơ hồ nhớ rằng, Lận Đình hồi nhỏ rất xinh đẹp.

Nhưng lúc này khi gặp người thật, cô ta lại cảm thấy cô cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mặt mũi Lận Đình quá quyến rũ, xinh đẹp đến độ không giống một người đứng đắn.

Không giống cô ta, vừa nhìn đã biết là mẹ hiền vợ tốt.

Nhưng mà, sau một hồi quan sát, cô ta dám chắc đối phương không hề sống lại. Nếu không ban nãy khi hai người vô tình chạm mắt với nhau, cô sẽ không mỉm cười với cô ta.

Nghĩ đến đây, trong đầu Vương Tú Cẩm không khỏi nhớ lại nụ cười mỉm ban nãy của Lận Đình, trong lòng chợt cảm thấy tức giận.

Nghe nói có một vài người đàn ông rất thích dáng vẻ hồ ly tinh đậm đẳng thế này, nếu Hoắc Tiểu cũng là loại đàn ông này, thế cô ta làm gì còn hi vọng nữa?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc người phụ nữ xấu xa Lận Đình này bị làm sao thế nhỉ?

Đã bỏ trốn rồi, sao còn quay về?

Chẳng lẽ đời trước cũng thế này?

Vân Mộng Hạ Vũ

Cho nên, rốt cuộc bao giờ người phụ nữ xấu xa Lận Đình này mới bỏ đi?

Hay là... trước khi Hoắc Tiểu quay về, cô ta nghĩ cách để đuổi cô đi nhỉ?

Lận Đình hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng Vương Tú Cẩm.

Chờ nhóm người dân trong thôn hóng chuyện đủ rồi, đứng dậy rời đi, cô lại tiễn cha mẹ, anh trai, chị dâu ra về.

Nhà có chuyện vui, nên tối nay nhà họ Hoắc sẽ quây quần ăn một bữa.

Trần Quế Lan bưng theo một nồi miến cải trắng thịt lợn, dẫn theo chồng và sáu đứa con đến nhà chị dâu, giúp bà nấu cơm tối.

Chương 31: Chương 31

Vợ ông ba là Trương Hoa Mai đến muộn hơn một chút, nhưng cũng không đi tay không.

Bà ấy không những mang theo một con cá muối, mà còn mang cả chân dê hầm lúc trước nhà mẹ đẻ cho.

Cộng thêm món thịt xông khói, xúc xích và một số món khác mà Hồ Tú đã chuẩn bị từ sớm định chờ đón tết, đồ ăn vô cùng phong phú.

Ai không có chỗ ngồi thì bưng bát đứng ăn, vẫn có thể ăn uống thỏa thích như cũ.

So với mười mấy đứa bé choai choai, Lận Đình cũng coi như người lớn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cho nên, cô được sắp xếp ngồi trên giường đất, bạn nhỏ Miêu Miêu thì ngồi trong lòng cô.

Mọi người vừa uống rượu vừa trò chuyện, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Mãi đến hơn hai tiếng sau, buổi liên hoan này mới kết thúc.

Sau khi tiễn chú, thím và đám em trai em gái đi, Lận Đình đóng cửa, rồi đi đến phòng mẹ chồng.

Cô phát hiện hai đứa bé đã ngủ rồi.

Còn mẹ chồng cô đang lấy một hộp sắt ra khỏi ngăn kéo.

Nhìn thấy con dâu, bà ấy cười bảo: “Con ngồi xuống đi.”

Lận Đình ngồi xuống mép giường đất, hỏi: “Mẹ đang làm gì thế ạ?”

Hồ Tú lấy mở hộp sắt, lấy ra một xấp phiếu: “Thấy không, đây đều là phiếu vải mà mẹ tích góp được đó. Không phải sáng mai mẹ định lên công xã gọi điện thoại cho nhóc Tiểu còn gì, mẹ nghĩ đảng nào cũng thuận đường, thì ghé hợp tác xã mua bán mua cho con cuộn vải về may mấy bộ quần áo mới.”

Dứt lời, bà ấy đưa mắt nhìn chiếc áo bông được làm bằng vải thô màu xanh đen trên người con dâu, cất giọng nói: “May theo mấy mẫu quần áo đang lưu hành ấy. Mẹ thấy kiểu áo Lê - nin mà nhóm thanh niên trí thức kia mặc rất đẹp, rất có tinh thần.”

Sau khi nói xong, bà ấy cảm thấy ngân đó vẫn chưa đủ, tầm mắt lại di chuyển về phía chân của con dâu: “Cũng phải mua cả giày nữa, đến lúc đó mua một đôi giày da. Giày da vừa không thấm nước, vừa rất sang trọng, mẹ có phiếu công nghiệp đây rồi.”

Thấy mẹ chồng còn nhìn về phía cổ tay mình, biểu cảm trên gương mặt bà ấy lộ rõ vẻ tiếc nuối, Lận Đình thầm nghĩ, nếu không phải cô đã có đồng hồ, kiểu gì mẹ chồng cũng đòi mua cho cô một chiếc cho xem.

Cô cảm thấy có chút dở khóc dở cười: “Mẹ, mẹ cứ chờ đó, ngày mai con sẽ mua hết hàng hóa trong hợp tác xã mua bán.”

Nghe con dâu trêu, Hồ Tú cũng biết bản thân quá vội vàng muốn bày tỏ sự cảm kích.

Thế nhưng bây giờ bà ấy rất tin tưởng chuyện con dâu mình là người có phúc, nên không nhịn được muốn đối xử tốt với cô một chút, lại thêm một chút.

Vì thế, bà ấy vung tay lên, tỏ vẻ giàu có, cười đáp: “Được, mua hết. Mẹ có tiền đây.”

Sáng hôm sau.

Trời có gió nhưng không đổ tuyết.

Sau khi ăn sáng xong, Lận Đình và mẹ chồng dẫn theo cặp song sinh long phượng đón máy kéo lên công xã.

Tuy máy kéo vừa cũ nát vừa xóc nảy, nhưng đằng trước có thanh chắn gió.

Trong lòng cô và mẹ chồng mỗi người bế một đứa bé, chen chúc trong nhóm người dân lên trấn trên sắm tết, được họ nhường cho chỗ ngồi ở tít trong cùng, nên cũng không quá lạnh.

Lão bí thư đã cố ý đánh tiếng với tài xế máy kéo, vì thế tài xế lái thẳng đến trước cổng công xã mới dừng lại.

Sau khi hẹn xong thời gian quay về, tài xế mới khởi động máy kéo, đưa những người còn lại rời đi.

Trụ sở công xã là tòa nhà hai tầng hiếm thấy ở thời đại này, có bảo vệ gác cửa.

Hồ Tú chưa từng đến những nơi thế này, nên trong lòng khá rụt rè.

Lận Đình kéo khăn quàng cổ của mình xuống, tiến lên cười chào hỏi với bảo vệ, rồi nói rõ mục đích mình đến đây.

Gương mặt ông bảo vệ vốn cau có, sau khi nghe xong, ông ta quan sát cả nhà cô, rồi mới nở nụ cười: “Tôi biết cháu, cháu là cô vợ đi ngàn dặm để tìm chồng đúng không.”

Lận Đình không ngờ bản thân đã nổi tiếng đến mức này, gương mặt cô giật giật vài cái: “Thế chú ơi, chúng cháu có thể vào không ạ?”

Ông ta cười đáp: “Sao lại không? Hôm qua bí thư Vương đã dặn dò tôi rồi, mọi người vào đi thôi.”

Lận Đình: “Cảm ơn chú ạ.”

Lúc này ông bảo vệ không nói gì nữa, chỉ xua xua tay.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đợi cả nhà Lận Đình vào trong, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Chú Trần, người kia là ai thế?”

Trần Tam Bình nhắc mí mắt lên nhìn về phía người mới đến, trong lòng cười khinh: “Không ai cả, có nói cậu cũng không biết.”

Đáy lòng Tiền Cách Mạng thâm hận ông già này không biết điều, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt.

Anh ta đẩy gọng kính đen trên mũi, tỏ vẻ đường hoàng nói: “Không thể nói như thế được, công xã không phải nơi ai cũng có thể đi vào, tôi chỉ vì suy nghĩ cho tổ chức nên mới hỏi nhiều vài câu thôi.”

Từ bao giờ mà tổ chức cần loại phần tử tạo phản, dựa vào việc tố cáo xét nhà để trở thành cán bộ nhỏ như anh ta nhọc lòng thế?

Chẳng qua dù trong lòng coi thường anh ta đến mức nào, thì Trần Tam Bình sẽ không công khai đắc tội loại tiểu nhân như vậy. Vả lại, chồng cô gái ban nãy cũng là người có thân phận, cái tên bụi đời Tiền Cách Mạng cho dù có ý đồ xấu xa thì cũng khó mà thực hiện được.

Vì thế, Trầm Tam Bình rít một hơi t.h.u.ốc lá sợi, rồi mới ung dung đáp: “Là vợ quân nhân, đến gọi điện thoại cho chồng.”

Nói đến đây, ông ta lại nhe hàm răng vàng ra, cười với đối phương: “Suýt thì quên, chồng người ta là sĩ quan cấp đoàn, ngoài ra còn là anh em thân thiết với bộ trưởng Hồ của bộ vũ trang nữa cơ.”

Tiền Cách Mạng: “...”

Văn phòng của bí thư Vương là phòng cuối cùng ở tầng hai.

Khi Lận Đình bế Miêu Miêu, mẹ chồng bế Quả Quả đến, nhìn xuyên qua lớp cửa kính, thấy đối phương đang ngồi trong văn phòng, cô bèn đưa tay gõ cửa.

Vương Xuân Linh đang vui đầu viết viết vẽ vẽ gì đó, nghe thấy tiếng gõ cửa, bà ta không thèm ngẩng đầu lên mà đã đáp ngay: “Vào đi.”

Lận Đình đẩy cửa ra, trong phòng có lò sưởi, tuy không âm bằng phòng có giường đất, thế nhưng cũng ấm hơn bên ngoài nhiều.

Cô không nhìn ngó linh tinh, mà xoay người đóng cửa lại luôn, ngăn cản độ ẩm tản ra ngoài phòng, rồi mới cất tiếng chào hỏi: “Bí thư Vương.”

Động tác trên tay Vương Xuân Linh khẽ dừng lại, sau khi ngẩng đầu lên, thấy rõ người đến là ai, bà ta lập tức nở nụ cười: “Mọi người đến sớm thế, may mà tôi cũng đã chờ từ sớm, nếu không có khi lại không gặp được nhau.”

Lời này chỉ nên nghe một chút rồi thôi, bởi vì hôm qua Hoắc Tiểu đã hẹn rõ giờ gọi về.

Nhưng ngoài mặt Lận Đình vẫn để lộ ý cười cảm kích: “Đã để bí thư Vương phải lo lắng rồi. Có một công chức một lòng vì nước vì dân như bác là phúc của người dân.”

Vương Xuân Linh chưa đến mức lâng lâng vì hai câu thối phồng, thế nhưng ai mà chẳng thích nghe mấy lời êm tai, cho nên nụ cười trên gương mặt bà ta vô thức thật tình hơn vài phần: “Đừng đứng đó nữa, mau ngồi xuống nghỉ chân chút đi.”

Chương 32: Chương 32

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt bà ta nhìn về phía hai đứa bé mà hai người bế trong lòng. Thấy hai đứa đang mở to đôi mắt ngập nước, ngó nghiêng xung quanh, bà ta mở ngăn kéo lấy ra hai viên kẹo đưa cho chúng, rồi mới ngồi xuống ghế đối diện Lận Đình và mẹ chồng cô.

Ở trong thôn, Hồ Tú cũng được coi là người lanh lợi, thế nhưng khi đứng trong văn phòng trang nghiêm thế này, dưới đáy lòng bà ít nhiều cũng có chút rụt rè, sợ hãi, thế nên ngoại trừ nở nụ cười ra, bà ấy căn bản không nói lời nào.

Cũng may con dâu là người có năng lực. Dù người đối diện là bí thư của công xã, cô vẫn chẳng hề lắp bắp.

Vương Xuân Linh cũng cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với Lận Đình. Tuy cô gái này còn trẻ, thế nhưng tài ăn nói lại không chê vào đâu được. Nghĩ đến chuyện cô là cô vợ mới cưới, bà ta bèn cười trêu ghẹo: “Tôi đoán chắc hẳn lần này đồng chí Hoắc Tiểu sẽ xin cho cháu theo tùy quân đấy nhỉ?”

Lận Đình không biết vì sao bà ta lại đột nhiên chuyển đến chủ đề này, cô ngẩn người một lát rồi mới đáp: “Chuyện này vẫn chưa biết chắc được.”

Vương Xuân Linh nhìn Hồ Tú, bà ta tưởng bà không muốn con dâu theo chồng, lại nghĩ đến cảnh bản thân và chồng ai bận việc này, một năm chẳng gặp mặt được mấy lần, hiếm khi bà ta thật

lòng khuyên: “Vợ chồng cách mạng, nếu có điều kiện thì vẫn nên ở bên cạnh nhau.”

Lận Đình mím môi cười, cô vừa định đáp lời, thì điện thoại trong văn phòng đột nhiên đổ chuông.

Hồ Tú vô thức ngồi thẳng người, tầm mắt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bàn.

Thấy thế, Lận Đình vỗ vỗ mu bàn tay của bà để an ủi, sau khi xác định người gọi điện thoại là Hoắc Tiểu, cô mới quay đầu nhìn về phía mẹ chồng: “Mẹ, mẹ nghe máy trước đi.”

Hồ Tú rất sốt ruột, bà ấy cảm thấy chỉ khi nghe thấy giọng nói của con trai, bà ấy mới có thể yên lòng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cho nên, khi bí thư Vương vẫy tay, bà ấy vội vàng đứng lên.

Chẳng qua, vừa bước được nửa bước, bà ấy đã quay người lại: “Vẫn nên để con nghe máy trước.” Dù sao bây giờ con trai cũng lập gia đình rồi.

Lận Đình vội xua tay: “Mẹ nghe trước đi.” Cô vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị để đối mặt với Hoắc Tiểu.

Sợ mẹ chồng lại đùn đẩy, cô dứt khoát lấy chiếc khăn tay ra khỏi túi quần, lau khôe miệng dính nước đường của cô bé trong lòng.

Thấy vậy, Hồ Tú chỉ đành tiến lên nghe máy trước: “A lô,... ôi, là mẹ đây. Con thế nào rồi? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào... Không thể nói à? Được, được, được, mẹ không hỏi nữa, mẹ biết bọn con phải giữ bí mật, thế con có bị thương không?”

“Không bị thương thì tốt... Thật không? Thế thì tốt...”

Lận Đình nhìn cảm xúc của mẹ chồng từ ghen ngào, đến bình tĩnh, lại vui vẻ ra mặt.

Cô không khỏi tò mò, lúc này người đàn ông ở đầu dây bên kia điện thoại, cách nơi này ba nghìn cây số sẽ có biểu cảm gì? Chắc hẳn anh rất dễ nói chuyện nhỉ, vì anh dỗ mẹ nhanh thế cơ mà? Nếu anh không dễ nói chuyện, chắc chắn cô sẽ không miễn cưỡng bản thân...

Khi cô đang suy nghĩ linh tinh, cô chợt có cảm giác đứa bé trong lòng giờ tay xoa xoa mặt cô.

Lận Đình lấy lại tinh thần, cô cúi đầu nhìn đứa bé.

Cô bé cất giọng sữa, nói: “Mẹ ơi, bà nội gọi mẹ kìa.”

Lúc này Hồ Tú đã đi về phía cô, trên gương mặt tràn ngập ý cười: “Thời gian gọi điện thoại có hạn, con nhanh lên, tranh thủ thời gian nói vài câu với nhóc Tiểu.” Dứt lời, bà ấy kéo cô đứng dậy khỏi ghế, đẩy cô đến bên cạnh chiếc điện thoại bàn.

Lận Đình có cảm giác không ổn khi không trâu bắt chó đi cày, thế nhưng cô cũng chỉ có thể căng da đầu để ứng phó: “Alo.”

Có lẽ đối phương vẫn luôn chờ cô nghe máy, sau khi nghe thấy giọng nói của cô, giọng nói lạnh lạnh của đối phương vang lên: “Lận Đình?”

Giọng nói trẻ trung vô cùng êm tai, Lận Đình suy nghĩ miên man: “Vâng, là em.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia khẽ im lặng một lát, dường như cũng không biết nên nói cái gì.

Thấy anh cũng bối rối giống mình, Lận Đình thả lỏng hơn nhiều. Cô chủ động cất tiếng hỏi: “Vừa rồi nghe mẹ nói, anh về đến đơn vị rồi à?”

“Đúng vậy, chờ bàn giao xong công việc bên này là có thể xin nghỉ về thăm người thân rồi.”

“Được nghỉ bao nhiêu ngày ạ?”

“Bây giờ vẫn chưa xác định được, nhưng có lẽ ít nhất cũng có hai mươi ngày.”

“Có phải hơi ít không? Chỉ tính thời gian đi đi về về cũng mất hai mươi ngày rồi còn gì?”

“Không phải, anh được điều chuyển công tác, đơn vị mới chỉ cách nhà bốn ngày đường xe thôi.”

Nếu thế tính ra anh còn được nghỉ ngơi sáu, bảy ngày. Thế còn được...

“Lận Đình!”

Lận Đình vô thức đáp lại: “Có!”

Chờ khi đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ, Lận Đình mới phát hiện ra bản thân đã làm điều ngu ngốc, cô xấu hổ nghiêng người, né tránh tầm mắt tò mò của mẹ chồng.

Cũng may, người đàn ông ở đầu dây bên kia cũng khá săn sóc, anh chỉ cười vài tiếng, rồi thành khẩn nói: “Đồng chí Lận Đình, cảm ơn em.”

Nghe vậy, Lận Đình mím môi: “Không có gì phải cảm ơn cả...”

“Bất kể nói thế nào, đều phải cảm ơn em.” Cảm ơn em đã không rời bỏ, cảm ơn em đã ở bên cạnh mẹ anh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình có thể nghe ra sự trịnh trọng trong giọng nói của người đàn ông, thế nhưng, cũng vì sự trịnh trọng đó, cô mới không biết nên nói gì.

May mắn là, sau vài giây im lặng, đối phương lại lên tiếng: “Hết giờ gọi điện thoại rồi, chờ anh xác định được ngày về, anh sẽ lại gọi điện thoại về công xã.”

“Được...”

Sau khi nói chuyện với con trai, cả người Hồ Tú đều chìm trong cảm giác hưng phấn.

Sau khi tạm biệt với bí thư Vương, bước chân xuống cầu thang của bà cũng trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng.

Chẳng qua, tâm trạng tốt của bà không duy trì được lâu. Vừa đi ra khỏi sảnh lớn lầu một, con dâu bà đã bị người ta đụng suýt ngã.

Hồ Tú đưa tay đỡ lấy con dâu theo bản năng, đợi cô đứng vững, bà quay đầu, cau mày chất vấn cái tên lỗ mãng kia: “Cậu này bị sao thế? Đường rộng thế kia không đi, sao lại đụng trúng người ta hả?”

May mà Đình Đình phản ứng nhanh, nếu không đã ngã rồi.

Đến lúc đó kiểu gì cô cũng che chở cho đứa bé trong lòng, còn bản thân thì chịu đau cho xem.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hồ Tú nhìn về phía người đàn ông lại càng trở nên sắc bén hơn, bà có lý do để nghi ngờ đối phương cố ý.

Tất nhiên là Tiền Cách Mạng cố ý, đây là lần đầu tiên anh ta gặp một cô gái xinh đẹp thế này, cho dù chồng đối phương là quân nhân không thể trêu chọc, thế nhưng mượn việc đụng trúng để sờ vài cái thì cũng đáng lắm, dù sao anh ta cũng từng làm loại chuyện này nhiều lần rồi.

Chương 33: Chương 33

Chẳng qua anh ta không ngờ cô gái này phản ứng quá nhanh, anh ta không những không sờ được cái nào, còn bị bà già c.h.ế.t tiết kia chỉ mũi mà mắng.

Chẳng qua... Tiền Cách Mạng vô cùng tự tin với gương mặt của mình, anh ta kéo kéo vạt áo Tôn Trung Sơn, thay đổi chiến lược: “Xin lỗi, ban nãy do tôi không chú ý. Nữ đồng chí này, cô không bị thương ở đâu chứ?”

Phần lớn con người ở thời đại này khá chất phác, thấy thái độ của anh ta không tệ, sắc mặt của Hồ Tú mới hòa hoãn một chút.

Thế nhưng Lận Đình chỉ cần liếc mắt một chút đã nhìn thấu ý đồ của đối phương.

Cô cau mày, không thềm để ý đến anh ta, mà quay đầu nói với mẹ chồng: “Mẹ, không phải sắp đến giờ rồi ư?”

Hồ Tú giơ cổ tay lên xem giờ: “Đúng, đúng, đúng, hợp tác xã mua bán đã mở cửa rồi... Tính thời gian, có lẽ nhóc Tiểu sẽ kịp về ăn Tết, chút nữa chúng ta đến hợp tác xã mua bán nên sắm chút đồ tết.”

“Đúng rồi, khi hai đứa kết hôn nó có chuyện bận không về, chút nữa mua chút kẹo chia cho đám trẻ trong thôn...”

Hàng hóa bà ấy định mua có hơi nhiều, vì vậy bước chân của bà ấy nhanh hơn vài phần.

Hàng hóa ở hợp tác xã mua bán vốn không dễ mua, bây giờ lại gần tết rồi, lại càng khó mua hơn.

Ra đến cổng công xã, hai mẹ chồng con dâu lại chào hỏi với ông bảo vệ gác cổng.

Vốn chỉ là lễ nghĩa, không ngờ đối phương lại vẫy tay ra hiệu cho hai mẹ con lại gần.

Đợi đến khi Lận Đình và Hồ Tú đến gần, thì nghe ông bảo vệ nói: “Người vừa đ.ã.m vào cháu là người lập nghiệp từ việc phản bội người thân, tâm tư vô cùng dơ bẩn, nhóc con, cháu đề phòng một chút nhé. Thế đạo này... loạn quá.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Từ đầu Lận Đình đã nhìn thấu ý xấu của đối phương, cho nên cảm xúc cũng coi như ổn định.

Thế nhưng Hồ Tú, bây giờ nghe ông bảo vệ nhắc nhở, bà ấy vô thức phản ứng lại rằng người nọ cố ý.

Bà ấy lập tức giận điên lên, sao bà ấy nỡ để con dâu phải chịu thiệt thòi cơ chứ? Vì thế bà ấy xoay người lại, định tìm tên kia tính sổ.

Lận Đình thấy thế thì nhanh tay lẹ mắt cản bà ấy lại, cô nghiêm túc cảm ơn ông bảo vệ, rồi mạnh mẽ kéo bà ấy rời đi.

Cô cũng tức giận, cũng thấy ghê tởm lắm chứ, thế nhưng đối phương chỉ mới đụng phải cô, nếu cô có làm ầm lên thì cũng không chiếm lý.

Vả lại, bọn cô còn dẫn theo trẻ con, chi bằng cứ bình an thoát thân trước, đợi về nhà cô sẽ mách với anh trai Lận Vĩ. Anh ấy có

rất nhiều bạn bè thuộc đủ hạng người, rất thích hợp đối phó với loại tiểu nhân này.

Chẳng qua... Chuyện này cũng nhắc nhở Lận Đình, trong mười năm tới, sẽ xuất hiện rất nhiều người giống Tiền Cách Mạng, thậm chí còn đê tiện hơn anh ta, trong đó không thiếu những người quyền cao chức trọng.

Có lẽ... chỉ có quân đội mới là nơi yên ổn nhất.

“Đình Đình đừng tức giận nhé, mẹ nhớ kỹ mặt tên đó rồi, chờ nhóc Tiểu về, mẹ sẽ bảo nó đánh thẳng kia một trận.” Sau khi bình tĩnh lại, Hồ Tú cũng biết nếu hai mẹ chồng con dâu bà quay lại tính sổ, chẳng những không chiếm lý, mà còn có khả năng bị trả đũa, đến lúc đó chỉ sợ làm hỏng thanh danh của con dâu.

Nghe vậy, lòng Lận Đình có chút cảm động. Cô nhìn về phía mẹ chồng, cất giọng trêu đùa: “Mẹ nghĩ giống con đấy, con cũng định bảo anh hai trùm bao tải đánh tên đó một trận, hảo hán thì không để ý cái thiệt trước mắt mà.”

Thấy tâm trạng của con dâu chẳng hề bị ảnh hưởng, Hồ Tú cũng bật cười thành tiếng. Sau đó, bà nói: “Cũng đúng, chúng ta cùng mách, con mách anh hai con, mẹ mách nhóc Tiểu, đánh cho thẳng đó hai trận.”

Lần này Lận Đình bật cười, cô thầm nghĩ, có một người mẹ chồng tốt như thế, cô thật sự quá may mắn rồi.

Hôm nay trấn trên không họp chợ.

Nhưng sắp đến Tết rồi, nên có rất nhiều người lên trấn.

Hai mẹ con họ đi đến hợp tác xã mua bán, sau khi tập hợp với người dân trong đại đội Hướng Dương, thì phải chờ thêm mấy phút nữa hợp tác xã mua bán mới mở cửa.

Cơ thể của Hồ Tú vẫn chưa khỏe hẳn, trong lòng lại bế thêm một đứa bé, vì thế sau khi chen chúc trong đám người khoảng mười phút, bà ấy mệt đến độ thở dốc, vàng trán còn ướt đầm mồ hôi.

Lận Đình cũng chẳng tốt hơn bà ấy bao nhiêu.

Cuối cùng một thím người quen duỗi tay giúp đỡ bế hai đứa bé, thuận tiện hỏi thăm: “Nói chuyện với nhóc Tiểu rồi à?”

Hồ Tú ổn định hơi thở, vui vẻ đáp lời: “Nói rồi, nó bảo có thể quay về đón tết.”

“Ồ, thế thì tốt quá, nhóc Tiểu cũng không về nhà nhiều năm rồi.”

“Đúng đấy. Mọi người thì sao, bán hết trứng gà chưa?” Thời buổi này muốn tích góp vật tư cũng không dễ, không đến mức vạn bất đắc dĩ, mọi người sẽ không bao giờ động đến tiền tiết kiệm.

Thế nhưng những nhu yếu phẩm như muối lại không thể không có, vì vậy dân làng thường để dành trước gà để đổi muối và dầu hỏa.

Lúc trước Hồ Tú cũng để dành trứng gà để bán, thế nhưng sau khi có hai đứa bé, bà ấy giữ lại cho chúng ăn.

“Bán hết rồi, thế nhưng chỗ thu mua ép giá quá, rổ trứng gà kia của tôi cũng chẳng đổi được mấy thứ, sau này chỉ e phải chịu cảnh tối lửa tắt đèn rồi...”

“Còn phải nói ư, cuộc sống quá khó khăn, có một dùm muối cũng phải dùng tiết kiệm.”

“...”

Nghe nhóm các cô các thím than thở cuộc sống khó khăn, lòng Lận Đình không khỏi giật giạt.

Đời trước cô từng đọc lịch sử về niên đại này, nên biết ở đầu những năm sáu mươi, trong nước có thể nuôi thỏ, thu hoạch lông thỏ để đổi phiếu ngoại hối, không biết đại đội Hướng Dương có thể nuôi không nhỉ?

Nếu được, thì sẽ có thể giải quyết vấn đề nghề nghiệp của rất nhiều người.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thân là người đề xuất ý tưởng, đến lúc đó cô tranh thủ mấy vị trí cho người nhà, chắc cũng không phải chuyện gì khó.

Khi Lận Đình đang cân nhắc đi tìm anh hai bàn bạc, thì hợp tác xã mua bán đã mở cửa.

Sau đó, mọi người lập tức tiến vào trạng thái tranh cướp...

Hai mẹ con họ mua hẳn một sọt đồ.

Chờ về đến nhà, đồng hồ đã chỉ mười một giờ trưa.

Không chỉ có hai người lớn mệt đến độ chân căng nhũn ra, đến cả cặp song sinh long phượng cũng mệt đến ngủ gật.

Vừa uống sữa xong, chúng đã ghé vào bàn ngủ mất.

Khi mẹ chồng bế hai đứa bé về phòng, Lận Đình cũng không nghỉ ngơi.

Cô lấy từng món đồ trong sọt ra.

Chẳng qua khi lấy được một mảnh vải màu đen, nghĩ đến ý định của mẹ chồng, cô lại có chút khó xử.

“Con ngăn người gì đấy?” Hồ Tú vừa đi từ chái phòng phía Tây ra, đã thấy con dâu nhìn mảnh vải để may quần áo cho con trai mà ngăn người.

Lận Đình quay đầu lại, thành thật nói: “Không phải mẹ bảo con may quần áo cho Hoắc Tiểu ọ? Nhưng con không biết may.”

Chương 34: Chương 34

Hồ Tú giận lườm con dâu một cái: “Mẹ có bảo con tự làm dâu, vừa tốn thời gian vừa tốn công sức. Trong thôn có thợ may lâu năm, tay nghề rất tốt.”

“Thế sao lúc trước mẹ lại bảo để con may?”

“Ý mẹ là, đến lúc đó con may tượng trưng hai mũi kim là được, lúc trước mẹ cũng dỗ cha Hoắc Tiểu như thế đấy. Trên phương diện này, đàn ông sơ ý lắm, nên không phát hiện ra đâu, có quần áo mặc đã không tệ rồi. Lại nói, cho dù có bị phát hiện cũng không sợ, dù sao con cũng tự tay đi chọn vải còn gì? Còn may hai mũi kim nữa, thế là đủ rồi.”

Lận Đình: “...”

Lận Đình như được mở ra cánh cửa thế giới mới, ánh mắt cô nhìn mẹ chồng tràn ngập sự sùng bái.

Điều này khiến Hồ Tú vô cùng vui vẻ: “Được rồi, con cất mấy thứ này vào phòng con đi. Trưa nay ăn gì nhỉ? Để mẹ nấu.”

Lận Đình: “Mẹ không thấy mệt à, cứ đi nghỉ ngơi trước đã ạ. Bánh ngô và cháo lúc sáng vẫn còn thừa, đợi chút nữa con hâm nóng lại, ăn qua loa là được.”

Hồ Tú thật sự rất mệt, vì thế bà ấy sáng khoái gật đầu: “Được, nhưng để mẹ hâm lại cho, đợi con cất xong mấy thứ này thì vừa hay ăn được.”

Dứt lời, bà ấy lấy chiếc tạp dề đang treo trên tường xuống, đi ra ngoài.

Thấy vậy, đôi mắt đào hoa của Lận Đình cong cong, cô ôm mấy miếng vải đi vào phòng mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy một phong thư được gấp gọn, nhét vào khe cửa sổ.

Cô cau mày, sau khi cất vải vào rương, cô mới đi đến bên cửa sổ.

Bên ngoài phong thư không có chữ, ngoài cửa sổ cũng không có ai.

Sau khi do dự một lát, Lận Đình vẫn mở phong thư ra.

Bên trên chỉ có một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: tôi biết khoảng thời gian trước cô không phải đi tìm Hoắc Tiểu, chỉ cần cô nhanh chóng rời khỏi nhà họ Hoắc, tôi sẽ không vạch trần cô.

Cả dòng có tổng cộng hai mươi mấy chữ, đã sai hết năm chữ rồi.

Đây là phản ứng đầu tiên của nhà giáo nhân dân Lận Đình.

Do bệnh nghề nghiệp nên Lận Đình vô thức bắt bẻ lỗi chính tả của bức thư, sau khi bắt bẻ xong, cô chỉ im lặng suy nghĩ vài giây, rồi nhét bức thư vào trong túi áo.

Cô tiếp tục thu dọn đồ đạc, đợi đến giờ ăn cơm, cô đưa bức thư cho mẹ chồng.

Hồ Tú giơ tay nhận lấy, tò mò hỏi: “Gì thế con?”

Lận Đình: “Con không biết ai viết nữa, ban nãy con vào phòng thì thấy nhét ở khe cửa sổ trong phòng.”

Nghe vậy, biểu cảm trên gương mặt Hồ Tú trở nên nghiêm túc hơn, thế nhưng sau khi đọc xong nội dung trên giấy, sắc mặt bà lập tức đen lại, còn thể hiện rõ sự ghét bỏ: “Ai viết thế không biết? Sai tận mấy chữ liền.”

Hồ Tú chưa từng được đến trường học, thế nhưng bà rất hiếu học, cho nên có nhận biết mấy chữ đơn giản.

Không ngờ phản ứng của bà giống hệt mình, Lận Đình trực tiếp bật cười: “Ban nãy phản ứng đầu tiên của con cũng là thế này.”

Hồ Tú: “Con không giận à?”

Lận Đình: “Có gì đáng giận đâu ạ? Con đoán chắc hẳn do cô gái nào đó thăm mếu Hoắc Tiểu viết thôi.”

Thẳng thắn mà nói, đối với sự uy h.i.ếp của chủ nhân bức thư, Lận Đình không thêm để ý.

Bất kể đối phương đoán mò, hay thật sự biết chuyện, thì đều phải có chứng cứ đúng không?

Thế nhưng Hồ Tú lại rất để ý. Không phải bà nghi ngờ con dâu, mà bà buồn bực vì kẻ nọ không muốn nhìn thấy gia đình bà yên ấm hòa hợp.

Hơn nữa sau khi nghe con dâu suy đoán, bà lại càng không vui hơn: “Sao cơ? Thế là muốn vội vàng làm người đàn bà dâm dăng à?” Sao có thể làm ra loại hành vi này được nhỉ, dầu gì con trai bà cũng kết hôn rồi cơ mà.

Lận Đình xẻ đôi một chiếc bánh ngô ra, nhét mấy miếng dưa muối nhỏ vào trng, sau khi cắn một miếng, cô mới nói: “Mẹ

đừng tức giận, con cho mẹ đọc thư là vì muốn mẹ chuẩn bị tâm lý, dù sao có thể đối phương sẽ còn viết thư cho mẹ nữa.”

Hồ Tú vỗ bàn: “Để nó viết, mẹ thật sự rất muốn xem, rốt cuộc người nào táng tận lương tâm như thế.”

Vài ngày sau đó, Hồ Tú ở nhà không đi đâu cả.

Bà đang bận rộn với công tác chuẩn bị đón Tết, thế nhưng thi thoảng vẫn không kiềm chế được ngược mắt nhìn qua khung cửa sổ để quan sát bên ngoài.

Bà không quan sát một mình, ngay cả đôi song sinh cũng bị bà sai đi làm thám tử nhí.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình khuyên vài câu, thế nhưng thấy bà hào hứng nhiệt tình, cô cũng để bà tùy ý.

Dù sao hiện tại đã qua mồng tám tháng chạp rồi, mọi người chỉ đếm ngược vài ngày nữa là đến Tết Niên, có rất nhiều chuyện phải làm.

Ngoại trừ nhờ người may quần áo mới, thì những việc như giặt chăn, quét tường, làm đèn lồng, gói bánh chưng,... đều phải tự mình làm, chỉ cần nghĩ thôi là thấy nhức đầu rồi.

Hôm nay, Lận Đình và mẹ chồng chuẩn bị quét tường.

Đây là công việc tốn rất nhiều thời gian và công sức, đầu tiên hai người phủ những tấm ga giường cũ không dùng nữa lên khắp giường, tủ, bàn ghế.

Sau đó cất toàn bộ những đồ đạc linh tinh vụn vặt bên ngoài vào tủ bát, rồi mới giơ cây chổi được buộc vào thanh gỗ dài lên, quét sạch bụi, mạng nhện ở mọi góc ngách.

Căn nhà này mới xây, Tết nhất hàng năm đều được quét dọn, nên thật ra không bẩn.

Nhưng mà hai mẹ chồng con dâu đều thích sạch sẽ, nên vẫn dọn dẹp theo lẽ thường. Sau khi dọn dẹp xong, họ mệt đến độ xương sống, thắt lưng, cánh tay đau nhức.

Lận Đình và mẹ chồng cùng ngồi phệt dưới đất, cả hai dựa lưng vào nhau. Cô vô cùng nhớ nhung những dụng cụ gia dụng ở đời sau: “Mẹ, mệt quá, tay con nhũn ra rồi.”

“Mẹ cũng thế... Chỉ có nhóc Tiểu là có phúc, về nhà là được ăn sẵn.” Ở những thời điểm thế này, tình thương của mẹ trong lòng Hồ Tú cũng không nhịn được mà biến thành sự ghen tị.

Lận Đình cố nín cười, có đôi khi, cô thật sự cảm thấy tính cách mẹ chồng mình rất trẻ con.

Chẳng qua nghĩ lại đây cũng là chuyện bình thường thôi, dù sao đối phương chỉ mới bốn mươi sáu tuổi, ở đời sau, có rất nhiều quý cô sành điệu cũng ở độ tuổi này...

Ngay khi Lận Đình đang nghĩ đến việc lần sau sẽ hẹn mẹ chồng cùng chăm sóc da mặt, thì một tiếng hét thảm thiết, thê lương chột vang lên.

Lận Đình không chút phòng bị nên bị dọa sợ.

Hồ Tú vội vàng vỗ lưng con dâu: “Con sợ à? Đừng sợ, trong thôn thịt lợn ấy mà. Không phải sáng nay mẹ đã bảo với con hôm nay có tiệc thịt lợn rồi à?”

Lận Đình không quên, thế nhưng nói thật thì trong cả hai đời, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng lợn kêu khi bị giết, vô cùng dọa người.

Ngồi thêm một lát nữa, Hồ Tú tháo khăn quấn trên đầu xuống, sau khi rũ sạch những tro bụi trên khăn, bà chỉ huy con dâu: “Nào, con đứng thẳng người dậy, mẹ phỉu tro bụi cho con, rồi chúng ta cùng ra ngoài.”

Lận Đình đứng dậy, cô dang tay ra: “Con không đi xem người ta thịt lợn đâu.”

Chương 35: Chương 35

Hồ Tú cười phì: “Ai bảo con đi xem thịt lợn? Chúng ta qua đó để ăn tiệc thịt lợn, còn chờ chia thịt nữa.”

“Không phải vừa mới thịt xong ạ, làm gì nấu nhanh thế?”

“Chờ chúng ta dọn dẹp lại sàn nhà, thay quần áo xong, thì thức ăn cũng vừa chín rồi.”

Nghe vậy, Lận Đình không hỏi gì nữa, sau khi được mẹ chồng phủi sạch bụi bẩn trên người, cô nhận lấy chiếc khăn, cũng giúp bà phủi sạch.

Khi bế đứa bé lên, khóa cửa nhà rồi đi về phía văn phòng đại đội, Lận Đình không còn cảm thấy mình đi sớm nữa.

Vì trên đường có rất nhiều dân làng, mọi người đều cầm rổ, rá, trong rổ của họ cũng để bát to và đĩa giống rổ của nhà cô.

Hai mẹ chồng con dâu hòa nhập vào đám người, nói nói cười cười, mùi thịt đậm đà không ngừng lan tỏa khắp thôn.

Lận Đình không nhịn được mà hít một hơi thật sâu. Ồ... thơm quá, hình như còn cho thêm dưa chua nữa.

Quả nhiên, cô vừa nghĩ thế, thì thím bên cạnh đã nói: “Tay nghề của vợ Bình Thuận tốt quá đi mất thôi, chỉ cần ngửi mùi hương này đã biết là đồ ăn ngon rồi. Hình như ngoài dưa chua ra còn cho thêm giá đỗ, khoai tây và miến nữa.”

Một thím khác thờ ơ nói: “Năm nào mà chẳng cho những thứ ấy? Lại nói, đó là thịt, nấu kiểu gì chẳng ngon? Để tôi nấu cũng ngon chẳng kém.”

Bà ta vừa dứt lời, mọi người lập tức phì cười thành tiếng.

Có người cười mắng: “Dẹp đi, để bà nấu thì liệu có còn phần của chúng tôi chắc? Chỉ sợ lúc đó bà giấu phía đông một miếng, phía tây một cân, tôi nhớ hồi còn ăn cơm tập thể ấy, bà giấu một miếng gan lợn sau lưng quần, m.á.u nhuộm đỏ quần, còn lừa mọi người là đến kỳ kinh nguyệt nữa chứ.”

“Hừ... bà nói linh tinh, tôi thật sự đến kỳ kinh nguyệt.”

Thấy bà ta đỏ mặt tía tai, mọi người lại cười ầm lên.

Lận Đình không biết chuyện này, cô nhỏ giọng hỏi mẹ chồng: “Bà ta giấu gan lợn thật ạ?”

Hồ Tú gật đầu: “Ừ, đều tại nghèo mà ra.”

Cũng đúng thôi...

Khi tự thân trải nghiệm hoàn cảnh này rồi, Lận Đình mới biết, phần lớn con người có thể ăn no.

Thế nhưng muốn ăn ngon uống tốt lại là hi vọng xa vời, nhà họ Hoắc tuy được coi là gia đình có điều kiện tốt nhất trong thôn, thế nhưng một tháng cũng chỉ được ăn hai bữa thịt.

Nếu không phải bình thường còn có trứng, cá và con mồi do nhà mẹ đẻ trợ cấp để cải thiện thức ăn, chỉ sợ lúc này Lận Đình đã bị mùi hương làm cho thèm nhỏ dãi rồi.

Trên thực tế, khi đến văn phòng đại đội, đứng trước mấy chiếc nồi sắt lợn sặc mùi thịt, Lận Đình đã lén nuốt nước bọt mấy lần.

Thơm quá...

Chẳng lẽ do thịt lợn vừa g.i.ế.c nên tươi ngon hơn chẳng?

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu không sao lại thơm đến mức này cơ chứ?

Cũng may, cô không phải người duy nhất có thái độ thèm thuồng như thế, so với những người cùng vây quanh nồi lớn, thái độ của cô đã có thể diện lắm rồi.

Sau khi miễn cưỡng tìm cớ cho mình, Lận Đình cầm khăn tay lau khóe miệng cho hai đứa bé, rồi mới cùng mẹ chồng đến xếp hàng trong hàng ngũ đợi chia thịt ở cách đó không xa.

Thịt được chia theo công điểm, Lận Đình là cô vợ mới, cũng chẳng kiếm được bao nhiêu công điểm, cho nên cô không có phần.

Hồ Tú là người có năng lực, nên được chia khoảng một cân. Cũng may sau khi giao thịt cho trạm cung ứng thịt và chia theo công điểm thì vẫn còn dư lại tận nửa số thịt.

Hồ Tú hào phóng bỏ tiền mua mấy cân nạc mỡ đen xen.

Cắt thịt vào rổ, phủ tấm vải lên chốc, hai mẹ chồng nàng dâu đều rất vui vẻ.

Đúng lúc này, Lận Đình đang đắm chìm trong niềm vui sướng được ăn thịt chột nhận ra điều gì đó, cô ngược đầu lên nhìn về phía trước.

Sau đó, đập vào mắt cô là một gương mặt... trang điểm.

Thẳng thắn mà nói, cô có chút kinh ngạc.

Lận Đình biết ở thời đại này đã có đồ trang điểm, dù sao những nghệ sĩ kinh kịch biểu diễn trong hội chùa đều trang điểm mà.

Thế nhưng đó là trang điểm để phục vụ việc biểu diễn, chứ hiếm ai trang điểm trong đời sống hiện thực, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Chẳng qua, đối phương trang điểm quá đậm, nhất là môi, son môi bị lem, khiến cả gương mặt trở nên khó tả.

Đương nhiên, mấy chuyện đó đều không quan trọng, điều cô để ý nhất chính là ánh mắt đối phương đánh nhìn mình, trong sự né tránh xen lẫn chút chán ghét.

Điều này khiến Lận Đình không thể không suy đoán đối phương chính là chủ nhân của bức thư kia.

Lúc này, Hồ Tú chuẩn bị bê rổ thịt về nhà, bà cất tiếng gọi con dâu: “Đình Đình, con có nhìn thấy thím hai và thím ba con ở đâu không...? Ơ, con đang nhìn gì thế?”

Vừa nói, bà vừa nhìn theo tầm mắt cô, sau đó hét lên một tiếng rồi che ngực: “Mẹ ơi, kia là nhóc Cẩm của nhà Lục Căn mà nhỉ? Sao lại trang điểm thành thế kia? Giống như yêu tinh ấy, dọa người c.h.ết đi được.”

Yêu tinh toàn người đẹp thôi, chỉ có yêu quái mới dọa người - trong lòng Lận Đình thầm châm chọc, thế nhưng ngoài miệng cô lại hỏi: “Mẹ quen cô ta ạ?”

Hồ Tú: “Sao lại không quen? Đời sống cùng đại đội mà, mẹ nó chính là Triệu Tam Ni vừa đưa bánh gạo cho chúng ta hôm trước ấy, con còn nhớ không?”

Lận Đình bưng tỉnh, sau khi biết đối phương là người nhà ai, cô bèn thu hồi tầm mắt.

Tạm thời cô không có ý định nói những suy đoán trong lòng cho mẹ chồng nghe.

Một là, cô thật sự không thèm để ý đến lời uy h.i.ếp trong thư, giống như lúc trước cô đã nói, mọi việc đều cần chứng cứ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hai là..., cô cũng không có chứng cứ.

Vì thế... vẫn nên chờ được ăn canh g.i.ếc lợn đi.

Không còn các nào khác, nồi canh kia thực sự quá thơm.

Bên kia.

Từ mấy hôm trước, sau khi gửi bức thư kia đi, Vương Tú Cẩm vẫn luôn đứng ngồi không yên chờ đợi phản ứng của Lận Đình.

Cô ta không dám đến tận nhà hỏi thăm, sợ bản thân bại lộ, chỉ đành ngày ngày hỏi bóng hỏi gió cha mẹ vài câu/

Sai khi xác định đối phương không bỏ trốn, lòng Vương Tú Cẩm khó chịu như bị lửa đốt vậy.

Vì sao người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia vẫn chưa đi? Rốt cuộc bao giờ cô mới đi?

Vương Tú Cẩm sắp suy đoán đến điên rồi, cô ta cảm thấy bản thân cần thiết phải tận mắt nhìn thấy thái độ của đối phương.

Vì thế, cô ta chờ mãi mới đến ngày toàn thôn thịt lợn, sáng sớm cô ta đã bỏ ra hai hào, nhờ cô cháu dâu thanh niên trí thức của

lão bí thư dùng bút vẽ mi, lại dùng giấy hồng thoa chút son môi cho mình.

Sau khi trang điểm xong, cảm thấy bản thân xinh đẹp hơn con ả hồ ly tinh Lận Đình kia vài phần, cô ta mới ra ngoài trước ánh mắt kinh ngạc đến mê hồn (ánh mắt gặp quỷ) của người nhà.

Trước khi nhìn thấy người phụ nữ xấu xa Lận Đình, Vương Tú Cẩm từng phỏng đoán ra rất nhiều trạng thái của đối phương.

Nhưng đều không giống như hiện tại.

Ai có thể nói cho cô ta biết, vì sao sau mấy ngày không gặp, Lận Đình không những không chột dạ tiêu tụy đi, trái lại càng xinh đẹp hơn?

Chương 36: Chương 36

Nếu không phải trên người mặc chiếc áo bông cũ kỹ, thì nhìn gương mặt kia của cô, ai tin cô là người nông thôn?

Không thấy nhóm thanh niên trí thức vốn luôn mắt cao hơn đầu kia đều đang nhìn chăm chăm cô à? Rõ ràng trước khi Lận Đình đến, nhóm thanh niên trí thức kia vẫn luôn cười nói với cô ta.

Không được, Vương Tú Cẩm cắn môi, trong lòng tự cổ vũ cho bản thân.

Một chiêu không được, cô ta còn rất nhiều chiêu khác, không tin không đuổi được cô đi.

Đúng lúc này, một nam thanh niên trí thức có diện mạo tuấn tú trong đội ngũ thanh niên trí thức đi về phía Vương Tú Cẩm: “Đồng chí Vương, cô..”

Khi thấy đối phương đi về phía này, trái tim Vương Tú Cẩm lập tức trầm xuống.

Bây giờ nghe thấy đối phương gọi tên mình, xác định đối phương đang tìm mình, cô ta lập tức trợn trắng mắt rồi xoay người rời đi.

Có trời mới biết, phần lớn đám thanh niên trí thức vai không thể gánh, tay không thể khiêng, số công điểm bọn họ kiếm được có đủ nuôi sống bản thân hay không cũng là vấn đề.

Mãi đến mười năm sau, đầu năm 1977, đến tận khi cô ta c.h.ết đi, đám thanh niên trí thức này vẫn chưa thể quay về thành phố.

Cô ta không muốn yêu đương với những người như thế? Vì sau này biết lấy gì mà ăn? Cạp đất chắc?

Nam thanh niên trí thức vốn định nhắc nhở Vương Tú Cẩm rằng lớp trang điểm của cô ta bị lem rồi, nay thấy thái độ của cô ta như vậy, anh ta xấu hổ xoa xoa chóp mũi.

“Chúng tôi đã nhắc cậu đừng nên nhiều chuyện rồi mà. Bị làm lơ rồi đúng không? Có rất nhiều người dân trong đại đội đều phớt lờ chúng ta...” Lúc này, cả nhóm nam thanh niên trí thức đều tụ tập về phía này, trong đó có một người khoác vai anh em mình, cười khỉnh nói.

Nam thanh niên trí thức khẽ ho nhẹ một tiếng: “Bỏ đi, đoán chừng người ta đã hiểu lầm chuyện gì rồi.”

“Ai thèm quan tâm cô ta hiểu lầm chuyện gì. Nhưng mà, người mặc áo khoác màu xanh đen ban nãy, chính là cô vợ quân nhân đến bộ đội tìm chồng đợt trước nhỉ? Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người thật trong khoảng cách gần đến thế đấy, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp...”

“Nghe nói đối phương còn là sinh viên nữa.”

“Đại học á... không còn đại học nữa rồi.”

“...”

Thời tiết quá lạnh, hơn nữa còn có hai bạn nhỏ hai, ba tuổi đi theo.

Vì thế sau khi múc canh thịt lợn, đút cặp song sinh mỗi đứa một miếng tiết lợn, hai mẹ chồng nàng dâu cũng ăn hai miếng để giải thèm, rồi vội vàng bê rổ về nhà.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi về đến nhà, hai người cũng không nghỉ ngơi, mà đổ rau đông lạnh vào nồi đun nóng, đồng thời xa xỉ một phen, đập trứng gà vào bột ngô, bỏ thêm chút hành lá vào làm bánh bột ngô.

Bữa cơm này thật sự quá thơm ngon, chưa nói đến hai người lớn, đến cả cặp song sinh long phượng cũng ăn đến no căng bụng.

Cũng do quá ngon, nên mấy ngày sau đó, Lận Đình vẫn nhớ mãi không quên.

Thấy vậy, Hồ Tú bèn nói: “Chờ thêm năm ngày nữa nhóc Tiểu về đến nhà, chúng ta sẽ lại nấu. Mẹ có để dành mấy miếng dồi lợn, đến lúc đó nấu thêm hai cân thịt lợn nữa, cả nhà chúng ta ăn một bữa ngon.”

Lận Đình... Đột nhiên không thèm ăn như thế nữa.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiểu ở thành phố Dung xa xôi, đang ngồi trên xe lửa quay về thành phố Thượng Hải đột nhiên hắt xì một cái.

Tâm trạng người đàn ông tuần tú chợt tốt lên thấy rõ, anh cong môi... chắc chắn có người đang nhớ thương anh.

Năm mới đang đến gần.

Sự chờ mong trong lòng Hồ Tú càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Ngoại trừ thời gian bận rộn nấu nướng, một ngày bà phải ra cửa thôn vài lần.

Cho dù đã biết rõ thời gian Hoắc Tiểu quay về, thế nhưng sự nhiệt tình trong bà vẫn chẳng hề suy giảm.

Biết bà rất nhớ đứa con hơn ba năm không gặp, hơn nữa trong khoảng thời gian đó còn suýt xảy ra chuyện người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Cho nên Lận Đình cũng không khuyên can bà, cùng lắm là khi đối phương chuẩn bị ra ngoài, cô dặn dò đối phương mặc quần áo dày để giữ ấm.

Hôm nay là đêm giao thừa, cũng là ngày mà Hoắc Tiểu về.

Lần thứ năm mẹ chồng ra ngoài, Lận Đình ngồi lên kháng để cắt tranh tết.

Cặp song sinh long phượng cũng ngồi trên kháng, hai đứa bé đang hào hứng chơi đùa với những mảnh giấy vụn mà cô cắt ra.

Nhưng trẻ con hơn ba tuổi là độ tuổi có lòng tò mò mạnh nhất.

Chẳng bao lâu sau, Quả Quả đã mất đi hứng thú với vụn giấy hồng trong tay, thẳng bé dùng cả tay lẫn chân bò về phía Lận Đình, cơ thể mập mạp nhanh chóng ngồi xuống, rồi mới tò mò hỏi: “Mẹ, mẹ cắt gì thế?”

Thật ra, phần lớn thời gian cặp song sinh long phượng đều được mẹ chồng cô chăm sóc, Lận Đình chỉ giúp đỡ ít nhiều thôi.

Thế nhưng hai đứa bé được dạy dỗ rất tốt, hoặc là hai bé có sự ỷ lại trời sinh vào hai chữ “mẹ ời”, thế nên vẫn khá thân thiết với Lận Đình.

Chính vì sự chu đáo của mẹ chồng và thái độ không kháng cự của cặp song sinh, nên Lận Đình - người tự nhiên được thăng chức lên là mẹ - mới có thể thích ứng với thân phận mới nhanh đến thế.

Cô không lập tức trả lời câu hỏi của bạn nhỏ, mà xuống kháng mức một chậu nước ấm, rửa sạch tay cho hai đứa.

Giấy đỏ ở thời đại này bị phai màu nghiêm trọng, đứa bé lại còn nhỏ, chỉ không chú ý chút thôi là chúng sẽ nhét tay vào miệng.

Đợi rửa sạch bốn bàn tay béo múp múp, lại bế hai đứa bé đặt lên kháng.

Lận Đình mới bày những mảnh giấy đã sắp được cắt thành hình cho hai đứa xem: “Con nhìn đi, là một con khỉ nhỏ.”

Biểu cảm của Quả Quả lập tức trở nên hưng phấn: “Có phải Đại Thánh không ạ?”

Lời nói của cậu bé khiến Lận Đình kinh ngạc: “Con biết Đại Thánh à?”

Nghe vậy, Quả Quả nghiêng đầu, dường như đang nhớ xem bản thân vì sao lại biết.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lúc này Miêu Miêu cũng bò lại gần, mồm mép lanh lẹ nói: “Bà nội đã dẫn bọn con đi xem chiếu bóng.”

Lận Đình giật mình, suýt nữa thì quên hình thức biểu diễn chiếu bóng này

Chẳng qua nếu cô nhớ không lầm, thì lúc này bộ phim hoạt hình “Đại náo thiên cung” cũng nên được chiếu rồi mới đúng.

Chờ có cơ hội, cô sẽ đưa bọn họ đi em để tăng thêm kiến thức.

Cô cười nói: “Đại Thánh quả đúng là một con khỉ.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Quả Quả vui vẻ không thôi, cậu bé lại không nhin được mà tò mò: “Vì sao mẹ lại cắt Đại Thánh thế ạ?”

Bạn nhỏ Miêu Miêu không nhìn nổi sự ngốc nghếch của em trai mình nữa: “Em trai ngốc, bà nội nói sang năm là năm khỉ, cắt hình khỉ để tỏ ý vui mừng.”

Lận Đình cười đến mí mắt cong cong, cô vừa tiếp tục cắt giấy, vừa đáp: “Chị con nói đúng đó, vì sang năm là năm khỉ.”

Tròng mắt đen tuyền của Quả Quả đảo lúng liếng, cậu bé chợt trở nên kích động: “Thế... có phải con cũng cầm tinh Đại Thánh không?”

Lận Đình có chút không theo kịp lối suy nghĩ của bạn nhỏ: “Con cầm tinh con rắn mà.”

“Thế nhưng... không phải sang năm là năm khỉ ạ?”

Chương 37: Chương 37

Miêu Miêu chớp chớp đôi mắt to tròn, lối suy nghĩ của cô bé cũng thành công bị cậu bé dẫn dắt: “Hóa ra sang năm con cũng cầm tinh con khỉ.”

Kiểu logic này khiến Lận Đình dở khóc dở cười, cô véo má hai đứa trẻ một cái, rồi mới giải thích cho chúng về định nghĩa của cầm tinh.

Đến khi Quả Quả hiểu được rằng, suốt cuộc đời này bản thân chỉ có thể cầm tinh con rắn thì vô cùng thất vọng, cảm xúc chán chường rõ rệt.

Lận Đình xoa xoa đầu cậu bé, vừa định kể cho cậu bé nghe chuyện rắn hóa rồng, thì cửa nhà đã bị người ta gõ vang.

Cô đặt hai đứa bé vào tit tận cùng của kháng, dặn dò chúng không được trèo xuống, rồi mới xuống kháng đi giày.

Trước khi tháo thanh gỗ chắn cửa ra, cô vô thức cất giọng hỏi theo thói quen: “Ai thế ạ?”

“Chị dâu họ, em là Trụ Tử đây.”

Là con cả của nhà thím hai, vừa mở cửa ra nhìn thấy người, Lận Đình còn chưa kịp mời đối phương vào nhà, đã bị đối phương nhét cho hai con cá đông lạnh được xuyên bằng dây cỏ.

Vóc dáng của Trụ Tử không thấp, thế nhưng vẫn đang trong quá trình trưởng thành, cả người gầy như gậy trúc, làn da cũng

ngắm đen.

Sau khi đưa cá cho cô, Trạ Tử đỏ mặt nói: “Sáng nay cha em và chú ba đập băng để bắt đó ạ, là mẹ em bảo em mang sang tặng.” Nói xong, cậu thiếu niên then thùng cũng không chờ chị dâu họ đáp lại, đôi chân đã lập tức chạy đi, tốc độ nhanh như gió vậy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình buồn cười lắc đầu, sau đó đi vào phòng băng chuyên để đồ ăn để cất cá.

Ngay khi cô ra khỏi phòng băng, lại thấy một người đàn ông xa lạ xuất hiện trước sân nhà.

Sau đó, khi Lận Đình đang do dự hỏi đối phương có muốn vào nhà ngồi không, đối phương lập tức đi tới.

Người đàn ông mặc chiếc áo khoác dày không biết bao lâu rồi chưa giặt, râu ria xồm xoàm, dáng dấp chừng ba mươi tuổi.

Đầu tiên, đối phương ngơ ngác nhìn chăm chăm Lận Đình, mãi đến khi sắc mặt cô sa sầm, đối phương mới nói: “Tôi tìm thím Tú, vợ tôi sắp sinh con gái.”

Nghe ra sự không tình nguyện trong giọng nói của đối phương, Lận Đình vốn đã không vui vì bị nhìn chăm chăm, nay lại càng không vui hơn. Sinh con gái thì sao?

Chẳng qua, cô không có thói cãi cọ với người lạ, nên nói ngắn gọn: “Mẹ tôi đang ở cổng thôn ấy, anh ra đó mà tìm.”

Vốn tưởng người đàn ông sẽ lập tức quay đầu rời đi, ai ngờ đối phương lại nhìn mình rồi tỏ vẻ thất vọng: “Tôi đang vội đây, sao thím lại không ở nhà?”

Lận Đình cau mày, cô không hề phát hiện ra đối phương có ý muốn cô đi gọi người giúp mình, trái lại cô cảm thấy người này rất không biết phân biệt nặng nhẹ, nên giọng điệu nghiêm khắc hơn vài phần: “Nếu vội sao còn đứng đây lè mề? Nhanh đi gọi người đi chứ.”

Đoán chừng do làm giáo viên quen rồi, nên khi biểu cảm cô trở nên nghiêm túc thì cơ hơi dọa người.

Ít nhất cũng dọa được người đàn ông kia. Đối phương vốn có ý lười biếng, nhưng bây giờ ý đồ muốn cô vợ nhỏ xinh đẹp này thay mình đi một chuyến đã hoàn toàn biến mất tăm. Anh ta rút cổ, xoay người chạy về phía cửa thôn.

Mà sau khi phản ứng lại, Lận Đình chợt hiểu ra ý tứ của đối phương.

Cô bị ghê tởm c.h.ết rồi.

Không ngờ vợ sinh con gái, chồng lại lè mà lè mề không sót sáng như thế.

Đáng giận mà.

Tuy tức thì tức, thế nhưng Lận Đình vẫn chuẩn bị những đồ mẹ chồng mình thường dùng khi đi đỡ đẻ.

Sau đó, khi bà quay về, vội vàng kiểm tra đồ đạc không thiếu sót thứ gì, cô lại bỏ vài viên kẹo và bánh quy vào túi áo bà.

Cơ thể mẹ chồng cô vẫn còn yếu, mà đỡ đẻ lại là công việc tốn sức.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, Lận Đình quay về kháng vừa kể chuyện xưa cho đám trẻ nghe, vừa cắt tranh tết.

Nhưng trong quá trình này, thi thoảng cô sẽ thất thần.

Cô lo mẹ chồng đỡ đẻ có thuận lợi hay không, càng lo nếu sinh ra một đứa con gái, người nhà kia liệu có giận chó đánh mèo, cố tình gây sự với mẹ chồng mình không.

Sau đó cô lại cầu nguyện gia đình đó sinh được một đứa con trai, nếu không bé gái sinh ra trong một gia đình như thế thật sự sẽ xui xẻo tám đời.

Ôm những lo lắng đó, mãi cho đến giờ cơm tối, rửa sạch mặt mũi tay chân cho hai đứa bé, lại dỗ chúng đi ngủ, Lận Đình vẫn không đợi được mẹ chồng về.

Tuy trước khi rời đi, mẹ chồng cô đã nói vẫn chưa biết trước thời gian đứa bé ra đời, có khi tối sẽ về muộn.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên Lận Đình trải qua những chuyện này, cô không nhịn được mà sốt ruột. Cô đốt một ngọn đèn, lấy sách vở lúc trước ra đọc để g.i.ế.c thời gian.

Mãi cho đến mười hai giờ đêm, người có thói quen ngủ sớm dậy sớm như cô thật sự không chờ được nữa, chuẩn bị chớp mắt một lát, thì lại bị tiếng đập cửa gọi tỉnh.

Lận Đình xoa xoa mắt, xuống kháng xỏ giày.

Khi đi đến gần cửa, cô mới phản ứng lại, nếu là mẹ chồng gõ cửa, tất nhiên bà sẽ cất tiếng gọi.

Nghĩ đến đây, chút buồn ngủ của Lận Đình tan sạch không còn chút gì.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô nhìn xung quanh một vòng, không tìm được vũ khí vừa tay, bèn xách lấy một chiếc ghế dựa, rồi mới cất tiếng hỏi: “Ai đó?”

Nghe thấy giọng nữ trẻ tuổi xa lạ, vẻ mặt Hoắc Tiểu khẽ cứng lại, sau đó anh mới nói: “Là anh, Hoắc Tiểu.”

Nghe vậy, trái tim Lận Đình đập mạnh.

Cô biết hôm nay Hoắc Tiểu sẽ về, thế nhưng không ngờ anh lại về vào giữa đêm thế này.

Chẳng qua, sau khi chần chừ giây lát, Lận Đình lại hỏi: “Anh có cách nào chứng minh anh là Hoắc Tiểu không?”

Người đàn ông ngoài cửa im lặng trong chốc lát: “Mẹ anh không ở nhà à?”

Lận Đình... Cũng thông minh đấy.

Chẳng qua cô vẫn kiên định đáp lại: “Ở nhà, đang ngủ.”

Hoắc Tiểu bật cười thành tiếng.

Thật ra anh không phải người hay cười, thế nhưng đây đã là lần thứ hai anh bị người vợ chưa từng gặp mặt chọc cho bật cười.

Nghĩ đến đây, anh lại khẽ cong môi: “Em đi lấy đèn dầu đến đây, anh đứng ngoài cửa sổ cho em xác nhận nhé?”

Lận Đình...: “Được.”

Độ chiếu sáng của đèn dầu không cao.

Lận Đình vịn bắc đèn vài cái để đều chỉnh bắc đèn cao hơn.

Ngọn lửa cháy mạnh tuy tiêu tốn chút dầu hỏa, thế nhưng cũng đủ để cô nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông ngoài cửa sổ rồi.

Hoắc Tiểu có vẻ ngoài vô cùng tuấn tú, nhưng khá lạnh lùng.

Bức ảnh đen trắng có kích thước hai tấc trước đó không thể miêu tả hết vẻ đẹp của anh.

Thế nhưng, chỉ nhiều đó cũng đủ để Lận Đình chắc chắn rằng, người đàn ông đang đứng ngoài cửa sổ mặc mình đánh giá chính là Hoắc Tiểu.

Vì thế, cô âm thầm hít sâu vài hơi, an ủi trái tim đang đập mạnh, rồi mới xoay người đi mở cửa.

Mà Hoắc Tiểu, do vấn đề góc độ, nên chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ đại khái của vợ mình.

Chương 38: Chương 38

Nhìn chiếc ghế trong tay đối phương, anh chợt hiểu ra.

Anh thầm nghĩ: ý thức phòng bị của vợ anh rất tốt.

Lận Đình độc thân từ trong trứng, phải dựa hết vào da mặt dày khi bị tư bản bóc lột ở đời sau, mới không đổ mặt vào lúc mở cửa cho chồng.

Thật ra cũng không thể trách cô mê trai, làm xấu mặt phụ nữ hiện đại được, mà do trong cái cảnh tối lửa tắt đèn như hiện nay, thân phận vợ chồng này quá mức thân mật.

Vả lại... ông chồng hời của cô, còn đẹp trai ngoài dự kiến của cô nữa.

Cùng lúc này, Hoắc Tiểu cũng bối rối chẳng kém vợ mình, sau khi đặt hành lý xuống, che đi vẻ kinh ngạc dưới đáy mắt, anh cất giọng hỏi: “Mẹ lại đi đỡ đẻ à?”

Lận Đình gật đầu, trong lúc nhất thời, cô chẳng rảnh để suy nghĩ linh tinh nữa, mà nhanh chóng kể lại tình huống của gia đình sản phụ kia và những lo lắng của bản thân cho anh nghe. Cuối cùng cô hỏi: “Mẹ sẽ không sao chứ?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Không trách cô lo lắng nhiều, mà do ở đời sau cũng có rất nhiều gia đình thấy vợ mình/ con dâu mình sinh con gái thì lập tức gây sự, chứ đừng nói là ở thời phong kiến thế này.

Nghe xong những lời vợ nói, Hoắc Tiểu mặc lại chiếc áo choàng vừa cởi ra được một nửa: “Để anh đi xem thế nào.”

Lận Đình cũng có ý này: “Anh có biết nhà đối phương ở đâu không? Em chỉ biết ở phía đôi đại đội Thắng Lợi thôi.”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Sang bên đó hỏi chút là được.”

Thấy anh nói xong thì chuẩn bị ra ngoài ngay, Lận Đình vội nói: “Em có giữ ấm canh cá trong nồi đó, anh uống một bát cho ấm dạ rồi hẵng ra ngoài. Gấp gáp gì mấy phút này.”

Hoắc Tiểu vốn đói bụng, nay nghe vợ nói vậy thì trái tim mềm nhũn, anh quay đầu nhìn cô rồi nói: “Được.”

Đôi mắt của người đàn ông không phải mắt hai mí bình thường được hoan nghênh nhất ở thời đại này, anh cũng có hai mí, nhưng bị sụp. Dáng mắt hẹp dài, đôi con ngươi thoát trông sâu thăm thẳm.

Lận Đình bị anh nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, cô vội vàng đi đến phòng bếp múc canh.

Hoắc Tiểu trở về vội vàng nên lúc này thật sự rất đói, sau khi ăn hết một bát canh cá đậu hũ non, anh mới cảm thấy dạ dày mình yên tĩnh lại.

Thấy anh vẫn chưa no, Lận Đình hỏi: “Có muốn ăn thêm một bát nữa không?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Không đâu. Em cứ để bát đĩa đó, chờ anh về rồi rửa.”

Nghe vậy, Lận Đình không đòi rửa bát để thể hiện bản thân là vợ hiền.

Mà đứng dậy đi theo người đàn ông.

Đội đưa anh đến cửa, lại đưa cho anh một túi bánh quy, cô lúng túng nói: “Nếu đói bụng thì ăn trên đường.”

Cảm giác bản thân bị dỗ dành như trẻ con, Hoắc Tiểu chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn nhét bánh quy vào túi áo mình: “Cảm ơn em.”

Lận Đình: “Khụ,... không cần cảm ơn, anh đi nhanh đi.”

Hoắc Tiểu gạt đầu: “Anh đi đây, em không cần chờ cửa đâu.”

Nghe vậy, động tác đóng cửa của Lận Đình khẽ dừng một lát: “Thế anh với mẹ vào nhà bằng cách nào?” Chất lượng giấc ngủ của cô rất tốt, một khi cô đã ngủ, thì sẽ không dễ dàng bị tiếng ồn đánh thức.

Hoắc Tiểu không đáp lời, chỉ bảo vợ cài then cửa lại.

Sau đó, anh đứng ngoài cửa, dùng một con dao, chỉ mấy vài giây đã cạy được then cửa ra.

Lận Đình kinh ngạc tròn tròn mắt, sao cái then này kém an toàn thế? Thế thì sao cô dám ngủ?

Thấy vợ bị dọa sợ, Hoắc Tiểu vội giải thích: “Đừng sợ, chỉ có những người đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp mới có thể mở ra thôi.”

Lận Đình: “...” Thà không an ủi còn hơn.

Sau khi Hoắc Tiểu rời đi, Lận Đình chẳng thể ngủ lại nữa.

Nghĩ đến số lượng canh cá ít ỏi còn thừa lại trong nồi, cô đeo tạp dề vào, chuẩn bị nhào bột cán mì.

Thật ra, cả Lận Đình lẫn nguyên chủ đều chưa từng nấu ăn.

Thế nhưng chưa ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy, hơn nữa cô rất chăm chỉ hiếu học, nên bây giờ đã có thể nấu ra hình ra dạng một số món đơn giản.

Khi cục bột trên tay dần mịn hơn, Lận Đình cảm thấy bản thân quả thật có tài nấu nướng trời phú.

Phải biết rằng, lúc trước cô chỉ đứng ngoài quan sát mà thôi, đây là lần đầu tiên cô tự tay nhào bột đấy.

Tiếc là mẹ chồng không ở nhà, nếu không chắc hẳn bà sẽ khen cô hết lời cho xem.

Nghĩ đến mẹ chồng, lúc đi lấy gậy cán bộ, Lận Đình ghé qua phòng ngủ xem giờ.

Hoắc Tiểu đi được nửa tiếng rồi, không biết anh đã đến nơi chưa nữa?

Vân Mộng Hạ Vũ

Những ngày tuyết rơi, trời về đêm sáng như ban ngày.

Tầm nhìn không bị cản trở, thế nên Hoắc Tiểu đi rất nhanh.

Khi Lận Đình đang nghĩ không biết anh đã đến nơi chưa, thì anh đã đi đến cửa thôn của đại đội Thắng Lợi rồi.

Nhà ở đầu thôn nuôi chó, khi thấy có người từ bên ngoài đến, nó kêu sủa như điên.

Chẳng bao lâu sau, trong gian nhà cỏ truyền ra tiếng quát lớn của người đàn ông.

Thấy có người thức dậy, Hoắc Tiểu từ bỏ ý định đi tìm từng nhà. Anh nhấc chân đi đến trước hàng rào đơn sơ được dựng bằng nhánh cây, cất cao giọng hỏi: “Xin chào đồng hương, xin hỏi hôm nay trong thôn có nhà ai sinh con thế?”

Trong nhà im lặng vài giây, chẳng có ai trả lời.

Chốc lát sau, có người mở cửa sổ, chiếu đèn pin về phía anh.

Khi thấy anh mặc quân trang, người trong nhà mới đáp: “Hôm nay có vợ Trần Tam Yên sinh con. Anh cứ đi thẳng về phía đông, khoảng hai ba trăm mét nữa là đến nhà anh ta đấy.”

Hoắc Tiểu: “Cảm ơn.”

“Ai đó?” Vợ người đàn ông kia cuộn tròn trong chăn, vừa thúc giục chồng nhanh chóng đóng cửa sổ lại, vừa hỏi.

Người đàn ông đóng cửa sổ, cất kỹ đèn pin bảo bối rồi mới vén chăn nằm lên giường: “Nhìn không rõ lắm, hình như là quân nhân... Ôi, vợ ời, em nói xem đứa con lần này của Tam Yên là trai hay gái nhỉ? Anh thấy cái tướng hèn nhát của Tam Yên kia là tướng không sinh được con trai, đã đẻ sáu con nhóc rồi còn gì. Không đúng, nếu đứa lần này vẫn là con gái, thì tổng cộng có bảy con nhóc rồi.”

Nghe vậy, người phụ nữ vốn chỉ thuận miệng hỏi lại càng không muốn tiếp lời. Cô ta kéo chăn lên, xoay người đưa lưng về phía chồng mình: “Anh ta đẻ được con trai hay con gái thì liên quan gì đến chúng ta? Anh nhanh ngủ đi, sáng mai còn cả đồng việc phải làm đấy.”

“Ờ, em này...”

Hoắc Tiểu tiếp tục đi về hướng đông theo chỉ dẫn của người đàn ông ban nãy.

Nhưng anh không ngờ rằng, anh chỉ vừa đi được hơn năm mươi mét, đã nhìn thấy một bóng người mơ hồ.

Khoảng cách khá xa, thế nhưng Hoắc Tiểu chỉ cần liếc mắt đã nhận ra mẹ mình.

Đầu tiên anh vui vẻ cong môi, chỉ giây sau sắc mặt lại tối sầm, vội bước về phía bà với tốc độ nhanh hơn.

“Con về lúc nào? Có mệt không? Có đói không? Con nói con đó, đi đường mệt mỏi như thế không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, còn đi đón mẹ làm gì?”

Hồ Tú vốn vừa đói vừa mệt, thế nhưng khi thấy đứa con trai bản thân nhớ thương đã lâu xuất hiện trước mặt, cơn mệt mỏi của bà lập tức bay biến sạch, trong lòng trong mắt bà chỉ tràn ngập hình ảnh của con trai.

Chương 39: Chương 39

Chốc lát sau, bà đau lòng lau nước mắt: “Gầy quá, ở ngoài không ăn cơm đằng hoàng à?”

“Không gầy đâu ạ, còn béo lên nữa cơ. Chẳng qua con cao nên không lộ rõ thôi.” Hoắc Tiểu vươn tay nhận lấy chiếc túi dụng cụ của bà, anh cảm thấy mẹ mình mới là người gầy rộc đi, phần tóc ở hai bên thái dương còn loáng thoáng vài sợi bạc.

Nghĩ đến chuyện mẹ gầy yếu, già nua thế này đều là vì lo lắng cho mình, Hoắc Tiểu mím chặt môi thành một đường thẳng tắp.

Thân là quân nhân, anh không làm quốc gia thất vọng, không làm tổ chức thất vọng, càng không làm hoài bão trong lòng thất vọng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng làm con, làm chồng, làm cha, anh thật sự hồ thẹn.

Dù rằng mãi đến khi lên đường đi chấp hành nhiệm vụ rồi, anh mới được biết nội dung của nhiệm vụ.

Thế nhưng điều này vẫn không thể phủ nhận sự thật rằng, anh đã khiến gia đình đau khổ, buồn bã.

“Được rồi, xụ mặt cho ai xem đấy hả? Con là quân nhân, ra chiến trường mưa b.o.m bão đạn để bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của con, mẹ và Đình Đình đều hiểu, đều tự hào vì con... Đúng rồi,

Đình Đình! Nhìn đầu óc của mẹ này, con đã gặp Đình Đình rồi đúng không? Sao hả? Ánh mắt mẹ thế nào?” Không ai hiểu con bằng mẹ, chỉ cần vừa liếc mắt một cái, Hồ Tú đã nhận ra sự áy náy của con trai, bà chỉ vờ quở mắng anh hai câu rồi lập tức chuyển chủ đề.

Nghe mẹ hỏi, Hoắc Tiểu vẫn im lặng không đáp lời, thế nhưng trong đầu anh lại vô thức tái hiện lại cảnh tượng lần đầu gặp vợ.

Lúc anh gõ cửa, chắc cô vừa ngủ dậy nên mái tóc dài xõa tung.

Không biết cô đã làm thế nào mà mái tóc dài cong cong hình sóng, giống như từng uốn tóc, lại giống như không phải.

Trước nay Hoắc Tiểu không quá chú ý đến người khác phái, nên không biết miêu tả thế nào.

Chẳng qua anh cảm thấy tư thế lười biếng đó của vợ mình vô cùng xinh đẹp.

Nhưng anh là người hướng nội, ít nói, thế nên anh không có ý định chia sẻ với bất cứ ai về sự kinh ngạc và mê say trong lòng, vì thế lập tức chuyển chủ đề: “Đứa con nhà Trần Tam Yên là trai hay gái thế ạ?”

Cách thay đổi chủ đề khá cứng nhắc, thế nhưng Hồ Tú cũng không có ý vạch trần. Trong lòng bà thầm cảm thấy đắc ý nên tha cho con trai một phen: “Cái gì mà Trần Tam Yên? Người ta tên là Trần Diệu Tổ.”

Dứt lời, nhớ lại quá trình đỡ đẻ lần này, Hồ Tú xụ mặt: “Bỏ đi, cứ gọi là Trần Tam Yên đi. Đúng là sinh được một thằng con trai, thế nhưng cơ thể của thai phụ quá kém, lúc mang thai lại tưởng bầu con gái, nên không được chăm sóc tốt. Trong lúc sinh, đến cả một bát đường đỏ nhà kia cũng không nở cho, nếu không

phải mẹ đưa bánh quy và mấy viên kẹo mà Đình Đình nhét vào túi mẹ cho cô ta, thì có lẽ đã xảy ra chuyện rồi...”

Nhưng mà do thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, thế nên đứa bé rất yếu ớt, có nuôi sống được không cũng khó nói.

Nghĩ đến thái độ mừng như điên xen lẫn chút hối hận của hai vợ chồng già nhà họ Trần và Trần Tam Yên, Hồ Tú vừa cảm thán lại vừa hả giận.

Chỉ cần bọn họ để ý chăm sóc thai phụ một chút, đứa bé sẽ không yếu ớt đến mức đó.

Chỉ hi vọng người nhà họ Trần có thể nghe lọt lời khuyên của bà, tập trung bồi bổ cơ thể người mẹ, có thể mới đủ sữa cho đứa bé bú.

Hoắc Tiểu cau mày: “Sao nhà họ Trần không sắp xếp người đưa mẹ về? Đêm hôm khuya khoắt thế này, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?” Đây cũng là nguyên nhân khi mới nhìn thấy mẹ, sắc mặt anh mới xa xầm xuống.

Hiện tại là rạng sáng, nhiệt độ âm ba, bốn mươi độ, vài ngày trước mẹ anh còn bị bệnh, hôm nay lại vất vả đến tận bây giờ, đoán chừng còn chưa được ăn cơm.

Nghĩ đến đây, mặt mày Hoắc Tiểu lại càng nhăn nhó hơn: “Mẹ đã ăn gì chưa?”

“Ăn rồi.” Một bát cháo khoai lang, trong bát toàn là khoai lang, chẳng có mấy hạt gạo.

Hoắc Tiểu không tin, anh thò tay vào túi áo, lấy ra một túi bánh bích quy rồi đưa cho bà: “Mẹ ăn trước lót dạ đi.”

Quả thật Hồ Tú rất đói bụng: “Đình Đình đưa cho con à?”

Trong đôi mắt Hoắc Tiểu hiện lên ý cười: “Cô ấy lo con bị đói.”

Hồ Tú: “...”

Hơn hai giờ sáng.

Lận Đình vẫn luôn không ngủ được, cuối cùng cũng đợi được người về.

Khi nghe được tiếng lạch cạch ngoài cổng, cô vội bước ra ngoài định mở cổng.

Thế nhưng vẫn chẳng thể so với tốc độ cạy cổng của người nào đó.

Đợi cô đi đến cổng, thì nó đã bị người bên ngoài đẩy ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi ánh mắt Lận Đình và người đàn ông đối diện nhau, cô nghiêng người nhường đường bằng thái độ rất tự nhiên.

Hoắc Tiểu nhắc chân đi vào, đồng thời cũng để lộ Hồ Tú ở phía sau.

Thấy người bình an vô sự, trên gương mặt Lận Đình hiện rõ sự vui vẻ: “Mẹ, cuối cùng mẹ cũng về rồi.”

Hồ Tú đứng trước cổng làm sạch đế giày theo thói quen, rồi mới vừa cởi khăn quàng cổ, vừa đi vào nhà: “Sao đến giờ này rồi mà con vẫn chưa ngủ?”

Lận Đình thuận tay nhận lấy khăn quàng cổ của mẹ chồng, treo lên giá áo, rồi mới quay lại đỡ bà ngồi lên kháng: “Con không buồn ngủ, nên dứt khoát ngồi chờ mẹ về.”

Hồ Tú đ.ấ.m đấm đôi chân tê dại, cười nói: “Sao lại không buồn ngủ? Con nhanh đi ngủ đi.”

Tình cảm giữa người với người phải có qua có lại, mấy ngày nay được mẹ chồng quan tâm chăm sóc, tất nhiên Lận Đình cũng sẽ không keo kiệt mà đáp lại: “Con không vội, cùng lắm thì sáng mai con ngủ nướng thêm chút là được. Nhưng mà mẹ đó, sắc mặt mẹ kém lắm.”

“Vậy đi, con đi nấu mì, mẹ lấy nước ấm trong phích rửa mặt, thuận tiện ngâm chân đi nhé. Con đã chuẩn bị sẵn chậu nước lạnh kia rồi, mẹ chỉ cần cho thêm chút nước ấm là được... Chờ mẹ ngâm chân xong, là mì cũng vừa chín tới.”

Dứt lời, cô lập tức đứng dậy, bê khay mì sợi đặt trên bàn lên.

Cảm nhận được sự quan tâm của con dâu, cả người Hồ Tú khoan khoái, dễ chịu. Bà hỏi: “Mì ở đâu ra thế?”

Nghe vậy, Lận Đình bê khay mì đến trước mặt bà, xóc lên lớp vải chống bụi bên trên ra, để lộ những sợi mì được cắt gọn gàng, đều tay. Cô đặc ý hỏi: “Con cán đó, mẹ thấy thế nào?”

Quả nhiên Hồ Tú lập tức khen cô: “Ôi chao, vừa nhìn đã biết là ngon rồi. Con giỏi quá, chỉ nhìn một lần đã biết làm ngay.”

Lúc này Lận Đình đã ý thức được rằng trong phòng có thêm một người đàn ông, cô xấu hổ không dám đặc ý thêm nữa, mà vội thúc giục: “Mẹ nhanh ngâm chân đi thôi, con đi nấu mì.”

Hồ Tú đứng dậy: “Để mẹ nấu với con.”

Lận Đình không đồng ý: “Mẹ không thấy mệt à?”

Dứt lời, cô không để đối phương có cơ hội nói chuyện, mà lập tức xoay người đi nhanh vào bếp.

Hoắc Tiểu vẫn luôn im lặng, lúc này mới cởi áo khoác quân trang của mình ra, treo lên giá áo.

Chương 40: Chương 40

Thấy vậy, Hồ Tú lờm con trai: “Sao hả? Vừa rồi con định ngồi chờ Đình Đình treo áo cho con chứ gì? Nhà chúng ta không có quy tắc này đâu.”

Hoắc Tiểu: “...”

Hoắc Tiểu xoa xoa chóp mũi: “Con xuống bếp giúp cô ấy đây.” Nói xong, anh lập tức đi ra ngoài. Đôi chân dài chỉ cần sải hai, ba bước đã ra khỏi cửa.

Không phải anh muốn vợ cất áo cho mình, chẳng qua anh bị hấp dẫn trước sự thân mật đầy tự nhiên giữa cô và mẹ, trong lòng mềm nhũn, nên mới vô thức sinh ra ý định chờ cô treo áo giúp mình.

Không ngờ đối phương còn chẳng thèm liếc mắt nhìn anh lấy một cái.

Hoắc Tiểu đã nhận rõ hiện thực rồi, sự quan tâm của vợ dành cho mẹ và sự quan tâm của vợ dành cho anh chẳng khác nào trên trời dưới đất.

Nhớ lại hành vi đặc ý khoe khoang khi đưa túi bánh bích quy cho mẹ ban nãy, anh thầm thở dài, đang yên đang lành đi làm trò cười trước mặt mẹ làm gì không biết.

Trong phòng bếp.

Lận Đình đang chuẩn bị nhóm lửa.

Thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông đẩy cửa tiến vào, cô dừng động tác trong tay, ngửa đầu nhìn anh: “Sao anh lại xuống đây?”

Hoắc Tiểu lập tức đi về phía cô: “Anh xuống nhóm lửa.”

Lận Đình khá ngạc nhiên, nhưng cô vẫn nói: “Để lần sau nhé? Hôm nay anh đã mệt lắm rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Anh vẫn ổn, không sao đâu.”

Thấy anh không muốn rời đi, Lận Đình cũng không khuyên nữa, dứt khoát đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Trong lòng cô lại nghĩ, có thể chung đụng với nhau một lát để quen thuộc hơn cũng tốt, tránh cho lúc nào cũng mất tự nhiên.

Thật ra, sau cái lần chạm mặt đám tạo phản ở công xã, vì sự an toàn tính mạng trong mười năm tới, Lận Đình vẫn luôn điều chỉnh lại tư tưởng của mình.

Nếu rời đi không phải lựa chọn tốt nhất, thì cô sẽ cố gắng chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Hoắc Tiểu xứng đáng.

Nghĩ đến đây, Lận Đình dùng xẻng nấu ăn xúc một chút mỡ lợn trong hũ mỡ, bỏ vào nồi sắt đã được hâm nóng, lại bỏ thêm mấy lát hành tây.

Chờ hành tây dậy mùi, cô mới đánh tan hai quả trứng, đổ vào nồi để rán. Đợi trứng phồng lên, cô mới cất tiếng hỏi: “Lần trước

anh nói đơn vị mới chỉ cách nhà bốn ngày đường xe, vị trí cụ thể ở đâu thế?”

“Ở Thiên Kinh.”

“Nơi đó khá tốt. Anh được điều chuyển hay thăng chức?” Thiên Tân chỗ nào cũng tốt, khuyết điểm duy nhất là mùa đông không có kháng mà nằm.

“Được thăng một bậc, bây giờ anh là đoàn trưởng rồi.” Hoắc Tiểu vẫn luôn lẳng lặng đánh giá vẻ mặt của vợ mình, thấy sau khi nghe được đơn vị mới của anh ở Thiên Kinh, tuy cô không quá vui mừng, nhưng cũng không ghét bỏ, trái tim vẫn luôn lơ lửng của anh cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Xem ra, chờ thêm hai ngày nữa... Khụ khụ, chờ khi tâm trạng vợ tốt lên, anh sẽ bàn bạc với vợ chuyện theo quân. Chắc hẳn vợ sẽ đồng ý thôi.

Tuy nói ở thời đại này có rất nhiều cơ hội lập công, thế nhưng anh mới hai mươi tám tuổi đã được thăng chức làm đoàn trưởng cũng đã tài giỏi lắm rồi. Lận Đình không keo kiệt lời khen, cô cất giọng chân thành: “Lợi hại lắm.”

Cho dù được đơn vị tổ chức đại hội khen thưởng, Hoắc Tiểu cũng không thấy vui bằng nghe được một câu khen suông của cô vợ nhỏ. Anh mím môi

Món mì cũng không quá phức tạp, trừ trứng gà ra, Lận Đình chỉ bỏ thêm vài bẹ bắp cải.

Chờ mì được bung lên bàn, Lận Đình tự múc cho mình một bát nhỏ.

Không ngờ vừa gấp được một nắm mì, trong bát đã có nhiều thêm một miếng trứng gà.

Lận Đình ngơ ngác quay đầu nhìn người đàn ông ngồi cạnh.

Thấy cô nhìn mình, Hoắc Tiểu giải thích: “Anh vẫn chưa ăn đâu.” Bát đĩa vẫn sạch sẽ.

Lận Đình không có ý này, nhìn thấy biểu cảm trên choker trên gương mặt mẹ chồng, hai tai cô bắt đầu nóng lên, cô nhỏ giọng nói: “Trong bát em cũng có trứng gà.”

Hoắc Tiểu vui đầu bắt đầu ăn: “Anh không thích ăn trứng gà.”

Có quỷ mới tin anh.

Thế nhưng Lận Đình cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng có chút vui mừng.

Không phải cô dễ dàng cảm động vì một vài việc nhỏ, mà từ thái độ của Hoắc Tiểu, cô có thể nhìn ra được, anh cũng đang cố gắng duy trì cuộc hôn nhân của hai người.

Hồ Tú ngồi ở đối diện nhìn thấy hết những tương tác nhỏ giữa cặp vợ chồng son, trong lòng bà không nhìn được mà đặc ý trước sự tinh mắt của mình.

Nhìn hai đứa hợp nhau chưa kìa!

Quay đầu lại..., nhìn cặp cháu trai cháu gái song sinh, mà lại càng đặc ý hơn.

Nghĩ đến đây, Hồ Tú nhìn về phía con dâu: “Đêm nay Miêu Miêu và Quả Quả sẽ ngủ với mẹ.” Tránh cản trở việc ân ái của vợ chồng con.

Tốc độ này của mẹ cũng nhanh quá rồi đấy... Lận Đình đỏ mặt, đến cả cẳng cổ cũng đỏ bừng lên.

Thấy con dâu xấu hổ, Hồ Tú không trêu cô nữa mà quay đầu nhìn đứa con trai tuy biểu cảm không thay đổi, nhưng vành tai

lại đỏ bừng. Bà cất tiếng nói: “Nhóc Tiểu, chút nữa tắm đi rồi hẵng ngủ. Đúng rồi, Đình Đình có may quần áo cho con đấy, đến cả vải cũng là tự tay con bé chọn, sau khi tắm xong con có thể mặc thử xem có vừa không.”

Lận Đình: “... Khụ khụ khụ.”

Hồ Tú là người thích sạch sẽ.

Hiện tại thời tiết khắc nghiệt, trời đông giá rét mà quần áo lại ít ỏi, thế nên hễ sang đông, phần lớn dân làng chỉ tắm vào đêm giao thừa.

Nếu thật sự không thể nhịn nổi nữa, họ cũng chỉ dùng khăn ngâm nước nóng lau qua người.

Đương nhiên, cũng có một vài người thích sạch sẽ, tuy chưa đến mức ngày ngày tắm rửa, nhưng ít nhất ba đến năm ngày sẽ tắm một lần.

Hồ Tú chính là một trong những người như thế.

Vì thế, trong phòng bếp của nhà họ Hoắc, đã đặc biệt xây dựng một gian phòng tắm rộng cỡ hai, ba mét vuông.

Đồng thời nhờ thợ thủ công lành nghề đến làm cho một chiếc bồn tắm.

Lận Đình rất sợ lạnh, sau khi cô gả đến, để tiện cho cô đánh răng rửa mặt, Hồ Tú chuyển luôn những đồ dùng đánh răng rửa mặt vào đó.

Sau khi ăn mì xong.

Lận Đình xách đèn dầu đi đến phòng tắm để đánh răng rửa mặt thêm lần nữa.

Nếu là bình thường thì cô chỉ súc miệng thôi.

Thế nhưng hôm nay... sắp cùng giường chung gối với ông chồng xa lạ, cô vô thức chú ý vệ sinh hơn.

Chẳng qua đợi đánh răng sau, vô thức phản ứng lại bản thân đang làm gì, Lận Đình lại ảo não vô đầu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Rụt rè! Rụt rè một chút chứ!

Đợi một lúc lâu sau, Lận Đình vỗ vỗ mặt để bản thân tỉnh táo lại. Sau khi xác định hai má mình không hề đỏ lên, cô mới vờ bình tĩnh rời khỏi phòng rửa mặt.

Chương 41: Chương 41

Lúc đi ngang qua chiếc bếp lò đang đun nước, cô do dự vài giây, nhưng vẫn xoay người chuyển bếp lò và ấm nước vào phòng tắm.

Bây giờ lạnh lắm, nếu không chuyển bếp lò vào phòng tắm để sưởi ấm, thì đến người sắt cũng không chịu nổi.

Kết quả, sau khi Hoắc Tiểu thu dọn hành lý xong, tìm bộ quần áo mà vợ may cho đi đến nhà tắm, vừa đẩy cửa ra, hơi nóng đã phả thẳng vào mặt anh.

Hoắc Tiểu nhanh chóng đóng cửa lại rồi treo quần áo sạch lên, mới chú ý đến chiếc bếp lò sắt đặt trong góc phòng.

Bếp vẫn đang cháy, bên trên còn có một nồi nước sôi sùng sục.

Không cần nghĩ anh cũng biết mấy thứ này là do vợ anh chuẩn bị cho.

Nhìn qua bộ quần áo mới vợ làm cho mình, tâm trạng vui vẻ của anh lập tức lan đến đầu máy khóe mắt.

Pha nước ấm tắm thôi!

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi rửa trôi hết những bụi bặm, mệt mỏi trên đường, cả người Hoắc Tiểu trở nên khoan khoái hơn nhiều.

Khi quay về nhà chính, anh khẽ liếc mắt nhìn sang căn phòng ở chái tây - nơi mẹ anh ngủ.

Thấy đèn trong phòng đã tắt, anh đoán bà đã ngủ rồi, bèn lập tức đi sang căn phòng ở chái đông.

Thế nhưng khi đi vào, lo vợ không quen với sự xuất hiện đột ngột của anh, nên Hoắc Tiểu do dự mấy giây, sau đó đưa tay gõ cửa.

Gõ xong, anh đứng đợi vài giây mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn còn thắp đèn dầu.

Điều khiến Hoắc Tiểu cảm thấy ngạc nhiên là, cô vợ anh vốn tưởng sẽ căng thẳng, sẽ xấu hổ, sẽ thẹn thùng, lúc này đang ngủ say.

Còn ngủ đến độ gò má ửng hồng nữa chứ.

Hoắc Tiểu nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, nhìn vợ mình mà dở khóc dở cười.

Cũng may cô còn chưa chỗi cho anh.

“Em vô tư thật đấy.” Mãi một lúc lâu sau, Hoắc Tiểu mới vươn ngón tay thon dài ra, khẽ chọc vào giữa trán vợ rồi mới thổi tắt đèn, nằm ở mé ngoài giường.

Hôm sau.

Năm rưỡi sáng.

Lận Đình mới ngủ được ba tiếng đồng hồ, nay lại bị tiếng đập cửa ồn ào đánh thức.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cô bực bội trở mình.

Bên cạnh chợt vang lên giọng nói trầm khàn của một người đàn ông: “Em ngủ tiếp đi, để anh ra ngoài xem sao.”

Giọng nói rất nhẹ, thậm chí xen lẫn chút dịu dàng, nhưng vẫn khiến Lận Đình bừng tỉnh giấc.

Cô lập tức ngồi bật dậy, khi nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông đang ngồi trên mép giường xỏ giày, cô mới thở phào: “Ồ, đúng rồi, mình đã kết hôn rồi mà.”

Hoắc Tiểu: “...”

Hoắc Tiểu ho nhẹ một tiếng, cố gắng nuốt tiếng cười đã sắp lên đến miệng xuống, giơ tay ấn cô nằm lại, kéo chăn cho cô rồi mới nói: “Cẩn thận nhiễm lạnh, bây giờ mới hơn năm giờ thôi, em ngủ tiếp đi.”

Lận Đình xấu hổ kéo chăn lên trùm kín người, chỉ để lộ mỗi đôi mắt: “Anh nhanh đi mở cửa đi.”

Thế nhưng Hoắc Tiểu lại không vội vã rời đi, mà kéo chăn xuống, đợi đến khi mắt, mũi, miệng của vợ lộ ra, anh mới đứng dậy ra ngoài.

Sau khi nghe được tiếng đóng cửa, Lận Đình nằm trên giường ảo não đưa tay xoa xoa huyệt thái dương.

Tối hôm qua khi nằm trên giường, cô rất căng thẳng, lăn qua lộn lại một lúc lâu vẫn không biết nên làm gì.

Hai người đúng là vợ chồng hợp pháp, thế nhưng Lận Đình độc thân từ trong bụng mẹ không có cách nào thản nhiên làm đến bước cuối cùng, chỉ nghĩ thôi mà cô đã thấy da đầu tê dại rồi.

Không thể trách cô bảo thủ được, thật sự thì từ bé đến lớn, cha mẹ cô quản lý và giáo dục rất nghiêm khắc.

Cô còn nhớ hồi cấp hai, có một lần cô đến nhà bạn cùng lớp chơi.

Không may là trời đổ mưa, mẹ bạn cô giữ cô ở lại qua đêm.

Nhưng cha cô không đồng ý, sau khi tạnh mưa, ông lái xe máy đến đón cô về.

Lúc ấy đã hơn mười giờ đêm rồi.

Đối với bạn học nữ mà cha mẹ cô còn quản lý nghiêm khắc như thế, càng đừng nói đến việc để cô tiếp xúc với bạn học nam.

Trước đây Lận Đình không hiểu, cô đã rất nhiều lần oán hận sự nghiêm khắc của cha mẹ, cảm thấy họ đã làm cô mất mặt với bạn bè.

Chờ lớn lên rồi, nhớ lại những khoảng thời gian đó, cô mới biết đó là cách cha mẹ bảo vệ cô.

Nhưng có được ắt có mất, do bị quản lý nghiêm khắc như thế, nên sau khi lớn lên, cô khá chậm chạp về phương diện tình yêu trai gái.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô rất hâm mộ những cô gái có thể yêu đương một cách tùy ý và vui vẻ.

Nhưng đến lượt mình, cô lại không thể tùy ý được, chỉ trò chuyện vài câu thôi mà cô đã phải cố gắng lắm rồi.

Thì làm sao làm được những bước tiếp theo?

Vì thế, cô giả vờ ngủ.

Nhưng không ngờ rằng sau đó cô ngủ thiếp đi thật.

Ngủ say đến độ Hoắc Tiểu vào phòng lúc nào cũng không biết.

Nghĩ đến đâu, mặt mũi Lận Đình đỏ bừng lên, cô rúc đầu vào chăn theo thói quen.

“... Sao em lại thích rúc đầu vào chăn thế nhỉ?”

Cơ thể Lận Đình cứng đờ, cô thò đầu ra nhìn anh, thấy anh đã mặc quần áo chỉnh tề thì cất giọng khó hiểu: “Ai gõ cửa thế? Anh chuẩn bị ra ngoài à?”

Hoắc Tiểu: “Là chú hai. Chú biết anh về nên đến gọi đi hóa vàng cho các cụ.”

Lận Đình: “Mấy hôm trước mẹ đã đi hóa rồi mà.” Tuy nói bây giờ đang có chính sách phá tứ cữu, thế nhưng có một vài phong tục, những vùng nông thôn hẻo lánh vẫn lén lén tiến hành, bình thường cũng chẳng ai rảnh mà đi tố cáo cả.

Hoắc Tiểu: “Hiếm khi anh về, cũng nên đến thăm mộ các cụ xem sao. Em cứ ngủ trước đi.” Dứt lời, lo cô không được tự nhiên, anh lại bổ sung một câu: “Mẹ vẫn đang ngủ.”

Không phải cô để ý đến chuyện này, cô do dự một lát rồi hỏi anh: “Có cần em đi cùng anh không?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Để lần sau đã. Bên ngoài đang đổ tuyết, anh đi đây, chú hai vẫn đang chờ.”

Nhìn theo bóng lưng rời đi của người đàn ông, Lận Đình chợt cảm thấy có chút may mắn.

May mà suốt buổi tối đầu tiên xấu hổ nhất, khó khăn nhất cô đều ngủ say.

Ít nhất có trải nghiệm cùng giường chung gối tối qua, những buổi tối tiếp theo cô sẽ không căng thẳng như thế nữa.

Đêm nay là giao thừa.

Do Hoắc Tiểu đã về, nên mấy gia đình đều phá bỏ quyết định nhà nào ăn tết nhà nấy lúc trước.

Chú hai Hoắc và chú ba Hoắc dẫn vợ con đến, tụ tập ở nhà chị dâu cả cùng gói sủi cỏ, khiến cả khoảnh sân nhỏ chật kín người.

Vì thế, Lận Đình chỉ kịp ngủ thêm hai tiếng đã lại tỉnh giấc.

Có rất nhiều người gói sủi cỏ.

Lận Đình không thể chen vào, chỉ đành ngồi trên mép giường chơi giấy gói kẹo với cặp song sinh long phượng và mấy đứa em gái họ.

Đúng vậy, chính là chơi giấy gói kẹo.

Ở thời đại này, đám trẻ con chẳng có đồ chơi gì cả, nên rất thích sưu tầm giấy gói kẹo, vỏ thuốc lá, ... để kẹp vào sách, vở.

Hoắc Tiểu cũng bị chú hai và chú ba kéo lên kháng, kể chuyện ở quân đội cho họ nghe.

Bên cạnh ba người là đám bé trai choai choai.

Cho dù Hoắc Tiểu không giỏi ăn nói, cách kể chuyện cũng vô cùng khô khan, thế nhưng đám trẻ vẫn rất hào hứng.

Chương 42: Chương 42

Mà Hồ Tú, thím hai thím ba và mấy đứa em họ lớn tuổi, ngồi ở bàn tám góc, vừa gói sủi cỏ vừa trò chuyện rôm rả.

Vui thì vui thật, nhưng cũng rất ồn.

Có điều, thế này mới là Tết chứ.

Sau khi ăn sủi cỏ xong, họ tiếp tục tham gia một số hoạt động tiếp theo.

Hàng năm, cứ vào ngày giao thừa, thì trong thôn đều tổ chức chương trình, chủ yếu là chiếu phim.

Lần này lão bí thư nhờ người mời nghệ sĩ kịch đến, hát theo kiểu Nhị Nhân Chuyển.

Đừng nói đám trẻ, đến cả người lớn cũng rất mong chờ.

Do hát theo kiểu Nhị Nhân Chuyển, nên nhóm đàn ông thậm chí còn chẳng đụng đến một giọt rượu nào, sau khi ăn sủi cỏ xong, họ bỏ lại bát đĩa rồi vội vàng đi về phía đại đội.

Lận Đình nhìn mẹ chồng cũng đang nôn nóng muốn đi xem thì bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Mấy người Trụ Tử sẽ chiếm vị trí tốt giúp chúng ta mà, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ biểu diễn, mẹ nôn nóng thế làm gì?”

Hồ Tú mặc chiếc áo khoác dày lên, nghe cô nói thế thì dỗi lườm cô một cái: “Còn có việc phải làm cơ, con cũng nhanh khoác áo

vào đi.”

Lận Đình: “Việc gì thế ạ?”

Hồ Tú: “Đến văn phòng đại đội mượn cân để kiểm tra cân nặng của đám trẻ.”

Thế thì cũng không cần đi sớm tận một tiếng chứ? Mặc dù nói trong đầu vẫn còn rất nhiều câu hỏi, thế nhưng Lận Đình không hỏi ra miệng, mà ngoan ngoan khoác áo khoác vào.

Lúc này, Hoắc Tiểu đột nhiên xách theo hai chiếc sọt và một chiếc đòn gánh đến.

Hồ Tú bật cười: “Ha ha, ý tưởng của con hay lắm, làm thế này sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Dứt lời, bà quay về phòng lấy chăn bông lót cho bọn trẻ.

Bà thích sạch sẽ, nên trước tiên trải hai lớp vải dệt thủ công vào đáy sọt, rồi mới đặt chăn bông nhỏ và đứa bé vào đó.

Nhìn thấy hai đứa bé trong sọt hào hứng cào cào thành sọt, Lận Đình cũng vui vẻ theo, cô giơ ngón cái với người đàn ông: “Thông minh lắm!”

Hoắc Tiểu cong môi cười.

Khi cặp song sinh long phượng chưa đầy một tuổi, cha mẹ hai đứa đều gặp chuyện không may, để bảo vệ hai đứa, anh bàn bạc với lũ trưởng đưa hai đứa về bên cạnh mẹ mình.

Cũng vì anh chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của bọn nhỏ, nên dù hai đứa biết anh là ca mình, cũng không cho anh bế. Thế nên anh chỉ có thể nghĩ cách khác.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu nhìn về phía người vợ đứng cạnh mình.

Cô vẫn chưa biết Quả Quả và Miêu Miêu không phải con anh.

Có lẽ, nên tìm một cơ hội nói cho cô biết...

Lần trước đến văn phòng đại đội là để ăn tiệc thịt lợn, khi đó có rất nhiều người.

Lận Đình không ngờ rằng, lần này cũng có rất nhiều người xếp hàng chờ cân, khó trách mẹ chồng cô phải đi sớm tận một tiếng đồng hồ.

Thế nhưng điều khiến cô ngạc nhiên hơn cả, cân ở thời đại này thật ra là cân đòn có thể chịu được tối đa hai trăm ki-lo-gram.

Vân Mộng Hạ Vũ

Những đứa bé có thể cân bằng cách móc cái móc cân vào cặp quần, những đứa lớn hơn chút thì dùng hai tay đu móc cân, hai chân nhấc lên khỏi mặt đất.

Nếu nặng hơn năm ngoái, người lớn sẽ vui vẻ ra mặt, nói chúng ăn không uống phí.

Thế nhưng nếu cân nặng không thay đổi, hoặc nhẹ hơn năm ngoái, chúng sẽ bị người lớn nhéo lỗ tai, mắng thẳng là đồ ngốc ăn mãi không béo.

Người không biết sẽ tưởng họ đang mắng lợn ấy chứ.

Chờ đến lượt cặp song sinh long phượng nhà họ, Hoắc Tiểu tự mình cầm cân. Lận Đình không nhìn được nghiêng đầu, nhìn về phía cán cân.

Thế nhưng cô chưa kịp nhìn rõ, thì Hoắc Tiểu Hải - thằng tư nhà chú hai, năm nay đã mười một tuổi chột lớn tiếng ồn ào: “Anh họ cả, chị dâu họ cũng muốn anh cân chị ấy kìa.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu đang chuẩn bị thả đứa bé xuống lập tức nghiêng đầu nhìn về phía vợ mình: “Em cũng muốn cân à?”

Gương mặt Lận Đình đỏ bừng xấu hổ: “Không, em không muốn.” Cô chỉ muốn nhìn kỹ số cân thôi mà.

Lại nói, để chồng cân ở trước mặt cả đồng người thế này, còn với tư thế như kia, cô không cần thể diện nữa chắc?

Vân Mộng Hạ Vũ

Trần Quế Lan vẫn luôn nói chuyện với chị dâu cả này giờ, thấy cháu dâu xấu hổ thì tiến lên nhéo tai con trai, cười mắng: “Thằng nhóc thối, con nói linh tinh gì thế hả? Mẹ thấy con ngứa đòn rồi, chị dâu họ con là người có văn hóa, da mặt mỏng, con đừng có lấy con bé ra làm trò đùa.”

Hoắc Tiểu Hải bị mẹ véo đau đến độ hét âm lên: “Ôi... nhẹ thôi, mẹ ơi nhẹ thôi. Con mẹ cũng là người có văn hóa mà, con còn biết nói tiếng nước ngoài nữa kìa. Đều là người có văn hóa cả, sao mẹ đối xử khác biệt thế?”

Trần Quế Lan còn lâu mới tin cậu bé, bà ta cười chế giễu: “Nói phét không biết ngượng miệng, cái ngữ con mà có văn hóa nổi gì? Còn biết nói tiếng nước ngoài nữa cơ đấy?”

Hoắc Tiểu Hải rất không thích nghe cái giọng điệu này của mẹ mình, cậu ta đứng thẳng lưng, hét lớn để chứng minh: “Kiss me! Đây là từ nước ngoài con mới học được đấy.”

Trần Quế Lan nghi ngờ: “Cái gì cơ?”

Nhân cơ hội này, Hoắc Tiểu Hải trốn khỏi bàn tay của mẹ mình, chạy hai ba bước đến trốn sau lưng chị dâu họ, rồi vươn đầu ra nói với mẹ mình: “Kiss me chứ cái gì? Có nghĩa là “xin chào” đó. Mẹ chẳng biết gì cả!”

Trần Quế Lan nhìn về phía cháu dâu sinh viên của mình:
“Thằng tư nói thật à? Nó thật sự biết tiếng nước ngoài à?”

Lận Đình: “...”

Lận Đình cố nín cười, thân là giáo viên tiếng anh, cô cảm thấy bản thân có nghĩa vụ phải giải nghĩa cho cậu bé hiểu.

Nhưng không ngờ, cô còn chưa kịp mở miệng, thì bạn nhỏ Hoắc Tiểu Hải - người bị mẹ nghi ngờ mấy lần liên tiếp - đã lớn tiếng nói: “Sao lại không? Con nghe cô con dâu thanh niên trí thức của lão bí thư nói với chồng chị ta như thế đấy. Người ta là giáo viên đến từ thành phố, chị ta chính miệng nói với con rằng, kiss me có nghĩa là xin chào.”

Nói xong, cậu bé chống nạnh nhìn về phía Lận Đình, đặc ý nói: “Chị dâu kiss me... Ối giờ ơi, đau, đau, đau, anh họ cả ơi, sao anh cũng véo tai em thế... Đau... đau c.h.ết mất.”

Hoắc Tiểu đẩy em họ về phía Trần Quế Lan, lạnh lùng nói: “Thím hai, bây giờ bên ngoài đang làm căng lắm, thím đừng để em họ nói tiếng anh lung tung như thế.”

Nghe vậy, Trần Quế Lan vốn đang xem trò hề của con trai mình, lập tức sợ run người. Bà ta lập tức rút đòn gánh đập lên, định đập cho thằng con mình một trận.

Tất nhiên Hoắc Tiểu Hải sẽ không đứng ngốc tại chỗ để ăn đòn, cậu bé hét lên một tiếng rồi chạy biến đi.

Thấy vậy, Trần Quế Lan vác đòn gánh đuổi theo phía sau.

Lận Đình lại nghi ngờ đánh giá người đàn ông ở bên cạnh mình: “Bên ngoài làm căng đến mức đó cơ à?”

Theo cô biết, bây giờ có rất nhiều trường cấp hai đưa tiếng Anh vào chương trình học, trẻ con mười một tuổi, chẳng có lý nào chỉ vì nói vài câu tiếng anh mà xảy ra chuyện.

Chương 43: Chương 43

Hoắc Tiểu nghiêm túc nói: “Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Lận Đình: “...”

Là một sản phẩm văn hóa được chính quyền địa phương dùng để thúc đẩy sự liên chính của xã hội, địa vị và trình độ nghệ thuật của cách hát Nhị Nhân Chuyển đạt đến đỉnh cao vào những năm thập niên sáu mươi.

Tuy nói chủ đề biểu diễn đều xoay quanh các đề tài tích cực như giáo dục, ủng hộ chính quyền,... nhưng nội dung lời thoại lại không kém phần hài hước.

Từ trước đến nay Lận Đình không quá hứng thú với mấy sản phẩm văn hóa thế này, thế nhưng buổi biểu diễn hôm nay hấp dẫn đến độ một người sợ lạnh như cô, vậy mà có thể đứng giữa trời trong cái thời tiết âm độ, để xem hết màn biểu diễn.

Thậm chí khi kết thúc rồi, cô còn có chút lưu luyến.

Thân là người sinh ra và lớn lên ở nơi này, Hoắc Tiểu không quá ngạc nhiên với cách hát Nhị Nhân Chuyển, thế nhưng thấy ánh mắt sáng rực của vợ mình, anh hỏi: “Em thích à?”

Cách hát Nhị Nhân Chuyển ở thời nay khác hoàn toàn với cách hát ở đời sau, đây là lần đầu tiên Lận Đình nghe chăm chú đến vậy, cô nghiêm túc gật đầu: “Rất thích.”

Hoắc Tiểu: “Gánh hát của họ sẽ biểu diễn luân phiên ở các thôn, ngày mai đến lượt đại đội Thắng Lợi, em có muốn đi xem không?”

Lận Đình do dự: “Họ sẽ biểu diễn một câu chuyện mới ạ?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Có lẽ vẫn là câu chuyện hôm nay thôi.”

Lận Đình: “Thế thì thôi ạ.” Lạnh lắm.

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cũng không nói gì nữa, anh xoay người luôn đôn gánh qua sợi dây thừng, khiêng hai đứa bé lên, im lặng đi bên cạnh vợ mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy thế, Hồ Tú đi cạnh vẫn luôn không nói chuyện chỉ hận không thể đá cho con trai một cú, Đình Đình không muốn đi nghe hát Nhị Nhân Chuyển, chẳng lẽ anh không biết rủ cô lên trấn trên mua đồ à?

Đúng là ngu ngốc mà.

Cũng may, Hoắc Tiểu không phải bị ngốc thật.

Sau khi về đến nhà, Hồ Tú còn chưa kịp mắng anh, thì anh đã chuẩn bị ra sau núi một chuyến.

Anh chỉ có thể ở nhà bốn năm ngày, thế mà còn không chịu ở yên bên cạnh vợ. Hồ Tú cảm thấy lúc này bà không còn là mẹ hiền yêu thương con trai nữa rồi, mà lườm anh: “Đi luôn bây giờ á? Trời vẫn đang đổ tuyết đấy?”

Hoắc Tiểu có thể cảm nhận được sự mất hứng của mẹ mình, thế nhưng anh chỉ nghĩ là do bà lo lắng anh sẽ bị nhiễm lạnh, vì thế bèn nói: “Tuyết cũng không lớn, con đã hẹn với mấy đứa Đại

Hải, Đại Trụ đi cùng, chứ không đi một mình, nên mẹ đừng lo lắng.”

Hồ Tú: “...” Ai lo lắng cho con?

“Thế thì cũng không nên đi vào hôm nay chứ?”

Hoắc Tiểu nhìn vợ đang cởi áo khoác cho cặp song sinh long phượng, ánh mắt cũng mềm đi: “Mùng hai con và Lận Đình sẽ về nhà mẹ cô ấy, con muốn vào núi săn chút thú rừng.”

Tuy trời lạnh, nhưng vẫn có thể bắt vài con thỏ hoặc hoẵng, cộng thêm mấy món đồ anh mang từ thành phố Dung về nữa, tuyệt đối đủ thể diện.

Nghe vậy, gương mặt Hồ Tú lập tức cười như hoa nở: “Nên thế, nên thế chứ. Cũng là con nghĩ chu đáo.”

Lận Đình vẫn luôn im lặng này giờ nghe vậy lại cau mày: “Quà tặng nhà mẹ em đã chuẩn bị xong cả rồi, anh đừng vào núi nữa, nguy hiểm lắm.”

Hoắc Tiểu có sự cố chấp của riêng mình: “Không sao đâu, bình thường bọn anh cũng huấn luyện dã ngoại trong núi sâu mà, hơn nữa mấy đứa Đại Hải cũng rất mong chờ.” Vợ đã vì anh mà phải chịu rất nhiều tin đồn, anh muốn cố gắng bù đắp cho cô.

Hồ Tú cũng nói đỡ cho anh: “Đúng đó, Hoắc Tiểu đã vào núi từ năm mười tuổi rồi, Đình Đình, con cứ yên tâm đi.”

Hai người đã nói đến mức này rồi, Lận Đình cũng không tiện khuyên thêm nữa.

Chẳng qua trước khi tiễn anh đi, cô không nhịn được mà dặn dò: “An toàn là trên hết, mấy thú thú hoang gì đó không quan trọng, bọn em còn chờ anh về ăn cơm đoàn viên đây.”

Hoắc Tiểu đứng ngoài cửa cúi đầu nhìn cô: “Ừm, anh sẽ về trước năm giờ chiều.”

Để lại những lời này, sau khi nhìn sâu vào mắt vợ, anh mới xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong lòng có chút sung sướng.

Anh thâm nghĩ, lũ trưởng nói đúng, quả thật vợ anh rất thích anh.

Lần sau... lần sau có lẽ anh có thể thử gọi cô là “Đình Đình”.

Lận Đình hoàn toàn không biết mình chỉ mới dặn dò vài câu, đã bị ông chồng hờ hững bỏ mặc.

Cô đóng cổng lại, quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của mẹ chồng, cô khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì mà mẹ vui thế?”

Đương nhiên là vui vì con trai đã nghĩ thông suốt.

Con bà sinh ra thì bà hiểu, nếu không phải đã thích con dâu, thì thằng nhóc thối kia còn lâu mới chủ động như thế.

Thật ra trước khi con trai về, Hồ Tú cũng rất lo lắng.

Dù sao lúc trước anh vẫn luôn chậm chạp không chịu kết hôn.

Nếu không phải bà hạ tối hậu thư, thì không biết còn phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa.

Nhưng Hồ Tú cũng hiểu rõ, đứa con dâu này do bà chọn, chẳng có chút tình cảm gì với con trai bà cả.

Tuy nói ở thời đại này, phần lớn mọi người đều như thế, thế nhưng bà và người chồng đã mất có tình cảm rất tốt, nên tất

nhiên bà cũng hi vọng con cái ân ái, yêu thương nhau.

Bây giờ thấy con trai thích con dâu như thế, sao bà không vui cho được?

Nghĩ đến đây, Hồ Tú lại trở nên hưng phấn hơn: “Con chơi với Miêu Miêu và Quả Quả đi, mẹ đi chuẩn bị quà cho nhà thông gia.”

Lại chuẩn bị thêm mấy món quà nữa, đây là lần đầu tiên con rể đến nhà, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến nhà thông gia ngồi chơi hóng chuyện, bà phải chuẩn bị quà cáp cho đủ thể diện mới được.

Lận Đình: “...?”

Mẹ định dọn cả cái nhà này qua nhà mẹ con luôn à?

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình vừa cảm động, vừa có chút dở khóc dở cười.

Chẳng qua, thấy mẹ chồng vui vẻ như thế, cô cũng không nói mấy lời mất hứng nữa, mà xoay người đi đến bên cạnh hai đứa bé.

Trẻ con ba tuổi đang ở thời điểm sức lực tràn đầy.

Thấy không, ra đường chơi suốt hai, ba tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy mệt.

Vừa vào nhà, Quả Quả đã leo lên con ngựa gỗ nhỏ, “giá”, “giá” không ngừng, cả người hưng phấn không thôi.

Còn cô gái nhỏ Miêu Miêu lại khá yên tĩnh, dịu dàng, lúc này cô bé đang đứng trên chiếc ghế nhỏ bên cửa sổ, dùng bàn tay nhỏ bé vẽ hoa lên cánh cửa.

Lận Đình lấy khăn ra khỏi túi, cầm lấy tay cô bé, vừa lau khô nước trong tay cô bé, vừa hắng giọng: “Con không thấy lạnh à? Làm thế để cảm lắm, cảm là phải uống thuốc đấy.”

Nghĩ đến nước thuốc đắng dã hòng, bạn nhỏ Miêu Miêu vốn định đổi một tay khác để vẽ hoa sọ đến mức gương mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn nhó lại: “Con không muốn uống thuốc đâu.”

Thấy thế, Lận Đình hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi khi hù dọa cô bé, mà cố nhịn cười lau khô tay cô nhóc, rồi bế người xuống khỏi ghế.

Chương 44: Chương 44

Khi cô đang chuẩn bị vẽ tranh với cô bé, thì khước mắt vô tình liếc thấy bóng người bên ngoài cửa sổ.

Cô quay lại nhìn kỹ hơn, sau đó mới gọi với vào chái nhà phía Tây: “Mẹ ơi, thím hai đến ạ.”

“Không phải mới tách ra à, sao lại đến nữa nhỉ?” Hồ Tú vừa nói vừa ra khỏi phòng.

Lận Đình đi mở cửa, nghe bà hỏi vậy, cô cũng không quay đầu lại mà đáp ngay: “Chắc hẳn có việc gấp ạ. Cháu mở ngay đây.”

Nghe vậy, Hồ Tú ngẩn ra một lát, sau đó cũng bước nhanh đến cửa.

Trần Quế Lan chạy suốt cả đoạn đường, bây giờ nhìn thấy chị dâu cả, nụ cười trên gương mặt bà ta lại càng tươi tắn hơn. Trong giọng nói hỏn hển ngắt quãng xen lẫn chút vui vẻ: “Chị dâu cả... Vợ Nhị Vượng vừa làm mai cho con cả nhà em... Em muốn nhờ cháu cả đến làm đại diện đăng gái.”

Hồ Tú khó hiểu: “Cô cứ ổn định hơi thở đi đã, sau vợ Nhị Vượng lại làm mối cho Đại Ny?”

Nhị Vượng là người trong thôn, thế nhưng họ hàng trong nhà có quan hệ nên chạy cho anh ta một chân tài xế trong đội vận tải của huyện. Trong thôn này, ngoại trừ Hoắc Tiểu ra, anh ta cũng được coi là người trẻ tuổi thành công nhất.

Cũng vì ăn lương thực thành phố, thế nên sau này anh ta dứt khoát cưới một cô vợ ở thị trấn luôn, nhà gái còn là công nhân trong xưởng dệt nữa.

Trong ấn tượng của Hồ Tú, vợ thằng nhóc kia hiếm khi về thôn, cho dù có về cũng chỉ dùng lỗ mũi nhìn người khác, sao có thể có lòng tốt làm mối cho Đại Ny được?

Trần Quế Lan sải bước vào nhà, vừa cúi đầu gạt sạch tuyết dính trên đế giày, vừa vui vẻ rạo rục nói: “Có gì lạ đâu? Đáng đắp Đại Ny nhà em xinh đẹp, tính cách cũng chín chắn, còn từng học hết cấp hai, được người thị trấn nhìn trúng cũng là chuyện bình thường mà.”

Tuy nói thì nói vậy, thế nhưng nghĩ đến chuyện cha đăng trai là chủ nhiệm xưởng phân xưởng trong xưởng dệt, Trần Quế Lan lại không khỏi vui mừng. Nếu có một con rể là người thành phố, sống lưng bà ta sẽ thẳng hơn hai phần.

“Không phải Đại Ny mới mười bảy tuổi ư?” Xem mắt vào tuổi này có phải hơi sớm rồi không?

Lận Đình đã gặp mặt Đại Ny mấy lần rồi, cô ấy là một cô gái chịu thương chịu khó, diện mạo cũng giống thím hai, nhỏ nhắn, xinh xắn. Chẳng qua tính cách của cô ấy khá ngại ngùng, mỗi lần nói chuyện với cô đều đỏ mặt, còn không dám nhìn thẳng vào cô.

Tuy nói thời đại này có rất nhiều cô gái xem mắt, kết hôn vào năm mười bảy, mười tám tuổi, thế nhưng nếu chuyện này xảy ra dưới mí mắt mình, Lận Đình vẫn hơi khó chấp nhận.

Cả người Trần Tú Lan vẫn đang chìm đắm trong niềm vui khi sắp có con rể là người thành phố, nghe vậy thì thờ ơ nói:

“Chuyện này có hề gì đâu. Mới chỉ xem mắt chứ đâu phải lập tức

kết hôn ngay, dù có kết hôn thì cũng là chuyện của mấy tháng sau rồi, lúc đó Đại Ny đã mười tám, sao lại không thể kết hôn.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói đến đây, tầm mắt bà ta dừng lại trên gương mặt xinh đẹp giống như yêu tinh của cháu dâu, nụ cười trên gương mặt bà ta chợt nhạt đi vài phần, nửa đùa nửa thật nói: “Lúc Đại Ny xem mắt, cháu không được đến đâu đấy.”

Tuy nói nhan sắc của Đại Ny nhà bà ta cũng không tệ, thế nhưng khi đứng bên cạnh cháu dâu, thì chắc chắn sẽ bị lu mờ.

Nghĩ đến đây, Trần Quế Lan vội nhìn về phía chị dâu cả: “Cháu Tiểu dâu? Nhanh ra đây để em còn nhờ chứ.”

“Nó với đám Trữ Tử cùng ra sau núi rồi, cô không biết à?” Hồ Tú đưa một nắm lạc rang cho em dâu, ý bảo bà ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Trần Quế Lan nào còn tâm trạng mà ăn uống gì nữa, bà ta cất lạc vào túi áo, giọng điệu lo lắng nói: “Hừ, cái thằng Trữ Tử thói tha kia, đang là lúc máu chót...”

Hồ Tú an ủi: “Cô sốt ruột cái gì? Sao có thể nói gió được mưa ngay như thế được? Cô vẫn chưa kể với tôi lý do vì sao vợ Nhị Vượng lại mai mối cho Đại Ny đâu, tình huống nhà trai thế nào?”

Không phải bà đa nghi, thế nhưng ở thời đại này, hộ khẩu thành phố vô cùng quý giá, đó chính là người thị trấn ăn lương thực thành phố, nếu nhà trai không khiếm khuyết gì, sao có thể bằng lòng tìm một cô vợ nông thôn cơ chứ?

Lại nói, ấn tượng của bà với vợ Nhị Vượng thật sự không tốt.

Biết chị dâu cả cũng chỉ muốn tốt cho mình, Trần Quế Lan bèn kiểm chế tính cách nóng nảy, kiên nhẫn thuật lại điều kiện của nhà trai cho bà nghe. Dứt lời, bà ta còn nói: “Em cũng không ngốc, lúc trước quan hệ giữa em và vợ Nhị Vương cũng thường thường thôi, bây giờ cô ta đột nhiên đến làm mai, chắc chắn là vì muốn bám víu vào cháu cả chứ sao nữa. Không phải bên ngoài vẫn đang đồn đãi chuyện cháu cả được thăng chức đấy à?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Đương nhiên, Trần Quế Lan cũng hiểu rõ, do cháu cả là con một, chứ nếu anh có em gái ruột, thì chuyện tốt này nào đến lượt Đại Ny nhà bà ta.

Hồ Tú và con dâu đưa mắt nhìn nhau: “Không phải tôi đã dặn mọi người đừng lan truyền tin nhóc Tiểu được thăng chức rồi à?”

Trần Quế Lan vội xua tay: “Không phải bọn em lan truyền đâu nhé, mọi người cứ đoán rồi đồn cho nhau thôi.”

“Trên đời này không có bí mật tuyệt đối, chắc chắn bên phía công xã cũng có rất nhiều người biết chuyện Hoắc Tiểu được thăng chức, bị lan truyền cũng dễ hiểu thôi.” Lận Đình phân tích suy đoán của mình cho mẹ chồng nghe.

“Đúng, đúng, đúng đó.” Trần Quế Lan liên tục gật đầu, cả đời này bà ta chẳng sợ ai, chỉ sợ mỗi chị dâu cả. Không có cách nào khác, bởi vì khung xương chậu của bà ta khá nhỏ, nên mỗi lần sinh con đều nhờ có chị dâu cả cứu mạng.

Hơn nữa mẹ chồng qua đời quá sớm, bà ta vô thức coi chị dâu cả lớn hơn bà ta gần mười tuổi thành nửa mẹ chồng, nên sự sợ hãi trở thành bản năng rồi.

Nghe xong lời phân tích của con dâu, Hồ Tú cũng không tiếp tục truy cứu nữa, mà hỏi tiếp: “Thế bao giờ xem mắt?”

Trần Quế Lan vui vẻ nói: “Vẫn chưa hẹn thời gian cụ thể, thế nhưng em cũng không ngốc, em nói với vợ Nhị Vương rằng thời gian cụ thể cứ để sau hẵng bàn. Em đến cũng là vì muốn nhờ cháu cả hỏi thăm tình huống đảng trai đây, lời bà mối cũng chỉ tin được phần nào thôi chứ.”

“Nếu hoàn cảnh đảng đó tốt thật, thì sẽ sắp xếp xem mắt vào đầu mùa ba, mùa hai em sợ cháu cả phải cùng cháu dâu về nhà mẹ đẻ, mà đầu mùa bốn thì nhóc Tiểu lại về quân đội rồi.”

“May mà cô không bị người ta lừa cho mù mị đầu óc, cuối cùng cũng có dáng vẻ của người làm mẹ rồi... Được rồi, chờ chút nữa nhóc Tiểu về, tôi sẽ chuyển lời cho nó.” Dứt lời, dường như chợt nhớ ra chuyện gì đó, Hồ Tú nhắc nhở em dâu: “Chuyện này cô đừng vội khoe khoang ra ngoài đấy nhé.” Lỡ có vấn đề gì thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của Đại Ny.

Nghe vậy, vẻ mặt Trần Quế Lan hiện lên sự khôn khéo: “Chị dâu cả cứ yên tâm, em dâu có gốc đâu. Nói ra lỡ có người không biết xấu hổ, cướp chồng của Đại Ny nhà em thì sao?”

Chương 45: Chương 45

Đến cả em dâu ba ngốc nghếch kia, bà ta cũng không nói, vì nhà Mai Hoa cũng có một con nhóc mười sáu tuổi.

Hồ Tú: “...” Ý của bà có phải thế đâu?

Lận Đình: “...”

Hoắc Tiểu nói chuyện rất giữ lời.

Anh thật sự về trước năm giờ chiều.

Nhìn con hoẵng và hai con thỏ c.h.ế.t trên mặt đất, cả người Lận Đình đều tê rần.

“Trên núi có con mồi tốt thế này cơ à?” Khi đưa cốc nước ấm cho chồng, Lận Đình không nhìn được mà hỏi ra miệng.

Hoắc Tiểu nhận lấy cốc nước trong tay cô, sau khi một hơi uống cạn, cảm giác tim, gan, tì, phổi đều ấm lên, anh mới đáp: “Không dễ săn cho lắm, chủ yếu là nhờ có chó săn của chú Đại Căn nên mới bắt được đấy... Chú Đại Căn là thợ săn trong thôn.”

Đương nhiên, anh chưa nói chuyện anh lấy phần lớn con mồi, còn Đại Hải và Đại Trụ thì mỗi người được chia cho một con thỏ.

Lận Đình không hiểu mấy chuyện này, thấy thắc mắc của mình được giải đáp, cô cũng không nhiều lời nữa, mà pha nước ấm

vào chậu rửa mặt, rồi gọi anh: “Ra đây ngâm tay đi, ban nãy em vô tình chạm phải, còn tưởng chạm phải băng không đấy.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu ngẩn ra, ngón tay lạnh đến cứng đờ dường như chợt nóng lên.

Ban nãy... Đình Đình chạm phải tay anh à?

“Ngồi ngẩn ở đó làm gì? Nước lạnh bây giờ. Đúng rồi, anh cởi giày ra luôn đi, để em lấy cái chậu khác pha nước cho anh ngâm chân luôn.” Lận Đình mở tủ đựng giày, lấy một đôi giày vải kiểu nam mới tinh ra đặt ở đầu kháng, xoay người phát hiện người đàn ông vẫn ngồi ngẩn người, cô dứt khoát tiến lên kéo tay áo của đối phương đi về phía chậu rửa mặt.

Hoắc Tiểu vẫn chưa kịp hoàn hồn, bị vợ kéo như thế thì lão đảo vài cái, ngã nhào vào người vợ.

Lận Đình không hề phòng bị, bị đụng thì kinh ngạc hét lên một tiếng, cả người suýt chút thì té sấp về phía trước.

Cũng may tốc độ phản ứng của Hoắc Tiểu rất nhanh, anh đuổi cánh tay dài ra, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của vợ mình, chỉ chốc lát đã kéo người lại.

Thế nhưng dường như anh đã hiểu lầm sức nặng của đối phương, do kéo quá mạnh nên cô va thẳng vào lồng ngực anh, vang lên một tiếng “bụp”.

Mềm quá.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cả người Đình Đình mềm như bông vậy.

“Suýt...” Lận Đình cảm thấy hình như tai mình bị đập vào cục áo trước n.g.ũ.c chồng, cô đau đến độ hít vào một ngụm khí lạnh. Còn nữa, cơ thể người đàn ông này làm bằng sắt đấy à? Sao toàn thân cứng thế không biết.

Đầu óc Hoắc Tiểu vốn có chút hỗn loạn, nghe thấy tiếng kêu của cô thì lập tức hoàn hồn. Anh xoay người nhìn chăm chăm vợ mình, rồi lo lắng hỏi: “Em bị trẹo chân à?”

Lận Đình che tai lại, đau đến độ cô chảy cả nước mắt sinh lý, cô chầm chọc nói: “Em vừa đập vào ván sắt thôi.”

Hoắc Tiểu: “...?”

Hồ Tú vẫn luôn trốn ở chái nhà phía Tây, muốn dành không gian riêng để con dâu và con trai bồi dưỡng tình cảm, khi nghe thấy tiếng kêu đau của con dâu, bà vội vàng xuống giường xỏ giày.

Bà không ngờ rằng, vừa lao ra cửa, đã nhìn thấy hai người đang ôm nhau vô cùng thân thiết.

Trong lòng Hồ Tú thầm “ối” một tiếng, rồi vui vẻ quay đầu đi vào phòng.

Nhưng do quá hưng phấn, trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ bản thân lại sắp có thêm cháu trai, thế nên Hồ Tú lao thẳng vào khung cửa, phát ra một tiếng “ầm” vô cùng vang dội.

Đêm giao thừa.

Dù trời đông giá rét đến đâu thì cũng không ngăn cản được bầu không khí náo nhiệt.

Trời vừa tối, sau khi ăn bữa cơm đoàn viên xong, đám trẻ con trong thôn bắt đầu tụ tập đốt pháo.

Khi âm thanh bùm bùm của tiếng pháo hoa truyền vào trong căn phòng ấm áp, nhà họ Hoắc mới đang chuẩn bị ăn cơm.

Trên chiếc bàn tám góc bóng loáng bày đủ các loại món ngon.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trước mặt Lận Đình là âu thịt lợn hầm cải chua, thể hiện sự thiên vị trắng trợn của mẹ chồng dành cho cô.

Sau khi bắt đầu ăn cơm, Hồ Tú ôm cái trán đỏ bừng do va đập mạnh, kể với con trai về chuyện xem mắt của Đại Ny.

Nghe mẹ kể vậy, Hoắc Tiểu cảm thấy trong chuyện này có gì đó mờ ám.

Chẳng qua xưa nay anh vẫn luôn chín chắn, dù rằng lòng có nghi ngờ, thế nhưng trước khi có chứng cứ, anh sẽ không phán xét gì. Anh chỉ nói: “Mai con sẽ nhờ người hỏi thăm.”

Trước nay con trai vẫn luôn làm việc thỏa đáng, Hồ Tú không còn lo lắng nữa.

Quả Quả bị tiếng pháo hoa bên ngoài hấp dẫn, cái m.ô.n.g như bị rôm sảy cọ tới cọ lui trên ghế, không thể ngồi yên được. Hồ Tú thấy vậy thì đập nhẹ cậu bé một cái, lại hứa đợi ăn cơm xong sẽ dẫn cậu bé ra ngoài chơi, mới quay đầu hỏi con trai và con dâu có dự định gì cho tương lai không.

Lận Đình đang gấp thịt cho Miêu Miêu ngồi cạnh, nghe vậy thì không vội nói chuyện, mà nhìn về phía người đàn ông ngồi bên tay trái mình.

Quả thật trong lòng Hoắc Tiểu đã có dự định rồi, bây giờ mẹ nhắc đến, anh bèn nhìn về phía vợ rồi giải thích: “Anh vốn định

chờ đưa em về nhà mẹ đẻ xong, mới bàn bạc với em về chuyện theo quân.”

Lận Đình gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu được.

Thế nhưng nói thật thì không phải cô chưa từng nghĩ đến việc này, dù sao mười năm tới, bên ngoài không được an toàn cho lắm.

Cho nên, sau vài giây im lặng, cô hỏi: “Lần này em cùng đi với anh luôn à?”

Hoắc Tiểu vẫn luôn quan sát biểu cảm của vợ, nghe cô hỏi vậy thì trái tim vốn lơ lửng chợt thả lỏng: “Không đâu. Phải chờ anh xin được nhà ở đã mới có thể đón mọi người qua, nếu không có gì bất ngờ thì phải chờ khoảng một tháng đấy.”

Từ “mọi người” này, Lận Đình vô thức hiểu thành cả mẹ chồng cũng đi cùng.

Cho nên, đợi đến khi cơm nước xong xuôi, Hoắc Tiểu thu dọn bát đĩa rồi dẫn cặp song sinh ra ngoài đốt pháo.

Biết được mẹ chồng không đi, Lận Đình đang ngâm chân chợt ngẩn ra: “Mẹ không đi ấy ạ? Vì sao?”

Hồ Tú bị dáng vẻ hoảng hốt của con dâu chọc cười: “Con đấy, còn có thể vì sao nữa? Mẹ đã sống ở cái thôn này gần một đời người rồi, đã sớm quen thuộc với nơi này. Lại nói, nếu mẹ cũng theo quân, thế cái nhà này phải làm sao?”

Lận Đình khó hiểu: “Phải làm sao là làm sao ạ? Trong nhà có gì cần mẹ đích thân trông coi đâu?”

Hồ Tú: “Đàn gà, nhà cửa, rau củ ở mảnh đất sau nhà trước nhà, còn cả đất vườn trong thôn nữa,... Cả đồng đấy thôi.”

Lần này Lận Đình không vội vàng phản bác, bởi vì từ những vụn vặt trong lời nói của mẹ chồng, cô chợt hiểu ra: tuy bà có chút sợ hãi với một thế giới xa lạ thật, thế nhưng càng nhiều hơn là không muốn liên lụy đến con cái.

Thẳng thắn mà nói, Lận Đình giống phần lớn những người phụ nữ hiện đại, nếu kết hôn, đương nhiên sẽ thích sống riêng hơn.

Chương 46: Chương 46

Thế nhưng, nói cuộc hôn nhân giữa cô và Hoắc Tiểu là bị ép buộc cũng không phải nói quá, mặc dù thoát khỏi mối quan hệ giữa hai người rất tốt, thế nhưng lại không đủ thấu hiểu lẫn nhau, thế thì sau này biết sống sao?

Lại nói, cho dù cô thích trẻ con, nhưng cũng không muốn trở thành một người mẹ toàn thời gian.

Nói một cách ích kỷ, thì hiện tại chỉ khi mẹ chồng đi theo, Lận Đình mới có cơ hội ra ngoài làm việc.

Đương nhiên, con người là động vật có tình cảm.

Nói Lận Đình khó mà sống thiếu mẹ chồng thì cũng không đúng.

Nhưng mà, bỏ qua phần ích kỷ kia, bảo cô để mẹ chồng ở trong thôn một mình, cô sẽ không đành lòng.

Chẳng qua có một vài lời nói, Hoắc Tiểu nói sẽ có tác dụng hơn cô nhiều, cô chỉ cần đứng ra bày tỏ lập trường của mình là được.

Nghĩ đến đây, Lận Đình cup mắt, cô rút đôi chân đỏ bừng ra khỏi chày gỗ, vừa dùng khăn vải lau chân vừa lẩm bẩm chơi xấu: “Dù sao nếu mẹ không đi, con cũng không đi.”

Chóp mũi Hồ Tú chua xót, bà giơ ngón tay chọc chọc con dâu, rồi cười hiền từ: “Con đừng chơi xấu, mẹ lớn tuổi rồi, vợ chồng son các con lại đang trong thời gian tân hôn, mẹ đi theo làm gì?”

Quả nhiên bà đang sợ mình sẽ liên lụy đến con cái...

Đêm giao thừa có tập tục gác đêm.

Thế nhưng cơ thể Hồ Tú vẫn còn yếu, cặp song sinh lại quá nhỏ, nên bà đã dẫn chúng về phòng ngủ trước rồi.

Lận Đình không tiện về phòng say giấc một mình, nên chủ động ngồi gác đêm với Hoắc Tiểu.

Chẳng qua cô không phải người thích bạc đãi bản thân.

Cô sai khiến Hoắc Tiểu đi pha trà, còn cô mở tủ bát, lấy hạt hướng dương do chính mẹ chồng cô trồng ra.

Hạt hướng dương vẫn còn sống, cũng không có nhiều, mẹ chồng cô tích góp rồi cất kỹ, chờ đến Tết mới lấy ra nướng ăn.

Tuy rằng loại hướng dương này không có nhân, thế nhưng Lận Đình lại thích nhau cả vỏ, cảm thấy vô cùng thơm. Chẳng qua quá trình nướng rất rắc rối.

Bây giờ không có ti vi, không có di động, vừa hay có thể nướng để g.i.ế.c thời gian.

Kết quả, chờ Hoắc Tiểu pha trà xong, trên bếp lò đã có một hàng hạt hướng dương.

Sợ cô bị bỏng, sau khi đưa trà cho cô, Hoắc Tiểu khẽ đẩy cô một cái: “Để anh nướng cho, cho ngồi sang bên cạnh đi.”

Lận Đình đưa chiếc đĩa để lật hạt hướng dương cho anh, khẽ xê móng, chừa ra một chỗ trống cho anh rồi, rồi nói: “Em có chuyện này muốn nói với anh.”

“Em nói đi.”

“Anh có biết chuyện mẹ không muốn đến bộ đội không?”

Hoắc Tiểu khá ngạc nhiên: “Mẹ nói với em là mẹ không muốn đi à?”

Lận Đình lắc đầu, sau đó lại gật đầu: “Mẹ nói mẹ đã quen sống trong thôn rồi, thế nhưng em cảm thấy hình như mẹ sợ liên lụy đến anh ấy...” Dứt lời, cô thuật lại nguyên văn đoạn đối thoại giữa mình và mẹ chồng cho anh nghe.

Vân Mộng Hạ Vũ

Quả nhiên, Hoắc Tiểu cau mày, sau đó nhanh chóng thả lỏng ra. Anh nhìn vợ mình, nói bằng giọng điệu chân thành: “Cảm ơn, để anh nói chuyện với mẹ.”

Được anh cảm ơn một cách trịnh trọng như thế, Lận Đình cảm thấy rất ngại ngùng, dù sao cô làm thế cũng là vì có lòng riêng.

Nhưng khi nên bày tỏ, cô cũng không phải con ngốc: “Có gì đâu mà cảm ơn, đó là do mẹ rất tốt, dù sao mẹ đã nói với mẹ rồi, nếu mẹ không đi, em cũng sẽ không đi.”

Hoắc Tiểu: “...”

Tuy anh rất vui khi quan hệ giữa vợ và mẹ hòa thuận, thế nhưng khi hai người hòa thuận đến mức có thể ném anh sang một bên, tâm trạng của Hoắc Tiểu lại khá phức tạp.

Đêm hôm qua ngủ không đủ giấc.

Thế nên Lận Đình chưa từng gác đêm hoàn toàn không biết bản thân đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Lại càng không biết rằng, mình đã ghé vào đùi chồng mà ngủ.

Cô chỉ biết, khi cô tỉnh giấc, cô đã thấy mình nằm trên giường, trên giường chỉ còn mỗi mình cô.

Vốn Lận Đình còn có chút xấu hổ, không cần nghĩ cũng biết chính Hoắc Tiểu đã bế cô về.

Thế nhưng, chờ cô thu dọn xong, mất tự nhiên đi ra mở cửa, thì lại chẳng nhìn thấy anh đâu nữa.

Hỏi ra mới biết, anh đã đi chúc tết bộ trưởng Hồ của bộ vũ trang từ sáng sớm rồi, thuận tiện sẽ hỏi thăm chuyện đối tượng xem mắt của Đại Ny.

Vì thế, Lận Đình lập tức ném chút mất tự nhiên kia ra sau đầu.

Cô vừa ăn sáng, vừa chiêu đãi đám trẻ con đến chúc tết.

Cùng lúc đó.

Hoắc Tiểu rời giường từ lúc sáng tinh mơ, hiện tại đang ngồi trong văn phòng của bộ trưởng Hồ.

Ở thời đại này, lễ tết không có lịch nghỉ, ngày mùng một đầu năm mà bộ trưởng Hồ vẫn phải đi làm như thường.

Thấy anh em tốt bất ngờ đến thăm, bộ trưởng Hồ vui mừng không thôi.

Hai người đã vài năm không gặp, nên có rất nhiều lời muốn nói với nhau, từ công việc, thời sự, đến chuyện gia đình.

Hai người trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ, trà cũng vơi mấy chén rồi, Hoắc Tiểu mới giải thích mục đích đến.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bộ trưởng Hồ ngậm điếu thuốc lá: “Chỉ mỗi việc cón con này cũng đáng để cậu đích thân đến vào ngày mùng một đầu năm à? Hai anh em chúng ta đâu mấy lễ nghi khách sáo thế này, gọi một

cuộc điện thoại là được rồi mà. Sao hả? Chẳng lẽ là bị vợ đuổi ra khỏi nhà?”

Dứt lời, trên gương mặt không đứng đắn của người đàn ông trung niên còn xen lẫn ý cười đáng khinh, hoàn toàn chẳng có dáng vẻ nghiêm túc như khi đứng trước mặt người khác.

Hoắc Tiểu không để ý đến ông ta, chẳng qua nghĩ đến dáng vẻ vợ ngoan ngoãn ghé vào đầu gối mình, khóe miệng anh không nhin được mà cong lên: “Có một vài việc có nói anh cũng không hiểu.”

Lời này khiến bộ trưởng Hồ không vui: “Sao ông đây lại không hiểu? Ông đây đã có ba đứa con rồi, chẳng lẽ lại kém hiểu biết hơn thằng nhóc chớm mọc lông vừa khai trai là cậu chắc?”

Nói đến đây, ông ta cũng chẳng có tâm trạng đùa mà đùa giỡn nữa. Ông ta ngoắc ngoắc cậu em trước mặt lại gần, rồi nhẹ giọng hỏi: “Chuyện đứa bé... cậu đã kể rõ với em dâu chưa?”

Lúc trước bộ trưởng Hồ cũng là cấp dưới của lý trưởng Ngụy, lại có quan hệ tốt với Hoắc Tiểu, cho nên, ông ta là một trong số ít người biết về lai lịch của cặp song sinh.

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Đây là chuyện lớn, vì thế em tính đợi sau khi cô ấy theo quân, em mới nói cho cô ấy sau.”

Nghe vậy, bộ trưởng Hồ lại ngả người về sau, dựa lưng vào lưng ghế, tiếp tục hút thuốc. Khói thuốc nhả ra rồi lượn lơ trước mặt ông ta: “Cậu làm thế là đúng, cẩn thận không bao giờ thừa, thế nhưng... Vợ cậu là người tốt, cậu phải đối xử tốt với người ta đấy.”

“Vì thế em mới đến tìm anh đây.”

Động tác hút thuốc của bộ trưởng Hồ khẽ khựng lại, ông ta cười mắng: “Tôi biết ngay là thằng nhóc nhà cậu không thể đến đây

chỉ vì chút việc cón con kia mà. Nói đi, coi như nể mặt hai chai rượu thuốc cậu mang đến.”

Hoắc Tiểu: “Anh giúp em sắp xếp một công việc trong xưởng gia cụ của huyện với.”

Chương 47: Chương 47

Quan hệ của ông ta và mấy lãnh đạo trong thị trấn cũng không tệ lắm, sắp xếp công việc cho một người không phải chuyện gì quá khó khăn, thế nhưng: “Tay nghề thế nào? Sắp xếp cho ai?”

Tuy đồng đội ông ta không phải loại người không đáng tin cậy, thế nhưng bộ trưởng Hồ vẫn có trách nhiệm phải hỏi rõ ràng.

Hoắc Tiểu hiểu được sự băn khoăn của đối phương: “Anh cả của vợ em, tay nghề không thành vấn đề, tính cách cũng hàm hậu, kiên định... Anh có thể tổ chức một buổi kiểm tra, quan sát tay nghề anh ấy thế nào rồi quyết định có nhận người hay không cũng không muộn.”

“Anh cũng nói là vợ em không có chỗ nào để chê rồi còn gì, bây giờ cô ấy còn nguyện ý theo quân, sau này không biết bao giờ mới có thể quay về thăm nhà mẹ đẻ, cho nên em mới muốn sắp xếp cho anh cả cô ấy một công việc.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Anh từng nói sẽ bù đắp cho vợ, đó không phải là lời nói suông.

Nhận được lời giải thích, bộ trưởng Hồ đồng ý gật đầu. Ông ta cảm thán: “Đều nói quân nhân không dễ dàng, thật ra người nhà quân nhân cũng rất khó khăn. Thằng nhóc cậu có thành ý như vậy là rất tốt.”

Biết đối phương nói vậy là đã đồng ý với mình, Hoắc Tiểu cười cười: “Thế em đây đành thiếu anh một nhân tình vậy.”

Bộ trưởng Hồ cất giọng cười to: “Tôi sẽ ghi nợ! Tôi sẽ nhớ kỹ món nợ này.”

Dứt lời, ông ta đứng dậy: “Đi thôi, tôi biết cậu không có nhiều thời gian, bây giờ chúng ta đến xưởng gia cụ luôn. Nếu thuận lợi, thì ngày mai cậu có thể bảo anh vợ cậu đến kiểm tra.”

Chuyện này càng nhanh càng tốt, thế nên Hoắc Tiểu cũng không nói mấy lời khách sáo. Anh đứng dậy theo bộ trưởng Hồ ra ngoài.

Lúc xuống lầu, bộ trưởng Hồ lại thì thầm một câu: “Đến cũng đến rồi, giữa nay ở lại ăn cùng anh một bữa cơm nhé. Tay nghề nấu nướng của chị dâu cậu là thế này này.”

Nhìn đối phương vừa nói vừa giơ ngón cái, Hoắc Tiểu suy nghĩ vài giây, rồi gật đầu đồng ý.

Đi lên thị trấn mất nửa ngày trời.

Chờ Hoắc Tiểu về đến nhà thì đã gần bốn giờ chiều.

Anh còn chưa kịp cởi áo khoác ra, thì đã bị thím hai thắm chờ nửa ngày tiến lên hỏi chuyện.

Nghĩ đến chuyện ngày kia là ngày hẹn xem mắt, Hoắc Tiểu cũng có thể hiểu cho tâm trạng của bà ta.

Lại thấy vợ đang híp mắt ngồi cạnh bếp lò sưởi ấm, anh cũng dứt khoát ngồi xuống cạnh cô, vừa hơ tay vừa nói: “Cháu cảm thấy mỗi này không thích hợp.”

Trần Quế Lan hiếm lắm mới có được một thằng con rể là người thành phố, đêm qua vui vẻ đến độ không thể chợp mắt, sao có

thể chấp nhận một đáp án thế này. Bà ta lập tức truy hỏi: “Sao lại không thích hợp? Bị ngốc, hay bị tàn tật?”

Khóe môi Lận Đình giật giật, chẳng lẽ chỉ cần không bị ngốc hoặc không bị tàn tật, thím hai đều có thể chấp nhận ư?

Hồ Tú mất hứng quát bà ta: “Nói cái gì thế? Nhân phẩm quan trọng nhất, chờ nhóc Tiểu nói xong rồi cô hỏi cũng không muộn.”

Trần Quế Lan rụt cổ lại: “Em... em chỉ hi vọng con cả được gả vào thành phố để hưởng phúc thôi mà...”

Hoắc Tiểu không ủng hộ quan điểm này của bà ta, anh cau mày: “Trong thành phố cũng có rất nhiều gia đình còn chẳng bằng nông thôn đâu.”

Trần Quế Lan có sự kính trọng trời sinh với người thành phố, nghe thế thì không cho là đúng: “Vậy thì họ cũng là người thành phố.”

Hồ Tú lười mắng cô em dâu này nữa, nên hỏi thẳng con trai: “Thế vì sao thẳng nhóc kia lại không hợp?”

Hoắc Tiểu kể lại những gì mình hỏi thăm được cho mọi người nghe: “Năm nay tên kia hai mươi hai tuổi, còn chưa học hết cấp hai, không có công việc đứng đắn, thích đeo phũ hiệu hồng lên cánh tay rồi đi phá loại khắp nơi. Đúng rồi, chiều cao... cũng cao tầm thím hai thôi.”

“Chỉ vậy thôi mà cháu đã bảo không thích hợp ư? Điều kiện vẫn tốt chán. Người ta chính là người thành phố đó.” Trần Quế Lan rất không hiểu đối phương không thích hợp ở chỗ nào, đàn ông thấp một chút cũng có sao đâu, không có công việc cũng không cần lo lắng, vì dù sao cha đối phương cũng là chủ nhiệm phân xưởng cơ mà.

Hiếm khi Hồ Tú tức giận: “Tôi thấy cô điên rồi.”

Lận Đình nhìn thím hai cao cỡ một mét năm, cũng thấy bà ta điên rồi.

Không đề cập đến những điều kiện linh tinh như gia đình, học vấn, nghề nghiệp gì đó, chỉ riêng chiều cao này cô đã không chấp nhận được rồi, ừm, cô khá coi trọng vẻ ngoài.

Nghĩ đến đây, Lận Đình đưa mắt nhìn người đàn ông có mặt mày tuấn tú ở bên cạnh, cảm thấy càng nhìn càng hài lòng.

Cảm nhận được tầm mắt của vợ, Hoắc Tiểu nghiêng đầu, thấp giọng hỏi cô: “Sao thế?”

Lận Đình: “Anh uống rượu à?”

“Chỉ uống hai chén, mùi nồng lắm à?”

Lận Đình lại hít hít thêm hai cái: “Thế thì không, chẳng qua trên quần áo có mùi thoang thoảng thôi.”

Nói đến quần áo, Hoắc Tiểu vô thức sờ túi áo khoác.

Sau vài giây do dự, anh vẫn lẳng lặng lấy một túi giấy ra, nhét vào túi áo của cô.

Lận Đình giơ tay sờ theo bản năng: “Gì thế?”

Hoắc Tiểu ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng đáp lời: “Đồ ăn vặt.”

Hôm qua anh phát hiện, vợ anh là một bé tham ăn.”

Cho nên trên đường về, anh đặc biệt ghé vào hợp tác xã mua bán mua chút đồ ăn vặt.

Trong túi là bánh đào, hộp tác xã mua bán cũng chỉ còn lại có hai miếng, thì thế anh giữ lại cho riêng vợ.

Nhưng dù sao đây cũng là hành vi ăn mảnh, đây lại là lần đầu tiên Hoắc Tiểu làm ra hành vi này, thế nên anh có hơi mất tự nhiên, hành động cũng có chút lén le lén lút.

Vân Mộng Hạ Vũ

Anh không ngờ rằng, anh đã lén lút như vậy rồi mà vẫn bị Quả Quả thấp bé đứng gần đó nhìn thấy. Thằng nhóc kia lập tức ồn ào: “Cha lén mua đồ ăn ngon cho mẹ, con cũng muốn ăn.”

Mồng hai tết là ngày con gái đã lấy chồng về chúc tết nhà mẹ đẻ.

Hồ Tú cũng từng là con gái của người, tuy cha mẹ bà đã mất, thế nhưng những anh chị em từng quan tâm chăm sóc bà vẫn còn sống.

Vì thế hôm nay không chỉ có mỗi Lận Đình cần về nhà mẹ đẻ, mà Hồ Tú cũng phải về.

Nhưng nhà mẹ đẻ của bà và nhà họ Lận không cùng một hướng, bà lại dẫn theo cặp song sinh long phượng, nên chắc chắn không thể đi một mình được.

Cho nên trời vừa tờ mờ sáng, Hoắc Tiểu đã đặc biệt đến mượn xe đạp của bộ trưởng Hồ, đưa mẹ và cặp song sinh long phượng về nhà ngoại, thuận tiện chúc tết mấy cậu mấy mợ.

Cũng may nhà họ Hồ ở ngay thôn bên cạnh, đi đi về về mất chưa đến hai tiếng đồng hồ.

Điều kiện Hoắc Tiểu dở khóc dở cười là, hơn bảy giờ anh mới về đến nhà, thế nhưng vợ anh vẫn ngủ nướng chưa chịu dậy.

Nếu là bình thường, anh sẽ để mặc cô muốn dậy lúc nào thì dậy, dù sao thời tiết lạnh thế này, dậy cũng có việc gì làm đâu.

Thế nhưng hôm nay là ngày đầu tiên con rể là anh đến thăm nhà vợ, nên không thể đi quá muộn được.

Cho nên anh chỉ đành nhẫn tâm kéo vợ mình ra khỏi ổ chăn ấm áp...

Chương 48: Chương 48

Nhà họ Lận sinh được hai cô con gái.

Con gái Lận Tương gả đến trấn bên cạnh sắp sinh con.

Năm ngoái hai vợ chồng Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng đã xách đồ đạc đến thăm chị ấy, đồng thời cũng dặn dò mừng hai này chị ấy không cần về nhà.

Cuộc hôn nhân của cô con gái thứ hai Lận Đình tràn ngập trắc trở, cũng may hiện tại đã khổ tận cam lai, con rể thứ hai là quân nhân lại lần đầu tiên đến thăm nhà, thế nên từ sáng sớm nhà họ Lận đã bận rộn, người thì thịt gà hầm canh, người thì mổ cá thái rau...

“Sao vẫn chưa đến nhỉ? Sắp chín giờ đến nơi rồi.” Đây là lần thứ tám Lý Đào Hồng thúc giục con trai út ra ngoài cổng chờ, thấy con rể và con gái vẫn chưa đến, bà ấy lại sai cậu ấy ra ngoài đứng chờ.

Lận Hoành cũng không ngại phiền, liên tục chạy ra chạy vào.

Đừng hiểu lầm, cậu ấy làm thế không phải vì mong ngóng chị hai đâu, mà là mong ngóng anh rể hai thôi.

Những cậu thiếu niên luôn có một niềm khao khát với thế giới bên ngoài và quân đội, đều cảm thấy quân nhân chính là anh hùng.

Lúc này Lận Thắng Lợi vẫn đang làm đồ dùng gia cụ cho khách, thấy giờ này con gái và con rể vẫn chưa đến, ông ấy cũng sốt ruột lắm chứ, thế nhưng ông ấy vẫn cất lời an ủi vợ già: “Bà cũng biết là vẫn chưa đến chín giờ đấy à? Ngày nào con nhóc Đình Đình kia chẳng hơn bảy giờ mới dậy, hai đứa nó sẽ không đến nhanh thế đâu.”

Tất nhiên Lý Đào Hồng cũng biết chuyện này, thế nhưng bà ấy không thể kiềm chế được nỗi sốt ruột dưới đáy lòng, vì thế trợn trắng mắt lườm chồng một cái: “Chỉ mỗi ông thông minh thôi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngày nào Lận Thắng Lợi cũng vì vợ mắng, mắng vài câu không đau cũng chẳng ngứa, thế là ông ấy nở nụ cười hàm hậu, rồi lại cúi đầu làm việc.

Lận Vĩ đang giúp đỡ cha và anh cả thấy vậy thì cất giọng nói đùa: “Con đoán hai đứa xách nhiều quà quá, không xách nổi nên mới đi chậm như thế. Mẹ, mẹ chú yên tâm chờ con gái và con rể hiếu thuận là được rồi.”

Quả nhiên, Lý Đào Hồng bị những lời này chọc cười: “Nhà này có mỗi mình con là biết ăn nói thôi. Nhưng mẹ không cần quà cáp gì cả, chỉ cần hai vợ chồng son chúng nó sống hạnh phúc với nhau là được rồi.”

Đây là lời thật lòng, thân là cha mẹ, luôn hết lòng lo lắng cho con cái.

Hơn nữa, cũng không biết cậu con rể chưa thấy mặt kia đối xử với con gái bà ấy thế nào nữa?

Nếu không phải mừng một tết đến nhà thông gia thì không được hay cho lắm, thì hôm qua bà ấy đã chạy đến xem thế nào

rồi.

Bà ấy không định chờ thẳng năm về báo tin nữa, mà tháo chiếc tạp dề buộc bên hông ra, lại búi gọn mái tóc lên, rồi định đích thân ra ngoài xem thế nào.

Không ngờ bà ấy vừa đi đến cửa, đã thấy thẳng năm vội vàng chạy về, vừa chạy vừa hét: “Anh rể hai đến rồi, cha mẹ, anh rể hai, chị hai về rồi.

Tiếng hét lớn vô cùng.

Không chỉ có Lý Đào Hồng và những người trong nhà nghe được, mà đến cả hàng xóm hai bên trái phải cũng nghe được, họ tò mò chạy ra xem.

Có hàng xóm thường ngày lắm miệng đang chuẩn bị hỏi hai câu, thì thấy toàn bộ người nhà họ Lận đều ra ngoài đón, đến cả Viên Viên mới năm tuổi cũng vui vẻ chạy theo.

Thấy cả nhà họ vờ như không nhìn thấy mình, hàng xóm nọ cảm thấy mất mặt, bèn cất giọng chua chát: “Nhìn nhà họ Lận hèn mọn chưa kia. Chỉ là một đứa con rể quân nhân thôi mà nhà họ đã nịnh bợ đến mức đó rồi, đối phương cũng chỉ là người cưới vợ lần hai thôi mà.”

Nghe thấy những lời này, một người phụ nữ cao gầy có quan hệ tốt với Lý Đào Hồng lập tức đốp chát lại: “Ôi cái miệng chó nhà bà, thấy người ta sống tốt thì bà không chịu nổi đúng không? Bà có tin tôi kể lại những lời bà vừa nói cho Đào Hồng nghe, để bà ấy xé miệng bà ra không?”

Sau khi mắng xong, thấy biểu cảm đối phương lúng túng, người phụ nữ kia mới hừ lạnh một tiếng.

Sau khi thu hồi tầm mắt, nhìn về phía đường cái, thấy Đình Đình và chồng cô ở phía xa đang tiến lại gần phía này, người phụ

nữ cao gầy thâm lẩm bẩm: “Ôi chao, vóc dáng của con rể hai này của Đào Hồng cao lớn quá nhỉ?”

Có người cất tiếng hùa theo: “Đúng đó, tôi thấy nó còn cao to hơn thằng nhóc Lận Minh nữa kìa.”

Con cả nhà họ Lận - Lận Minh cao lớn thô kệch, cao tầm một mét tám mươi lăm, có đàn ông phương bắc điển hình.

Người phụ nữ cao gầy có quan hệ tốt với Lý Đào Hồng, thấy chị em già của mình có được một thằng con rể tốt, bà ấy cũng vui lây: “Đúng là cao to hơn một chút... Ôi giờ, thấy không, chàng rể mới kia tuấn tú quá. Còn có xe đạp nữa chứ... Bộ quân trang kia cũng rất có thể diện, rất có tinh thần, khó trách đứng từ xa đã thấy Đào Hồng cười hở cả hàm răng... Đi thôi, chúng ta cũng qua đó xem, trò chuyện cùng chàng rể mới nào.”

Kết quả, hai người Lận Đình và Hoắc Tiểu nhanh chóng bị đám đông vây quanh.

Hơn nữa, đám đông còn có xu hướng càng ngày càng đông.

Nếu là bình thường, Lý Đào Hồng nóng tính đã sớm đuổi người đi rồi.

Thế nhưng cuộc hôn nhân này của Đình Đình nhà bà ấy đã vướng phải rất nhiều lời bàn tán, bây giờ con rể tài năng, xuất sắc thế này, tất nhiên bà ấy phải khoe ra rồi.

Đương nhiên, đợi vợ chồng son vào nhà, ý đồ khoe khoang của bà ấy cũng lập tức tan biến sạch, bắt đầu đuổi người.

Nhưng lúc này, tầm mắt của tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào những túi đồ to đùng mà hai người Lận Đình mang đến, chẳng ai chịu đi cả.

Ngay cả người phụ nữ cao gầy nói giúp kia cũng ở lại, dựa vào khung cổng mà trêu: “Ôi chao, Đào Hồng, bà làm thế là không đúng đâu nhé. Đây là lần đầu tiên chàng rể mới đến thăm nhà, chắc chắn sẽ mang theo không ít đồ tốt, bà cũng phải cho mọi người được mở rộng tầm mắt chứ.”

“Đúng đó, đúng đó. Đừng có giấu diếm thế chứ, khi con rể tôi đến thăm nhà, tôi cũng cho mọi người xem quà rồi còn gì.”

“Đúng đó, chờ Ny Nhi nhà tôi về, tôi cũng sẽ gọi mọi người đến xem.”

Mọi người đã nói đến mức này rồi, biết họ cũng chỉ muốn hóng hớt, lại là hàng xóm láng giềng, nên Lý Đào Hồng cũng không tiện từ chối nữa, hào phóng mở một chiếc túi ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lúc trước con gái đã lén thì thầm vào tai bà, rằng con rể và bà thông gia đã chuẩn bị rất nhiều đồ tốt, khiến bà ít nhiều cũng có chút lòng hờn ghen.

Thế nhưng khi mở một túi to trong đó ra, bà ấy kéo kéo hai cái, sau khi nhìn rõ những món đồ bên trong, bà lại lập tức siết chặt miệng túi lại.

Khó trách bà ấy ngạc nhiên đến vậy, thật sự là bên trong đều là đồ quý giá cả.

Ngoài vải dệt ra, còn có t.h.u.ố.c lá và rượu. Chỉ riêng hai thứ này thôi đã vượt xa số tiền sính lễ của những gia đình bình thường rồi.

Ở thời đại này, con gái về nhà mẹ đẻ cùng lắm cũng chỉ mang mấy quả táo, mấy quả trứng gà, không thì xách theo nửa cân thịt cũng khiến người ta hâm mộ lắm rồi.

Chương 49: Chương 49

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Đào Hồng vừa vui vẻ vừa cảm thấy có chút phồng tay, đồng thời lại càng không muốn lấy ra cho mọi người xem nữa.

Đùa à, tuy bà ấy không được ăn học nhiều, thế nhưng bà ấy cũng biết đạo lý không được khoe khoang tiền tài.

Về phần hàng xóm không vui á? Ai thêm quan tâm?

Lúc này toàn bộ lực chú ý của bà đều tập trung lên người Hoắc Tiểu, làm gì còn tâm trạng mà đi ứng phó với người ngoài nữa.

Con rể có năng lực, lại quan tâm săn sóc con gái, thân là mẹ vợ, tất nhiên bà ấy rất vui mừng.

Thế nhưng con rể quá tài giỏi, bây giờ còn mang đến nhiều quà cáp thế này, trong lòng bà ấy lại chợt cảm thấy bất an.

Bà ấy thầm nghĩ, chút nữa bà ấy chỉ lấy một hai thứ thôi, những thứ khác sẽ để hai đứa xách về.

Bà không nghĩ nữa, sau khi đuổi mấy người hàng xóm đi, bà mới đi vào nhà. Thế nhưng bà còn chưa kịp lên tiếng nói gì, thì đã nghe thấy một chuyện khiến bà điếng người.

“Cái gì? Tìm việc cho thằng cả?” Còn là công việc trên xưởng gia cụ ở thị trấn nữa chứ? Nếu thật sự được tuyển, thì thằng cả sẽ trở thành người làm công ăn lương, thành người có bát sắt, cả đời đều có hi vọng.

Chứ không giống như bây giờ, dân chúng đều nghèo, làm gì có mấy nhà nỡ bỏ tiền làm nội thất cỡ lớn. Dù tay nghề tốt đến đây thì cũng chẳng có chỗ mà bộc lộ, mà thể hiện, căn bản chẳng kiếm được mấy đồng.

Hoắc Tiểu: “Vẫn chưa chắc chắn ạ. Con và xưởng trưởng của xưởng gia cụ đã hẹn trước rồi, chiều nay con sẽ đưa anh cả đến đó, sau khi vượt qua bài kiểm tra thì mới có thể được tuyển.

Anh vừa dứt lời, ngoại trừ Viên Viên chẳng hiểu mấy người lớn đang nói gì ra, thì những người còn lại trong nhà họ Lận đều vui mừng không thôi.

Từ nhỏ Lận Minh đã theo Lận Thắng Lợi học nghề, là người có tay nghề nổi tiếng ở mười dặm tám thôn quanh đây. Công việc này chẳng khác nào đã nắm chắc trong tay.

Nghĩ thế, Lận Minh lại càng kích động hơn, sắc mặt anh ấy đỏ bừng, đôi bàn tay to rộng không ngừng chà sát vào nhau.

Anh ấy vốn có chút sợ em rể hai, cảm thấy đối phương vừa lạnh lùng vừa khó gần, không ngờ đối phương lại tặng mình một niềm vui bất ngờ lớn đến mức này.

Anh ấy rất muốn nói hai câu để bày tỏ sự cảm kích, thế nhưng bình thường anh ấy không giỏi ăn nói, lúc này lại càng không nặn ra được chữ nào.

Tình huống của mấy người còn lại cũng không tốt hơn Lận Minh bao nhiêu, tuy mồm mép của Lận Vĩ khá lưu loát, nhưng anh ấy không vội lên tiếng, chỉ nở nụ cười ấm áp, dưới đáy mắt lại âm thầm đánh giá.

Vì thế, bầu không khí dần rơi vào tình trạng xấu hổ.

Cuối cùng, vẫn là Lận Đình ngồi bên cạnh người đàn ông chậm rãi lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Sao hôm qua không nghe anh kể chuyện này?”

Nói ra khó tránh khỏi giống như kể công, Hoắc Tiểu quen làm nhiều nói ít rồi, nghe vợ hỏi vậy, anh cũng chỉ bình tĩnh đáp: “Anh vốn định nói rồi, nhưng bị Quả Quả quấy một lúc thì quên mất.”

Nghe vậy, nhớ lại chuyện ngày hôm qua, trên gương mặt Lận Đình hiện lên sự xấu hổ, cô không nhịn được mà giận trách: “Việc này đều tại anh cả.”

Hoắc Tiểu tốt tính nhận lỗi: “Ừm, đều là lỗi của anh.”

Thấy vậy, Lý Đào Hồng dần cảm thấy tò mò.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình vốn không định nói, thế nhưng thấy người nhà quá vui mừng vì Hoắc Tiểu giới thiệu công việc cho, vui đến độ không nói lên lời, cô bèn quyết định kể ra để mọi người thả lỏng, vì vậy mới nói một năm một mười.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, mọi người đều cười ầm lên. Lý Đào Hồng vừa cười vừa nói: “Thế cuối cùng miếng bánh đào kia rơi vào miệng ai?”

Lận Đình cố ý khuấy động bầu không khí, vì thế cô vô cùng thân thiết đập vào cánh tay của người đàn ông ngồi cạnh, hắng giọng: “Mẹ đi mà hỏi anh ấy.”

Hoắc Tiểu mím môi cười: “Đình Đình lấy một nửa ạ.”

Đột nhiên bị gọi là Đình Đình, trong lòng Lận Đình giống như bị móng mèo cào nhẹ một cái, vô cùng mất tự nhiên, trên mặt

cũng vô thức hiện ra biểu cảm ghét bỏ: “Mặt mặt như thế mà chỉ lấy được có nửa miếng bánh, thật sự lố nặng.”

Lý Đào Hồng cười mắng: “Đừng có chiếm hời còn khoe mẽ. Con rể làm vậy cũng là vì con thôi mà.” Dứt lời, bà ấy lại nhìn về phía con rể: “Đứa con gái này của mẹ được mẹ và cha nó chiều hư, con rể bao dung cho nó nhiều hơn nhé.”

Tuy nói thì nói vậy, nhưng không có ý bảo con gái mình sửa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mặc dù lần đầu tiên làm con rể, thế nhưng Hoắc Tiểu không phải người ngốc, anh lập tức tỏ thái độ: “Đình Đình tốt lắm ạ, trái lại là con đã khiến cô ấy thiệt thòi nhiều.”

Lận Đình: “Mẹ, mẹ đừng thấy con rể mẹ thoát trông lạnh như băng, thế nhưng trong lòng lại rất tinh tế đấy. Lần này t.h.u.ốc lá và rượu anh ấy mang đến đều là đồ nhờ lãnh đạo ở thành phố Dung mua giúp, không có quan hệ thì không mua được đâu. Còn hoảng và thổ kia nữa, cũng là tự anh ấy vào núi săn, lúc quay về tay chân lạnh như băng vậy, còn tắm vải dẹt kia nữa...”

Thật ra cô không thích cách kể lể thế này, cô cũng không có ý định khoe khoang.

Chẳng qua miệng chồng cô cứ như hũ nút ấy, chẳng bao giờ kể những vất vả sau lưng ra gì cả, thế nên Lận Đình chỉ có thể kể thay anh.

Ít nhất có những chuyện này làm tiền đề, mới có thể để cha mẹ thấy Hoắc Tiểu thật sự đối xử tốt với cô, thậm chí yêu ai yêu cả đường đi, quý trọng cả người nhà cô.

Sau này có nhắc đến chuyện theo quân, mọi người cũng sẽ bớt lo hơn một chút.

Quả nhiên, Lận Đình vừa giải thích xong, dừng nói hai người già và Lận Minh đôn hậu, đến cả Lận Vĩ, nụ cười trên gương mặt anh ấy cũng thật lòng hơn vài phần.

Họ không phải cười vì nhận được những món quà quý giá hiếm thấy, mà cười vì sự coi trọng của Hoắc Tiểu dành cho Lận Đình.

Sau khi hiểu được tấm lòng sau từng món quà, Lý Đào Hồng bèn từ bỏ ý định bảo hai đứa bé xách đồ về, mà thâm nghĩ nên chuẩn bị quà đáp lễ, nếu không đủ thì phải đến nhà chị em tốt để mượn một chút.

Nghĩ đến đây, bà lại đứng ngồi không yên, mà ngoắc tay với Hà Vân - con dâu cả cũng đang hưng phấn đến độ hai má đỏ bừng: “Dâu cả, đi thôi, chúng ta đi nấu cơm, ăn sớm để thẳng cả còn lên thị trấn sớm, cũng không thể để lãnh đạo người ta chờ được.”

“Vâng.” Hà Vân nhanh nhẹn đồng ý, rồi xoay người đặt Viên Viên trên tay vào lòng chồng.

Khi đi đến cửa, Lý Đào Hồng phát hiện ra con gái mình xuống giường xỏ giày, bèn trợn trắng mắt lườm cô: “Không mượn con, có mẹ và chị dâu cả con là được rồi.”

Hà Vân cũng cười: “Đình Đình cứ ngồi đi, con gái về nhà mẹ đẻ là khách, lại nói, đồ ăn cũng chuẩn bị hòm hòm rồi.”

Chương 50: Chương 50

Nghe vậy, nghĩ đến chuyện bản thân cân nhắc suốt nhiều ngày nay, Lận Đình cũng không miễn cưỡng nữa. Cô lại thu chân lên giường, rồi mới nói: “Mẹ chồng bảo con cứ ở nhà một đêm, để sáng mai con chuẩn bị đồ ăn sáng cho cha mẹ vậy.”

“Ơ? Hôm nay có thể ngủ lại à? Sao con không nói sớm, bà thông gia cũng tốt bụng quá thể.” Tốt hơn mẹ chồng của Lận Tương nhiều.

Lý Đào Hồng sắp bước chân qua bậc cửa, lại vội vàng ngược lại, bà cười đến độ đôi mắt híp lại, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Nếu không đón cả bà thông gia và hai đứa bé đến đây luôn nhé, người một nhà càng đông càng náo nhiệt mà.”

Hoắc Tiểu cũng cười: “Không cần đâu ạ, mẹ con đưa hai đứa bé đến nhà cậu rồi, tối nay cũng không về.”

Khóe miệng Lý Đào Hồng hơi xụ xuống, cảm thấy có chút đáng tiếc, thế nhưng bà ấy cũng không nói gì nữa, vui vẻ đi vào phòng bếp.

Nhân cơ hội này, Lận Đình nói ra ý tưởng để dân làng nuôi thỏ của mình.

Tuy thời tiết ở phương Bắc khá lạnh, nhưng chỉ cần chú ý đến độ ẩm, chăm sóc đúng cách thì vẫn có thể nuôi một số loại thỏ có lông dài rậm có thể chịu rét. Vấn đề cần lo lắng hiện tại là làm thế nào để tìm được nguồn ra.

Và chắc chắn người phụ trách sẽ phải làm đơn xin, phải bàn bạc với lãnh đạo cấp trên nhiều lần để được hỗ trợ tài chính, thậm chí còn phải chạy đến thành phố Hoa Thành để học tập.

Thương mại, xuất khẩu, phiếu ngoại hối,... đối với dân chúng ở tầng chót mà nói, đây hoàn toàn là những chuyện nằm bên ngoài nhận thức.

Cho nên, Lận Thắng Lợi và Lận Minh nghe mà cái hiểu cái không.

Còn Lận Vĩ và Hoắc Tiểu chỉ nghe một chút đã hiểu.

Chẳng qua, hai người đều không vội nói chuyện, mà đều thầm cân nhắc tính khả thi của ý tưởng này.

Một lúc lâu sau, Hoắc Tiểu cất tiếng trước: “Chiều nay khi lên thị trấn, anh sẽ đến công xã tìm bí thư Vương để đề cập đến chuyện này.”

Lận Vĩ cũng nói: “Chuyện này không dễ đâu, chưa chắc bí thư Vương đã nguyện ý mạo hiểm, em đừng ôm quá nhiều hi vọng.”

Lận Đình xua tay: “Em cũng chỉ thuận miệng nhắc đến mà thôi, nếu thành công thì ít nhất chúng ta có thể bố trí một số người vào nhà máy, nếu không thành công thì cũng chỉ là vài lời linh tinh thôi.”

Thật ra nếu nghiêm túc một chút, cô phải thống kê số liệu và viết một bản báo cáo, như thế thì khả năng được chấp nhận sẽ cao hơn.

Thế nhưng cô không phải nhân viên nhà nước, cũng không muốn quá nổi bật trong cái giai đoạn nhạy cảm này, càng không có tham vọng, nên cuối cùng cô cũng không động bụng.

Chiều hôm đó.

Sau khi Hoắc Tiểu và Lận Minh đạp xe rời đi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Người nhà họ Lận đều có thói quen ngủ trưa, thế nhưng hôm nay tất cả đều ngồi chờ ở nhà chính.

Lận Đình đang chơi cờ với anh hai để g.i.ế.c thời gian, thấy trái tim cha mẹ và chị dâu đều như sắp bay ra ngoài đến nơi, cô thuận miệng nhắc đến chuyện theo quân.

“Hả? Con phải theo quân á?” Quả nhiên lực chú ý của Lý Đào Hồng bị dời đi, cho dù trong lòng đã sớm có dự đoán, thế nhưng khi ngày này đến thật, bà ấy vẫn không nỡ: “Bao giờ con đi?”

Lận Đình: “Ít nhất một tháng nữa, dù sao cũng phải chờ Hoắc Tiểu làm quen với đơn vị mới đã rồi con mới đến được.”

Thật ra, ngoại trừ những lý do đã nêu, cô rất bằng lòng đi theo quân, vì sau khi tiếp xúc lâu dài, xác suất cô bị nhận ra không phải nguyên chủ là rất cao.

Cho đến bây giờ, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng bị anh hai thả ở trạm xe lửa đó, Lận Đình vẫn cảm thấy lông tơ dựng ngược lên.

Thấy con gái không tim không phổi, Lý Đào Hồng tức giận đập cô một cái: “Con nhóc vô tâm này, một tháng chỉ chớp mắt là qua, con đến quân đội rồi, không biết phải bao nhiêu năm nữa chúng ta mới có thể gặp lại một lần.”

Dứt lời, hốc mắt bà ấy lập tức đỏ lên. Không thể trách bà mau nước mắt được, bà thật sự không nỡ để con gái đi xa.

Lận Đình vốn muốn đi càng nhanh càng tốt, thấy bà ấy như vậy, chớp mắt cô cũng dần trở nên chua xót. Thế nhưng cô sợ càng

dỗ bà ấy, thì bà ấy lại càng khó nhiều hơn, vì thế trêu chọc nói: “Thế con không đi nữa. Dù sao từ Thiên Kinh về đây cũng chỉ mất bốn ngày đường xe, bảo Hoắc Tiểu mỗi năm tranh thủ về một chuyến là được.”

“Con nói linh tinh gì thế? Vợ chồng sao lại không ở bên cạnh nhau? Bà đây còn muốn bế cháu ngoại trai đấy.”

Để đánh lạc hướng mẹ già khỏi sự bi thương, Lận Đình - người chưa từng được nắm tay trai - nói linh ta linh tinh với giọng điệu nghiêm túc: “Thế cháu ngoại gái không được ạ?”

Lý Đào Hồng giơ tay lên: “Con nhóc c.h.ế.t tiết kia, mẹ thấy con thiếu đánh rồi. Nếu bà đây trọng nam khinh nữ, còn có thể cưng chiều con và chị cả con đến vô biên như thế.”

Nhắc đến con gái, Lý Đào Hồng nhìn con gái út ở trước mặt, sau một lát do dự, bà ấy vẫn ướm lời hỏi thử: “Mấy hôm nữa chị con sinh con, nếu có thời gian thì con đến thăm chị con một lát nhé? Chị em ruột, làm gì có thù qua đêm.”

Nghe vậy, Lận Đình ngẩn người trong giây lát, mới lục lọi trong đồng ký ức về mâu thuẫn giữa nguyên chủ và Lận Tương, nhất thời cô cũng không biết nên dùng biểu cảm gì mới thích hợp nữa.

Nhắc mới nhớ, cô và Lận Tương đều được cha mẹ chiều chuộng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Thế nhưng thành tích của chị gái Lận Tương khá bình thường, chưa tốt nghiệp cấp hai đã bỏ học.

Thật ra người nhà vẫn luôn khuyên chị ấy cố thêm một thời gian nữa để lấy cái bằng tốt nghiệp, thế nhưng chị ấy không

nghe lọt. Lúc đó mới mười sáu tuổi, thế mà đã dám lén yêu đương.

Người yêu của chị ấy chính là anh rể hiện tại, hai người là bạn học cấp hai.

Tuy nói ở đời sau, như thế sẽ bị cho là yêu sớm, thế nhưng ở thời đại này, chuyện này quá bình thường.

Thấy con gái cố chấp như vậy, thằng nhóc kia cũng sáng sủa, tuấn tú, Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng chỉ đành đồng ý.

Chẳng qua vẫn giữ chị ấy ở nhà đến năm mười tám tuổi mới gả đi.

Nguyên chủ nhỏ hơn Lận Tương bốn tuổi, khi cô ấy mười lăm tuổi, chị gái mười chín tuổi đã sinh con.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lại thấy anh rể thi lên cấp ba, còn nghĩ cách để thi lên đại học, lo lắng sau khi anh rể thi đỗ đại học sẽ nảy sinh cảm giác hơn người, ra oai với chị gái, nguyên chủ bèn khuyên chị gái tiếp tục đi học.

Hai chị em đều là bảo bối trong nhà, tuy ngày thường có chút mâu thuẫn, nhưng thật sự không có ý xấu gì với nhau cả.

Cho nên, xuất phát điểm của nguyên chủ là có ý tốt.

Nhưng mà cô ấy còn ít tuổi, miệng lại độc, những lời nói ra chẳng khác gì con d.a.o nhỏ.

Lúc đó Lận Tương vừa sinh song, là thời điểm chỗ nào cũng không thoải mái, khi những lời này lọt vào tai, chị ấy cảm thấy nguyên chủ có ý xấu.

Chương 51: Chương 51

Hai chị em cãi nhau ầm ĩ một trận lớn, tuy không nói nói cả đời sẽ không qua lại với nhau, nhưng dù sao quan hệ cũng lạnh nhạt đi nhiều.

Nguyên chủ cảm thấy chị gái không nhìn thấy lòng tốt của người khác.

Sau này nguyên chủ thi đỗ đại học, hàng năm vẫn luôn ở bên ngoài. Cho dù Lận Tương có muốn làm hòa, nhưng số lần liên lạc giữa hai chị em vẫn càng ngày càng ít đi.

Nghĩ đến đây, lại đối diện với ánh mắt mong chờ của mẹ, Lận Đình vốn muốn gạt đầu ngay tắp lự, thế nhưng lời đến bên miệng lại biến thành không mặn không nhạt: “Để nói sau ạ.”

Cô cũng chẳng thể làm gì khác, anh hai đang ngồi ngay bên cạnh kia kìa, anh ấy thông minh như hồ ly vậy, cô sợ mình bị lòi.

Mặc dù Lý Đào Hồng rất thất vọng, thế nhưng câu trả lời đó cũng nằm trong dự đoán, bà ấy tức giận mắng: “Con nhóc c.h.ết tiết kia, mẹ thật nợ các con mà.”

Khi Lận Minh và Hoắc Tiểu về đến nhà, trời đã tối đen.

Khi người nhà thấy biểu cảm vui sướng của Lận Minh, thì đều ngầm hiểu là mọi chuyện suôn sẻ.

Thế nhưng họ vẫn không nhịn được mà truy hỏi kết quả.

Từ sau khi rời khỏi nhà xưởng, ý cười trên miệng Lận Minh vẫn chưa từng tắt. Anh ấy không cảm thấy phiền mà trả lời: “Mọi chuyện suôn sẻ ạ.”

“Ngày kia sẽ chính thức đi làm.”

“Ít nhiều cũng nhờ có em rể.”

“Xưởng trưởng rất hòa nhã.”

Hoắc Tiểu cũng kể lại chuyện bản thân đã đề cập với bí thư Vương về chuyện nuôi thỏ, nói bà ta khá hứng thú với việc thu hoạch lông thỏ, nên xác suất bà ta chấp nhận là rất cao.

Kết quả, do quá vui mừng, nên khi đến giờ cơm, một chai rượu Hoắc Tiểu vừa mang đến lúc trưa đã được đặt lên bàn.

Phải chúc mừng!

Phải chúc mừng mới được.

Dù sao từ nay về sau, trong nhà sẽ có hai công nhân chính thức.

Cuộc sống đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Nếu không uống rượu, ăn thịt lợn để chúc mừng, thì thật sự không thể nào nói nổi.

Lận Đình ngồi cạnh chồng, nhìn thấy bát rượu to chừng nửa cân rượu để trước mặt anh, da đầu cô có chút tê dại. Cô không nhận được tiến đến gần anh, nhỏ giọng hỏi: “Tữu lượng của anh thế nào?”

Hoắc Tiểu hoàn toàn không biết sự lo lắng trong lòng vợ, chỉ tưởng cô lo cho mình, thế nên vui vẻ cúi thấp đầu, thì thầm với cô: “Uống xong bát này thì sẽ ngà ngà say.”

Hiểu rồi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình vội vàng nói với cha mẹ và các anh: “Chỉ uống một bát thôi nhé. Ngày mai Hoắc Tiểu còn phải ngồi xe nữa.”

“Một bát này chỉ khoảng nửa cân, còn không đủ nhét kẽ răng đâu. Vả lại, chiều mai em rể mới xuất phát cơ mà?” Hiếm khi được gặp em rể, Lận Vĩ không nhân cơ hội này chuốc say đối phương, thì không phải thiệt thòi lớn à?

Nửa cân rượu còn chưa đủ nhét kẽ răng á? Lận Đình lười nghe anh hai nói linh tinh, cả tối hôm đó, cô trông chừng chồng vô cùng chặt.

Trừ nửa cân rượu ban đầu ra, thì không cho Hoắc Tiểu uống nhiều hơn một giọt.

Cho dù bị cha mẹ và mấy anh trai chị dâu trêu chọc, cô vẫn kiên trì như cũ.

Không còn cách nào khác, tối nay hai người sẽ chung giường chung gối, lỡ không kiềm chế được thì sao?

Đương nhiên, mặc dù đã thành công ngăn chặn Hoắc Tiểu uống rượu, nhưng vẫn có khả năng anh mượn rượu làm càn cơ mà.

Vì thế tối đó khi nằm trên giường, Lận Đình cố gắng nép sát vào tường.

Nhà họ Lận nhiều người, khi Lận Minh kết hôn, thật sự chật chội không chịu nổi, thế nên đành phải xây thêm một gian nữa.

Tuy đều là nhà bùn cỏ, thế nhưng nóc nhà đã lợp mái ngói, trong đại đội này, cũng coi nhà là gia đình có điều kiện trong top đầu.

Khi phần lớn các gia đình đều phải chen chúc trên cùng một chiếc giường, thì Lận Đình và chị gái lại có thể ngủ một mình một phòng.

Mà căn phòng Lận Đình đang ngủ, chính là phòng của nguyên chủ trước khi lấy chồng.

Căn phòng không quá lớn, thế nhưng do trong nhà có hai thợ mộc, thế nên tất cả các dụng cụ trong phòng ngủ đều vô cùng đầy đủ.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc, không gian còn lại chỉ đủ để đặt một chiếc giường dài một mét rưỡi.

“Anh tắt nến nhé?” Hoắc Tiểu vừa rửa mặt xong, vừa vào phòng đã thấy vợ nằm trong chăn, anh ngồi ở mép giường rồi hỏi.

Lận Đình trợn tròn mắt: “Ừm, tắt đi.”

Dứt lời, ánh nến vụt tắt, căn phòng chìm trong bóng tối.

Ngay sau đó, Lận Đình cảm giác phần giường bên cạnh trùng xuống, người đàn ông cao to khỏe mạnh vén chăn lên, nằm xuống bên cạnh cô.

Đồng thời, mùi rượu nồng hơn hôm qua sộc vào mũi cô, nhưng cũng không quá khó ngửi.

Tuy đã liên tục ngủ cùng nhau hai đêm rồi, thế nhưng đây là lần đầu tiên hai người nằm cùng trong trạng thái tỉnh táo thế này.

Hơn nữa, cánh tay của hai người gần như dính sát vào nhau rồi, ngày hơi thở giao hòa liệu có còn xa không?

Nghĩ miên man như thế, Lận Đình cảm thấy cánh tay kia của Hoắc Tiểu đã bắt đầu nóng lên, cô vô thức nép sát vào tường hơn.

Thế nhưng lại không muốn đả kích lòng tự trọng của đối phương một cách rõ ràng như thế, trong lòng cô thầm cân nhắc vài lần, rồi vờ tự nhiên trở người.

Không ngờ vừa lật được một nửa, da đầu đã truyền đến tiếng tê dại vì bị kéo, cô đau đến độ hít mấy ngụm khí lạnh.

Mà bên ngoài, Hoắc Tiểu đang nằm thẳng tắp cũng cảm nhận được sự khác thường nơi bả vai, anh lập tức ngồi dậy, lo lắng hỏi: “Anh đè phải tóc em hả?”

“Ừm...” Nhưng sao lại đè trúng được nhỉ, cô nhớ lúc nằm xuống, cô đã vuốt tóc gọn lại rồi mà nhỉ?

“Đau lắm à?” Hoắc Tiểu đưa tay về phía cô: “Đau ở đâu?”

Lận Đình: “Đau đầu. Nhưng mà không sao nữa rồi, chỉ đau một lát ban này thôi.”

Tuy cô đã nói vậy, nhưng Hoắc Tiểu vẫn dùng bàn tay to xoa xoa đầu vợ.

Trong phòng tối lửa tắt đèn, mãi đến khi nơi đầu truyền đến cảm giác được xoa nhẹ, Lận Đình mới phản ứng lại đối phương đang làm gì.

Cô có chút mất tự nhiên, nên nhỏ giọng nói: “Đã không đau nữa rồi.” Cũng đâu phải trẻ con, bị đè lên tóc một chút đã đòi an ủi/

Không biết có phải Hoắc Tiểu nghe ra ý ở ngoài lời của cô không, mà cười nhẹ, bàn tay vuốt gọn lại mái tóc dài của vợ, rồi mới nằm lại vào chăn.

Nhưng lúc này, anh không duy trì tư thế ngủ ban đầu nữa, mà nghiêng người, quay mặt về phía tường, một tay xuyên qua cổ

vợ, để cô gối đầu lên tay mình, một tay đặt lên eo cô, trực tiếp ôm người vào lòng.

Không ngờ anh sẽ làm thế, cả người Lận Đình đều cứng ngắc.

Không biết vì sao không những không thể cách xa ra, trái lại càng lúc càng gần...

Cô cao khoảng một mét sáu mươi lăm, hai người ôm nhau thế này, cô vừa vịn vùi mặt vào hõm cổ đối phương.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tuy tư thế này có chút xa lạ, nhưng cô không cảm thấy khó chịu, cũng... không cảm thấy phản cảm.

Chương 52: Chương 52

Ngay khi trong đầu Lận Đình tràn ngập những suy nghĩ linh tinh, cô chợt nghe người đàn ông nói: “Ngủ đi, không phải sáng mai em còn phải dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho cha mẹ à?”

Lận Đình: “...”

Thế này bảo cô ngủ thế nào được? Trong lòng Lận Đình gào thét.

Dường như cảm nhận được tiếng gào thét trong im lặng của cô, người đàn ông lại giơ tay lên vuốt vọn mái tóc dài, có chút yêu thích không nỡ buông tay: “Đừng lo, không chạm vào em đâu.”

Lận Đình bị vuốt đến suýt dựng lông tơ, nghe vậy thì cả người cứng đờ. Nhưng chẳng bao lâu sau cô lại nghĩ... chẳng lẽ cơ thể người đàn ông này có tật gì?

“Đừng có suy đoán linh tinh, anh chỉ sợ lỡ em mang thai thì không tiện đi đường xa thôi.”

Mơ đẹp vừa thôi! Gương mặt Lận Đình đỏ bừng, cô nhắc chân đá anh một cú.

Hoắc Tiểu cười, tốt tính để mặc cô đá.

Không biết qua bao lâu, anh lại ôm cơ thể mềm mại của vợ vào lòng, cất giọng giống như cảm thán, lại giống như nỉ non: “Giường nhỏ cũng có chỗ tốt của giường nhỏ đấy chứ.”

Lận Đình vốn thiu thiu ngủ rồi, đợi phản ứng lại những lời anh nói có ý gì, cô lại đá anh thêm một cú.

Hoắc Tiểu: “...”

Hôm sau.

Hoắc Tiểu đã hình thành đồng hồ sinh học, đúng năm rưỡi sáng, anh mở mắt ra.

Anh cụp mắt, đầu tiên nhìn cô vợ đang ngủ say trong lồng n.g.ự.c mình.

Sau vài giây im lặng, anh mới chậm rãi rút cánh tay tê rần ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lại xoa xoa vài cái, đợi cảm giác tê tê biến mất, anh mới nhẹ tay nhẹ chân xuống giường mặc quần áo.

Chờ sửa soạn xong xuôi, Hoắc Tiểu lại đi đến bên giường, không ngoài ý muốn khi nhìn thấy vợ lại đang vùi mặt vào chăn, anh buồn cười kéo chăn xuống.

Mãi đến khi mắt, mũi, miệng của cô đều lộ ra, anh cúi người vuốt nhẹ ấn đường đang cau chặt của vợ, đợi đến khi hô hấp cô ổn định, anh mới xoay người đi ra ngoài.

“Con dậy sớm thế làm gì? Quay về ngủ tiếp đi.” Lý Đào Hồng cũng đã quen với việc dậy sớm, đang chuẩn bị đi đến phòng bếp thì thấy con rể đã ăn mặc chỉnh chu đi ra khỏi phòng, bà lập tức nở một nụ cười hiền từ.

Hoắc Tiểu: “Con không ngủ được nữa ạ, ở quân đội cũng phải dậy vào giờ này, chờ con rửa mặt xong sẽ phụ mẹ nấu đồ ăn sáng.”

Lý Đào Hồng giật mình ngẩn ra, bà chợt nhớ lại những lời con gái vừa nói hôm qua.

Bà nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười: “Con nhóc kia quen nói ngon nói ngọt rồi, vai người tốt đều do nó nhận hết, con đừng chiều nó thế.”

Ánh mắt Hoắc Tiểu vô cùng mềm mại: “Con có chiều đâu ạ, là con không cho cô ấy dậy.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng cũng không nói gì nữa, trong lòng lại vô cùng vui vẻ vì con gái khổ tận cam lai.

Mặc dù thoát trông con rể có vẻ lạnh lùng, thờ ơ, thế nhưng trong lòng lại rất tinh tế, tri kỷ biết quan tâm người khác.

Tốt quá, thế thì bà và ông già cũng có thể yên tâm rồi.

Sau khi ăn sáng xong.

Lận Đình và Hoắc Tiểu chuẩn bị về nhà.

Dù sao cũng phải đến nhà cậu đón mẹ chồng và cặp song sinh long phượng nữa, chiều Hoắc Tiểu lại phải đi, nên thời gian rất eo hẹp.

Trước khi rời đi, Lý Đào Hồng kéo con gái lại, mắt tự nhiên dạy cô một số bí kíp chung đụng giữa vợ chồng. Đồng thời bà cũng nói Hồ Tú là một người mẹ chồng tốt, dặn cô phải hiếu thuận với bà ấy...

“Mẹ không hi vọng sau khi con gả chồng sẽ phải chịu khổ, thế nhưng nếu đã kết hôn, thì cũng không thể tiếp tục chẳng làm gì giống như hồi còn ở nhà được, ít nhiều cũng phải chia sẻ chút việc nhà chứ.”

Bà đang nhắc khéo vụ sáng nay con rể nấu đồ ăn sáng, còn con gái lại ngủ trương lên.

Lận Đình thật sự rất oan uổng, bởi vì cô chưa hình thành đồng hồ sinh học, xác suất cô tự tỉnh là không cao, vì thế hôm qua trước khi đi ngủ, cô đã đặc biệt dặn dò Hoắc Tiểu, bảo anh gọi cô dậy.

Ai mà ngờ được, anh lại muốn đích thân thể hiện.

Tuy rằng... khụ khụ... tuy rằng cô rất thích cách làm này của anh.

Cho nên, bất kể mẹ dạy bảo thế nào, Lận Đình đều ngoan ngoãn vâng dạ.

Mãi đến khi Hoắc Tiểu buộc xong hai túi quà đáp lễ cha mẹ, mạnh mẽ ép cầm về vào yên sau xe đạp, anh cất tiếng gọi cô, cô mới thoát khỏi sự đông dài của mẹ.

Thuần thực ngồi yên thanh chắn xe đạp đã được quán vải, lại vẫy tay tạm biệt cha, anh trai và chị dâu, Lận Đình mới nhìn về phía mẹ mình: “Mẹ ơi, con về đây, chút còn phải chuẩn bị đồ ăn cho Hoắc Tiểu ăn trên đường đi nữa. Nếu mẹ nhớ con, thì đến tìm con, hoặc con quay về thăm mẹ, dù sao cũng gần mà.”

“Nói linh tinh gì đấy? Kết hôn rồi, sao có thể thường xuyên chạy về nhà mẹ đẻ hả?” Lý Đào Hồng đập con gái một cái, lại nhớ đến chuyện tháng sau con gái phải đi theo quân, bà lại đổi lời: “Hai ngày nữa mẹ sang thăm con.”

Lận Đình: “...”

Xe đạp về đến nhà.

Hoắc Tiểu chỉ kịp uống một chén trà nóng, rồi vội vội vàng vàng ra ngoài.

Đợi khi anh về, đã mười giờ rồi.

Mặc dù Lận Đình rất lạnh, thế nhưng cô không dám nghỉ ngơi mà nhanh chóng đi đốt giường lò.

Chờ căn phòng lạnh như băng dần ấm lên, cô mới cởi áo khoác ra rồi đi ủ bột.

Giống như mẹ cô đã nói, nếu đã kết hôn, mà đối tượng kết hôn cũng khá được lòng cô, thì có một số việc, cô vẫn nên tự tay làm.

Chẳng hạn như việc Hoắc Tiểu chủ động tìm việc cho anh cả cô vậy, tuy ngoài miệng Lận Đình không nói gì, nhưng cô lại nghiêm túc ghi nhớ trong lòng.

Cho nên, hôm qua Lận Đình đã nghĩ xong sẽ làm món gì để anh ăn trên đường rồi.

Lúc này khắp nơi đều có tuyết rơi, mang thứ gì ra ngoài cũng đều bị đông cứng.

Ngoại trừ bột mè rang và đậu phộng có thể pha với nước sôi đã chuẩn bị từ hai ngày trước, thì cô còn chuẩn bị cho hai anh xứng bánh bột mì hấp.

Tuy có hơi tốn công, nhưng trên đường trên chỉ cần ngâm với nước nóng thì cũng ngon hơn bánh mì trắng.

Nếu vẫn không đủ thì mua hai suất cơm trên xe lửa ăn tạm là được, thế chắc hẳn là đủ rồi, dù sao anh cũng chỉ phải ngồi xe lửa hai ngày rưỡi mà thôi.

Vừa xúc bột mì ra, nghĩ đến món bánh cuốn hoa nhỏ bọc mỡ lợn và hành lá sắt nhỏ mà cô thích, tính thêm cả phần cho mẹ

chồng và cặp song sinh nữa; Lận Đình bèn mở túi bột mì, vọc muống vào đó rồi xúc thêm một muống lớn.

Ôi chao... thiệt ai chứ không thể thiệt bản thân được.

Nhào bột, ủ bột, chuẩn bị nhân... Tuy rằng chưa từng hấp bánh bột mì, nhưng Lận Đình biết hấp bánh mì.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đời trước cô từng vô tình lướt được video làm bánh bột mì.

Vì thế, dựa vào trí nhớ sót sẹ của mình, cuối cùng cô cũng làm ra hình ra dạng.

Chờ lần thứ hai bột lên men thành công, cô bỏ từng chiếc bánh vào xửng hấp.

Cho vào nồi, nhóm lửa.

Khi mùi thơm nồng nàn bay ra, Lận Đình nghe thấy tiếng chuông xe đạp.

Biết mấy người mẹ chồng đã về, cô bèn đứng dậy, đi đến cửa phòng bếp.

Chương 53: Chương 53

Ngoài vòng, vừa nhìn thấy cô, ánh mắt của hai nhóc con bị bọc kín mít như bánh bao đã lập tức sáng rực lên, rồi lập tức chạy về phía cô, đáng chạy lạch bạch như chim cánh cụt vậy.

Không ngờ khi nhìn thấy mình, đám trẻ sẽ hưng phấn như thế, đầu tiên Lận Đình sững sốt vài giây, rồi vội vàng ngồi xổm xuống, đôi mắt đào hoa cong lên, mở rộng vòng tay đón lấy cặp song sinh đang nhào đến.

Cô vừa định hỏi có phải hai đứa nhớ mình không, thì chợt nghe Quả Quả cất giọng sữa ngậy thơ lên hỏi: “Mẹ ơi, mẹ nấu gì thế? Thơm quá!”

Lận Đình: “...” Không ngờ sự nhiệt tình này không phải dành cho cô.

Vì thế, cô bèn nảy lên ý xấu, vừa giúp cậu bé cởi áo khoác dày, vừa bắt chước giọng điệu của cậu bé, trêu chọc: “Là bánh bột mì đó. Thế nhưng mẹ chỉ làm cho cha thôi, không có phần Quả Quả đâu, phải làm sao bây giờ?”

Quả Quả tròn tròn mắt, thế nhưng cậu bé không vội khóc, mà lập tức lấy lại tinh thần, giơ một ngón tay lên rồi cất giọng thương lượng: “Thế... Quả Quả chỉ xin nếm thử một cái thôi, có được không ạ?”

Không ngờ cậu bé lại lễ phép thế này, cho nên mới nói, trêu chọc trẻ con là trò vui nhất. Lận Đình cười, lắc đầu: “Không được đâu.”

Lại bị từ chối, Quả Quả rất vọng. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, đôi mắt to tròn đã đảo quanh, cậu bé hưng phấn nói: “Chị có, Quả Quả và chị có thể chia nhau.”

Miêu Miêu đã nhìn ra mẹ đang trêu chọc em trai, nên cô bé không hé răng, chỉ dựa vào lòng mẹ nhìn thẳng em ngốc nhà mình.

Lúc này Lận Đình đã vắt áo khoác lên lưng ghế, cô đang giúp cậu bé tháo mũ và gỡ tay, nghe vậy thì lại nói: “Chị cũng không có.”

“Thế...”

Thấy thằng nhóc sốt ruột nhìn về phía bà nội, Lận Đình cố nhịn được đến đau cả bụng, nhưng cô vẫn nhẫn tâm phá vỡ sự mong chờ của cậu bé: “Mẹ nói rồi mẹ, chỉ có phần của cha thôi, mẹ sẽ cho cha hết. Mẹ, bà nội, Quả Quả và Miêu Miêu đều không có phần.”

Lời này thật sự rất tàn nhẫn, bé con tỏ vẻ không thể chịu nổi nữa rồi.

Cậu bé nhìn chăm chăm vào nồi hấp đang bốc khói nghi ngút, lại nhìn người cha cao to như ngựa.

Cậu bé tự biết bản thân đánh không lại cha, nên nước mắt buồn bã lập tức lăn khỏi hốc mắt: “Hu hu... hu hu hu... mẹ lừa con, hôm trước mẹ vừa nói yêu Quả Quả nhất. Hu hu hu... rõ ràng mẹ yêu cha nhất thì có... hu hu.”

Thế nào gọi là bê tảng đá đập chân mình?

Là thế này đây.

Khi cậu bé vừa bắt đầu gào khóc, Lận Đình vốn định dỗ dành cậu bé, nói với cậu bé rằng xúng trên cùng là của chúng ta.

Ai ngờ cô lại bị lời nói của cậu bé làm cho kinh ngạc, ngơ ngác trong giây lát.

Sau đó, tự đẩy mình vào hoàn cảnh xấu hổ thế này đây.

Cô hoàn toàn không dám nhìn người đàn ông đang cười nhẹ ở bên cạnh, càng không dám nhìn mẹ chồng đang bật cười thành tiếng.

Cô vội vàng bế thằng bé đến bên cạnh nôi hấp, che miệng của cậu bé lại rồi giải thích: “Ban nãy mẹ chỉ trêu chọc con chút thôi, con xem, xúng trên cùng này là của chúng ta, Quả Quả cứ ăn tùy ý.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vừa nghe lời này, cậu bé thật sự ngừng khóc.

Nhưng cũng chỉ dừng được một lát mà thôi.

Bởi vì Quả Quả đã biết đếm nên cậu bé nghiêm túc đến số lượng xúng.

Có tất cả ba xúng, nhưng mẹ nói chỉ có xúng trên cùng là của họ thôi.

Cho nên: “... Hu hu hu, quả nhiên mẹ vẫn yêu cha nhất...”

Lận Đình: “...” Giải thích thế nào cũng không thể giải thích rõ.

Hoắc Tiểu khởi hành lúc một giờ chiều.

Do không có đủ thời gian để nấu một bữa thịnh soạn, nên chỉ kịp nấu một nồi sủi cảo.

Vừa hay người phương Bắc cũng rất thích ăn sủi cỏ, dù tiếp đón hay đưa tiễn thì họ đều thường làm món này.

Cho nên, khi Hoắc Tiểu đi thu dọn hành lý, Lận Đình và mẹ chồng đã phân công hợp tác.

Về phần thằng nhóc Quả Quả ban nãy còn nước mắt lưng tròng kia, lúc này đã vui vẻ hơn hờ chơi ngựa gỗ nhỏ, liên tục thúc ngựa “giá”, “giá”, thật sự rất vô tư, không tim không phổi.

Trái lại Miêu Miên chín chắn hơn, chỉ cần có một tờ giấy và một chiếc bút chì, là cô bé có thể ngồi vẽ tranh thật lâu.

Lận Đình thầm nghĩ, chắc hẳn bên Thiên Kinh sẽ có bút sáp màu nhiều màu sắc nhỉ? Nếu cô bé thích, thì đúng là có thể bồi dưỡng kỹ năng hội họa cho cô bé...

“... Thời gian trôi nhanh quá, chỉ mới chớp mắt thôi mà.”

Lận Đình cảm thấy vỏ sủi cỏ và cây chày cán bộ đều không chịu sự kiểm soát của cô, vỏ sủi cỏ cô cán ra luôn sần sùi, không được bằng phẳng, cho nên cô lựa chọn gói sủi cỏ.

Đang gói thì nghe mẹ chồng cảm thán, cô bèn ngẩng đầu lên nhìn bà, tưởng bà không nhớ để Hoắc Tiểu đi, bèn nói: “Mẹ đã đồng ý theo quân rồi còn gì, sau này ngày nào anh ấy cũng lắc lư dưới mí mắt mẹ, kiểu gì mẹ cũng thấy phiền cho xem.”

Hồ Tú cười toe toét vì sự hiếu thuận của con dâu: “Không phải mẹ không nhớ để nó đi, mà mẹ chỉ cảm thấy năm tháng chẳng buông tha bất cứ ai cả, chỉ mới chớp mắt mà em trai út của mẹ đã có cháu trai rồi, không biết mẹ... Khụ khụ...”

“Mẹ bị sặc ạ? Có sao không?”

Suýt chút nữa thì lộ. Hồ Tú nghiêng đầu ra sau ho khan, lại xua tay ý bảo con dâu không cần rót trà cho mình: “Không sao đâu...”

Khụ khụ... Chẳng qua mẹ thêm sủi cải quá thôi.”

Nghe vậy, Lận Đình trêu: “Thế chút nữa mẹ ăn nhiều một chút.”

“Đúng là phải ăn nhiều thêm mấy cái. Nhưng mà nhắc đến sủi cải, thì sủi cải nhân thịt lợn rau hẹ vẫn là ngon nhất.”

“Con cũng thích sủi cải nhân thịt lợn rau hẹ, lúc chúng ta đến Thiên Kinh cũng là lúc thích hợp để trồng rau hẹ vụ xuân, chúng ta có thể trồng nhiều một chút... Con không biết trồng mấy thứ này, may mà có mẹ đi theo.”

Từ bé đến lớn Hồ Tú chưa từng ra khỏi thị trấn, vốn đang cảm thấy lo lắng khi phải thay đổi môi trường sống mới, nghe thấy mấy lời này thì cười như hoa nở: “Để mẹ trồng, con muốn ăn gì mẹ đều trồng cho con.”

Lận Đình cong môi: “Không được đâu ạ.”

“Sao lại không được?”

“Mẹ đã là mẹ chồng tốt nhất trên đời rồi, sao con có thể chịu thua kém cơ chứ? Đến lúc đó con sẽ trồng cùng mẹ, đến khi đó sẽ được dính chút tiếng tốt.”

“Ha ha ha, cái miệng này của con, chỉ biết dỗ mẹ thôi.”

“Con không dỗ đâu, sáng nay mẹ con còn nói trên đời này hiếm có ai làm mẹ chồng hiểu lý lẽ và tốt tính như mẹ cả, bà ấy còn dặn con phải hiếu thuận với mẹ.”

“Ôi chao...”

Trong chái đông căn nhà, Hoắc Tiểu vừa thu dọn hành lý vừa nghe mẹ và vợ đùa giỡn nhau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe thấy tiếng cười của hai người, đáy mắt anh cũng dần hiện lên ý cười.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc, ý cười đã biến thành băng giá.

Hoắc Tiểu sải bước đi đến cửa sổ, vươn tay nhấc then cài lên, rồi đẩy mạnh cửa sổ ra, nhìn xuống người phụ nữ xa lạ đang ngồi xổm dưới đất.

Chương 54: Chương 54

Từ sau lần trang điểm trước đó, Vương Tú Cẩm đã bị cha mẹ dạy dỗ một trận nên thân.

Sau đó, họ nhận định rằng sở dĩ cô ta ăn mặc trang điểm như thế là vì Trần Anh Tuấn - kế toán của đại đội Thượng Hà, nên luôn nhìn chăm chăm cô ta.

Đời trước Vương Tú Cẩm sống c.h.ế.t đời gả cho Trần Anh Tuấn, cả đời khổ sở.

Đời này biết rõ đối phương là hổ lửa, sao cô ta có thể nhảy vào đó được?

Cô ta muốn gả cho Hoắc Tiểu, cô ta phải làm phu nhân nhà quan, phải được hưởng phúc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng cô ta không thể nói cho bất cứ ai nghe mấy lời này, dù sao không biết vì sao người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia cứ ở lý nhà họ Hoắc không đi, dù cho cô ta đã viết thư uy hiếp.

Mấy ngày nay, không phải Vương Tú Cẩm chưa từng nghĩ đến những cách khác.

Nhưng làm theo cách nào cũng đều có sơ hở, nên cô ta vẫn đang cân nhắc.

Chẳng qua cô ta không ngờ rằng, kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.

Sáng nay nghe cha mẹ nói chuyện phiếm, cô ta mới biết hôm nay Hoắc Tiểu sẽ quay về bộ đội, Vương Tú Cẩm lập tức bồn chồn không yên.

Cô ta dứt lút em trai hai hào, nhờ nó dẫn cha mẹ đi chỗ khác, còn cô ta nhân cơ hội chạy ra ngoài, đi thẳng đến nhà họ Hoắc.

Một lần đến quân đội là đi suốt nhiều năm, ai biết đến tháng năm nào anh mới quay về?

Năm nay cô ta đã hai mươi tuổi rồi, nếu tiếp tục không gả chồng thì sẽ thành bà cô ế chồng, cô ta không thể chờ được nữa.

Thế nhưng... Người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia không chịu đi, lẽ nào cô ta phải dùng đến hạ sách ư?

Nhưng nếu làm thế cô ta sẽ trở thành người đàn bà dâm dăng, cô ta không dám.

Nhưng bảo cô ta từ bỏ cuộc sống phú quý như vậy, cô ta lại không cam tâm.

Thật ra, cô ta đã kìm nén sự không cam tâm này suốt nhiều ngày nay rồi.

Bắt đầu từ khi Lận Đình quay về cướp đoạt tương lai phú quý của cô ta cơ.

Đến bây giờ, sự không cam tâm đó đã dần trở thành oán hận.

Oán hận Lận Đình có thể công khai sống những ngày tháng tốt đẹp.

Hận cô vì sao không bỏ trốn như đời trước.

Trên đường đi đến nhà họ Hoắc, vì một vài oán hận đó, trong lòng Vương Tú Cẩm thậm chí còn nảy sinh ý đồ ác độc.

Cô ta phải nói cho Hoắc Tiểu biết, rằng Lận Đình chính là một người phụ nữ hư hỏng, kiếp trước cô bỏ trốn, sau đó không hề quay về.

Về phần cô ta, cô ta không quan tâm bản thân có thể có được Hoắc Tiểu hay không nữa. Chỉ cần người phụ nữ xấu xa Lận Đình kia không được sống tốt, cô ta sẽ không thiệt, cô ta sẽ cảm thấy hả giận.

Thế nhưng cơn giận hừng hực đó chẳng mấy chốc đã bị gió lạnh thấu xương dập tắt.

Khi đi đến gần nhà họ Hoắc, cô ta cố mãi cũng không dám đi tiếp.

Cô ta không dám.

Cô ta sợ chết.

Khó khăn lắm cô ta mới được sống lại một đời, cô ta có thể bắt đầu lại từ đầu, lỡ có người biết cô ta sống lại rồi coi cô ta là yêu quái thì sao?

Càng nghĩ càng sợ, càng sợ lại càng do dự.

Thế nhưng... nhưng cô ta không cam lòng từ bỏ như thế.

Vì thế, cô ra rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, vừa ngồi xổm xuống dưới cửa sổ để chuẩn bị nhét thư thì đã bị bắt quả tang.

Thật ra, Vương Tú Cẩm chỉ gặp Hoắc Tiểu hồi còn bé thôi, sau này lớn lên chưa từng gặp lại.

Đời trước, khi về nhà mẹ đẻ bòn tiền, nghe nói đối phương đã trở thành quan lớn.

Nhưng chẳng ai nói cho cô ta biết, ánh mắt quan lớn lại đáng sợ đến mức này.

Giống như có thể nhìn thấy hết những suy tính nhỏ nhen và xấu xa dưới đáy lòng cô ta.

Cả đời Vương Tú Cẩm chưa từng rời khỏi cái thôn xóm nhỏ bé này, quan to nhất mà cô ta gặp cũng chỉ là bí thư thôn, sao cô ta chịu được ánh mắt này của anh.

Vương Tú Cẩm lập tức chột dạ, cô ta ngã nhào ra sau, lại sợ hãi bò dậy định bỏ trốn, trong đầu hoàn toàn không nghĩ được gì cả.

Thấy cô ta định trốn, sao Hoắc Tiểu có thể bỏ qua cho cô ta được? Anh trực tiếp nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Chỉ vài bước đã ấn người vào nền tuyết.

Nửa gương mặt của Vương Tú Cẩm bị anh ấn chặt xuống tuyết, cô ta vẫn chưa hoàn hồn, nên vô thức há miệng muốn hét âm lên.

“Câm miệng!” Hoắc Tiểu trầm giọng quát.

Vương Tú Cẩm lập tức ngậm chặt miệng. Sau đó cô ta phản ứng lại, nhận ra tình cảnh của mình, cô ta bắt đầu giãy dụa: “Tôi không phải người xấu, anh buông tôi ra, tôi... Tôi là con gái của Vương Lục Căn trong thôn, anh... anh không thể bắt tôi. Sao hả? Đi ngang qua nhà anh cũng không được à?”

Hoắc Tiểu lười tốn nước bọt với cô ta, nhưng anh không buông tay, mà đóng cửa sổ lại, rồi xách cô ta ra xa, sau đó mới hỏi: “Lá thư lần trước là do cô nhét vào đúng không?”

Vương Tú Cẩm bị ấn trên mặt đất, cô ta vốn vẫn đang mạnh miệng uy hiếp, nghe thế thì lập tức câm miệng như bị ai bóp cổ. Gương mặt cô ta tràn ngập sự hoảng sợ, cô ta hoàn toàn không ngờ rằng Lận Đình lại có gan kể chuyện lá thư cho Hoắc Tiểu nghe.

“Không thừa nhận cũng không sao, chỉ cần xem nét bút cũng có thể xác nhận, nếu cô không nói, tôi sẽ bắt cô đi lao động cải tạo.”

Vương Tú Cẩm sợ hãi không thôi, sợ đến mức đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không thể phát huy năng lực cãi cọ, chửi động ngày thường. Cô ta cũng không biết chuyện quân nhân không có quyền trực tiếp bắt người, Hoắc Tiểu chỉ đang hù dọa cô ta mà thôi.

Cô ta ấp a ấp úng nửa ngày trời, mới khai thật ý đồ muốn đuổi Lận Đình đi, để bản thân được trở thành vợ Hoắc Tiểu.

Đương nhiên, bây giờ cô ta hối hận đến xanh ruột rồi đây.

Sớm biết Hoắc Tiểu độc ác và hung dữ như thế, cô ta sao dám có ý đồ kia?

Nhìn thấy gương mặt nước mắt nước mũi tèm lem giống như ả điên của Vương Tú Cẩm, khóe miệng anh co giật dữ dội. Anh hỏi: “Trong thư nói cô biết Lận Đình không hề đến bộ đội?”

Trong lòng Vương Tú Cẩm tự nhủ tuyệt đối không thể thừa nhận việc bản thân sống lại một đời, cô ta kiếm cớ: “Tôi... tôi chỉ đang hù dọa cô ta mà thôi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô ta nghĩ rất đẹp, thế nhưng cô ta không hề biết rằng Hoắc Tiểu chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra sự bất thường của cô ta.

Quả nhiên, sau khi bị anh đe dọa và uy h.i.ếp thêm vài câu, Vương Tú Cẩm không có kiến thức kia nhanh chóng bị dọa đến lụi xơ trên mặt đất, khai sạch toàn bộ.

Sau khi khai xong, cô ta còn che mặt khóc “hu hu” nói bản thân số khổ, không có ý định làm hại người khác, còn hứa lần sau bản thân sẽ không tái phạm nữa.

Mà Hoắc Tiểu, anh kinh ngạc đến độ sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Bởi vì những lời Vương Tú Cẩm nói thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Trên đời này, thật sự có người có thể sống lại ư?

Chương 55: Chương 55

Lúc cô ta mới khai, anh không hề tin tưởng.

Thế nhưng khi Vương Tú Cẩm nói ra thời gian lãnh đạo cao nhất qua đời, chuyện cặp song sinh long phượng không phải con ruột của anh và những sóng gió trong mười năm tới...

Từng chuyện một, đều khiến anh không tin không được.

Mãi một lúc lâu sau, Hoắc Tiểu cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi ở dưới đáy lòng, anh khàn giọng hỏi: “Cô nói... theo trí nhớ đời trước của cô, lần trước sau khi Đình Đình rời đi, thì không quay về nữa?”

Cả người Vương Tú Cẩm giống như bị rút sạch nước, cả người vô cùng ủ rũ: “... Đúng vậy.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, hai tay đang buông lỏng bên người của Hoắc Tiểu dần siết chặt lại thành nắm đấm, khoe miệng cũng mím chặt thành một đường thẳng.

Nếu không trực tiếp gặp mặt Đình Đình, không tiếp xúc với cô, có lẽ Hoắc Tiểu cũng sẽ nghĩ xấu cho cô.

Nhưng bây giờ, anh có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng, Đình Đình không phải loại người đó.

Sự tôn trọng của cô dành cho mẹ anh, sự yêu thích của cô dành cho cặp song sinh long phượng không phải giả, Hoắc Tiểu cảm thấy chút năng lực nhìn người đó anh vẫn có.

Cho nên, đời trước... cô đã xảy ra chuyện rồi ư?

Nghĩ đến đây, nơi n.g.ự.c Hoắc Tiểu đầu đón vô cùng.

Sau đó anh lại cảm thấy may mắn, ít nhất, ít nhất bây giờ Đình Đình vẫn lành lặn, vẫn đang sống tốt.

Về phần Vương Tú Cẩm... chắc chắn không thể thả cô ta đi một cách dễ dàng như thế được, dù sao cô ta biết quá nhiều chuyện quá trọng.

Cô ta lại không phải người có thể giấu bí mật, nếu bị người ta nhìn ra rồi dùng chút thủ đoạn, thì cô ta sẽ khai sạch không sót lại gì.

Trước khi rời đi, anh phải giao người cho lão Hồ mới được.

Tổ chức sẽ không tổn thương cô ta, nhưng trong ít nhất mười năm tới, cô ta sẽ phải sống trong sự giám sát.

Vả lại, căn cứ theo những thông tin mà cô ta tiết lộ, nếu một số việc được thực hiện đúng cách thì sẽ...

Đúng rồi, trước khi giao người cho tổ chức thẩm vấn, anh phải rửa sạch những tiếng xấu về Đình Đình mới được.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu lại cup mắt: “Thế cô có từng nghĩ đến chưa, nếu những chuyện về đời trước mà cô nói đều là sự thật, thì có thể Đình Đình đã xảy ra bất trắc gì đó, nên mới không thể về được nữa.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vương Tú Cẩm chưa từng nghĩ theo hướng này, cô ta vẫn luôn tin tưởng tin đồn mà bản thân nghe được, giờ thấy anh hỏi vậy thì chợt ngừng khóc, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Hoắc Tiểu.

Mãi một lúc lâu sau, dường như hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Hoắc Tiểu, Vương Tú Cẩm chột bặt cười vui vẻ. Cô ta cho rằng sở dĩ mình rơi vào hoàn cảnh như hiện tại đều là lỗi của Lận Đình, cô ta không ngừng lẩm bẩm: “Thế thì tốt quá... tốt quá đi mất thôi. Cô ta c.h.ế.t sớm hơn tôi... c.h.ế.t sớm hơn tôi, tốt quá...”

Hoắc Tiểu lập tức cau chặt mày, anh xoay người xách cô ta đứng dậy, anh phải đưa cô ta đến văn phòng đại đội, dặn dò lão bí thư trông kỹ cô ta.

Trong thôn có người mất tích, ít nhiều cũng phải đưa ra một lý do.

Cho nên việc này không thể giấu lão bí thư, anh còn cần ông ấy ra mặt an ủi người nhà Vương Tú Cẩm.

Mà anh, phải đến công xã một chuyến, gọi điện thông báo cho lão Hồ đến đón người.

Chờ Hoắc Tiểu từ trấn trên về đến.

Đồng hồ đã chỉ mười hai rưỡi trưa.

Điều này đồng nghĩa với việc, anh chỉ còn nửa tiếng nữa thôi.

Lận Đình và Hồ Tú đều cho rằng anh đi bàn chuyện công việc nên chẳng ai hỏi nhiều, chỉ vội vàng dọn cơm.

Trên bàn cơm có sủi cảo nhân bắp cải thịt lợn, ngoài ra còn có thêm hai món mặn do thím ba Trương Mai Hoa đưa tới.

Hoắc Tiểu ăn rất nhanh, chẳng qua cứ thi thoảng anh lại đưa mắt nhìn vợ đang ngồi bên cạnh.

Sau vài lần như thế, Hồ Tú còn trầm nghĩ liệu bản thân có nên bưng bát trốn xuống phòng bếp ăn hay không.

Lận Đình cũng không thể chịu nổi nữa, vành tai cô ửng hồng, cô vội gấp cho anh mấy miếng thịt, rồi sẵn giọng: “Anh ăn nhiều một chút.”

Thấy vợ giận, Hoắc Tiểu cũng kiềm chế vài phần.

Nhưng rất nhanh sau, dường như nhớ đến chuyện gì đó, anh lại nhìn cô rồi hỏi: “Em có muốn vào Đại học Công - Nông - Binh không?”

“Hả?” Lận Đình bị câu hỏi bất chợt của chồng làm cho mơ màng: “Sao tự nhiên lại hỏi em vấn đề này?”

Căn cứ theo sự hiểu học trước đó của vợ, chắc hẳn cô rất tiếc nuối khi không nhận được bằng tốt nghiệp đại học.

Lại nói, hai năm trước, khi các trường đại học bị đình chỉ hoạt động, rất nhiều người nhạy cảm về chính trị đều biết đây chỉ là chuyện tạm thời, dù sao nếu quốc gia muốn phát triển thì không thể không có người tài.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng Hoắc Tiểu vừa nhận được thông tin từ Vương Tú Cẩm, mãi đến chín năm sau, đến đầu năm 1977 mà đại học vẫn chưa khôi phục.

Cho nên anh nghĩ, anh có thể giúp Đình Đình tranh thủ một suất của Đại học Công - Nông - Binh.

Lận Đình: “Không muốn ạ.”

Câu trả lời nằm ngoài dự kiến, Hoắc Tiểu không ngờ thái độ của vợ mình lại quả quyết như thế: “Em không thấy tiếc khi chưa kịp nhận bằng tốt nghiệp à?”

Lận Đình nói rất uyển chuyển: “Tiếc chứ, nhưng cuộc sống vốn trắc trở như thế, lại nói em rất muốn làm giáo viên, bằng cấp hiện tại cũng đủ rồi chứ nhỉ?”

Thật ra cô cảm thấy trong mười năm tới, không có nơi nào an toàn hơn bộ đội cả, vả lại cô cảm thấy chất lượng của bằng tốt nghiệp trường Đại học Công Nông Binh không cao.

Hoắc Tiểu không hề biết sự băn khoăn và ghét bỏ trong lòng vợ, sau khi chắc chắn rằng cô không muốn đến Đại học Công Nông Binh học, anh lại thấy có chút vui mừng.

Tuy nói anh rất bao dung và tôn trọng ý kiến của cô, nhưng có người đàn ông nào không thích được ôm ấp vợ hàng đêm đâu cơ chứ?

Cho nên gương mặt anh hiện rõ nụ cười: “Với bằng cấp hiện tại của em, có làm giáo viên cấp ba cũng được.”

Lận Đình kinh ngạc: “Trong quân đội cũng có trường cấp ba á?”

Hoắc Tiểu: “Ở đơn vị mới của anh chỉ có trường cấp hai thôi.”

“Vậy sau khi đến đó em sẽ tranh thủ một suất giáo viên cấp hai.”

“Tốt.” Dù sao cũng tốt hơn làm giáo viên cấp ba trong thành phố, một tuần vợ chồng chỉ được gặp nhau một lần.

Hồ Tú ngồi ở đối diện, sau khi nghe hết đoạn đối thoại của con trai và con dâu, trên gương mặt bà hiện lên sự ghét bỏ... Bà còn tưởng sở dĩ con trai nhìn con dâu như vậy là vì không nỡ, ai ngờ chỉ vì muốn hỏi cô có một câu thế thôi à?

Ở cửa thôn đại đội Hướng Dương.

Bộ trưởng Hồ không đưa theo bất cứ ai, tự mình lái xe đến đón Vương Tú Cẩm.

Sau khi đón được người, thấy cũng gần đến giờ nên ông ta đứng đợi ở con đường đầu thôn.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc ông ta đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đạp xe xuyên qua màn tuyết trắng đầy trời.

Chương 56: Chương 56

Ông ta lạnh lùng lia mắt nhìn Vương Tú Cẩm bị trói tay trói chân, bịt miệng, cúi đầu ủ rũ ngồi ở hàng ghế sau một cái, sau khi chắc chắn cô ta không thể gây ra chuyện gì nữa, ông ta mới xuống xe giúp Hoắc Tiểu buộc xe lên nóc xe ô tô.

Hai người chẳng ai vội nói gì.

Chờ buộc được xe đạp, bộ trưởng Hồ mới rút điếu thuốc ở miệng ra, lại nhả ra một làn khói thuốc, rồi mới hỏi: “Có hút một điếu không?”

Hoắc Tiểu rất hiếm khi hút thuốc, cũng không bị nghiện thuốc lá, nhưng nghĩ đến hàng loạt phiền phức tiếp theo của Vương Tú Cẩm và hình ảnh mẹ già và vợ tiền mình ban nãy, cuối cùng anh nói: “Cho em một điếu đi.”

Bộ trưởng rút bao t.h.u.ốc lá trong túi ra đưa anh.

Hoắc Tiểu rút một điếu, lại nghiêng đầu tránh gió, dùng bật lửa châm thuốc. Anh hút một hơi thật sâu, mới cảm thấy những cảm xúc phức tạp hỗn loạn trong lòng dần ổn định lại.

Thấy vậy, bộ trưởng Hồ cười hỏi: “Nhìn thái độ này của cậu, hình như không nở rời xa vợ đúng không?”

Hoắc Tiểu dựa vào xe, híp mắt nhìn về hướng nhà mình, cũng không phủ nhận: “Đúng là rất luyến tiếc.”

Bộ trưởng Hồ ngẩn ra, sau đó cười lớn: “Ha ha ha, mới có vài ngày... thằng nhóc cậu cũng có hôm nay! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà. Lúc trước mỗi lần được người ta giới thiệu đối tượng cho, người nào đó vẫn luôn chối đây đấy cơ đấy.”

Hoắc Tiểu để mặc ông ta trêu chọc, anh đưa mắt nhìn khắp thôn một lượt, rồi xoay người trèo lên ghế phó lái: “Đi thôi.”

Nhiều nhất là một tháng, một tháng sau anh sẽ đón họ đến Thiên Kinh đoàn viên với anh.

Bộ trưởng Hồ: “Đi ngay đây. Lát nữa anh sẽ đưa cậu đến nhà ga, chúng ta tranh thủ thời gian trên đường đi bàn bạc xem nên xử lý chuyện này thế nào. Ôi... đang yên đang lành sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ.”

“... Vâng.”

Mỗi lần Hoắc Tiểu rời đi, Hồ Tú đều cảm thấy khó chịu vài ngày.

Thế nhưng lần này, biết một tháng sau cả gia đình sẽ được đoàn tụ, cảm xúc của bà lại ổn định hơn nhiều.

Đương nhiên, cũng có thể nói là bà chẳng có thời gian đâu mà đau lòng nữa.

Bởi vì Hoắc Tiểu vừa đi khoảng hai mươi phút, thì Trần Quế Lan đã kéo Đại Nỵ chạy đến, thái độ vô cùng tức giận.

Lúc này Lận Đình mới biết chuyện, đến cuối cùng Trần Quế Lan vẫn không nỡ từ bỏ con rể thành phố, vì vậy sáng sớm đã lên dẫn con gái lên trấn trên xem mắt.

Về phần bây giờ bà ta tức giận, thậm chí có phần hùng hổ như vậy, là vì sáng nay không những không xem mắt thành công,

mà còn bị đối phương trộm mất năm đồng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mọi chuyện quá ly kỳ, khó tin, nên sau khi kinh ngạc, Lận Đình không nhin được mà hỏi: “Sao thím hai biết đối tượng xem mắt trộm tiền? Lỡ đâu bị rơi thì sao?”

Hồ Tú đang ôm Đại Ny khóc đến đỏ mắt đỏ vành, lại giận mắng em dâu: “Hôm đó nhóc Tiểu đã nói thằng kia không thích hợp rồi, sao cô còn dẫn con bé đi, để con bé chịu tủi thân đến mức này?”

“Chắc chắn là thằng kia trộm chứ chẳng ai khác, lúc đó bọn thím gặp mặt ở ngay dưới tàng cây hòe đầu trấn, không có người ngoài. Đại Ny nói không thích thằng kia, thằng kia bèn đựng thím một chút, sau đó tiền cũng mất luôn.” Trần Quế Lan tạm thời chẳng có tâm trạng mà để ý đến lời trách mắng của chị dâu nữa, hiện tại bà ta chỉ nghĩ đến năm đồng kia thôi, muốn nhờ cháu trai ra mặt chống lưng cho mình.

Trong mắt bà ta, cháu trai lớn lên cường tráng, có năng lực, còn là quân nhân, cho dù là con trai của chủ nhiệm phân xưởng cũng phải nể nang anh, phải nhờ tiền ra trả bà ta. Cả đời này, Trần Quế Lan bà ta chưa bao giờ chịu thiệt lớn như thế.

Tận năm đồng lận đó.

Không đúng, bà ta còn phải đòi thằng đó bồi thường thêm.

Ít nhất hai lon quýt sấy.

Không thì đào sấy cũng được...

Nghe xong yêu cầu của bà ta, Hồ Tú giận đến độ muốn đánh người, mà bực bội nói: “Nhóc Tiểu quay về bộ đội rồi.”

“Gì cơ? Sao nhanh thế?” Trần Quế Lan chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, toàn thân khó chịu.

Hồ Tú hiềm khi tức giận, bà vỗ bàn: “Sao hả? Chẳng lẽ tôi còn có thể lừa cô chắc?”

Thấy chị dâu tức giận, Trần Quế Lan vô thức sợ hãi rụt cổ lại, nhưng vẫn không nhịn được giải thích cho bản thân: “Em dâu phải loại người bán con gái, em làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho Đại Ny thôi mà. Nếu có thể gả vào thành phố, không phải làm việc đồng áng, thế chẳng phải sẽ được hưởng phúc cả đời ư? Đàn ông thấp, lùn một chút cũng chẳng sao, tắt đèn rồi ai mà chẳng giống ai...”

“Cô nói bậy bạ gì đấy? Đại Ny vẫn còn là con gái đấy.” Hồ Tú thật sự muốn đánh bà ta một trận.

Lận Đình để Miêu Miêu ngồi trong lòng mình, cô vô thức bịt tai cô nhóc lại, thậm chí nói cô và Miêu Miêu cũng là con gái đây này.

Cháu trai cả đã quay về bộ đội, Trần Quế Lan lại không dám tự mình vào thành phố lý luận với người ta, thế nên tất nhiên cũng không thể đòi lại năm đồng kia. Bà ta vừa bực bội vừa đau lòng, tay chống đầu không ngừng lẩm bẩm: “Chắc chắn là thằng nhóc kia trộm chứ chẳng ai, cứ vài phút em lại sờ túi tiền một lần, sau khi gặp nó thì mất luôn, ngoài nó ra thì còn ai vào đây nữa? Năm đồng lận đó, có thể mua vài cân thịt...”

Thấy bà ta như thế, Hồ Tú vừa tức giận vừa đau lòng, ngay khi bà định nói bà sẽ cho bà ta năm đồng, thì thấy con dâu lắc đầu với bà.

Thấy vậy, dù không rõ nguyên nhân, nhưng bà vẫn làm theo ý con dâu, nuốt những lời định nói xuống bụng, sau đó hỏi Đại Ny rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe vậy, hốc mắt Đại Ny lại đỏ lên. Hôm nay cô ấy thật sự đã bị mẹ làm tổn thương rồi.

Cô gái từ trước đến nay nói chuyện với ai cũng đỏ mặt, bây giờ do tức giận, nên mồm mép lại trở nên lưu loát hơn nhiều: “Mẹ cháu không nói rõ tình huống cụ thể của đối phương cho cháu biết, chỉ nói là người thành phố, ăn cơm nhà nước, còn là người có văn hóa. Thế nhưng sau khi gặp mặt, đối phương...”

“Đối phương thấp hơn cháu ít nhất cũng nửa cái đầu, trong lòng cháu không thích, mẹ cháu lại thuyết phục cháu, rằng tìm chồng phải tìm người có nhân phẩm tốt, không nên quá chú trọng đến ngoại hình, rồi bảo cháu nói chuyện riêng với anh ta.”

“Thế nhưng cháu còn chưa kịp nói lời nào, đối phương đã hỏi cháu trước đó đã từng yêu đương chưa, có... có chui vào rừng cây nhỏ với đàn ông chưa? Anh ta nói muốn làm vợ của anh ta thì phải cần kiệm, lo toan việc nhà, quan trọng nhất là phải trong sạch.”

“Anh ta chê cháu gầy, lùn, mông... m.ô.n.g nhỏ, sợ khó mà sinh được con trai, nên anh ta chỉ cho nhiều nhất tám đồng sinh lễ mà thôi...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Anh ta còn định sờ tay cô ấy nữa, may mà cô ấy tránh thoát được. Nhưng cô ấy không dám nói những lời này ra khỏi miệng, sợ lỡ truyền ra ngoài, người ngoài sẽ hiểu lầm cô ấy lăng loàn.

Chẳng qua bây giờ ngồi nhớ lại, cô gái nhỏ vẫn giận đến phát run.

Chương 57: Chương 57

“Cái thứ gì không biết? Dám nói con nhỏ gầy không sinh được con trai á? Bà đây còn thấp hơn con năm, sáu phân, bà đây sinh được tận ba đứa con trai kia kìa. Ai bảo chỉ người cao mới sinh được con trai hả?” Trần Quế Lan đang giả vờ đáng thương với chị dâu cả, để chị dâu cả trợ cấp cho mình chút đồ tốt, nghe vậy thì lập tức nhảy dựng lên, chống nạnh tức giận mắng.

Lận Đình không nói gì, không ngờ Đại Ny nói nhiều như vậy mà thím hai chỉ bắt được mỗi một trọng điểm như thế thôi à? Đại Ny cũng đang cắn môi đến bật máu.

Thím hai thân là mẹ ruột của Đại Ny nhưng không đáng tin cậy, mẹ chồng cô đáng tin cậy nhưng lại bị thím hai chọc tức đến độ không nói nổi thành lời, Lận Đình chỉ có thể ra mặt an ủi Đại Ny: “Đại Ny đừng tức giận, cứ coi như đâm trúng một bãi phân chó thôi. Sau này chị tìm người đi đánh anh ta một trận cho em hả giận, có được không?”

Nghe vậy, Hồ Tú chợt nhớ lại cái tên phản động ở công xã định đụng chạm con dâu, hai hôm trước vừa bị con trai mình đánh cho một trận, lòng bà thầm vui sướng: “Đúng, chị dâu cả cháu nói đúng đó, loại người này không đáng để cháu tức giận, lát sau chúng ta tìm người đánh cho anh ta một trận là được rồi.”

Trần Quế Lan tiến lên: “Thế số tiền kia...”

Hồ Tú đã nhận ra chuyện con dâu không đồng ý cho bà trợ cấp Trần Quế Lan, vì thế bà đen mặt quát: “Không có tiền! Năm

đồng đó chính là bài học của cô đấy.”

Trần Quế Lan không chịu, bà ta vội vàng nói: “Em đã nhận được bài học rồi mà, chị dâu cả, chị xem, chỉ mới một lát như thế, miệng em đã nổi cả nhiệt rồi đây.”

Hồ Tú là người tốt tình, bà cũng bằng lòng trợ cấp cho nhà hai chú em chồng, dù sao bà góa chồng sớm, một mình nuôi con, hai gia đình họ đã giúp đỡ bà rất nhiều. Thế nhưng bà bằng lòng trợ cấp không có nghĩa là bà không có giới hạn.

Nhất là sau khi nghe Đại Ny khóc lóc kể lể, hiếm khi bà cứng rắn hỏi: “Thế bây giờ cô đã biết không thể dựa vào xuất thân người thành phố hay người nhà quê để phân biệt người tốt kẻ xấu chưa?”

Tất nhiên là Trần Quế Lan đã biết, thế nhưng những tư tưởng thâm căn cố đế đó khó mà thay đổi trong một sớm một chiều, cho nên dù lần này bà ta không cãi lại, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vài phần không phục.

Rõ ràng, sau bài học này, bà ta vẫn cảm thấy người thành phố chỗ nào cũng tốt.

Thấy vậy, Hồ Tú lập tức mất kiên nhẫn, bà chỉ thẳng ra cửa: “Cút, cút, cút, nhìn thấy cô là tức rồi. Cô nhanh cút về nhà cô đi.”

Lận Đình bổ sung một câu: “Đại Ny sang đây ở vài hôm nhé, vừa hay dạy chị cách đóng đế giày.”

Đại Ny bị nhốt trong thôn, chưa từng được trải nghiệm nên khá ngây thơ, nhưng cô ấy không ngốc, tất nhiên cô ấy hiểu chị dâu cả làm vậy là vì lo cô ấy về nhà sẽ bị mẹ dạy dỗ.

Cho nên, tuy khá ngại, nhưng cô ấy vẫn đồng ý.

Tối hôm đó.

Hồ Tú đã quen ngủ với cặp song sinh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cho nên Đại Ny bèn cùng ngủ Lận Đình.

Cô gái nằm trong chăn, nhìn chị dâu đang ngồi trước bàn trang điểm chải lại mái tóc dài ngang lưng, lòng cô ấy thầm nghĩ chị dâu vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng. Nếu cô ấy cũng xinh đẹp giống như chị dâu thì tốt rồi.

Tất nhiên Lận Đình cũng có thể cảm nhận được tầm mắt của cô ấy, cô đặt lược xuống, hất mái tóc dài ra sau lưng rồi mới đứng lên, trèo lên giường.

Chờ nằm xuống, cô mới hỏi: “Chị vẫn luôn gọi em là Đại Ny, vẫn chưa biết tên của em là gì.”

“Em tên là Hoắc Ny Ny.” Gương mặt Đại Ny khẽ đỏ lên, sau khi chị dâu nằm xuống bên cạnh, cô ấy mới biết chị dâu rất thơm, giống mùi hương của kem dưỡng da, lại có chút không giống.

Tuy cô ấy cũng là người thích sạch sẽ, trên người, trên đầu không có chấy rận, thế nhưng cô ấy chưa từng được sử dụng kem bảo vệ da, vì vậy xấu hổ nép sát người vào mép tường.

Lận Đình thật lòng khen ngợi: “Tên rất êm tai.”

Đại Ny vô cùng ngỡ ngàng, tên “Ny” rất êm tai ư? Sau khi kết hợp với họ Hoắc, nghe giống như “bùn lầy” ấy. Vả lại, con gái trong thôn này đều tên là “Ny” mà.

Cô ấy thầm nghĩ như vậy, cũng hỏi ra miệng như thế, sau khi hỏi xong, cô ấy còn hăm mộ nói: “Tên của Phù Dung nhà chú ba mới êm tai cơ, tên của em ấy do bác gái cả đặt đấy.”

“Ny Ny cũng êm tai mà, có nghĩa là đáng yêu, lành lợi.” Không phải cái tên Phù Dung không hay, chẳng qua ở thời đại này, cái tên Hoắc Ny Ny có chút đặc biệt thôi.

Nghĩ đến đây, Lận Đình không khỏi cảm thấy may mắn vì tên của nguyên chủ và chị gái Lận Tương đều được đặt theo tên của thảo dược, là nhờ thầy lang trong thôn đặt cho.

Đặc biệt hơn tên của ba anh em Lận Minh, Lận Vĩ và Lận Hoàn nhiều.

Đại Ny không biết hóa ra tên của mình lại có nghĩa là lành lợi, đáng yêu, trong lòng cô ấy vô cùng ấm áp, cảm thấy mặc dù chị dâu vừa xinh đẹp, vừa có văn hóa nhưng không hề kiêu ngạo, trái lại rất dễ gần.

Vì thế, cô ấy không khỏi muốn tâm sự với Lận Đình về một vài tâm tư thiếu nữ: “Chị dâu họ, chị cảm thấy kết hôn có tốt không?”

Lận Đình ngần ra, rồi lập tức quay đầu nhìn cô ấy: “Bị đối tượng xem mắt hôm nay dọa rồi à?”

Đại Ny cup mắt, mắt tự nhiên lấm lắm: “Có một chút ạ.”

Dáng vẻ hiện tại của cô ấy giống hệt cô của đời trước. Đời trước, khi Lận Đình vừa lên đại học đã thử tìm người yêu, đối phương là học sinh giỏi.

Đối phương rất tuấn tú, lần đầu tiên hai người hẹn hò là vào buổi trưa, anh ta hẹn cô đi ăn cơm, sau khi ăn xong thì nói thuận đường về nhà lấy đồ.

Lúc ấy cô cũng chỉ mới mười chín tuổi, được cha mẹ và anh trai bảo vệ nên rất ngây thơ, hoàn toàn không nghe ra hàm ý của đối

phương, nên khờ khạo đi theo.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ vừa đến nơi, đối phương đã lập tức động tay động chân, Lận Đình sợ hãi bật khóc, vừa mắng đối phương vừa tông cửa xông ra ngoài.

Lần đó đã để lại bóng ma trong lòng, thế nên suốt bốn năm đại học, cho dù được rất nhiều bạn nam theo đuổi, cô cũng đều cảm thấy họ là rác rưởi.

Sau khi lớn tuổi hơn thì bạn thi nghiên cứu sinh, cuối cùng cũng trở thành giáo viên, khi đó cô cũng buông bỏ được bóng ma tâm lý.

Nhưng yêu đương quá rắc rối, cho dù khi đó tâm lý của cô đã khá chín chắn, dù rằng biết đàn ông cũng có tốt có xấu, thế nhưng cô không có thời gian để tìm người yêu.

Đương nhiên, chủ yếu là xã hội đời sau bao dung hơn xã hội hiện tại, Lận Đình cảm thấy có kết hôn hay không thì đều phụ thuộc vào duyên số.

Hơn nữa, anh cả lớn hơn cô năm tuổi cũng chưa kết hôn, hòng s.ú.n.g của cha mẹ vẫn đang tập trung lên người anh ấy.

Nhưng mà... đó là ở đời sau.

Ở thời này, nếu phụ nữ không lấy chồng sẽ bị nước miếng của dân làng dìm chết.

Chương 58: Chương 58

Cho dù Lận Đình tự nhận bản thân có tính cách mạnh mẽ hơn Đại Ny, cô cũng không dám thử, huống chi là cô gái có tính cách mềm mại, yếu ớt như cô ấy?

Thế nên, cô sẽ không khuyên cô ấy đừng kết hôn.

Lận Đình cũng chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, nghĩ đến đây, cô thành thật nói: “Chị không biết kết hôn có tốt hay không, dù sao chị với anh họ em cũng chỉ mới sống với nhau được có mấy ngày, chẳng qua trước mắt anh chị sống khá hòa hợp. Anh họ em có trách nhiệm, có năng lực, tính tình tốt, biết lo toan cho gia đình, có thu nhập cố định, ngoài ra mẹ chồng chị cũng là một người mẹ chồng tốt, điểm này rất quan trọng. Vả lại, ngoại hình của anh họ em cũng rất tuần tú...”

Ờ? Càng nói, Lận Đình càng cảm thấy hình như bản thân đã chiếm món hời lớn thì phải?

Dù sao với điều kiện của Hoắc Tiểu, cho dù là ở đời sau, anh cũng vẫn là nam thần được người người săn đón.

Rõ ràng chị dâu họ chẳng nói điều gì khiến người ta xấu hổ cả, thế nhưng Đại Ny mười bảy tuổi không hiểu sao lại đỏ mặt, mãi một lúc lâu sau cô ấy mới lẩm bẩm: “... Chắc chắn chị dâu rất thích anh họ.”

Lận Đình: “...” Lớn bé nhà họ Hoắc các em đều bị làm sao thế?

Sáng sớm hôm sau.

Phù Dung nhà thím ba cũng tới.

Cô ấy nhỏ hơn Đại Ný một tuổi, sang năm mới mười bảy, thế nhưng vóc dáng cô ấy cao gầy, Lận Đình cao một mét sáu mươi lăm, cô ấy còn cao hơn Lận Đình tận nửa cái đầu.

Nhìn đôi chân thon dài đến chiếc quần bông dày cũng khó có thể che giấu được, Lận Đình hâm mộ mắt một lúc lâu.

Trương Mai Hoa là người có tính cách thành thật, đôn hậu và chất phác, thế nhưng lại sinh ra Hoắc Phù Dung có tính cách hoàn toàn trái ngược, từ nhỏ cô ấy đã là người có chủ kiến.

Sáng nay, khi bác dâu hai đến nhà oán hận chị họ cả không hiểu tấm lòng của người làm mẹ, cô ấy đã nhận ra có điều không ổn.

Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn, chị họ cả vẫn luôn là người thành thật mềm mại, một người tốt tính như thế, vậy mà lại bị bác dâu hai chọc tức đến độ không muốn về nhà, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi. Vì thế, sau khi ăn sáng xong, cô ấy vội vội vàng vàng đến nhà bác dâu cả tìm người.

Thật ra, Hoắc Phù Dung và chị dâu họ Lận Đình không thân thiết cho lắm, trước nay chưa từng nói chuyện, cô ấy vẫn luôn cảm thấy cô không giống như người nông thôn, vừa thanh cao vừa khó gần.

Nhưng lúc này, thấy cô bụng đồ ăn, nước uống đến mời, còn tinh tế ra khỏi phòng để lại không gian cho hai thiếu nữ tâm sự, Hoắc Phù Dung không nhịn được thì thầm với chị họ cả: “Thoạt trông chị dâu họ rất tốt.”

Đại Ný ngại ngùng nói: “Chị ấy tốt lắm.” Dứt lời, cô ấy kể cho em họ nghe chuyện tối hôm qua chị dâu chủ động giữ mình ở lại, đến khuya còn cẩn thận an ủi mình.

Hoắc Phù Dung bưng chén sữa mạch nha, đang híp mắt thưởng thức. Ở nhà cô ấy không có đồ uống đắt đỏ thế này, nghe chị họ kể thì cảm thán: “Chẳng trách người ta bảo không thể trông mặt mà bắt hình dong... Không đúng, chị họ, chị vẫn chưa kể cho em nghe chuyện xem mắt hôm qua là thế nào đâu.”

Nghe vậy, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Đại Nỵ lộ rõ vẻ chán ghét.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô ấy vốn không muốn nói, dù sao cô ấy thật sự rất phản cảm với chuyện này, thế nhưng nghĩ đến chuyện Phù Dung cũng đang đến tuổi làm mai rồi, thế là bèn kể chi tiết lại, để em họ có lòng cảnh giác.

Nghe xong, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hoắc Phù Dung tràn ngập lửa giận, cô ấy đập bàn: “Sao lúc ấy chị không tát thẳng vào cái miệng chó của anh ta?”

Đại Nỵ: “...” Cô ấy cũng muốn lắm, nhưng cô ấy không dám.

Thấy vậy, Hoắc Phù Dung chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, dáng vẻ giống hệt một người chị đang bảo vệ em gái: “Lần sau nếu gặp lại anh ta, chị nhất định phải đánh cho anh ta một trận.”

Đại Nỵ: “...” Cô ấy phải xui xẻo đến mức nào mới có thể gặp lại thứ khốn nạn kia?

“Mẹ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi ạ?” Sau khi nhường phòng ngủ lại cho hai chị em, Lận Đình bèn đi đến chái nhà phía Tây, sau đó cô phát hiện mẹ chồng cô đang thu dọn quần áo.

“Dù sao cũng đang rảnh mà, mẹ nghĩ cứ thu dọn dần đi là vừa.” Hồ Tú có chút ngại ngùng, mấy hôm trước bà vừa nói sẽ không theo quân, lúc này đã bắt đầu sốt ruột thu dọn.

Lận Đình lại không nghĩ nhiều như thế, cô nhìn quần áo trên giường, cất giọng đề nghị: “Nếu có quá nhiều đồ đạc, chúng ta có thể gửi bưu điện qua đó trước.”

Hồ Tú không nỡ: “Phí gửi bưu điện đắt lắm, để mẹ thu dọn xem thế nào đã, nếu nhiều thì lúc đó rồi gửi sau.”

Thật ra quần áo cũng chẳng có bao nhiêu, chủ yếu là mấy cái chai, lọ, bình gì đó, dùng suốt bao nhiêu năm rồi, ai mà nỡ bỏ lại.

Nghe vậy, Lận Đình cũng không khuyên bà nữa, cô đang định ngồi xuống thu dọn giúp bà, thì một bé con đã bò lên đùi cô.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô cúi đầu, tầm mắt vừa hay đối diện với Quả Quả đang ngước đầu lên, cô buồn cười nhéo cặp má phúng phính của cậu bé: “Con cười nịnh nọt như thế, là muốn xin xỏ gì hả?”

Đôi mắt của Quả Quả sáng lên: “Mẹ ơi, chúng ta ra ngoài chơi đi, con muốn trượt tuyết.”

Trượt tuyết trong miệng cậu bé chính là ngồi trong chiếc chấu gỗ, phía trước chấu buộc một chiếc dây thừng, người lớn cầm dây kéo chấu về phía trước.

Trẻ con thích chơi đùa, Lận Đình cũng không ngại làm chó kéo xe tuyết một lát, thế nhưng thể lực của cô rất yếu, chỉ sợ chưa kéo được vài bước đã mệt lả.

Hồ Tú cười cứu con dâu: “Mẹ cháu làm gì có sức kéo cháu? Chút nữa bà nội bảo anh họ cháu chơi với cháu nhé, có được không?”

Quả Quả cũng không kén người, cậu bé chuyển hướng chui vào lòng bà nội: “Thế... bà bảo luôn bây giờ đi ạ.”

Trẻ con luôn tràn đầy sức sống, nếu cả ngày bắt cậu bé ở nhà thì đúng là làm khó cậu bé thật, vì thế Hồ Tú lập tức bỏ công việc trong tay xuống: “Đi thôi, bây giờ bà dẫn cháu đi nhờ anh họ.”

Thấy vậy, Lận Đình thở phào nhẹ nhõ, cô vội lấy chiếc áo trên giường, mặc vào cho cậu bé.

Sau đó cô lại ngồi xuống giúp cậu bé chỉnh lại ống quần, lúc này mới phát hiện hình như quần có hơi ngắn.

Nếu đứng thì trông khá vừa, nhưng nếu ngồi xuống thì ống quần sẽ kéo qua mắt cá chân: “Mẹ ơi, hình như quần của Quả Quả có hơi ngắn rồi.”

Hồ Tú kinh ngạc hỏi: “Lại ngắn nữa à? Để lát mẹ đi tìm kéo cắt chỉ, rồi thả ống quần xuống thêm một đoạn là được.”

Ở thời đại này vải bông rất đắt, trẻ con lại lớn nhanh, thế nên khi người lớn làm quần áo cho trẻ con, thường làm rộng một chút, ống quần và ống tay áo đều xắn lên mấy nấc, nếu ngắn thì sẽ cắt chỉ rồi nối dài ra.

Quả Quả nhắc nhắc cái chân nhỏ lên, cũng muốn nhìn xem quần ngắn đến đâu. Thế nhưng cậu bé mặc rất nhiều quần áo nên có nhắc lên cũng chẳng nhìn thấy gì, chỉ đành giận dỗi nói: “Quả Quả đã bốn tuổi rồi, nhưng quần mới ba tuổi, ngắn hơn con là đúng rồi.”

Chương 59: Chương 59

Lận Đình bị cậu bé chọc cười, cô nhéo nhéo chóp mũi của cậu bé rồi sẵn giọng: “Con còn có kiểu logic thế này nữa cơ à?... Chờ một chút nhé, để mẹ sửa lại ống quần cho con đã, sửa xong lại đưa con đi chơi.”

Toàn bộ tâm trí của cậu bé đều đặt ở việc đi chơi, nghe vậy thì rất sốt ruột: “Sửa mất bao lâu ạ?”

Lận Đình: “Khoảng hai phút.”

“Hai phút là bao lâu ạ?”

“... Nhanh thôi.”

“Nhanh thôi là nhanh thế nào ạ?”

Lận Đình: “...”

Cuối cùng Lận Đình cũng không thể tự đưa cậu bé ra ngoài chơi.

Vì bí thư Vương của công xã đến tìm cô.

Sau khi mời người vào nhà, Lận Đình cũng không vội mở miệng, mà tiễn mẹ chồng và hai đứa bé ra ngoài trước, rồi mới pha trà cho đối phương: “Bác tới vì chuyện nuôi thỏ ạ?”

Vương Xuân Linh vốn định nói vài câu khách sáo, thấy cô nói thẳng như vậy, bà ta cũng không vòng vo nữa: “Chuyện là thế này, mấy hôm trước tôi vẫn luôn cân nhắc tính khả thi của

chuyện này, lại nhờ người liên lạc với công ty bên phía thành phố Hoa Thành, xác nhận thật sự có việc này.”

Tin tức ở thời đại này không được nhanh nhạy cho lắm, sau khi liên lạc với bên phía thành phố Hoa Thành, Vương Xuân Hoa mới biết được họ đã kinh doanh lông thỏ được ba, bốn năm nay rồi.

Vẫn luôn phát triển cho đến hiện tại, cả huyện thì có hơn nửa số hộ gia đình tham gia, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng phát triển.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là thị trường vẫn còn một khoảng trống lớn, có nghĩa là bọn họ không cần lo đến nơi tiêu thụ, có nghĩa là họ có thể kiếm thêm rất nhiều phiếu ngoại hối cho quốc gia, cũng có nghĩa là, họ có thể gia tăng thu nhập cho một nhóm dân chúng.

Chỉ cần mọi chuyện phát triển theo hướng tốt đẹp, Vương Xuân Linh cũng có thể được thăng chức.

Nghĩ đến nhiều lợi ích như vậy, Vương Xuân Linh làm gì còn ngồi yên được nữa.

Bà ta quyết định dẫn theo mấy cấp dưới đáng tin cậy, đích thân đến thành phố Hoa Thành khảo sát thị trường.

Thế nhưng, trước khi đi, bà ta muốn trò chuyện với Lận Đình, hỏi xem đối phương có đề xuất gì không.

Vân Mộng Hạ Vũ

Rốt cuộc Vương Xuân Linh cũng hiểu ra, dù sao sinh viên đại học cũng có sự khác biệt, tầm nhìn của họ cao hơn những cấp dưới chỉ vừa tốt nghiệp cấp ba của bà ta nhiều.

Một ý tưởng ngẫu nhiên của người ta đã có thể thúc đẩy kinh tế của cả một thị trấn, người như thế này thật sự rất đáng để kết bạn.

Đương nhiên, lần này Vương Xuân Linh đến còn có mục đích khác, đó là hi vọng đối phương đừng tiết lộ chuyện chăn nuôi này cho người khác biết, bà ta không muốn thành tích sắp tới tay lại bị người khác cướp mất.

Tất nhiên Lận Đình sẽ đồng ý với bà ta, nhưng điều kiện tiên quyết là khi xưởng thành lập, phải sắp xếp cho người nhà họ Hoắc và người nhà họ Lận vào xưởng làm việc.

“Chuyện này không thành vấn đề.” Đối phương đã sẵn khoái như thế, Vương Xuân Linh cũng không thể keo kiệt, dù sao đối với bà ta mà nói, điều kiện này chẳng đáng là gì.

Nhưng mà...: “Nếu quyết định bắt đầu chăn nuôi, thì chỉ sợ xưởng không thể thành lập trong ngày một ngày hai, nhanh nhất cũng phải mất nửa năm.”

Chuyện này nằm trong dự đoán của Lận Đình, vì thế cô sẵn khoái chia sẻ những hiểu biết của mình cho đối phương nghe.

Chỉ nháo cái đã trôi qua một tuần.

Trong khoảng thời gian này, trừ việc Hoắc Tiểu đã đến đơn vị mới, gọi điện về báo bình an ra, thì cuộc sống của bốn mẹ chồng nàng dâu họ gần như không có bất cứ gợn sóng nào.

Chẳng qua hôm nay thì khác, Lận Đình không thể chờ được nữa, sau khi đưa Quả Quả ra ngoài chơi cả ngày về nhà, cô kể lại những lời vô tình nghe được cho mẹ chồng cùng nghe.

Hồ Tú đang ngồi trước máy dệt, sau khi nghe vậy, động tác trong tay bà khẽ dừng một lát, bà đưa mắt nhìn căn nhà đã được dọn dẹp cẩn thận.

Lận Đình biết bà luyến tiếc, nếu căn nhà này mà là của cô, cô cũng không nỡ bỏ lại. Cô an ủi: “Chúng ta gửi chìa khóa cho thím ba, nhờ thím ấy thi thoảng qua đây mở cửa cho thoáng nhà.”

Hồ Tú cười lắc đầu: “Nhà cửa phải có người ở mới được, nếu không cho dù là nhà ngói, để không hai ba năm cũng sẽ đổ nát thôi.”

Thật ra lúc ấy bà không muốn theo quân, cũng có một phần nguyên nhân là vì không nỡ bỏ không căn nhà này.

Căn nhà được xây dựng để làm nhà tân hôn, không những dùng vật liệu tốt nhất, mà còn được chăm chút từng tí một.

Ngay cả đồ gia dụng trong nhà, cũng được làm bằng gỗ tốt.

Dù sao đây là chỗ sống cả đời.

Cũng là chốn về!

Lận Đình biết lời mẹ chồng nói có lý, sau khi cởi áo, bưng cho thằng nhóc kia một bát nước ấm, cô mới hỏi: “Thím hai có đến tìm mẹ vì chuyện này không?”

Từ khi tin tức một nhà bốn người họ theo quân được truyền ra, có rất nhiều người trong thôn đều đang bàn tán xem họ sẽ xử lý căn nhà này thế nào.

Ban nãy cô chỉ ra ngoài có một lát thôi, mà đã nghe được rất nhiều phiên bản rồi.

Về phần cô không hỏi mẹ chồng xem thím ba có đến tìm không, là vì không cần thiết, bởi Trương Mai Hoa là người bằng lòng để bản thân chịu thiệt, cũng không muốn chiếm hời của người khác.

Không ngờ Hồ Tú lại lắc đầu: “Quế Lan là người thích chiếm món hời nhỏ, chuyện nhà cửa quá lớn, em ấy sẽ không mở miệng đòi hỏi đâu.”

Nhưng chắc chắn trong đầu có cân nhắc về chuyện này.

Chẳng qua Lận Đình không nói những lời đó ra miệng, chỉ gợi ý: “Nếu không mẹ gọi điện hỏi Hoắc Tiểu thử xem anh ấy có ý tưởng gì không?”

Hồ Tú: “Không cần đâu, thằng nhóc kia đã nói để tùy mẹ và con quyết định.”

Lúc này Lận Đình đang ngồi cạnh mẹ chồng, nghe vậy thì tỏ vẻ kinh ngạc: “Hỏi con á?”

“Con cũng là người nhà này, kinh ngạc như thế làm gì? Đúng rồi, chuyện này con nghĩ thế nào?”

Lận Đình cảm thấy có hơi ngạc nhiên, rồi lại có chút vui sướng. Sau vài giây suy nghĩ, cô lắc đầu: “Mẹ quyết định đi ạ, làm đúng theo suy nghĩ trong lòng mẹ là được.”

Hồ Tú thở dài: “Vì không biết phải làm thế nào mới hỏi con đó.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy bà thật sự khó xử, Lận Đình đổi cách hỏi: “Thế mẹ nói con nghe xem, mẹ đang cảm thấy khó xử về vấn đề gì?”

Hồ Tú: “Mẹ cảm thấy bán đi thì tiếc quá, thi thoảng muốn quay về thăm quê, đến một nơi để đặt chân cũng không có... Nếu không bán đi thì lại chẳng thể bỏ không. Nhưng nếu cho nhà chú hai hoặc chú ba ở tạm, thì có nên thuê tiền không? Nếu thuê thì thuê bao nhiêu cho thích hợp?”

Thật ra, Hồ Tú không quá muốn thu tiền thuê, nhưng bà sống cả đời rồi, biết rõ lòng người không chịu nổi thử thách, đấu gạo dưỡng ân, gánh gạo dưỡng thù, năm rộng tháng dài, cuối cùng chỉ sợ khó mà nói rõ căn nhà này thuộc về ai.

Lại nói, mấy năm nay tình cảm mấy nhà vẫn vô cùng hòa thuận, ít xảy ra mâu thuẫn, bà thật sự không muốn vì một căn nhà mà âm ỉ đến trở mặt nhau.

Thật ra theo ý của Lận Đình thì cứ bán đứt đi, chỉ cần rẻ hơn thị trường mấy chục đồng, bất kể ai mua thì người đó cũng vui vẻ.

Chương 60: Chương 60

Dù sao năm nay Hoắc Tiểu mới có hai mươi chín tuổi mà đã có thể thăng chức làm đoàn trưởng, năng lực và tiền đồ rành rành ra đó.

Khả năng anh chuyển nghề không cao, tương lai xét lý lịch và thâm niên, anh có thể được thăng lên làm lữ trưởng.

Nếu may mắn, có khi còn được thăng chức lên sở trưởng ấy chứ.

Có thể thấy, xác suất anh quay về thôn là rất thấp.

Cho dù có về thăm người thân, thì đoán chừng vài năm mới về một lần, thật sự không cần giữ nhà lại làm gì.

Chi bằng bán đi lấy tiền, rồi bù thêm một khoản nữa, mua một căn nhà thành phố Thiên Kinh, nhà cửa nơi đó có giá hơn nhà trong thôn nhiều.

Lùi một vịn bước mà nói, cho dù Hoắc Tiểu chuyển nghề thì với cấp bậc hiện tại của anh,бет nhất cũng sẽ đặt chân ở thị trấn.

Nghĩ đến đây, Lận Đình nói hết những phân tích của mình cho mẹ chồng nghe, sau đó khi đối phương đang trầm ngâm suy nghĩ, cô bổ sung một câu: “Nếu không nữa, mẹ cứ cho thuê trước một hai năm, chờ chúng ta đứng vững ở thành phố Thiên Kinh rồi bán nhà cũng không muộn.”

Chờ sống quen ở bên đó rồi, thì bán cũng không thấy tiếc nữa.

Hồ Tú khá động lòng với đề nghị này của con dâu, nhưng bà không vội quyết định, chỉ nói: “Để mẹ cân nhắc thêm vài ngày nữa đã.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Đây là chuyện lớn, Lận Đình tỏ vẻ hiểu được: “Chuyện này không gấp, chúng ta còn nhiều thời gian mà ạ.”

Lại thêm vài ngày nữa.

Khi mẹ chồng đang phân vân giữa việc có bán nhà không, Lận Đình cũng không rảnh rồi.

Cô rất thích dệt vải.

Do ở thời đại này thiếu vải quá hiếm hoi, một gia đình phải tích vài năm mới đủ thiếu vải may một bộ quần áo, nên phần lớn người trong thôn đều dệt vải thủ công.

Nhưng loại vải tự dệt này khổ không lớn, cũng không có nhiều họa tiết, phần lớn họa tiết kẻ sọc.

Khi nguyên chủ kết hôn, gia đình cho cô ấy một rương vải làm của hồi môn.

Nhà họ Lận thương con gái, trong mỗi cuộn vải còn giấu tiền.

Mệnh giá không lớn, đều là năm hào, một đồng, cộng tất cả lại thì có khoảng hai mươi đồng, để làm tiền áp đáy hòm, phòng khi cần thiết, ngày thường sẽ không động đến.

Thân là cô gái sinh ra và lớn lên ở đây, từ nhỏ nguyên chủ đã học dệt vải, nhưng Lận Đình hiếm khi được đụng đến mấy thứ này.

Lận Đình không biết dệt, nhân mấy ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, cô thử làm theo ký ức mà nguyên chủ để lại, không ngờ lại thấy khá thú vị.

Đúng lúc này, anh hai Lận Vĩ bất chấp gió tuyết, đạp xe đến tặng sáu quả trứng gà.

Chờ anh hai đẩy chiếc xe đạp quý trọng vào nhà, Lận Đình mới dùng tạp dề phủi tuyết giúp anh ấy rồi hỏi: “Chị cả đẻ rồi à? Con trai hay con gái?”

Dù ngoài miệng hỏi vậy, nhưng trong lòng Lận Đình chắc chắn là con trai, vì sáu quả trứng gà không phải số lượng nhỏ.

Theo ký ức nguyên chủ để lại, lúc chị cả sinh hai đứa con gái đầu, cô không được nhận quả trứng gà nào cả.

Quả nhiên, Lận Vĩ xoa xoa đôi bàn tay đông lạnh, ngồi xuống bếp lò, mới đáp: “Con trai, mẹ bảo anh chuyển lời hỏi em có muốn đến thăm chị cả không?”

Lận Đình đau lòng anh hai phải bôn ba trong gió tuyết, xoay người pha cho anh ấy một bát sữa mạch nha: “Không muốn đi cho lắm, chút nữa em gửi anh chút tiền, anh mừng chị ấy giúp em.”

Nhìn sữa mạch nha trong bát, lòng Lận Vĩ thầm nghĩ không uống công mình thương cô, chẳng qua khi nghe cô từ chối dứt khoát như vậy, anh vẫn bị ghen hòng một lát. Anh định đi đường vòng cứu quốc: “Mẹ chồng em và hai đứa cháu đâu rồi?”

Sao Lận Đình có thể không nhìn thấu ý đồ của anh hai mình, cô trợn mắt trắng về phía anh ấy: “Dẹp suy nghĩ của anh đi, họ đến nhà chú ba rồi.”

Nghe vậy, Lận Vĩ cũng không xấu hổ, mà chuyển chủ đề kể về tình hình của anh cả sau khi đi làm, rồi mới khuyên bảo: “Hôm

nay anh hai rảnh rồi, đưa em đến nhà chị cả một chuyến, có được không?”

“Trước kia anh không xen vào chuyện này, sao bây giờ lại khuyên em rồi?”

Lận Vĩ chọc chọc trán em gái mình, đôi mắt đào hoa cong cong: “Anh cũng không muốn xen vào đâu, nhưng em sắp đi theo quân rồi, chuyến này đi không biết mấy năm nữa mới về, mẹ không muốn hai đứa cứ mãi mâu thuẫn như thế.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Em hiểu rồi. Hôm nay anh đến không phải để tặng trứng gà, mà đến làm thuyết khách chứ gì.”

Lận Vĩ cũng không phủ nhận: “Vậy em có đi không?”

Lận Đình: “Đi chứ, cũng đâu phải thâm cừu đại hận gì.” Ban nãy cô từ chối, chỉ vì để phù hợp với tính cách của nguyên chủ thôi.

Lận Tương gả lên trấn trên.

Mặc dù trấn trên không bằng thị trấn, nhưng đối với người trong thôn mà nói, đó cũng là gả đến chỗ tốt.

Về phần anh rể cả Triệu Khải, sau hai, ba lần thi trượt đại học, anh ta nhờ quan hệ trong nhà tìm kiếm công việc giáo viên ngữ văn ở trường Tiểu học trấn trên.

Do Triệu Khải là nguyên nhân khiến hai chị em trở mặt, nên tất nhiên nguyên chủ rất không thích đối phương.

Đương nhiên, sau khi việc học đại học của nguyên chủ bị bỏ ngang, Triệu Khải cũng chẳng thêm khách sáo với cô em vợ này nữa, trong năm chỉ có mấy ngày tết còn có thể chạm mặt nhau, chứ ngày thường hầu như không chạm mặt bao giờ.

Nhưng lúc này thì khác.

Lận Đình vừa nhảy xuống khỏi yên sau xe đạp, Triệu Khải đã tươi cười ra đón, hết cảm ơn anh hai vất vả, lại hỏi em hai có lạnh không, rồi mời họ nhanh vào nhà ngồi chơi.

Chiều cao của Triệu Khải hơi khiêm tốn, nhưng gương mặt ưa nhìn, trắng nõn nhả nhặn, lúc cười rộ lên trông khá đẹp trai.

Thấy thái độ đó của anh ta, cho dù biết đối phương là vì Hoắc Tiểu, Lận Đình cũng không tiện nhăn mặt, chỉ đành trò chuyện với anh ta vài câu.

Nhưng khi chuẩn bị vào nhà, Lận Đình nhân cơ hội đạp anh hai một cú.

Nếu ban đầu cô nói không muốn đến là để phù hợp với tính cách của nguyên chủ, thì lúc này cô không muốn đến thật, cảm thấy có chút nhàm chán.

Rõ ràng sau khi việc học đại học của nguyên chủ bị bỏ ngang, thái độ của anh rể này với cô lạnh nhạt hơn nhiều.

Nhưng lúc này, biết cô gả cho một người chồng có chức có quyền, anh ta lại thay đổi thái độ, trở nên nhiệt tình.

Mục đích lộ liễu như thế, khiến cô không thích, mà không tiếp chuyện anh ta cũng không được, chỉ bằng không đến thì hơn.

Lận Vĩ đưa mắt nhìn dấu giày trên bập chân, trong lòng biết em gái đang mất hứng.

Vì thế sau khi vào nhà, anh ấy mỉm cười đón nhận sự nhiệt tình của người nhà họ Triệu, rồi sai Đình Đình vào thăm chị gái và cháu trai.

Vì vậy, Lận Đình nhét cho mỗi cô cháu gái một bao lì xì, lại trêu chọc thêm vài câu, rồi đi thẳng vào chái nhà phía Tây.

Về phần vì sao lại là chái nhà phía Tây mà không phải chái nhà phía Đông, cũng rất đơn giản, vì theo quy của cha mẹ Triệu, chái nhà phía Đông là nơi người đứng đầu gia đình sống.

Đương nhiên, chái nhà phía Tây của mỗi gia đình lại khác nhau.

Như nhà họ Hoắc có ba gian, riêng chái nhà phía Tây đã rộng hơn hai mươi mét vuông, nên không gian sinh hoạt rất rộng rãi.

Chương 61: Chương 61

Nhưng cha mẹ Triệu không chỉ có mỗi một người con là Triệu Khải, nhà họ có ba đứa con trai, nên chái nhà phía Tây phải ngăn thành ba gian phòng.

Vì vậy, khi Lận Đình bước vào phòng ngủ ngọt ngào, cô cảm thấy toàn thân khó thở.

Tuy đây là hoàn cảnh sinh hoạt của hầu hết người ở thời đại này, nhưng vẫn khiến da đầu cô tê dại.

“Em đến rồi à, ngồi xuống giường đây này, phòng không có chỗ kê ghế.” Trên đầu Lận Tương trùm khăn, nửa tựa vào giường, thản nhiên tiếp đón em gái.

Do đến thăm đứa bé, nên khi đến bên giường, Lận Đình khẽ nghiêng người về phía trước nhìn đứa bé.

Ồ... một con khỉ đỏ.

Trong lòng thầm kết luận, Lận Đình móc ra lấy một phong bao lì xì đỏ, nhét vào trong túi lót của cháu ngoại trai, sau đó mới ngược mắt đánh giá chị gái mình.

Lận Đình xinh đẹp như vậy, tất nhiên diện mạo của chị gái cô cũng không kém.

Chẳng qua Lận Tương thiên về dịu dàng, còn Lận Đình lại thiên về quyến rũ.

Nghiêm khắc mà nói, chị gái Lận Tương càng phù hợp với thẩm mỹ của các bậc cha mẹ ở thời đại này hơn.

Hai chị em hơn kém nhau năm tuổi, năm nay chị ấy hai mươi bảy tuổi, đã là mẹ của ba đứa bé.

Có lẽ do vừa sinh con, nên môi chị ấy trắng bệch, có vẻ rất tiêu tụy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cup mắt, không nhìn được mà hỏi: “Đồ ăn khi ở cũ thế nào?”

Nghe vậy, Lận Tương ngược mắt nhìn em gái với ánh mắt kinh ngạc, sau khi nhìn thấy sự lo lắng thật lòng dưới đáy mắt cô, chớp mũi chị ấy không khỏi chua xót. Thế nhưng chị ấy không muốn em gái mình nhận ra, nên nghiêng đầu nhìn con gái ở bên cạnh, rồi mới đáp: “Ăn ngon uống tốt, ngày nào cha chúng ta cũng hầm canh rồi đưa đến.”

Khóe miệng Lận Đình giật giật... Rốt cuộc nhà chồng này không đáng tin đến mức nào, mới có thể khiến người thành thật như đồng chí Lận Thắng Lợi làm đến mức này?

Lẽ nào nhà này còn tranh giành thức ăn với sản phụ ư?

Mà... hình như cũng có khả năng lắm.

Nhưng Lận Đình vẫn nhớ rõ nguyên nhân hai chị em cãi cọ, đều là cô gái sĩ diện, cô vẫn không nên vạch trần thì hơn.

Nhưng... gặp mặt rồi thì nên trò chuyện về chủ đề gì nhỉ? Bảo đến thăm mà vào ngó một cái rồi quay ra thì cũng không hay lắm.

Trái ngược với sự bối rối của Lận Đình, sau khi lấy lại tinh thần, Lận Tương chủ động hỏi: “Bao giờ theo quân?”

Lận Đình: “Chắc khoảng nửa tháng sau ạ, chẳng qua vẫn chưa định ra ngày cụ thể.”

Lận Tương: “Tốt rồi, nhớ sống tốt nhé! Chị nghe cha mẹ nói, em rể rất cưng chiều em.”

Lận Đình nhượng mảy: “Nhất định rồi!”

Nghe vậy, cuối cùng gương mặt Lận Tương mới hiện lên ý cười: “Cũng đúng, từ nhỏ em đã biết bản thân muốn gì.”

Lận Đình không biết tiếp lời như thế nào, nên chỉ cười trừ.

Lại trò chuyện linh tinh thêm vài phút, hai người không còn chủ đề gì nữa, Lận Đình bèn thuận thế từ chối.

Lận Tương khẽ gật đầu, thế nhưng khi em gái chuẩn bị mở cửa ra ngoài, chị ấy không nhịn được mà gọi: “Đình Đình.”

Lận Đình quay đầu lại.

Lận Tương cố cong môi gượng cười, nhưng khó mà cười nổi, vì thế chị ấy dứt khoát không cười nữa: “Chuyện lúc trước là lỗi của chị, em nói đúng, phụ nữ cho dù kết hôn cũng phải có sự nghiệp của riêng mình.”

Lận Đình cau mày: “Tên họ Triệu kia làm gì rồi?”

Ngực Lận Tương nghẹn lại, nhưng ngoài miệng lại nói: “Họ Triệu cái gì, đó là anh rể của em.”

Nghe vậy, Lận Đình lại nhìn chằm chằm chị ấy trong chốc lát, không nhìn ra có gì không ổn, cô mới nói: “Chị điều dưỡng cơ thể cho tốt đi.” Rồi mở cửa rời đi.

Sau khi tiễn hai em vợ có giữ thế nào cũng không chịu ở lại ăn cơm về, Triệu Khải vội vàng quay về phòng, vừa mở miệng đã hỏi: “Sao rồi, Đình Đình nói thế nào?”

Vẻ mặt Lận Tương thản nhiên: “Em ấy không đồng ý.”

Sắc mặt Triệu Khải rất khó coi: “Sao lại không đồng ý? Không phải chỉ nhờ em rể đánh tiếng với cục trưởng cục văn hóa và giáo dục thôi sao? Cậu ta có thể sắp xếp anh cả vào xưởng gia cụ, vì sao không thể sắp xếp giúp tôi? Chỉ là một câu nói thôi mà.”

Anh cả là anh vợ ruột của em rể, vả lại em rể người ta nể mặt em gái chị ấy nên mới bằng lòng nhờ vả quan hệ, còn Triệu Khải là cái thá gì mà đòi so với anh cả cơ chứ? Trong lòng Lận Tương thầm châm chọc, nhưng trên mặt vẫn không mặt không nhạt như trước: “Anh cũng biết mấy năm nay quan hệ giữa em và em hai không được tốt rồi đấy, em ấy không muốn giúp cũng là lẽ thường thôi.”

“Vậy em không biết dỗ dành nó, xin lỗi nó một câu à? Chị em ruột sao có thể mang thù cả đời?”

“Dựa vào đâu mà em phải xin lỗi?”

Triệu Khải bị nghẹn họng: “Dựa vào đâu mà phải xin lỗi ư? Chỉ dựa vào chồng nó có bản lĩnh.”

Nghe vậy, Lận Tương dứt khoát im lặng không nói gì nữa, chị ấy xoay người ôm lấy đứa con bị tiếng ồn đánh thức, nhỏ giọng dỗ dành.

Thấy vậy, Triệu Khải hít sâu mấy hơi mới có thể kiềm chế sự phiền chán dưới đáy lòng, anh ta gượng cười đỡ: “Anh và đồng chí Ông Mai Mai thật sự trong sạch, rốt cuộc em muốn ồn ào đến bao giờ nữa? Cũng không thể vì chút chuyện nhỏ đó, mà đánh mất tiền đồ của chồng em chứ? Lại nói, chờ anh được nhận vào cục văn hóa và giáo dục rồi, anh sẽ trở thành cán bộ,

không những được tăng lương, mà còn được cấp nhà ở. Đến lúc đó một nhà năm người chúng ta dọn ra ngoài sống không tốt hơn ư?”

Ừm, trong sạch thật đấy, chẳng qua chỉ nói nói cười cười, lén trốn vào góc tường nắm tay nhau thôi. Nghĩ đến hình ảnh bản thân vô tình nhìn thấy, trong lòng Lận Tương thầm châm chọc, thế nhưng chị ấy vẫn im lặng không hé răng như trước.

Vân Mộng Hạ Vũ

Triệu Khải hít sâu, giơ tay chạm vào chị ấy.

Không ngờ rằng, Lận Tương lại điên cuồng lùi về sau, hét lớn: “Anh đừng chạm vào tôi.”

Thấy vậy, sắc mặt Triệu Khải cứng đờ, vô cùng khó coi, cả người đứng đực tại chỗ.

Hai bé gái vẫn luôn lén ngồi xổm ngoài cửa nghe vậy thì xông vào, dùng cơ thể nhỏ bé chắn giữa cha và mẹ. Bé lớn còn quát cha mình: “Đừng chạm vào mẹ con.”

Triệu Khải lại càng tức hơn.

Bên kia.

Không lâu sau khi rời khỏi nhà họ Triệu, Lận Đình túm góc áo của anh hai mình: “Anh, anh nhờ người điều tra tên Triệu Khải kia đi.”

Không ngờ Đình Đình cũng nhận ra sự bất thường của chị cả, ánh mắt Lận Vĩ khẽ lóe lên: “Chị cả nói gì với em à?”

“Lúc em chuẩn bị đi, tự nhiên chị ấy xin lỗi em, còn nói em nói đúng, phụ nữ cho dù có kết hôn cũng phải có sự nghiệp của

riêng mình...” Nói đến đây, Lận Đình khẽ dừng một lát rồi nói tiếp: “Cũng có thể do em nghĩ nhiều, có lẽ chị cả đã trưởng thành hơn chăng?”

Lận Vĩ đạp xe, giọng điệu không thay đổi: “Được rồi, anh sẽ nhờ người nghe ngóng xem sao.”

Thế nhưng ở nơi em gái không nhìn thấy, sự sâu thẳm trong đôi mắt đào hoa thích cười kia lại khiến người ta sợ hãi.

Cuối cùng, cân nhắc đến những rắc rối có thể xảy ra trong tương lai, Hồ Tú vẫn quyết định bán nhà.

Chương 62: Chương 62

Đúng như con dâu nói, sau này nếu có quay về đây định cư thật, thì cũng phải xây nhà mới.

Trong cái thôn này, ngoại trừ nhà lão bí thư ra, thì chỉ có nhà họ Hoắc là nhà gạch ngói.

Căn nhà được xây dựng vô cùng tỉ mỉ, đến cả sàn nhà cũng được lát gạch, thế nên giá cả sẽ không thấp, ít nhất cũng phải năm trăm đồng.

Số tiền này mới chỉ tính chi phí vật liệu xây dựng, chứ chưa tính đồ nội thất trong nhà.

Có rất nhiều người rục rịch muốn mua, nhưng trong thôn cũng chẳng có mấy người có thể lấy ra năm trăm đồng.

Thật lòng mà nói, Hồ Tú rất muốn bán nhà cho hai chú em chồng, cho dù rẻ chút hoặc trả góp cũng được.

Nhưng sau khi cân nhắc vài ngày, hai nhà đó không dám gánh món nợ “khủng” trên lưng.

Cho nên, trước sự ngạc nhiên của Lận Đình, cuối cùng căn nhà rơi vào tay của một nam thanh niên trí thức.

Anh ta đến từ Bắc Kinh, nghe nói là mua nhà để kết hôn.

Hai bên ký hợp đồng chuyển nhượng dưới sự chứng kiến của các nhân chứng, gia đình Lận Đình có thể ở lại cho đến ngày

khởi hành.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đương nhiên, bán được nhà rồi không có nghĩa là họ đã có thể nhàn nhã.

Ngày khởi hành càng đến gần, thì việc khiến họ bận rộn lại càng nhiều lên.

Hồ Tú dẫn hai cô em dâu dọn dẹp những thứ cuối cùng.

Mấy thứ có thể mang đi như bát, nồi, chảo, chậu,... đều được đóng gói lại, những thứ không thể mang đi và những đồ gia dụng không quá lớn thì để lại cho hai người Trần Quế Lan và Trương Mai Hoa.

Lận Đình chỉ việc chăm sóc hai đứa bé, hoặc là về nhà mẹ để chơi với cha mẹ và các anh trai, chị dâu.

Trong sự bẽ bộn như thế, thời gian dần trôi vào tháng ba.

Chiều nọ, Lận Đình vừa tiễn cha mẹ mình ra về, đã có khách đến nhà.

Đó là một chiến sĩ trẻ mặc quân trang tên Vương Hải, là lính dưới quyền bộ trưởng Hồ.

Cậu ấy đến để đưa vé xe lửa cho mấy người Lận Đình.

Biết đối phương đạp xe hơn năm mươi cây số từ thị trấn đến, Lận Đình vẫn chưa quen với phương tiện đi lại của thời này vội vàng mời người vào nhà sưởi ấm, rồi pha một chén trà nóng cho đối phương.

Năm nay Vương Hải mười chín tuổi, làn da ngăm đen, dáng dấp hàm hậu, thấy cô nhiệt tình thì hơi xấu hổ. Sau khi nhấp mấy ngụm trà, cậu ấy vội lấy hai tấm vé xe lửa trong túi ra, đưa cho cô: “Chị dâu, xe lửa sẽ khởi hành vào năm giờ mười phút chiều mai, đội trưởng Hoắc nói trong quân có nhiệm vụ quan trọng, thật sự không có thời gian quay về đón mọi người, nên nhờ bộ trưởng Hồ sắp xếp người đưa mọi người lên xe lửa. Đợi mọi người đến ga xe lửa thành phố Thiên Kinh, sẽ có người đến đón ạ... Đúng rồi, bộ trưởng Hồ còn nói, mười giờ sáng mai ông ấy sẽ đến đón mọi người, mọi người có vấn đề gì không ạ?”

“Không đâu, làm phiên đồng chí Tiểu Vương rồi.” Lận Đình cất tiếng đồng ý, cô cũng không quá ngoài ý muốn với chuyện Hoắc Tiểu không thể về, dù sao khi rời đi, anh cũng đề cập đến khả năng này với cô rồi.

Trái lại là Hồ Tú, nghĩ đến bảy, tám túi hành lý to đùng ở trong phòng, bà vừa bất đắc dĩ vừa không nỡ: “Thế... phải sắp xếp lại hành lý cho tinh giản hơn mới được.”

Nghe thấy lời nói của mẹ chồng, Lận Đình giật giật khóe môi, lòng thầm nói Hoắc Tiểu không về cũng tốt, nếu không mẹ anh sẽ coi anh thành gia súc mà sai bảo mất thôi.

Thật ra cô cũng cảm thấy hành lý nên tinh giản một chút. Chẳng hạn như hai chiếc nồi sắt lớn đã được vá đi vá lại, hoặc là cái bồn tiểu bong tróc sơn được lau rửa sạch sẽ kia, nên để lại thì hơn.

Nghĩ đến đây, Lận Đình véo véo ấn đường, vừa định khuyên bảo mẹ chồng vài câu, đã nghe đồng chí Tiểu Vương cười để lộ hàm răng, nhiệt tình nói: “Về chuyện hành lý, thím không cần lo lắng đâu ạ, quân nhân chúng cháu khỏe lắm, nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng cho thím.”

Hai mắt Hồ Tú sáng lên, nhưng sau đó lại ngại ngùng nói: “Liệu có khó khăn cho mọi người không? Hành lý của bọn thím hơi

nhiều.”

Nụ cười của Vương Hải càng đôn hậu hơn, cậu ấy liên tục vỗ ngực: “Không sao đâu ạ, không sao đâu ạ, xa nhà ấy mà, đồ đạc nhiều một chút cũng là chuyện bình thường.”

Lận Đình ghen cười đứng dậy: “Nếu không tôi đưa cậu vào xem trước nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vương Hải không biết tại sao, nhưng vẫn đứng dậy đi theo cô.

Sau đó, khi nhìn thấy đồng hành lý chất đầy căn phòng nhỏ, nụ cười trên gương mặt cậu thiếu niên chưa từng nếm trải đòn hiểm của xã hội dần trở nên cứng đờ...

Do ngày hôm sau sẽ khởi hành.

Nên sau khi tiễn Vương Hải, Hồ Tú chuẩn bị đi thông báo cho nhóm chị em dâu buổi tối tụ tập ăn một bữa cơm.

Chờ mặc áo khoác xong, khi đẩy cửa ra, bà quay đầu lại nhìn con dâu: “Mẹ nhờ Đại Hải của nhà thím ba con đến đại đội Hạnh Phúc, nhắn cho ông bà thông gia biết tin nhé?”

Lận Đình mỉm cười đáp: “Con cảm ơn mẹ, vẫn là mẹ suy nghĩ chu toàn.”

Hồ Tú cười vờ trách con dâu hai câu, lại nói: “Ông bà thông gia vừa về chưa lâu, nếu không bảo Đại Hải nhắn họ sáng mai hẵng qua?”

Lận Đình cũng nghĩ vậy: “Dạ, mẹ nhờ em ấy chuyển lời giúp con, bảo cha mẹ con không cần đến quá sớm đâu.”

“Ừ, mẹ biết rồi.”

Trong tiệc liên hoan tối đó, Hồ Tú còn mời lão bí thư.

Nhưng ông cụ đã lớn tuổi, nên sau khi ăn uống xong, họ lại đưa ông cụ về nhà.

Trong căn phòng chỉ còn toàn lại phụ nữ, do tối đến nên chú hai Hoắc và chú ba Hoắc cũng không ở lại lâu, dứt khoát mượn việc tiễn ông cụ để về luôn.

Trần Quế Lan và Trương Mai Hoa ở lại giúp đỡ dọn dẹp, cũng chuẩn bị lương khô cho mấy mẹ con Hồ Tú ăn trên xe lửa.

Trời đông gió rét, họ cũng không làm món gì mới mẻ, mà làm món bánh cuộn hoa lần trước từng làm cho Hoắc Tiểu mang đi.

Trương Mai Hoa rầu rĩ nhào bột, Trần Quế Lan xách ghế ngồi một bên vừa cắn hạt dưa, vừa nói chị dâu cả chuẩn bị đến thành phố lớn hưởng phúc.

Sau khi hâm mộ hồi lâu, bà ta lại nhắc đến Vương Tú Cẩm - con gái cả của Vương Lục Căn: “Thím nói xem sao số mệnh người ta lại tốt thế nhỉ? Chẳng qua chỉ giúp cán bộ một việc nhỏ, đã được sắp xếp công việc trên thị trấn, sao tôi không vợ được cái vận may đó cơ chứ? Nếu tôi mà nhìn thấy cán bộ gặp nạn, có lẽ tôi cũng có thể xin được một công việc rồi ấy chứ, thế thì oai phong biết bao.”

Dứt lời, bà ta vẫn cảm thấy không cam lòng, nên lại than thở: “Ông trời chẳng mở mắt ra mà xem, tôi cũng là một người có trái tim nhân hậu cơ mà.”

Hồ Tú không thích dáng vẻ này của bà ta, bèn cau mày: “Thím cứ quan tâm đến việc nhà người ta làm gì? Muốn sống cuộc sống tốt thì tự bản thân cố gắng đi.”

Chương 63: Chương 63

Trần Quế Lan bĩu môi, bây giờ đang sống cuộc sống tập thể, bà ta cố gắng để người khác hưởng à? Hơn nữa: “Cả ngày ra đồng làm việc mệt c.h.ế.t mệt sống, một công điểm cũng chỉ ba hào.”

Hồ Tú lườm bà ta một cái: “Thế sao hồi còn trẻ tôi dạy thím đỡ để kiếm tiền, thím không chịu học cho đàn ông?”

Nghe thấy bà nói vậy, Trần Quế Lan ghen lời, nhưng bà ta không muốn thừa nhận bản thân sợ chịu khổ, nên đảo mắt rồi chuyển đề tài: “Đúng rồi, chị cả, ngày kia Đại Ny sẽ xem mắt với người ta.”

Năm nay Hoắc Ny Ny đã mười tám, đúng độ xuân thì, diện mạo cũng xinh xắn, nên thường xuyên có người đến hỏi ý làm mai.

Nhưng mẹ ruột cô ấy lại không đáng tin cậy, thân là bác dâu cả, Hồ Tú đang thái hành không nhịn được mà lẩm miệng vài câu: “Người lần này thế nào?”

Trần Quế Lan cười đến độ chỉ thấy răng không thấy mắt: “Là người trấn trên, chị yên tâm, lần này em đã hỏi thăm cẩn thận rồi. Đối phương rất cao, trong nhà cũng có tiền, nhà ngói ba gian, trên có tám chị gái hiếu thuận, trong nhà chỉ có mỗi mình nó là con trai. Chờ tương lai hai ông bà cụ trong nhà mất rồi, không phải tất cả thứ tốt đều rơi vào tay Ny Ny nhà em ư?”

Hồ Tú: “...”

Trong chái phòng phía Đông.

Dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt, Lận Đình đang thu dọn quần áo để tắm rửa.

Cô định tối nay sẽ gội đầu tắm rửa, thuận tiện tắm rửa cho cả hai đứa bé, dù sao phải ngồi xe lửa vài ngày, mà trên xe lại không có chỗ tắm.

Đại Ny vừa khâu đế giày, vừa trông nom hai đứa bé, cũng thuận miệng nhắc đến việc này.

Trải nghiệm xem mắt lần trước không được tốt lắm, bây giờ mới qua một tháng đã lại xem mắt mỗi tiếp theo, trong lòng cô gái nhỏ vô cùng bất an, nên muốn nghe ý kiến của chị dâu cả.

Lận Đình không vội nói chuyện, mà nhìn Hoắc Phù Dung đang rơi vào trầm tư ở bên cạnh: “Phù Dung cảm thấy điều kiện nhà trai thế nào?”

Hoắc Phù Dung tỉnh táo lại, cau mày: “Gia đình chỉ có một đứa con trai, chắc chắn là được người nhà cưng chiều ghê lắm, chỉ sợ tính cách không tốt.”

Cô ấy mới mười bảy tuổi, còn chưa từng ra khỏi trấn trên, có thể nhìn thấu điểm này coi như đã rất miễn cảm rồi. Lận Đình lại nhìn về phía Đại Ny: “Em cảm thấy thế nào?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Đại Ny do dự: “Em cũng không biết nữa, nhưng... nếu gia đình có nhiều anh em trai, chỉ sợ lại xảy ra mâu thuẫn giữa các chị em dâu.”

Trong thôn hiếm có con dâu nhà ai hòa thuận như mẹ cô ấy với bác dâu cả và thím ba, nguyên nhân chủ yếu của sự hòa thuận

này là do tiếng nói của bác dâu cả có trọng lượng trước hai đứa em.

Nhưng Đại Ny tự hiểu lấy mình, tính cách của cô ấy không cứng rắn hơn cục bột là bao, cô ấy thật sự không muốn sống một cuộc sống cãi cọ suốt ngày chỉ vì vài cọng hành hay vài tép tỏi.

Lận Đình thấu hiểu sự sợ hãi của cô gái nhỏ, dù sao tính cả tuổi mù, năm nay cô ấy cũng chỉ mới mười tám: “Góc độ nhìn nhận vấn đề của mỗi người là khác nhau, chị chỉ nói quan điểm của chị thôi nhé. Theo chị, tốt nhất không nên xem mắt với người có điều kiện như thế.”

Đại Ny dừng công việc trong tay, nhìn về phía cô: “Vì sao ạ?”

Phù Dung tuy không nói chuyện, nhưng gương mặt cũng không giấu được sự nghi hoặc.

Lận Đình chỉ nói: “Trên cậu ta có tám chị gái, cả nhà lại chỉ có mỗi cậu ta là con trai, chỉ điểm này thôi đã đủ xác định gia đình này trọng nam khinh nữ.”

Vẻ mặt Đại Ny mờ mịt: “Nhưng... nếu không có con trai sẽ bị người ta cười nhạo.”

Đây là lối suy nghĩ cổ hủ do hoàn cảnh hiện tại tạo thành, Lận Đình không ngạc nhiên, cũng không bực mình, mà hỏi lại: “Thế, nếu em và cậu ta kết hôn, cứ mãi sinh được con gái thì em tính sao? Hay là em thật sự định sin mười tám đứa?”

Tất nhiên Đại Ny không muốn, nhưng: “... Chắc không xui xẻo đến vậy đâu, dù sao mẹ em cũng sinh được ba người con trai mà.”

Khóe môi Lận Đình giật giật, cô không nhin được mà phổ cập kiến thức cho cô ấy: “Sin nam hay sin nữ, đều do người đàn ông quyết định cả.”

Hoắc Phù Dung và Đại Ny đồng thời trợn tròn mắt: “Sao lại thế ấ?” Không phải trẻ con được sinh ra từ bụng phụ nữ ư?

Lận Đình phổ cập đơn giản cho hai cô ấy kiến thức về nhiễm sắc thể, sau đó dưới biểu cảm kinh ngạc đến chấn động của hai cô ấy, cô nói tiếp: “Cho dù thai đầu em may mắn sinh được một đứa con trai thì thế nào, xưa nay chị gái coi như nửa mẹ chồng, nhà trai lại có đến tám cô chị gái, em có đến tận năm mẹ chồng, còn khó sống hơn sống với chị em dâu nhiều.”

Hoắc Phù Dung cúi kính nói: “Chờ em kết hôn, em sẽ tìm một người đàn ông mà cha mẹ đều mất, còn có sẵn con trai, em trực tiếp làm mẹ kế cho rồi.”

Nghe vậy, Lận Đình giơ tay gõ trán cô gái nhỏ: “Nói linh tinh gì thế? Mẹ kế nào có dễ làm như thế?”

Hoắc Phù Dung xoa xoa vị trí bị gõ, thở dài: “Thế không phải bớt việc à? Không có cha chồng mẹ chồng bắt nạt, cũng không cần sợ sẽ không sinh được con trai, tốt biết bao.”

Tốt cái rắm ý! Lận Đình thấy Đại Ny thế mà có vẻ động lòng thật, bèn cảm thấy cạn lời: “Đừng nghĩ linh tinh, mẹ kế gì đó, trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không đừng bao giờ nghĩ đến.”

Hoắc Phù Dung: “Không phải cuộc sống của chị dâu vẫn rất tốt đấy ư?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình không nói cho họ biết đây không phải là cuộc hôn nhân do chính cô lựa chọn, lại nói, cô may mắn có được một người mẹ chồng tốt, đám trẻ cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, nếu không cho dù Hoắc Tiểu có tốt đến mấy, dù hoàn cảnh có không cho phép thế nào thì cô vẫn sẽ ly hôn.

Nhưng cô không muốn nói suy nghĩ đó ra, chỉ sợ sẽ hù dọa cô gái nhỏ. Cuối cùng Lận Đình chỉ nói: “Dù sao đừng bao giờ nghĩ đến việc đi làm mẹ kế cho người ta nữa. Về phần đối tượng xem mắt, thì cứ đi xem sao đã, dù sao cũng hẹn với họ rồi. Lại nói, lỡ người ta thuộc xác suất nhỏ, là người tốt thì sao?”

Vẻ mặt Đại Ny vô cùng mệt mỏi: “Nhỡ không phải người tốt thì sao?”

Lận Đình thản nhiên: “Không tốt thì không ở bên nhau, lại đi xem mắt tiếp.”

Đại Ny thở dài: “Chỉ sợ mẹ em sẽ vừa lòng với đối phương thôi... Trưởng thành lắm chuyện phiền muộn nhỉ, vì sao phụ nữ cứ phải lấy chồng cơ chứ?”

Nghe vậy, Hoắc Phù Dung đã mười bảy tuổi cũng có chút rầu rĩ theo.

Thấy thế, Lận Đình vươn tay xoa xoa đầu hai cô gái.

Rồi cô như chợt nhớ ra chuyện gì, xoay người mở ngăn kéo lấy ra hai tờ đại đoàn kết có mệnh giá lớn nhất, đưa cho hai cô gái mỗi người một tờ.

Hai người đồng thời từ chối, khó hiểu hỏi cô: “Đưa tiền cho bọn em làm gì ạ?” Còn đưa tận mười đồng nữa chứ, trên người hai cô ấy cũng chỉ có mấy hào, hai cô ấy cũng phải tích rất lâu mới được ngần đó.

Chương 64: Chương 64

Lận Đình không để ý đến sự từ chối của hai người, mạnh mẽ nhét vào tay họ: “Cho hai đứa dùng vào lúc khẩn cấp.”

Hoắc Phù Dung: “Là sao ạ?”

Lận Đình: “Bây giờ chị không có việc làm, nên cũng chẳng thể giúp gì nhiều cho hai đứa, nhưng lỡ như, nếu trong nhà ép hai đứa lấy một người mà hai đứa không hài lòng, thì còn có tiền mà gọi điện thoại cho bác dâu cả, hoặc mua tem viết thư. Chú hai và chú ba vẫn nghe lọt lời khuyên của bà ấy, nếu lời mẹ chị không có tác dụng, hai đứa còn có anh họ cả nữa cơ mà.”

Nghe vậy, hốc mắt Đại Ny đỏ lên, chỉ cảm thấy mười đồng trong lòng bàn tay nóng bỏng vô cùng.

Hoắc Phù Dung cũng cảm thấy lòng dạ chua xót, ê ẩm không thôi...

Thấy vậy, Lận Đình do dự một lát, cuối cùng vẫn nói hết suy nghĩ bản thân đã cân nhắc nhiều ngày cho hai người họ nghe: “Hai đứa... có muốn tiếp tục đi học không?”

Theo cô biết, hai cô gái này đều đã học đến cấp hai, học phí phần lớn đều do mẹ chồng cô và Hoắc Tiểu cung cấp.

Lận Đình đã làm giáo viên vài năm nên cô bị chút bệnh nghề nghiệp, cô rất hi vọng hai cô gái mới mười bảy, mười tám tuổi có thể quay về trường học tập.

Hai cô gái có chút mờ mịt, dù sao họ cũng đã tốt nghiệp cấp hai hơn một năm rồi.

Hoắc Phù Dung: “Học cấp ba làm gì ạ? Cũng đâu thể thi đại học, tìm công việc cũng không so được với những người có chỗ dựa kia.”

Tuy Đại Ný không nói gì, nhưng từ biểu cảm trên mặt có thể thấy, cô ấy cũng có ý này.

Lận Đình nhượng mảy: “Sao các em lại không có chỗ dựa? Anh họ em chính là chỗ dựa của các em đấy thôi. Chỉ cần các em có bằng cấp ba, tự dùng năng lực của bản thân thi đỗ vào nhà xưởng, sẽ chẳng ai dám đụng đến các em cả.”

Thấy gương mặt của hai cô gái nhỏ mang theo ý vui mừng, Lận Đình lại nói: “Lại nói, năm nào lão bí thư cũng có suất đề cử vào Đại học Công - Nông - Binh, hai đứa còn nhỏ, cố gắng thêm vài năm nữa, kiểu gì cũng được đề cử đi học thôi, hoặc là đợi đến đợt chiêu binh, hai đứa cũng có thể đăng ký làm quân nhân.”

Rõ ràng Hoắc Phù Dung rất động lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Điều kiện tuyển nữ quân nhân khắt khe lắm ạ.”

Lận Đình kịp thời dứt cho họ một thìa súp gà: “Chị đưa ra những đề nghị đó, là muốn nói cho các em biết, cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị, chỉ cần bản thân các em đủ xuất sắc, các em sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn, cho dù là công việc hay hôn nhân cũng vậy.”

Mấy lời này chẳng phải đạo lý lớn gì, nhưng chưa có ai nói cho Hoắc Phù Dung và Hoắc Ný Ný nghe cả.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong thế giới của hai cô ấy, con gái cứ đến mười bảy mười tám tuổi sẽ phải đi xem mắt, rồi gả chồng.

Nhà chồng sẽ được lựa chọn dựa theo điều kiện của gia đình và bản thân người con gái kia.

Nhưng cho dù điều kiện nhà chồng có tốt đến đâu, thì cuộc sống sau khi lập gia đình cũng không thể giống với cuộc sống khi còn ở nhà mẹ đẻ.

Sinh con, làm ruộng, giặt quần áo, nấu cơm...

Buồn tẻ, chán ngắt, tranh cãi ầm ĩ, một vòng tuần hoàn cứ lặp đi lặp lại đến tận khi già rồi c.h.ế.t đi.

Mà bây giờ có người nói cho hai cô ấy biết, cuộc đời còn nhiều sự lựa chọn khác.

Quan niệm trái ngược hoàn toàn với nhận thức cố hữu của Hoắc Phù Dung và Hoắc Ny Ny, khiến hai cô ấy chấn động không thôi.

Nhưng sau khi im lặng một lúc lâu... Hai cô gái vẫn không thể kiềm chế nổi sự kích động dưới đáy lòng.

Sáng sớm hôm sau.

Trời còn tờ mờ sáng, hai người Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng đã chạy đến.

Họ không đi người không, mà còn xách theo nửa túi to thỏ hun khói và cá muối.

Thấy hốc mắt họ đỏ hoe, trong lòng Lận Đình có hơi khó chịu.

Cô sợ bản thân khóc sẽ khiến hai ông bà khóc theo, vì thế vẫn luôn cố chịu đựng.

Mãi đến khi ngồi trên xe của bộ trưởng Hồ, bánh xe lăn xa dần, khi không còn nhìn thấy bóng dáng của cha mẹ nữa, cô mới không nhịn được mà bật khóc thành tiếng.

Miêu Miêu vẫn luôn im lặng ngồi trên đùi cô, cô bé không hiểu thế nào là nỗi buồn ly biệt, thấy cô khóc thì vươn tay lau nước mắt cho cô, ngoài miệng lại dỗ dành: “Mẹ đừng khóc! Đừng khóc nhé!”

Hồ Tú bố Quả Quả ngồi bên cạnh, bà cũng đang khóc, nhưng lại không quên vỗ đầu con dâu tỏ vẻ an ủi: “Sang năm mẹ sẽ bảo nhóc Tiểu cùng con về thăm ông bà thông gia.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vừa rồi Lận Đình chỉ liên tưởng cảnh tượng hai vợ chồng Lận Thắng Lợi tiễn mình, với cảnh tượng cha mẹ tiễn cô xa nhà ở kiếp trước nên mới không nhịn được mà khóc, bây giờ nghe mẹ chồng nói vậy, cô nở nụ cười: “Anh ấy làm gì có thời gian ạ.”

Thấy con dâu cười, nỗi buồn của Hồ Tú cũng phần nào nguôi ngoai, bà tỏ vẻ cứ để mẹ lo, nói: “Không sao, nó không rảnh thì mẹ về cùng con.”

Lận Đình: “Con nhớ kỹ rồi đấy nhé.”

“Ừ, nhớ đi, mẹ nói chuyện luôn giữ lời.”

“...”

Thời gian quá gấp gáp, hôm qua vừa thông báo hôm nay đã khởi hành luôn, nên hai anh trai của Lận Đình vẫn chưa biết chuyện hôm nay cô sẽ rời đi.

Cho nên sau khi đến thị trấn, đầu tiên cô đến xưởng gia cụ tạm biệt anh cả Lận Minh, sau đó lại vội vàng đến trường cấp ba tạm biệt với em út Lận Hoàn, cuối cùng mới đến hợp tác xã mua bán tìm anh hai.

Biết trong mấy ngày này em gái sẽ xuất phát đến quân đội, nên Lận Vĩ không đi công tác ở nơi quá xa.

Thời gian gấp gáp, sau khi gặp anh hai, Lận Đình chỉ nói ngắn gọn: “Anh hai, nếu anh có thời gian thì ghé về nhà chút nhé, ban nãy cha mẹ đều khóc, nhất là cha chúng ta đó, hôm em kết hôn ông ấy đã trốn đi khóc một trận, em có chút không yên lòng, anh nhớ dỗ dành ông ấy giúp em.”

Lận Vĩ đồng ý hết thảy, anh ấy vốn cũng có ý định này. Chẳng qua, phát hiện hốc mắt em gái có hơi hồng, anh ấy giơ tay lên chọc trán cô, cười nói: “Em cũng khóc nhè đúng không?”

Lận Đình đập tay anh ấy, bất mãn nói: “Em khóc thì sao nào? Nhưng anh mà khóc thì sẽ xấu hổ lắm.”

Lận Vĩ buồn cười: “Sao anh trai có thể khóc nhè cho được, nghĩ linh tinh gì đó.” Trong lòng lại thầm nghĩ, sau này nếu có nhiệm vụ đến thành phố Thượng Hải hoặc thành phố Thiên Kinh mua đồ ăn, anh ấy sẽ tranh thủ nhận hết, ít nhất cũng có thể tận mắt nhìn xem cuộc sống của con nhóc c.h.ế.t tiết này có tốt hay không.

Lận Đình không biết ý định trong lòng anh hai, cô bữu môi hỏi: “Chuyện bên phía chị cả thế nào rồi?”

Nghe vậy, đôi mắt Lận Vĩ tối sầm lại, nhưng ngoài mặt vẫn cười như trước: “Đình Đình trưởng thành rồi, biết quan tâm chị cả... Được, được, được, không trêu em nữa, em học thói giờ chân đá người từ ai thế hả?... Anh vẫn chưa hỏi thăm rõ ràng, nhưng mà em cứ yên tâm, anh sẽ không để chị cả chịu thiệt.”

Cũng đúng, anh hai tinh ranh như khỉ vậy. Lận Đình yên tâm thay đổi đề tài, nói thêm vài chuyện khác nữa.

Chương 65: Chương 65

Bên ngoài hai anh em trò chuyện vui vẻ, bên trong hợp tác xã mua bán lại có rất nhiều người xôn xao vì sự xuất hiện của Lận Đình.

Lận Vĩ vừa đẹp trai vừa có năng lực, rất nhiều người đều cảm thấy sau khi quản lý già về hưu, anh ấy sẽ thế chỗ, nên tất nhiên anh ấy đã được rất nhiều đồng nghiệp chú ý.

Bây giờ thấy một cô gái xinh đẹp xa lạ đến tìm anh ấy, Lận Vĩ còn trò chuyện thân thiết với đối phương, nhóm đồng nghiệp đều ló đầu ra hóng hớt, tò mò không thôi.

Vì thế, vừa tiễn em gái xong, Lận Vĩ có nhân duyên tốt đã lập tức bị mấy anh em vây quanh, hỏi thăm quan hệ giữa hai người.

Không những họ, ngay cả nữ nhân viên bán hàng trẻ tuổi vốn có ý với Lận Vĩ nhưng rụt rè không dám thổ lộ cũng vênh tai lên nghe.

Lận Vĩ sao có thể không biết suy nghĩ của mấy tên “súc sinh” này, anh ấy tức giận cười mắng: “Cút, đó là em gái của ông đây, đã gả chồng rồi.”

“Cái gì? Sao cậu có cô em gái xinh đẹp như thế mà không giới thiệu cho anh em, trái lại để người ngoài chiếm hời hả? Lận Vĩ, cậu là đồ không có lương tâm.”

“Lận Vĩ, cậu có mấy đứa em gái?”

“Anh, anh chính là anh ruột của em. Tuổi tác nhỏ chút cũng không sao, em có thể chờ được.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đám súc sinh này, mấy lời các cậu nói có còn là tiếng người không? Anh vợ, anh xem em...”

Lận Vĩ tức giận cười lạnh: “Em gái thì không có, các cậu thấy tôi thế nào?”

Mọi người cười ầm lên rồi bỏ chạy...

\

Lận Đình hoàn toàn không biết về chuyện cười trong hợp tác xã mua bán.

Bốn mẹ chồng nàng dâu họ ngồi trên chiếc xe jeep quân sự chạy băng băng, cuối cùng cũng chạy đến nhà ga trước ba giờ chiều.

Còn gần hai tiếng nữa mới đến giờ xe lửa xuất phát, bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, nhà ga lại không có phòng chờ, nên nhóm người dút khoát ngồi trên xe chờ.

May mắn là trong trời băng gió tuyết này, chiếc xe lửa vốn thường trễ giờ, hôm nay thế mà lại đến ga sớm vài phút.

Bộ trưởng Hồ rất coi trọng Hoắc Tiểu, chuyện đã đồng ý với anh, ông ấy sẽ làm đảng hoàng.

Vì thế, hôm nay ông ấy không chỉ sắp xếp tài xế và Vương Hải, mà còn phái một người lính trẻ tên Hàn Thành theo xe.

Hàn Thành là người có tính cách linh hoạt, xe lửa vừa đến ga, cậu ấy đã đến tìm trưởng xe tổ vẽ bọn họ có rất nhiều hành lý, cần ở riêng một toa tàu, tất nhiên thêm tiền hay thêm vé đều

được cả. Vừa nói, cậu ấy vừa thản nhiên nhét cho người ta hai bao thuốc lá, cười nhờ đối phương chăm sóc họ một chút.

Dù sao vừa có người già vừa có trẻ con, thanh niên duy nhất lại là một nữ đồng chí tay trái gà không chặt.

Ở thời đại này, địa vị của quân nhân rất cao, trưởng xe vừa nghe hành khách là gia đình quân nhân thì lập tức gật đầu, vả lại còn được tặng thêm hai bao t.h.u.ố.c lá nên ông ta càng thỏa mãn hơn, miệng liên tục nói quân dân một nhà.

Kết quả, ông ta không những không thu thêm tiền hay vé, mà còn chủ động dẫn người đến khiêng bẫy, tám túi hành lý to dùng lên xe, đồng thời dặn dò tiếp viên phụ trách khu giường nằm chăm sóc họ, rồi mới cười rời đi.

Thái độ ông ta nhiệt tình đến mức, Hồ Tú - người không hiểu nội tình liên tục khen là đồng chí tốt.

Lận Đình: "..."

Lận Đình bị sự ngây thơ của mẹ chồng chọc cười không nhin được.

Nhưng cô cũng không giải thích cho bà nghe, mà nhận lấy một túi hành lý không to không nhỏ trên tay bà, xuống xe tiễn ba người Vương Hải rời đi.

Trong túi hành lý có vài loại đồ ăn vặt tối qua hai mẹ chồng nàg dâu cô chuẩn bị sẵn, dùng để cảm ơn Vương Hải, Hàn Thành và tài xế đã giúp đỡ.

Tuy nói chắc chắn Hoắc Tiểu sẽ trả lại nhân tình cho bộ trưởng Hồ, nhưng mấy chiến sĩ người ta đã bôn ba vì cô và mẹ chồng suốt cả một ngày, sao cô có thể để người ta đi về tay không được?

Tặng tiền hay tặng phiếu đều không hay, tặng mấy cân đồ ăn vật vẫn hợp lý nhất.

Vân Mộng Hạ Vũ

Quả nhiên, ba người từ chối một lát rồi vui vẻ nhận lấy.

Quân khu Thiên Kinh có vị trí địa lý đặc biệt, tiếp giáp với biển của một số quốc gia khác.

Nơi đây được coi là cửa ngõ phía Đông Nam của Tổ quốc, nên lực lượng vũ trang vô cùng đông đảo.

Hoắc Tiểu còn trẻ đã có thể thăng chức thành đoàn trưởng của một sư đoàn xe tăng, căn đường của rất nhiều người, nên tất nhiên sẽ có người không phục, cho nên cuộc sống một tháng vừa rồi của anh không quá dễ dàng.

Bây giờ vất vả lắm mới khiến phần lớn người tâm phục khẩu phục, nhưng vẫn không thể dành ra một cuối tuần rảnh rỗi để tự mình về nhà đón người thân.

Nhưng chút thời gian để sửa chữa nhà cửa thì vẫn có.

Hôm nay cũng vậy, khi nhận được điện thoại của lão Hồ, báo cho anh biết mẹ và vợ con anh đã lên xe lửa đi đến thành phố Thiên Kinh, tâm trạng của Hoắc Tiểu không khỏi trở nên bay bổng hơn.

Vì thế khi hết giờ làm việc, anh hiếm khi không tăng ca, mà đi đến căn tin ăn uống qua loa cho xong bữa, rồi dẫn nhân viên của bộ phận hậu cần đến thẳng khu người nhà quân nhân.

\

Chỉ huy Hình hợp tác với anh cũng đang chấp tay đi về, thấy anh vội vàng thì bèn cất tiếng hỏi: “Lão Hoắc, anh vội vàng làm

gì thế?”

Hoắc Tiểu không quay đầu lại mà đáp luôn: “Người nhà tôi đến, tôi phải tranh thủ dọn dẹp nhà cửa lại đã.”

Dứt lời, bóng dáng cao lớn của người đàn ông cũng biến mất trước mắt chính ủy Hình.

Anh còn đang bận đây này, anh vừa nhận nhà vào bốn này trước, trong nhà khá sạch sẽ, nhưng cỏ dại trong sân vẫn chưa kịp dọn dẹp.

Đúng rồi, mẹ và vợ anh đều là người thích sạch sẽ, có lẽ anh nên dùng vòi quét lại tường một lần...

Hình Quốc Cường đứng tại chỗ, khóe miệng giật giật: “Ha ha, không ngờ lão Hoắc thoát trông lạnh lùng lại là người yêu thương gia đình như thế.”

Tuy nói vậy, nhưng nghĩ đến chuyện hai người còn là đồng nghiệp trong vài năm tới, nên khi về đến nhà ăn cơm, Hình Quốc Cường vẫn dặn dò vợ mình: “... Anh thấy lão Hoắc rất yêu thương vợ, họ sắp đến đây rồi, em nhớ quan tâm nhiều chút nhé.”

Từ nhỏ Đường Vấn Lan đã lớn lên trong thành phố, nghe vậy thì có chút không vui: “Quan tâm thì chắc chắn phải quan tâm rồi, nhưng em nghe nói vợ của đội trưởng Hoắc cũng là người vùng núi giống anh ấy, em và cô ấy làm gì có đề tài chung mà nói chuyện?”

Chỉ thiếu điều nói thẳng rằng là không muốn trò chuyện với nông dân nữa thôi.

Chính ủy Hình cau mày, anh ta vẫn biết vợ mình không có ý xấu, chẳng qua không thích tiếp xúc với những vợ quân nhân

xuất thân từ nông thôn, ngày thường chỉ thường qua lại với
mấy vợ quân nhân thành phố.

Nhưng vợ Hoắc Tiểu không giống như những người khác, trong
mấy năm tới, anh ta và Hoắc Tiểu coi như là người cùng chung
một chiếc thuyền, nếu vợ hai người không hợp, chẳng phải sẽ
rất khó xử ư?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của chính ủy Hình trở nên khó coi.

Chương 66: Chương 66

Anh ta đặt mạnh chiếc đũa xuống bàn, phải ra một tiếng “bộp”: “Anh không ép em phải dốc ruột dốc gan với đối phương, nếu em không thể trở thành bạn bè với cô ấy, anh cũng không miễn cưỡng, nhưng ít nhất cũng phải làm tốt ngoài mặt. Đội trưởng Hoắc cũng là người vùng núi đấy thôi, nhưng mới hai mươi chín tuổi người ta đã làm đoàn trưởng, còn có năng lực hơn cả chồng em nữa kìa. Lần sau anh không muốn nghe cái gì mà người nhà quê hay người thành phố nữa.”

Năm nay Hình Quốc Cường ba mươi tư tuổi, có thể đi đến vị trí này đã coi như tuổi trẻ đầy hứa hẹn rồi, bình thường anh ta luôn nở nụ cười, trông giống hệt Phật Di Lặc.

Nhưng một khi anh ta nghiêm túc, thì vẫn rất dọa người.

Ít nhất cũng khiến Đường Vấn Lan vốn không muốn tiếp xúc với Lận Đình trở nên nghiêm chỉnh hơn nhiều.

Nhưng Đường Vấn Lan cũng là người vô tâm vô tư, vài phút sau, cô ấy lại bắt đầu tò mò: “Này, lão Hình, đội trưởng Hoắc đã kể anh nghe về người nhà anh ấy bao giờ chưa?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hình Quốc Cường và mấy miếng cơm, thậm chí nghĩ chút nữa sẽ sang giúp lão Hoắc làm việc. Anh ta không thể trông cậy vào vợ mình, nên tất nhiên phải chủ động một chút, nghe vậy thì đáp mơ hồ: “Nhà anh ấy còn mẹ, vợ và một cặp song sinh long phượng.”

Đường Vấn Lan: “Hết rồi?”

Hình Quốc Cường: “Em muốn hỏi chuyện gì?”

Đường Vấn Lan ghét bỏ lườm chồng một cái: “Dáng dấp của đội trưởng Hoắc kia tuần tú như vậy, sao anh không hỏi xem vợ anh ấy có đẹp không?”

Đội trưởng Hoắc vừa đến nhận chức được một thời gian, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều thiếu nữ và cô vợ nhỏ.

Nếu không phải anh nhấn mạnh bản thân đã kết hôn, đoán chừng các thiếu nữ còn túm tóc nhau để tranh đoạt anh ấy chứ. Cảnh tượng đó náo nhiệt biết bao!

Hình Quốc Cường không biết suy nghĩ trong lòng vợ mình, anh ta cặn lời: “Chỉ phụ nữ các em mới quan tâm đến chuyện này.”

Đường Vấn Lan trả lời bằng giọng điệu khinh khỉnh: “Nếu em để ý vẻ ngoài, thì còn có thể nhìn trúng anh chắc?”

Hình Quốc Cường có gương mặt to tròn: “...”

“Thời tiết phía Nam áp áp thật, mẹ phải cởi bớt quần áo ra đây này.” Từ bé đến nay Hồ Tú chưa từng ra khỏi thị trấn, bà bé Quả Quả cũng háo hức không muốn nằm trong lòng, cả hai cùng đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh, kiến trúc lướt qua bên ngoài cửa sổ toa xe, nhìn thấy thứ gì cũng cảm thấy mới mẻ. Ngoài ra, họ còn cảm thấy ngạc nhiên trước sự chênh lệch nhiệt độ giữa miền Bắc và miền Nam.

Trong lòng Lận Đình bé Miêu Miêu, bình thường cô bé rất im lặng, cũng không dễ nổi nóng.

Nhưng sau ba ngày bị nhốt trong toa xe nhỏ cỡ bàn tay, sau khi cảm giác mới lạ ban đầu phai nhạt dần, chẳng bao lâu sau cô bé đã cảm thấy khó chịu, sáng nay còn dở tính khóc quấy một hồi.

Lận Đình có thể hiểu được, một người lớn như cô còn không chịu nổi, huống chi là đứa bé tính cả tuổi mẹ mới được bốn tuổi.

Chẳng qua cô bé cũng rất dễ dỗ, chỉ cần bế cô bé vào lòng kể vài câu chuyện xưa, hát ru vài câu là cô bé sẽ ngủ ngay.

Nghe thấy câu cảm thán của mẹ chồng, Lận Đình nhỏ giọng đáp: “Nhiệt độ ở đây khoảng mười độ, chênh lệch với quê nhà chúng ta đến tận hai mươi độ cơ mà.”

Nghe vậy, Hồ Tú mặc một chiếc áo mỏng vẫn còn thấy nóng tỏ vẻ kinh ngạc: “Chẳng trách mẹ vẫn còn thấy nóng. Thành phố phía nam đẹp thật, ban này mẹ còn nhìn thấy hoa nở rộ, chẳng giống chỗ chúng ta, xung quanh toàn là băng tuyết.”

Thấy vẻ mặt hâm mộ của mẹ chồng, Lận Đình nở nụ cười: “Cũng do chúng ta đến đúng lúc thôi, chứ nếu đến vào hồi tháng một, thì mẹ sẽ không cảm thấy vậy nữa đâu.”

Hồ Tú: “Vì sao? Chẳng lẽ tháng một ở đây còn lạnh hơn chỗ chúng ta bên kia ư?”

Lận Đình: “Mùa đông ở bên này không có giường lò, trời còn mưa nhiều, cảm giác lạnh lẽo thấu xương.”

Hồ Tú thật sự không biết chuyện này, chẳng qua sau này nhà bà sẽ định cư tại chỗ này, nên bà rất muốn biết hoàn cảnh môi trường của nơi đây, vì vậy lại tiếp tục đặt câu hỏi với Lận Đình.

Để g.i.ết thời gian, Lận Đình bèn chậm rãi kể cho bà nghe về phong cảnh Giang Nam.

Một nam một nữ ở cùng toa xe là nhân viên mua hàng của nhà xưởng, trước nay thường xuyên đi qua đi lại hai miền Nam Bắc, thi thoảng cũng cất tiếng góp vài câu, khiến thời gian không quá nhàm chán.

Bên kia.

Để có thể tự mình đến nhà ga đón người, Hoắc Tiểu cố ý dành ra nửa ngày.

Biết mẹ và vợ xách theo rất nhiều đồ đạc, anh còn tìm Lữ trưởng xin phê duyệt một chiếc xe quân sự cỡ nhỏ.

Chờ gần đến giờ, Hoắc Tiểu ôm cũi lòng đầy háo hức mong chờ, tạm biệt với các đồng nghiệp, rồi dẫn theo một cậu lính cần cù lái xe rời đi.

Hình Quốc Cường chứng kiến hết thấy, vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy chua xót.

Chẳng qua, theo những gì anh ta được biết, Hoắc Tiểu đã tham gia quân ngũ được mười năm, nhưng cũng chỉ về thăm nhà độ ba, bốn lần.

Trừ thời gian đi đường, còn có thể ở nhà được mấy ngày đâu cơ chứ?

Đây là chỗ khó của người làm quân nhân, chẳng trách anh vui vẻ đến vậy.

Nghĩ đến đây, Hình Quốc Cường giơ cổ tay lên xem giờ, cũng có chút đứng ngồi không yên.

Anh ta nói với nhân viên cần vụ của mình: “Tiểu Trần, cậu đến khu người nhà chuyển lời cho chị dâu, rằng tối nay nấu nhiều đồ

ăn một chút. Người nhà lão Hoắc tới, đường đi xóc nảy, đoán chừng họ chẳng có sức lực nấu cơm đâu... Mà thôi, người phương Bắc quan niệm xuống xe ăn sủi cỏ, cậu bảo chị dâu cậu gói sủi cỏ đi.”

Tiểu Trần nhận lệnh, vừa chuẩn bị chạy đi đã bị gọi quay lại.

Hình Quốc Cường nhớ đến cô vợ không có ánh mắt ở nhà, lại dặn dò thêm một câu: “Bảo cô ấy gói nhiều một chút, nếu trong nhà không đủ một mì thì sang nhà hàng xóm mượn tạm.”

Tiểu Trần: “... Em biết rồi, chính ủy.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đi đi.”

“Vâng!”

Hoắc Tiểu không biết đã có người chuẩn bị cơm tối cho cả nhà mình.

Anh tự lái xe, đến nhà ga sớm một tiếng so với thời gian xe lửa đến trạm.

Dù là ở những năm sáu mươi, bảy mươi, nhưng Thiên Kinh là cố đô của triều Lục, nên nhà ga ở đây cũng được xây dựng rất sang trọng và khí phách, thậm chí còn quy hoạch một bãi đỗ xe riêng.

Hoắc Tiểu đỗ xe, dặn nhân viên cần vụ một câu “Chờ trên xe nhé!”, còn mình thì nhảy xuống khỏi vị trí ghế lái.

Thấy đoàn trưởng muốn đi vào trong nhà ga, lính cần vụ tên Hà Tiểu Quân vội hạ kính xe xuống, ló đầu ra nhắc nhở: “Đoàn trưởng, còn một tiếng nữa xe lửa mới đến trạm, nếu xe lửa trễ giờ thì còn lâu hơn nữa cơ.”

Hoắc Tiểu chỉ đáp: “Biết rồi!”, rồi không quay đầu lại mà tiếp tục đi thẳng vào trong.

Thấy vậy, Hà Tiểu Quân vỗ gáy, thầm mắng bản thân ngu ngốc.

Chỉ cần nhìn đoàn trưởng sốt sắng dọn dẹp nhà cửa suốt một ngày nay là đủ hiểu anh mong ngóng người nhà đến mức nào rồi.

Nhưng Hà Tiểu Quân cảm thấy có chút khó tin khi đoàn trưởng thoát trông lãnh đạm của mình lại là người lưu luyến gia đình.

Chương 67: Chương 67

Một lát lâu sau, nhìn những đôi tình nhân đến đi vội vàng, Hà Tiểu Quân lại không nhìn được mà cảm thán, hi vọng hôm nay xe lửa dừng trễ giờ...

Hoắc Tiểu có dáng người cao, đôi chân dài thẳng tắp, lại khoác bộ quân phục nên dù đứng trong nhà ga Thiên Kinh đông đúc, anh vẫn thu hút sự chú ý của người khác như cũ.

Sau khi vào sân ga, anh không chen chúc vào đám đông, mà tìm một vị trí dễ nhìn thấy xe lửa vào trạm, rồi đứng chờ ở đó.

Hoắc Tiểu có thể cảm nhận được tầm mắt đánh giá của mọi người xung quanh, nhưng anh không quan tâm cho lắm, anh chỉ cảm thấy vui vẻ khi giấc mơ trong lòng anh cuối cùng cũng trở thành sự thật, gia đình anh cuối cùng cũng có thể đoàn tụ.

Nói đến đây, anh lại cảm thấy có lỗi với gia đình.

Trở thành quân nhân là tín ngưỡng từ nhỏ của Hoắc Tiểu, nhưng anh là con một trong nhà.

Trước đây, nói hai mẹ con anh sống nương tựa vào nhau cũng không phải nói quá.

Sau khi tiến vào bộ đội, từ lúc biết phó đoàn có thể nộp đơn xin cho người nhà theo quân, ngày bắt đầu chẳng kể ngày đêm, luyện tập đủ loại các kỹ năng quân sự, học tập kiến thức văn hóa, lại liều mang kiếm quân công.

Cuối cùng, năm thứ tư sau khi nhập ngũ, anh được như ý nguyện, được đơn vị cử đến trường quân đội học tập chuyên sâu.

Sau khi nhận được bằng tốt nghiệp đại học, dưới tình huống quân đội thiếu hụt nhân tài cấp cao, con đường thăng chức của anh dễ đi hơn nhiều.

Trong mắt nhiều người, có thể mục đích của anh quá thực dụng, nhưng Hoắc Tiểu tin rằng sơ tâm muốn bảo vệ quốc gia của anh sẽ không bao giờ thay đổi.

Anh chỉ muốn làm một công đôi việc, chỉ khi leo lên vị trí cao, anh mới được đoàn tụ cùng mẹ.

Chẳng qua sau này vẫn chưa tìm được dịp nào thích hợp, vả lại mẹ anh cũng không nỡ xa quê, vì vậy chuyện theo quân trở thành một cuộc giằng co giữa anh và mẹ.

Mãi đến khi nhận nuôi cặp song sinh long phượng, thành phố Dung có quá nhiều người quen biết anh, sợ thân phận của hai đứa bé bị lộ, anh mới tạm thời từ bỏ ý định dẫn mẹ theo quân.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bây giờ anh hai mươi chín tuổi, được điều đến một đơn vị có hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cuối cùng tâm nguyện nhiều năm của anh cũng được thực hiện.

Hoắc Tiểu còn vui vẻ hơn anh tưởng tượng nhiều, vì lúc này đây, trong cuộc đời anh không chỉ có mẹ và hai con, mà còn có vợ nữa.

Một người vợ hợp ý anh về mọi mặt...

“Tu tu...” Không biết qua bao lâu, tiếng còi xe lửa hơi nước truyền tới, Hoắc Tiểu vốn chìm trong nỗi nhớ nhưng chợt lấy lại tinh thần.

Anh vô thức nhìn về hướng xe lửa vào ga, lại chỉ có thể nhìn thấy sương khói mờ hồ.

Nhưng, điều này cũng đủ để trái tim Hoắc Tiểu đập mạnh, tâm trạng anh sôi sục và phấn khích như tâm trạng của tất cả các hành khách trên sân ga:

“Xe lửa đến rồi.”

“Xe lửa vào trạm rồi.”

“Đến đây, đến đây, nhanh lên.”

“Sải bước nhanh lên.”

“Mọi người đừng chen chúc, chen chúc là ngã đó.”

“...”

Hoắc Tiểu hiểu rõ sự phân bố của các toa tàu, nên khi hầu hết mọi người đang hò hét và tụ tập ở đầu tàu, thì anh lại chạy thẳng về mấy thùng xe ở phía sau.

Quả nhiên, khi chạy đến toa tàu thứ ba từ dưới lên, cách tám kính cửa sổ, anh nhìn thấy người vợ mà mình vẫn luôn nhớ mong.

Cùng lúc này, Lận Đình cũng nhìn thấy Hoắc Tiểu đứng trong đám người.

Đầu tiên cô cười vẫy tay với anh, sau đó lại gọi mẹ chồng và hai đứa bé nhìn ra cửa sổ.

Tuy cặp song sinh long phượng vẫn nhớ mặt cha, nhưng thời gian ở chung không quá dài, nên cũng không có quá nhiều tình cảm.

Hơn nữa, hai đứa mong được xuống xe hơn là được gặp cha.

Trái ngược với hai đứa bé, Hồ Tú kích động không thôi. Thấy cặp nam nữ ở cùng toa nhảy cửa sổ xuống, bà cũng nhấc chân nhảy theo.

Lận Đình bị dọa sợ, cô sợ mẹ chồng sảy chân ngã, nên vô thức đưa tay túm chặt quần áo bà.

Cũng may lúc này Hoắc Tiểu đã chen đến phía dưới cửa sổ, anh giơ tay đón lấy bà.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chờ mẹ an toàn tiếp đất, Hoắc Tiểu lại đưa tay về phía vợ: “Đằng trước đông lắm, em cũng nhảy cửa sổ xuống đây đi, đừng sợ, anh đỡ em.”

Trước kia Lận Đình từng nhảy cửa sổ một lần rồi, khi đó cô được anh hai bế xuống.

Thế nên cô cũng coi như đã có kinh nghiệm nhảy cửa sổ, vì thế sau khi Hoắc Tiểu lên tiếng, cô đưa hai đứa bé ra trước, sau đó là chiếc túi nhỏ cô vẫn mang theo người.

Cô kiểm tra lại lần nữa, khi chắc chắn rằng không bỏ quên thứ gì trên toa xa, cô mới trèo qua cửa sổ.

Sau đó, phần eo bị siết chặt, cả người an toàn tiếp đất.

Tốc độ nhanh đến mức Lận Đình chẳng có thời gian mà bày tỏ sự xấu hổ, ngại ngùng.

Gặp mặt chồng, tất nhiên cô rất vui vẻ.

Nhưng trong hoàn cảnh đông đúc, ồn ào, nói chuyện cũng phải hét lớn tiếng mới có thể nghe thấy giọng nhau thế này, thật sự không thích hợp để ôn chuyện.

Huống chi còn có rất nhiều hành lý đang chờ lấy.

Hoắc Tiểu xoay người, mỗi tay bế một đứa con, cất cao giọng nói: “Ở đây đông quá, hành lý cứ để đó lát lấy sau, giờ anh đưa mọi người ra xe trước.”

Lận Đình đồng ý, nhà ga thường xảy ra chuyện trẻ con mất tích, huống hồ hai đứa bé nhà cô vừa trắng trẻo vừa xinh đẹp thế này.

Nhưng cô cũng hơi lo lắng sẽ có người cầm nhầm hành lý của mình, vì thế cô cất cao giọng đáp lại: “Anh đưa con và mẹ ra xe trước đi, em tìm tiếp viên nhà xe, rồi chờ anh ở cửa toa hành lý nhé.”

Hoắc Tiểu nhìn dòng người tấp nập, lo lắng: “Hay là em cũng ra ngoài luôn đi?”

Lận Đình: “Anh yên tâm đi, chẳng lẽ anh quên chuyện lần trước em một mình đi tìm anh rồi à?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cũng không ép cô nữa, chẳng qua trước khi rời đi, anh vẫn không nhịn được mà dặn dò: “Đừng nói chuyện với người lạ nhé.”

Anh coi cô là trẻ con đấy à? Lận Đình có chút dở khóc dở cười: “Em biết rồi cha Hoắc ạ.”

Hoắc Tiểu: “...”

Nhà ga cách đơn vị của Hoắc Tiểu khoảng một tiếng rưỡi đường xe.

Khi nhóm người Lận Đình xuống xe thì đã hơn ba giờ chiều.

Lại mất thêm một khoảng thời gian để chuyển hành lý nữa.

Cho nên khi họ đến đơn vị, đồng hồ đã chỉ hơn năm giờ.

Khi xe tải tiến vào khu người nhà, lo có trẻ con đột nhiên lao ra, nên Hoắc Tiểu thường xuyên bóp còi.

Vì thế, khi họ đi đến trước cửa nhà, đã có rất nhiều vợ quân nhân bị tiếng còi thu hút. Mấy chị mấy thím vây quanh xe, bàn tán sôi nổi.

Hoắc Tiểu không để ý đến sự tò mò và đánh giá của đám người này, dù sao mọi người luôn thích hóng hớt, dù nhà ai chuyển đến cũng sẽ được hưởng “đãi ngộ” này thôi.

Cho nên, sau khi dừng xe, nhảy xuống khỏi vị trí ghế lái, anh gật đầu chào hỏi với nhóm người rồi đi thẳng về thùng xe phía sau.

Chương 68: Chương 68

Xe tải chỉ có hai ghế ngồi, nhưng thùng xe phía sau có bạt vải che nên người ngồi trong cũng không thấy lạnh.

Giống như khi ở nhà ga, Hoắc Tiểu đỡ mẹ mình xuống trước, lại đỡ hai đứa con, cuối cùng mới đỡ vợ xuống dưới.

Lận Đình cảm thấy xấu hổ khi anh bế mình xuống trước mặt nhiều người như vậy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhất là khi nghe thấy ai đó cười trêu “Tình cảm vợ chồng nhỏ tốt thật đó”, hai vành tai cô ửng hồng. Cô không khỏi lườm người đàn ông một cái: “Chỉ cao có ngần này, em có thể tự mình xuống, ai mượn anh bế?”

Hoắc Tiểu thành thật nói: “... Bế thuận tay.”

Lận Đình: “...”

Khi Đường Vãn Lan rửa tay chạy tới, thì vừa hay nhìn thấy hình ảnh đoàn trưởng Hoắc bế vợ xuống xe.

Trong lòng cô ấy thâm hâm mộ, không ngờ đoàn trưởng Hoắc lại là người yêu vợ đến vậy.

Cô ấy không khỏi nhớ lại ngày mình chuyển đến, lão Hoắc còn chẳng thèm xách đồ giúp cô ấy chứ đừng nói đến việc bế cô ấy

xuống xe, chút nữa quay về, cô ấy nhất định phải trút giận lên anh ta mới được.

Dáng dấp không đẹp bằng người ta thì cũng thôi đi, đẳng này đến giác ngộ còn thấp hơn người ta nữa.

Chẳng qua lúc này không phải lúc so đo mấy chuyện đó, Đường Vấn Lan vẫn nhớ rõ lời dặn của chồng.

Cô ấy vội chen qua đám người, cười tiến lên chào hỏi: “Đoàn trưởng Hoắc, đón người về rồi à?”

Hoắc Tiểu quay đầu lại, sau khi thấy rõ người đến là ai, anh khẽ gật đầu với đối phương rồi mới kéo mẹ và vợ mình đến bên cạnh, bắt đầu giới thiệu hai bên.

Hồ Tú có chút câu nệ, sau khi nghe hết lời con trai nói, bà chỉ cười nói: “Chào đồng chí Tiểu Đường nhé.”

Lận Đình không phải người quá nhiệt tình với người lạ, nhưng ban nãy Hoắc Tiểu đã nói đây là vợ của đồng nghiệp anh, hai nhà còn là hàng xóm, vì vậy cô bèn nở một nụ cười, mang theo sự thân thiết vừa đủ: “Xin chào chị dâu, em là Lận Đình, bọn em vừa tới nên có rất nhiều điều không hiểu, sau này sẽ phải làm phiền chị nhiều.”

Đường Vấn Lan từng làm việc ở đoàn văn công, tuy chỉ mới nhảy múa được một năm đã không chịu nổi sự khổ cực, phải xin chuyển sang bộ phận hậu cần, nhưng diện mạo của cô ấy khá thanh tú, cô ấy cũng tự nhận bản thân từng gặp rất nhiều người đẹp, thế nhưng vẫn bị choáng ngợp trước diện mạo của vợ đoàn trưởng Hoắc.

Diện mạo này, khí chất này, làm gì giống người đi ra từ vùng núi cơ chứ? Cô còn giống người thành phố hơn cả người thành phố

là cô ấy đây này.

Nhưng cô quá trẻ, không giống người từng sinh con.

Đương nhiên, dù trong lòng rất tò mò, nhưng lúc này quan hệ giữa hai nhà vẫn chưa quá thân thuộc, Đường Vấn Lan sẽ không ngu ngốc hỏi linh tinh.

Cô ấy cười đáp lại: “Nói gì mà phiền hay không phiền, chồng chúng ta công tác cùng sư đoàn, hai nhà lại là hàng xóm sát nhau, nên qua lại nhiều hơn mới phải.”

Dứt lời, cô ấy cúi đầu nhìn cặp song sinh long phượng, trong lòng không khỏi khen ngợi: “Đây là con hai người ư? Xinh thật đấy, trắng trẻo đáng yêu vô cùng.” Vừa trắng vừa mập.

Lận Đình đưa tay xoa đầu Miêu Miêu đang ôm đùi mình, phát hiện cơ thể cô bé có chút cứng đờ, cô bèn cúi người bế cô bé lên, cười giới thiệu: “Đây là con gái em, tên là Miêu Miêu, đứa bé trong lòng mẹ chồng em là con trai, tên là Quả Quả, tính cả tuổi mẹ thì được bốn tuổi rồi.” Dứt lời, cô lại quay đầu nhìn hai đứa con: “Miêu Miêu, Quả Quả, chào bác đi.”

Miêu Miêu ỷ lại quàng tay qua cổ cô, nghe cô nói vậy, dù cô bé vẫn có chút căng thẳng khi đến một môi trường xa lạ, vẫn phối hợp nghiêng đầu nhìn Đường Vấn Lan, cất giọng sữa chào hỏi: “Cháu chào bác ạ.”

Trước nay Quả Quả vẫn luôn to gan, sau khi chào hỏi, cậu bé còn nở một nụ cười hỏ răng với đối phương.

“Ôi chao, ngoan quá. Lận Đình, con cái của em được dạy dỗ rất tốt.” Đường Vấn Lan cũng có hai đứa con trai, đứa lớn mười tuổi, đứa bé bảy tuổi, đang ở độ tuổi người ghét chó ché, điều đó khiến cô ấy càng yêu thích sự ngoan ngoãn của cặp song sinh long phượng hơn.

Lận Đình vuốt ve sống lưng của con gái trong lòng, cười đáp: “Chị dâu gọi em là Tiểu Lận hoặc Đình Đình là được, trộm vía cả hai đứa đều rất hiểu chuyện, cũng nhờ mẹ chồng em quan tâm dạy dỗ cả, chứ em cũng chẳng chăm sóc chúng được bao nhiêu.”

Dáng dấp Lận Đình xinh đẹp, tính cách lại hào phóng linh hoạt, khiến lòng Đường Vãn Lan cảm thấy nhẹ nhõm vài phần: “Được, thế từ này chị sẽ gọi em là Lận Đình nhé. Chị lớn hơn em vài tuổi, em cứ gọi chị là chị dâu Vãn Lan là được.”

Ấn tượng đầu tiên của Lận Đình về đối phương khá tốt, hai bên lại có ý tiếp xúc làm quen, vì thế khi Hoắc Đình và cậu lính cần vụ chuyển hết đồ đạc vào nhà, anh bèn phát hiện hai người phụ nữ đã trò chuyện đến khí thế ngất trời.

Hoắc Tiểu không hiểu nổi tình bạn của phụ nữ, nhưng thấy vợ có thể thích nghi nhanh như vậy, trong lòng anh vẫn rất vui vẻ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Anh lại lo cô mệt mỗi sau khi bên ba cả quãng đường dài, nhưng vẫn gắng gượng trò chuyện tiếp khách, nên sau vài giây do dự, anh vẫn tiến lên nói: “Đình Đình, tối nay không cần nấu cơm đâu, chờ chút nữa đi trả xe, anh tiện đường ghé căng tin mua vài món là được.”

Nghe vậy, Lận Đình còn chưa kịp trả lời, Đường Vãn Lan đã tỏ vẻ ảo não: “Ôi, nhìn cái trí nhớ của chị này, chỉ mải lôi kéo Đình Đình trò chuyện, mà quên mất chuyện quan trọng. Không cần đặt cơm căn tin đâu, đến nhà chị ăn đi, chị đã gói rất nhiều sủi cảo, chỉ chờ mọi người đến là thả vào nồi luộc thôi đấy.”

Lận Đình liên tục xua tay: “Không cần đâu ạ, không cần làm phiền chị dâu đâu, bọn em ăn tạm cho qua bữa là được.”

Đường Vấn Lan: “Khách sáo thế làm gì? Hai gia đình chúng ta còn phải sống chung một khoảng thời gian dài, lại nói chị cũng gói xong hết cả rồi... Quyết định thế nhé, mọi người ngồi nghỉ một lát đi rồi sang nhà chị.”

Thấy chị dâu Vấn Lan chẳng thềm chờ họ trả lời đã vội xoay người rời đi, Lận Đình nhìn chồng dò hỏi: “Ý anh thế nào?”

Hoắc Tiểu an ừ: “Đi thôi, lão Hình và chị dâu đều là người không tệ.”

Nghe vậy, Lận Đình không nói thêm gì nữa, cô bế đứa bé vào nhà trước: “Vậy anh đi trả xe đi, em và mẹ ở nhà chờ anh về, rồi cả nhà cùng sang.”

Nhưng khi xoay người, nhìn thấy bụi bặm dính đầy lưng người đàn ông, cô giúp anh phủi sạch theo bản năng.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu cong môi, anh thích sự gần gũi của vợ.

“Căn nhà này cũng là nhà ngói, còn sơn tường trắng, diện tích cũng bằng căn nhà ở quê, chẳng qua đồ gia dụng quá cứng nhắc, nhóc Tiểu chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả.” Thấy con dâu tiến vào, Hồ Tú đã sớm đi dạo một vòng khắp căn nhà tỏ vẻ hài lòng với chỗ ở mới, nhưng sau đó lại không nhìn được mà ghét bỏ hai câu.

Chương 69: Chương 69

“Đồ gia dụng chắc hẳn do quân đội cấp phát thống nhất, nếu mẹ không thích, chúng ta có thể tự may khăn trải bàn để che lại.”

Lận Đình cũng có chút vui mừng, nếu điều kiện cho phép, ai mà chẳng muốn ở căn nhà sạch sẽ khang trang một chút.

Chẳng qua lúc này cô có hơi mệt, chẳng còn sức đâu mà đi xem nhà mới. Cô đặt Miêu Miêu xuống đất, ý bảo cô bé và Quả Quả tự đi khám phá ngôi nhà, còn mình thì đặt m.ô.n.g ngồi xuống ghế.

Thấy vậy, Hồ Tú không để ý đến những chuyện khác nữa, mà đau lòng hỏi cô: “Con mệt à? Nếu không mẹ trải giường chiếu cho con, con ngủ trước một lát nhé?” Suốt dọc đường đi, con dâu lo lắng sẽ xảy ra chuyện không may, nên vẫn luôn thức trắng đêm canh gác, bà muốn thay ca cho cô, cô còn không đồng ý.

Lận Đình lắc đầu: “Con ngồi nghỉ một lát là được, chút nữa chúng ta còn phải đến nhà chị dâu Văn Lan ăn cơm.”

Hồ Tú ngạc nhiên: “Vậy à? Thế con ngồi nghỉ trước đi, mẹ đi tìm chút đồ, cũng không thể đi tay không đến nhà người ta được.”

Lận Đình đồng ý với quan điểm này của bà: “Lấy một con thỏ hun khói đi ạ.”

“Thế có ít quá không?” Dù sao một nhà năm người qua đó hết.

Lận Đình lại không cảm thấy ít, một con thỏ nặng vài cân, vả lại chờ mấy hôm nữa hết mệt, gia đình họ cũng phải mời lại.

Nhưng mẹ chồng là người không thích chiếm hời của người khác, cô cũng đành theo ý của bà: “Vây, mẹ lấy thêm một con nữa cho có đôi có cặp.”

Quả nhiên, Hồ Tú nở nụ cười: “Được, con nghỉ ngơi đi, để mẹ lấy cho.”

Hoắc Tiểu trả xe xong thì đến phòng làm việc của lão Hình, gọi anh ta cùng về khu người nhà.

Vài phút sau khi ai về nhà nấy, anh thay một bộ quần áo sạch sẽ, dẫn mẹ và vợ con sang nhà anh ta.

Vân Mộng Hạ Vũ

Họ vừa vào cửa, khi Hình Quốc Cường nhìn thấy vợ lão Hoắc, anh ta chợt nhận ra những lời khen ngợi hoa mỹ trong miệng vợ mình không phải nói quá.

Đồng thời, anh ta còn nhìn Hoắc Tiểu với ánh mắt trêu chọc, trêu chọc anh sốt sắng đón người.

Hoắc Tiểu không thèm để ý đến ánh mắt trêu đùa của anh ta, tầm mắt anh vẫn dán chặt vào người mẹ và vợ.

Thấy hai người và chị dâu hòa thuận, cặp song sinh long phượng cũng được hai đứa con trai của lão Hình rủ chơi cùng, chẳng có hai mắt tự nhiên cả, anh mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thấy anh cẩn thận như vậy, Hình Quốc Cường ngồi cạnh anh có hơi ngạc nhiên, anh ta nhỏ giọng hỏi: “Có cần phải vậy không? Con cái đã lớn thế rồi, sao vợ chồng già còn dính nhau thế?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu im lặng vài giây, nhưng cũng không giải thích chuyện hai đứa bé là con nuôi.

Thật ra, ở thời đại này, nhận nuôi con của đồng đội đã mất là chuyện rất bình thường, nhưng anh đã cố ý thay đổi hoàn cảnh sống, tức là anh không muốn mạo hiểm.

Lại nói, hai đứa bé ngày càng lớn, anh không muốn chúng lo lắng về chuyện bản thân không phải con ruột của anh.

Đương nhiên, anh càng không nỡ để người ngoài dùng ánh mắt dò xét, thậm chí giám sát người mẹ kế là Đình Đình.

Cho nên, cuối cùng Hoắc Tiểu cũng chỉ thản nhiên nói: “Anh không hiểu đâu.”

Hình Quốc Cường cạ lời, vừa định phản bác: cứ làm như tôi không có vợ ấy, thì chợt nghe thấy tiếng vợ mình gọi từ phía bàn ăn: “Ăn cơm thôi!”

Từ khi Hoắc Tiểu vào đơn vị đến nay, đây là lần đầu tiên anh đến nhà Hình Quốc Cường ăn cơm.

Nếu là bình thường, chắc chắn Hình Quốc Cường sẽ rủ anh uống vài chén.

Nhưng hôm nay Hoắc Tiểu đã vất vả đi đón người nhà, tất nhiên anh muốn nghỉ ngơi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh ta bảo vợ gói sủi cảo.

Vì ăn nhanh.

Vì vậy, chờ một nhà năm người ăn no rồi quay về nhà mình, thời gian mới chỉ qua hai mươi mấy phút.

Đáng lẽ ra không nên về nhanh như vậy, dù sao gia đình người ta đã mời cơm, cho dù có muốn nghỉ ngơi đến đâu cũng không thể ăn xong rồi chạy.

Nhưng người lớn có thể chịu được, trẻ con thì không.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cặp song sinh long phượng vừa ăn được một nửa đã lần lượt thiếp đi trong lòng cha mẹ.

Vì thế mới có cảnh tượng vừa cơm nước xong đã bị “đuổi về nhà”.

Lận Đình và Hồ Tú đều khá ngại ngùng, nhưng lại không nỡ để hai đứa bé mệt mỏi thêm, vì vậy thuận thế về nhà.

“Vốn còn định tắm rửa cho hai đứa.” Hồ Tú nhận lấy Quả Quả từ lòng con trai, sau khi cởi quần áo rồi nhanh nhẹn nhét cậu bé vào chăn, bà lại đuổi tay nhận lấy Miêu Miêu trong lòng con dâu.

Lận Đình biết mẹ chồng là người thích sạch sẽ, bèn đề nghị: “Con đi đun chút nước ấm, lau tay chân cho hai đứa nhé?”

Hồ Tú lắc đầu: “Không cần đâu, ngày mai thay vỏ chăn là được.”

Trẻ con có thể không tắm rửa, nhưng người lớn thì không.

Cho nên, sau khi sắp xếp xong cho cặp song sinh long phượng, lại dặn con trai ở nhà trông hai đứa, Hồ Tú mới cùng con dâu cầm quần áo và đồ dùng vệ sinh cá nhân đã chuẩn bị sẵn đi đến phòng tắm, sau khi tắm giặt sạch sẽ lại vội vàng quay về.

Đây là cảnh tượng chung của những gia đình có con nhỏ.

Lúc về đến nhà, tóc của Hồ Tú ngắn nên vừa kịp khô, bà bèn chuẩn bị về phòng ngủ một giấc.

Nhưng trước khi về phòng, bà vẫn không quên dặn con trai đừng động vào hành lý, bà muốn tự mình sắp xếp.

Tuy Lận Đình rất thích tóc dài ngang lưng, nhưng vào những lúc thế này, cô lại rất hâm mộ những người có tóc ngắn, vì nó nhanh khô.

Không như cô, dù mí mắt sắp đánh nhau đến nơi rồi, vẫn phải gắng gượng lau tóc.

Lúc Hoắc Tiểu vào phòng ngủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm, thì nhìn thấy vợ ngồi bên mép giường ngủ gật, mái tóc dài đen nhánh buông xõa sang một bên, trên tay cô cầm chiếc khăn tắm đã khô một nửa.

Dáng vẻ này, rõ ràng đã mấy ngày không được ngon giấc.

Thấy cô như vậy, Hoắc Tiểu vừa buồn cười vừa đau lòng.

Ban nãy mẹ lén nói với anh, mấy ngày nay vì chăm sóc cho bà và hai đứa bé, Lận Đình chưa có lấy một giấc ngủ ngon.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu sai bước lại gần cô, lấy đi chiếc khăn tắm trong tay cô, giúp cô lau tóc.

Lúc này Lận Đình đang rất buồn ngủ, phải ngơ ngác mất mấy giây cô mới nhận ra chồng mình đang làm gì.

Bế cũng bế rồi, ôm cũng ôm rồi, lúc này đây lại chẳng có ai khác, cô lại mệt đến độ chẳng có hơi sức đâu mà xấu hổ nữa, vì thế cô mặc kệ để anh lau giúp mình.

Nhưng tóc cô quá dài và dày, lại không có máy sấy, nên phải lau rất lâu.

Không biết đã qua bao lâu, nhưng cuối cùng cô thật sự không thể gắng gượng được nữa, vì thế bèn tựa đầu vào thắt lưng anh, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Thật ra lúc này đầu óc Lận Đình vẫn còn chút tỉnh táo, nhưng cô mệt đến độ không mở nổi mắt.

Cho nên, cô vẫn cảm nhận được bàn tay to của Hoắc Tiểu đang dịu dàng xoa xoa đầu mình.

Cũng có thể cảm giác được động tác nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đắp chăn cho cô của đối phương.

Ừm... và cả nụ hôn trộm lên trán cô nữa.

Chương 70: Chương 70

Ngay khi Lận Đình chuẩn bị mang theo xúc cảm ảm áp trên trán chìm vào giấc ngủ, cơn buồn ngủ trong đầu cô chợt bị một câu nói của người đàn ông đánh tan.

“Anh vốn định nói cho em biết Quả Quả và Miêu Miêu không phải con ruột của anh, nhưng bây giờ xem ra phải chờ đến ngày mai mới nói được... Cũng không biết em có để ý không nữa?”

Lận Đình: “...” Gì... gì cơ?

Đầu óc ngơ ngác chậm rãi khởi động lại, sau khi ý thức được nội dung lời nói của người đàn ông, Lận Đình ngồi bật dậy, mở to đôi mắt đào hoa tràn ngập tia máu do buồn ngủ, nhìn chằm chằm người đàn ông: “Anh vừa nói gì cơ?”

Hoắc Tiểu: “...”

Hình như... rất để ý thì phải?

“Không phải em ngủ rồi à?” Gương mặt Hoắc Tiểu trở nên dịu dàng hơn.

Lận Đình cất giọng trách móc: “Em vốn sắp ngủ rồi.” Nhưng lại bị anh dọa tỉnh đây.

Nghĩ đến đây, cô đánh giá người đàn ông ngồi ở mép giường với ánh mắt nghi ngờ, nghi ngờ có phải ban nãy bản thân nghe nhầm không.

Biết vợ không nghe được đáp án thì khó mà ngủ ngon, Hoắc Tiểu kéo chân lên đắp cho cô, đồng thời cũng cho cô một câu trả lời thuyết phục: “Quả Quả và Miêu Miêu là con của đồng đội anh, đối phương đã hi sinh, hai đứa bé trở thành trẻ mồ côi.”

Ồi, hóa ra cô không nghe lầm.

Không biết do quá mệt mỏi, hay do quá sốc trước tin tức này, Lận Đình cảm thấy đầu mình dần trở nên choáng váng.

Tuy nói... tuy nói lúc trước khi phát hiện cặp song sinh long phượng không giống Hoắc Tiểu, cô cũng chỉ dám nghĩ hai đứa giống mẹ, chứ chưa bao giờ nghĩ theo hướng hai đứa được anh nhận nuôi.

Vậy...: “Cuộc hôn nhân lúc trước của anh?”

Hoắc Tiểu: “Anh chưa từng kết hôn, trên giấy tờ cũng chỉ có mỗi em, chẳng qua đứa bé không thể tự nhiên xuất hiện, nên mới nói với người trong thôn rằng mẹ đứa bé qua đời.”

Do không muốn gợi ra những rắc rối không đáng có nên anh và mẹ cố hết sức giảm bớt chủ đề về mẹ ruột của cặp song sinh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chẳng ngờ người ta đồn qua đồn lại, cuối cùng đồn thành vợ cũ của anh bỏ trốn.

Tuy hiện tại Lận Đình rất buồn ngủ, nhưng đầu óc của cô lại rất tỉnh táo: “Không còn một người thân nào ư?”

Không phải cô không muốn nuôi cặp song sinh, cô chỉ đơn thuần tò mò về hoàn cảnh gia đình của hai đứa bé mà thôi.

Hoắc Tiểu im lặng mấy giây rồi mới trả lời: “Người thân ruột thịt thì còn mỗi ông nội, nhưng... hoàn cảnh của ông cụ không tốt lắm, không tiện chăm sóc đứa bé.”

Hoàn cảnh không tốt... Lận Đình trợn tròn mắt nhìn người đàn ông: “Ý anh là...”

Hoắc Tiểu gật đầu, không hề cảm thấy ngạc nhiên trước sự nhạy bén của vợ, đương nhiên, anh cũng không muốn giấu cô: “Chuyện sau này chẳng ai nói chính xác được, nhưng trước mắt, thân phận của cặp song sinh không tiện để nhiều người biết.”

Lận Đình cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, dù sao ở thời điểm hiện tại, những người bị dán danh “năm phần tử xấu” không những bị người trên cả nước ghét, mà ngay cả tính mạng của họ cũng không có đảm bảo.

Nghĩ đến đây, cô lại hỏi: “Cha mẹ đứa bé đã thật sự qua đời rồi ư?”

Thấy vợ không có bất cứ biểu cảm chèn ghét nào đối với chuyện này, trái tim Hoắc Tiểu hoàn toàn thả lỏng: “Qua đời rồi, cặp song sinh chính là huyết mạch duy nhất của gia đình họ.”

Chẳng qua việc họ qua đời thế nào, anh không muốn kể quá tỉ mỉ, lo sẽ khiến cô sợ.

Lận Đình: “Nếu anh và cha của Miêu Miêu và Quả Quả là bạn thân, chẳng phải sẽ dễ dàng bị người ta điều tra ra ư?”

Hoắc Tiểu: “Em yên tâm đi, có rất ít người biết về tình bạn giữa anh và cha hai đứa bé, cho dù có người điều tra thì cũng sẽ có người bảo vệ chúng ta, lũ trưởng Ngụy và tư lệnh bên phía thành phố Dung sẽ xóa sạch mọi dấu vết.”

Hóa ra, ông nội của Quả Quả và Miêu Miêu còn có địa vị hơn cô tưởng...

Trong giây phút đó, Lận Đình chợt muốn hỏi thân phận cụ thể của ông nội và cha mẹ hai đứa bé.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chẳng qua sau khi nghĩ lại, cô nhanh chóng dẹp ngay ý định đó, dù sao kiếp nạn này cũng chỉ vừa bắt đầu, tương lai có quá nhiều thay đổi, chẳng ai biết trước được điều gì, sống tốt ở hiện tại mới là điều quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, cô giơ tay xoa xoa ấn đường đang cau chặt của người đàn ông, thở dài nói: “Đừng đau lòng, người mất thì cũng mất rồi, con người luôn phải nhìn về phía trước, chúng ta cứ nuôi dạy tốt hai đứa bé là được.”

Không ngờ Đình Đình lại có thể chấp nhận một cách dễ dàng như vậy, thái độ của cô tốt hơn nhiều những gì anh mong đợi. Trái tim Hoắc Tiểu nóng lên, anh không kiềm lòng được nâng tay cô lên môi hôn một cái.

Gương mặt Lận Đình nóng bừng, cô rút tay về, nhưng anh không chịu thả ra, cô xấu hổ sảng giọng: “Em muốn đi ngủ.”

Biết cô thật sự không thể gắng gượng được nữa, Hoắc Tiểu mới đứng dậy đỡ cô nằm xuống, dèm kỹ mép chăn, rồi thuận miệng nói với cô rằng mình không kể với chính ủy Hình về chuyện hai đứa bé không phải con ruột.

Lận Đình nằm trong chăn, nghe vậy thì suy nghĩ vài giây rồi tỏ vẻ đồng ý: “Như vậy tốt cho tất cả mọi người, ngày mai em sẽ khớp cách nói với mẹ.”

Hoắc Tiểu lại cúi người hôn lên má vợ, dịu giọng nói: “Ngủ đi, sau này chúng ta trò chuyện tiếp.”

Đêm nay vừa bị hôn trán, vừa bị hôn tay, bây giờ thế mà được một tác muốn tiến một thước, bắt đầu hôn đến hai má rồi.

Tuy nói cô rất vui vẻ khi nghe tin lúc trước kia anh chưa từng có người yêu, cũng đã chuẩn bị tinh thần để thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.

Nhưng... cô vẫn xấu hổ lắm.

Nghĩ đến đây, Lận Đình vội nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong chăn.

Ngày hôm sau.

Lận Đình bị tiếng keng quân đội đánh thức.

Thế nhưng cô còn chưa kịp mở mắt, bên tai đã truyền đến giọng nói khàn khàn của người đàn ông: “Em ngủ tiếp đi, đợi huấn luyện xong, anh sẽ mang đồ ăn sáng về.”

Nghe vậy, Lận Đình nửa tỉnh nửa mơ yên tâm ngủ tiếp, ngay cả Hoắc Tiểu ra ngoài vào lúc nào cũng không biết.

Đương nhiên, cô càng không biết đối phương về vào lúc nào, bởi vì chờ khi cô hoàn toàn thức giấc, đã hơn mười giờ sáng rồi.

Giấc ngủ kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, khiến Lận Đình ngoại trừ cảm thấy sáng khoái ra, còn thấy đói vô cùng.

Cô nhanh chóng sửa soạn lại, rồi gấp gọn chăn màn, sau đó mới ra khỏi phòng.

Không thấy mẹ chồng và hai đứa bé đâu, nhưng căn nhà hôm qua vẫn còn đơn sơ, hôm nay đã thay đổi rất nhiều, đồng hành lý cũng được thu dọn hơn phân nửa.

Cô tiếp tục ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy mẹ chồng đang ngồi bên giếng nước giặt quần áo.

Nhà ở đây là nhà tập thể nối liền nhau, nên không có sân.

Nhưng trước khu nhà có một giếng nước, nên dùng nước rất thuận tiện.

Chỗ giếng nước không chỉ có mỗi mẹ chồng cô, bên cạnh bà còn có chị dâu Vãn Lan đang ngồi nhặt rau và một người phụ nữ không biết tên.

Chương 71: Chương 71

Cặp song sinh vốn ngồi xổm bên cạnh bà nội, dùng nhánh cây vẽ tranh trên đất.

Sau khi nhìn thấy mẹ, hai đứa lập tức ném nhánh cây đi, chạy thẳng về phía cô.

Vân Mộng Hạ Vũ

Giọng điệu của Quả Quả tràn ngập sự hưng phấn: “Mẹ, mẹ dậy rồi ạ?”

Miêu Miêu ngửa đầu dang tay, giọng điệu ỷ lại: “Mẹ ơi, bế.”

Lận Đình cúi người hôn Quả Quả một cái, rồi mới bế con gái lên.

Đầu tiên cô trò chuyện với chị dâu Vãn Lan vài câu, rồi mới hỏi người phụ nữ lạ mặt: “Chị này là?”

Người phụ nữ cũng trạc tuổi Đường Vãn Lan, khoảng ba mươi tuổi.

Chẳng qua Đường Vãn Lan là điển hình của gương mặt trái xoan, mày rậm mắt to, đối phương lại mặt nhỏ, mắt nhỏ, mũi nhỏ, gầy gò thanh tú.

Thấy Lận Đình hỏi đến mình, đối phương bèn nở một nụ cười ngại ngùng: “Chào chị dâu, tôi là Đình Phi Yến, chồng tôi là Phòng Thủy Sinh - phó tham mưu trưởng dưới trưởng đoàn trưởng Hoắc.”

Dứt lời, dường như nhớ đến chuyện gì, đối phương chỉ chỉ căn nhà lầu ở phía đông, nói: “Nhà tôi chính là căn thứ ba ở lầu hai kia.”

Hôm qua khi đến quá mệt mỏi, nên Lận Đình không chú ý đến trong khu người nhà còn có nhà lầu, giờ nghe vậy cô không khỏi đưa mắt nhìn thêm vài lần.

Thấy vậy, Đường Vấn Lan tưởng cô muốn ở nhà lầu, bèn khuyên nhủ: “Đoàn trưởng Hoắc đến sau, nhà lầu đã kín người, với lại chị cảm thấy ở nhà trệt tốt hơn, vừa không phải leo cầu thang mỗi chân, vừa không phải chen chúc nấu nướng.”

Đương nhiên, đó chỉ là mấy lời dối lòng mà thôi, ai chẳng muốn ở nhà lầu sạch sẽ khí phái cơ chứ?

Chẳng qua nhà lầu không đủ chia, khi rút thăm, lão Hình nhà cô ta từ bỏ cơ hội.

Đúng là kiếm được danh tiếng tốt, được cấp trên chỉ tên nghe ngợi đấy.

Nhưng lại chẳng có bất cứ lợi ích thực tế nào.

Vì vậy, lúc ở nhà, Đường Vấn Lan đã véo chồng mình không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, lúc ra ngoài, cô ấy vẫn biết nặng nhẹ.

Lận Đình không thích nhà lầu, hơn nữa sau khi biết nấu ăn phải chen chúc nhau, cô càng không thích.

Ở cái thời đại thiếu ăn thiếu mặc này, cô và mẹ chồng đều sẵn lòng ăn ngon, năm rộng tháng dài khó trách khỏi sẽ bị người ta chê trách.

Cứ đóng cửa mà nấu như hiện tại vẫn tốt hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Lận Đình chân thành nói: “Nhà trệt vẫn tốt hơn, em rất thích nhà trệt.”

Nghe thấy những lời này, lại thấy trên gương mặt cô chẳng có bất cứ biểu cảm miễn cưỡng nào, trong lòng Đường Vãn Lan thầm cảm thấy mình không bằng cô, nhìn xem, người ta còn trẻ đã có thể không chế tốt biểu cảm vui giận rồi kia kìa.

Chẳng trách vừa có thể quản người đàn ông lợi hại như Hoắc Tiểu đến dễ bảo, vừa được mẹ chồng yêu thương, cưng chiều vô cùng, xem ra cô ta phải học hỏi cô mới được.

Lận Đình không biết sự chân thành của bản thân khi rơi vào mắt Đường Vãn Lan lại trở thành người có năng lực, cô nhìn về phía mẹ chồng, hỏi: “Mẹ, mẹ dậy lúc nào thế? Không phải chúng ta đã hẹn chờ con dậy rồi hai mẹ con cùng dọn dẹp ư?”

Hồ Tú cười: “Mẹ lớn tuổi rồi nên ngủ ít, hơn nữa mẹ không ngồi yên được. Còn con đó, ngủ dậy thấy thế nào?”

Lận Đình: “Thấy rất sáng khoái ạ. Nhưng con có hơi đói.”

“Thế con nhanh ăn sáng đi, đồ ăn sáng trong nồi, mẹ có hâm nóng cho con rồi đó. Nào, đưa Miêu Miêu cho mẹ bế cho.” Dứt lời, bà lau đôi bàn tay ướt sũng lên tạp dề, rồi đứng dậy bế lấy cô bé.

Miêu Miêu có hơi không muốn, cô bé chưa được mẹ bế đủ cơ mà, vì thế cô bé vùi gương mặt nhỏ nhắn vào cổ mẹ, tỏ vẻ từ chối bà nội bế.

Thấy cô bé như vậy, lại nhớ đến thân phận của cô bé, lòng Lận Đình mềm nhũn. Cô vừa xoa xoa lưng cô bé tỏ vẻ an ủi, vừa nói với mẹ chồng đang dở khóc dở cười: “Đoán chừng vừa đến hoàn cảnh xa lạ nên con bé có hơi sợ hãi, mẹ cứ để con bế cho ạ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Mấy ngày nay, ngày nào Lận Đình cũng kể chuyện cổ tích cho hai đứa bé nghe, ngoài ra cô còn dạy chúng làm đồ thủ công, thế nên bây giờ cả Miêu Miêu lẫn Quả Quả đều rất dính cô.

Hồ Tú cũng đau lòng cháu gái, Miêu Miêu không giống Quả Quả, cô bé rất thông minh, cũng rất mẫn cảm: “Vậy con bé đi, đợi mấy hôm nữa con bé quen với nơi này là ổn thôi.”

Tháng ba, đại đội Hướng Dương bị bao phủ bởi băng tuyết, nhưng Thiên Kinh lại được bao phủ bởi gió xuân.

Thời tiết hôm nay đặc biệt trong lành, nhiệt độ không khí khoảng mười lăm độ.

Lận Đình không mặc áo bông, cô tạm biệt chị dâu Vãn Lan, rồi bế con gái vào, một tay bế con một tay rửa mặt.

Nhưng cô bé rất ngoan ngoãn, thấy vậy thì giẫy dụa đòi trượt xuống đất, sau đó ôm chân mẹ, Lận Đình đi đâu, cô bé đi theo đến đó.

Đường Vãn Lan thấy vậy mà thêm thương: “Con gái vẫn dính người hơn, không giống như hai thằng nhóc nhà cháu, từ sau khi lên ba, chúng nó chẳng bao giờ chịu ở yên một chỗ.”

Đình Phi Yến khá ít nói, nghe vậy cũng chỉ cười cười, thế nhưng trong lòng lại không cho là đúng, cảm thấy Đường Vãn Lan nói vậy chỉ để ra vẻ bản thân là người có tư tưởng giác ngộ cao, dù sao ai mà chẳng thích con trai?

Hồ Tú ném chiếc áo đã vắt kiệt nước vào giỏ tre bên cạnh: “Thích thì sinh thêm một đứa đi, dù sao cháu vẫn còn trẻ mà.”

Vĩ nhân từng nói rồi, nhiều người nhiều sức, thế nên ở thời đại này, hầu như gia đình nào cũng có bốn, năm đứa con.

Đường Vần Lan mới sinh hai đứa, cô ấy cũng không ngại sinh thêm, chỉ sợ đứa thứ ba vẫn là con trai thôi.

Nghe xong nỗi lo ngại của cô ấy, Hồ Tú cũng chẳng biết giúp thế nào, chỉ đành cười khuyên: “Con trai hay con gái đều là duyên phận, hồi nhỏ nhóc Tiểu nhà thím cũng nghịch lắm, chờ lớn lên rồi sẽ tự động hiểu chuyện ngay thôi.”

Nghe vậy, nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của đoàn trưởng Hoắc, Đường Vần Lan tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi đáng vẻ nghịch ngợm của đối phương.

Trưa hôm đó.

Hoắc Tiểu không về được, chỉ nhờ lính cận vụ Hà Tiểu Quân mang đồ ăn về nhà.

Mùi vị của đồ ăn trong căn tin cũng chỉ trung bình, vì không nỡ cho nhiều dầu.

Được mỗi món thịt kho tàu khá ngon.

Nghe Hà Tiểu Quân nói, món này do Hoắc Tiểu cố ý bỏ tiền nhờ đầu bếp nấu riêng.

Đồ ăn miền Nam thiên về vị ngọt, Lận Đình vốn lo mẹ chồng và hai đứa bé ăn không quen.

Không ngờ ba người đều ăn ngon lành.

Chẳng qua sau khi ăn xong, lúc hai mẹ chồng con dâu ngồi thu dọn đồ đạc hành lý còn sót lại, Hồ Tú vẫn nói: “Sáng mai chúng ta đến hợp tác xã mua bán trong quân đội mua gia vị, tự nấu ăn vẫn tiết kiệm hơn.”

Lận Đình không phản đối, cô rất thích các món ăn của phương Bắc như dưa chua, miến hầm tiết canh lợn mà mẹ chồng nấu: “Vậy sáng mai mẹ gọi con nhé.”

Hồ Tú đã quen với việc con dâu ngủ nướng: “Được, tối nay mẹ sẽ lập một danh sách những món cần mua.”

Chương 72: Chương 72

Lận Đình: “Con nghe chị dâu Vần Lan nói, đồ dùng trong hợp tác xã mua bán của quân đội không được đầy đủ, đoán chừng chúng ta vẫn phải đến cửa hàng bách hóa trên thành phố một chuyến.”

Quân đội nằm ở ngoại ô phía nam, khá hẻo lánh, đồ đạc trong hợp tác xã mua bán có thể ứng phó với những nhu cầu cơ bản của cuộc sống, nhưng không đầy đủ như cửa hàng bách hóa trong thành phố.

Vả lại... Lận Đình khẽ đưa mắt nhìn con gái ghé vào bàn để vẽ tranh, nói: “Miêu Miêu thích vẽ tranh, con muốn mua cho con bé một hộp bút màu.”

Hồ Tú không hiểu: “Cái này cũng bán à?”

Lận Đình: “Có lẽ là có ạ. Cho dù cửa hàng bách hóa không bán, thì chắc hẳn trong nhà trẻ cũng sẽ có thôi.”

Nói đến nhà trẻ, vẻ mặt Hồ Tú tỏ vẻ tán thành: “Sáng nay mẹ hỏi Vần Lan, con bé nói ba tuổi đã có thể đi nhà trẻ rồi, hai đứa bé nhà ta đi học hơi muộn.”

Lận Đình an ủi bà: “Không sao đâu mẹ, đi nhà trẻ cũng chỉ chơi thôi chứ có học hành gì đâu, chủ yếu con muốn để Miêu Miêu và Quả Quả làm quen với nhiều bạn cùng lứa hơn thôi.”

Hồ Tú vẫn có chút lo lắng: “Bây giờ không phải mùa nhập học, không biết có được nhận vào lớp không nữa?”

Lận Đình cảm thấy chuyện này không khó, nhưng ngoài miệng cô vẫn nói: “Đợi chút nữa chúng ta hỏi Hoắc Tiểu xem sao.”

Tối đến, họ vẫn không nấu cơm.

Hoắc Tiểu vốn định đưa mẹ và vợ con đến căn tin ăn cơm, nhưng hai người không muốn trở thành con khỉ bị người ta nhìn chăm chăm, nên anh chỉ đành tự mình đi mua cơm về.

Bữa tối có đậu phụ hầm khoai tây, đậu phụ khô xào ớt xanh và vài miếng thịt kho tàu còn lại từ lúc trưa.

Lúc ăn cơm, Lận Đình gấp mấy miếng thịt kho tàu phần riêng cho chồng vào bát anh, lại thuận miệng bàn với anh về chuyện cho hai đứa bé đi nhà trẻ: “Bây giờ không phải mùa nhập học, không biết người ta có nhận vào lớp không nhỉ?”

Hoắc Tiểu dùng đũa tách riêng phần mỡ và nạc ở miếng thịt kho tàu, rồi lần lượt gấp vào bát mẹ và vợ con, rồi mới đáp: “Đừng lo, chút nữa anh nói với chị dâu Bàng một tiếng là được.”

Lận Đình nhìn thịt nạc trong bát, khóe môi khẽ cong lên, đúng là cô không thích ăn thịt mỡ: “Chị dâu Bàng là ai?”

Hoắc Tiểu nuốt miếng rau trong miệng: “Là vợ của chính ủy Lữ, cũng là hiệu trưởng nhà trẻ.”

Tuy sư đoàn xe tăng là đơn vị cấp sư đoàn, nhưng không có nghĩa là cả sư đoàn hơn mười nghìn binh lính đều tập trung lại với nhau.

Bọn họ được chia thành từng lữ đoàn, dưới lữ đoàn lại chia thành các trung đoàn.

Chẳng hạn như đơn vị hiện tại của Hoắc Tiểu là trung đoàn một thuộc lữ đoàn hai.

Cách doanh trại của trung đoàn hai và trung đoàn ba khoảng mười mấy cây số.

Chẳng qua doanh trại của trung đoàn một là trụ sở của lữ đoàn hai, nên khu người nhà, trường học, hợp tác xã mua bán đều tập trung ở đây.

Những sĩ quan trong trung đoàn hai và trung đoàn ba đều phải đóng quân tại doanh trại, một tuần, thậm chí nửa tháng mới được về một chuyến.

Nếu lữ trưởng mở họp, sĩ quan của trung đoàn hai và trung đoàn ba đều phải di chuyển đến trung đoàn một.

Tương tự, nếu sư trưởng họp, mấy người Hoắc Tiểu cũng phải di chuyển đến trụ sở sư đoàn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình: “VẬY sau này em sẽ đi gặp chị dâu Bàng cùng anh.”

Hoắc Tiểu liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay: “ĐỢI khoảng nửa tiếng nữa đi, lúc này có lẽ nhà lữ trưởng đang ăn cơm.”

Lận Đình: “KHÔNG vội, chờ thêm mấy hôm nữa để Miêu Miêu và Quả Quả quen với nơi này đã.”

Hoắc Tiểu không quá hiểu việc nuôi dạy trẻ con, nhưng anh cũng cảm thấy lời vợ có lý: “CÓ lẽ mấy hôm nữa chị dâu Bàng sẽ mời chúng ta ăn cơm, đến lúc đó hỏi cũng được.”

Nghe vậy, Hồ Tú có chút căng thẳng: “SAO lại muốn đến nhà Lữ trưởng ăn cơm?”

Trước khi đến đây, bà đã được con dâu phổ cập kiến thức cho biết chức vị lý trưởng to đến mức nào, đi đến văn phòng của bí thư công xã thôi bà đã sợ hoảng hồn rồi, chứ đừng nói đến việc gặp mặt quan to như lý trưởng.

Thấy sắc mặt của mẹ chồng tái nhợt, Lận Đình vội vàng an ủi bà: “Có lẽ đây là lệ thường, chứ không phải cố ý mời riêng gia đình ta đâu ạ. Chẳng hạn như Đình Phi Yến hôm nay, do Hoắc Tiểu là cấp trên của chồng cô ta, nên nếu cô ấy theo quân muện hơn chúng ta, thì gia đình ta sẽ phải mời gia đình họ một bữa cơm. Mẹ đừng lo, chúng ta đến lộ mặt là được, đến lúc đó mẹ chỉ cần vui đầu ăn thôi.”

Nghe cô giải thích, sự căng thẳng trong lòng Hồ Tú mới giảm đi vài phần, nhưng bà vẫn không nhin được mà nhìn con trai mình, xác nhận thêm lần nữa: “Thật thế à?”

Hoắc Tiểu cười gật đầu: “Vâng, thật ra không đi cũng không sao, lý trưởng và chị dâu Bàng sẽ không để ý đâu.”

Nghe vậy Hồ Tú có chút không muốn đi, nhưng bà hiểu nhân tình thế thái, nên vẫn gật đầu: “Đi chứ, coi như đi để mở mang tầm mắt, quan lớn như thế cơ mà, ngày thường làm gì có cơ hội lui tới.”

Lận Đình trêu bà: “Mấy nữa viết thư gửi về nhà, mẹ hãy kể với thím hai chuyện mẹ gặp mặt lý trưởng, chắc chắn thím ấy sẽ hâm mộ đến đỏ mắt cho xem.”

Quả nhiên Hồ Tú bị chọc cười: “Hì hì... con đừng trêu mẹ.”

Bầu trời mùa xuân tối muộn hơn mùa đông.

Lúc họ ăn cơm xong đã hơn sáu rưỡi, nhưng ngoài trời vẫn còn tia sáng.

Hoắc Tiểu phụ trách rửa bát, Hồ Tú và Lận Đình rửa ráy cho đám trẻ.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, hơn nửa ban ngày đã tắm rửa rồi, nên lúc này Lận Đình và mẹ chồng chỉ rửa ráy mặt mũi và tay chân cho hai đứa bé thôi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chờ đưa hai đứa bé về phòng mẹ chồng, lại mở radio cho chúng nghe, Lận Đình mới đi tắm rửa.

Đúng rồi, trong quân đội có thể sử dụng điện.

Điều này khiến Lận Đình hạnh phúc phát khóc.

Có trời mới biết dùng đèn dầu rắc rối thế nào, không những ánh sáng ảm đạm, mà còn phải thường xuyên lau chùi, nếu không chú ý chút là cổ đèn sẽ đen thùi lùi.

Tuy nói ở quân đội thống nhất tắt đèn vào lúc mười giờ, nhưng Lận Đình cũng rất thỏa mãn rồi.

Dù sao ở thời này không có di động, máy tính hay ti vi để giải trí thời gian, nên mọi người đều đi ngủ sớm.

Nhớ đến cuộc sống ở đại đội Hướng Dương, Lận Đình không khỏi nhớ đến một số chuyện khác.

Sau khi lăn hai vòng trên giường, cô lại chui ra khỏi chăn.

Tìm giấy bút bắt đầu viết thư về nhà.

Thật ra ban ngày Hoắc Tiểu đã giúp cô gọi điện về báo bình an.

Nhưng cô muốn tự viết thư cho người nhà, kể cho họ nghe về cuộc sống hiện tại, ít nhất cũng có thể khiến cha mẹ, anh trai và chị dâu yên tâm.

“Đang viết gì thế?” Hoắc Tiểu vốn tưởng vợ đã nằm trong chăn, không ngờ vừa đẩy cửa ra đã thấy cô ghé vào bàn viết gì đó.

Lận Đình không quay đầu lại, đáp: “Em viết thư cho cha mẹ.”

Hoắc Tiểu đi đến bên cạnh vợ, sau khi quét mắt nhìn những dòng chữ xinh đẹp trên giấy, anh đặt hai tay lên vai cô: “Chút nữa anh cũng viết vài câu.”

Chương 73: Chương 73

Lận Đình ngửa đầu lườm anh một cái: “Anh biết nắm bắt cơ hội để thể hiện quá nhỉ?”

Hoắc Tiểu thâm nghĩ, phần lớn đàn ông đều được một tác tiến một thước, giống như lúc này, thấy gương mặt vợ mang ý cười, lòng anh không khỏi rục rịch.

Sau đó anh không nói gì mà xoay người bế thẳng cô lên, dưới tiếng hét kinh ngạc của đối phương, anh ấn cô ngồi lên đùi mình.

Lận Đình: “...”

Sau khi lấy lại tinh thần, gương mặt Lận Đình đỏ bừng lên, sao lại phát triển đến bước ngồi lên đùi rồi...

Ban này Hoắc Tiểu chỉ làm theo tiếng gọi con tim, nhưng giờ đây, khi cảm nhận được sự mềm mại trên đùi, vành tai anh khẽ nóng lên, bối rối không biết nên đặt tay ở đâu.

Nhưng, khi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của vợ, anh lại không xấu hổ như vậy nữa.

Thậm chí, cánh tay còn ôm lấy eo cô một cách tự nhiên, mãi đến khi kéo toàn thân cứng ngắc của người phụ nữ nép vào lòng mình, anh mới thỏa mãn: “Viết tiếp đi.”

Đầu Lận Đình bốc khói... Ngồi như này thì viết kiểu gì?

Trước nay Hoắc Tiểu vẫn luôn tập trung cố gắng để được thăng chức, trong quân đội lại ít phụ nữ, thế nên anh không quá để tâm vào chuyện yêu đương.

Sau khi nhận nuôi Quả Quả và Miêu Miêu, anh lại càng thờ ơ hơn.

Nhưng, nếu nói anh chưa bao giờ thử tưởng tượng ngoại hình và tính cách của bạn đời tương lai là nói dối, vì anh đâu phải thánh nhân.

Chẳng qua anh có tưởng tượng thế nào cũng không ngờ rằng, anh lại may mắn đến vậy.

Người vợ mẹ anh chọn, từ diện mạo đến tính cách, tất cả đều phù hợp với sở thích của anh.

Cho nên, anh không kiềm chế được muốn ôm cô, muốn hôn cô, thậm chí... thì thoảng còn muốn cắn một cái.

Chẳng hạn như lúc này, vành tai trắng nõn, tinh tế của vợ ở ngay trước mặt, khiến anh nảy sinh suy nghĩ muốn ngậm cắn.

Hoắc Tiểu không hiểu đây là tật xấu gì, nhưng anh lại rất vui vẻ khi được ôm cô vào lòng, vui mừng đến độ không thể khống chế hành vi của mình.

Nhưng anh lo sẽ làm cô sợ, cho nên cuối cùng, anh vẫn ngoảnh mặt đi một cách khó nhọc, lại hắng giọng, chuyển chủ đề: “Ngày kia xe mua thực phẩm của quân đội sẽ vào nội thành, đến lúc đó em và mẹ có thể đi nhờ xe. Đúng rồi, em có muốn mua máy may không?”

Lúc này Lận Đình đã thả lỏng, cô tựa người vào lồng ngực của người đàn ông, nghe vậy thì vô thức nói: “Em và mẹ đều không

biết may quần áo, mua máy may làm gì?”

Mãi đến khi dứt lời, Lận Đình mới ý thức được bản thân vừa nói gì, cô ngước mắt nhìn người đàn ông.

Sau đó, đập vào mắt là một biểu cảm trêu chọc.

Rõ ràng anh không thích cười, nhưng... khi cười lên lại rất đẹp trai: “Khụ khụ... anh biết rồi à?”

Thấy vẻ mặt chột dạ của vợ, Hoắc Tiểu buồn cười: “Em đang nhắc đến chuyện may áo sơ mi cho anh, nhưng thực chất là chỉ may hai mũi ấy à?”

Tuy người nói dối không phải cô, nhưng gương mặt Lận Đình vẫn nóng bừng lên: “Sao anh lại biết được?” Mẹ chồng sẽ không bán đứng cô.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu buồn cười véo véo chóp mũi vợ: “Không chỉ mỗi anh biết, mà cha anh cũng biết, chẳng qua cha anh vẫn luôn vờ như không biết, ông ấy nói chỉ cần mẹ anh vui là được.”

Không ngờ lại là đáp án này, Lận Đình giật mình sửng sốt một lát, mới nói: “Cha chúng ta... cũng lãng mạn phết nhỉ?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu nhướn mày, thấy cô đã hoàn toàn thả lỏng, anh lại chẳng có tâm trạng nói chuyện phiếm nữa, mà bế cô đi về phía giường.

Đều là người trưởng thành, sao Lận Đình có thể không hiểu tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì cho được.

Nhưng mà, mãi đến khi nằm trên giường, môi bị anh lấp kín, cô vẫn không hiểu, sao người này lại chẳng có dấu hiệu gì thế nhỉ?

Ban này vẫn đang trò chuyện về máy may.

“Ngày mai... ngày mai em phải dậy sớm.”

“Ừm, anh gọi em dậy.”

Ý của cô đâu phải thế: “Ừm... Tắt... tắt đèn!”

Hoắc Tiểu kéo dây đèn ở đầu giường, sau một tiếng “tách”, toàn bộ căn phòng chìm trong bóng tối.

Không nhìn rõ nhau, tuy rằng trong nháy mắt đó, cảm giác được phóng đại lên vô số lần, nhưng ít nhất Lận Đình có thể giấu cơ thể đổ bưng của mình vào bóng đêm.

Điều này khiến cô ít nhiều nhột về được chút thể diện và cảm giác an toàn.

Nhưng mà, cô chưa thả lỏng được mấy giây, trong bóng đêm đã chợt truyền ra một tiếng hít khí lạnh: “Xuýt... Sao anh lại cắn em?”

“... Xin lỗi.”

“Không... không có gì, em tha lỗi cho anh... Ơ... Sao anh còn cắn tiếp?”

“Ừm, xin lỗi, anh không kiềm chế được.”

“...” Thế thì anh xin lỗi làm gì? Xin lỗi xong cũng có sửa đâu... Xuýt...

Ngày hôm sau.

Tiếng keng báo thức không thể đánh thức Lận Đình.

Hoắc Tiểu lại thức dậy với tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Bình thường lúc ở một mình, anh sẽ lập tức ăn mặc chỉnh chu rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ thì khác, anh có vợ rồi, đêm qua hai người còn trở thành vợ chồng chân chính.

Cảm giác sảng khoái cực độ về thể xác và tinh thần khiến anh vô cùng thỏa mãn, khiến anh có hơi không nữa rời đi.

Hoắc Tiểu ngời ở mép giường, nhìn chăm chăm người vợ ngủ đến độ hai má đỏ bừng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau đó... càng nhìn càng thích, cuối cùng không kiềm lòng được cúi người cắn một cái, sau đó mới chột dạ mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Hồ Tú đã thức giấc, lúc này đang quét dọn.

Hoắc Tiểu khẽ ho một tiếng, rồi nhỏ giọng nói: “Mẹ, hôm nay chúng ta tiếp tục ăn ở căn tin nhé.”

Nghe vậy, Hồ Tú định phản đối theo bản năng, dù sao hương vị của đồ ăn ở căn tin khá bình thường, lại đắt hơn đồ nhà tự nấu.

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn con trai, bà chợt nhận ra điều gì đó, rồi lập tức gạt đầu như trống bỏi. Bà trợn mắt nói dối: “Được, thế cứ ăn thêm một ngày đi, đồ ăn ở căn tin cũng khá ngon.”

Dứt lời, bà vui vẻ rạo rục đi lục lợi đồng hành lý.

Tuy bây giờ không có nguyên liệu nấu ăn, nhưng hôm qua đã chuẩn bị sẵn bếp lò rồi.

Bà phải hầm canh táo đỏ đường đỏ con dâu bồi bổ mới được. Bà tập trung và mãi mê đến nỗi không biết con trai mình ra ngoài từ lúc nào.

Lận Đình dậy lúc bảy giờ.

So với hôm qua thì hôm nay cô dậy sớm hơn.

Nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay còn phải đến hợp tác xã mua bán mua đồ, cô bèn cố kiềm chế sự khó chịu trong người, vội vàng thức dậy.

Khi Lận Đình nhìn thấy mẹ chồng đang cười tủm tỉm, cô vốn không nghĩ nhiều, dù sao Hồ Tú cũng là người tốt tính.

Nhưng khi phát hiện trong phần đồ ăn sáng của mình có một chén canh táo đỏ đường đỏ, cô lập tức xấu hổ không thôi.

Tuy nói một tháng trước, trong mấy ngày Hoắc Tiểu quay về đại đội Hướng Dương, mẹ chồng cũng nấu món này cho cô.

Nhưng khi đó hai người chẳng làm gì, nên cô không cảm thấy xấu hổ.

Còn... đêm qua, những chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra.

Hồ Tú không phải mẹ chồng thích nhìn chăm chăm chuyện trong phòng con dâu.

Cho nên, bà hoàn toàn không biết rằng tối qua là đêm đầu tiên của hai vợ chồng son.

Chương 74: Chương 74

Thấy vẻ mặt xấu hổ của con dâu, bà săn sóc chuyển chủ đề: “... Đúng rồi, ban này Vấn Lan có tới đó.”

Lận Đình: “Chị ấy tới làm gì ạ?”

Hồ Tú: “Gọi chúng ta ra sau núi hái rau tể thái.” Dứt lời, bà lại cảm thán: “Mẹ vốn tưởng thành phố lớn không có rau dại, mọi người vẫn luôn phải ăn rau củ và ngũ cốc cung ứng, không ngờ cuộc sống của họ cũng chẳng khác vùng nông thôn chúng ta là bao.”

Doanh trại nơi đơn vị Hoắc Tiểu đóng quân nằm ở ngoại ô phía nam, phía sau doanh trại có một ngọn núi, cũng không quá cao, đỉnh núi cao nhất chắc cũng chỉ khoảng một trăm mét.

Nhưng núi nơi này vẫn có điểm khác biệt với núi ở quê, ít nhất trên ngọn núi phía sau đại đội Hướng Dương không có chùa miếu.

Vừa nghe con dâu nói vậy, Hồ Tú đã lập tức cảm thấy hứng thú: “Có chùa miếu nữa cơ à? Mẹ vừa nói với Vấn Lan hôm nay chúng ta bận chuyện khác rồi, chờ chúng ta chuẩn bị xong đồ đạc trong nhà, nhất định phải ra sau núi xem một cái mới được.”

Tạm thời không nhắc đến chuyện thả hương bái Phật, chỉ muốn dẫn đám trẻ đi ngắm núi non, để thư giãn một chút.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cũng có ý này, cho nên sau khi nghe mẹ chồng nói vậy, cô lập tức gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong.

Hai mẹ chồng con dâu mỗi người một tay dắt một đứa bé, tay còn lại xách theo một chiếc giỏ trúc rồi đi ra ngoài.

Hợp tác xã mua bán trong quân đội chủ yếu phục vụ người nhà quân nhân, cho nên được xây dựng gần khu người nhà.

Nhưng trong lũ đoàn, ngoại trừ những sĩ quan có cấp bậc phó đoàn trưởng trở lên, thì những chiến sĩ có mười lăm năm tuổi quân và một số nhân tài kỹ thuật đặc thù đều có thể dẫn người nhà theo quân.

Cho nên, diện tích của khu người nhà thật sự không nhỏ.

Hơn nữa họ còn dắt theo hai đứa bé chân ngắn, cứ đi một lát lại nghỉ một lát, phải mất hơn nửa tiếng mới đến được hợp tác xã mua bán.

Khác hoàn toàn với suy nghĩ chen chúc hay giành giật của hai người, trong hợp tác xã mua bán không có nhiều người, đồ đạc cũng đầy đủ hơn so với tưởng tượng của họ.

Ít nhất, họ có thể mua đủ các loại gia vị.

Đầu tiên, hai mẹ chồng con dâu mua nửa cân bánh quy, là loại bánh quế hình chữ nhật, bên trên có rắc đường cát trắng.

Sau khi chia cho hai đứa bé mỗi đứa một chiếc, họ mới bắt đầu mua gia vị.

Đến lúc này, Lận Đình mới cảm thấy hành vi không nỡ tiêu tiền mua mới nên cái gì cũng xách theo của mẹ chồng thật ra khá

tốt.

Dù sao nếu không nhờ bà kiên trì xách theo những chai, vại rỗng đó, thì lúc này họ nhất định phải đi mua chai, lọ mới để đựng tương, giấm.

Nghe thấy lời trêu chọc của con dâu, trong lòng Hồ Tú vui vẻ, bà không nhịn được mà tự hào: “Đó là trí tuệ cuộc sống mẹ tích lũy được trong rất nhiều năm đó.”

Lận Đình liên tục gật đầu: “Đúng vậy, mẹ vẫn luôn rất thông minh.”

Nhận được sự khẳng định của con dâu, Hồ Tú lập tức cười toe toét.

Thấy hai người hơi lạ mặt, chị gái nhân viên bán hàng bèn hỏi: “Hai người mới đến theo quân à? Là người nhà ai thế?”

Lận Đình cười đáp: “Vâng, bọn em mới tới, chồng em là Hoắc Tiểu ở trung đoàn một, không biết chị có biết anh ấy không?”

“Đoàn trưởng Hoắc à? Sao không biết cho được?” Đây là doanh trại của trung đoàn một, ngoại trừ lũ đoàn trưởng và chính ủy lũ đoàn, đoàn trưởng Hoắc là người có chức vụ cao nhất.

Vì thế, chị gái vốn có chút thái độ coi thường, nay lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đổi thành gương mặt tươi cười, mồm mép lưu loát, khen ngợi hết lời: “Tôi tên là Trần Lan Hoa, là vợ của Chu Chính Vĩ - tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn hai. Ban nãy thấy em dâu đến, thấy lạ mặt, tôi còn đang nghĩ xem đây là vợ của ai mà xinh đẹp thế. Bây giờ nghĩ lại, đoàn trưởng Hoắc lớn lên tuần tú như vậy, cũng chỉ mỗi em dâu mới xứng với anh ấy thôi.”

Mặc dù ngoài miệng Trần Lan Hoa nói vậy, nhưng trong lòng lại ghen tị vô cùng.

Vợ của đoàn trưởng Hoắc nhỏ hơn cô ta ít nhất mười tuổi, thế nhưng người ta đã là vợ đoàn trưởng rồi. Đúng là người so với người chỉ có tức c.h.ết mà.

Vả lại, bụng đôi phương cũng không chịu thua kém, ban nãy cô ta nghe được hai đứa bé trắng trẻo xinh xắn kia là song sinh.

Nghĩ đến đây, cô ta lại đưa mắt nhìn người phụ nữ trung niên đứng cạnh, đôi mắt đảo như hạt châu: “Đây là mẹ của em dâu đúng không? Tình cảm của hai mẹ con em tốt thật đó.” Theo quân còn dẫn theo mẹ ruột!

Lận Đình còn chưa kịp trả lời, Hồ Tú đứng cạnh đã bật cười trước.

Bà ấy hoàn toàn không nghe ra ý cạnh khoe trong lời nói của đôi phương, chỉ nghĩ trong mắt người ngoài, bà và con dâu thật sự giống mẹ con ruột, nên đặc ý không thôi: “Tôi là mẹ chồng của con bé.”

Trần Lan Hoa thật sự rất kinh ngạc: “Thím là mẹ của đoàn trưởng Hoắc ấy ạ?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú: “Đúng vậy.”

Điều này... khiến người ta có muốn ghen tị cũng không ghen tị nổi, có một người chồng xuất sắc cũng thôi đi, đến mẹ chồng còn dễ tính như vậy.

Hồ Tú hoàn toàn không phát hiện bản thân đã vô tình “vả mặt” người khác, bà cười tùm tùm tạm biệt với Trần Lan oa, rồi cùng con dâu đi đến nơi bán nguyên liệu nấu ăn.

Trong hợp tác xã mua bán có khu bán nguyên liệu nấu ăn, nhưng cũng chỉ có vài loại. Hiện tại thì ngoài trứng gà ra, chẳng

có nguyên liệu gì khác.

Nếu muốn mua thịt thì phải đến sớm xếp hàng.

Chẳng qua Hồ Tú và Lận Đình cũng không sốt ruột, dù sao họ đã mang theo rất nhiều thịt muối từ quê nhà.

Nếu thời tiết nóng lên thì không thể giữ lâu được, vì vậy cần tranh thủ ăn hết càng sớm càng tốt.

Cho nên, cuối cùng hai người chỉ mua được một cân trứng gà.

Về phần rau dưa thì thật sự không cần mua, vì hàng xóm xung quanh đã biếu kha khá.

Do sáng nay Hoắc Tiểu đã nói đến trưa anh sẽ mua đồ ăn ở căn tin về.

Cho nên dù hai mẹ chồng nàng dâu đã mua được gia vị và nguyên liệu nấu ăn thì họ cũng không có ý định nhóm lửa nấu cơm.

Đương nhiên, chủ yếu là họ không có sức.

Trên đường về, họ vừa phải bế hai đứa bé không có sức đi, vừa phải xách đồ đạc, khiến hai mẹ chồng nàng dâu mệt mỏi không thôi.

Sau khi về đến nhà, họ trực tiếp lên giường nằm nghỉ.

Chẳng qua chỉ nằm được một lát thì Hoắc Tiểu đã xách cơm trưa về.

Anh vừa bày đồ ăn ra bàn, vừa quan sát vợ mà không để lại dấu vết gì.

Mãi đến khi nhận được vài cái lườm sắc lẹm, anh mới cong môi, thu hồi tầm mắt với tâm trạng vui vẻ.

Đồ ăn ở căn tin vẫn bình thường như trước, Hồ Tú ăn vài miếng rồi nói: “Vấn Lan có tặng chút rau tể thái đó, tối nay chúng ta gói sủi cải ăn nhé?”

Hoắc Tiểu: “Mọi người mua gia vị về rồi ạ?”

Hồ Tú: “Mua rồi, để trong phòng bếp đó. Đồ dùng trong hợp tác xã mua bán khá đầy đủ, sáng mai mẹ sẽ đi sớm xếp hàng mua một miếng thịt mỡ về thắng dầu.”

Chương 75: Chương 75

Dứt lời, bà lại nhìn con dâu: “Đình Đình, ngày mai con theo xe vào thành phố đi, mẹ không đi đâu.”

Lận Đình kinh ngạc: “Không phải mẹ muốn tới xem cửa hàng bách hóa ư?”

Hồ Tú xua tay: “Chờ lần sau đã, chờ đến khi hai đứa bé đi nhà trẻ rồi mẹ đi sau.”

Nghe vậy, nghĩ đến cánh tay vẫn còn tê mủi, Lận Đình cũng không miễn cưỡng bà: “Vậy mai con cũng không đi, chờ lần sau đi cùng mẹ, dù sao trong nhà cũng không có thứ gì cần mua gấp cả.”

Dứt lời, cô lại hỏi chồng về chuyện mời đồng nghiệp ăn cơm.

Hoắc Tiểu suy nghĩ vài giây rồi mới đáp: “Nếu mua thịt ở hợp tác xã mua bán, mỗi người chỉ được mua với số lượng giới hạn. Để chiều anh sẽ đến nhờ nhà bếp mua giúp chút thịt lợn và cá... Tối ngày kia chúng ta mời khách nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình không có ý kiến, sớm muộn gì đều phải mời, chỉ bằng mới sớm một chút vẫn hơn.

Sau khi cơm nước xong.

Hai vợ chồng cùng thu dọn bát đĩa, thuận tiện tiêu thực.

Chờ quay về phòng, vừa nằm lên giường, Hoắc Tiểu đã ôm vợ vào lòng, thơm hôn một lúc lâu mới bắt đầu nói đến chuyện nhập ngũ mùa xuân: "... Lần trước Lận Hoàn nói muốn trở thành quân nhân, em có muốn gọi về nhà báo cho em ấy một tiếng không?"

Lận Đình buồn cười: "Anh định mở cửa sau cho em vợ đấy à?"

Biết cô đang trêu mình, Hoắc Tiểu cũng cười: "Thế chất của Lận Hoàn rất tốt, lại đã học hết cấp ba, quân đội cũng đang sốt ruột muốn tuyển những quân nhân có văn hóa, nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc chắn em ấy sẽ được tuyển."

Đương nhiên, cũng có thể xảy ra trường hợp bị những người có chỗ dựa cướp suất.

Đây cũng là nguyên nhân Hoắc Tiểu đề cập với Lận Đình.

Nếu em vợ thật sự hưởng ứng lời kêu gọi nhập ngũ, anh sẽ đánh tiếng với lão Hồ.

Trong lòng Lận Đình vui vẻ vì sự săn sóc của chồng, nhưng cô vẫn lắc đầu: "Đợi đến đợt chiêu binh mùa thu rồi nói sau, ít nhất cũng chờ em ấy lấy được bằng tốt nghiệp cấp ba đã."

Chẳng qua: "Anh cảm thấy Đại Ny và Phù Dung có hợp làm quân nhân không?"

Hoắc Tiểu thật sự không nghĩ đến chuyện này, khi anh tham gia quân ngũ, mấy đứa em gái họ mới vài tuổi, cho nên anh và mấy đứa em gái không được thân thiết cho lắm: "Sao em lại nghĩ đến chuyện này?"

Lận Đình kể lại chuyện của Đại Ny cho anh nghe, sau đó nói: "... Em cảm thấy tuổi tác của hai đứa quá trẻ để kết hôn, chỉ bằng

vừa học cấp ba vừa chờ cơ hội.”

Hoắc Tiểu cũng không thích dáng vẻ hám lợi của thím hai, chẳng qua anh và nhóm em gái họ cũng chỉ là anh em họ, anh không tiện nhúng tay quá nhiều, cho nên sau khi im lặng một lát, anh mới đáp: “Anh sẽ lưu ý tình hình tuyển dụng nữ quân nhân.”

Lận Đình ngửa đầu hôn lên cằm chồng: “Có thể giúp thì giúp, không giúp được cũng chẳng còn cách nào, đừng cảm thấy khó xử.”

Hoắc Tiểu vẫn luôn cố gắng cư xử cho phải phép, nay được vợ hôn thì lập tức bùng nổ, anh lập tức xoay người đặt cô dưới thân, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Chiều hôm sau, khi Lận Đình thức dậy, cô vừa đ.ấ.m lưng vừa âm thầm thề, tối đến cô nhất định sẽ c.h.ết người đàn ông tham lam kia.

Bây giờ thì cô hiểu ra rồi, anh quay về đâu phải để nghỉ ngơi, mà để làm chuyện kia thì đúng hơn, cũng không biết anh lấy đâu ra lắm sức lực như vậy nữa...

“Con dậy rồi à? Lại đây sắp xếp lại màu sắc và hoa văn giúp mẹ với.” Hồ Tú định khâu các mảnh vải dệt lại để ghép thành một tấm khăn trải bàn, thế nhưng màu sắc và hoa văn của mỗi tấm vải dệt đều không giống nhau.

Bà khá cầu toàn và kén chọn, cứ cảm thấy cho dù ghép thế nào đi nữa thì vẫn rất khó coi.

Lận Đình buộc gọn mái tóc dài ra sau đầu, đầu tiên cô an ủi con trai con gái trước, đồng ý chút nữa sẽ cùng hai đứa làm đồ thủ công, rồi mới đi về phía mẹ chồng.

Mất một lát lâu cô mới ghép được hai tấm khăn hài lòng, Hồ Tú không giành người với cặp song sinh nữa: “Được rồi, chuyện tiếp theo một mình mẹ có thể làm được, con đi bận chuyện của con đi.”

Lận Đình: “Con cắt giúp mẹ nhé?”

“Không cần đâu, có mỗi một cái khăn trải bàn thôi mà.” Bà không biết may quần áo, nhưng vẫn có thể may một chiếc khăn trải bàn.

Thấy vậy, Lận Đình cũng không miễn cưỡng nữa, mà đứng dậy quay về phòng lấy một tờ giấy, một hộp bút bi, một ngọn nến nhỏ và một chiếc kéo.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi cô đặt tất cả đồ đạc lên bàn, Quả Quả đã không thể ngồi yên được nữa, cậu bé vội hỏi: “Mẹ ơi, hôm nay chúng ta làm đồ thủ công gì thế ạ?”

Mặc dù Miêu Miêu không nói gì, nhưng ánh mắt cô bé cũng sáng rực lên.

“Hôm nay mẹ sẽ dạy hai đứa cách làm một con rắn có thể tự di chuyển.” Tuy nói là làm đồ thủ công, nhưng thật ra phần lớn thời gian, Lận Đình đều hướng dẫn hai đứa bé làm một số thí nghiệm vật lý.

Hôm nay cũng vậy, đầu tiên cô dùng ngòi bút vẽ một vòng tròn trên giấy, sau đó dùng kéo cắt dọc theo đường đã vẽ.

Khi cô cắm ngòi bút vào giữa ngọn nến, lại quấn mảnh giấy vừa cắt lên quanh thân bút thì Đường Vãn Lan đến.

Thấy giấy và kéo trên bàn, cô ấy cười hỏi: “Đang cắt giấy à? Đình Đình kiên nhẫn thật đấy, khó trách hai đứa bé lại dính em.”

Lận Đình vẫn chưa kịp cất tiếng giải thích, thì Quả Quả đã sốt ruột trả lời: “Không phải cắt giấy đâu ạ, mẹ nói sẽ dạy bọn cháu làm rắn nhỏ.”

Miêu Miêu mím môi nói: “Đúng vậy, là một con rắn giấy.”

Đường Vấn Lan hoang mang: “Rắn gì cơ?”

Lận Đình cười mời cô ta ngồi xuống, lại rót cho cô ấy một cốc nước, mới dùng diêm để châm nến.

Trang giấy lập tức tự động xoay tròn.

Đường Vấn Lan kinh ngạc: “Ôi chao, tự chuyển động thật này?”

Hai đứa bé reo hò phấn khích, sau khi hoan hô xong lại hỏi nguyên nhân con rắn có thể chuyển động.

Lận Đình giải thích nguyên lý hoạt động một cách đơn giản.

Cái gì mà không khí nóng lên, cái gì mà thành phần không khí? Đường Vấn Lan nghe mà chẳng hiểu gì, nhưng cô ấy chợt nhận ra một chuyện: “Đình Đình, em biết chữ à?”

Lận Đình gật đầu: “Dạ biết.”

“Biết chữ thì tốt, nếu biết chữ thì tổ chức sẽ sắp xếp cho em một công việc thoải mái.” Đây cũng là nguyên nhân Đường Vấn Lan tìm đến, trưa nay cô ấy đã được chồng mình dặn dò, lão Hình chồng cô ấy là chính ủy nên phải quan tâm đến việc sắp xếp công việc cho vợ quân nhân.

Chẳng qua sau khi dứt lời, cô ấy lại bổ sung một câu: “Em có muốn đi làm không? Chuyện này không bắt buộc.”

Đường Vấn Lan không có công việc, một là bằng cấp cô ấy không cao, sẽ không được phân chia công việc tốt.

Hai là lão Hình nhà cô ta làm cán bộ cấp đoàn, mỗi năm có hơn một nghìn đồng cả tiền lương lẫn trợ cấp, dù hàng năm có trợ cấp cho cha mẹ chồng một, hai trăm, số tiền còn lại cũng đủ để gia đình họ chi tiêu.

Chương 76: Chương 76

Tất nhiên là Lận Đình muốn đi làm rồi.

Cô vốn định chờ thêm một thời gian nữa, dù sao cô cũng vừa mới tới.

Nhưng bây giờ nếu chị dâu đã chủ động mở lời, thì cô dứt khoát gật đầu luôn: “Nếu có công việc thích hợp, em nhất định sẽ đi làm.”

Đường Vấn Lan cân nhắc hàm ý trong lời nói của cô, lập tức hiểu rằng ánh mắt Đình Đình hơi cao.

Nhưng công việc tốt thì không có nhiều, thế nên chị ta có chút khó xử: “Em muốn làm việc gì?”

Lận Đình muốn làm giáo viên, dù sao đây cũng là nghề nghiệp kiếp trước của cô.

Nhưng cô không biết trường học ở đây có thiếu giáo viên không, cô thuận miệng hỏi: “Phiền chị dâu kể em nghe xem có những công việc gì?”

Hồ Tú vào phòng lấy kim chỉ, vừa đi ra đã nghe thấy hai chữ “công việc”, bà vô thức hỏi: “Công việc gì thế?”

Lận Đình bèn giải thích cho bà nghe mục đích chị dâu Vấn Lan đến nhà.

Có vài lời con dâu không tiện nói thẳng, nhưng Hồ Tú lại không cần kiêng dè, bà bèn nói thay cô: “Vấn Lan, cháu xem trường cấp hai còn thiếu giáo viên không?”

Khóe miệng Đường Vấn Lan giật giật, thầm nghĩ bác thật sự dám mở miệng.

Chẳng qua dù sao cũng phải nể mặt đoàn trưởng Hoắc, vì thế cô ấy uyển chuyển từ chối: “Làm giáo viên cấp hai không dễ đâu, ít nhất cũng phải tốt nghiệp cấp ba.”

Không phải Đường Vấn Lan xem thường Lận Đình, thật ra cô ấy có ấn tượng khá tốt về Lận Đình, chủ yếu do cô xinh đẹp.

Nhưng phần lớn vợ quân nhân đến từ nông thôn đều không biết chữ, cho nên tất cả các giáo viên trong trường cấp hai đều là vợ quân nhân đến từ thành phố.

Tuy Lận Đình có biết chữ thật đấy, nhưng đòi làm giáo viên cấp hai thì có hơi trèo cao.

Các trường trung học trong quân đội không giống như những trường trung học ở ngoài, không phải chỉ cần đọc thuộc “Tuyển chọn tác phẩm của chủ tịch Mao” là có thể nhận được bằng tốt nghiệp.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tất cả các trường học trong quân đội đều phải giảng dạy theo giáo án.

Hồ Tú vờ như không nhận ra sự lưỡng lự của Đường Vấn Lan, giọng điệu của bà vô cùng tự hào: “Con dâu thím là sinh viên đó, đừng nói là dạy học sinh cấp hai, dạy học sinh cấp ba cũng được nữa kìa.”

Đôi mắt Đường Vấn Lan trợn tròn lên: “Sinh... sinh viên á?”

Sống lưng Hồ Tú thẳng tắp: “Đúng đó.”

Lận Đình: “...” Xấu hổ quá!

Chạng vạng hôm đó.

Lúc Hình Quốc Cường về nhà, lại không thấy vợ con ngồi trong phòng khách.

Chẳng qua trên bàn có đặt một bát sủi cỏo vẫn đang bốc khói.

Trong lòng anh ta vui vẻ, bèn gọi với về phía phòng ngủ: “Đồng chí Vấn Lan, hôm nay có chuyện tốt gì mà em lại gói sủi cỏo thế?”

Nghe tiếng anh ta, hai bé trai lập tức chạy ra khỏi phòng ngủ, bé lớn Hình Kiến Quân năm nay mười tuổi, vẻ mặt cậu bé tràn ngập sự hưng phấn: “Cha, cuối cùng cha cũng về rồi, sủi cỏo do dì Lận hàng xóm cho đấy, vẫn còn nóng hổi.”

Bé lớn Hình Kiến Bình năm nay bảy tuổi, vội vàng leo lên ghế: “Cha ơi, ăn cơm thôi, dì Lận nói đây là sủi cỏo nhân thịt trộn rau tẻ thái đó.”

Bây giờ đúng mùa tẻ thái tươi, hơn nữa còn dùng để trộn nhân sủi cỏo, khiến ngay cả Hình Quốc Cường cũng không nhận được cơm thềm.

Anh ta vừa kéo ghế ra ngồi xuống, vừa gọi với về phía phòng ngủ: “Vấn Lan, ra ăn cơm.”

Anh ta vừa dứt lời, đã thấy Đường Vấn Lan bước cả, cả người cô ấy ngơ ngẩn, biểu cảm có chút hoảng hốt.

Hình Quốc Cường đưa đũa cho vợ, thuận miệng hỏi: “Em làm gì trong phòng, mà đến giờ cơm cũng không biết ra ăn thế?”

Nói xong, anh ta lập tức gấp một chiếc sủi cỏ nhét vào miệng.

Vị của thịt hun khói khác với thịt tươi, nó mặn và thơm hơn.

Chiếc sủi cỏ đang nhai dở vẫn chưa kịp nuốt xuống, Hình Quốc Cường đã không nhịn được vươn đầu gấp chiếc thứ hai, sau đó, anh ta bị lời nói của vợ làm kinh ngạc đến độ ho sặc sụa: “Khụ khụ... Em nói... khụ khụ... Em nói gì cơ?”

Đường Văn Lan lườm chồng một cái, tỏ vẻ rất không hài lòng với phản ứng của anh ta: “Em nói em đang viết bản kiểm điểm, em cảm thấy tư tưởng giác ngộ của em vẫn chưa đủ cao.

Hình Quốc Cường: “...”

Hình Quốc Cường kinh ngạc suýt rớt đầu, anh ta im lặng một lát, rồi nhìn về hai đứa con đang cặm cụi ăn: “Hôm nay mẹ hai đứa bị sao thế?” Sao tự nhiên lại dở chứng nữa rồi?

Hai đứa con trai lắc đầu như trống bỏi: “Con không biết, khi bọn con đi học về, đã thấy mẹ đang ngồi viết rồi.”

Vì thế, Hình Quốc Cường lại đưa mắt nhìn vợ.

Vẻ mặt Đường Văn Lan vô cùng nghiêm túc: “Em cảm thấy cách nhìn người của em khá phiền diện, đây không phải tố chất mà một đồng chí cách mạng tốt nên có.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Mặc dù vẫn chẳng hiểu gì, nhưng Hình Quốc Cường vẫn kiên nhẫn nhìn vợ, chờ cô ta nói tiếp.

Sau đó, anh ta nghe được nguyên nhân: “Lúc trước em nghe nói vợ đoàn trưởng Hoắc là người vùng núi, thì cảm thấy chỗ họ rất nghèo, em sẽ không có tiếng nói chung với cô ấy.”

Hóa ra là liên quan đến vợ lão Hoắc, Hình Quốc Cường vừa cười vừa hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nghe vậy, nhớ lại sự xấu hổ ban chiều, trên gương mặt Đường Vấn Lan hiện lên vẻ mất tự nhiên: “Anh dặn anh đến hỏi ý kiến của Đình Đình về chuyện công việc còn gì. Mẹ đoàn trưởng Hoắc hỏi em trường cấp hai có thiếu giáo viên không, lúc ấy em cảm thấy suy nghĩ của hai mẹ con họ kỳ lạ thật đấy, nên nói với họ giáo viên cấp hai ít nhất phải có bằng tốt nghiệp cấp ba, không ngờ...”

Nghe đến đây, Hình Quốc Cường đã hiểu đại khái, anh ta cười tiếp lời vợ: “Không ngờ người ta là học sinh cấp ba đúng không? Đồng chí Vấn Lan, về điểm này, quả đúng là tư tưởng giác ngộ của em không cao rồi, ở đâu chẳng có giàu nghèo, không phải tất cả mọi nhà ở nông thôn đều là nhà nghèo.”

Nghe vậy, không biết vì sao Đường Vấn Lan vốn còn có chút ưỡn oải, nay lại trở nên đặc ý: “Nhìn đi, anh cũng coi nhẹ người khác như em đấy thôi. Người ta là sinh viên đại học.”

Do cùng một cấp bậc, nên Hình Quốc Cường không có quyền hạn xem lý lịch và báo cáo thẩm tra chính trị của Hoắc Tiểu, thế nên tất nhiên anh ta không biết chuyện đồng chí Lận Đình là sinh viên đại học.

Thật đúng là... nằm ngoài dự đoán.

Ở thời đại này, sinh viên đại học vô cùng quý hiếm, đặc biệt là sinh viên đại học có xuất thân từ vùng núi nhỏ khan hiếm tài nguyên giáo dục, có thể nói, trong khu người nhà chỉ có mỗi mình cô.

Đường Vấn Lan có chút tiếc nuối nói: “Chẳng qua Đình Đình nói cô ấy mới chỉ học hai năm, vẫn chưa kịp nhận bằng tốt nghiệp thì đã phải nghỉ học, có hơi đáng tiếc. Nghe nói cô ấy còn học chuyên ngành tiếng Anh, thật sự rất lợi hại.”

Nghe thấy những lời này, lại nghĩ đến tình thế hỗn loạn bên ngoài, tâm trạng của Hình Quốc Cường cũng trở nên nặng nề hơn.

Chương 77: Chương 77

Hai năm nay, quan hệ của nhà nước và “anh lớn” dần trở nên căng thẳng, đã có rất nhiều nơi đình chỉ việc học ngoại ngữ, việc đồng chí Lận Đình biết tiếng Anh, thật ra có thể bàn bạc với lãnh đạo nhà trường.

“Anh ngăn ra đó làm gì? Nhanh ăn cơm đi, nếu không sủi cải sẽ bị đám nhóc này cướp sạch đó.” Đường Văn Lan đập lảo chổng ngơ ngạc như đang đi vào cõi mộng một cái.

Hình Quốc Cường hoàn hồn, quả nhiên nhìn thấy bát sủi cải trên bàn với một nửa, anh ta vội vàng tập trung tinh thần vào việc ăn uống: “Sủi cải nhân rau tể thái trộn thịt này không tệ, mấy hôm nữa chúng ta cũng gói nhé.”

Đường Văn Lan: “Được thôi, ngày mai em sẽ đi mua chút bột mì.”

Nhà bên cạnh cũng đang trò chuyện về đề tài này.

Nhân mẹ chồng trộn thật sự rất ngon, Lận Đình ăn no đến độ bụng có hơi khó chịu, lúc này cô đang ôm bụng ngồi phịch trên ghế.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thật ra cô còn muốn ăn thêm vài cái nữa, nhưng nếu ăn sẽ nữa, nó sẽ đầy lên đến cổ họng mất.

Nhìn thấy mấy cái cuối cùng vào hết bụng chồng, cô hậm mộ không thôi.

Hoắc Tiểu đang thu dọn bát đĩa thấy vậy thì có chút dở khóc dở cười: “Nếu em thích thì mai lại gói nhé?”

Lận Đình muốn lắm chứ, nhưng: “Không có bột mì, mấy cân bột mì cuối cùng ở hợp tác xã mua bán đều bị chúng ta mua hết rồi, thịt muối cũng hết rồi.”

Hoắc Tiểu: “Bột mì để chút anh đến phòng bếp trong quân hởi mua một chút, còn thịt muối, chắc là cũng có thôi.”

Ở thời đại này, tử lạnh vẫn chưa phổ biến thường xuyên phải bảo quản thực phẩm bằng cách muối mặn. Đội trưởng của ban bếp núc thích tích trữ đồ ăn, nên chắc chắn không thiếu mấy nguyên liệu như thịt muối.

Lòng Lận Đình khẽ rục rịch, nhưng lại cảm thấy vì một miếng ăn mà điều động nhiều nhân lực như thế thì quá không biết xấu hổ: “Có tiện không?”

“Không có gì không tiện cả.” Hoắc Tiểu chẳng thèm để ý, anh chồng bát lên nhau rồi nhìn về phía vợ: “Vào giúp anh rửa bát nhé?”

Lận Đình ôm bụng: “Em không muốn động đây.”

Hoắc Tiểu dịu giọng dỗ dành: “Đứng lên đi lại cho dễ tiêu hóa.”

Lời này cũng có lý, vì thế khi người đàn ông rửa bát, Lận Đình bèn đi qua đi lại ở giếng nước, vừa đi vừa nói chuyện với anh.

Đương nhiên, Hoắc Tiểu vẫn kiệm lời như cũ, cơ bản đều là Lận Đình nói, cũng không trò chuyện về một chủ đề cố định nào,

ngĩ đến đâu thì nói đến đó, bầu không khí khá ảm áp.

Đúng lúc này, cổng nhà họ Hình ở bên cạnh bị mở ra, khi Đường Vấn Lan bung bát đĩa ra ngoài, đập vào mắt là hình ảnh đoàn trưởng Hoắc ngồi xồm bên giường rửa bát.

Sau khi thắm hăm mộ, cô ta xoay người đưa bát đĩa cho chồng đang chéo chân đọc sách.

Dưới biểu cảm hoang mang khó hiểu của đối phương, cô ta chống nạnh cất giọng kỳ quái: “Về ngoài không đẹp bằng đoàn trưởng Hoắc cũng thôi đi, đảng này còn không biết săn sóc như người ta, đồng chí lão Hình, tư tưởng giác ngộ của anh thế là không được đâu.”

Hình Quốc Cường: “Sau khi rửa bát đĩa xong, Hoắc Tiểu lại dắt vợ đi dạo.

Lận Đình vốn định dắt cặp song sinh cùng đi, lại bị mẹ chồng cười tùm tùm từ chối.

Bên khu người nhà có nhiều người, lo sẽ bị người ta đồn đại linh tinh, nên hai người dắt tay nhau ra sau núi.

Trên đường đi, Lận Đình kể cho Hoắc Tiểu nghe chuyện hôm nay chị dâu Vấn Lan đến hỏi chuyện công việc.

Khi còn ở đại đội Hướng Dương, Hoắc Tiểu đã biết chuyện vợ muốn làm giáo viên Tiếng Anh, nên sau khi đến đơn vị này, anh đã chú ý đến công việc này.

Lúc này nghe cô nhắc tới, anh thuận miệng nói: “Tạm thời trong chương trình học của trường cấp hai ở quân đội chưa có môn tiếng Anh, chẳng qua chắc hẳn hiệu trưởng sẽ bằng lòng thêm vào thôi.”

Lúc trước không có không phải do không muốn, mà do ở thời đại này, người biết tiếng Anh thật sự quá hiếm hoi.

Hơn nữa, người có lý lịch căn chính miêu hồng, có thể nói tiếng Anh một cách quang minh chính đại như vợ anh chẳng khác gì lông phượng và sừng lân.

Lận Đình đã nghĩ thông rồi: “Chị dâu Vần Lan nói trường cấp hai rất thiếu giáo viên, không dạy tiếng Anh cũng không sao, cứ vào được trường đã rồi nói sau.”

Lúc nói chuyện, hai người đã đến gần ngọn núi phía sau.

Sắc trời dần tối, những tia nắng mặt trời còn sót lại cũng dần khuất sau dãy núi.

Từng vệt từng vệt sáng vàng nhuộm những ngọn đồi nhấp nhô trong màn sương mù mờ ảo, thoạt trông cả không khí đều trở nên yên tĩnh hơn.

Đây là điều Lận Đình chưa bao giờ ngờ tới, ngoài ý muốn được chứng kiến cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp khiến cô không nhịn được hít một hơi thật sâu. Khi hương thơm của cây cỏ và đất thoang thoảng quanh người, đáy lòng cô không khỏi dâng lên nhiều mong chờ: “Buổi sáng ở đây có thể ngắm mặt trời mọc không?”

Tuy Hoắc Tiểu đã đến đơn vị mới hơn một tháng, nhưng anh thật sự chưa từng chú ý đến chuyện này, chẳng qua: “Nếu em muốn ngắm, mai anh cùng em leo núi nhé?”

Lận Đình thích mùa thu lá đỏ hơn, vì thế cô suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Thôi, em không leo nổi, cũng không dậy nổi, đợi thêm một thời gian nữa rồi tính sau.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu quét mắt nhìn cánh tay cẳng chân mảnh khảnh của cô gái nhỏ, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn

của cô, nghiêm túc đề nghị: “Em có thể cùng anh tập thể dục buổi sáng.”

Đột nhiên bị nắm tay, Lận Đình vô thức giãy dụa, đưa mắt nhìn xung quanh.

Hoắc Tiểu cười nhẹ, chột siết chặt tay: “Không có ai đâu.”

Lận Đình lườm người đàn ông một cái: “Lỡ có người thấy thì sao?”

“Hai tai là vợ chồng mà.” Hoắc Tiểu không cho là đúng, tiếp tục nắm tay vợ đi đến chân núi.

Anh nhớ phía trong bụi gai cách đó không xa có một thế giới nhỏ, trong thế giới đó có rất nhiều đá to, là nơi... khụ khụ... một nơi ẩn náu tốt.

Lận Đình không biết suy nghĩ “âm hiểm” của đối phương, thấy xung quanh thật sự không có người, nhịp tim cô dần dịu lại, thậm chí bắt đầu cảm thấy ngọt ngào.

Bọn họ thế này, cứ như... đang yêu đương vậy.

Nghĩ vậy, cô lại nghiêng đầu nhìn người chồng tuấn tú bên cạnh, sau đó chỉ thấy biểu cảm dịu dàng trên gương mặt người đàn ông dần trở nên lạnh lùng.

Lận Đình khó hiểu: “Sao thế?”

Hoắc Tiểu hạ giọng: “Đằng trước có người.” Còn che mắt bụi gai của anh.

Lận Đình không biết sự thất vọng trong lòng người đàn ông, cô nhìn theo tầm mắt anh nhưng không phát hiện gì cả.

Vừa định hỏi anh xem có phải hai người bên trong cũng đến hẹn hò không, thì trong đó chợt vang lên một giọng nữ thở hổn hển: “Tào Văn Trạch, anh có thái độ gì đó? Tôi nói cho anh biết, đừng thấy người ta cho chút thể diện rồi được đà lấn tới, tôi không thích anh, nếu không phải cha tôi nói anh có nhân phẩm tốt, anh tưởng tôi thèm liếc đến anh chắc?”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đồng chí Lưu Văn Diễm, tôi cũng nói rồi, cảm ơn sự yêu thích của cô và thủ trưởng, nhưng tạm thời tôi chỉ muốn đền đáp nước nhà, không muốn yêu đương.”

Nghe đến đây, hai vợ chồng nhìn nhau, có chút xấu hổ.

Sau đó, họ ăn ý xoay người, định rời đi mà thần không biết quỷ không hay.

Chương 78: Chương 78

Không ngờ rằng, bàn chân vừa nâng lên còn chưa kịp đạp xuống đất, đã nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh chói tai: “Anh đặc ý gì chứ? Anh không phải đoàn trưởng, nếu không phải Hoắc Tiểu đã kết hôn, chuyện tốt này còn đến lượt anh chắc?”

Lận Đình: “...?”

Lận Đình nghi ngờ nhìn người đàn ông đang nắm tay mình, ánh mắt sắc bén như d.a.o mang ý chất vấn.

Sắc mặt Hoắc Tiểu đen lại, sau đó anh vòng tay ôm lấy thắt lưng vợ, ôm chặt người vào lòng rồi chạy đi.

Lận Đình tức giận đ.ấ.m vào em anh vài cái.

Anh có bản lĩnh chạy, mà không có bản lĩnh nói chuyện à?

“Thế nào lại về sớm thế?” Vừa nhận ra sự thông minh đột phát của con trai, Hồ Tú lộ vẻ khinh thường, dường như mới chưa đầy nửa giờ?

Lận Đình không muốn làm mẹ chồng lo lắng, liền cười nói: “Sáng tối nhiệt độ chênh lệch quá lớn, gió lạnh thổi khiến người khó chịu.”

Nghe vậy, Hồ Tú không nghĩ ngợi thêm: “Con chỉ là quá sợ lạnh thôi, hay là đi tắm đi? Lát nữa tìm người đánh một cái thùng tắm.”

Hoắc Tiểu đứng lúc xen vào: “Ngày mai con sẽ đi tìm người.”

Lận Đình len lén lườm chồng, nhưng cũng không nói gì phản đối.

Thực ra, bây giờ cô đã bình tĩnh trở lại, cô không liên tưởng đến cô gái tên Lưu Văn Diễm vừa gọi với Hoắc Tiểu nữa, nhưng điều đó không ngăn cản cô thể hiện thái độ của mình.

Cuộc sống tương lai còn dài, một số điều không thể chấp nhận, thật sự cần phải được thẳng thắn từ sớm.

Nghĩ vậy, khi trở về phòng thu dọn đồ đạc, cô ngồi xuống mép giường, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nhếch cằm: “Thú thật đi.”

Hoắc Tiểu bị vẻ nghiêm túc của cô làm cho muốn cười, nhưng mặt vẫn tỏ ra vô tội: “Thú nhận cái gì?”

Lận Đình nghiêng rằng: “Đồng chí Lưu Văn Diễm là ai?”

Hoắc Tiểu: “Con gái của chính ủy Lưu.” Nói xong, anh định ngồi xuống bên cạnh vợ.

Thấy vậy, Lận Đình lập tức giơ tay ngăn cản: “Cách xa em ra, chúng ta đang nói chuyện nghiêm túc.”

Hoắc Tiểu nhún nhường bước lùi lại, trong lòng cố kìm nén tiếng cười.

Anh thật sự không phải người hay cười, nhưng vợ anh rất dễ làm anh bật cười.

Lận Đình biết anh đang cố nhịn cười, bản thân cô cũng muốn cười, nhưng rốt cuộc cô vẫn nhịn: “Đứng thẳng! Nghiêm túc lên!

Nói! Chính ủy Lưu thuộc đơn vị nào? Ông ta có ý định mai mối cho anh không?”

Hoắc Tiểu đứng thẳng người, vẻ mặt như một quý ông đứng đắn: “Chính ủy Lưu là chính ủy lữ đoàn, không phải cấp đội. Ông ta không đề cập đến chuyện mai mối, chỉ hỏi anh kết hôn chưa, anh bảo rồi, còn là bố của hai đứa trẻ nữa.”

Lận Đình hài lòng, cô nói với thái độ tốt: “Không tồi, anh cũng khá rõ ràng. Nhưng có một số điều em cần phải nói cho rõ, điều em ghét nhất là chuyện tình cảm không rõ ràng. Chuyện đã qua thì thôi, nhưng tương lai không được có người khác! Nếu có ý định khác hoặc quan điểm không giống, em hy vọng anh nói ra sớm!”

Hoắc Tiểu không thích lắm, anh nhăn mặt: “Làm sao vậy? Quá khứ hay tương lai cũng không có ai khác!”

Lận Đình bị câu nói đó làm nghẹn lại, cô thực sự muốn trả lời to: cô cũng không có!

Nhưng... hình như cô từng có một bạn trai, dù chỉ sau lần hẹn hò đầu tiên đã bị cô đá.

Mà... Nguyên thân cũng có.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng hạ giọng: “Người tên là Tào Văn Trạch là ai vậy?”

Hoắc Tiểu không đáp lại, ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt của vợ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc: “Nhìn cái gì thế? Em đang hỏi anh đó!”

Hoắc Tiểu cười khẽ: “Anh vẫn đang đứng nghiêm cơ mà.”

Lận Đình: “...”

Cô không giữ được phòng thủ nữa, phá lên cười: “Được rồi, được rồi, nghỉ ngơi đi... A... anh lại cần em rồi! Em còn chưa tắm mà!”

“Chúng ta cùng nhau tắm sau.” Ngay khi nhận được sự đồng ý, Hoắc Tiểu bước nhanh đến, đè vợ xuống, rồi nhẹ nhàng cắn vào khoe môi cô, vừa trừng phạt vừa yêu thương, lúc này mới nói: “Em có giấu anh chuyện gì không?”

Vai trò thẩm vấn và bị thẩm vấn đảo ngược, Lận Đình sắp định cắn lại thì bỗng nhiên không thể tự nhiên, giận dữ cũng vơi bớt: “Không... không có gì.”

Hoắc Tiểu là ai? Đã từng trải qua chiến trường, bắt giữ gián điệp, làm sao không phân biệt được một người có nói dối hay không.

Vậy nên anh vẫn im lặng, chỉ ép người dưới thân, mí mắt hẹp dài nheo lại.

Lận Đình cảm thấy da đầu tê dại: “Anh đang giam giữ em!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu nhượng mảy, rồi lật người, tự mình nằm xuống giường, để vợ nằm trong lòng.

Lận Đình: “...” Chịu thua!

Lận Đình mệt mỏi đặt đầu mình lên cổ của người đàn ông, trông có vẻ lành làm gáo vỡ làm môi: “Hồi đại học, em từng yêu một người, nhưng sau đó anh ta lại đi lấy cô gái nhà chủ tịch ủy ban cách mạng.”

Lận Đình không hề biết Hoắc Tiểu đã giải quyết xong chuyện với Vương Tú Quỳnh.

Vì vậy, chuyện đã qua lại tình cảm, cô vẫn muốn tìm cơ hội để nhắc tới.

Dẫu cho thời gian và không gian có thể xuyên qua, trên đời này liệu có bức tường nào không lọt gió?

Người từng viết thư dọa dẫm kia cũng không rõ đã biết bao nhiêu, thà rằng nói nửa thật nửa giả cho xong, đỡ phải rắc rối về sau.

Dĩ nhiên, câu cuối cùng có vẻ hơi tự thương hại bản thân.

Quả nhiên, Hoắc Tiểu cau mày một chút, nhưng vẫn vuốt ve lưng vợ, an ủi: “Là người đó không có mắt nhìn.”

Nghe vậy, Lận Đình mỉm cười, đưa tay ôm lấy má anh, hôn hai tiếng “chụt chụt”, rồi tự hào nói: “Em cũng nghĩ vậy. À, anh chưa kể cho em, Tào Văn Trạch là ai? Là binh sĩ dưới quyền anh à?”

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của vợ, tâm trạng ủ dột của Hoắc Tiểu cũng trở nên thoải mái hơn, chỉ cần cô không để tâm đến người yêu cũ đó, thì không gì quan trọng bằng người đang ở ngay trước mắt: “Đúng vậy, cậu ta là tiểu đoàn trưởng của một tiểu đoàn dưới quyền anh.”

Ánh mắt Lận Đình sáng lên: “Vậy anh ấy trông như thế nào... ừm... em... em chưa nói hết.”

“Ừ, ngày mai hãy nói tiếp.”

“...”

Sáng hôm sau, thời tiết quang đãng.

Lận Đình cùng mẹ chồng chuẩn bị các món ăn cho buổi tiệc vào tối mai.

Buổi tiệc lần này coi như là dịp ra mắt chính thức, hai mẹ con rất coi trọng, đã dùng giấy ghi chép lại các món khai vị, món lạnh, và chè.

Khi hai người ngồi trước cửa nhà, vừa xem các đứa trẻ chơi đùa, vừa bàn luận xem nên dùng bột nếp nhỏ với táo tàu hay long nhãn với táo tàu, thì Đường Vấn Lan từ nhà bên cạnh dẫn theo một người đàn ông trung niên lạ mặt đến: “Đình Đình, đang bận à? Đây là hiệu trưởng Hoàng, từ trường trung học của quân đội đến bàn chuyện dạy học với em đây.”

Đường Vấn Lan vừa dứt lời, Lận Đình vội vàng tiến lên, nở nụ cười thân thiện để đón hai người vào nhà.

“Chào hiệu trưởng Hoàng, thật ra tôi nên là người chủ động tìm gặp ông mới phải.” Sau khi mời khách ngồi, pha thêm trà cùng với mút khô mang từ quê nhà, Lận Đình mới ngại ngùng mở lời.

Hiệu trưởng Hoàng khoảng năm mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, gương mặt chữ quốc, đôi mắt sâu nhưng ánh nhìn lại sắc lạnh, không giống như một học giả mà lại giống như một quân nhân.

Chương 79: Chương 79

Quả nhiên, từ bộ quân phục phai màu đến cánh tay trống không bên trái, có thể đoán ngay ông ấy từ quân nhân chuyển sang làm công tác văn phòng.

Vì vậy, thái độ của Lận Đình đối với ông ấy vừa lễ phép lại vừa trọng thị.

Hiệu trưởng Hoàng trông nghiêm nghị cứng nhắc, nhưng khi nói chuyện lại rất dịu dàng, cũng rất thẳng thắn: “Dù là cô đến hay tôi đến cũng như nhau, điều quan trọng là tài năng. Tôi nghe đồng chí Đường Vấn Lan nói cô là sinh viên đại học, còn thông thạo tiếng Anh, không biết có đúng không?”

Cuộc phỏng vấn bắt đầu, Lận Đình không tự chủ được mà ngồi thẳng lưng hơn một chút, cô giới thiệu tên trường, sau đó giải thích việc đại học chưa hoàn thành, cuối cùng mới khiêm tốn nói: “... Không dám nói là thông thạo, nhưng giao tiếp bình thường thì không thành vấn đề, tiếng Nga cũng tạm được.”

Thật trùng hợp, nguyên thân cũng học đại học như cô, là khoa Sư phạm.

Bên cạnh việc học tiếng Nga theo xu hướng chính, cô ấy cũng đã dành thời gian để học tiếng Anh, chỉ vì người yêu cũ cho rằng tập thơ tiếng Anh rất lãng mạn.

Có điều, so với Lận Đình chuyên ngành tiếng Anh, trình độ của cô ấy còn có khoảng cách lớn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng chuyện này khó mà kiểm chứng được, nhất là khi nguyên thân đã rời trường gần hai năm.

Dù đã nghe tin từ đồng chí Đường Vấn Lan, nhưng khi nghe được câu trả lời khẳng định từ phía đối diện, trái tim hiệu trưởng Hoàng không khỏi vui mừng thêm vài phần.

Vậy nên, dù ông ấy không biết tiếng Anh, vẫn yêu cầu Lận Đình tự giới thiệu bằng tiếng Anh.

Sau khi nghe xong một chuỗi lời nói lạ lẫm, ông ấy lại yêu cầu cô dịch sang tiếng Nga một lần nữa.

Lận Đình bản thân không biết tiếng Nga, nhưng cô có trí nhớ của nguyên thân, từ khi xuyên không đến nay, cứ rồi là cô lại dành thời gian để học hỏi, chuẩn bị cho công việc tương lai.

Vì thế, khi nghe yêu cầu của hiệu trưởng Hoàng, Lận Đình cũng rất trôi chảy tự giới thiệu mình một lần nữa.

Lần này hiệu trưởng Hoàng đã hiểu, gương mặt lúc nào cũng nghiêm nghị ấy cũng lộ ra nụ cười: “Tiếng Anh thì tôi không hiểu, nhưng tiếng Nga của đồng chí Lận Đình nói rất tốt. À, cô có bằng tốt nghiệp trung học và giấy báo nhập học đại học không?”

Lận Đình gật đầu: “Có, tôi đi lấy cho ông xem nhé?”

Hiệu trưởng Hoàng gật đầu: “Phiền cô rồi.”

Lận Đình đáp: “Không có gì.”

Khi Lận Đình vào phòng lấy giấy tờ, Đường Vấn Lan mới nhỏ giọng hỏi hiệu trưởng Hoàng: “Hiệu trưởng, Lận Đình vừa nói gì

vậy? Tôi chẳng hiểu một chữ nào.”

Hiệu trưởng Hoàng cười: “Cô ấy giới thiệu tên, tuổi, quê quán, thời gian nhập học, và những hoạt động cô ấy tham gia ở trường.”

Đường Vấn Lan bày tỏ sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ: “Ồ, học đại học mà còn thông thạo hai thứ tiếng nước ngoài.”

Lận Đình vừa đem một chồng giấy tờ đã được bảo quản cẩn thận ra, nghe thấy vậy, cô mỉm cười nói đùa: “Chị cũng có thể học, sau này nhờ Kiến Quân và Kiến Bình dạy chị.”

Đường Vấn Lan vừa cười vừa vẫy tay: “Thôi, chị bỏ cuộc, tuổi này rồi, chỉ cần con cái tiến bộ là được.”

Lời này vừa ra, Lận Đình chưa kịp phản ứng, hiệu trưởng Hoàng đã nhíu mày, tỏ vẻ không đồng tình: “Tuổi đã lớn bao nhiêu đâu? Mới ba mươi mấy tuổi thôi, sau này cô giáo Lận dạy tiếng Anh, tôi cũng sẽ đi học.”

Đường Vấn Lan lập tức làm mặt khổ sở, nghĩ bụng nếu cô ấy thích học, đã không bỏ học từ trung học cơ sở.

Niềm vui và nỗi buồn của con người luôn là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau.

Trong lúc đó, khi nghe thấy mình được gọi là “cô giáo Lận”, Lận Đình biết mọi chuyện đã ổn, vui vẻ nói: “Vậy hiệu trưởng đồng ý để tôi dạy tiếng Anh?”

Hiệu trưởng Hoàng gật đầu: “Quả thực là dạy tiếng Anh.”

Nói tới đây, gương mặt gầy gò của ông ấy lại bỗng nhiên ẩn chứa chút cảm khái: “Thật ra từ nhiều năm trước, chúng tôi từng mời một giáo viên tiếng Anh từ bên ngoài, nhưng sau đó cô ấy kết hôn và theo chồng chuyển đi nơi khác. Tài năng khó kiếm,

không còn cách nào, tiết học tiếng Anh cũng chỉ đành phải ngừng lại. Đồng chí Lận Đình có thể đến nói tiếp thật tốt, tôi thay mặt học sinh cảm ơn cô!”

Lời nói này thật nặng, Lận Đình cảm thấy không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ đáp lại một cách nghiêm túc: “Hiệu trưởng quá khen, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hiệu trưởng Hoàng đẩy lại các giấy tờ chứng nhận: “Tốt lắm, đủ rồi, sau này... tôi sẽ lại đi điều chỉnh hồ sơ chính trị của cô một chút, xác nhận không có vấn đề gì, tôi sẽ thông báo cho cô chính thức nhậm chức.”

Lận Đình càng thêm vui mừng: “Cảm ơn hiệu trưởng Hoàng, à, tôi muốn hỏi một chút, tôi dạy lớp mấy?”

Hiệu trưởng Hoàng có chút ngại ngùng: “...Từ lớp một đến lớp ba?”

Lận Đình: “...” Thế là từ lớp sáu đến lớp tám ư?

Dù sao, câu hỏi vừa rồi của cô cũng hơi thừa, chỉ một mình làm giáo viên tiếng Anh, không dạy hết thì làm sao được?

Vậy là, cô kiềm chế tiếng than trong lòng, cười như thể đang phục vụ nhân dân: “Theo như ông nói.”

Hiệu trưởng Hoàng: “Ồ! Đồng chí Tiểu Lận có ý thức tốt lắm!”

Lận Đình... Giờ đã thành đồng chí Tiểu Lận rồi ư?

Sau khi tiễn hiệu trưởng và chị Vãn Lan đi.

Đứng ngoài nghe ngóng, Hồ Tú hớn hở hỏi con dâu: “Con sắp thành giáo viên rồi à?”

Lận Đình cũng vui mừng, cuối cùng cũng có công việc: “Vẫn còn phải chờ kết quả chính trị, chắc phải tới thứ Hai tuần sau mới

bắt đầu dạy.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú hoàn toàn không lo lắng về việc kiểm tra chính trị, nếu có vấn đề, con dâu bà ấy đã chẳng thể nào kết hôn với con trai mình, cũng không thể nhập ngũ, công việc này coi như đã an bài.

Nghĩ vậy, bà vẫy tay: “Ồ, vậy trưa nay chúng ta phải nấu một bữa ngon để chúc mừng.”

Mẹ chồng là người trọng nghi lễ, Lận Đình cũng có ý đó: “Nhà mình còn lập xưởng cha mẹ con cho không?”

Hồ Tú: “Còn.”

“Chúng ta nấu cơm với lập xưởng và măng khô nhé?” Măng khô này là Hoắc Tiểu mang về từ Dung Thành, trước đây đã từng dùng để nấu thịt một lần, mùi vị đó, bây giờ nghĩ lại còn thấy nước miếng chảy ra.

Hồ Tú cũng thèm, nhưng có chút do dự: “Bây giờ ngâm măng khô còn kịp không?”

Lận Đình: “Dùng nước sôi ngâm, nếu không được thì đun luôn một chút.”

“Cũng được!”

“À, mẹ ơi, chị Đường Vãn Lan vì công việc của con mà bận rộn tới lui, chúng ta nấu thêm vài bát cơm, mang qua cho nhà chị ấy một bữa nhé?”

Hồ Tú luôn coi trọng việc giữ quan hệ, lập tức vỗ tay lên trán: “Nhìn cái đầu mẹ này, vẫn là Đình Đình suy nghĩ kỹ càng. Hay là

con qua nhà bên cạnh nói với Vần Lan một tiếng, bảo trưa nay cô ấy không cần nấu cơm, sang nhà mình ăn luôn nhé?”

Nói xong, bà lại lấy thêm hai nắm măng khô từ túi ra.

Lận Đình: “Con để giấy tờ vào rồi qua.”

Buổi trưa ăn cơm, không chỉ nhà mình và nhà chị dâu Vần Lan.

Hoắc Tiểu và chính ủy Hình còn dẫn theo một lũ trưởng.

Người đó chính là Tào Văn Trạch, người mà Lận Đình tò mò hôm qua.

Chương 80: Chương 80

Trông anh ta quả nhiên không tồi, chỉ là giữa lông mày có chút nghiêm nghị, thân hình lại cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn.

Dù Hoắc Tiểu cũng có tám múi, nhưng dáng người lại thuộc dạng mảnh khảnh.

Lận Đình không nghĩ rằng chồng mình đặc biệt dẫn người về chỉ để cho cô xem xét người ta trông thế nào.

Nhưng trong lúc chuẩn bị cơm trong bếp, cô vẫn không kìm được sự tò mò, hỏi chị Vần Lan đang giúp đỡ.

Tất nhiên, Lận Đình không nhắc đến chuyện tối hôm qua, chỉ nói là tò mò tại sao lại dẫn người về, mà lại chỉ dẫn một lũ trưởng.

Cần biết rằng, một trung đoàn thì có tới ba doanh trại.

Đường Vần Lan là người thích buôn chuyện, cô ta cũng biết rõ nguyên nhân, trước khi nói, cô ta còn nhìn ra cửa, đảm bảo cách xa đám đàn ông một khoảng mới tiến lại gần nói nhỏ: “Chồng chị nói, Tiểu Tào bị con gái lớn nhà chính ủy Lưu bám lấy, đang trốn đó thôi.”

Lận Đình nhú mày, bắn khoăn nói: “VẬY, nếu trốn sang phía chúng ta, phía chính ủy Lưu thì sao...?”

Cô không phải là người tính toán nhỏ nhen, chỉ là có những việc thật sự khó can thiệp.

Đường Văn Lan an ủi: “Em yên tâm đi, chính ủy Lưu dù hay chiều con, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẽ. Chờ khi Tào Văn Trạch trốn qua đây vài lần nữa, chính ủy Lưu sẽ hiểu là hai người không thể tự do phát triển mối quan hệ được.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói đến đây, cô ta lại bĩu môi: “Thật ra trong bộ đội mình có không ít sĩ quan muốn cưới Lưu Văn Diễm, nhưng cô ta thích người đẹp trai, đã để ý Tào Văn Trạch hơn một tháng rồi. Không phải chị nói, Tào Văn Trạch cũng đen đủi thật.”

Lận Đình: “...” Giọng điệu này, có vẻ như cô ta không mấy hài lòng với cô gái họ Lưu kia sao?

Nhớ lại những lời sắc bén và hơi có vẻ kiêu kỳ mà mình nghe được tối qua, Lận Đình không nhịn được mà hỏi thêm một câu: “Con gái nhà chính ủy Lưu là người như thế nào?”

Câu hỏi này khiến Đường Văn Lan hơi khó xử, cô ta tuy thích hóng hớt nhưng không thích nói xấu người khác sau lưng.

Dù cô ta và Lận Đình quan hệ tốt, nhưng dù sao cũng mới quen không lâu, nên sau một hồi suy nghĩ, cô ta mơ hồ đáp: “Giữ khoảng cách một chút sẽ tốt hơn.”

Lận Đình: “...” Gì mà giống thú dữ nước lũ vậy? Cô càng tò mò hơn.

Hai gia đình cùng tụ họp, cộng thêm trại trưởng Tào, tổng cộng mười người chen chúc quanh một chiếc bàn.

Nếu không phải Lận Đình và mẹ chồng cùng ôm trẻ con trên đùi, e rằng chiếc bàn lớn cũng khó đủ.

Nhưng bàn đông người lại càng náo nhiệt.

Đặc biệt là Lận Đình và Hồ Tú, hai người không keo kiệt, ngoài một nồi cơm nhồi lớn ra, còn làm thêm hai món mặn.

Lượng thức ăn đặc trưng của người phương Bắc, được phục vụ trong các bát lớn.

Không chỉ trẻ con, ngay cả Lận Đình cũng ăn say sưa không ngẩng đầu lên.

Cặp song sinh có vẻ thích mẹ và bà nội hơn cha, vì vậy Hoắc Tiểu ngồi giữa mẹ và vợ, miệt mài gấp thức ăn cho hai bên, bản thân anh lại ăn chưa được vài miếng.

Sự chu đáo ấy, khiến Đường Văn Lan, Hình Quốc Cường và Tào Văn Trạch, những người chưa từng chứng kiến cảnh này, đều có phần ngỡ ngàng.

Đặc biệt là Hoắc Tiểu là một người luôn nghiêm túc và lạnh lùng, thỉnh thoảng lại dùng khăn tay lau miệng cho hai đứa trẻ, không ngờ anh còn lau luôn cho vợ mình.

Dù bị vợ liếc mắt đầy ngờ vực, anh vẫn bình tĩnh đến lạ thường.

Thật là... không thể nhìn nổi.

Cuối cùng, trước khi bị vợ mình Đường Văn Lan, giẫm đạp tới tấp, Hình Quốc Cường không kìm được mà cười nhạo: “Thật không ngờ lão Hoắc lại có một mặt ân cần như vậy.”

Những lúc như thế này, Lận Đình vẫn sẵn lòng bảo vệ danh dự của chồng, cô cười toe toét: “Đúng vậy, Hoắc Tiểu nhà em rất chu đáo với gia đình.”

Hình Quốc Cường nhếch môi, ánh mắt chứa đầy ý cợt nhả: “Sao hai người lại gọi nhau bằng đủ tên thế? Không phải gọi là anh

Tiểu sao?”

Hoắc Tiểu quay đầu nhìn vợ, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Anh đang mong đợi điều gì vậy? Lận Đình bị ánh mắt chồng làm cho bối rối...

Gọi là anh Tiểu ư? Làm sao cô có thể nói ra miệng được chứ?

Về vấn đề xưng hô, Lận Đình cho rằng chuyện đã qua sau bữa trưa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ, đến tối khi trở về, người đàn ông kia bề ngoài không lộ ra chút suy nghĩ nào, sau khi đóng cửa phòng ngủ, lại bắt đầu dùng đủ thứ mảnh khốc để dụ dỗ.

Nhưng Lận Đình thật sự không thể gọi ra được.

Cuối cùng, thấy anh quá phiền phức, cô đành học theo cách mà phần lớn các cô gái ngày nay gọi người yêu, miễn cưỡng gọi một tiếng “Anh”.

Vậy là, vì người nào đó quá phấn khích, ngày hôm sau Lận Đình lại dậy muộn.

Cô thậm chí không dám nhìn vào khuôn mặt của mẹ chồng, dù bề ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng thực ra đỏ ửng.

“Thằng Tiểu mang thịt heo về rồi, mẹ cũng đã hầm xương, trưa nay ăn giản dị thôi, làm vài cái bánh ngô ăn với canh xương được không?” Khi con dâu sửa soạn xong xuôi để ăn sáng, Hồ Tú đề nghị.

Lận Đình không có ý kiến gì: “Hoắc Tiểu đâu ạ?”

Thời này không có ngày lễ, nhưng mỗi tuần lại có một ngày nghỉ.

Hôm nay đúng là Chủ nhật, cũng là ngày đã hẹn mời khách ăn cơm, cô nghĩ rằng với tính cách của Hoắc Tiểu, anh sẽ ở nhà giúp đỡ.

Khi nhắc đến việc này, Hồ Tú tỏ ra hứng thú, bà bỏ chiếc khăn trải bàn đang may xuống, tiến lại gần con dâu: “Nó bị lũ trưởng Vệ gọi đi câu cá ở đằng sau núi rồi.”

Lận Đình không hiểu, tại sao mẹ chồng lại phấn khởi về chuyện đi câu cá?

Chưa kịp hỏi, Hồ Tú đã có vẻ lưu luyến nói: “Lũ trưởng Vệ đến tận nhà gọi người, mẹ là người mở cửa, lúc đó thằng Tiểu đang đến bếp cấp dưỡng lấy thịt, mẹ trước giờ chưa gặp mặt, không nhận ra, nói chuyện một hồi lâu, đợi thằng Tiểu về mới biết đó là lũ trưởng Vệ.”

Dù không gặp mặt lũ trưởng, nhưng từ lời của mẹ chồng, Lận Đình cảm nhận được người đó là một người hiền lành, ít nhất là bề ngoài, cô cười hỏi: “Mẹ có cảm thấy lũ trưởng rất dễ gần không?”

“Đúng vậy... ừm... một ông lão nhỏ bé rất bình thường.” Nói đến đây, giọng Hồ Tú cũng hạ thấp đi không ít.

Lận Đình luôn biết mẹ chồng có chút e ngại các cán bộ, không phải vì bà tính toán nhỏ nhen, mà đơn giản là đó là tâm lý chung của nhân dân vào thời điểm đó.

Không nói đến việc sợ lũ trưởng, đa số mọi người còn sợ cả bí thư ủy ban xã.

Nghĩ đến đây, Lận Đình liền trấn an: “Thực ra ai cũng như ai, hai mắt một mũi thôi.”

Hồ Tú đã quen thuộc với cuộc sống quân đội, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, lữ trưởng Vệ không hề kiêu ngạo, chỉ là không biết chính ủy Lưu tính tình thế nào, tối nay anh ta có đến nhà ăn cơm không?”

Nghe vậy, nghĩ đến phong cách của Lưu Văn Diễm, Lận Đình không mấy hy vọng, dù sao thì tính tình của chính ủy có tốt hay không cũng không liên quan đến mẹ chồng nàng dâu nhà cô.

Chương 81: Chương 81

Về việc đặc biệt đến nhà của cấp dưới tụ tập, cô cảm thấy khả năng không lớn, liền chuyển chủ đề: “Hoắc Tiểu đi một mình với lũ trưởng à?”

Hồ Tú đáp: “Không, đi cùng Tiểu Tào hôm qua cũng đến nhà mình.”

Ồ, Lận Đình cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Buổi tối bữa tiệc khá đông người, có lẽ cần chuẩn bị ba bàn.

May mà trong khu nhà gia đình có một phong tục không thành văn.

Những người vợ lính thân thiết thường đến sớm để giúp đỡ.

Lận Đình mới đến đơn vị, coi như thân thiết chỉ có chị dâu Đường Vấn Lan bên cạnh.

Nhưng đến chiều, ngoài Đường Vấn Lan, những chị dâu của đơn vị khác cũng đến giúp đỡ.

Dù mọi người đến với lòng thành hay chỉ vì Hoắc Tiểu là cấp trên, Lận Đình đều nở nụ cười đón tiếp.

Người càng đông, nhà càng chật, nên hầu hết mọi người chuyển ra ngoài, vừa trò chuyện vừa làm việc.

Đúng lúc đó, hiệu trưởng Hoàng lại đến thăm.

Thấy nhà đầy phụ nữ, ông ấy không vào nhà, chỉ thông báo với Lận Đình rằng ngày mai trước 7 giờ sáng phải đến văn phòng hiệu trưởng để làm thủ tục rồi vội vàng rời đi.

Hiệu trưởng Hoàng thường nghiêm khắc, lại thêm mọi người đều kính trọng thầy giáo.

Khi ông ấy ở đó, không ai dám hỏi một câu, nhưng khi ông ấy rời đi, mọi người trong nhà bắt đầu xôn xao, rôm rả bàn tán về việc Lận Đình có được một công việc đáng mơ ước.

Những người có tâm cơ, họ chỉ chúc mừng vài câu rồi lên hỏi xem công việc đến với cô như thế nào.

Người thẳng tính, suy nghĩ gì thì thể hiện hết ra mặt, hai chữ ghen tị sắp viết lên mặt rồi.

Không còn cách nào khác, trong quân đội chỉ có ít việc làm dành cho các bà vợ lính, hơn một nửa số họ đều ở nhà không có việc làm.

Nhưng tại sao Lận Đình mới đến đã được sắp xếp công việc, lại còn là giáo viên trung học cơ sở?

Mức lương một tháng là 38 đồng, chưa kể có thêm phụ cấp.

Làm sao mà không ghen tị?

Vân Mộng Hạ Vũ

Cuối cùng, Đường Vần Lan không nhìn được nữa: “Thôi được rồi, mọi người đừng ghen tị nữa, công việc này Đình Đình có được là nhờ năng lực của cô ấy, Đình Đình còn là sinh viên đại học cơ mà.”

Nói đến đây, Đường Vãn Lan cố tình dừng lại một chút, sau khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người, cô ấy mới hài lòng an ủi thêm vài câu: “Công việc của Đình Đình là do hiệu trưởng Hoàng trực tiếp đến nhà mời, cũng là nhờ vào những khổ cực khi cô ấy còn đi học, bây giờ mới hưởng được phước từ việc học hành. Việc này đúng là không ai ghen tị được, ai bảo chúng ta không biết học hành chứ...”

Thực ra, khi biết được vợ đội trưởng trẻ và quá xinh đẹp này là một sinh viên đại học, dù trong lòng nghĩ gì thì mặt ngoài ai cũng dừng suy nghĩ lại.

Sau khi chị dâu nhà chính ủy nói xong, phu nhân của trung đoàn trưởng Vương Quyên Quyên lại càng chủ động làm không khí sôi nổi: “Chị dâu, kể cho chúng tôi nghe tiếng Anh nói thế nào được không?”

Nghe thế, vợ của trung đoàn trưởng đoàn ba lập tức đồng tình: “Đúng đúng đúng, có chửi người không? Cô dạy chúng tôi vài câu đi.”

“Ôi trời ơi, Đông Cần, cô định dùng tiếng ngoại quốc chửi ai thế?”

Đông Cần tỏ ra rất tự hào: “Ai dám chọc tôi, tôi chửi người đó, lúc đó tôi còn cười khi chửi, dù sao họ cũng không hiểu, tôi bảo là khen họ, họ cũng tin, mọi người nghĩ xem có phải dễ chịu không?”

Mọi người cười ha hả: “Đúng đúng đúng, ý kiến hay đấy, chúng ta cũng học xem người mắt xanh mũi xanh họ chửi người thế nào.”

Khi nghe thấy câu chuyện này, các bà vợ quân nhân chưa từng gặp người ngoại quốc liền kinh ngạc đến không thể tin nổi: “Người ngoại quốc lại có mắt xanh mũi xanh ư?”

Lận Đình nén cười nói: “Ai lại có mũi xanh chứ? Mắt xanh thì đúng là có.”

Dù đã được giải thích, mọi người vẫn không khỏi thốt lên kinh ngạc: “Thế thì đáng sợ biết mấy? Lại còn có cả mắt màu xanh lá...”

Thế là, tất cả mọi người lại cùng nhau nghiên cứu về mắt, quên bằng công việc.

Thấy vậy, tâm trạng căng thẳng của Lận Đình mới dần dần được thả lỏng.

Đồng thời, cô cũng bắt đầu suy nghĩ về việc có thể thân thiết hơn với các bà vợ của quân nhân trong tương lai.

Bữa tối gồm có hai bàn.

Khách đến ăn tối còn phải tự mang theo bát đĩa và ghế ngồi.

Điều này không phải đùa, bởi vật dụng thời bấy giờ quả thật hiếm hoi.

Thay vì đi từng nhà xin mượn, còn hơn là khách tự mang theo bát đĩa.

Điều này ngoài sự mong đợi của Lận Đình.

Khi bữa tối bắt đầu, cả lữ trưởng Vệ và chính ủy Lưu đều đến.

Lữ trưởng Vệ ngoài ngũ tuần, thấp bé, gầy gò, da ngăm đen, nói chuyện giọng to, nhưng lại không hề có vẻ gì là cao ngạo, nếu không biết có thể tưởng ông ấy chỉ là một nông dân bình thường.

Ngược lại, chính ủy Lưu, cũng không cao lớn, nhưng lại đen và khỏe mạnh, không hề giống những người làm công tác văn phòng.

Khác với lũ trưởng Vệ, ông ta có mang theo gia đình.

Đồng thời cũng đúng lúc này, Lận Đình lần đầu tiên gặp mặt đồng chí Lưu Văn Diễm, người mà trước đây chỉ nghe tên.

Cô gái này và chính ủy Lưu gần như là đúc ra từ một khuôn.

Dẫu ai nói chuyện với cô ta, trên mặt cô ta luôn hiện lên vẻ kiêu căng.

Dù rằng từ một góc độ nào đó, có một người cha tốt thật sự là một lợi thế không nhỏ cho Lưu Văn Diễm.

Nhưng Lận Đình nghĩ rằng lời Đường Vấn Lan nói là đúng, tốt hơn hết là nên giữ khoảng cách.

Có điều, dù không muốn tiếp xúc cũng phải chào hỏi.

Đúng lúc Lận Đình đang cố gắng tự động viên mình bước lên tiếp đãi khách vào chỗ ngồi, Tào Văn Trạch vừa bước qua ngưỡng cửa thì sắc mặt đổi thay, rồi quay đầu bỏ đi.

Bước chân đó, không thể nói là chạy, nhưng cũng gần như thế.

Nhưng không ngờ, dù rút lui nhanh đến thế, vẫn bị bắt quả tang.

Lưu Văn Diễm thấy Tào Văn Trạch trốn tránh như né tránh dịch bệnh, tức thì mất hết lý trí, nhắc chân đuổi theo.

Chốc lát, không khí như đông cứng lại, mọi người đều ngại nhìn vào vẻ mặt của chính ủy Lưu.

Cuối cùng vẫn là lũ trưởng đứng ra làm hòa, mọi người mới lại náo nức trở lại.

Lận Đình và Đường Văn Lan ngồi bên cạnh nhìn nhau.

Thành thật mà nói, vào giây phút này, cả hai đều cảm thấy chút đồng cảm với Tào Văn Trạch.

Không kể đến sự đeo bám của Lưu Văn Diễm, chỉ riêng hành động không hề nhượng bộ vừa rồi của anh ta, rất có thể sẽ làm chính ủy Lưu tức giận...

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau bữa tối, những bà vợ quân nhân còn lại giúp dọn dẹp xong xuôi, mới cười nói rời đi.

Lý do tâm trạng tốt đến thế, tất nhiên là vì bữa tối quá chất, đã thỏa sức bổ sung dầu mỡ.

Lận Đình và Hoắc Tiểu cùng tiễn những người cuối cùng, lúc này mới thực sự thả lỏng.

Thấy vợ mệt mỏi, Hoắc Tiểu không khỏi xót xa: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi lấy nước cho em ngâm chân.”

Lận Đình lắc đầu, cô bị dính đầy dầu mỡ, muốn tắm.

Hoắc Tiểu không đồng ý: “Đi tắm bồn hơi rắc rối lắm, để anh lấy nước lau cho em nhé? Mai hãy đi.”

Nghe vậy, nghĩ đến mình thật sự mệt mỏi, Lận Đình gật đầu đồng ý.

Chương 82: Chương 82

Song, khi Hoắc Tiểu đi chuẩn bị nước nóng, Lận Đình trở về phòng mình nhưng không nằm xuống.

Ngày mai phải dạy học, cô cần xem lại giáo án mình đã viết hôm qua.

Thực ra, sau vài năm làm giáo viên, Lận Đình đã rất thuần thục.

Nhưng nghĩ đến việc ngày mai lại bắt đầu công việc, lòng cô không khỏi hào hứng.

“Làm giáo viên vui thế sao?” Hoắc Tiểu mang nước nóng vào, thấy vợ vừa nãy còn mệt mỏi, giờ đã đắm chìm trong sách vở.

Lận Đình cười đáp: “Chuẩn bị kỹ luôn là điều đúng đắn.”

Thực tế, cô không có quá nhiều đam mê với nghề giáo viên.

Lận Đình không thích làm giáo viên, nhưng cô cũng không có kỹ năng khác để kiếm tiền trong thời đại này.

Nếu như thời gian sớm vài năm hay muộn vài năm, có lẽ cô đã có thể dựa vào nghề dịch thuật để kiếm một khoản kha khá.

Cô vẫn nhớ rõ, hồi học đại học, khi tìm kiếm công việc dịch thuật bán thời gian, cô đã tình cờ thấy được một bài viết về lịch sử thay đổi thù lao dịch thuật trong suốt gần một thế kỷ qua trên mạng.

Cho đến bây giờ, Lận Đình vẫn nhớ rõ, trước năm 66 và sau năm 78, thù lao dịch thuật luôn ở mức 60-80 đồng cho mỗi nghìn chữ, mà mức thu nhập giữa người mới và người lão luyện không có sự chênh lệch lớn.

Đối với thời đại này, đó đích thực là nhóm người có thu nhập hàng đầu.

Thế nhưng Lận Đình sinh không đúng thời, đến không đúng lúc.

Để an toàn, cô đành tiếp tục làm giáo viên.

Có điều, tâm trạng của cô rất tốt, đến năm 78 cô mới chỉ 32 tuổi.

Mà ngành dịch thuật ngoại ngữ, cho đến giữa và cuối những năm 90, vẫn luôn là một ngành nghề khan hiếm nhân lực.

Cơ hội để kiếm tiền vẫn còn đầy rẫy.

Nghĩ đến đây, trên mặt cô bất giác nở nụ cười.

Vân Mộng Hạ Vũ

“Lận Đình đang cười cái gì vậy?”

Lận Đình lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra không biết từ lúc nào đôi giày và vớ của mình đã được cởi ra, cả hai chân cũng đã ngâm trong bồn nước ấm.

Cô chớp mắt, chậm chạp nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh đang cởi giày cho mình, bất chợt trong lòng ầm ập.

Hoắc Tiểu cười: “Sao lại nhìn anh như vậy?”

Lận Đình mỉm cười: “Thấy anh đặc biệt tốt.” Tốt đến mức khiến người ta muốn yêu.

Hoắc Tiểu cũng đặt chân mình vào trong chậu gỗ, để cho đôi chân trắng ngần của vợ đặt lên mu bàn chân mình, mới nói: “Nếu thấy anh tốt, gọi một tiếng anh Tiểu đi.”

Lận Đình đổi chủ đề: “Sáng nay lũ trưởng gọi anh và Tào Văn Trạch đi câu cá, không biết có phải để giúp Lưu Văn Diễm mai mới không?”

Hoắc Tiểu đặt điều kiện: “Gọi một tiếng anh Tiểu.”

Lận Đình: “...Anh thật phiền!”

Cũng trong lúc đó, tại tòa nhà ký túc xá sĩ quan.

“Lão Tào, cậu đi đâu thế?” Vương Anh Hoa lo lắng nhìn người anh em của mình.

Những sĩ quan từ cấp đại đội trở lên có thể xin ở ký túc xá riêng, với cương vị là trại trưởng, Tào Văn Trạch đương nhiên sống một mình.

Nhưng người đứng trước mặt anh ta là đồng đội thân thiết, vì vậy khi thấy người này xuất hiện trong phòng mình, anh ta cũng không thấy bất ngờ.

Có điều, Tào Văn Trạch không vội vàng nói chuyện, anh ta trước tiên tháo chiếc thắt lưng đang buộc trên áo rồi treo lên móc, sau đó tự rót cho mình một ly nước, uống ừng ực một hơi mới thở dài: “Tôi không đi đâu, chỉ đi chạy một vòng thôi.”

Lúc này, một vài sĩ quan độc thân ở phòng bên cạnh cũng tập trung lại vì chú ý đến động tĩnh nơi đây.

Những người có quan hệ thân thiết không nhìn được mà khuyên nhủ mấy câu: “Lão Tào, hôm nay cậu quá không để mặt mũi cho chính ủy Lưu rồi.”

Một người khác đáp lại: “Phải đấy, anh em chúng tôi đều hiểu tâm trạng của cậu, nhưng mọi chuyện phải giữ một lần ranh, bao nhiêu người đang nhìn đấy.”

“Đúng vậy, dù sao cũng là nữ đồng chí, cậu làm như thế, dù chính ủy Lưu có không để bụng thì chị dâu Văn ở nhà chính ủy cũng khó tránh khỏi một trận giông bão.”

Câu này vừa thốt ra, khiến mọi người liên tưởng đến tính cách của chị dâu Văn, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Nói về chính ủy Lưu, ông ta là người có khả năng lãnh đạo, trên chiến trường lại càng không sợ chết.

Nếu không, một nông dân chưa học hết sách vở cũng không thể leo lên được cương vị hiện tại.

Nhưng chuyện nhà lại là một mớ hỗn độn.

Chị dâu Văn, Văn Tuệ, trước kia là y tá tại trạm y tế, nhan sắc khá, lại trẻ hơn chính ủy Lưu có vẻ ngoài bình thường đến mười mấy tuổi.

Vợ trẻ chồng già, người vợ lại từng học vài năm sách vở ở thành phố, chính ủy Lưu tự nhiên chiều chuộng hết mực.

Điều này chỉ càng làm Văn Tuệ đã có phần cao ngạo, không mấy khiêm tốn, càng ngày càng tự cao tự đại.

Đặc biệt sau khi chính ủy Lưu được thăng chức chính ủy lữ đoàn, ông ta càng không đoái hoài gì đến những người khác ngoài gia đình lữ trưởng và cấp trên.

Gần như đã khắc sâu mấy chữ “khinh người đắc chí” lên mặt mình.

Câu chuyện này thì cũng đành, nhưng điều khiến các sĩ quan này không hề vui một chút nào là mỗi khi có việc đến nhà, người chưa kịp ra khỏi cửa, Văn Tuệ đã bắt đầu quét dọn và lau chùi với vẻ mặt khinh bỉ, như thể đang tẩy rửa thứ gì đó bẩn thỉu.

Cứ nhắc đến việc phải đến nhà chính ủy Lưu để gửi tài liệu hay làm việc gì đó là mọi người đã cảm thấy ái ngại vô cùng.

Hôm nay, giữa ban ngày, trước mặt mọi người, Tào Văn Trạch quay lưng bỏ đi, coi như là một cái tát trực tiếp vào mặt chính ủy Lưu.

Dẫu chính ủy Lưu có giữ mình, không muốn làm khó người dưới quyền, nhưng cũng khó cưỡng lại những lời ra tiếng vào ầm ĩ.

Ngày tháng sau này của Tào Văn Trạch e rằng sẽ không dễ dàng gì.

Có thể sớm muộn gì anh ta cũng sẽ bị điều đến một nơi hẻo lánh nào đó.

Nếu thật sự như vậy, sự nghiệp quân ngũ của anh ta có lẽ cũng chỉ dừng lại ở cấp tiểu đoàn mà thôi.

Nếu không có cơ hội, lại cứ thế tiếp tục tội tệt vài năm nữa, chuyển ngành cũng không phải là chuyện không thể.

Nói một cách khắc nghiệt, dù ở quân đội có quản lý được một số người, nhưng khi chuyển về địa phương lại khó có chỗ đứng tốt.

Nghĩ đến đây, dù là thực sự lo lắng hay từng có ghen tị, ánh mắt của những sĩ quan độc thân này khi nhìn Tào Văn Trạch đều trở nên đồng cảm.

Thật may là họ không đặt niềm tin vào anh ta.

Cái chuyện gì thế này...

Đối mặt với ánh mắt thương cảm hoặc lo lắng của các đồng đội, Tào Văn Trạch dần lấy lại sự bình tĩnh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thật ra anh ta rất rõ, đối với việc Lưu Văn Diễm dây dưa, chỉ cần xử lý lạnh lùng thêm một hoặc hai tháng, thể hiện thái độ kiên quyết, chính ủy Lưu sẽ phải ra lệnh dừng lại.

Dẫu sao nếu mọi chuyện thực sự trở nên tồi tệ, không ai có lợi cả.

Nhưng anh ta thực sự đã chán ngấy Lưu Văn Diễm.

Chương 83: Chương 83

Cô gái đó như mắc bệnh nặng, hoàn toàn không hiểu thế nào là từ chối.

Còn tỏ ra như thế nếu được cô ta chấp nhận, người khác phải quỳ xuống để tạ ơn.

Anh ta đâu phải cha của Lưu Văn Diễm, ai lại muốn nuông chiều cô ta?

Nếu không phải đã quá tức giận, Tào Văn Trạch cũng chẳng đến nổi công khai làm mất mặt người khác.

Dĩ nhiên, hành động của anh ta cũng không hoàn toàn là bốc đồng.

Không cần nói đến những chuyện khác, ít nhất sự việc lần này đã làm âm ỉ, chính ủy Lưu chắc chắn sẽ phải kiểm chế Lưu Văn Diễm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đội trưởng Hoắc cũng phải tự bảo vệ mình, nếu không thì hôm nay đi câu cá với lũ trưởng đã không đưa ông ấy theo.

Mặc dù suốt quá trình không hề đề cập chuyện bị Lưu Văn Diễm làm phiền, nhưng lũ trưởng là một con cáo già, tự nhiên hiểu ý.

Chỉ cần lũ trưởng Vệ sẵn lòng ra mặt hòa giải với chính ủy Lưu, mọi rắc rối sẽ được giải quyết như chẻ tre.

Nghĩ đến đây, Tào Văn Trạch trong lòng càng có thiện cảm với vị đội trưởng Hoắc nhảy dù này hơn một chút.

Anh không chỉ sẵn sàng bảo vệ, mà còn dám bảo vệ những người dưới quyền, điều đó đủ để anh ta phục.

Nói lùi lại một bước nữa, cho dù đội trưởng Hoắc không thể thuyết phục được lũ trưởng Vệ, bản thân mình cũng không phải là người yếu đuối, nếu không cũng không thể ở tuổi 27 đã leo lên được vị trí trại trưởng.

Nghĩ đến đây, Tào Văn Trạch lại bắt đầu suy nghĩ xem có nên tiếp cận từ phía chị dâu Văn Tuệ, người phụ nữ đó kiêu ngạo như vậy, chắc chắn có không ít điểm yếu để lợi dụng.

Nhưng vào lúc này, người đồng đội lại bắt đầu lên tiếng: “Trước đây tôi còn hơi ngưỡng mộ lão Tào, dù Lưu Văn Diễm không xinh đẹp lắm, tính tình cũng không tốt, nhưng gắn bó với chính ủy Lưu, phía sau chắc chắn là con đường rộng lớn, ít nhất cũng bớt vất vả hai mươi năm. Nhưng bây giờ... Ài, con đường tắt đó không phải ai cũng đi được.”

Người khác không đồng tình: “Đàn ông thì phải đứng thẳng lưng lên, dựa dẫm vào phụ nữ tính là tài cán gì? Theo tôi, vẫn là đội trưởng Hoắc có phúc, không chỉ giỏi giang, vợ anh ta cũng xứng đáng, không những xinh đẹp, tính tình tốt, còn là sinh viên đại học. Nếu sau này tôi có thể tìm được người vợ như chị dâu Lận, thì cần gì con đường rộng lớn? Nếu con đường rộng lớn lại như Lưu Văn Diễm, ai mà chịu nổi?”

“Anh nói thế, không sợ đội trưởng Hoắc lột da anh à, anh ta cũng chiều vợ lắm đấy.”

Lời này vừa ra, mọi người cười ồ lên, tất cả đều nhớ lại cảnh tượng đội trưởng Hoắc quán quýt bên vợ trong bữa tiệc tối.

Ai ngờ được, đội trưởng Hoắc trong quân đội vừa dữ dằn vừa nghiêm khắc, nhưng ở nhà lại là một người chồng sợ vợ, uống thêm vài ly rượu còn phải xin phép.

Trong quân đội, không có bí mật nào tồn tại.

Ngày hôm sau, toàn bộ doanh trại, từ binh sĩ đến thân nhân quân nhân, đều bàn tán xôn xao về hai tin đồn.

Câu chuyện đầu tiên là về chị dâu của đội trưởng Hoắc, một cô gái trẻ từng là sinh viên đại học, không chỉ xinh đẹp, tính cách tuyệt vời mà còn được hiệu trưởng Hoàng, một người hùng trong chiến đấu, đích thân mời đến dạy tiếng Anh tại trường trung học.

Câu chuyện thứ hai liên quan đến chính ủy Lưu và cô con gái lớn, Lưu Văn Diễm. Cô ta có tình cảm với trại trưởng Tào, nhưng lại bị trại trưởng Tào công khai từ chối, khiến cô ta phải chịu sự xấu hổ nặng nề trước mọi người.

So sánh hai câu chuyện, rõ ràng việc trại trưởng Tào từ chối cô Lưu còn gây sốc hơn.

Dù sao thì trại trưởng Tào đã từ chối cô gái nhà họ Lưu, tức là đã từ chối một cuộc sống giàu sang phú quý!

Một số người ngưỡng mộ, nhưng cũng có kẻ thâm chê bai anh ta không biết nắm bắt cơ hội.

Mà Lận Đình, cũng chỉ là một trong những khán giả thích theo dõi chuyện hóng hớt.

Cô thể, mình trước đây không phải như vậy.

Nhưng trong thời buổi này, muốn tiếp cận thông tin giải trí quá khó, chẳng trách chuyện vặt vãnh cũng trở thành chuyện ai cũng biết.

Buổi sáng, sau khi rời giường, Lận Đình vừa ăn sáng vừa nghe mẹ chồng trở về từ chợ kể về những lời đồn đại ngoài kia.

Hoắc Tiểu chia quả trứng luộc đã bóc vỏ làm đôi, trước tiên lấy phần lòng đỏ mà vợ không thích cho vào bát của mình, sau đó mới đưa phần lòng trắng cho cô: “Chuyện này không ồn ào được hai ngày, chính ủy Lưu không thể không quan tâm.”

Trước kia ông ta để mặc sự việc bởi biết rằng không nhiều người biết chuyện Lưu Văn Diễm thích trại trưởng Tào.

Giờ đã bị công khai như thế, chính ủy Lưu chắc chắn không thể để chuyện lan truyền, sẽ sớm dập tắt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ là không biết Lưu Văn Diễm có kịp thu mình lại hay không.

“Kệ họ đi, chúng ta chỉ cần cập nhật tin tức để giải trí một chút, tiếc cho thằng bé Tiểu Tào, may mà nhóc Tiểu lấy được Đình Đình, chứ phải đối mặt với cô con dâu như Lưu Văn Diễm, không biết sau này sẽ ra sao.” Trong khi nói, Hồ Tú lấy bánh quy và kẹo từ ngăn kéo, tìm một cái hộp gỗ nhỏ hơn cả hộp cơm nhôm, trải một mảnh vải sạch vào đáy rồi mới cho vài miếng bánh quy và kẹo rơi vào đó.

Lận Đình đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì Hồ Tú đưa cho cô thứ gì đó. Đang dõi mắt nhìn chồng, Lận Đình vô thức nhận lấy, hỏi: “Đây là cái gì ạ?”

Hồ Tú cười hiền từ: “Mẹ đã hỏi thăm rồi, làm giáo viên cũng không dễ dàng đâu, phải đứng rất lâu. Mẹ đã chuẩn bị cho con một ít kẹo và bánh quy, đói thì ăn tạm, nhưng những thứ này không bằng tự mình làm đâu. Mẹ sẽ làm bánh táo đỏ cho con mang theo sau.”

Lận Đình như thế lại trở thành đứa trẻ, cô hít một hơi dài và ôm lấy mẹ chồng, nũng nịu nói: “Mẹ, sao mẹ lại tốt với con thế.”

Hồ Tú không quen được thân thiết như vậy, mặt đỏ bừng, vừa muốn cười vừa ngại ngùng, cuối cùng đẩy nhẹ Lận Đình ra: “Đi đi đi, nhão nhèo quá, đã lớn thế còn gì.”

Dù nói vậy, nhưng khi thấy con dâu cầm túi xách chuẩn bị ra ngoài, bà vẫn dắt theo cặp song sinh đuổi theo, lo lắng hỏi: “Có cần mẹ đưa con đến trường không?”

Lận Đình cười khúc khích: “Mẹ ơi, con không còn là trẻ con nữa, mẹ cứ yên tâm, trưa con sẽ về.”

Hoắc Tiểu thêm vào: “Mẹ, con sẽ đưa Đình Đình đến trường.”

Nghe vậy, Hồ Tú mới yên tâm: “Thế thì tốt, hôm nay là ngày đầu tiên Đình Đình đi làm mà.”

Thực ra không phải lần đầu tiên, nhưng Lận Đình cũng không từ chối, cô cúi xuống hôn lên má của cặp sinh đôi: “Ở nhà ngoan ngoãn nghe lời bà nội nhé, nếu các con ngoan, mẹ sẽ kể chuyện Đại Thánh cho nghe vào buổi trưa.”

Miêu Miêu luôn ngoan và yên lặng, nghe lời mẹ nói liền gật đầu ngoan ngoãn.

Quả Quả trông đầy háo hức: “Con ngoan nhất, mẹ mau về nhé!”

“Được! Buổi trưa mẹ sẽ về!”

Trên đường đến trường, Lận Đình nhìn người đàn ông bên cạnh, đề nghị: “Tối nay nhà lũ trưởng mời ăn cơm, mình nên bàn với chị dâu Bàng về việc cho các bé đi mẫu giáo.”

Chương 84: Chương 84

Ánh mắt Hoắc Tiểu lơ đãng dừng trên vòng eo thon gọn của vợ, anh nói: “Đúng là nên bàn bạc thật.”

Lận Đình không hề nhận ra sự lơ đãng của chồng mình, khi nhận được câu trả lời cô bật cười: “Em nghĩ là sau này chúng ta chắc chắn sẽ rất bận, nếu như hai bé song sinh đi học mẫu giáo, không những có thể kết bạn với các bạn cùng trang lứa, mà mẹ chúng ta cũng có thể nhẹ nhõm phần nào. . .”

Hoắc Tiểu: “...Em nói đúng.”

Lận Đình: “...”

Cô nhìn chăm chăm vào người đối diện một lúc, thấy trong vòng một hai phút ngắn ngủi, đối phương đã liếc mình vài lần, Lận Đình chỉ nghĩ mình mặc bộ quân phục trông rất đẹp, liền vui vẻ xoay một vòng, đắc ý nói: “Đẹp không? Nếu em đi lính, chắc chắn cũng không tệ phải không? Rất có tinh thần đúng không?”

Để phù hợp với hình ảnh nữ quân nhân trong các bức tranh của thời đại này, cô còn cột hai bím tóc.

Bộ quần áo này thực ra mẹ chồng đã may cho cô từ năm ngoái khi cô còn ở nhà.

Nhưng bởi vì trời lạnh, nên cô đã cất nó xuống đáy hòm.

Bây giờ chuẩn bị đi dạy học trong trường tiểu học của quân đội, tối hôm qua cô đã lấy quần áo ra, vừa là để ủi phẳng, vừa để treo cho thẳng.

Bây giờ, mượn thêm chiếc thắt lưng của chồng đeo bên ngoài, Lận Đình trông thật sự rất ra dáng.

Ánh mắt Hoắc Tiểu theo dõi vợ mình nhẹ nhàng di chuyển, anh cảm thấy cô giống như đang nhẩy múa, nghe vậy mỉm cười xác nhận: “Ừm, tối nay về phòng, anh sẽ dạy em động tác bước đều!”

Lận Đình hoàn toàn không chú ý đến việc chồng mình nói “về phòng” chứ không phải “về nhà”, cô hồ hởi đồng ý.

Thực ra, cô đã từng tập động tác bước đều hồi tập quân sự trước đây, nhưng đã lâu rồi không tập, việc ôn lại cũng không tệ, dù sao bây giờ cô cũng đang ở trong một trường trung học cơ sở của quân đội...

Chương trình học của trường trung học cơ sở Quân đội không khác biệt nhiều so với trường thông thường.

Học sinh phải đến trường trước 7:10 sáng, từ 7:20 đến 7:50 chạy bộ buổi sáng, sau đó nghỉ ngơi 10 phút, 8 giờ bắt đầu tiết học đầu tiên.

Là một giáo viên, Lận Đình phải đến trường sớm hơn học sinh một chút.

Đặc biệt hôm nay là ngày đầu tiên đến báo danh, khi Lận Đình xuất hiện ở văn phòng hiệu trưởng, thời gian mới chỉ là 6:30 sáng.

Lận Đình cho rằng mình đến đủ sớm, đủ thành ý, nhưng không ngờ văn phòng hiệu trưởng đã có người.

Khi thấy Lận Đình, nét mặt nghiêm nghị thường thấy của hiệu trưởng Hoàng lần này hiếm hoi mang theo chút ý cười: “Cô giáo Tiểu Lận đến thật sớm, mời vào ngồi, tôi đã sắp xếp thời khoá biểu ngày hôm qua rồi, cô đến xem có gì không ổn không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vẫn là phong cách làm việc quyết đoán, thần tốc.

Nhưng Lận Đình rất thích kiểu lãnh đạo này, hơn hẳn những người chỉ biết đến hình thức.

Vì thế, cô cũng lập tức chuyển sang tinh thần làm việc, bắt đầu nghiêm túc xem xét các khóa học phía trên.

Sau đó, Lận Đình phát hiện, cuộc đời giáo dục với việc dạy học vất vả, căng thẳng mà cô từng dự đoán, hóa ra không tồn tại.

Bởi vì, toàn bộ trường trung học cơ sở Quân đội, mỗi khối lớp chỉ có một lớp học, ít hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Có nghĩa là, cô chỉ cần phụ trách ba lớp.

Mỗi lớp một tiết mỗi ngày, tổng cộng ba tiết một ngày.

Có lẽ so với các giáo viên khác, số tiết dạy của cô có hơi nhiều.

Nhưng so với hàng loạt công việc phụ trợ linh tinh như họp hành, làm biểu mẫu, đứng canh đường phố, tình nguyện quét dọn... trong tương lai, công việc này thực sự nhẹ nhàng đến mức Lận Đình muốn rơi nước mắt.

Hiệu trưởng Hoàng hoàn toàn không biết những khó khăn của giáo viên ngày sau, thấy vẻ mặt khác thường của cô giáo Lận, còn hơi ngại ngùng: “Dù số tiết dạy có hơi nhiều, nhưng cô giáo Tiểu Lận yên tâm, tôi sẽ xin phép tăng thêm trợ cấp hàng tháng cho cô.”

Người không lấy lợi ích thì là kẻ ngốc, Lận Đình trong lòng vui mừng, nhưng mặt vẫn nghiêm nghị: “Hiệu trưởng yên tâm, đã chọn làm nghề giáo, tôi sẽ dốc lòng dốc sức!”

Hiệu trưởng Hoàng đã cống hiến cả đời cho tổ chức, thực sự thích những người trẻ tuổi như vậy, không những cười rạng rỡ mà còn chủ động đứng dậy nói: “Tôi biết cô giáo Tiểu Lận có lòng tự giác cao, đi thôi, tôi dẫn cô đi chào hỏi các đồng nghiệp và đưa cô đi lấy một số dụng cụ văn phòng.”

Trường trung học cơ sở có ba khối lớp, mỗi khối có ba lớp, nhưng chia đều cho các môn như Ngữ văn, Toán học, Tiếng Nga, Chính trị, Vật lý, Thể dục, Mỹ thuật và Âm nhạc, thực tế số giáo viên không hề ít.

Đặc biệt, ngoại trừ môn Thể dục, Mỹ thuật và Âm nhạc, các môn khác mỗi giáo viên phụ trách không quá hai lớp, vì thế số học sinh được phụ trách càng nhiều hơn.

Đương nhiên, cũng chính vào lúc này, Lận Đình mới biết, trong số giáo viên ở đây, gồm cả quân nhân và Lận Đình chỉ có sáu người.

Những người còn lại đều do hiệu trưởng Hoàng mời đến.

Là người mới, Lận Đình luôn giữ nụ cười suốt quá trình.

Sau khi giới thiệu với vị giáo viên cuối cùng, Lận Đình vẫn còn đang tự nhủ trong lòng rằng mọi người đều dễ gần, may mắn thật.

Có điều, khi cô chuẩn bị theo hiệu trưởng Hoàng đến phòng tổng vụ để lấy các vật dụng như bút, mực, giấy, cô bất ngờ gặp một người không ngờ tới.

Hiệu trưởng Hoàng có vẻ không vui, ông giơ tay lên, lạnh lùng quát: “Giáo viên Lưu Văn Diễm, hôm nay cô lại đến trễ ba phút.”

Hôm nay Lưu Văn Diễm mặc một bộ quân phục màu xanh lá cây đang thịnh hành, tóc được buộc thành hai bím tết trước ngực, thắt lưng còn đeo một chiếc thắt lưng da nhân tạo.

Bình thường, điều này cũng có thể giúp cô ta làm gọn dáng vòng eo tròn trịa của mình một chút.

Nhưng người so với người, thật là người ta tức chết.

Cô ta không chỉ mặc giống hệt Lận Đình, mà còn đụng cả kiểu tóc!

Một người trắng nõn thanh mảnh, một người đen thui tròn trịa.

Dưới sự tương phản mạnh mẽ, Lưu Văn Diễm vốn đã cảm thấy tâm trạng tồi tệ vì lời mắng mỏ của cha, gần như muốn dùng ánh mắt để xẻ thịt kẻ đối diện.

Nhưng cô ta không dám buông thả trước mặt người khác, lại càng không dám hành xử thiếu kiềm chế trước mặt một người hùng chiến đấu mà ngay cả cha mình cũng phải kính trọng như hiệu trưởng Hoàng.

Cô ta chỉ có thể nuốt giận, xin lỗi: “Xin lỗi hiệu trưởng, tôi bị việc nhà trì hoãn.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Biết tính tình của hiệu trưởng Hoàng, chắc chắn ông ấy còn phải chỉ trích nghiêm khắc thêm vài câu.

Nhưng mắt của Lưu Văn Diễm rõ ràng đã sưng lên vì khóc.

Nghĩ đến những lời đồn đại lan truyền khắp nơi, cuối cùng ông ấy không nói gì thêm, chỉ vẫy tay bảo: “Được rồi, vào đi, lần này thôi nhé!”

Nghe vậy, Lưu Văn Diễm liền tiếp tục bước đi, chỉ có điều, khi đi ngang qua Lận Đình, cô ta cố ý dùng vai va vào cô.

Lận Đình nhếch mép, lảng tránh sang một bên, nhưng trong lòng cảm thấy những ngày sắp tới sẽ thật sự thú vị, bởi dù sao Hoắc Tiểu cũng từng góp mặt trong danh sách lựa chọn bạn đời của đối phương.

Chương 85: Chương 85

Nghĩ đến đây, cô tò mò hỏi: “Hiệu trưởng, đồng chí Lưu dạy những khối nào?”

Hiệu trưởng Hoàng thở dài: “Cô ấy dạy Âm nhạc cho ba khối lớp.”

Lận Đình nghe ra quá nhiều điều từ tiếng thở dài của hiệu trưởng, vì thế đã khéo léo chuyển đề tài sang chuyện khác.

Có lẽ hiệu trưởng lo ngại Lận Đình không có kinh nghiệm, hoặc là lo lắng rằng học sinh sẽ không thể chấp nhận được.

Hiệu trưởng Hoàng vốn là người nóng vội, đã sắp xếp lịch dạy tiếng Anh của Lận Đình vào tiết đầu tiên của buổi sáng, bắt đầu từ khối lớp sáu.

Ông không chỉ tự mình đứng ở hàng cuối nghe giảng, mà còn mời các giáo viên khác của khối lớp sáu đến cùng nghe.

Nếu như đây là những ngày đầu thực tập, trước sự chứng kiến của biết bao người, Lận Đình chắc chắn sẽ cảm thấy căng thẳng, từ đó ảnh hưởng đến phong độ.

Nhưng bây giờ, sau vài năm kinh nghiệm giảng dạy, cô không dám tự nhận mình xuất sắc, nhưng cũng đã thực sự nỗ lực không ít.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì vậy, khi bắt đầu giờ học, cô thành thạo cầm phấn viết tên mình lên bảng đen trước.

Sau đó, cô giới thiệu bằng cả tiếng Trung và tiếng Anh.

Tiếp theo, cũng như mọi khi, Lận Đình yêu cầu học sinh lần lượt tự giới thiệu bản thân.

Khi quá trình này kết thúc, một nửa tiết học đã trôi qua.

Học sinh thì vẫn ổn, trong độ tuổi trẻ trung, họ luôn kiên nhẫn với những giáo viên dịu dàng và xinh đẹp.

Nhưng những giáo viên đứng phía sau thành một hàng lại dần mất kiên nhẫn.

Họ cảm thấy Lận Đình tuy không tệ, nhưng cũng chưa đến mức khiến hiệu trưởng Hoàng phải đặc biệt chú ý.

Có lẽ chỉ vì nể mặt đội trưởng Hoắc mà thôi.

Dù sao, chỉ cần không phải là ngốc nghếch, ai cũng có thể nhận thấy rằng đội trưởng Hoắc trong tương lai sẽ có thành tựu không hề tầm thường.

Ngay khi các thầy cô đang liếc nhau, trên bục giảng, Lận Đình cũng bắt đầu phần dạy học chính thức.

Cô trước tiên dùng phấn viết lên bảng đen 26 chữ cái, sau đó lấy thước dạy học chỉ vào từng chữ cái, yêu cầu học sinh đọc theo hai lần.

Tiếp đó, cô mới cười hỏi: “Các em có cảm thấy đọc như vậy khó nhớ không? Nếu cô kêu các em hát thì sao nhỉ?”

Ngay khi lời này vừa dứt, những học sinh luôn thích thú với các môn như Âm nhạc, Mỹ thuật, Thể dục liền hứng khởi bùng bùng.

Nhưng các giáo viên đứng phía sau đồng loạt tỏ vẻ mặt không vui,

Một vị chủ nhiệm nam tuổi trung niên có gương mặt nghiêm nghị thậm chí còn thấp giọng trách mắng: “Làm loạn! Giờ Tiếng Anh đang yên đang lành lại đi hát cái gì? Tôi đã nói nên để đồng chí Lận Đình theo sau học để biết cách dạy như thế nào, đây rốt cuộc là tiết học tiếng Anh hay là tiết học Âm nhạc?”

Dù rất tức giận, chủ nhiệm đó vẫn rất rõ ràng giáo viên dạy tiếng Anh khó tìm, nên vẫn cố kìm nén giữ thể diện cho Lận Đình, nói thật khế.

Học sinh không nghe thấy, nhưng các giáo viên đứng rất gần đều nghe rất rõ.

Có điều, họ không ai lên tiếng, chỉ chuyển ánh mắt về phía hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Hoàng cũng nhú mày, nhưng không vội vàng nổi giận: “Cứ xem tiếp đã.”

Quả nhiên, khi Lận Đình dùng giọng hát vui tươi hát ra 26 chữ cái, những học sinh lúc này còn có vẻ uể oải vì phải học thêm một môn học, bỗng nhiên đều hào hứng hát theo rất to.

“Đây chính là phương pháp dạy học khơi gợi sự hứng thú sao?” Hiệu trưởng Hoàng nhìn những học sinh đang được khơi dậy cảm xúc, bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, ông đã hỏi cô giáo Tiểu Lận này làm thế nào để khiến các em học sinh muốn dành tâm trí cho việc học hơn.

Lúc ấy, đồng chí Tiểu Lận đã nói “dạy học theo phương pháp khơi gợi hứng thú”.

Lúc đó hiệu trưởng Hoàng không hiểu ý nghĩa của những lời này, vì thế chỉ nghe qua rồi thôi.

Nhưng bây giờ, chứng kiến hiệu quả trước mắt, ông bỗng hiểu ra cái gọi là “phương pháp dạy học khơi gợi sự hứng thú”.

Mời vị giáo viên này thật là đúng đắn!!

Lận Đình không ngờ rằng, chỉ bằng cách áp dụng phương pháp dạy học thông thường của thời đại sau, cô đã vô tình nhận được lời khen ngợi cao độ từ phía hiệu trưởng Hoàng.

Mặc dù có chút cảm giác như là đang lợi dụng việc đứng trên vai người khổng lồ để dễ dàng hơn, nhưng khi được khen ngợi, cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Niềm vui này càng tăng lên vài phần khi tiếng chuông tan học vang lên, cô thấy chồng mình đang đợi bên ngoài cổng trường.

Cô đeo túi, vừa gật đầu chào các học sinh, vừa chạy chậm đến gần người đàn ông, ngược mặt lên cười toe toét: “Sao anh lại đến đây?”

Hoắc Tiểu lấy chiếc túi từ vai vợ xuống, nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên em dạy học, anh đến xem em thế nào, có suôn sẻ không?”

Lận Đình gật đầu: “Rất suôn sẻ, hiệu trưởng còn khen em nữa, bảo em rất thích hợp làm giáo viên đấy!”

Thấy vợ vui vẻ như vậy, Hoắc Tiểu cũng cảm thấy hạnh phúc, nhưng ánh mắt anh vô tình lướt qua vòng eo của cô, nhíu mày: “Đai lưng của em đâu?”

Lận Đình bỗng chốc mờ mịt, sau đó vỗ trán: “Quên mất, để trong ngăn kéo bàn làm việc rồi, đeo thì đẹp thật đấy, nhưng em không quen.”

Hoắc Tiểu nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Không sao, không quen thì thôi, tối nay anh dạy em đi đều rồi đeo lại cũng được.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cười ngây ngô không hề biết ý đồ “hiểm ác” của chồng mình: “Vây nhớ nhắc em mang về nhé.”

Hoắc Tiểu vuốt nhẹ mái tóc của vợ, ân cần nói: “Yên tâm, anh sẽ nhắc em mà.”

Lận Đình: “...” Sao cô cứ cảm thấy giọng điệu của người đàn ông này có gì đó lạ lạ?

Ngày đầu tiên dạy học diễn ra suôn sẻ.

Buổi chiều, 5:30 tan học, Lận Đình mới chuẩn bị rời khỏi trường thì đã là hơn 6 giờ tối.

Thiên Kinh thuộc khu vực giữa và hạ lưu của sông Trường Giang, tháng 3 thường có nhiều mưa.

Buổi sáng trời vẫn trong xanh không một gợn mây, nhưng đến hơn 2 giờ chiều thì mưa đã bắt đầu rơi lất phất.

“Cô giáo Tiểu Lận còn ở đây sao?” Mỗi ngày tan học, hiệu trưởng Hoàng đều kiểm tra một vòng quanh trường, ông thật không ngờ vẫn còn người ở phòng làm việc bên cạnh.

Lận Đình mỉm cười gật đầu: “Tôi đang tổng kết bài giảng hôm nay, sắp chuẩn bị về nhà rồi.”

Nghe vậy, vẻ mặt hiệu trưởng Hoàng lộ ra sự hài lòng: “Cô giáo Tiểu Lận là người có trách nhiệm, điều đó rất tốt. À, trời đang mưa đây, tôi có ô, cô cầm đi.”

Lận Đình vội vã khước từ: “Cảm ơn hiệu trưởng, Hoắc Tiểu nhà tôi đến đón tôi rồi.”

Chính vì thấy chồng mình từ cửa sổ văn phòng, cô mới chuẩn bị ra về vào lúc này.

Hiệu trưởng Hoàng sững sốt một chút, rồi cười nói: “Vậy thì đi thôi, đừng để đội trưởng Hoắc đợi lâu.” Trong lòng ông cảm thấy ngưỡng mộ tình cảm đẹp của đôi vợ chồng trẻ.

Lận Đình hơi ngượng ngùng: “Hiệu trưởng, tôi đi đây.”

“Đi đi!”

Lo sợ sách vở bị ướt, Lận Đình ôm cặp sách vào lòng, nhẹ nhàng chạy qua hành lang.

Đang định chạy dưới mưa đến cổng lớn, cô bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, từ từ tiến lại cùng chiếc ô được mở rộng.

Thấy vậy, bước chân của Lận Đình bỗng dừng lại.

Chương 86: Chương 86

Dù đã đoán trước chồng mình sẽ đến đón, nhưng lúc này trong lòng cô vẫn không khỏi hân hoan.

Chờ người đến gần, đưa cả hai vào dưới tán ô, Lận Đình mới ngược nhìn lên, cười hỏi: “Bảo vệ không cho người lạ vào trường thì phải?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu lấy cặp sách từ vòng tay vợ, đeo lên vai mình, nghiêng chiếc ô về phía vợ: “Phải, nhưng mưa rồi, chỉ cần chào hỏi là được. Chúng ta đi thôi?”

Lận Đình chứng kiến hành động của chồng, trong lòng có ý định vòng tay qua cánh tay anh, để chiếc ô có thể che cho cả hai.

Đành chịu, nếu thực sự làm vậy, ngày mai cả đơn vị quân đội có lẽ sẽ tràn ngập những lời đồn đại của họ.

Có thể còn phải đối mặt với cuộc nói chuyện từ phòng Chính trị nữa.

Thật châm biếm, họ rõ ràng là vợ chồng hợp pháp mà.

Hoắc Tiểu thấy vợ mình không nhúc nhích, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy? Quên đồ à?”

Lận Đình lấy lại tinh thần, đáp: “Không, chúng ta đi thôi.”

Trường học vẫn là dễ thuận tiện cho các em học sinh, vì thế khi xây dựng, chỉ cách khu nhà ở gia đình khoảng mười phút đi bộ.

Sư đoàn tăng thiết giáp nằm ở Thiên Kinh, nhận được sự hỗ trợ tài chính tốt hơn một số đơn vị ở vùng xa xôi.

Nhưng vào thời điểm đó, mọi thứ đều khó khăn chung, dù có tốt hơn cũng chẳng đến mức có đường bê tông hay nhựa.

Mà sau khi mưa, con đường đất lầy lội khó đi cũng dễ đoán.

May mắn thay, hôm nay Lận Đình đã chọn một đôi giày cao su để phù hợp với bộ quân phục, chống thấm tốt hơn giày vải.

Nhưng tình huống đặc biệt, cô nhìn cái rãnh nước rộng hơn một mét phía trước mà bối rối.

Đi vòng quanh vừa mệt lại mất thời gian, dù sao tối nay còn phải đến nhà lũ trưởng dùng bữa, đến muộn sẽ không đẹp mặt.

Vậy là, Lận Đình quyết định nhảy qua.

Nghĩ vậy, cô lùi lại hai bước.

Nhưng không ngờ, vừa nhảy lên, eo cô bị siết chặt, ngay sau đó cô đã bị Hoắc Tiểu nhắc bổng lên, kẹp dưới nách.

Tiếp theo, Lận Đình với vẻ mặt ngơ ngác, được chồng kẹp qua rãnh nước.

Thật sự rất nhẹ nhàng, anh không hề chạy đà hay nhảy, chỉ là bước dài một chút mà thôi.

Hoắc Tiểu hoàn toàn không biết vợ mình đang oán trách trong lòng, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống đất rồi nói không đồng tình:

“Lần sau gặp tình huống này không được nháy qua, dễ trượt ngã lắm.”

Lận Đình: “...”

Cô nhìn chăm chăm vào đôi chân dài của chồng một lúc lâu, cuối cùng quyết định không để bụng chuyện anh vừa kẹp mình như kẹp con heo!

Khi về đến nhà, vợ chồng cùng đổi đôi giày sạch ở cửa rồi vội vàng vào phòng ngủ để thay quần áo.

Lận Đình chỉ cần quay lại để thay đôi giày, nhưng chồng cô đã ướm hơn nửa bộ đồ vì cố bảo vệ cô. Vì thế, cô liền chạy đến tủ quần áo, lấy ra bộ đồ khô ráo đưa cho chồng đã cởi bỏ xiêm y: “Mau mặc vào, đừng để lạnh.”

Trong lúc Hoắc Tiểu nhận quần áo, tay anh chạm vào tay vợ. Cảm giác lạnh buốt khiến anh cau mày, kéo tay cô đặt lên bụng mình để sưởi ấm, đồng thời không vui nói: “Sao lạnh thế không bảo anh?”

Lận Đình không ngờ anh lại có hành động đó, cảm nhận được cơ bụng ấm áp và săn chắc dưới lòng bàn tay, cô có chút xấu hổ co ngón tay lại: “Không lạnh lắm đâu, cứ mặc quần áo vào đi.”

Hoắc Tiểu không mấy tin, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc chiếc áo sơ mi sạch vào, không quên hỏi: “Chân em có lạnh không?”

Lận Đình trừng mắt nhìn chồng, vừa giúp anh cài nút áo, vừa nghiêm khắc nói: “Còn muốn làm ấm chân cho anh nữa à?”

Hoắc Tiểu mỉm cười: “Chẳng phải trước giờ vẫn thế sao.”

Nghe vậy, Lận Đình đỏ bừng tai, những hành động đó toàn là vô thức khi ngủ mà thôi. Cô đâu có ý định cố tình đặt chân lên cơ bụng anh chứ!

Nghĩ vậy, má đỏ ửng, Lận Đình tức giận không cài nốt hai chiếc nút áo trên cùng, bất mãn vỗ nhẹ vào người anh: “Tự cài đi!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu: “...”

Khi cả gia đình năm người cầm giỏ đến nhà lũ trưởng, chính chị dâu Bàng mở cửa tiếp đón.

Lận Đình trao giỏ trong tay mình cho bà ấy, mới ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, chúng em đến muộn phải không?”

Dù gọi là chị dâu Bàng, nhưng bà ấy lớn hơn Hồ Tú vài tuổi, đáng vẻ không mấy xinh đẹp, nhưng luôn nở nụ cười thân thiện, rất có sức hút.

Bàng Lệ Hoa nhận ra trong giỏ là một gói bánh ngọt và một con thỏ muối, nụ cười trên mặt bà ấy càng trở nên ấm áp hơn. Bà ấy thực sự không thích những vị khách mang theo quà tặng đắt tiền: “Không muộn chút nào, đến đúng lúc lắm, mời vào nhà.”

Trong khi nói chuyện, Bàng Lệ Hoa dịch sang một bên, ánh mắt trù mến nhìn đôi bé song sinh được vợ chồng trẻ ôm trong lòng: “Hai đứa trẻ này được nuôi nấng thật tốt.”

Lận Đình để các con xuống đất, và bảo Quả Quả cùng Miêu Miêu gọi chị dâu Bàng là “dì.”

Nghe vậy, chị dâu Bàng cười to hơn, lắc đầu nói: “Ôi, em dâu thật là láu lỉnh, tôi tuổi này rồi gọi dì cái gì nữa, gọi bà đi! Chúng ta tự gọi của mình... Đây là mẹ của Tiểu Hoắc phải không?”

Hồ Tú không ngờ đối phương sẽ chủ động chào hỏi mình, vội vàng đáp lại: “Phải, là tôi.”

Nhận ra sự căng thẳng của Hồ Tú, chị dâu Bằng dẫn mọi người vào nhà, vừa nói cười trấn an: “Đừng ngại, cứ tự nhiên như ở nhà vậy. À, em gái bao nhiêu tuổi rồi?”

Hồ Tú cũng cười: “Em 47 tuổi rồi.”

Bằng Lệ Hoa nói: “Vậy là em nhỏ hơn chị ba tuổi, chúng ta tuổi tác khá gần nhau, sau này phải thường xuyên qua lại với nhau đấy, chị thật sự ngưỡng mộ em, đã có đến hai cháu nội, không giống chị, dưới gối không có một đứa con nào cả.”

Hồ Tú không ngờ vợ của lũ trưởng lại giản dị và chân thành đến thế, dần dần cảm thấy thoải mái và bắt đầu trò chuyện cười nói.

Lúc này, lũ trưởng Vệ ngồi trong phòng khách cũng đứng dậy đi tới: “Mọi người đến rồi.”

“Lũ trưởng.” Hoắc Tiểu gọi một tiếng, rồi lại nhìn về phía người ngồi trên ghế sofa, có phần bất ngờ: “Chính ủy Lưu.”

Chính ủy Lưu che giấu sự khó chịu, cười nói đùa: “Tôi tự ý đến đây, Tiểu Hoắc đừng để ý nhé!”

Hoắc Tiểu dường như không nhận ra sự căng thẳng giữa các lãnh đạo, chỉ nhẹ nhàng cười: “Làm sao có thể.”

Lũ trưởng Vệ cười ha hả, xua tay: “Thôi được rồi, không cần phải giả vờ nữa, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Bằng Lệ Hoa cũng nói: “Phải, mọi người ngồi trước đi, tôi đi lấy món cuối cùng.”

Nhận thấy tình hình, Lận Đình đưa đứa trẻ mình đang dắt cho mẹ chồng, rồi vội vàng đi theo.

Dẫu biết có thể mình không giúp được gì nhiều, nhưng phải thể hiện thái độ ra chứ, làm sao để cả nhà ngồi chờ đợi bà xã lãnh đạo phục vụ?

Bữa tối có nhiều món ngon, có cả cá lẫn thịt, biến tấu thành nhiều món chính hấp dẫn.

Nhà Lận Đình không phải là không dám ăn uống phong phú, không phải họ thèm thuồng món ăn, chỉ đơn giản là cảm thấy vui mừng với thái độ của lũ trưởng và phu nhân lũ trưởng.

Ai mà không muốn được coi trọng chứ?

Trên bàn ăn, khi thấy chính ủy Lưu xuất hiện bất ngờ, Lận Đình còn tưởng ông ta đến vì chuyện của trại trưởng Tào và Lưu Văn Diễm.

Nhưng không ngờ suốt buổi ông ta không hề nhắc tới một lời nào, thái độ cũng rất thân thiện.

Chương 87: Chương 87

Khác hẳn với những gì cô đã dự đoán qua phong cách làm việc của Lưu Văn Diễm, không hề giống một người lơ mãng, ngu ngốc.

Điều này lại càng khiến Lận Đình bối rối hơn.

Rõ ràng chính ủy Lưu là một người rất khôn ngoan sắc sảo, tại sao lại để mặc Lưu Văn Diễm làm liều?

Con thỏ cũng biết cắn người khi bị dồn đến đường cùng, nếu trại trưởng Tào quyết liệt đến cùng, trong thời đại đặc biệt này, cô không tin chính ủy Lưu có thể được lợi.

Trong lòng nghĩ vậy, khi trở về nhà ngồi cùng chồng ngâm chân, Lận Đình đã hỏi ra.

Hoắc Tiểu nói: “Chính ủy Lưu từ xưa bận rộn, con cái toàn do vợ ông ta nuôi nấng, chuyện Lưu Văn Diễm dính líu đến Tào Văn Trạch, ban đầu chính ủy Lưu có lẽ không hề hay biết.”

Nghe thấy sơ hở trong lời nói của chồng, Lận Đình trợn mắt: “Sau khi biết chuyện, không phải ông ta cũng nhắm mắt làm ngơ sao?”

Hoắc Tiểu cười khẽ: “Tào Văn Trạch có năng lực, chính ủy Lưu tự nhiên cũng muốn có một con rể triển vọng.”

Thực ra ý định của chính ủy Lưu không khó đoán, trong mắt ông ta, nếu con gái thực sự có thể giữ được người đàn ông ấy thì

tốt nhất.

Tào Văn Trạch hiện tại không thích cũng không sao, dù sao họ cũng là thanh niên nam nữ, sớm muộn gì cũng sẽ phát triển tình cảm.

Dĩ nhiên, ông ta không hề biết con gái mình ngoan hiền trước mặt mình, thực tế đã được chiều chuộng quá mức như thế nào, nếu không đã không để mặc sự việc đến mức bị cả quân đội chế giễu như bây giờ.

Nghe xong phân tích của chồng, Lận Đình vẫn không hài lòng, bĩu môi: “Dù sao em cũng không tin chính ủy Lưu không biết thân phận của mình sẽ khiến Tào Văn Trạch khó xử, không phải vẫn là ý thế h.i.ếp người hay sao?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu nhẹ nhàng xoa đầu vợ mình, không hề phản bác.

Quân đội cũng là một xã hội, và mỗi người lãnh đạo đều có phẩm chất riêng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chuyện như Tào Văn Trạch thật sự không phải là hiếm.

Chính ủy Lưu cũng được coi là người tương đối kén chọn.

Có điều, lo vợ nóng giận, Hoắc Tiểu không nói ra những điều đó.

Anh đang định chuyển chủ đề thì lại nghe vợ hỏi: “Hôm nay chúng ta vừa mới đến nhà lũ trưởng, lũ trưởng và chính ủy có vẻ không vui, cũng vì Tào Văn Trạch sao?”

Hoắc Tiểu đáp: “Không phải.”

Các cấp trên rất bận, chuyện của Tào Văn Trạch trong mắt họ đâu có là gì, chỉ là chuyện nhỏ, không cần thiết phải đến nhà bàn bạc riêng.

Lận Đình hiểu ra: “Vậy thì em không hỏi nữa.”

Hoắc Tiểu cười, lại xoa đầu vợ: “Không có gì là không thể hỏi, em cũng biết tình hình bên ngoài hiện giờ ra sao, lũ trưởng Vệ đang gấp rút thúc đẩy các hoạt động huấn luyện quân sự, còn chính ủy Lưu lại cho rằng khả năng phân biệt và độ nhạy chính trị mới là điều quan trọng nhất lúc này.”

Thật khó để nói ai đúng hơn.

Dù rằng nâng cao trình độ quân sự cho các chiến sĩ là điều cực kỳ quan trọng, nhưng tình hình hiện tại... thật khó nói.

Nghĩ vậy, Lận Đình lại tò mò hỏi: “Vậy anh với chính ủy Hình có cãi nhau không?”

Nghe vậy, hình ảnh mình và lão Hình gõ bàn tranh luận suốt ngày hôm trước lập tức hiện lên trong đầu, Hoắc Tiểu vươn tay véo má vợ, nhưng lời nói ra lại là: “Không cãi, anh và lão Hình đều không phải người nóng tính, mọi chuyện đều bàn bạc để giải quyết.”

Lận Đình tin điều đó, vì dù sao chồng cô và chính ủy Hình tính tình đều tốt: “Vậy thì tốt, không làm mất hòa khí... Chờ đã, anh vừa véo má em à?”

Hoắc Tiểu có chút không theo kịp suy nghĩ của vợ, thấy cô che mặt bằng tay, anh nhướn mày hỏi: “Có làm đau em không?”

Thật sự là véo rồi!

Lận Đình sụp đổ: “Tay anh vừa rồi đã ngâm chân! Không đúng, anh còn xoa đầu em nữa!”

Hoắc Tiểu cười khở: “Anh đã dùng khăn lau tay rồi, hơn nữa, không chỉ rửa chân mình, còn rửa cho em nữa, em còn chê bai chính mình sao?”

Lận Đình: “...” Đều chê bai!

Ngày hôm sau, sáng sớm, Lận Đình phải đến trường lúc 7 giờ.

Trường mẫu giáo lại bắt đầu vào lúc 8 giờ.

Vì vậy, trong ngày đầu tiên các bé đi học, cô không thể tự mình đưa các con đi.

Hồ Tú theo thường lệ, nhét cho con dâu một ít đồ ăn vặt, thấy cô lo lắng, bà cười nói: “Lo cái gì? Hôm qua không phải đã hẹn với hiệu trưởng Bằng rồi sao? Một mình mẹ cũng ổn.”

Đúng vậy, Lận Đình mỉm cười: “Vậy con đi dạy đây, nhưng Miêu Miêu và Quả Quả ngày đầu tiên vào trường, có thể sẽ khóc đấy, mẹ đừng thấy chúng khóc mà lại đón về nhé.”

Hồ Tú tỏ vẻ không đồng ý: “Mẹ định sẽ đến trường cùng chúng, chúng sẽ không khóc đâu.”

Lận Đình: “...”

Lợi hại, mẹ chồng của tôi.

Dĩ nhiên, sự tự hào của bà Hồ Tú không kéo dài được lâu.

Đến trưa khi Lận Đình về nhà, cô đã thấy cô bé Miêu Miêu với đôi mắt sưng húp.

Thực ra cô bé lúc này đã được dỗ dành ổn thỏa, nhưng khi thấy mẹ, cô bé lại nhăn mặt, đáng thương bắt đầu rơi nước mắt.

Lòng người ai cũng từ thịt mọc ra, Lận Đình dù không thể nói là yêu thương hai đứa trẻ như con đẻ, nhưng rốt cuộc cũng là thích.

Cô vội vàng ôm lấy con mà không kịp tháo túi xách xuống, cúi người ôm bé dỗ dành: “Ngoan nào, đừng khóc, ai đã bắt nạt Miêu Miêu nhà chúng ta nhỉ?”

Đang nấu ăn ở bếp, Hồ Tú nghe thấy tiếng động liền nhô đầu ra, có chút vừa buồn cười vừa bất lực: “Lại khóc à?”

Lận Đình ôm con đi lại gần: “Chuyện gì vậy?”

Khi nhắc đến chuyện này, Hồ Tú nhú mày nói: “Hôm qua không phải con đã tặng Miêu Miêu một hộp màu sáp sao? Con bé mang đến trường mẫu giáo để vẽ, rồi cậu bé ngồi phía sau đã cướp mất.”

Lận Đình cau mày hỏi: “Thế nó đã trả lại chưa? Có xin lỗi không?”

Hồ Tú đáp: “Trả rồi, cô giáo đã nhìn thấy mà. Nhưng mấy cây màu bị gãy mất vài đoạn, Miêu Miêu đang tiếc màu sáp.”

Về chuyện xin lỗi...

“Hai đứa nhỏ đã cùng nhau đánh cậu bé kia một trận, xin lỗi cũng thành thừa mà thôi.”

Nghe xong, Lận Đình mới thở phào nhẹ nhõm, cô khen Quả Quả dũng cảm, khi cậu bé đắc ý ưỡn ngực, cô mới hôn lên má đứa con gái bé bỏng đang ôm mình: “Miêu Miêu làm tốt lắm, con gái của mẹ không khóc đâu, nếu bị ức hiếp thì đánh lại, vài ngày nữa mẹ sẽ mua cho con một hộp màu mới, bây giờ chúng ta vẽ một bông hoa nhỏ được không? Một bông hoa mà trước đây chưa từng vẽ ấy.”

Nghe vậy, Miêu Miêu buông lỏng đôi tay đang siết chặt cổ mẹ, nghẹn ngào với giọng nói non nớt: “Vẽ ngay bây giờ ạ?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô bé xinh xắn, được nuôi dưỡng tốt, luôn ngoan ngoãn và yên tĩnh, trong sáng như pha lê, thật hiếm khi thấy được vẻ đáng thương như thế.

Lận Đình lập tức thấy xót xa nói: “Đúng, bây giờ mẹ sẽ dạy con.”

Trong lòng cô nghĩ đến tài năng vẽ tranh hiếm có của Miêu Miêu, cô phải hỏi Hoắc Tiểu xem có giáo viên nào dạy hội họa chính quy không.

Tất nhiên, trước khi làm điều đó, cô cần phải rõ thời đại này liệu có thể học vẽ hay không.

Chương 88: Chương 88

Theo Lận Đình, trẻ con đánh nhau là chuyện bình thường.

Mọi chuyện đã qua đi, nhưng chưa kịp vẽ xong nửa bông hoa, Đình Phi Yến đã cầm giỏ, dắt theo một cậu bé bước vào nhà, có vẻ ngại ngùng, nói: “Xin lỗi chị dâu, thằng bé nhà tôi hư quá, tôi đã chiều nó quá mức, lát nữa về tôi sẽ phạt nó.”

Nói xong, cô ta còn đẩy giỏ của mình về phía trước.

Lận Đình mới biết, cậu bé đã cướp màu sáp của con gái mình chính là con của Đình Phi Yến.

Cô tránh chiếc giỏ, lại nhìn cậu bé nhỏ xíu đứng bên cạnh mẹ, khuôn mặt chán nản, rồi mới xoay người mời khách vào nhà: “Tôi vừa mới hỏi Quả Quả và Miêu Miêu rồi, chúng đều không giận, đồng chí Đình cũng không cần phải quá để tâm.”

Nghe vậy, Đình Phi Yến có khuôn mặt thanh tú, để lộ nụ cười biết ơn: “Cảm ơn chị dâu, vẫn là cô có bản lĩnh, cặp song sinh của cô nuôi thật ngoan ngoãn, không giống như đứa nhỏ nhà tôi, chỉ hận không thể một ngày ba bận cho ăn đòn.”

Lận Đình không tin lời này, dù mới đến đây vài ngày nhưng cô đã kết giao được với một số vợ lính.

Vì vậy, cô cũng hiểu biết phần nào về tình hình chung trong khu nhà ở của gia đình quân nhân.

Chẳng hạn như Đinh Phi Yến trước mắt, sinh ba đứa con, chỉ có đứa này là con trai, được cưng chiều hết mực.

Hai đứa con gái trên thì bị coi như cỏ rác, theo lời mẹ chồng kể, quần áo của hai đứa con gái còn làm từ bao bì urê.

Nếu đó là gia đình nông thôn thì cũng đành, dù sao đối với những gia đình nghèo đến mức cả nhà cùng mặc một cái quần, quần áo làm từ bao bì urê cũng là một thứ tốt.

Nhưng, Phòng Thủy Căn là một sĩ quan, lại là phó tham mưu trưởng, cấp độ trung đoàn, nhà anh ta thật sự không đến nỗi khó khăn đến thế.

Nhìn lại cậu con trai bên cạnh Đinh Phi Yến, mặc toàn quần áo tốt.

Lận Đình trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chán nản, nhưng cô không để lộ ra mặt, trước tiên pha trà cho khách, lại nhét cho cậu bé hai viên kẹo, lúc này mới cười nói: “Con nhà tôi cũng biết điều, nhưng đó là công của bà nội, con cái đều do bà dạy dỗ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Đinh Phi Yến tiếp tục khen ngợi: “Chị dâu thật là có phúc, không giống tôi, mẹ chồng không giúp đỡ chăm sóc con cái cũng thôi đi, còn thường xuyên gây khó dễ. Nhưng cũng tại tôi không giỏi giang, nếu như tôi có nửa phần tài năng của cô, cuộc sống cũng chẳng đến nỗi này.”

Lận Đình: “...” Được khen những lời sáo rỗng như này thật sự khó chịu, cô miễn cưỡng nhếch mép, nhưng cũng chỉ có thể đáp lễ bằng vài lời khen ngợi thích đáng.

Trong bếp, Hồ Tú đang lắng nghe, hiểu ngay con dâu đang không kiên nhẫn nữa, liền kịp thời đi vào với một bát món ăn trên tay, cười nói: “Chắc Tiểu Đình chưa ăn trưa nhỉ? Cứ ở đây ăn cơm đi.”

Nghe vậy, Đình Phi Yến lập tức đứng dậy: “Không, không, cháu đã ăn rồi. Dì, chị dâu, cháu về trước đây, xin lỗi vì hôm nay.”

Lận Đình cũng đứng dậy giữ chân: “Ở lại ăn thêm chút nữa đi, tay nghề mẹ tôi rất tốt.”

Đình Phi Yến tự thấy mình biết đạo lý biết đối nhân xử thế, làm sao dám trở mặt ở lại, càng được giữ lại càng muốn rời đi nhanh.

Vừa bước ra khỏi cửa, cô ta đang muốn cười nói không cần chị dâu tiễn, tay đột nhiên nặng xuống.

Cô ta cúi đầu nhìn xuống, phát hiện chiếc giỏ mình mang theo, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Lận Đình tỏ vẻ như không nhận ra điều gì, nụ cười vẫn rạng rỡ: “Chuyện trẻ con đánh nhau cần gì phải đặc biệt mang quà đến nhà chứ?”

Đình Phi Yến cử động khóe môi, định nói gì đó.

Lận Đình không cho cô ta cơ hội, lại thân mật nói: “Tôi hiểu lòng thành của đồng chí Đình, nhưng không thể nhận món này, không thì tôi thành người như thế nào? Nếu người ngoài thấy, họ có thể nói tôi lợi dụng quyền lực hay tham nhũng, khi đó, dù có trăm miệng cũng không giải thích được, cô nghĩ có phải vậy không?”

Nghe có vẻ như đùa, nhưng thực sự đã khiến Đình Phi Yến bị đặt vào thế khó xử, trong lòng cô ta bức bối vì bị đối phương chặn đường lui, nhưng cũng không dám thực sự mang danh hối lộ.

Cuối cùng, cô ta chỉ có thể mang theo nụ cười cứng nhắc, gương gao giải thích: “Chỉ là ít trái cây trong vườn thôi.”, rồi vội vã rời đi.

Nhìn bóng người khuất xa, nụ cười trên mặt Lận Đình mới dần tắt.

Đúng lúc ấy, Đường Vãn Lan từ nhà bên cạnh mở cửa, giọng thấp hỏi: “Đình Phi Yến cũng mang quà đến nhà em à?”

Cũng?

Lận Đình nói: “Em không xem, cũng không nhận, nhưng cô ấy nói là hoa quả, chị biết chuyện gì à?”

Đường Vãn Lan tỏ vẻ khinh thường: “Hoa quả gì mà cần phải che chắn bằng vải? Chẳng qua là để vận động cho vị trí tham mưu trưởng thôi.”

Lận Đình thực sự chưa từng nghe nói về chuyện này: “Nghe người ta nói rằng tham mưu trưởng của chúng ta sắp được điều chuyển đi?”

Đường Vãn Lan gật đầu: “Chuyện này vẫn chưa được lan truyền ra ngoài, nhưng các sĩ quan đều đã biết, có khá nhiều người đang cạnh tranh vị trí này, trong số đó có cả chồng của Đình Phi Yến.”

Chẳng trách tại sao lại vừa tặng quà vừa nịnh bợ, cô đã nói mà, chỉ vì chuyện của con trẻ làm sao mà đến nỗi đấy.

Lận Đình có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng hiểu đây chính là chốn công sở, cuối cùng chỉ biết cười nói: “Cảm ơn chị đã nhắc nhở em.”

Đường Vãn Lan đắc ý: “Chúng ta quan hệ thế nào chứ? Làm sao để em ngốc nghếch mà nhận lấy những thứ đó? Chị vừa mới để

ý, nếu như Đình Phi Yến ra về tay không, chắc chắn chị sẽ ra tay ngăn cản...”

Nói đến đây, cô ta bỗng nhiên nhận ra, mình vừa thừa nhận là mình đã lén lút quan sát.

Nghĩ vậy, Đường Ván Lan hơi ngượng ngừng liếc nhìn Lận Đình.

Đây... đây là chuyện gì chứ?!

“Phụt...” Lận Đình không nhịn được cười vì thái độ cẩn thận của đối phương: “Em biết chị làm vậy là vì tốt cho em, em thực sự cảm ơn chị, chị Ván Lan.”

“Ôi, làm gì mà trang trọng thế, ngại quá... Ha ha... Em không thấy chị phiền thì tốt.”

“Sao có thể? Em còn chưa kịp cảm ơn chị nữa kìa, à, chị đã ăn tối chưa? Mẹ em hôm nay nấu canh sườn chua, rất hợp để ăn cơm đấy.”

“Chị đã ăn rồi, nhưng nghe em nói chị lại muốn ăn thêm một bát nữa.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Mau vào nhà thôi.”

“...”

Trưa hôm đó có việc ở trại, Hoắc Tiểu không về.

Đến tối khi mọi người trở về nhà, Lận Đình đã chuẩn bị xong bài vở, cũng đã lên giường.

Nhưng khi thấy gương mặt mệt mỏi của chồng, cô lập tức định mở chăn ra khỏi giường.

Hoắc Tiểu ngăn lại: “Không cần xuống, anh đã ăn trước khi về rồi.”

Dù anh nói vậy, nhưng Lận Đình biết anh hầu như chỉ ăn mấy cái bánh mì khô để qua bữa.

Vì vậy, cô vẫn tranh thủ lúc anh đi tắm, nấu cho anh một bát mì.

Khi Hoắc Tiểu bước vào nhà với bộ dạng sảng khoái, đúng lúc món mì xào trứng và rau cải được dọn lên bàn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình vội gọi: “Nhanh tới ăn đi.”

Ánh mắt Hoắc Tiểu lập tức trở nên dịu dàng, anh treo chiếc khăn trên cổ lên, bước nhanh về phía vợ. Anh nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cầm xinh xắn của cô, hôn một hồi lâu trước khi ôm cô ngồi lên đùi, bắt đầu ăn những đũa lớn.

Chương 89: Chương 89

Lận Đình đỏ mặt, vừa đ.ấ.m nhẹ vào người đàn ông vừa thấp giọng cảnh báo: “Buông ra! Mẹ chưa ngủ đâu.”

Hoắc Tiểu đáp: “Mẹ ngủ rồi, anh về nhà thì bà đã ngủ rồi.”

Lận Đình: “...”

Cô chợt nhận ra mẹ chồng đã tạo không gian riêng tư cho hai người, mặt liền đỏ như gấc.

Cố nhin nhưng không được, cô lại đ.ấ.m thêm một cái nữa.

Hoắc Tiểu để mặc cô đánh, thỉnh thoảng lại dùng đũa gấp cho vợ ăn vài miếng trứng.

Lận Đình bị chọc cho tức không chịu nổi.

Thấy mẹ chồng thực sự không xuất hiện, cô mới thả lỏng người tựa vào lòng chồng, kể về chuyện Đình Phi Yến đến nhà.

Trên mặt Hoắc Tiểu không lộ vẻ gì khác thường, chỉ nói: “Không nhận là đúng rồi, em làm tốt lắm.”

Lận Đình ngẩng cao cằm: “Tất nhiên, em đâu có ngốc.”

Hoắc Tiểu mỉm cười: “Lần này là sơ suất của anh, lần sau có chuyện gì anh sẽ bàn bạc trước với em.”

“...Chắc không có lần sau đâu nhỉ?”

“Trước khi xác định cấp trên, chắc chắn sẽ có lần sau.”

Thực tế, Hoắc Tiểu nói đúng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong nửa tháng tiếp theo, Lận Đình và Đường Vãn Lan bỗng trở thành người được yêu thích nhất khu nhà ở gia đình.

Khi Lận Đình đang phiền não, cách đó ngàn dặm, nhà họ Lận lại rơi vào một cơn bão lớn hơn.

Chồng của Lận Tương bị người ta tố cáo ngoại tình!

Nếu không ly hôn, chị ấy sẽ phải cùng chồng đi cải tạo.

So với mùa xuân đa sắc tại Thiên Kinh, vào thời điểm này, đại đội Thắng Lợi vẫn phủ kín một màu bạc trắng, chẳng hề có chút hơi thở nào của mùa xuân.

Lận Vĩ lúc này cũng không có tâm trạng để ý đến núi non là trắng hay xanh.

Anh ấy đối mặt với gió lạnh đầu xuân, đạp chiếc xe đạp của mình, vượt quãng đường hơn 50 cây số một mạch.

Đến khi về đến cửa nhà, anh ấy cũng không quan tâm đến việc cất giữ chiếc xe thân yêu như mọi ngày, chỉ tựa nó vào tường rồi vội vàng chạy vào trong nhà.

Bên trong căn nhà, kể từ khi con rể cả bị tố cáo ngoại tình hôm qua, Lý Đào Hồng cùng chồng đã dẫn theo người thân trong ba họ ở làng đến xử lý.

Trong cơn hỗn loạn, họ đã đưa con gái lớn vừa mới sinh và ba đứa cháu nội/ngoại về nhà.

Lo sợ nhà họ Triệu đến gây rối, họ quyết định giấu bốn mẹ con vào nhà người thân đáng tin cậy.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó, chờ Triệu Khải kia bị điều phố xong, anh ta sẽ phải xuống lao động cải tạo ở nông trường.

Trừ phi con gái lớn ly hôn với chồng, nếu không chị ấy cũng chỉ có thể theo chồng xuống nông trường.

Lý Đào Hồng vừa tức giận vì Triệu Khải không biết trân trọng cuộc sống tốt đẹp, lại lo lắng cho tương lai của con gái và ba đứa cháu.

Bà không thể để con gái mình đi lao động cải tạo cùng, nên sau khi đưa mọi người về, bà lại bận rộn liên lạc với con trai thứ hai thông minh nhất, để nhờ cậy sự giúp đỡ.

Dù biết con trai thứ hai có khả năng xử lý tốt mọi việc, trong lòng Lý Đào Hồng vẫn nóng như lửa đốt.

Chỉ sau một đêm, khéo miệng bà đã nổi lên hai bọt nước to.

Khi con trai thứ hai cuối cùng cũng về đến, Lý Đào Hồng vội vã tiến lên hỏi: “Thế nào? Thằng khốn nạn Triệu Khải đó đã đồng ý ly hôn chưa?”

Lận Thắng Lợi cũng đang rất vội, nhưng vào lúc quan trọng ông luôn bình tĩnh hơn vợ, vừa an ủi vợ vừa nói: “Cho thằng bé cốc nước trước, để nó nghỉ ngơi đã.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng mới chú ý đến gương mặt đầy sương giá của con trai, đôi môi đã nứt nẻ, lòng bà chùng xuống, vội vàng kéo con vào nhà: “Con đã bao lâu không ăn gì rồi? Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, mẹ đi nấu một bát bánh canh cho.”

Từ hôm qua đến nay, Lận Vĩ gần như không ăn uống gì, quả thật đã cảm thấy rất đói.

Có điều, biết rằng cha mẹ đang lo lắng, anh ấy cũng không nghỉ ngơi, vừa đun nước nóng để rửa mặt, vừa nói: “Triệu Khải không đồng ý.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng đang múc bột mì cũng không ngạc nhiên lắm, nhưng vẫn chửi rửa: “Thằng khốn nạn, tồi tệ hơn cả lợn chó, nó dù không nghĩ đến gia đình ta, nhưng phải nghĩ đến ba đứa trẻ chứ?”

Lận Thắng Lợi từ hôm qua đã cau mày, giờ càng nhúu chặt hơn: “Sao vậy? Nó định kéo chị gái con đến c.h.ết sao?”

Lận Vĩ vẫn tương đối bình tĩnh: “Không phải anh ta muốn kéo chị, mà là muốn giữ không ly hôn, để gia đình ta thông qua mối quan hệ của em rể, giúp anh ta vượt qua.”

“Cái gì cơ? Nó mơ đẹp thế à? Đồ vô liêm sỉ, con không đồng ý đấy chứ?” Lý Đào Hồng tính tình vốn nóng nảy, giờ càng tức giận, đập cái bát bột “keng keng” vang dội.

Lận Vĩ nhếch mép: “Làm sao có thể? Con đã điều tra rồi, đối với sai phạm như Triệu Khải, phía nữ có thể trực tiếp đến tòa án yêu cầu ly hôn, các cháu cũng không sợ, chỉ cần chị gái viết giấy cắt đứt quan hệ, rồi để ba đứa trẻ đặt dấu tay, có thể đăng báo cắt đứt quan hệ, không cần sự đồng ý của anh ta.”

“Cũng có thể như vậy à?” Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi đã lo lắng cả đêm, cùng lúc tròn mắt ngạc nhiên.

Lận Vĩ khẳng định: “Được, con đã hỏi tòa án, còn lấy được một tờ đơn xin, chị gái chỉ cần điền vào là xong.” Nói xong, anh ấy lấy tờ đơn từ túi ra: “Con đã mang về rồi.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng liền lau bàn tay đã sạch sẽ vào tạp dề, sau đó mới cẩn thận mở tờ giấy ra.

Dù không biết đọc mấy chữ, nhưng bà cũng vui mừng không thể tả, có cảm giác như trời sáng sau cơn mưa, miệng liên tục lẩm bẩm: “Ai biết được chuyện này chứ? Trước giờ mẹ chưa thấy nhà nào ly hôn, không có kinh nghiệm. Ông nó ơi, mau, đọc cho tôi nghe xem trên đó viết gì?”

Lận Thắng Lợi vội vàng đáp lại một tiếng, rồi nhận lấy tờ giấy và bắt đầu đọc lên.

Thực ra ông cũng không phải là người biết chữ đầy đủ, nhưng phần lớn những từ trong đơn xin việc thì vẫn có thể nhận ra, những từ không biết thì cũng đoán mò được.

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cha mẹ, Lận Vĩ mới cúi xuống uống trà.

Anh ấy không định thông báo cho bất kỳ ai biết, Triệu Khải có ngày hôm nay, không thể thiếu sự vận hành của mình.

Lại nói, khi được Đình Đình nhắc nhở, anh ấy liền mời một vài người bạn đủ tầng lớp xã hội đến hỏi thăm.

Thời buổi này, ngoại tình mang lại hậu quả rất nghiêm trọng, hướng chỉ cả nam lẫn nữ đều đã có gia đình, vì vậy Triệu Khải và người tên là Uông Mai Mai kia luôn rất cẩn thận.

Dù có vài lời đồn đại, cũng không bị bắt quả tang.

Nhưng nếu thực sự muốn bắt, vốn là người mờ ám, làm sao có thể không bắt được?

Lận Vĩ chỉ cần mời các anh em đến quán ăn quốc doanh ăn một bữa, mọi việc liền được xử lý gọn gàng.

Có điều, việc tố cáo này anh ấy không tự mình ra mặt, chỉ sai người thông báo cho chồng của Ông Mai Mai.

Dĩ nhiên, trước khi gửi tin tức đi, Lận Vĩ cũng đã tìm hiểu tính cách của chồng Ông Mai Mai.

Vân Mộng Hạ Vũ

Biết rằng anh ta là người không thể chấp nhận sạn trong mắt, mới có chuỗi sự kiện tiếp theo.

Thành thật mà nói, Lận Vĩ không cho mình là người tốt lành gì, nhưng cũng không muốn làm việc quá tàn nhẫn.

Chương 90: Chương 90

Nếu như không phát hiện thông tin rồi đi hỏi chị gái xem chị ấy muốn ly hôn hay tiếp tục, lại vô tình thấy trên người chị ấy có vết bầm tím do bị đánh, anh ấy cũng không bị giận dữ như vậy.

Một người đàn ông không những ngoại tình mà còn bạo hành gia đình, hoàn toàn không quan tâm đến vợ đang trong thời kỳ ở cũ.

Loại người rác rưởi như thế, không lấy cớ để giành lấy con cái, rồi đẩy hẳn vào đường cùng, lẽ nào còn tin hẳn sẽ thay đổi?

Có điều... chị gái có lẽ đã đoán ra là anh ấy ra tay.

Nghĩ đến việc chị gái từ đầu đến cuối không khóc không âm ỉ, đôi mắt đào hoa của Lận Vĩ cong lên một đường cong đẹp đẽ.

Đúng rồi, với sự lạnh lợi của Đình Đình, khi em gái nhận được tin tức, chắc chắn cũng sẽ liên hệ với mình.

Khi nghĩ đến điều này, Lận Vĩ cảm thấy tâm trạng mình tốt hơn đáng kể.

Bây giờ, điều duy nhất anh ấy phải lo lắng là làm thế nào để bảo vệ chị gái và ba đứa trẻ trước những lời đồn đại.

Sự thật cũng quả thực như vậy.

Khi Lận Đình nhận được cuộc gọi từ nhà tại trường học, biết từ miệng mẹ rằng chị gái đã ly hôn thành công, cô lập tức đoán ra

rằng chắc hẳn không thể thiếu sự giúp sức của anh hai.

Đối với việc chị gái mang theo các con ly hôn, cô cảm thấy ngạc nhiên nhưng không quá bất ngờ.

Ngạc nhiên ở chỗ, vào thời điểm đó, đại đa số mọi người không hề có khái niệm về ly hôn, còn coi ly hôn như một điều vô cùng ô nhục.

Không ngạc nhiên ở chỗ, nhà họ Lận là một trong những “ngoại lệ” hiếm hoi trong số những người suy nghĩ cứng nhắc đó, thay vì quan tâm đến thể diện nhìn không thấy sờ không được, cha mẹ càng đau lòng cho con cái hơn.

Dù sao, bất kể là nguyên thân hay là chính Lận Đình, mối quan hệ với Lận Tương vẫn chỉ là bình thường.

Nhưng một khi đã biết, cô không thể làm ngơ.

Vì vậy, khi tối đó tan làm về nhà, Lận Đình vừa trò chuyện với mẹ chồng về lý do chị gái ly hôn, vừa lục lợi đồ đạc.

Cô dự định gửi một số món đồ cho chị gái và ba đứa cháu để bày tỏ sự ủng hộ quyết định ly hôn của họ.

Hồ Tú cũng bày tỏ sự ngạc nhiên: “Ngày con kết hôn, mẹ còn thấy Triệu Khải, trông cậu ta hiền lành lắm, sao lòng dạ lại đen tối thế? Hơn nữa, chị gái con xinh đẹp thế cơ mà? Sao lại không thỏa mãn được? Người tên là Uông Mai Mai kia chẳng lẽ lại là tiên nữ sao?”

“Chuyện này không liên quan đến xinh đẹp hay không.” Nếu nói không ngại miệng, người xinh đẹp hơn cô và Lận Tương đúng là không nhiều lắm.

Những kẻ như Triệu Khải, dù Uông Mai Mai có xấu xí đến mấy, trong mắt anh ta vẫn hấp dẫn hơn vợ mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hơn nữa loại người này còn có một lý thuyết kỳ quái, họ cho rằng dù khuôn mặt đẹp đến đâu cũng sẽ chán ngấy nếu nhìn mãi, đi ngoại tình vài lần cũng chẳng là chuyện gì to tát.

Dĩ nhiên, trong mắt Lận Đình, những hành động này hoàn toàn là thiếu trách nhiệm.

Nếu thực sự cảm thấy không thể sống chung, họ hoàn toàn có thể ly hôn.

Chẳng qua là do bản tính xấu xa, tham lam, được voi đòi tiên mà thôi.

Hồ Tú xoa xoa tay, cảm thấy lời con dâu nói có lý, cuối cùng cũng không khỏi than thở: “Chỉ là rồi hơi, phá hoại những ngày tốt đẹp, tự làm khổ mình lẫn người khác.”

“Mẹ ơi, tuần trước chúng ta mua dầu gội đầu và xà phòng ở tòa nhà bách hóa, mẹ để chúng ở đâu vậy? Con muốn gửi một ít về nhà.”

Không tìm thấy đồ trong ngăn kéo bàn trong phòng khách, Lận Đình liền gọi mẹ chồng đang múc cơm trong bếp.

Hồ Tú mang bát cháo ra, nghe thấy vậy mới đặt bát xuống bàn ăn, dẫn con dâu vào phòng mình.

Sau đó lại lấy một chùm chìa khóa, chọn một chiếc, mở khóa chiếc hòm gỗ lớn.

Lận Đình cười hỏi: “Mẹ khóa vào làm gì vậy?”

Nhắc đến chuyện này Hồ Tú tức giận: “Quên mất chưa kể với con, hôm kia Đình Phi Yến lại đến, thằng bé nhà cô ta thật là phiền phức, coi nhà mình như nhà nó, lục lọi lung tung.”

Lận Đình thực sự không biết chuyện này, nhú mày hỏi: “Sao mẹ không nói gì cô ta?”

“Lúc đầu không tiện nói, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, biết cái gì chứ? Sau đó nó lục ra cái xà phòng, có lẽ là thích mùi hương, không chú ý đã cắn một miếng. Trời ơi, lúc đó mẹ sợ hết hồn, vừa gạt vừa đào vừa tưới nước súc miệng... Sau đó mẹ quyết định khóa chúng lại.”

Chuyện này đã qua hai ngày rồi, nhưng nhắc lại Hồ Tú vẫn thấy bất lực.

Điều khiến bà không vui nhất là thái độ của Đình Phi Yến, lúc ấy ôm con khóc lóc om sòm, trông thảm thương vô cùng, người không biết còn tưởng Hồ Tú đã hại c.h.ết đứa bé.

Từ sớm đã làm gì? Lúc con trai cứng của cô ta lục lọi ở nhà, tại sao không ngăn chặn?

Có điều, Hồ Tú không định nói chuyện này với hai đứa con, con trai bà cuối cùng vẫn phải làm việc chung với Phòng Thủy Căn - chồng của Đình Phi Yến.

Về phần con dâu, bà cũng nhận ra, cô gái này thường rất dễ nói chuyện, luôn nở nụ cười với mọi người, nhưng khi thực sự khiến người khác tức giận, Lận Đình luôn bảo vệ con mình, không hề để ý đến cảm nhận của người khác.

Dù mẹ chồng không nói rõ ràng, Lận Đình cũng có thể đoán ra được phần nào.

Thằng thẩn mà nói, trong những ngày qua, có không ít gia đình quân nhân đến nhà cố gắng làm thân. Mặc dù Lận Đình cảm

thấy phiền, nhưng cũng có thể thông cảm.

Dù sao, khi được thăng lên chức tham mưu trưởng, đó cũng là cấp phó đoàn rồi.

Không chỉ địa vị xã hội được nâng cao, mà lương bổng cũng tăng lên, ai mà không muốn thăng tiến?

Nhưng, việc đưa trẻ nghịch ngợm suýt nữa gặp chuyện nguy hiểm tại nhà vẫn khiến cô khó chịu.

Không những làm mẹ chồng hoảng sợ, nếu có chuyện gì xảy ra, gia đình mình không phải rơi vào cảnh xui xẻo sao?

Nghĩ đến đây, Lận Đình càng cảm thấy không vui, nhưng ngoài mặt vẫn an ủi mẹ chồng: “Hoắc Tiểu hôm nay họp ở sư đoàn, ngày mai anh ấy về, con sẽ nhắc anh ấy nói chuyện với phó tham mưu trưởng.”

Hồ Tú vội vàng xoa tay: “Không cần, không cần, đừng làm hỏng tình cảm đồng đội. Hơn nữa, có lẽ cũng không còn bao nhiêu lần nữa, không phải cuối tháng này sẽ quyết định sao? Chỉ còn vài ngày nữa thôi, mẹ...”

Bà chưa kịp nói hết câu, cửa đã bị gõ vang. Ngay sau đó là giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ: “Thím có nhà không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú: “...”

Lận Đình: “...”

Hai mẹ con nhìn nhau một lúc, Hồ Tú bất đắc dĩ nói: “Hôm nay đã là lần thứ ba rồi sao? Mẹ đi mở cửa.”

“Đừng đi!” Lận Đình vội vàng kéo mẹ chồng lại.

Hồ Tú là người hiền lành, lúng túng: “Nhưng... làm thế có vẻ không hay lắm?”

Lận Đình bắt mẹ chồng ngồi xuống giường, rồi nhẹ nhàng ra hiệu “suyt” với con trai mình, thấy cậu bé sợ hãi bịt miệng lại, mới cười khẽ, hạ giọng: “Không sao đâu, khi Đình Phi Yến đến nhà gây khó dễ cho chúng ta, có ai nghĩ cho chúng ta đâu?”

Dù nói vậy, nhưng Hồ Tú chưa bao giờ làm điều này, vẫn do dự: “Nhưng... nếu sau này họ hỏi thì sao? Không thể mãi không mở cửa được.”

Chương 91: Chương 91

Lận Đình lại lấy từng mảnh vải mình chuẩn bị cho bố mẹ ra khỏi chiếc hộp, nghe thấy lời nói liền lộ vẻ thản nhiên: “Có gì đâu? Nếu cô ta có thể mặt dày hỏi, mẹ cứ bảo không có nhà, đưa Miêu Miêu đi học vẽ.”

Tuần trước, sau khi tìm hiểu và chắc chắn việc học vẽ không có vấn đề gì đối với đứa trẻ, Hoắc Tiểu đã nhanh chóng tìm được thầy giáo cho cô bé.

Thật trùng hợp, chị dâu Bàng trong nhà lữ trưởng vì có truyền thống gia đình nên họa pháp rất đặc sắc.

Dù không nổi tiếng, nhưng để dạy một đứa trẻ ba bốn tuổi thì đã đủ rồi.

Có điều, mặc dù chị dâu Bàng đã bị năng khiếu của Miêu Miêu làm xiêu lòng, đồng ý dạy hai tiếng mỗi buổi tối vào các ngày thứ Hai, Tư, Sáu, nhưng bà ấy lại không hề lấy tiền.

Dĩ nhiên, dù là Lận Đình hay chồng và mẹ chồng cô, đều không phải là những người thích lợi dụng người khác.

Dù không thể trả học phí công khai, họ cũng sẽ bù đắp từ những phương diện khác.

Mà lúc này, Miêu Miêu vừa vặn đến học vẽ với chị dâu Bàng.

Mọi việc dần được giải quyết, Hồ Tú cũng không vội nữa, chỉ lo lắng người ta có sớm ra về không, bên ngoài lại vang lên tiếng

của Đường Vấn Lan.

Mẹ chồng và nàng dâu vô thức nghe ngóng.

Bên ngoài, Đường Vấn Lan cười nửa miệng: “Phi Yến, cô có chuyện gì sao? Đình Đình không có nhà, tôi vừa thấy cô ấy đi cùng với thím Tú và đứa bé.”

Đình Phi Yến cầm trên tay một cái bát, bên trong đựng vài miếng bánh do chính tay cô ta làm, nghe vậy hơi ngượng ngùng nói: “À, vậy ạ, cảm ơn chị. Hồi trưa thím Tú cho tôi một đĩa bánh táo, tối nay nhà tôi lại làm bánh, nên tôi muốn mang vài miếng cho thím Tú thử.”

Nghe vậy, Đường Vấn Lan trong lòng thầm lắc đầu trợn mắt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Những ngày qua, dù là nhà cô ta hay nhà Đình Đình, Đình Phi Yến đều không ít lần ghé thăm.

Dù mỗi lần đều không đến trắng tay, nhưng những gì họ cho đi chỉ càng nhiều hơn, ai bảo mỗi lần cô ta đều đến cùng con trai mình.

Ai có chút liêm sỉ, làm sao dám làm khổ miệng đứa trẻ?

Không phải Đường Vấn Lan là người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng cô ấy luôn cảm thấy Đình Phi Yến chỉ muốn dùng những thứ không đáng giá trong nhà để đổi lấy những thứ tốt đẹp của họ.

Dù sao người ta cũng đã từng gửi cả bánh rau dại, còn có vẻ ngượng ngùng khi nói rằng thu nhập của đàn ông thấp, nhà của không có gì đáng giá.

Còn chẳng phải than nghèo, khoe khổ một hồi, rồi lại nhắc đến chuyện thăng chức của chồng nhà mình?

Chưa kể lão Hình nhà cô ấy và đội trưởng Hoắc chỉ cần một phiếu chống lại hoặc đề cử, dù có thật sự có năng lực cũng không coi trọng kiểu người như Đinh Phi Yến.

Cô ta làm việc hết sức thiếu phóng khoáng, hơn nữa còn hay rơi nước mắt, chưa từng thấy ai nhờ vả người khác kiểu này.

Cô ấy lại không phải là mẹ của Đinh Phi Yến, sao phải xót xa cho cô ta?

Nghĩ vậy, Đường Vãn Lan liếc mắt nhìn đứa trẻ béo ú đến mức sắp mất hết cả ngũ quan mà Đinh Phi Yến dắt theo, phàn nàn: “Cô đến không đúng lúc rồi, trong nhà không có ai, mai hãy nói chuyện.”

Nói xong, cô ấy liền quay lưng vào nhà đóng cửa lại.

Thấy thế, Đinh Phi Yến vốn định đưa bánh trong tay tới, sầm mặt lại.

Cô ta đứng bất động tại chỗ, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng, mặt u ám, kéo đứa con bắt đầu làm ầm ĩ ra về.

Năm phút sau, cửa nhà lại bị gõ vang.

Lần này là Lận Đình ra mở cửa.

Cô và chị dâu Đường Vãn Lan nhìn nhau mỉm cười.

Đường Vãn Lan tự hào: “Chị biết ngay là em đang ở nhà.”

Lận Đình tràn đầy ngưỡng mộ: “Vẫn là chị thông minh, em còn đang băn khoăn không biết lát nữa phải giải thích thế nào, không ngờ chị đã nghĩ ra cơ sẵn rồi.”

Đường Văn Lan cười tươi rói: “Phải, dù chị không thích học, nhưng đầu óc lại rất linh hoạt.”

Một bên khác, Đinh Phi Yến trở về nhà.

Thấy chồng đã ăn xong, đang thoải mái nghe máy ghi âm với đôi chân dang rộng, tâm trạng của cô ta càng tệ hơn.

Nhưng cô ta không dám nổi giận với chồng, thay vào đó, “rầm!” một tiếng, bát trong tay được đặt mạnh lên bàn.

Sau đó, cô tát vào má của đứa con gái đang lau bàn, mắng: “Mày lau cái gì thế? Không thấy chỗ kia chưa sạch à?”

Đã 14 tuổi rồi, nhưng Phòng Đại Nha vẫn gầy gò đến mức đáng sợ, không hề có sức sống và thân hình nầy nỏ như những cô gái cùng tuổi.

Bị đánh không rõ lý do, cô bé không hề phản ứng gì, chỉ cắn môi, cúi đầu, im lặng tiếp tục công việc.

Phòng Thủy Căn nhăn mày, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Anh ta không phải thương cô bé, chỉ là không thích vợ mình không đủ dịu dàng.

Trước mặt trụ cột của gia đình, Đinh Phi Yến lại kìm nén cơn giận, sai Đại Nha đi múc cơm cho mình và con trai, rồi mới rơi nước mắt như thường lệ: “Em chỉ tức giận vì chị dâu Đường coi thường người khác. Anh không biết đâu, vừa rồi cô ta suýt nữa là nhìn em bằng lỗ mũi rồi, có gì hơn người chứ? Chồng cô ta không phải chỉ là chính ủy Đoàn 1 thôi sao? Đợi khi anh trở thành lũ trưởng, xem cô ta còn dám tự cao tự đại không.”

Dù Phòng Thủy Căn thích nghe những lời này, nhưng anh ta càng hiểu không dễ dàng gì để ngồi vào vị trí lũ trưởng.

Chưa nói đến chức lữ trưởng, hiện giờ một chức cấp phó đoán đã có tám, chín người tranh giành.

Nghĩ vậy, Phòng Thủy Căn nhăn mày: “Đừng khóc nữa, anh biết đạo này em vất vả, phía đoán trưởng Hoắc nói sao? Em và Lận Đình thế nào?”

Biểu cảm của Đinh Phi Yến cứng lại, buồn bã nói: “Chị dâu Lận không ở nhà, chị dâu Đường nói cô ta đưa con đi học ở nhà lữ trưởng.”

Nghe vậy, Phòng Thủy Căn vừa ghen tị vừa khinh bỉ: “Học hành cái gì? Chẳng qua cũng chỉ là cách khác để mưu cầu mục đích, em cũng nên học hỏi, nhìn xem vợ đoàn trưởng Hoắc mới đến được mấy ngày? Đã thân thiết với chị dâu Bằng rồi.”

Nghe những lời này, Đinh Phi Yến mới suy nghĩ ra ý, rồi khinh thường nói: “Thật không ngờ, Lận Đình lại có tâm kế như vậy... Ôi, ông xã, mình cũng gửi Tiểu Bảo qua đó xem sao?”

Phòng Thủy Căn liếc nhìn cậu con trai đang cầm bánh ăn, mặt lem luốc dầu mỡ, rồi lặng lẽ quay đi.

Trong khi đó, ở nhà bếp, Đại Nha lén giấu một cái bánh bao, dự định tối chia sẻ với em gái, cô bé mĩa mai nhếch mép.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình hoàn toàn không biết về những suy đoán ác ý mà vợ chồng Đinh Phi Yến dành cho mình.

Dĩ nhiên, biết rồi cũng không để tâm.

Sáng hôm sau, cô ra khỏi nhà sớm hơn bình thường nửa tiếng.

Trước tiên, cô ghé phòng thông tin gửi gói hàng về quê nhà, sau đó mới đến trường.

Sau hơn nửa tháng, Lận Đình đã hoàn toàn thích nghi với cuộc sống giảng dạy.

Mối quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt, cô còn kết bạn được nữa.

Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ, bởi vì cô không phải là vàng, đầu óc của Lưu Văn Diễm cũng không giống người thường.

Mỗi khi nhìn thấy cô, mắt không phải là mắt, mũi không phải là mũi.

Chương 92: Chương 92

Như lúc này đây, nhìn thấy người kia từ xa lườm mình một cái, kèm theo một tiếng hừ lạnh, Lận Đình đã không còn chút xao động nào nữa.

Ngược lại, người bạn mới làm quen đi bên cạnh cô, chị dâu của gia đình đoàn trưởng Đoàn 3 - Cố Phương có chút không nhìn nổi: “Lưu Văn Diễm cả ngày cau có có mệt không? Cô có tính tình tốt, chứ nếu là tôi, tôi đã hừ lại rồi.”

Lận Đình cười khẽ: “Chủ yếu là hàng ngày cô ta đều như vậy, cũng chẳng có gì mới mẻ, tôi đã quen rồi.”

Đoàn trưởng Đoàn 3 dù đã 35 tuổi, nhưng Cố Phương mới chỉ 24 tuổi, tính cách còn mang nét nhầy nhót của người trẻ, nghe vậy không nhịn được lắm bầm: “Quan trọng là lườm một cái cũng mệt phải không? Với đôi mắt nhỏ của cô ta, nếu không chú ý nhìn, ai biết cô ta đang lườm.”

“Phụt... Câu này cô đừng nói lung tung.” Lận Đình cười phá lên rồi vội vã nhắc nhở.

Cố Phương khẽ hừ một tiếng: “Tôi biết, dù Lưu Văn Diễm có nghe được đi nữa tôi cũng không sợ, cô ta cũng không ít lần chế giễu sau lưng là tôi lùn.”

Câu này Lận Đình tin, gia đình đoàn trưởng Đoàn 3 rất mạnh, Cố Phương cũng xuất thân từ gia đình cán bộ.

Dầu vậy... Lận Đình nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, lòng nghĩ, đáng người nhỏ nhắn đáng yêu biết bao.

Cố Phương nheo mắt: “Vừa rồi cô nhìn tôi cái gì vậy?”

Sao giống hệt cái nhìn của chồng cô ấy khi khen cô ấy nhỏ nhắn dễ thương? Trời mới biết đối với người cực kỳ coi trọng chiều cao như cô ấy, khen nhỏ nhắn dễ thương như là chửi cô ấy lùn!

Lận Đình ánh mắt chân thành: “Không có gì... À, Hoắc Tiểu nhà tôi đến đón tôi rồi.”

Cố Phương nghi ngờ mình đang bị đánh lạc hướng, nhưng vẫn không thể không liếc nhìn về phía cửa lớn. Đúng như dự đoán, đoán trưởng Hoắc đang đứng thẳng tắp tại cửa, bên cạnh anh, người đàn ông có khí chất học thuật không ai khác chính là chồng cô ấy, Ôn Vinh Hiên.

Bỗng nhiên, sau nửa tháng chưa gặp chồng, Cố Phương vội vàng chạy đến, miệng không ngừng gọi: “Anh Vinh Hiên!”

Nghe thấy tiếng gọi, phản ứng của Ôn Vinh Hiên thì Lận Đình không biết, nhưng cảm giác tê dại trên da đầu cô lại rất rõ rệt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù sao thì Hoắc Tiểu nhà cô cũng có chấp niệm với việc gọi “anh Tiểu”.

Quả nhiên, khi Lận Đình vội vàng tiến đến cửa, cố gắng nhìn chăm chăm vào chồng mình, cô không ngạc nhiên khi thấy vẻ trông đợi trong mắt anh.

Lận Đình: “...”

Cô hơi nhếch mép, trước mặt người ngoài luôn giữ thể diện cho chồng, gọi một tiếng: “Anh.”

Trong lòng cô nghĩ, một ngày nào đó phải to tiếng gọi “anh trai” cho bằng được, làm anh phát ngấy luôn!

Hoắc Tiểu hài lòng, anh theo thói quen vươn tay lấy chiếc túi đeo vai của vợ, lúc này mới cười nhẹ: “Về nhà chứ?”

Lận Đình gật đầu, quay lại nhìn về phía Cố Phương thì mới nhận ra cô ấy đã đi xa vài bước.

Dáng đi của cô ấy nhẩy nhót làm sao, dường như hoàn toàn quên mất người bạn mới kết giao.

Thấy vậy, không muốn làm phiền cuộc đoàn tụ của họ, Lận Đình cũng không đi theo mà bắt đầu hỏi chồng mình về chuyến đi này, có gặp phải chuyện gì không...

Cả hai vừa đi vừa cười đùa, không mất bao lâu đã thấy khu nhà ở của gia đình mình.

Khi bước vào nhà, cô ôm hôn cặp song sinh của mình, thấy chồng đưa cho mình hai bộ quần áo.

Lận Đình đánh giá kích thước: “Dành cho em à?”

Hoắc Tiểu: “Ừm, tranh thủ ghé qua tòa nhà bách hóa lớn mua.”

Anh nói về cửa hàng lớn nhất ở trung tâm thành phố, chỗ đó có đủ mọi thứ, kiểu dáng quần áo đa dạng, hiếm khi đi qua, nên nghĩ đến việc mua quà cho mẹ và vợ con.

Về việc chồng tự nguyện mang quà về, Lận Đình khá ngạc nhiên, nhưng cảm xúc chủ đạo vẫn là niềm vui sướng.

Cô lập tức cầm lấy bộ quần áo, đem so dáng trên người mình.

Ngoài dự đoán, Hoắc Tiểu đã tặng cho cô một bộ thanh niên xung phong màu xám đậm.

Chỉ cần nhìn vào đường may và dáng vẻ của bộ đồ, cô đã có thể tưởng tượng ra nó đẹp đến nhường nào khi mặc lên người.

Điểm then chốt là kích cỡ của bộ quần áo cũng vừa vặn.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lại nhìn chồng mình, hỏi: “Làm sao anh biết được số đo của em?” Sau đó lại thêm một câu tò mò: “Sao anh lại chọn màu này?”

Thấy vợ thực sự thích món quà, Hoắc Tiểu cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nói: “Anh đoán mò thôi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thực tế không phải vậy, anh đã mất dầy may dạn, nhờ một người bán hàng có vóc dáng tương tự vợ mình thử giúp.

Về màu sắc... kể từ khi biết được tình hình chung của mười năm sau qua lời kể của Vương Tú Cẩm, anh đã có ý định loại bỏ những thứ không nên xuất hiện trong nhà, tự nhiên anh cũng không chọn những màu sắc chói lọi cho vợ.

Có điều, anh không định kể chuyện này cho gia đình, để tránh làm họ hoảng sợ.

Lận Đình không biết câu chuyện phía sau, đang hân hoan cầm quần áo chuẩn bị vào phòng ngủ thử, thì nghe thấy tiếng mẹ chồng có phần khinh thường: “Mẹ đã nói nhóc Tiểu không có mắt nhìn, chọn cái gì không chọn, lại chọn màu già nua thế này? Sao không chọn cái hoa nhỏ, hoặc màu đỏ thắm? Màu đỏ mới làm người ta trông xinh đẹp.”

Lận Đình...”Con thích kiểu này.”

Cô không muốn màu đỏ thắm, cũng không muốn hoa nhỏ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chiều tàn rồi lại đến bình minh.

Chỉ trong chớp mắt, một tuần lễ lại trôi qua, khi áo khoác dày được thay bằng quần áo mỏng manh, mùa xuân rực rỡ đã chính thức bước vào thời kỳ đầy sức sống.

Lận Đình luôn lo lắng cho quê nhà, cuối cùng cũng đón nhận tin tốt khi tháng Tư về. Chị cả Lận Tương của cô đã thành công ly hôn.

Trong khi đó, Triệu Khải và Uông Mai Mai bị coi là trường hợp điển hình, sau một tuần lễ bị chỉ trích và giáo dục nơi công cộng, cuối cùng cũng bị kết án lao động cải tạo mười năm.

Điều đáng mừng hơn là, vì là bên bị hại và có sự bảo vệ của gia đình, vụ ly hôn của Lận Tương không nhận quá nhiều chỉ trích.

Điều duy nhất đáng lo ngại là, cha mẹ của Triệu Khải thỉnh thoảng lại đến nhà họ Lận khóc lóc, muốn giành lấy đứa trẻ.

Có điều, nhà họ Lận không phải dễ bắt nạt, Lận Đình cũng không quá lo lắng.

Bên cạnh đó, vở kịch cạnh tranh chức vụ ồn ào tại khu nhà ở gia đình cuối cùng cũng hạ màn.

Điều bất ngờ là, người cuối cùng nhận chức vụ tham mưu trưởng cấp phó đoàn không phải là một trong những sĩ quan cạnh tranh khốc liệt nhất.

Mà là một nhân viên được điều động từ bên ngoài.

Khi thông báo được đưa ra, cả gia đình Lận Đình lẫn gia đình Đường Văn Lan đều trở nên vắng lặng.

Ngược lại, Hoắc Tiếu và chính ủy Hình lại bận rộn hơn bao giờ hết.

Bởi lẽ, tính cả Hoắc Tiếu, đây đã là lần thứ hai có người được điều động ngoài kế hoạch trong năm nay.

Không thể nói rằng các sĩ quan dưới quyền không có ý kiến.

Chương 93: Chương 93

Nói một cách khó nghe, trong quân đội không thiếu nhân tài, sao lại không thăng chức cho người trong ngành mà lại liên tục để người ngoài hưởng lợi.

Chính vì vậy, dù tham gia cuộc cạnh tranh này hay không, các sĩ quan đều có phần bất mãn.

Vì điều này, Hoắc Tiểu và Hình Quốc Cường phải đảm nhận thêm không ít công việc.

Song, những chuyện này Lận Đình không cần phải lo lắng, cô cũng không thể giúp được gì.

Lúc này, cô đang ngồi tại bàn làm việc, vừa chấm bài kiểm tra hàng tháng, vừa lắng nghe các đồng nghiệp bàn tán về vị tham mưu trưởng mới từ trên trời rơi xuống:

“Nghe nói mới 26 tuổi thôi, tuổi trẻ tài cao! Chẳng kém chồng cô Lận đâu.”

“Tôi còn nghe nói người ta sinh ra trong một gia đình cán bộ.”

“Chẳng trách, tuổi còn trẻ mà đã đè bẹp bao người, theo tôi, không phải ai cũng như đoàn trưởng Hoắc, dùng bản lĩnh thật sự.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Lời này không đúng, làm sao có thể đánh giá năng lực của một người qua xuất thân được? Biết đâu người ta thực sự có tài.”

“Đúng vậy, không có bằng chứng thì không thể vội vàng kết luận.”

“Thật là trùng hợp, lúc vị tham mưu trưởng mới đến đơn vị, tôi vừa lướt qua đã nhìn thấy, không nói ngoa, trông rất điển trai, chẹp chẹp chẹp... Nếu chưa kết hôn, chắc hẳn sẽ rất được săn đón.”

“Ha ha... Nếu thật sự độc thân, chắc hẳn không ít cô gái đã bị rung động...”

Lời nói đến đây, mọi người dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên cùng nhau im lặng.

Trong khoảnh khắc này, không khí như bị đóng băng.

Cuối cùng cũng có người chủ động chuyển chủ đề sang hướng khác, không khí mới lại trở nên sôi nổi.

Ngồi cạnh Lận Đình, Châu Phương cúi đầu xuống, giọng thì thầm: “Những người này chắc hẳn đang nghĩ đến Lưu Văn Diễm.”

Lận Đình không hề tham gia vào cuộc thảo luận, tỏ vẻ hoài nghi: “Lưu Văn Diễm không phải vẫn đang theo đuổi trại trưởng Tào sao?”

Nhưng cô nghe Hoắc Tiểu nhà mình nói rằng, mối tình ấy giờ đã trở nên kín đáo hơn nhiều, có lẽ là giấu chính ủy Lưu.

Châu Phương lườm một cái: “Cô ngốc à? Đàn ông chưa vợ, đàn bà chưa chồng, nghe nói tham mưu trưởng mới không chỉ đẹp

traí, gia thế tốt mà còn trẻ, Lưu Văn Diễm đòi người theo đuổi cũng không phải không thể.”

Lận Đình không đáp lại, dù sao cũng là chuyện không có căn cứ.

“Nhưng Lưu Văn Diễm cũng ngốc thật, khi theo đuổi ai, tính tình không phải càng tốt thì càng dễ dàng sao? Dù sao cũng phải lừa được người ta về tay trước đã chứ?”

Nghe thế, Lận Đình nghi ngờ nhìn người bên cạnh.

Châu Phương bị nhìn chằm chằm cảm thấy mất tự nhiên, liền lúi lại: “Nhìn... nhìn cái gì?”

Nhìn thấy cô khá là có kinh nghiệm đấy...

Mặc dù trong lòng không khỏi buồn cười, Lận Đình vẫn giữ thái độ nghiêm túc, nói một cách có phần bất lực: “Vì Lưu Văn Diễm mà cô lo lắng quá mức, bài kiểm tra đã chấm xong chưa?”

Châu Phương nở nụ cười: “Dù sao hai ngày nữa học sinh cũng sẽ biểu diễn cho các chiến sĩ quân đội, tất cả thời gian đều dành cho việc tập luyện, có gì phải vội vàng đâu, đúng không? Tôi nói này, sao cô không hề tò mò về vẻ ngoài của vị tham mưu trưởng mới đến vậy?”

Lận Đình tất nhiên cũng có lòng tò mò, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng đáp: “Có gì đáng để tò mò chứ? Không phải cũng chỉ là hai mắt một mũi, sao có thể đẹp bằng Hoắc Tiểu nhà tôi được?”

Châu Phương bật cười, vội vàng lúi lại, miệng vẫn không quên cà khịa: “...Cô thật không biết xấu hổ.”

Lận Đình cong mắt mỉm cười... Cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Vị tham mưu trưởng mới được mọi người vô cùng tò mò.

Tối hôm đó, Lận Đình đã thấy được diện mạo thực sự của vị tham mưu trưởng.

Về nhà sau giờ tan học, cô ngồi cùng mẹ chồng đang trồng rau ngay tại cửa nhà.

Đầu tháng Tư, chính là thời điểm trồng các loại rau như dưa chuột, đậu bắp, cà tím, cà chua, mướp.

Đây cũng là lúc thể hiện ưu điểm của việc sống trong nhà tầng, ít nhất là không phải đi xa đến hai dặm để đến khu vực trồng rau do quân đội phân chia.

Mỗi ngôi nhà tầng đều có không gian sẵn có ngay trước cửa.

Mẹ chồng là người khá kỹ tính, thời bấy giờ trồng hoa sẽ bị chỉ trích là có lối sống tiểu tư sản, lãng phí đất đai.

Bà đã quy hoạch khoảng trống trước cửa thành 12 ô vuông vức, mỗi ô lại trồng một loại rau khác nhau.

Dù cây con mới chỉ nhú, nhưng Lận Đình đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng cây lớn lên xanh tươi, rục rờ sức sống.

Đặc biệt là dưa chuột, mướp, đậu bắp khi bắt đầu nở hoa mang gai, chắc chắn không kém cạnh vẻ đẹp rục rờ của hoa tươi.

Đúng lúc ấy, Hoắc Tiểu dẫn theo một vị sĩ quan mặc áo khoác bốn túi có vẻ ngoài lạ lẫm trở về.

Lận Đình cầm chiếc xẻng nhỏ, tay vẫn dính đất.

Có điều khách đến thăm, thái độ nhiệt tình vẫn là điều không thể thiếu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì vậy, trong khi đỡ mẹ chồng đứng dậy, cô cũng nhìn về phía chồng, cười nói: “Anh đã về rồi à, vị này là?”

Hoắc Tiểu giới thiệu hai bên: “Đây là đồng đội của anh, Đồng Sính, tham mưu trưởng mới tới.” Nói xong, anh lại quay sang nói: “Đây là mẹ tôi, cậu gọi bà là “thím Tú” cũng được, đây là vợ tôi, Lận Đình, gọi là “chị dâu”.”

Nghe xong, Lận Đình ngạc nhiên nhú mày.

Không vì điều gì khác, chỉ vì giọng điệu của chồng quá thân mật. Hoắc Tiểu không phải người dễ gần, lẽ nào hai người này đã quen biết từ trước?

Quả nhiên, Đồng Sính cười tươi, lộ ra hàm răng trắng: “Chào thím Tú, chào chị dâu! Cháu là Đồng Sính, mọi người cứ gọi cháu là Tiểu Đồng. Cháu và anh Hoắc đã thân nhau vài năm rồi.”

Điều này thật bất ngờ, trong khi mẹ chồng đang nhiệt tình chào hỏi khách, Lận Đình không kìm được liền nhìn Đồng Sính thêm vài lần.

Một là tò mò về người bạn mà chồng quen biết, hai là Đồng Sính quả nhiên có ngoại hình ưa nhìn, cao ráo, vẻ ngoài rạng rỡ, chính là kiểu người được lòng người lớn tuổi.

Chỉ vài câu nói mà bên mẹ chồng đã cười tươi rói.

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Thấy vợ mắt như dán vào người khác, Hoắc Tiểu giả vờ vô tình che chắn trước mặt cô, cúi đầu hỏi.

Bị che mất tầm nhìn, Lận Đình vô thức nghiêng đầu: “Nghe nói tham mưu trưởng mới rất đẹp trai, em hơi tò mò thôi.”

Hoắc Tiểu mím môi: “VẬY ĐÃ NHÌN RÕ CHƯA?”

Khi mới lấy lại tinh thần từ sự ngỡ ngàng, Lận Đình ngược nhìn vào khoe môi mím chặt của chồng, cố tình nói: “Quả nhiên rất đẹp trai, trông có vẻ rất hay cười.”

Hoắc Tiểu: “...”

Anh quay người vào nhà.

Thấy vậy, Lận Đình không nhịn được cười, nhưng vẫn theo sau, tò mò hỏi: “Anh và đồng chí Đồng Sính thật sự là bạn thân sao? Trước đây cùng một đơn vị à? Sao trước giờ anh không kể?”

Hoắc Tiểu bước nhanh hơn.

Lận Đình: “...” Nhịn cười đến nội thương.

Khi khách đến, những món đã chuẩn bị sẵn dường như đã không đủ.

May mà nhà còn dự trữ, nhưng cá muối không kịp chế biến.

Thế là, thêm một món trứng chiên hẹ và lạp xưởng xào ớt xanh.

Đợi hai mươi phút sau bữa cơm bắt đầu, cũng coi như khá chỉnh tề.

Chương 94: Chương 94

Đồng Sính là một người nói nhiều và hướng ngoại, suốt buổi không để lúc nào ngắt quãng.

Anh ấy cũng là người thông minh biết điều chỉnh mức độ thân mật, dù cho lời nói có nhiều đến mấy, cũng không làm người khác cảm thấy khó chịu.

Thật phải nói, đó cũng là một tài năng.

Đồng thời, khi Lận Đình không ngại chia sẻ với đối phương rằng cha cô là lý trưởng của một đơn vị quân đội, cô cũng biết được gia đình của Đồng Sính quả thật rất tốt.

Anh ấy không phải là đồng đội cũ của chồng cô, mà là bạn học cùng khóa tại học viện quân sự.

Họ còn ở cùng một phòng, đã cùng nhau sống và chia sẻ bao nhiêu kỷ niệm trong ba năm.

Điều này giải thích vì sao hai người với tính cách trái ngược hoàn toàn có thể trở thành bạn thân.

“Chị dâu à, chị không biết đâu, lão Hoắc ngày nào cũng cau có, trông như ai đó nợ anh ấy tiền vậy. Ban đầu em không quen, cứ thường xuyên chọc ghẹo anh ấy.”

Lận Đình nghe một cách nghiêm túc, nghe xong cô liếc nhìn chồng bên cạnh rồi tò mò hỏi: “Rồi sau đó hai người thế nào mà lại thân nhau?”

Hoắc Tiểu lạnh lùng liếc mắt về phía người anh em: “Cơm không đủ bít miệng sao?”

Sau khi cảnh cáo xong, anh lại gấp một miếng lap xưởng cho vợ: “Ăn cơm đi.”

Cũng là một cách bảo ai đó im lặng, nhưng giọng điệu của anh đã dịu đi vài phần, khiến Đồng Sính cảm thấy ê răng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ai ngờ được, Hoắc Tiểu thường lộ vẻ hung hăng, lại như biến thành người khác khi kết hôn, trông anh yêu chiều vợ thế kia cơ mà.

Không, có lẽ anh không thay đổi, ít nhất với bản thân mình anh vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng.

\

Đồng Sính cảm thấy không công bằng, bất chấp cảnh cáo, anh ấy tiếp tục nói: “Chị dâu à, chị không biết lão Hoắc hung dữ thế nào đâu, ban đầu anh ấy không để ý đến em, sau bị em làm phiền mãi, cuối cùng đánh em một trận, em kết bạn với anh ấy chỉ vì bị bạo lực ép buộc.”

Câu nói này có phần thật phần giả. Đồng Sính dù có vẻ nhiệt tình và phóng khoáng, nhưng thực tế lại rất kiêu ngạo. Ban đầu, anh ấy thực sự phục sức mạnh của Hoắc Tiểu, nhưng dần dần cũng thực sự ngưỡng mộ đối phương, từ đó trở thành bạn bè.

Điều anh ấy không nói là lần này chuyển đến đây là do chỉ thị của người lớn trong nhà, đến đây để chiếu cố huyết mạch của thủ trưởng cũ của cha.

Nghĩ tới đây, Đồng Sính lặng lẽ nhìn lại cặp song sinh mà không để lộ chút dấu vết nào.

Anh ấy cảm thấy yên tâm, nhưng không khỏi cảm khái giáo dục thật tốt.

Hắn là công lao chủ yếu thuộc về các chị dâu và thím Tú.

Quả nhiên, người có tài năng thì mọi mặt đều xuất chúng, ngay cả việc lấy vợ, lão Hoắc cũng chọn được người xuất sắc.

Lận Đình không biết Đồng Sính chuyển tới đơn vị này còn có lý do khác, cô chỉ đơn thuần vui mừng vì chồng mình có thể làm việc cùng bạn thân.

Cô gấp một miếng thức ăn mà chồng mình thích, mỉm cười nói: “Món này là em làm, thử xem có tiến bộ không.”

Hoắc Tiểu mỉm cười, sau khi cho miếng thức ăn vào miệng, nhai mấy cái, liền khen ngon.

Lận Đình rất hài lòng, liền gấp thêm vài miếng: “Ngon thì ăn nhiều vào.”

Đồng Sính: “...” Càng ghen tị với lão Hoắc.

Do những ngày này trường tổ chức biểu diễn, Lận Đình không cần chuẩn bị bài giảng, tối đó cô đã đi rửa mặt rồi trườn lên giường.

Đang đọc sách mà cảm thấy có phần buồn ngủ, bỗng nhiên người đàn ông ướm đầm bước vào phòng.

Lận Đình thấy chồng mình cởi trần, người còn đọng nước, không khỏi nhú mày: “Anh lại tắm nước lạnh à?”

Hoắc Tiểu vừa lau đầu vừa tiến về phía giường, ngồi xuống rồi mới nói: “Tắm nước lạnh tiện lợi, anh cũng không thấy lạnh.”

Lận Đình không tin, cô vén chăn lên ngồi sau lưng chồng, cầm lấy chiếc khăn tắm để lau đầu cho anh, miệng vẫn không đồng

ý: “Nếu sau này bị cảm lạnh anh tự đi mà chịu. Đúng rồi, người già còn nói, nếu không giữ ấm, đến khi tuổi cao sẽ bị chứng đau mỗi.”

Hoắc Tiểu híp mắt tận hưởng sự chăm sóc của vợ, bật cười khẽ khi nghe lời nói của cô: “Yên tâm, dù chân anh có tê cứng, anh vẫn có thể ôm em.”

Khoác lác... Lận Đình lặng lẽ bấu môi.

Không nghe thấy phản hồi từ vợ, Hoắc Tiểu quay đầu lại.

Lận Đình dừng động tác đang làm: “Em chưa lau xong, có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt phượng đẹp của Hoắc Tiểu híp lại: “Em thấy anh đẹp trai, hay là cậu ta đẹp trai hơn?”

“Anh nói ai? Cậu ta là ai?” Lận Đình chưa kịp phản ứng.

Hoắc Tiểu mím môi, miễn cưỡng thốt ra hai chữ: “Đồng Sính.”

Lận Đình cảm thấy da đầu căng thẳng, vội vàng giải thích: “Anh đẹp trai hơn, Đồng Sính không phải do em nói đẹp trai, là đồng nghiệp nói.”

Hoắc Tiểu vươn tay ôm chặt cô vào lòng, đôi mắt phượng híp lại càng sâu: “Em còn bàn với đồng nghiệp đàn ông nào đẹp trai à? Đồng nghiệp nào vậy?”

Lận Đình: “...”

Biết thế không trêu chọc anh ấy nữa, Lận Đình giã không ra, khóc không ra nước mắt.

Bỗng nhiên, như nhớ ra điều gì đó, Lận Đình kìm nén sự nóng bừng trên tai, ngọt ngào dỗ dành: “Anh trai đẹp trai nhất...”

Chưa bao giờ được vợ gọi như vậy, Hoắc Tiểu cảm thấy toàn thân tê dại trong nháy mắt.

Thấy anh đột nhiên đứng yên như tượng, Lận Đình lại cảm thấy không còn xấu hổ nữa.

Cô nhân lúc này lui về phía sau, kìm nén tiếng cười, lại nói: “Anh trai đẹp nhất. . .”

Sau đó, khi Lận Đình vừa rời khỏi vòng tay chồng, cảnh tượng trước mắt bỗng nhoà đi, khi tỉnh lại, cô đã bị sự nhiệt tình của chồng đè xuống. . .

“...Họ Hoắc! Anh lại cần em... Ừm...”

“Gọi anh trai!”

Vân Mộng Hạ Vũ

...Gọi cái đầu anh!

Hôm trước quậy phá quá mức, ngày hôm sau, Lận Đình vội vã đến trường với tốc độ cực nhanh.

Không còn cách nào khác, hiệu trưởng Hoàng đã đặt ra những quy tắc nghiêm ngặt, không phạt tiền khi đến muộn không lý do, nhưng phải viết kiểm điểm và đọc to trước mặt tất cả các giáo viên trong văn phòng.

Để tránh mất mặt, khi vừa kịp chạy vào văn phòng trong phút chót, Lận Đình vừa thở hổn hển vừa hối tiếc rằng ngày hôm qua mình đã quá nhẹ tay.

“Ngủ quên à?” Cố Phương rót một tách trà từ bình giữ nhiệt, đưa cho cô: “Sáng nay tôi rửa cốc, tiện tay rửa luôn cốc của cô, nó sạch đấy.”

Lận Đình gật đầu, coi như đã trả lời câu hỏi của Cố Phương, nhận lấy cốc trà: “Cảm ơn.”

Cố Phương xua tay, không mấy để tâm: “Có gì đâu mà cảm ơn, cô cũng giúp tôi rửa nhiều lần, tôi cũng ăn không ít đồ của cô.”

Nghe vậy, Lận Đình cười, từ túi xách lấy ra một hộp gỗ đưa cho cô ấy: “Đây, phần hôm nay của cô.”

Thật buồn cười khi nghĩ lại, hai người trở nên thân thiết không phải vì bàn làm việc của họ kề nhau, mà là vì những món ăn vật mẹ chồng làm.

Thời này, đồ ăn ngon không nhiều, bà Hồ Tú lại có tay nghề nấu ăn rất tốt, luôn biến tấu để làm đồ ăn cho con dâu và các cháu.

Điều này khiến Cố Phương phát thèm, sau đó nhờ chia sẻ những món ăn vật ấy mà họ nhanh chóng thiết lập được một tình bạn tốt đẹp.

Chương 95: Chương 95

Dĩ nhiên, Cố Phương cũng không phải là người thích lợi dụng người khác, cùng lúc nhận món ăn, cô ấy cũng đưa cho Lận Đình một thanh sô-cô-la: “Này, cầm lấy, đây là anh Vinh Hiên nhà tôi mới mang về hôm qua.”

Nói xong, cô ấy lại dịch chiếc ghế của mình lại gần hơn, thấp giọng nói: “Tôi mới nghe nói, vị tham mưu trưởng nhảy dù xuống Đoàn 1 kia, hôm qua đã đến nhà cô ăn tối phải không? Người thế nào? Có độc thân không?”

Tin đồn lan truyền thật nhanh, Lận Đình vừa cho chiếc sô-cô-la quý hiếm vào túi, định mang về nhà chia sẻ với cả gia đình, lúc này mới bất đắc dĩ nói: “Có đến, dù sao cũng là cấp dưới của Hoắc Tiểu, chắc là độc thân, không nghe nói có gia đình.”

Cố Phương hỏi: “Sao cô chưa nói đến điểm quan trọng? Trông có đẹp trai không?”

Nghe lời này, Lận Đình bỗng nghĩ đến người đàn ông đêm qua đã ghen lồng lộn chỉ vì cô đã khen người khác đẹp trai. Cô cảm thấy eo mình lại bắt đầu đau, ho nhẹ một tiếng, thẳng thắn nói: “Rất đẹp trai.”

Dù anh ấy không phải kiểu người cô thích, nhưng quả thực là một anh chàng đẹp trai, lông mày rậm, đôi mắt to, tràn đầy sức sống.

Cố Phương mắt sáng lên, vừa định buôn dưa thêm vài câu thì thấy hiệu trưởng bước vào.

Cô ấy vội vàng “vù” một cái ngồi lại chỗ cũ, lưng thẳng tắp.

Lận Đình: “...”

Lận Đình đang kìm nén tiếng cười thì thấy hiệu trưởng đi về phía mình.

Hiệu trưởng Hoàng nói: “Cô giáo Tiểu Lận.”

Lận Đình vội vàng đứng dậy: “Hiệu trưởng.”

Hiệu trưởng Hoàng giơ tay: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Không thể nào có chuyện lãnh đạo đứng mà mình ngồi, Lận Đình chỉ cười hỏi: “Hiệu trưởng tìm tôi có việc gì ạ?”

Nghe lời này, hiệu trưởng Hoàng cũng trở lại vấn đề chính: “Thế này, tới ngày mai học sinh sẽ biểu diễn cho các chiến sĩ, tôi thấy cô giáo Lưu Văn Diễm chuẩn bị chưa tốt lắm, nhớ lại trước đây cô hát khá hay, cô có thể đến giúp một tay được không?”

Lận Đình: “...” Chắc chắn sẽ âm ỉ mất thôi.

Lận Đình không muốn tự chuốc lấy phiền phức, nên từ chối khéo léo: “Thực ra tôi hát cũng chỉ bình thường thôi, hơn nữa màn hợp xướng lần này cũng là quyết định đột xuất, thiếu thời gian chuẩn bị nên có sai sót là điều bình thường.”

Sau khi trở thành giáo viên trung học cơ sở trong quân đội, Lận Đình mới dần hiểu ra, học sinh ở đây khác biệt rõ rệt so với học sinh bình thường.

Chẳng hạn, mỗi dịp hè, học sinh thường được đưa vào doanh trại để theo huấn luyện tân binh trong hai tuần.

Học sinh còn có các tiết học về quân sự hàng tuần.

Lần này, chiến sĩ của Doanh trại 2 Đoàn 1 thực hiện nhiệm vụ cứu hộ trở về, quân đội theo thường lệ tổ chức lễ khen thưởng.

Lúc này, ngoài các tiết mục do đội tuyên truyền của quân đội trình diễn, các trường tiểu học và trung học cũng sẽ đóng góp hai tiết mục, nhằm tăng cường cảm giác thuộc về và tự hào về quân đội cho các em nhỏ.

Mà người phụ trách tổ chức lần này, đương nhiên là giáo viên dạy nhạc Lưu Văn Diễm.

Lận Đình rất rõ ràng về thái độ thù địch của đối phương dành cho mình. Mặc dù không đến nỗi sợ hãi, nhưng cũng không muốn tự mình tìm rắc rối.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hiệu trưởng Hoàng không biết những e ngại trong lòng Lận Đình, càng không rõ mối bất hòa giữa hai người, chỉ nghĩ rằng cô giáo Tiểu Lận đang khiêm tốn, vẫn cười an ủi: “Không cần quá khiêm tốn đâu, tôi đã nghe cô hát rồi, cũng không cần cô làm gì cả, chỉ là phụ giúp giáo viên Tiểu Lưu một chút thôi.”

Nói xong, ông lại nhìn về phía Cố Phương bên cạnh: “Tôi nhớ cô giáo Tiểu Cố trước đây ở đoàn văn công, cô cũng đi xem thử đi.”

Trong lòng Cố Phương thâm la hét... Cô ấy làm công tác văn phòng ở đoàn văn công mà thôi!

Nhưng... khi lời nói của hiệu trưởng đã đến mức này, cũng không tiện nói thẳng ra rằng giữa họ có mâu thuẫn.

Cuối cùng, hai người liếc mắt nhìn nhau, đành chấp nhận một cách miễn cưỡng.

Sau khi lãnh đạo hài lòng rời đi, Lận Đình và Cố Phương không ngạc nhiên khi bắt gặp ánh mắt đồng cảm của những giáo viên

khác.

Lưu Văn Diễm đáng sợ như thế!

Người dân coi trọng giáo dục.

Trẻ em là tương lai của đất nước.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù những năm gần đây nhiều trường học bị buộc phải lơ là, nhưng trong quân đội vẫn luôn được coi trọng.

Vì vậy, bộ phận quản lý giáo dục luôn được hỗ trợ tài chính đầy đủ.

Lận Đình và Cố Phương đi qua hành lang dài xây bằng gạch đỏ, đến lớp học ở phía trước.

Nơi đây thường vắng vẻ, nhưng mỗi khi có hoạt động tập thể, học sinh lại tập trung tại đây để luyện tập.

Dù không có rèm che và ghế dài, không phải là một hội trường chính thức, nhưng trong thời đại này, điều đó cũng đã được coi là chu đáo.

Khi hai người đến, họ tưởng tượng sẽ thấy một cảnh tượng mọi người tập trung luyện tập hợp xướng.

Thực tế lại hoàn toàn trái ngược, căn phòng có thể được mô tả là hỗn độn.

Ở giữa sân khấu, một nhóm nữ sinh tụm lại, có vẻ như đang an ủi và khích lệ ai đó.

Còn những học sinh khác thì tản ra khắp nơi, hoặc ngồi lơ đãng, hoặc tức giận đối đầu với Lưu Văn Diễm đang trong trạng thái gà chọi.

Lận Đình: “...”

Lận Đình nhú mào, vừa định bước tới thì đã nghe thấy Cố Phương bên cạnh đã hỏi lên: “Chuyện gì vậy? Sao không tập luyện?”

Nói xong, cô ấy liền bước nhanh vào trong nhà.

Thấy thế, lo rằng Cố Phương sẽ gặp bất lợi, Lận Đình cũng vội vàng đi theo.

Lưu Văn Diễm vốn không phải là người dễ tính, lại bị học sinh chống đối không thể nhượng bộ được, cảm thấy mất mặt.

Bây giờ lại thấy hai người mà cô ta ghét nhất, sắc mặt càng xấu hơn: “Các cô đến đây làm gì? Bây giờ là giờ học của tôi!”

Nếu không phải vì phải giữ gìn hình tượng giáo viên trước mặt học sinh, Cố Phương đích thực muốn trợn mắt.

Có điều, dù không trợn mắt, giọng điệu của cô ấy cũng không hề khoan nhượng: “Hiệu trưởng thấy tiến độ của cô không ổn, bảo tôi và cô giáo Lận đến xem xét.”

Lận Đình không để ý tới Lưu Văn Diễm, tiến thẳng đến cô bé đang khóc, hỏi nhẹ nhàng: “Chuyện gì vậy? Tại sao em lại khóc?”

Nghe vậy, một cô bé tóc ngắn lập tức đứng thẳng lưng, vẻ mặt đầy phẫn nộ: “Cô Lận, cô Lưu nói Phòng Thúy Hoa mặc quá xấu, mặt cũng xấu, nói bạn ấy không hợp đứng đầu hàng hát chính, chê bai cậu ấy làm mất mặt.”

Lưu Văn Diễm vội vàng phản bác: “Tôi nói em ấy làm mất mặt khi nào?”

Một học sinh nam tức giận đáp lại: “Cô không nói “làm mất mặt”, nhưng cái vẻ khinh thường như nhìn thứ bẩn thỉu ấy ai mà không hiểu?”

Lưu Văn Diễm vẫn không thấy mình có lỗi, Phòng Thúy Hoa xấu như vậy, mặc cũng không ra gì, làm sao có thể đứng ở hàng đầu làm ca sĩ chính?

Thế là, cô ta nói một cách cứng rắn: “Tôi là giáo viên, thấy em ấy không phù hợp thì có quyền sắp xếp em ấy đứng sau! Vương Hải Đào nên chú ý lời nói của mình!”

Chương 96: Chương 96

Lời này nếu người lớn nghe thấy, có lẽ vì mặt mũi của chính ủy Lưu mà nuốt giận.

Nhưng những đứa trẻ không thiếu m.á.u nóng, nhất là những người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng tinh thần đoàn kết, yêu thương.

Vì vậy, ngay khi lời đe dọa của Lưu Văn Diễm vừa dứt, đã thổi bùng lên ngọn lửa giận dữ trong lòng một nhóm thiếu niên.

Ngay lập tức, cảnh tượng náo loạn bùng nổ, bảy miệng tám lưỡi ồn ào không ngừng. Giữa lớp học lộn xộn như cháo quấy, trí óc Lận Đình ù ù vang lên, nhưng cô đã nhanh chóng liên kết được nguyên nhân và hệ quả từ cuộc tranh cãi.

Hóa ra, Phòng Thúy Hoa, cũng chính là Phòng Đại Nha - con gái lớn của Đình Phi Yến và Phòng Thủy Căn, vừa mới lên lớp sáu. Theo quy định, cô bé chưa đến lượt làm giọng chính.

Nhưng giọng hát của cô bé quá tốt, vừa hát đã làm tất cả học sinh ngưỡng mộ, đồng loạt bầu cô bé làm người dẫn đầu, hi vọng sẽ giành được vinh dự cho khối trung học cơ sở trong buổi lễ khen thưởng.

Thế nhưng, không ngờ, một giáo viên như Lưu Văn Diễm, không những đã làm cô bé xấu hổ mà còn trực tiếp phủ nhận sự xuất sắc của cô bé một cách cay độc.

Vì thế, các học sinh còn non nớt, tin vào công bằng và bênh vực kẻ yếu, đã không ngần ngại đối đầu với giáo viên.

Sau khi hiểu rõ câu chuyện, Lận Đình nhìn quần làm từ bao ure đã phai màu và khuôn mặt khô cằn của Phòng Thúy Hoa, cô không nói gì nhưng cũng không ngạc nhiên trước hành động của Lưu Văn Diễm.

Dù ở thời hiện đại, vẫn có một số ít giáo viên đánh giá người qua vẻ bề ngoài.

Hành động của Lưu Văn Diễm không phải là sai lầm nghiêm trọng, dù sao các chương trình biểu diễn văn nghệ thường chọn những đứa trẻ trông có vẻ ngoài ưa nhìn.

Nhưng lời nói của cô ta, đối với một cô bé 14 tuổi, thật sự quá khó nghe, hoàn toàn thiếu tính chất một người thầy.

Nghĩ vậy, Lận Đình vừa an ủi cô bé đã khóc sưng mắt, vừa nháy mắt với Cố Phương.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cố Phương lúc đầu ngơ ngác, sau đó mắt sáng lên, quay người lao ra ngoài.

Cô ấy di chuyển quá nhanh, khi Lưu Văn Diễm còn chưa kịp phản ứng đã bị bỏ lại phía sau.

Sau đó, khi cô ta vừa tức giận vừa sợ hãi, chưa kịp suy nghĩ xem phải làm gì, hiệu trưởng Hoàng với khuôn mặt đen sì đã bước nhanh đến.

Nghe xong câu chuyện, cảm xúc của hiệu trưởng Hoàng có thể được mô tả là bốc lửa trong lòng.

Có điều, ông vẫn để ý đến học sinh, kiểm chế cơn giận, an ủi các em trước, sau đó giao cho Lận Đình và Cố Phương tiếp quản chương trình, lúc này mới dẫn Lưu Văn Diễm có vẻ mặt khó coi ra khỏi.

Thấy cảnh ấy, Lận Đình và Cố Phương vẫn cố nén niềm vui mừng rỡ trong lòng, nhưng những đứa trẻ thì không có bất cứ e ngại nào, liền reo hò lên, giống như chúng vừa thắng một trận chiến vĩ đại.

Thật là khiến người ta bật cười cũng rơi lệ.

Song, Lận Đình chỉ cho họ vui mừng trong chốc lát, sau đó vỗ tay ra hiệu cho học sinh im lặng.

Chờ đến khi tất cả học sinh đều chú ý đến mình, Lận Đình lại bảo các em sắp xếp lại đội hình theo ý mình.

Lần này, dù Phòng Thúy Hoa vẫn được đẩy vào giữa, nhưng cô bé mở miệng mấy lần mà không thể phát ra tiếng, nước mắt lưng tròng trong mắt.

Nhận ra điều này, Lận Đình biết cô bé đang bị ám ảnh, vội vàng ra hiệu dừng lại.

Sau khi tiến lên ôm cô bé vào góc để an ủi, chờ đến khi tâm trạng của cô bé ổn định, Lận Đình mới nhẹ nhàng nói: “Cô sẽ dùng hoa cỏ trên núi để nhuộm quần áo cho em, cô nhớ là hoa phượng vĩ màu đỏ ở sau núi đang nở rộ, chúng ta có thể nhuộm chiếc quần trắng của em thành màu khác, em có muốn thử không?”

Phòng Thúy Hoa hiếm khi thân thiết với ai đến thế, vừa ngượng ngùng vừa tự ti, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Nhuộm... màu có thể phai.”

Lận Đình cười: “Không sao đâu, sau này chúng ta có thể nhuộm thêm vài lần để cố định màu, dù màu có phai đi nữa thì cũng

không sao, cô sẽ cùng em nhuộm lại.”

Dĩ nhiên, những lời này chỉ để an ủi cô bé, bởi vì chậm nhất là tối nay, với tính cách đáng tin cậy của hiệu trưởng Hoàng, chắc chắn sẽ đến nhà để nói chuyện với phó tham mưu trưởng Phòng về việc gây quỹ cho các em.

Cô không tin vào lúc đó, Phòng Thủy Căn và Đinh Phi Yến thực sự không mua quần áo cho Phòng Thúy Hoa.

Lùi một vạn bước để nói, cho dù vợ chồng họ thật sự không biết xấu hổ, Lận Đình biết chuyện này, làm giáo viên, dù không giúp được gì nhiều, nhưng sau này chuẩn bị vài bộ quần áo, thỉnh thoảng mang chút đồ ăn cho cô bé vẫn là điều có thể làm.

Nhớ đến Đinh Phi Yến và cậu con trai bụ bẫm như quả bóng của nhà họ, Lận Đình không nhịn được mà thương xót, vỗ nhẹ lên đầu cô bé để an ủi.

Phòng Thúy Hoa không hề biết cô giáo đang suy tính gì, chỉ cảm thấy giáo viên tiếng Anh dịu dàng đến lạ thường, khiến cô bé không nhịn được muốn tin tưởng, và thế là cô bé hít một hơi, khẽ đáp: “...Được ạ, em nghe theo cô.”

“Vậy em cùng đội hợp xướng luyện tập hát, còn cô sẽ dẫn những bạn không tham gia đi phía sau núi hái hoa để nhuộm màu, nhé?”

“...Được ạ.”

“Làm gì phải phiền phức thế? Sao không dứt khoát là tặng cô bé hai chiếc quần mới? Nhà tôi đúng lúc có sẵn.” Thấy Phòng Thúy Hoa đi về phía bạn học, Cố Phương mới hạ giọng hỏi.

Cô ấy thật sự không hiểu tại sao bạn thân của mình lại làm theo cách phiền phức như vậy.

Nhưng Lận Đình không nghĩ vậy, cô vẫn dõi theo Phòng Thúy Hoa, vẻ mặt đã sáng lên rõ rệt, giải thích nhỏ với bạn thân.

Chiếc quần giờ đã trở thành một cái gai trong lòng Phòng Thúy Hoa, nếu không tận dụng cơ hội này để nhổ bỏ, sau này có thể sẽ trở thành bệnh tâm lý.

“...Hơn nữa, cũng là dịp để dạy cho các em một bài học vật lý, khi dùng hoa lá nhuộm vải, thêm vào đó chất kết tủa, nước sẽ chuyển thành màu khác, không phải rất thú vị sao?”

Nghe vậy, Cố Phương cười nói: “Cậu thật biết lo xa, cả bài học vật lý cũng không bỏ qua.”

Trong lòng cô ấy cảm thấy bạn mới này thật tuyệt, ít nhất là một người tốt bụng.

Lận Đình cũng cười: “Làm giáo viên mà...”

Cô chưa kịp nói dứt lời, bỗng một tiếng hát trong trẻo như tiếng sáo trời vang lên.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cả hai lần đầu nghe thấy đều ngỡ ngàng tại chỗ, thực sự bị giọng hát tuyệt vời của cô bé làm cho kinh ngạc.

Lận Đình nghĩ, đây chính là phần thưởng từ trời cao, cũng... có lẽ là điều người ta nói, giọng hát từng được thiên thần hôn.

“Ồ... Với điều kiện này, dù không được đào tạo bài bản, còn hơn cả ngôi sao của tôi khi xưa ở đoàn văn công, một mầm non tốt quá.”

Chương 97: Chương 97

Cố Phương cảm thán, giọng nói của cô ấy vang đến tai Lận Đình. Cô lấy lại tinh thần, không khỏi để tâm tư trôi dạt.

Có lẽ... có lẽ nên thuyết phục Phòng Thúy Hoa tham gia tuyển chọn đoàn văn công.

Không cần phải nói gì thêm, ít nhất là có thể thoát khỏi gia đình ngột ngạt kia.

Vì phát hiện ra một mầm non tốt, Lận Đình và Cố Phương không còn phân nản về việc tạm thời tiếp quản buổi tập dượt, thậm chí còn tràn đầy quyết tâm chiến đấu.

Như lũ trẻ vẫn hay nói, ai lại không có chút lòng tự hào tập thể, ai lại không muốn làm người khác trầm trồ?

Với niềm tin sẽ xuất hiện một cách ngoạn mục, Lận Đình và Cố Phương phối hợp làm việc.

Khi chiếc quần được ngâm tẩm trong phèn chua nhuộm thành màu đỏ thẫm, nhịp độ và độ chính xác của dàn hợp xướng cũng ngày càng chuẩn xác, tiếng chuông tan trường buổi trưa cũng vang lên.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tiếng chuông tan học vang lên, học sinh đâu còn chịu ngồi yên.

Sau nửa ngày bận rộn, Lận Đình mệt mỏi nên tận dụng cơ hội để tuyên bố giải tán, cho học sinh nghỉ ngơi buổi chiều.

Vì thế, các bạn học sinh vui mừng hô to và ào ào chạy ra ngoài.

Chỉ có Phòng Thúy Hoa đi rất cẩn thận, bởi cô bé đang mặc chiếc quần mới mà Cố Phương tặng.

Hai người cao không chênh lệch nhiều, Phòng Thúy Hoa chỉ cần xắn gấu quần lên một chút là vừa vặn.

Còn chiếc quần cũ từ túi đựng urê, giờ đã được nhuộm lên những màu sắc rực rỡ, treo trên dây phơi.

Thấy cô bé trân trọng như vậy, Lận Đình chưa từng trải qua những ngày khổ cực, cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng cũng càng quyết tâm với ý định trước đó.

“Ít nữa tôi sẽ lấy cho cô bé thêm vài bộ quần áo, một số tôi cũng không mặc nữa, để đó cũng phí.” Trên đường về văn phòng, Cố Phương nói với lòng trắc ẩn.

Dù nhà họ Phòng không hẳn nghèo, nhưng Lận Đình không ngăn cản lòng tốt của bạn mình.

Hai người lại cười nói vài câu rồi bước vào văn phòng.

Có lẽ đến hơi muộn, bây giờ trong văn phòng đã không còn ai.

Thấy vậy, hai người cũng vội vàng sắp xếp đồ đạc, khi chuẩn bị về nhà ăn trưa thì đụng phải hiệu trưởng đang đến.

Không hiểu vì sao, Lận Đình cảm thấy da đầu căng thẳng, linh cảm có điều gì đó không lành.

Quả nhiên, ngay khi thấy hiệu trưởng Hoàng quan sát một vòng quanh văn phòng, không thấy người mình cần tìm, vẻ mặt đã khó coi lại càng thêm u ám.

Ông quay đầu hỏi: “Cô giáo Lưu Văn Diễm đã về rồi à?”

Lận Đình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi không thấy cô ấy, chắc là cô ấy đã về.”

Nghe vậy, mặc dù hiệu trưởng Hoàng không hài lòng với hành động của Lưu Văn Diễm, ông vẫn không có thói quen phát cáu với người khác.

Suy nghĩ vài giây, biết rằng mình không có đủ thời gian để tự mình đi một chuyến, ông đưa tờ giấy trong tay mình cho Lận Đình: “Đây là bản kiểm điểm mà Lưu Văn Diễm viết, không đạt yêu cầu. Nếu các cô về khu nhà ở gia đình, hãy mang bản kiểm điểm này cho cô ấy, bảo cô ấy viết lại theo yêu cầu của tôi.”

Linh cảm xấu trở thành sự thật, trong khoảnh khắc đó, Lận Đình cảm thấy bức bối, muốn nói thẳng với lãnh đạo rằng, tuy tuổi tác của mình với Cố Phương xấp xỉ Lưu Văn Diễm, nhưng họ có mâu thuẫn, thật sự không hợp! Đừng bắt họ làm mọi việc!

Song, trước khi cô kịp phản đối, Cố Phương đã nhận lấy nhiệm vụ một cách phấn khởi.

Thấy vậy, Lận Đình cũng không thể nói gì thêm.

Chỉ là khi mọi người rời đi, cô bất giác hỏi: “Sao không từ chối?”

Chẳng lẽ đãi ngộ trọn mắt một cái, hừ lạnh hai tiếng của Lưu Văn Diễm bây giờ không còn đủ để làm cô thỏa mãn nữa sao?

Cố Phương đắc ý nói: “Sợ cái gì? Cơ hội tốt thế cơ mà? Tôi sẽ đến nhà để chế nhạo mụ Lưu Văn Diễm kia, bảo cô ta lòng dạ xấu xa.”

Nói xong, cô ấy vội vàng mở bản kiểm điểm ra xem.

Lận Đình: “...”

Vì muốn giúp học sinh xóa bỏ cảm giác tự ti, Lận Đình đã vất vả cả buổi, bây giờ chỉ muốn im lặng.

Cô mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, cần nghỉ ngơi, hy vọng Hoắc Tiểu có thể giúp cô xoa bóp.

Còn Lưu Văn Diễm, tùy cô ta thích làm gì thì làm.

Đang suy nghĩ vậy, Lận Đình cảm thấy cánh tay mình bị Cố Phương chọc một cái, rồi nghe cô ấy nói: “Này, đoàn trưởng Hoắc đến đón cậu kìa, thật tốt nhỉ, trưa còn đến đón cậu nữa.”

Nghe thấy tiếng nói, Lận Đình đang có chút mơ màng buồn ngủ liền ngay lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn.

Quả nhiên, bóng dáng quen thuộc ấy xuất hiện.

Rồi theo bản năng, cô bước nhanh về phía người kia.

Không hiểu sao... bỗng nhiên cô thấy rất muốn được ôm lấy người đó.

“Sao lại đến đây lúc này?”

Vợ chồng họ thường tan làm cùng một thời điểm, vì vậy anh hiếm khi đến đón cô vào buổi trưa.

Hoắc Tiểu nhìn ngấm sắc mặt của vợ, thấy cô có vẻ mệt mỏi, anh hối hận vì tối hôm qua đã hơi quá tay: “Sợ em khó chịu.”

Anh muốn công cô về nhà, nhưng xung quanh vẫn còn có học sinh, lời muốn nói cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

Lận Đình biết rõ ý định của chồng, bất đắc dĩ liếc anh một cái: “Không cần phải công.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong, cô lại nhìn quanh, mới phát hiện trong lúc hai người nói chuyện, Cố Phương đã đi xa một đoạn.

Ngày thường thì thôi đi, nhưng hôm nay cô ấy phải đưa bản kiểm điểm cho Lưu Văn Diễm, làm sao có thể để cô ấy một mình hút hỏa lực chứ?

Vì vậy, Lận Đình vừa kể cho chồng nghe chuyện xảy ra buổi sáng, vừa nhanh chân bước đi.

Cố Phương đi trước để không làm phiền cuộc gặp gỡ của vợ chồng họ, không ngờ vẫn bị đuổi kịp, cô ấy hơi bối rối nhưng cũng đoán ra lý do: “Chỉ là gửi một bức thư, cậu nghĩ Lưu Văn Diễm ngốc thật đấy à? Liệu cơm gạo nếp, không sợ bị cô ta bắt chẹt.”

Nghe vậy, Lận Đình chỉ cười, nắm lấy tay Cố Phương: “Dù sao cũng tiện đường.”

Thấy cô kiên quyết, Cố Phương có chút bất đắc dĩ nhưng cảm thấy vui vẻ hơn, dù sao công việc đặc tội người khác này cũng là cô ấy tiếp nhận, Đình Đình hoàn toàn không cần phải vất vả cùng mình...

Khu nhà ở gia đình trước kia được đặt riêng biệt bên ngoài, hàng ngày có bảo vệ canh gác, cũng khá an toàn.

Nhưng từ năm kia, lũ trưởng nhận thấy tình hình bên ngoài căng thẳng, lập tức báo cáo với sư đoàn về việc di dời khu nhà ở gia đình.

Sau đó, chỉ trong hơn một tháng, không những xây xong nhà cửa mà cả gia đình cũng đã được đưa vào nơi đóng quân, được bảo vệ kín kẽ.

Theo lẽ thường, cấp lữ có thể ở biệt thự nhỏ, nhưng vì lúc đó gấp gáp, vật liệu xây dựng cũng khan hiếm, nên không kỳ kèo, họ cùng các gia đình khác chuyển vào ở chung trong các tòa nhà.

Có điều, do cấp bậc khác nhau, vì vậy lữ trưởng Vệ và chính ủy Lưu không tham gia rút thăm, trực tiếp chuyển vào căn hộ tầng bốn, cũng là hai căn hộ duy nhất có bốn phòng.

Dĩ nhiên, hai vị lãnh đạo cao nhất không sống chung một nhà, nên Lận Đình nhiều lần ghé thăm nhà lữ trưởng Vệ, đây là lần đầu tiên đến nhà chính ủy Lưu.

Chương 98: Chương 98

Khi ba người leo lên tầng bốn, định đưa tờ kiểm điểm rồi rời đi, họ thấy ở cuối hành lang, một người phụ nữ trung niên vẫn còn nét quyến rũ, đang cau mày nhìn một chàng lính trẻ, xua tay: “Nhanh lên, đứng ra hành lang kia, xem kìa, mồ hôi cậu đã nhỏ xuống nhà tôi rồi...”

Mọi người nhìn lại, thấy chàng trai trẻ ấy mới chỉ mười tám, mười chín tuổi, mặt đỏ bừng, lúng túng vén tay áo lau mồ hôi, quanh chân cậu ấy còn chất đống vài thùng than, tay cũng bê bết bẩn.

Lận Đình lập tức nhớ ra, những ngày này đơn vị vừa nhận một lô than tổ ong.

Rõ ràng, chàng lính trẻ đó đang mang than đến cho nhà lữ trưởng.

Nhưng không ngờ, sau bao vất vả chuyển lên tầng bốn vẫn bị khinh thường.

Hiểu rõ nguyên nhân, vẻ mặt ba người họ đều thờ ơ.

Hoắc Tiểu từ tay Cố Phương giật lấy tờ kiểm điểm không đạt, bảo vợ và cô ấy xuống trước, rồi một mình bước nhanh tới.

Lận Đình và Cố Phương lúc này tâm trạng cũng không tốt, tự nhiên không muốn trò chuyện, liền phối hợp đi xuống.

Vân Mộng Hạ Vũ

Có điều họ chưa đi xa, vẫn đứng chờ ở cầu thang.

Lúc này, Cố Phương tiến lại gần, thì thầm châm biếm: “Trước đây tôi chưa từng tiếp xúc nhiều với chị dâu Văn Tuệ, nhưng bây giờ tôi biết Lưu Văn Diễm giống ai rồi, cái vẻ khinh người đó y hệt mẹ cô ta.”

Lận Đình gật đầu tán thành.

Họ tiếp tục trò chuyện thêm vài câu, lúc này Hoắc Tiểu đi gửi tờ kiểm điểm, đã quay trở lại.

Cùng anh trở lại còn có chàng lính trẻ lúc nãy mắt đã đỏ hoe.

Chàng lính trẻ vẫn còn hơi ngượng ngùng, cười hở một hàm răng trắng bóc, chào hỏi “chào hai chị dâu”, sau đó lễ phép cúi chào Hoắc Tiểu rồi vội vàng chạy đi.

Thấy vậy, Lận Đình quay sang chồng đi cùng mình xuống lầu, hỏi: “Anh đã làm gì thế? Sao chỉ một lúc, cậu ấy đã trở nên vui vẻ như vậy?”

Hoắc Tiểu nhìn không ra vui buồn, chỉ lạnh lùng nói: “Không có gì đâu, anh tự tay giúp chính ủy nhà chúng ta mang một giỏ than đá vào, rồi “vô tình” để lại khá nhiều dấu chân trong nhà họ.”

Nghe vậy, Lận Đình và Cố Phương liếc nhau một cái, cùng bật cười phá lên.

Cố Phương cũng sống trong cùng một tòa nhà, nên cô ấy đã tách ra giữa chừng.

Đến khi Lận Đình cùng chồng vui vẻ trò chuyện trở về nhà, liền có một cục cưng nhào tới đón.

Bản năng cô cúi người để đón lấy, không ngờ người đàn ông bên cạnh đã nhanh tay hơn một bước, ôm lấy Miêu Miêu.

Miêu Miêu được bố ôm, mặt mày ngơ ngác một lúc, rồi vùng vẫy đưa tay về phía mẹ: “Con muốn mẹ ôm.”

Hoắc Tiểu ôm con chuyển hướng, giọng dịu dàng dỗ dành: “Mẹ hôm nay mệt, để bố ôm có được không?”

Lúc này, Hồ Tú cũng từ trong bếp đi ra, nghe thấy liền nhìn con dâu từ trên xuống dưới: “Mặt mày không tốt lắm, có chuyện gì vậy?”

Lận Đình vừa véo tay con gái, vừa đi vào nhà, tiện tay kể lại sự việc buổi sáng cho mẹ chồng nghe. Hồ Tú nghe xong liền nhíu mày, liên tục than thở rằng trên đời này đủ loại người, lại thương cho Phòng Thúy Hoa, nghĩ đến chuyện sau này phải lấy vài mảnh vải hoa làm vài bộ quần áo cho cô bé, dù sao cũng đành lòng hơn là túi ure.

Cũng trong lúc này, hai vợ chồng mới bước vào phòng khách, thấy Đồng Sính, anh ấy đang quỳ trên sàn nhà chơi trò đập bài với Quả Quả, trông không còn chút hình tượng nào.

Hoắc Tiểu cau mày: “Sao cậu lại tới đây?”

Vừa dứt lời, Đồng Sính chưa kịp nói gì, Hồ Tú đã vỗ vào vai con trai một cái, giả vờ giận dữ: “Nói cái gì vậy? Tiểu Đồng mang đến không ít hải sản, toàn là đồ tốt, mẹ mời người ta ở lại ăn cơm có sao không?”

Nói xong, bà lại quay sang nhìn chàng trai trẻ không ngờ lại thích trẻ con, cười nói: “Tiểu Đồng đừng để ý đến thằng nhóc Tiểu, sau này cứ thường xuyên qua đây.”

“Vẫn là dì Tú tốt với cháu, vậy cháu không khách sáo nữa.” Đồng Sính cười rạng rỡ, nhà anh ấy gần biển, chẳng thiếu hải sản gì,

lần này chuyển đến cùng đơn vị với Hoắc Tiểu, cha mẹ đã gửi theo khá nhiều.

Hôm nay vừa nhận được kiện hàng, anh ấy vội vàng mang qua, tiện thể dành thời gian chơi với các bé.

Hồ Tú vốn thích những người trẻ năng động, liền đáp ngay: “Khách sáo làm gì? Chưa kể cháu còn tự chuẩn bị đồ ăn khô nữa, với mối quan hệ của cháu và thằng nhóc Tiểu, cũng không cần khách sáo đâu... Dì đi xào món cuối cùng, chúng ta sắp ăn tối rồi đây.”

Nghe vậy, Đồng Sính kiêu ngạo nâng cằm về phía bạn thân, bộ dạng không giấu nổi sự đắc ý.

Hoắc Tiểu nheo mắt, có vẻ như đang suy tính điều gì đó.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình theo mẹ chồng đi vào bếp để giúp đỡ.

Vừa mới bước ra không bao lâu, Hồ Tú phía trước đã quay lại: “Đình Đình nếu mệt thì nghỉ một chút, để nhóc Tiểu nhóm hai bếp lửa cho mẹ là được.”

Xào rau hẹ với lửa to vẫn ngon hơn, nếu không một mình bà cũng làm được.

Nghe thấy thế, Đồng Sính vội vàng đứng dậy, bế Quả Quả đang cười khúc khích lên, rất nhiệt tình đi theo: “Để cháu làm, dì ơi để cháu giúp.”

Thấy vậy, Lận Đình không khỏi bật cười lắc đầu, nhưng cô không trở lại nghỉ ngơi, mà là ôm con gái Miêu Miêu từ tay chồng ra ngồi xuống ghế sofa.

Chiếc ghế sofa trong nhà làm từ gỗ nguyên chất, nhưng sau khi được hai mẹ con cải tiến, trên đó đã được đặt thêm đệm vải bố, ngồi rất thoải mái.

Lận Đình vừa sắp xếp xong cho cô con gái, mới hỏi bé có chuyện gì?

Miêu Miêu rất thông minh, nhưng không thích nghịch ngợm, cũng không dính người lắm.

Đặc biệt sau khi lên 4 tuổi, cô bé tự cho mình là người lớn, ít khi đòi ôm, khiến Lận Đình không khỏi lo lắng, sợ con mình bị ai bắt nạt.

Miêu Miêu thực ra không bị ai bắt nạt, nhưng nghe mẹ hỏi, vẻ mặt liền ỉu rĩ: "...Mẹ ơi, con không phân biệt được trái phải."

Lận Đình ngạc nhiên: "Con còn nhỏ, không vội đâu."

Miêu Miêu nhăn mặt, bẽn lẽn nói: "Nhưng... nhưng trường đã dạy rồi, nhiều bạn bè con biết rồi, Quả Quả cũng biết, mỗi mình con không biết."

Nghe thế, Lận Đình nhìn sang chồng bên cạnh: "Lớp chồi đã bắt đầu dạy trái phải rồi sao?"

Cô không mấy quan tâm đến nhà trẻ, nhưng cũng biết là đến lớp lá mới dạy những điều này.

Hoắc Tiểu càng không hiểu: "...Chắc thế, lát nữa đi hỏi giáo viên xem nhé?"

"Không cần đâu." Lận Đình lại nhìn về phía Miêu Miêu, bắt đầu nhẹ nhàng hỏi han về sự việc.

Sau đó cô phát hiện ra rằng, cô bé không phải là không phân biệt được trái phải, mà là phản ứng hơi chậm một chút trong vấn đề này.

Lận Đình có khá nhiều kinh nghiệm về điều này, bởi vì thời cô còn đi học cũng rất chậm trong việc phản ứng trái phải, sau khi tốt nghiệp cô còn nổi tiếng là người mù đường.

Vì thế, cô đặt Miêu Miêu xuống đất để bé đứng vững: “Miêu Miêu, con nắm c.h.ặ.t t.a.y trái lại.”

Miêu Miêu không hiểu lý do, nhưng vẫn nghe lời nắm chặt bàn tay trái đang để bên cạnh mình thành nắm đ.ấ.m nhỏ.

Chương 99: Chương 99

Lận Đình quỳ xuống bên cạnh bé, giơ tay chỉ vào tay của đứa trẻ, cười nói: “Bây giờ con phải nhớ, tay nắm đ.ấ.m là tay trái, tay mở ra là tay phải. Lát nữa mẹ bảo con quay sang trái, con quay về phía nắm đ.ấ.m nhỏ, vậy quay sang phải thì con quay về phía nào nhỉ?”

Miêu Miêu hiểu ý mẹ, nụ cười cuối cùng cũng xuất hiện trên khuôn mặt, cô bé giơ tay phải lên: “Phía này!”

“Phía bên trái thì sao?”

Miêu Miêu giơ nắm đ.ấ.m lên: “Phía này.”

“Phía bên phải thì sao?”

Miêu Miêu lập tức đổi sang tay phải.

Cứ thế, phản ứng của cô bé dần nhanh lên trông thấy.

Vân Mộng Hạ Vũ

“Oa! Con của mẹ thông minh quá! Bây giờ chúng ta thử quay trái phải xem sao nhé?” Lận Đình không nhịn được trước vẻ đáng yêu của cô bé, tiến lên hôn một cái, rồi lập tức khích lệ.

Lúc này Miêu Miêu vui sướng đến nỗi cả răng sữa cũng cười toe toét, giọng nói trong trẻo đồng ý: “Được ạ!”

“Vậy mẹ hô đây... quay sang trái!”

Miêu Miêu chân chừ một giây, sau đó trong đầu xuất hiện hai từ “nắm đấm”, cơ thể nhỏ bé theo bản năng quay sang trái.

Lận Đình đứng lúc vỗ tay khen ngợi: “Ồ! Miêu Miêu của mẹ giỏi quá! Quay sang trái... đúng, giỏi lắm... quay sang phải... quay sang trái...”

Sau hàng chục lần liên tục, không lần nào sai, liên tục được mẹ khen ngợi, lúc này má của Miêu Miêu đã hồng lên vì phấn khích, đột nhiên cô bé không còn ghét tham gia tiết thể dục nữa.

Ở cửa bếp, Đồng Sính chứng kiến tất cả, rốt cuộc cũng buông bỏ nỗi lo lắng cuối cùng trong lòng.

Anh ấy đã nói mà, ông cụ nghĩ nhiều rồi, xem nhà lão Hoắc quan tâm đến cặp song sinh như thế, có lẽ chẳng khác gì con đẻ...

Còn Hoắc Tiểu, anh luôn nhìn vợ mình với ánh mắt dịu dàng.

Lận Đình cảm thấy khó chịu vì bị nhìn chăm chăm, bởi đây là phòng khách, còn có cả con cái, bèn hơi cúi kính liếc chồng một cái: “Anh nhìn cái gì thế?”

Trong đầu Hoắc Tiểu toàn là hình ảnh vợ và con gái cùng năm c.h.ặ.t t.a.y xoay qua xoay lại, nụ cười rạng rỡ hiện rõ trong mắt: “Không có gì, chỉ thấy cách này của em khá hay, em dùng nó cũng rất thuần thực.”

Lận Đình: “...”

Chiều hôm đó, chị dâu Vãn Lan sang nhà rủ Hồ Tú lên núi sau nhà để đào rau dại.

Tiểu Lận vừa ngủ dậy sau giấc trưa, chuẩn bị đi dạy nên tiện thể chủ động đưa đôi song sinh tới trường.

Đường Vấn Lan vẫy tay: “Đào rau dại không vội, mình đi cùng nhau.”

Trong khu nhà không có bí mật gì giấu được, nhất là hôm nay, những học sinh tin rằng “ác không thắng được thiện” đã về kể lại với cha mẹ về những chiến công vĩ đại của mình.

Vì thế, Đường Vấn Lan đã biết được chuyện lùm xùm ở trường qua lời kể của các gia đình quân nhân quen biết.

Thấy người trong cuộc, cô ấy không thể không hỏi thêm vài câu.

Nghe xong câu chuyện từ Tiểu Lận, Đường Vấn Lan càng khinh thường Đinh Phi Yến hơn.

Sau đó, như nhớ ra điều gì đó, cô ấy lén lút nhìn quanh rồi hạ giọng: “Chồng chị nói, phó tham mưu trưởng Phòng tuổi đã cao, năng lực lại bình thường, gây ra những chuyện này, đến tháng Mười kiểm tra, e là sẽ vào danh sách.”

Lúc đầu Lận Đình không hiểu ý, nhưng khi nhìn vào ánh mắt có ý nghĩa sâu xa của chị dâu Vấn Lan, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chị đang nói... chuyển ngành?”

Đường Vấn Lan gật đầu: “Năng lực không đủ, phẩm chất chính trị lại không tốt, không loại bỏ ông ta thì loại bỏ ai?”

Câu này không có gì bất ngờ, có lẽ Phòng Thủy Căn và Đinh Phi Yến cũng biết điều này, nếu không họ đã không vội vàng như vậy trong cuộc đua giành vị trí tham mưu trưởng.

Lận Đình không có ấn tượng tốt về đôi vợ chồng này, việc họ có chuyển ngành hay không cũng không làm cô quan tâm.

Điều khiến cô bận tâm là cô bé Phòng Thúy Hoa.

Tiểu Lận vẫn nghĩ rằng đối phương còn quá trẻ, mới 14 tuổi, việc đăng ký vào đoàn văn công có thể từ từ tính toán.

Nhưng giờ đây, có vẻ như thời gian không còn nhiều.

Nếu Phòng Thủy Căn cuối năm thật sự phải chuyển ngành, việc muốn giúp cô bé sẽ khó khăn hơn nhiều...

Mang theo lo lắng này, khi đến trường, Lận Đình đã bàn bạc với Cố Phương về việc này.

Cô không rõ lắm về việc tuyển người của đoàn văn công, không biết có chính sách tuyển đặc cách hay không.

Vân Mộng Hạ Vũ

May mắn thay, Cố Phương từng phục vụ trong đoàn nghệ thuật quân đội, lập tức gạt đầu: “Có chính sách tuyển đặc cách, 14 tuổi cũng không phải là trường hợp cá biệt, tôi có thể giúp cô liên hệ với đoàn nghệ thuật mà tôi từng tham gia để hỏi thăm.”

Lận Đình thở phào nhẹ nhõm trong lòng: “Thôi, đừng vội hỏi, tôi sẽ nói chuyện với Phòng Thúy Hoa sau, còn chưa biết cô bé có đồng ý hay không.”

Có gì mà không đồng ý với chuyện tốt thế này? Cố Phương thầm nghĩ trong lòng nhưng không nói ra, chỉ thốt lên một câu: “Cô thật là không ngừng lo lắng.”

Lận Đình không mấy để tâm: “Làm giáo viên không chỉ đơn thuần là dạy kiến thức.”

Nghe vậy, Cố Phương vốn không coi trọng công việc giáo viên, sững sốt một chút.

Đúng lúc ấy, cô ấy bỗng hiểu ra tại sao mỗi ngày sau giờ học Đình Đình lại tóm tắt bài, tối lại vất vả viết kế hoạch giảng dạy.

Cô rất tận tâm với nghề dạy học trò.

Còn bản thân mình... chỉ đang lãng phí ngày tháng.

Lận Đình không biết hành động của mình đã khiến người bạn bắt đầu suy ngẫm.

Trong giờ nghỉ giữa buổi tập hợp xưởng chiều, cô kéo Phòng Thúy Hoa đến một nơi vắng vẻ để nói về chuyện đoàn văn công.

Phòng Thúy Hoa có chút ngơ ngác.

Chuyện xảy ra ở trường vào buổi sáng, bố mẹ cô bé cũng đã biết vào buổi trưa.

Họ vừa lo lắng làm phiền chính ủy Lưu, vừa chê trách cô bé khiến họ trở thành trò cười của khu nhà ở gia đình.

Phòng Thúy Hoa đang đói meo vì bị phạt không cho ăn cơm, bỗng nghe thấy lời của giáo viên tiếng Anh khiến cô bé giật mình.

Theo sau đó là niềm vui bất ngờ.

Phản ứng đầu tiên của cô bé không phải về tương lai sự nghiệp.

Dù cô bé có chín chắn hơn người, tuổi thật mới chỉ 14, kinh nghiệm hạn chế, không thể nghĩ đến tương lai, cũng chưa bao giờ nghĩ về nó.

Phòng Thúy Hoa chỉ biết, nếu đi lính, cô bé có thể tránh xa cha mẹ.

Không gì tốt hơn thế!

Nhưng niềm vui của cô bé chỉ kéo dài được một lúc, ánh mắt lại trở nên ảm đạm.

Lận Đình luôn chú ý đến biểu hiện của cô bé, liền hỏi: “Em sợ bố mẹ không đồng ý à?”

Phòng Thúy Hoa lắc đầu, do dự một hồi, cuối cùng cũng thành thật nói: “Nếu... nếu em đi rồi, em gái em phải làm sao?” Em gái mới chỉ 10 tuổi, nếu mình rời đi, em ấy sẽ ra sao?

Ánh mắt Lận Đình trở nên dịu dàng, không nhịn được mà vuốt ve mái tóc hơi khô của cô bé, khen ngợi: “Em đúng là một người chị tốt.”

Từ nhỏ đến lớn, gần như không ai khen ngợi Phòng Thúy Hoa, má của cô bé lập tức ửng đỏ, ánh mắt cũng không kìm nén được mà sáng lên, đây là lần đầu tiên ngoài hát ra, có người khen cô bé.

Chương 100: Chương 100

Thấy vậy, Lận Đình bật cười rồi lại nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, sau đó nhẹ giọng phân tích: “Những lo lắng của em là đúng, nhưng cô nghĩ, thay vì ở nhà cùng em gái, sao em không cố gắng phấn đấu, khi em trở nên xuất sắc, trong nhà sẽ có tiếng nói của em. Lùi mười bước, dù ba mẹ em không thay đổi thái độ, nhưng em có công việc chính thức, có lương, em có thể làm được nhiều việc, phải không? Em cũng có thể giúp đỡ em gái mình.”

Phòng Thúy Hoa còn nhỏ tuổi, nhưng không hề ngốc, thậm chí có thể nói là rất thông minh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trước đây chỉ là không ai nói cho cô bé biết, còn có một con đường như thế này để đi.

Bây giờ biết rồi, cô bé liền nghiêm túc suy nghĩ ngay lập tức.

Lận Đình nói: “Việc này không vội, em cứ từ từ suy nghĩ, nếu muốn đi, cô Cố Phương sẽ giúp em viết thư giới thiệu, mọi chuyện cứ để cô lo.”

Nói xong, cô bảo đối phương đợi mình ở đây, rồi đi vào lớp lấy đồ ăn vặt.

Vừa rồi cô đã nghe thấy bụng cô bé kêu lục cục.

Lận Đình cũng lo làm tổn thương lòng tự trọng của đứa trẻ, nên không hỏi gì, chỉ khi đưa đồ ăn vặt cho cô bé, cười cong cong

mắt: “Bánh đậu xanh này là cô làm đấy, giúp cô nếm thử xem ngon không nhé.”

Sau khi nói xong, cô lại xoa đầu cô bé một lần nữa rồi bước ra ngoài.

Đứng yên tại chỗ, Phòng Thúy Hoa nắm chặt đồ ăn vặt, trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng như phản ứng lại, cúi đầu mạnh.

Rồi, nước mắt không thể kiềm chế được nữa, lăn chã rơi xuống đất.

Lễ trao tặng thưởng, mỗi năm phải tổ chức vài lần.

Không chỉ các chiến sĩ quen thuộc với quy trình, mà ngay cả gia đình họ cũng không còn thấy lạ lẫm.

Dĩ nhiên, dù không còn mới mẻ, nhưng trong bối cảnh thiếu vắng các hoạt động giải trí, việc tạo không khí sôi nổi cũng chẳng ảnh hưởng gì, bởi rất nhiều con cái của các gia đình quân nhân sẽ biểu diễn.

Hồ Tú lần đầu tham gia hoạt động này, lại là người duy nhất trông chờ đầy hào hứng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, sợ rằng mình sẽ lỡ mất.

Đường Vấn Lan thì không ngừng giải thích đi giải thích lại: “Tính thời gian, bây giờ đi cũng chỉ để nghe các vị chỉ huy phát biểu, mỗi lần đều vậy, chẳng có gì thú vị cả, thím Tú hãy tin cháu.”

Sự thật cũng đúng như vậy.

Đến khi Đường Vấn Lan nói “bây giờ cũng gần đến giờ rồi”, rồi dẫn Hồ Tú cùng các em nhỏ đến sân tập, người thông báo

chương trình vừa mới bước lên sân khấu tạm.

Hồ Tú theo Đường Vấn Lan đến khu vực dành cho gia đình ở hàng ghế phía trước bên phải, ánh mắt liên tục quan sát xung quanh.

Không thấy con dâu đâu, con trai thì ngồi ở hàng đầu, đang nghe lũ trưởng Vệ phát biểu.

Thấy bà liên tục nhìn quanh, Đường Vấn Lan kéo bà ngồi xuống, nói: “Đình Đình bây giờ chắc đang ở trong lều trông các cháu.” Nói xong, cô ấy vẫn vươn tay ôm Quả Quả lên, để bé ngồi trên đùi mình.

Thực ra, cô ấy muốn ôm Miêu Miêu, nhưng cô bé không thích gần gũi với người lạ.

Hồ Tú vỗ đầu mình một cái, “Nhìn cái đầu tôi này”, rồi ngồi xuống bên Đường Vấn Lan, đồng thời ôm Miêu Miêu lên đùi.

Lúc này, tiết mục đầu tiên trên sân khấu đã bắt đầu.

Họ hát bài “Sa Gia Bang”, hí khúc ưa thích của Hồ Tú. Bà lập tức quên hết mọi thứ xung quanh, chăm chú theo dõi.

Ở một nơi khác, trong lều tạm, các học sinh chuẩn bị cho tiết mục cuối cùng, gần như đã sẵn sàng.

Các em mặc áo sơ mi trắng với quần lính.

Những đứa trẻ nào không có áo sơ mi trắng, nam sinh thì mượn của cha, còn nữ sinh thì mượn của mẹ, nếu vẫn không có thì họ sẽ đi mượn của những gia đình bạn bè thân thiết.

Lận Đình cùng Cố Phương còn trang điểm cho các em nhỏ, má đỏ hồng như đào.

Tất nhiên, như vậy chỉ để phù hợp với thẩm mỹ của thời đại này.

Nhưng Lận Đình không hề làm cho ai trông như m.ô.n.g khỉ, chỉ nhẹ nhàng tô điểm để các em có vẻ ngoài tươi tắn hơn.

Dáng vẻ này, không cần nói cũng biết, quả thật rất có phong cách.

Không chỉ những học sinh lần đầu tiên được trang điểm cảm thấy thích thú, ngay cả những người thân của các sĩ quan, không thể chờ đợi mà đã chạy đến, cũng cười rạng rỡ, tự hào rằng con mình đã làm rạng danh gia đình.

Vì thế, tiết mục của đội hợp xướng trung học cơ sở đã chính thức bước lên sân khấu dưới sự mong đợi của các bậc phụ huynh.

Lận Đình và Cố Phương là giáo viên tổ chức, cũng theo ra ngoài.

Có điều, hai người không đến khu vực của gia đình, mà đứng ở bên cạnh sân khấu, thực hiện kiểm tra cuối cùng.

Giữa hàng ghế đầu tiên dành cho khán giả, Hoắc Tiểu lập tức nhìn về phía vợ mình ngay khi cô xuất hiện.

Hôm nay, cô mặc một bộ đồ Lenin màu xám đậm.

Mái tóc dài trước kia thường buông xuống sau lưng hoặc tết lại để trước ngực, nay đã được vấn lên trên đỉnh đầu, lộ ra chiếc cổ trắng ngần dài thanh mảnh, làm nổi bật vẻ đẹp kiêu diễm của khuôn mặt.

Đây là hình ảnh mà Hoắc Tiểu chưa từng thấy, ánh mắt của anh không thể không theo dõi vợ.

Bên cạnh sân khấu, Lận Đình có vẻ nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn lại, sau đó đôi mắt hoa đào của cô cười với chồng vì đội mũ quân đội mà càng thêm điển trai.

Ánh mắt Hoắc Tiểu trầm lắng, vừa muốn mỉm cười đáp lại thì nghe thấy tiếng thở dài phía sau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tiếp theo đó, tiếng xì xào vang lên:

“Chị dâu nhà đoàn trưởng trông thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, tôi lớn từng này chưa từng thấy ai đẹp như vậy.”

“Học vấn cũng cao.”

“Nghe nói tính tình cũng tốt, dù là binh sĩ nào đến nhà cũng đều được đón tiếp bằng nụ cười.”

“Không biết cô ấy có em gái không.”

“...”

Hoắc Tiểu càng nghe những lời bàn tán, vẻ mặt càng trở nên âm u.

Đúng lúc anh chuẩn bị quay lại, cho một ánh mắt cảnh cáo, một bản nhạc vang vọng, thanh thoát và du dương bắt đầu trôi dạt khắp không gian.

Không chỉ Hoắc Tiểu, mà tất cả mọi người có mặt ở hiện trường, dù họ đang làm gì trước đó, giờ đều dừng lại, chăm chú vào giọng hát trong trẻo đến nỗi như có thể xuyên qua tâm hồn.

Lận Đình ngẩng nhìn Phòng Thúy Hoa đang đứng chính giữa, cô bé là người duy nhất mặc áo sơ mi trắng kết hợp quần dài màu hồng, trong lòng không khỏi cảm thấy tự hào. Cô nghĩ, đây chính là niềm vui của một người thầy.

Nuôi dưỡng, khám phá, hướng dẫn... Dù là việc gì đi nữa, tất cả đều mang lại hạnh phúc.

Mà cô bé Phòng Thúy Hoa ấy, có lẽ là sinh ra để dành cho sân khấu.

Ngày hôm đó, tiếng vỗ tay của các chiến sĩ trong lũ đoàn dành cho cô bé là nguồn động lực để cô bé bước lên sân khấu chuyên nghiệp.

Chương trình của trường trung học cơ sở quân đội lần này quả là thành công rực rỡ, xứng đáng với vị trí đặc biệt của nó.

Đặc biệt là giọng hát chính, dù cho người không hiểu biết về nghệ thuật cũng phải ngạc nhiên trước giọng hát ấy.

Chương 101: Chương 101

Thật ra, những người ngạc nhiên nhất có lẽ là Phòng Thủy Căn và Đinh Phi Yến.

Cặp đôi này chưa bao giờ biết rằng cô con gái lớn của họ sau khi ăn diện cũng đẹp đến thế.

Họ cũng không hề biết giọng hát của cô bé lại hay đến như vậy.

Và họ càng không biết cô bé là ca sĩ chính trong chương trình này.

Cho đến khi màn hợp xướng kết thúc, lời khen ngợi liên tục được truyền tai, Phòng Thủy Căn và Đinh Phi Yến vẫn còn ngơ ngác.

Cô bé tự tin và tài năng ấy... làm sao có thể là đứa con gái lớn của họ?

Về những suy nghĩ trong lòng vợ chồng Phòng Thủy Căn, Lận Đình hoàn toàn không biết, dĩ nhiên, cô cũng không quan tâm.

Lúc này, cô lại đến lều tạm, nở nụ cười khen ngợi và động viên các học trò, trước khi để chúng tự do giải tán.

Dù màn trình diễn có hấp dẫn đến mấy, cũng không bằng giờ giải lao tự do.

Quả nhiên, ngay khi Lận Đình thông báo giải tán, các bạn trẻ ào ào chạy ra ngoài.

Ngay cả Phòng Thúy Hoa lúc đầu còn muốn trò chuyện với cô giáo, cũng bị vài nữ sinh kéo đi một cách vui vẻ.

Chứng kiến cảnh này, Lận Đình không thể kìm nén niềm vui trong lòng mình.

Nhưng cùng lúc đó, sau khi sự căng thẳng liên tục được giải tỏa, cảm giác mệt mỏi cũng ập đến.

Cô vừa dùng một tay xoa bóp trán, vừa nói với người bạn thân bên cạnh: “Tôi hơi mệt rồi, lát nữa sẽ về thẳng, còn cô thì sao?”

“Cô cứ về trước đi, tôi đợi anh Vinh Hiên về cùng.” Cố Phương mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, xua tay từ chối.

Cô ấy cũng thật sự rất mệt, trước đây chưa từng đảm nhận nhiệm vụ như vậy, luôn lo lắng về những sự cố có thể xảy ra trong khi biểu diễn, cả người luôn căng thẳng, lúc này sau khi hoàn thành xuất sắc, cảm giác như mọi bộ phận đều không ổn.

Nghe vậy, Lận Đình lấy túi xách của mình, chào Cố Phương một tiếng rồi rời khỏi lều.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy chồng mình, cô bước đến hai bước, hỏi: “Sao anh lại đến đây? Không cần ở lại với lý trưởng và chính ủy à?”

Hoắc Tiểu nhận túi xách, lúc này mới trả lời: “Không cần, vốn có thể về sớm. Chúng ta về nhà nhé?”

Lận Đình nhìn về phía khu nhà ở gia đình: “Em vừa thấy mẹ và các con, gọi họ cùng đi nhé.”

Hoắc Tiểu không có ý kiến, dẫn vợ đi về phía mẹ, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại dán vào khuôn mặt vợ, luôn cảm thấy vợ

mình đã gây đi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ở đằng kia, các con cũng nhìn thấy bố mẹ.

Chúng buông tay bà nội rồi chạy lại.

Miêu Miêu vốn muốn ôm mẹ, nhưng nhớ ra mình đã lớn, nặng hơn, nên đổi hướng.

Sau đó cô bé ngược mặt, giơ hai tay lên: “Bố ơi, bế con!”

Thấy thế, Quả Quả liền chủ động nắm tay mẹ.

Thấy con muốn được bế, Hoắc Tiểu tự nhiên không từ chối, cúi xuống bế con lên tay, nhưng vẫn cười nói: “Lại muốn bế à? Sao không tự đi được nhỉ?”

Miêu Miêu giải thích nghiêm túc: “Lúc tới đây đi bộ rồi, chân mỏi lắm rồi.”

Hoắc Tiểu chỉ là đùa giỡn với đứa trẻ một chút thôi.

Đường Ván Lan đi cùng Hồ Tú, nhìn gia đình bốn người đều có vẻ ngoài ưa nhìn đi cùng nhau, không nhịn được mà thốt lên, vừa cảm khái vừa hâm mộ: “Đoàn trưởng Hoắc và Đình Đình quả thực là trai tài gái sắc, xứng đôi vô cùng.”

Lời này Hồ Tú rất thích nghe, lúc bà cười tươi tiến đến gần các con, không quên đáp lại một câu khen ngợi: “Chính ủy Hình nhà cháu cũng được lắm mà.”

Nghe thế, Đường Ván Lan liền làm mặt khó chịu, trong đầu nghĩ về cái mặt tròn xoe của ông xã... thôi bỏ đi!

Lúc này, Hồ Tú đã tiến đến bên con dâu, vui vẻ nói: “Đình Đình, chiều nay lúc con đến trường, mẹ đã gọi điện về nhà, Mai Hoa

nói anh hai nhà con đến Thiên Kinh công tác, tính ra ngày mốt là tới.”

Đôi mắt hoa đào long lanh của Lận Đình sáng bừng, vui mừng không thể tin nổi: “Thật ạ!”

Biết rằng anh hai sắp tới, tâm trạng của Lận Đình đã tốt lại càng thêm phần vui vẻ.

Trên đường trở về, Lận Đình đã hỏi kỹ mẹ chồng những gì dì ba đã nói.

Hồ Tú lắc đầu: “Lúc mẹ hỏi Đại Ny Nhi và đối tượng gặp mặt như thế nào, nghe Mai Hoa nói, dì ấy chỉ biết thời gian đại khái mà thôi.”

Nghe vậy, Lận Đình cũng bắt đầu lo lắng cho cô gái Đại Ny Nhi kia, quan tâm hỏi han: “Vẫn là cậu bé của tám chị gái kia à?”

Cậu bé trước kia, nhà có tám chị gái, Đại Ny Nhi không thể từ chối, cuối cùng cũng đi xem mặt.

Sau đó, cô bé chạy đến thị trấn gọi điện thoại cho Lận Đình, than phiền về các tình huống kỳ quặc của đối tượng xem mặt đó, lúc đó giọng Đại Ny Nhi cũng nghẹn ngào.

Lận Đình không ngờ mọi chuyện lại trở nên như vậy, thím hai vẫn chưa từ bỏ hy vọng sao?

Hồ Tú lắc đầu: “Không, đó là chuyện cũ rồi, sau này Quế Lan lại nghe ngóng thêm vài người nữa.”

Vội vã gả con gái đi đến mức nào vậy? Lận Đình quả thực cạn lời: “Đại Ny Nhi đều đi xem mặt hết?”

Khi nói đến điều này, trên khuôn mặt Hồ Tú bỗng nhiên hiện lên nụ cười hài lòng: “Chưa xem, hôm nay Mai Hoa nói với mẹ

rằng Đại Ný Nhi không gặp ai cả, cô bé đã quyết định sẽ học lại lớp chín cùng Phù Dung, chờ thi vào trung học phổ thông vào tháng Sáu.”

“Thật ư? Thật tốt quá.” Các cô cháu gái có thể lắng nghe lời khuyên của mình, đó là điều Lận Đình vui mừng nhất khi làm giáo viên.

Hồ Tú yêu mến những người thích học hành hơn ai hết, nếu không bà đã không tự học chữ, còn lập tức chọn một nàng dâu là sinh viên đại học: “Thật đấy, học thêm hai ba năm nữa cũng tốt, tốt nghiệp trung học là khoảng hai mươi tuổi, tuổi còn trẻ. Chỉ là Quế Lan không mấy vui vẻ, mẹ sẽ viết thư về nhà khuyên nhủ, đồng thời hỗ trợ thêm học phí cho hai đứa trẻ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình gật đầu: “Mẹ nói đúng, nếu có thể giúp thì hãy giúp một tay.”

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn chồng đang ôm con gái bên cạnh: “Lát nữa anh cũng viết vài câu khuyên nhủ nhé.”

Thực ra học phí không đáng bao nhiêu, nhưng mẹ chồng và Hoắc Tiểu sẵn lòng hỗ trợ, đó là thái độ ủng hộ con cháu.

Đặc biệt là Hoắc Tiểu, hai ông chú của anh vẫn rất lắng nghe lời anh nói.

Hoắc Tiểu: “Được.”

Trên đường về, cả hai cùng nói cười vui vẻ, rất nhanh đã trở về nhà.

Vì không chắc Lận Vĩ sẽ đến Thiên Kinh vào lúc mấy giờ, hướng hồ không biết anh có thời gian rảnh để ghé thăm nhà hay không.

Lận Đình trở về phòng ngủ, cất chiếc túi xách vào chỗ cũ, rồi chuẩn bị đi đến trạm liên lạc một lần nữa để gọi điện cho anh trai đang làm việc ở xưởng đồ gỗ.

Hoắc Tiểu theo sau, ôm lấy eo vợ, dùng chút sức lực nhẹ nhàng, đưa cô vào lòng mình. Sau đó, trong khi Lận Đình vẫn còn ngơ ngác, anh véo má cô một cái, cuối cùng kết luận: “Em nhẹ đi một chút.”

Nghe vậy, Lận Đình bắt đầu hiểu ý đồ đằng sau chuỗi hành động của chồng, đưa tay sờ soạng eo mình không có gì thay đổi, rồi có phần bất lực, nói: “Anh còn nhận ra cả điều đó à?”

Chương 102: Chương 102

Hoắc Tiểu thực sự cảm thấy vợ mình đã gầy đi, nghĩ đến những ngày vừa qua cô bận rộn không ngừng, tối đến là lăn ra ngủ, liền bế cô đến mép giường, cúi xuống cởi giày tất cho cô, nói: “Em mệt rồi phải không? Ngủ một chút đi, anh sẽ gọi cho anh trai.”

Lận Đình thực sự mệt mỏi, chỉ suy nghĩ vài giây rồi đồng ý: “Vậy... hỏi thăm xem nhà anh trai thế nào nhé.”

Hoắc Tiểu: “Được.”

Sau khi từ miệng anh cả biết rằng anh hai lần này đến có nhiệm vụ, Lận Đình không còn nghĩ đến chuyện đi ga tàu hỏa đón người nữa, mà ở yên trong quân đội chờ đợi.

Thời gian trôi qua trong lúc cô nhớ nhung, lại thêm một tuần nữa.

Hôm nay là thứ Bảy, sau giờ tan học, Lận Đình không vội vã về nhà, mà ngồi lại trong văn phòng hiệu trưởng cùng Cố Phương, thảo luận về việc dẫn Phòng Thúy Hoa đến đoàn văn công của sư đoàn tham gia kỳ thi tuyển chọn đặc biệt vào thứ Tư tuần sau.

Nói thật, kỳ thi tuyển chọn đặc biệt không phải cứ muốn thi là thi được, cần có người giới thiệu.

Cố Phương có thể viết thư giới thiệu cho đơn vị cũ, nhưng nơi đó quá xa.

Hai người tạm thời không có ý tưởng gì, không cố chấp, quyết định trực tiếp tìm đến hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Hoàng là một vị lãnh đạo tốt, thực sự nghĩ cho tương lai của các em học sinh.

Có những việc, lời nói của ông ấy còn có trọng lượng hơn cả hai người họ.

Sau khi nghe về kế hoạch của Lận Đình và Cố Phương, trước tiên ông khen ngợi họ một hồi, rồi bắt đầu liên lạc với cơ quan cấp trên.

Đồng thời, ông cũng đích thân tìm Phòng Thủy Căn để nói chuyện.

Dù sao, khi Lận Đình và Cố Phương đến nhà trước đó, vợ chồng họ không tin rằng con gái lớn có thể vào đoàn văn công của Bộ tư lệnh. Họ cũng không vui khi nhà thiếu một người làm việc.

Nhưng hiệu trưởng Hoàng là anh hùng chiến đấu, dù vợ chồng họ có không muốn thì mặt ngoài vẫn cười cười gật đầu.

Bây giờ đoàn văn công của Bộ tư lệnh đã phản hồi, chỉ đợi thứ Tư đưa cô bé đi kiểm tra.

Lần này ba người tập hợp trong văn phòng, để bàn bạc xem ngày đó ai sẽ đi cùng cô bé.

Cuối cùng, là giáo viên tin cậy nhất của cô bé Phòng Thúy Hoa hiện tại, hiệu trưởng Hoàng quyết định để Lận Đình đi cùng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tất nhiên, lo ngại cơ quan cấp trên làm việc không chu đáo, hiệu trưởng Hoàng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định tự mình

cũng đi theo.

Khi bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Cố Phương có vẻ không mấy vui vẻ.

Hai người trở lại văn phòng lấy túi xách của mình, khi rời khỏi tòa nhà giảng dạy, cô ấy mới nắm lấy cổ tay bạn thân, nhỏ giọng phàn nàn: “Tôi còn định đi cùng cô một chuyến đến đoàn văn công Bộ tư lệnh, nghe nói trụ cột sân khấu ở đó rất đẹp.”

“Lúc nào tôi giúp cô nhìn nhé.” Sau khi quen biết, Lận Đình cũng nhận ra, Cố Phương thích nhìn người đẹp.

Cố Phương cười đùa: “Không sợ đội trưởng Hoắc của cô xử lý cô à?”

Lận Đình mới hiểu: “Cô nói trụ cột sân khấu là đàn ông?”

“Cứ tưởng trụ cột sân khấu toàn là phụ nữ à?”

Lận Đình sờ sờ mũi, không thể nói là không, chỉ là bản năng nghĩ là con gái.

Thấy cô như vậy, Cố Phương cười khúc khích: “Cô thật thà quá, chúng ta đâu có làm gì, nhìn vài chàng trai đẹp có sao đâu? Tôi thích nhìn, lòng yêu cái đẹp, con người... người...”

Lận Đình nghiêng đầu, tự hỏi tại sao cô ấy lại bắt đầu nói lắp.

Rồi thấy Cố Phương đang chăm chú nhìn về phía cửa lớn.

Lận Đình vô thức theo dõi ánh mắt của cô ấy, quay nhìn về phía cổng trường, chỗ đó có một nhóm ba năm người đã tập hợp, hầu hết là nữ sinh, tất cả đều tò mò và e thẹn nhìn ngắm người đàn ông tuấn tú mặc áo sơ mi dài tay cổ đứng màu trắng, quần dài màu đen.

Lận Đình không bao giờ nghĩ rằng mình có thể chứng kiến một cảnh tượng như trong phim thần tượng ngay trong thời đại này.

Cô cũng giật mình một chút trước khi thốt lên kinh ngạc: “Anh hai?!”

“Đây là anh hai của cô?” Cố Phương lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai đến vậy, đang âm thầm nghĩ sẽ nhìn thêm vài lần nữa như thế là đã lời, thì bị lời gọi của bạn thân bên cạnh làm giật mình.

Lận Đình vội vàng gật đầu: “Phải, anh trai tôi, mấy hôm trước tôi có nói anh ấy đến thăm tôi.”

Trong lúc nói chuyện, cô đã tăng tốc bước chân và hét lên một tiếng: “Anh hai!”

Thấy em gái, Lận Vĩ cười, đôi mắt hình hoa đào cong lên tạo thành một đường cong rất đẹp, trông càng phong độ hơn.

Vào thời điểm đó, mọi người chưa biết đến khái niệm “nam thần”, người lớn tuổi thường thích những người đàn ông có khuôn mặt chữ điền, cho rằng đó mới là đáng vẻ có khí phách.

Nhưng các cô gái trẻ, từ xưa đến nay, sở thích cũng không mấy khác biệt.

Và Lận Vĩ chính là kiểu gương mặt đẹp mà các cô gái trẻ yêu thích, nhất là khi hôm nay anh ấy cố ý ăn mặc chỉnh tề, trông thật sự rất cuốn hút.

Lúc này Lận Đình đã chạy đến cổng trường, cô ngược mặt cười tươi rói: “Anh đến từ bao giờ vậy?”

Lận Vĩ không vội vàng trả lời, trước tiên anh ấy nhìn kỹ em gái mình.

Thấy trong mắt em gái không hề có chút u buồn nào, toàn là vẻ vui vẻ sau đó mới thực sự yên tâm, anh ấy nói bằng giọng ấm áp: “Anh đến được hai tiếng rồi.”

Lận Đình tròn mắt: “Anh đã đợi em ở cổng hai tiếng đồng hồ rồi ư?”

Lận Vĩ nhẹ nhàng chạm vào trán em gái, sau đó nhận lấy chiếc túi đeo bên người cô: “Em mơ à? Anh tính toán thời gian tan học của em mới đến... Đây là bạn của em?”

Nghe vậy, Lận Đình theo ánh mắt anh trai nhìn sang bên cạnh, rồi vỗ trán, cười nói: “Suýt nữa thì quên mất, anh ơi, đây là bạn mới của em, Cố Phương, cô ấy rất quan tâm đến em.”

Lận Vĩ đối xử tốt với em gái cũng không keo kiệt thái độ tốt, anh ấy mỉm cười: “Đồng chí Cố Phương, chào cô! Tôi là Lận Vĩ, cảm ơn cô đã chăm sóc Đình Đình.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Anh trai của Đình Đình thật sự quá tuyệt, Cố Phương dù yêu thương người đàn ông nhà mình một cách chân thành, cũng không kìm được mà đỏ mặt: “Đồng chí Lận Vĩ, chào anh! Thật ra là Đình Đình chăm sóc tôi nhiều hơn.”

Sau khi chào hỏi, ánh mắt của Cố Phương lại đi qua đi lại trên khuôn mặt của hai anh em, phát hiện ra rằng họ có vài nét giống nhau đến năm sáu phần, ngay cả độ cong của mắt họ khi cười cũng giống nhau, cô ấy vui vẻ vỗ tay rồi chạy đi trước.

Hai anh em lâu ngày gặp lại, chắc chắn có nhiều chuyện gia đình để tâm, mình cứ để họ tự do trò chuyện.

“Người bạn này của em khá tốt.”

“Chắc chắn rồi, nếu không tốt làm sao em có thể chơi với cô ấy... Em hơi đói rồi, chúng ta về nhà trước đi.” Nếu không rời đi, những học sinh ngày thường táo bạo sẽ tìm cớ đến chào hỏi mất.

Nghe vậy, Lận Vĩ xoa đầu em gái mình: “Đi thôi, lần này bố mẹ mang cho em khá nhiều đồ ăn đấy.”

“Tất cả đều do anh đi xe mang tới à?”

“Còn ai nữa?”

Chương 103: Chương 103

Lận Đình nhìn chiếc áo sơ mi trắng tinh tươm của anh hai, nghi ngờ hỏi: “Vậy anh đến đơn vị rồi còn thay quần áo nữa à?”

Lận Vĩ vỗ vào đầu em gái một cái, luôn cảm thấy cô em gái này đang chê bai anh ấy quá coi trọng diện mạo: “Anh làm vậy vì ai? Không thể để người ta nghĩ nhà mẹ đẻ em lười thôi được, đúng không?”

Quen với việc đấu khẩu với anh trai, Lận Đình xoa trán, thốt lên: “Nhưng mà anh cũng không cần ăn diện như yêu tinh.”

Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, người không biết còn tưởng là một ngôi sao lớn xuất hiện.

“Yêu... yêu tinh?!” Lận Vĩ toàn bị chê là mặt búng ra sữa, thực sự bị mô tả của em gái làm giật mình, rồi tức giận vung tay chọc em gái: “Em nói bậy bạ cái gì vậy? Anh là đàn ông!”

Lận Đình che mặt né sang một bên: “Vậy... anh là nam yêu tinh?”

Lận Vĩ híp mắt: “Anh thấy cô đang thiếu đòn đấy!”

Thấy người ta tức giận, Lận Đình cố kìm nén tiếng cười, giờ chân bắt đầu chạy, nhưng mới chỉ chạy được vài bước thì đã gặp phải chướng ngại.

Hoắc Tiểu vừa ra ngoài đón người, đỡ lấy vợ, cúi đầu cười hỏi: “Chạy đi đâu vậy?”

Cảm thấy mình có chỗ dựa vững chắc, Lận Đình “vù” một cái đã lẩn sau lưng chồng, sau đó nhô đầu ra nhìn về phía anh hai, cau mày nói: “Nam yêu tinh!”

Lận Vĩ: “...”

Hoắc Tiểu: “...?”

Người nhà thông gia đến thăm, Hồ Tú là người hiểu lý lẽ, đã chuẩn bị một bàn đầy ắp những món ăn ngon.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đến khi ba người trở về nhà, một bữa tối phong phú đã được bày biện trên bàn.

Hồ Tú nở nụ cười chào đón: “Nhanh đi rửa tay, có thể ăn cơm rồi.”

Tay nghề nấu nướng của mẹ chồng rất tuyệt, mùi thơm đậm đà của các món ăn khiến Lận Đình không kìm lòng được mà hít hít mũi, cảm giác đói bụng càng trở nên dữ dội hơn.

Cô vừa đi vào bếp mức nước rửa tay, vừa nói: “Mẹ cứ ngồi, con mức cơm đã.”

Nghe vậy, Hồ Tú cười rồi đi sắp xếp cho hai đứa trẻ.

Khi cả nhà ngồi xuống bắt đầu bữa ăn, không thể thiếu câu chuyện về những thay đổi ở quê nhà trong khoảng thời gian xa nhau.

Phần lớn là Hồ Tú hỏi, còn Lận Vĩ trả lời.

Sau khi ăn no nê, đặt bát đĩa xuống, Hồ Tú cảm thán: “Mới đi chưa đến hai tháng, quê nhà đã thay đổi nhiều quá, tôi cứ ngỡ

như đã qua một thời gian dài vậy.”

Nghe thế, Lận Đình đang lau miệng cho con dừng tay lại.

Hoắc Tiểu đang dọn dẹp bát đĩa, chuẩn bị mang đi rửa, nói: “Khi anh hai về nhà, mẹ có muốn đi theo không? Sau đó con sẽ sắp xếp người đưa mẹ trở lại.”

Con trai hiếu thảo, Hồ Tú tự nhiên vui mừng, nhưng bà vẫn nhớ chuyến đi xe lúc đến đây, vội vã xua tay: “Thôi, thôi, đi xe mất quá nhiều thời gian, mẹ chỉ nói đùa thôi.”

Hoắc Tiểu đang làm đoàn trưởng, căn nhà được phân chia có ba phòng.

Hồ Tú và hai đứa trẻ ngủ cùng nhau, vì thế luôn có một phòng trống trong nhà.

Có điều, không có giường dự phòng.

Vậy là sau khi dọn dẹp bát đĩa xong, Hoắc Tiểu lên đường đi mượn giường gấp.

Hồ Tú nghĩ rằng anh em nhất định có điều muốn nói, nên đã tinh tế dẫn theo cặp sinh đôi đi thăm hàng xóm.

Chỉ trong vài phút, trong nhà chỉ còn lại hai anh em.

Lúc này, Lận Đình mới hỏi về tình hình của chị gái.

Lận Vĩ nhấp một ngụm trà, từ tốn nói: “Nhà họ Triệu có người bị gửi đi lao động cải tạo, ban đầu còn ồn ào vài ngày, giờ thì chỉ mong trốn tránh mọi người, không còn đến quấy rầy nữa.”

Dĩ nhiên, điều anh ấy không nói ra là nhà họ Triệu hiện nay biết thời biết thế, phần lớn là nhờ anh ấy đã đặc biệt đến nhà “nói chuyện phải trái” một phen.

Chẳng hạn, việc nhà họ Triệu nhảy nhót lung tung này có phải là họ không chấp nhận quyết định của tổ chức hay không.

Chỉ một câu nói, đối với người nhà họ Triệu, đã đủ sức đe dọa.

Dù sao đi nữa, Triệu Khải bị dẫn đi điều phố, bị cạo đầu âm dương, rồi bị gửi đi lao động cải tạo, những quy trình này đã đủ khiến người nhà họ Triệu khiếp sợ.

Ban đầu họ chỉ muốn có một đứa con trai để phụng dưỡng khi về già.

Nhưng bây giờ sau một lời cảnh báo như vậy, họ tự nhiên không dám gây sự thêm.

Con trai hay gì đó, có quan trọng bằng mạng sống của mình?

Nhất là khi nhà họ Triệu không chỉ có một đứa con trai.

Lận Đình không ngu, dù anh hai không nói ra, cô cũng đoán được điểm mấu chốt.

Có điều, anh ấy không nói, cô cũng chỉ coi như không biết, chỉ không khỏi nhắc nhở một câu: “Thế giới bên ngoài đầy rẫy hỗn loạn, chị cả trông lại xinh đẹp, e rằng sẽ thu hút nhiều ánh mắt.”

Điều này cũng là nỗi lo của Lận Vĩ.

Những năm trước còn đỡ, nhưng hai năm gần đây, Lận Vĩ đã đi khắp cả nước, chứng kiến quá nhiều chuyện khó tin.

Những người phụ nữ xinh đẹp luôn là đối tượng của những ánh mắt đeo bám, vì thế trong những ngày này, chị cả luôn ở ẩn.

Nhưng... việc này chắc chắn không thể kéo dài mãi.

Nghe lo lắng của anh hai, trong lòng Lận Đình cũng không thể nào thanh thoi, bởi cô rất rõ, cơn thảm họa này mới chỉ bắt đầu.

Sở dĩ cô dễ dàng chấp nhận thân phận đã lập gia đình, phần lớn cũng bởi vì Hoắc Tiểu là một quân nhân.

Hơn nữa may mắn thay... Hoắc Tiểu rất tốt.

Nghĩ đến đây, không còn cách nào khác, Lận Đình thở dài một hơi: “Nếu có gì không ổn hãy liên lạc với em.”

Lận Vĩ cong cong mắt đào hoa: “Đương nhiên... À, thư ký Vương đã chuẩn bị thử nghiệm nuôi thỏ rồi.”

Việc này Lận Đình luôn nhớ mãi, nghe nói liền vội vàng hỏi: “Thử nghiệm ở đại đội nào?”

Lận Vĩ nói: “Ở đại đội Hương Dương, nhưng hiện tại vẫn chưa xác định nhà nào, phải đợi cho đến khi thỏ được chuyển về từ Hoa Thành.”

“Chỉ cần là đại đội Hương Dương là tốt rồi...” Lận Đình nhẹ nhõm, sau đó lại nói: “Sau này cũng sẽ đến đại đội Thắng Lợi, đây là điều bí thư Vương đã hứa với em, nếu bố mẹ có hứng thú, lúc đó có thể đăng ký, bố biết chứ, có thể cố gắng làm người ghi điểm.”

Lận Vĩ cười: “Anh biết mà.”

Hai anh em bên này tán gẫu chuyện gia đình.

Còn Hồ Tú, mới ra khỏi nhà không lâu, đã bị người nhà quân nhân vây quanh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bà được chào đón như vậy, bởi vì họ đã bị anh chàng đẹp trai làm cho mê mẩn.

Không phải là chưa từng thấy người đàn ông đẹp trai, không nói đâu xa, đoàn trưởng Hoắc là một tấm gương sáng hiếm có.

Nhưng, Hoắc Tiểu trước mặt người ngoài rất nghiêm túc, đôi mắt và lông mày lạnh lùng, trông có vẻ khó gần.

Lận Vĩ lại khác, không chỉ vẻ ngoài có thể được mô tả là tinh tế, làn da còn trắng ngần, đôi mắt đào luôn mang theo nụ cười, nhìn thấy ai cũng làm tim họ đập nhanh, ai mà không muốn nhìn thêm vài lần.

Gặp Hồ Tú, tự nhiên không thể không hỏi han.

Hỏi chàng trai này làm nghề gì, bao nhiêu tuổi rồi, đã có đối tượng chưa...

Hồ Tú bị hàng loạt câu hỏi làm cho hoa cả mắt, cuối cùng cũng chỉ chọn mấy câu trả lời, kết thúc còn phần nào buồn cười: “...Tiểu Lận đến đây để thăm Đình Đình, cùng lắm thì bốn năm ngày là phải về, mọi người còn muốn làm mai nữa à?”

Chương 104: Chương 104

Một người thân quân nhân lập tức phản bác: “Có gì đâu? Bây giờ không phải chúng tôi cũng mấy năm mới có thể về nhà mẹ đẻ một lần sao? Có khác gì lấy chồng xa? Theo tôi, chỉ cần người đàn ông tốt, lấy chồng xa cũng không sao cả.”

Lời này vừa ra, lại còn nhận được sự đồng tình của nhiều người.

Hồ Tú: “...”

Buổi tối, Lận Đình tắm rửa xong liền trở về phòng.

Cô tưởng rằng mình sẽ sớm chìm vào giấc ngủ, nhưng mỗi khi nhắm mắt, lại nhớ đến lời than thở của mẹ chồng vào bữa tối.

Khi Hoắc Tiểu vừa tắm xong bước vào, anh liền nhìn thấy cảnh tượng vợ mình lăn lộn trên giường.

Anh cười hỏi: “Sao thế này?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình mắt sáng lên, lập tức ngồi dậy khoanh chân: “Anh đã tắm xong rồi à? Không dùng nước lạnh chứ?”

Nói xong, cô vươn tay ra, ra hiệu cho chồng để cô sờ thử nhiệt độ.

Hoắc Tiểu tốt bụng đưa tay cho vợ nắm, tay kia thì nhắc tấm chăn mỏng quấn quanh người cô.

Dù đã vào tháng Tư, nhưng nhiệt độ buổi sáng tối vẫn không cao, một chút không chú ý là dễ bị nhiễm lạnh.

Sau khi Lận Đình kiểm tra xong nhiệt độ, cô rất hài lòng với sự nghe lời của chồng, lại nhắc nhở một câu: “Sau này cũng phải dùng nước nóng để tắm đấy.”

“Được, nghe em.” Hoắc Tiểu cởi giày lên giường, ôm lấy vợ hôn vài cái rồi mới ôm cô nằm xuống: “Anh hai có nói sẽ ở lại được mấy ngày không?”

Lận Đình dụi đầu vào cổ chồng, làm cho anh ngứa ngáy bật cười, lúc này cô mới điều chỉnh, tìm vị trí thoải mái: “Nói là khoảng bốn năm ngày.”

Hoắc Tiểu suy nghĩ vài giây: “Ngày mai chính là Chủ Nhật, chúng ta đưa con đi chơi ở thành phố nhé? Tiện thể dẫn anh hai đi dạo quanh Thiên Kinh.”

Lận Đình có chút hứng thú, nhưng nghĩ đến tình trạng giao thông hiện tại, cô lại không mấy thích thú.

Dù vợ không nói gì, nhưng Hoắc Tiểu vẫn đọc được điều đó từ ánh mắt cô, liền cười nói: “Đừng lo về xe, có thể nhờ lũ trưởng Vệ mượn một chiếc để đi nhiều nơi hơn.”

“Có bị người ta tố cáo không?”

“Không đâu, mọi người cũng thường làm thế, thỉnh thoảng mượn tạm là bình thường, miễn là tự trả tiền xăng.”

Lận Đình thật sự cười: “Vậy thì tốt, nên đưa các con đi chơi một chút... À, tiện thể chụp vài tấm hình cho cặp song sinh nữa... Ừm...”

Nghĩ đến ông nội của cặp song sinh, không biết đã đi đâu, cô lại nói: “Hay là mỗi năm chụp hai tấm nhỉ.”

Hoắc Tiểu lập tức hiểu ý đồ của vợ, lòng mềm nhũn, cúi đầu hôn lên trán cô, rồi nhẹ giọng nói: “Được, mua thêm vài món quà cho bố mẹ em để anh hai mang về.”

“Ồ, cái này được đấy, mua bằng lương của em nhé, mua thêm cho mẹ nữa...” Lận Đình ngày hôm trước vừa nhận lương tháng đầu tiên, dù chỉ mới làm chưa đủ một tháng nên chỉ nhận được 28 đồng, nhưng đó cũng là lương tháng đầu tiên mà, cô chỉ nói được nửa câu thì bỗng nhiên lại nhớ đến lời than thở của mẹ chồng vào bữa tối.

“Có mệt không?” Thấy vợ đột nhiên im lặng, Hoắc Tiểu cúi đầu nhìn qua.

Lận Đình lắc đầu, nhìn về phía chồng, chần chừ một lúc mới nói: “Anh nói xem... chúng ta có nên tìm một công việc cho mẹ không?”

Hoắc Tiểu nhượng mày: “Sao tự nhiên lại nói vậy?”

Lận Đình: “Em chỉ thấy mẹ mới 47 tuổi, suốt ngày ở nhà chắc cũng buồn chán lắm?”

Hoắc Tiểu chưa từng nghĩ đến điều đó: “...Mẹ có nói gì không?”

“Không, chỉ là hôm nay nghe bà than thở thời gian trôi qua lâu, em mới nghĩ có lẽ cuộc sống đơn điệu đã khiến bà cảm thấy như vậy.”

Nghe xong, Hoắc Tiểu nhú mày, nhưng vẫn an ủi vợ: “Em đừng suy nghĩ lung tung, để anh hỏi mẹ sau.”

Lận Đình nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, rồi lại nói: “Anh nói xem... mẹ đỡ đở giải thế, có thể vào làm ở bệnh viện quân y của chúng

ta không?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Không thực tế, bên ngoài có một vài trường hợp đặc biệt tuyển dụng thầy lang vào bệnh viện, nhưng mẹ chỉ biết đỡ đẻ, mà trạm y tế quân đội một năm cũng không tiếp nhận một ca sinh nở.”

Chỉ biết đỡ đẻ cũng rất giỏi rồi... Lận Đình dù có chút buồn, nhưng cũng biết mình đang ảo tưởng.

Hoắc Tiểu vỗ nhẹ mái tóc mượt mà của vợ, nhẹ nhàng dỗ dành: “Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, có thể mẹ chỉ than thở chốc lát, đi ngủ đi.”

Lận Đình được vuốt ve một cách thoải mái không nhận được lại cọ cọ nữa.

Hoắc Tiểu giữ chặt vợ, nhúu mày điều chỉnh hơi thở rồi nói: “Không mệt nữa à? Vậy chúng ta...”

Lận Đình lập tức “em ngủ đây”.

Hoắc Tiểu đã bị cọ ra lửa...

Hôm sau, biết mình có thể ra ngoài chơi, cặp sinh đôi không giấu nổi niềm vui mừng, hào hứng đến nỗi khi ngồi lên chiếc xe jeep khởi hành, vẫn không ngừng phấn khích.

Chúng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng lải nhải không ngừng, lập tức hóa thân thành một vụn câu hỏi “vì sao”.

Cuối cùng, do bị tiếng ồn ào khiến đầu óc ong ong, Hồ Tú và Lận Đình đồng loạt ra tay, mỗi người che miệng một đứa, mới mang lại chút yên tĩnh cho tai mình.

Tháng 4 năm 1968.

Cây cầu lớn sông Trường Giang ở Thiên Kinh chưa chính thức thông xe.

Nhưng một đoạn cầu dài vài nghìn mét đã được hoàn thành.

Vân Mộng Hạ Vũ

Là cây cầu đôi đầu tiên do chính quốc gia thiết kế, nó không chỉ đại diện cho thành tựu đổi mới kỹ thuật của tổ quốc mà còn là biểu tượng của quá trình hiện đại hóa.

Vì thế, dù chưa chính thức khai trương, nơi đây vẫn thu hút nhiều người đến chụp ảnh.

Khi mấy người Lận Đình đi qua cây cầu, họ cũng dừng lại chụp ảnh.

À, khi Hoắc Tiểu đi mượn xe từ lý trưởng Vệ, anh còn mượn luôn chiếc máy ảnh quý giá và một cuộn phim nữa.

Với khả năng chụp tới 24 bức ảnh, thật là “giàu có”.

Thế là cả nhà đi dạo, dừng chân và dẫn các con đến thăm vườn thú.

Đến khi họ đến toà nhà bách hóa ở trung tâm thành phố, đã là hơn một giờ chiều.

Chuyến đi lần này chủ yếu là để mua sắm cho người thân ở quê nhà và cho bà Hồ Tú.

Vì thế, khi vào bách hóa, Lận Đình một tay nắm tay mẹ chồng, tay kia cầm lương và phiếu công nghiệp, thẳng tiến đến quầy bán ủng.

Đúng là thành phố lớn, ủng có tới năm màu sắc.

Dù không thể so sánh với các mẫu mã sau này, nhưng vào lúc đó, đây là điều hiếm có.

Lận Đình đang bàn luận với mẹ chồng xem nên chọn màu gì, bỗng một giọng nói lạ gọi tên cô.

Cô hơi ngẩn người, nhưng vẫn theo tiếng gọi nhìn lại.

Rồi cô thấy, bên cạnh quầy hàng có một người đàn ông tầm trung, đeo kính mắt viền đen, vẻ mặt hiền lành đang đứng đó.

Lận Đình nhìn chăm chăm vào người đối diện một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra thông tin về người đó từ góc khuất của ký ức: “...Bạn là Tiên Hải Đào phải không?”

Tiên Hải Đào tưởng nhận nhầm người, thở phào nhẹ nhõm, cười đáp: “Thật sự là cậu sao? Cậu thay đổi khá nhiều, tôi suýt nữa là không nhận ra.”

Nói xong, ánh mắt anh ta lướt qua khuôn mặt của người bạn đại học, trong lòng nghĩ rằng, đã hai năm không gặp, người bạn ngày nào đã đẹp giờ càng đẹp đến nao lòng.

Cũng có thể thấy được cô sống rất tốt, nếu không sao có thể có được vẻ tươi tắn thế này.

Chương 105: Chương 105

Trong ký ức, mối quan hệ giữa nguyên thân và Tiền Hải Đào chỉ là bình thường, nhưng dù sao cũng là bạn học cũ, Lận Đình không giấu được nụ cười trên mặt: “Tôi đã lấy chồng, sao có thể không thay đổi? Còn cậu, trông vẫn giống hệt như khi còn ở trường.”

Nói rồi, cô quay đầu nhìn chồng đang bế con theo sau mình, cười nói: “Đây là chồng tôi.”

Chồng... Hoắc Tiểu ánh mắt sâu lắng, chăm chú nhìn vợ một lát, mới lịch sự gật đầu: “Chào đồng chí Tiền, tôi là chồng của Đình Đình, Hoắc Tiểu.”

Mọi người: “...”

Ban đầu câu “chồng” của Lận Đình dù thân mật nhưng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Hoắc Tiểu lại cố ý nhấn mạnh lần nữa, khiến người ta cảm thấy kỳ quặc.

Dĩ nhiên, chỉ có Lận Đình hiểu sự kỳ quặc này, thực ra là người đàn ông này đang khoe khoang tình cảm.

Cô vỗ nhẹ vào cánh tay chồng, mới quay sang bạn học với vẻ mặt ngưỡng ngung: “Chồng tôi thích đùa, cậu đừng để ý.”

Tiền Hải Đào liếc nhìn người đàn ông mặc quân phục, thần thái mạnh mẽ, nuốt lại lời châm biếm sắp thốt ra, hợp tác chuyển đề

tài: “Cậu đến Thiên Kinh theo quân à?”

Lận Đình: “Đúng vậy, còn cậu? Tôi nhớ cậu là người Thiên Kinh mà? Đã lấy vợ chưa?”

Nhắc đến điều này, nét mặt Tiền Hải Đào rạng rỡ: “Tôi đúng là người địa phương, đã có người yêu, chắc sắp cưới.”

Lận Đình lại hỏi thêm vài câu: “Chúc mừng chúc mừng, đến trung tâm mua sắm mua đồ à?”

Tiền Hải Đào lắc đầu: “Tôi đang làm việc ở đây, à, cậu cần mua gì không? Tôi sẽ giúp cậu hỏi xem có hàng tốt không nhé?”

Nghe vậy, Lận Đình ban đầu chỉ định trò chuyện vài câu rồi rời đi, nhưng bỗng nhiên trở nên hứng thú, vội vàng tiến lại gần hỏi nhỏ: “Có những món hàng tốt gì vậy?”

Tiền Hải Đào: “...” Sự thay đổi của bạn học quá lớn, thật là bất ngờ.

Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của đồng chí Tiền, người trong nội bộ, họ đã mua được nhiều hàng “có khiếm khuyết nhỏ” với giá cực thấp, nhưng thực tế nhìn không ra vấn đề.

Vì vậy, khi chia tay, Lận Đình rất nhiệt tình mời mọi người đến nhà hàng quốc doanh để ăn tối.

Tiền Hải Đào tự nhiên không muốn đi, liên tục xua tay lắc đầu, nói là lần sau.

Có điều, bạn học cũ lâu ngày gặp lại nhau, tuy không thể đi ăn cùng, nhưng cũng đã trao đổi địa chỉ và số điện thoại.

Chỉ là khi Lận Đình chuẩn bị lên xe, Tiền Hải Đào do dự một lúc lâu cuối cùng cũng nhỏ nhẹ thốt lên: “Tôi nghe nói Liễu Hạo bị

què chân.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Bước chân Lận Đình chuẩn bị rời đi chợt dừng lại: “Bị què? Tại sao?”

Liễu Hạo là người yêu đầu của nguyên thân, cha mẹ anh ta là giáo sư của trường học.

Sau đó, hai giáo sư già bị vu oan, Liễu Hạo vì bảo vệ bản thân đã lập tức đăng báo cắt đứt quan hệ với cha mẹ, sau đó vội vàng kết hôn với con gái của chủ tịch ủy ban cách mạng, rồi không yên tâm, liền chạy đến biên giới làm thanh niên xung phong.

Nói ra, mới chỉ một năm rưỡi, sao lại què nhanh thế?

Nhưng, không thể không nói, biết được tin này, cô cảm thấy rất hả hê.

Tiền Hải Đào luôn chú ý đến biểu hiện của người bạn cũ, thấy cô không hề để tâm, mới cười nói: “Tôi cũng không rõ chi tiết, chỉ nghe người ta nói là vì mâu thuẫn tình ái, bị người dân địa phương đánh què.”

Lận Đình nhếch mép, có cảm giác như mình đã đoán trước được.

Tiền Hải Đào tiếp tục nói: “Chuyện Liễu Hạo làm lúc đó thật khiến người ta phẫn nộ, bạn bè chúng ta đều không coi trọng cậu ta lắm, bây giờ dù thật hay giả, cũng là chuyện của quá khứ rồi, tôi thấy vị đồng chí Hoắc này rất quan tâm đến cậu, hãy sống tốt nhé.”

Lận Đình mới chợt nhận ra, đối phương nhắc đến chuyện này, có lẽ vẫn còn nhớ nguyên thân từng bị đá, cộng thêm màn khóc lóc điên cuồng kia.

Có vẻ như họ muốn mình hoàn toàn buông bỏ.

Thật là quan tâm đủ thứ.

Nhưng mà... người này cũng là người tốt.

Nghĩ vậy, Lận Đình thành thật cảm ơn: “Cảm ơn cậu, Tiền Hải Đào, bây giờ tôi sống rất tốt, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không nghĩ về người đó nữa.”

Tiền Hải Đào hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu, nụ cười ngây thơ: “Cậu không thấy tôi phiền phức là được, mau về đi, chồng cậu đang đợi kìa.”

Nghe vậy, Lận Đình quay đầu, người đàn ông ngồi trên ghế lái lập tức dời ánh mắt.

Lận Đình: “...”

Lận Đình nén cười chào tạm biệt: “Vậy tôi đi đây, hôm nay thời gian không thuận, lần sau gặp lại sẽ nói chuyện thật lâu.”

Lần này, Tiền Hải Đào đáp lại thoải mái: “Được!”

“Nói chuyện gì?” Sau khi lên xe, Lận Đình vẫy tay chào người bạn cũ đứng ở cửa, chưa kịp ngồi yên đã nghe người đàn ông hỏi bằng giọng điệu bình thản.

Lận Đình đảo mắt, nghiêm túc đáp: “Nói về người yêu em.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu cười khẽ: “Tốt.”

Mỹ nam Lận Vĩ miễn cưỡng xoa xoa cánh tay...

“Tìm việc làm cho mẹ?”

Hồ Tú đã quen với việc dậy sớm, hôm nay cũng không ngoại lệ. Bà đang cúi người chuẩn bị thay than hồng lò sưởi thì bị lời nói của con trai làm bất ngờ.

Hoắc Tiểu tiếp nhận chiếc kẹp lửa từ tay mẹ, lấy than hồng đang cháy trong lò ra, gạt bỏ những mảnh than đã cháy hết ở phía dưới: “Đình Đình nghĩ mẹ còn trẻ, lo lắng mẹ ở nhà suốt sẽ mệt và chán, còn chuyện con cái mẹ cũng đừng lo, chúng ta có thể thay phiên nhau trông nom.”

Nói xong, anh lại bỏ than hồng mới vào lò, định vị đúng lỗ lò rồi mới nhắc ấm nước trên sàn đặt lên.

Chẳng ngờ lại là con dâu chủ động đề nghị, Hồ Tú cảm thấy lòng ấm áp: “Làm gì đã mệt? Ngày xưa mỗi năm còn phải xuống đồng kiếm điểm lao động đấy, đó mới gọi là mệt.”

Thêm nữa, con trai và con dâu đều rất chu đáo, dù là việc nhà hay chăm sóc con cái, ai nấy đều tranh nhau làm khi ở nhà, sao bà có thể mệt?

Nghĩ vậy, bà vội vã phát tay: “Mẹ không muốn đi làm đâu, ở nhà thế này rất tốt, gần đây mẹ đang học may quần áo rồi.”

Hoắc Tiểu điều chỉnh chiếc mũ quân đội: “Thật à?”

Hồ Tú liếc con trai một cái, không hài lòng với thái độ chần chừ của anh: “Được rồi, không phải con đi tập huấn sao? Nhanh lên, lát nữa mẹ sẽ nói chuyện với Đình Đình.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu gạt đầu: “Vậy con đi đây.”

“Đi đi, mau lên.”

Đúng lúc đó, Lận Vĩ cũng ăn mặc chỉnh tề bước ra từ phòng:
“Em rể, anh đi cùng em.”

Đàn ông ai chẳng có giấc mơ nhập ngũ, biết được hôm nay có thể cùng nhau tập huấn, Lận Vĩ đã suy nghĩ về việc này từ hôm qua.

Vì thế, anh ấy còn cố tình mặc một bộ quân phục.

Tất nhiên, bộ quân phục này chỉ là kiểu dáng thông thường, vẫn còn khác một chút so với quân phục chính thức.

Hoắc Tiểu nhìn anh vợ, nghĩ thầm trông anh ấy cũng giống như lính đoàn văn công.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ là trong lòng, anh chào mẹ một tiếng rồi dẫn người đi.

Khi Lận Đình thức dậy, còn chưa kịp lo lắng xem sắp xếp cho anh hai thế nào, thì đã nghe mẹ chồng nói anh ấy đã đi...

Cô có vẻ hơi buồn cười: “Ít ra cũng tự tìm được niềm vui cho mình.”

Hồ Tú cùng con dâu và cặp sinh đôi dùng bữa sáng, nghe vậy liền cười đáp: “Con trai mà, à này, Đình Đình, anh hai của con có người yêu chưa?”

Lận Đình chớp mắt: “Chắc là chưa, con chưa nghe ai nói cả.”

Chương 106: Chương 106

Hồ Tú cầm lấy chén trứng hấp, trước tiên múc một muỗng cho hai đứa trẻ đang chăm chú ăn, rồi lại chia một muỗng cho con dâu, cuối cùng mới đổ phần còn lại vào chén của mình: “Tiểu Lận 25 tuổi rồi phải không? Ở tuổi này có thể ổn định rồi.”

Lận Đình nuốt miếng thức ăn trong miệng: “Chuyện đó tùy anh ấy thôi, có phải có người đến nhà hỏi mai mối không?”

Hồ Tú cười: “Con thông minh thật đấy, có người đến nhờ thật đấy, nhưng mà mẹ thấy không ổn lắm.”

“Không phải con thông minh, chỉ là anh con từ nhỏ đến lớn luôn được nhiều người yêu mến, con đã quen rồi.” Lận Đình là nói về anh trai kiếp trước của mình, người trông giống Lận Vĩ đến bảy tám phần, từ nhỏ đến lớn, không biết bao nhiêu lá thư tình được gửi đến tay cô để cô chuyển giao.

Lận Vĩ cũng không kém cạnh, đừng tưởng mọi người thời đó bảo thủ, trong ký ức, những cô gái công khai tỏ tình không phải không có, chỉ là vài năm gần đây môi trường căng thẳng, mới dè dặt hơn một chút.

Nói đến đây, không tránh khỏi nhớ lại thời thơ ấu của con trai mình, Hồ Tú nhếch môi, không ưa tính cách của Hoắc Tiểu từ nhỏ đã kín đáo, dù trông có đẹp đến mấy cũng không có cô gái nào dám lại gần.

Nhưng... nghĩ lại cũng tốt, nếu không thì làm sao có thể đợi được con dâu?

Nghĩ tới đây, Hồ Tú lại trở nên hớn hởi: “À này, nhóc Tiểu nói với mẹ rồi, mẹ không muốn đi làm, như bây giờ thật là thoải mái, gần đây mẹ còn theo học may vá cùng Vân Lan nữa.”

Đặc biệt khi thời tiết ngày càng ấm áp, bà gần như mỗi ngày sau khi đưa các cháu đi học xong, đều lên núi sau nhà dạo chơi, thuận tiện hái vài bông hoa dại về cắm bình.

Hoặc là ngồi dưới cây ngọc lan trước nhà, uống trà đọc sách báo, thanh thơi dễ chịu vô cùng, ai lại muốn đi làm chứ.

Lận Đình nghe xong câu chuyện hàng ngày của mẹ chồng, không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ: “Mẹ vui là được ạ. À, khi nào mẹ học xong, nhớ may cho con vài bộ quần áo đẹp nhé.”

Câu nói này khiến Hồ Tú cảm thấy rất vui, liền đáp ngay: “Chắc chắn rồi.”

Thời gian đã bước vào tháng Tư, kỳ thi giữa kỳ cũng sắp đến.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong khi học sinh tất bật ôn tập phút chót, các giáo viên cũng không thể nhàn rỗi.

Chẳng hạn, buổi trưa, sau khi ăn xong, Lận Đình vội vã quay lại văn phòng, không nghỉ ngơi mà bắt đầu khắc đề thi lên tờ giấy lót tấm thép.

Cố Phương đã khắc xong tờ giấy, chuẩn bị cho máy in, nhìn thấy vẻ bận rộn của Lận Đình liền an ủi: “Cô đừng vội, từ từ thôi, kịp mà. Lát nữa tôi giúp cô in chung, tay nghề của cô giờ đã tốt lắm rồi, ít khi để mực rơi vãi lên đề thi.”

Việc khắc chữ trên giấy sếp cũng là một kỹ thuật đòi hỏi sự khéo léo, cần phải điều chỉnh lực vừa phải. Lận Đình mới tập tành nên không những chậm, mà còn không dám sao nhãng.

Vì thế, nghe thấy lời động viên của bạn thân, cô không dám ngẩng đầu lơ đãng, chỉ biết cảm kích nói: “Cảm ơn cô trước nhé, chỉ còn lại một câu cuối, xong xuôi sẽ cùng cô in.”

Chính từ khi trở thành giáo viên, Lận Đình mới nhớ ra, bài thi lúc này phải do chính các thầy cô in ra.

Cô đã luyện tập thời gian gần đây nhưng vẫn cảm thấy yên tâm hơn nhiều khi có sự giúp đỡ của Cố Phương.

Cố Phương nói: “Chuyện này có gì đâu. Lúc tôi mới bắt đầu cũng phải được thầy Vương chỉ bảo nhiều lần mới thành thạo. Thôi tôi đi in trước đây.”

“Được!”

Lận Đình ngày càng làm nhanh hơn, chỉ khoảng mười mấy phút sau, cô đã cắt bút sắt.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, xác nhận rằng có thể in xong đề thi trước giờ bắt đầu tiết đầu tiên vào buổi chiều, mới thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy tiến về phía máy in.

Thấy cô tới, Cố Phương vẫy tay: “Cậu cầm lấy tay quay này, tôi sẽ lấy các bài thi đã in.”

Lận Đình ổn định tâm trí, mới vươn tay nắm lấy tay quay.

Hai người hợp tác với nhau, công việc tự nhiên trở nên nhanh chóng hơn.

Ở bên này, Lận Đình cầm lấy tay quay và xoay đều tay, còn bên kia, Cố Phương đeo găng tay cao su tháo từng tờ giấy in sẵn đã

được phăng ra để phơi khô một cách ngăn nắp.

Chính khi sự phối hợp giữa hai người càng lúc càng ăn ý, tốc độ cũng ngày càng nhanh lên.

Bỗng nhiên, Lận Đình nhú mào, cảm thấy mùi mực từ trước đến giờ rất dễ chịu nay lại trở nên xốc nồng.

Tiếp theo đó, một cơn buồn nôn dữ dội dồn lên cổ họng, khiến cô vô thức bịt miệng và vội vàng chạy ra ngoài.

Cố Phương ngơ ngác một lúc, lo lắng đi theo.

Khi tìm thấy người, chỉ thấy Đình Đình đang khổ sở quỳ bên cạnh giếng nước và nôn mửa.

Cố Phương vội vàng tiến lại gần, quỳ xuống bên cạnh cô, vừa vỗ về lưng, vừa lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế này? Ăn hỏng bụng à... Đình Đình, chẳng lẽ cô có thai?”

Nghe thấy điều này, Lận Đình đang quá đau đớn đến mức không thể suy nghĩ, ngẩn ra một chút, sau đó bất ngờ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào người bạn thân đang tròn xoe mắt nhìn mình.

Cuối cùng, Cố Phương là người đầu tiên mở lời: “Phải... phải không?”

Lận Đình vẫn còn ngơ ngác.

Cuộc hôn nhân của cô với Hoắc Tiểu khác với quy trình bình thường, vì vậy khi họ mới bắt đầu chung sống, cô đã đề nghị chờ một thời gian mới có con, thường xuyên sử dụng biện pháp tránh thai.

Nhưng nhớ lại những ngày gần đây, cô thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, kiệt sức và buồn ngủ...

Lận Đình hít sâu một hơi, cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại.

Nụ cười đã nở trên mặt Cố Phương, cô ấy thậm chí còn hơi hào hứng: “Chắc chắn rồi, lát nữa đi trạm y tế kiểm tra xem.”

Quả thật cần phải kiểm tra để yên tâm.

Có điều, lúc này không vội, cảm giác buồn nôn dường như đã biến mất, Lận Đình mới nói: “Trước tiên hãy xử lý xong đề thi đã.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cố Phương đáp: “Đề thi cứ để tôi lo.”

Lận Đình mỉm cười: “Cũng không vội ngay được, chiều nay tôi còn một tiết học nữa.”

Nghe vậy, Cố Phương quả nhiên không còn khuyên can nữa, nhưng cuối cùng vẫn không để người bạn thân tiếp tục sử dụng máy in dầu.

Cô thực sự đã mang thai!

Khi bác sĩ mỉm cười nói với cô rằng đã mang thai 5 tuần, dù đã chuẩn bị tâm lý, Lận Đình vẫn cảm thấy não mình như ong ong một cái.

Có điều, cô rất cuộc không phải thực sự 22 tuổi, rất nhanh đã điều chỉnh được tâm trạng, bắt đầu hỏi bác sĩ những điều cần lưu ý.

Chỉ là khi cầm tờ giấy chứng nhận do bác sĩ kê, đứng trước cửa trạm y tế, ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên người, trong lòng Lận Đình mới dần dần trào lên những cảm xúc khó nói, khó diễn tả.

Giống như vui mừng, lại giống như bối rối.

Tâm trạng này kéo dài cho đến khi tan học trở về nhà, nhìn thấy hai đứa trẻ sinh đôi cười tươi chạy đến ôm cô, chỉ còn lại tràn đầy sự mong đợi.

Lận Đình nghĩ, đứa trẻ của cô và Hoắc Tiểu, chắc chắn cũng là những đứa trẻ đáng yêu vô địch.

Chương 107: Chương 107

Nghĩ vậy, cô cúi người xuống, mỗi tay ôm một bé, lại hôn từng đứa một, lúc này mới cười hỏi: “Hôm nay ngoan không nào.”

Quả Quả chơi điên cuồng ở trường, khi về nhà trông cũng chẳng khác gì con khỉ đất, nhưng vẫn tự tin đáp lại: “Ng ngoan, Quả Quả ngoan nhất.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Miêu Miêu lặng lẽ lườm một cái.

Lận Đình bị làm cho buồn cười, đứng dậy dắt hai đứa nhỏ vào nhà.

Lúc này mới phát hiện, trong nhà chỉ có mẹ chồng, cô hỏi: “Mẹ, anh trai con chưa về à?”

Nghe thấy vậy, nghĩ đến buổi chiều Tiểu Lận bị bao quanh bởi một đám người nhà quân nhân để nói chuyện, Hồ Tú bật cười: “Cậu ấy về rồi, còn giúp mẹ làm việc, nhưng chỉ ở một lúc rồi lại đi đến đơn vị.”

“Chẳng lẽ thật sự có người đến mai mối cho anh ấy... A, Lận Vĩ! Anh buông ra cho em!” Lận Đình vừa mới tò mò hỏi ra, liền cảm thấy b.í.m tóc sau lưng mình bị kéo một cái.

Lận Vĩ vốn đã buông tay, nhưng nghe em gái gọi tên mình, lập tức lại muốn kéo tiếp.

Chẳng ngờ một đôi tay từ bên cạnh chặn lại.

Lận Vĩ “chep” một tiếng, nhưng trong lòng lại rất hài lòng với cách mà em rể bảo vệ em gái mình.

Vừa định trêu chọc vài câu, chân lại bị một dấu giày nữa.

Lận Đình đá xong người, mới quay lại nhìn chồng, mắt cười cong cong, bí ẩn nói: “Anh đã về rồi à, em có một tin tốt muốn nói với anh đây.”

Hoắc Tiểu cười khẽ, cúi người lấy dép cho vợ, đặt bên cạnh chân cô, giúp cô tháo dây giày, trước khi bắt đầu cởi giày của mình, miệng vẫn không quên hỏi: “Tin gì tốt vậy?”

Lận Đình vừa dựa vào lưng chồng để thay giày, vừa nói: “Em có thai rồi, được 5 tuần.”

“Rầm!” Đang dự định rút lui trước khi bị cặp đôi ngọt ngào làm phiền, Lận Vĩ đột nhiên va vào cái ghế.

Nhưng lúc này anh ấy không kịp để ý đến cơn đau, vui mừng hỏi lại: “Thật ư?”

Hồ Tú đang xới cơm, cũng mừng rỡ không kém, vội vàng chạy lại: “Đình Đình thật sự có bầu ư?!”

Thấy mẹ chồng và anh hai đều phấn khích như vậy, Lận Đình lại có chút ngại ngùng: “Ừm, chiều nay con đã đi kiểm tra ở trạm y tế, được hơn một tháng.”

Nói xong, cô lại nhìn về phía người đàn ông đang quỳ gối.

Sau đó, không ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt cứng đờ và mơ hồ trên khuôn mặt anh.

Lận Đình không nghi ngờ là anh không vui, cô biết anh chắc hẳn giống như lúc mình mới biết tin, cũng bị sốc.

Nghĩ vậy, cô cúi xuống xoa nhẹ má anh, cười trách: “Này, tỉnh lại đi.”

Hoắc Tiểu quả nhiên tỉnh táo trở lại, bắt lấy tay vợ, nắm chặt lắm.

Ánh mắt anh đổ dồn vào người vợ, có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng đến miệng lại không biết nên hỏi câu nào trước.

Cổ họng cao lên một hồi, cuối cùng như tìm lại được giọng nói, khàn khàn hỏi: “Em... em thế nào? Phát hiện ra vì cảm thấy không thoải mái à?”

Nghe vậy, tất cả sự bối rối cuối cùng trong lòng Lận Đình cũng tan biến sạch sẽ, cô dựa vào bàn tay đàn vào nhau, kéo người đứng dậy, mới nói: “Chỉ là chiều nay khi em đi in đề thi, bị mùi mực kích thích nên hơi buồn nôn thôi, bây giờ em đã ổn rồi.”

Hoắc Tiểu nhú mày: “Vậy là vẫn còn không thoải mái, bác sĩ nói sao?”

Lận Vĩ cũng lo lắng: “Chị cả trước khi mang thai cũng không thấy buồn nôn.”

Hồ Tú đã trải qua chuyện này, lại thấy điều đó bình thường, dù rằng ốm nghén thật sự khó chịu, liền nói: “Mẹ sẽ tìm cho con vài quả mơ chua, đem theo vài quả trong giờ học để dần lấy.”

Lận Đình kéo mọi người vào nhà: “Mọi người đừng quá lo lắng, tạm thời chưa có phản ứng gì, chúng ta ăn cơm đi, con đói rồi.”

Kể từ khi biết con dâu mang thai, nụ cười trên mặt Hồ Tú chưa bao giờ tắt, nghe vậy liền nói: “Mẹ đi rán thêm quả trứng, sắp được ăn cơm rồi.”

Ngay khi tiếng nói còn vang vọng, bà đã vội vàng rời đi.

Thấy vậy, Lận Vĩ nghĩ rằng đôi vợ chồng trẻ chắc hẳn có điều muốn nói, liền đi theo: “Cháu đi đốt lửa giúp thím.”

“Mẹ ơi, mang thai là gì?” Trẻ con thật sự rất nhạy cảm, Miêu Miêu đã từ phản ứng của ông bà và bố mẹ biết có chuyện gì đó tốt lành sắp xảy ra.

Lận Đình cúi người định bế con gái, nhưng tay chưa kịp chạm vào người, Hoắc Tiểu đã nhanh chóng ôm Miêu Miêu lên ghế: “Không phải em vừa nói ba tháng đầu phải cẩn thận, không được bê vác vật nặng sao?”

Lận Đình sờ mũi: “Cho em chút thời gian để thích nghi với vai trò mới của mình.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu bắt đầu xoa đầu vợ, rồi mới nhìn cô con gái mắt long lanh hiểu chuyện, giải thích nhẹ nhàng: “Mẹ mang thai tức là sắp có em bé, đến Tết năm nay, con sẽ phải làm chị gái đấy.”

Miêu Miêu lập tức mở to mắt, đáp lại với lập luận chặt chẽ: “Vậy là con sắp có em gái à?”

Quả Quả thì phấn khích nhảy cẫng lên: “Con muốn em trai, mẹ ơi, con không muốn có em gái, con muốn có em trai để cùng chơi với con.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy hai đứa trẻ đều háo hức, không có sự phản đối, Lận Đình cũng mừng rỡ, tuy nhiên: “...Mẹ cũng không biết là em trai hay em gái.”

Lời nói đó rõ ràng là điều mà các bạn nhỏ không thể hiểu, chúng cùng nhau ngẩn ngơ.

Quả Quả tính tình vội vàng hơn, kéo tay mẹ hỏi: “Nhưng... mẹ làm sao lại không biết chứ?”

Lận Đình: “...”

Lận Đình đột nhiên có ý tưởng, chỉ vào người đàn ông đang đặt tay lên vai mình, ánh mắt và lông mày dịu dàng, đùn đẩy vô trách nhiệm: “Chuyện này mẹ thực sự không biết, có muốn hỏi bố không?”

Nhìn đôi sinh đôi đang dùng ánh mắt trông chờ nhìn mình, Hoắc Tiểu: “...”

Sau bữa tối, Lận Đình như mọi ngày, theo thói quen tắm rửa, kể chuyện cho cặp song sinh, cuối cùng mới quay lại phòng để chuẩn bị bài giảng.

Hoắc Tiểu thì đảm nhận hết mọi việc nhà.

Khi anh giặt xong quần áo, phơi chúng ra ngoài, trở về phòng ngủ thì thấy vợ mình đang cúi đầu viết gì đó.

Lúc này, cô mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi, khoác ngoài một chiếc áo len cardigan, mái tóc đen dài tới eo thì buộc lỏng sau lưng.

Không biết có phải anh càng ngày càng yêu thích người đối diện hay không, Hoắc Tiểu luôn cảm thấy rằng vợ mình trông đẹp hơn.

“Đúng đó làm gì?” Thấy chồng đứng yên ở cửa, Lận Đình chuẩn bị cất bút thì quay đầu cười hỏi.

Hoắc Tiểu lấy lại tinh thần, trước tiên đóng cửa, rồi mới mang ly sữa đến cho vợ: “Không làm gì cả, chỉ là thấy em càng ngày càng xinh đẹp.”

Nghe vậy, Lận Đình ngạc nhiên nhìn chồng: “Anh bỗng dưng lại biết nói lời ngon tiếng ngọt sao?”

Hoắc Tiểu cũng không ngờ mình sẽ tự nhiên nói lời khen ngợi như vậy, anh ho nhẹ một tiếng, đưa ly sữa cho vợ: “Uống sữa đi.”

Lận Đình nhận lấy, phát hiện nhiệt độ vừa phải, liền ôm ly uống vài ngụm: “À, hôm nay bác sĩ tại trạm y tế đã cấp giấy chứng nhận mang thai cho em, nói rằng dựa vào đó có thể mua sữa bột và một số loại trái cây hiếm có ở hợp tác xã cung ứng, nhà mình còn bao nhiêu sữa bột?”

“Em không cần lo lắng về việc này, cứ để anh lo.”

Chương 108: Chương 108

Vì nuôi cặp song sinh, Hoắc Tiểu luôn nhờ người mua sữa bột, bây giờ vợ cũng cần bồi bổ, nhu cầu tự nhiên càng cao, chỉ là những việc này đối với anh thực sự không là gì to tát.

Lúc này anh càng quan tâm đến việc vợ sắp tham gia đoàn nghệ thuật quân đội: “Ngày kia anh đi cùng em đến sư đoàn nhé?”

Lận Đình nói: “Không cần đâu, có hiệu trưởng Hoàng đi cùng mà.”

Hoắc Tiểu nhú mày, “Anh hơi lo lắng, dù sao cũng mới ba tháng.”

Nghe vậy, Lận Đình sờ sờ bụng mình không cảm nhận được gì, vẫn muốn từ chối.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy anh cau mày, lại nghĩ đến việc cả hai đều là lần đầu làm cha mẹ, lo lắng cũng là điều dễ hiểu, cô bèn cười nói: “Nếu hiệu trưởng Hoàng đồng ý, nếu anh rảnh.”

Hoắc Tiểu cúi người ôm vợ lên, đặt cô ngồi trên đùi mình, sau đó đặt tay lên bụng cô, mới cười nhẹ đáp: “Em không cần phải khó xử, lũ trưởng đang có tài liệu cần gửi đến sư đoàn, anh tự mình chạy một chuyến, ông ấy chỉ có thể vui mà thôi.”

Lận Đình bật cười, đặt tay mình lên tay chồng: “Bây giờ vẫn chưa sờ thấy gì cả.”

Hoắc Tiểu nghiêng đầu hôn vợ một cái, rồi dịu dàng nói: “Ừ, anh biết... Đình Đình, cảm ơn em.”

Lận Đình lợi dụng cơ hội đặt điều kiện: “Nghe nói mang thai rất vất vả, chỉ nói cảm ơn thôi chưa đủ, anh phải đối xử tốt với em, phải chiều em nhiều hơn, không được làm em giận.”

Lời này làm Hoắc Tiểu có chút không dám nhận: “Anh... đã từng làm em giận à?”

Lận Đình: “...” Có vẻ như anh chàng thẳng thắn này quá tự tin với bản thân?

Đi đến sư đoàn văn công đoàn, cần hai giờ lái xe.

Chọn ngày hôm nay cũng bởi vì đơn vị có xe đi ngang qua sư đoàn.

Ngoài hiệu trưởng Hoàng đi kèm, Lận Vĩ cũng đi cùng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ban đầu là Hoắc Tiểu đi cùng, nhưng anh bận rộn đột xuất không thể đi, đành phải nhờ anh rể đi cùng.

Hiệu trưởng Hoàng cả đời chưa lập gia đình, nhưng lại rất quan tâm đến trẻ con, biết cô giáo Tiểu Lận mang thai, tự nhiên không nói gì phản đối.

Thậm chí còn chủ động đề nghị cho cô ngồi ghế phụ lái ổn định hơn.

Nhưng Lận Đình muốn đi cùng Phòng Thúy Hoa, nên chọn ngồi hàng ghế sau.

Thấy cô bé đột nhiên nắm chặt tay, tưởng rằng cô gái nhỏ đang căng thẳng, cô vội vàng an ủi: "...Không có gì phải căng thẳng cả, giống như vài ngày trước khi tham gia hợp xưởng, cứ coi giám khảo là củ cải trắng."

Hôm nay, Phòng Thúy Hoa lại một lần nữa được các thầy cô chỉnh trang từ đầu đến chân, quần áo và đôi giày trên người cũng là những thứ mới mà các thầy cô chuẩn bị cho cô bé.

Mái tóc dài khô và thiếu sức sống nay đã được vấn gọn trên đỉnh đầu, ngay cả dáng mày cũng được chỉnh sửa tỉ mỉ.

Dù không trang điểm và quá gầy gò, nhưng ít nhất nhan sắc của cô bé không xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn thậm chí còn có thể nói là thanh tú.

Trước khi lên đường, nhìn vào bóng mình trong gương, Phòng Thúy Hoa đã quyết tâm.

Cô bé phải cố gắng!

Cô bé muốn trở thành một người lính văn nghệ!

Cô bé muốn trở thành ca sĩ mà cô Lận nhắc tới!

Cô bé muốn... thoát khỏi gia đình biến thái ấy.

Nghĩ vậy, Phòng Thúy Hoa lại nhớ tới sáng nay khi ra khỏi nhà, phát hiện ra mẹ đã cắt hỏng quần áo mà các thầy cô tặng.

Và cái cách mẹ nhìn cô bé... với ánh mắt đầy ghê tởm, thậm chí là ghen tị.

Bàn tay Phòng Thúy Hoa đặt trên đầu gối từ từ siết chặt.

Nếu không phải em gái phát hiện điều bất thường, lén giấu đi một bộ, có lẽ cô bé đã phải mặc quần áo rách rưới đến gặp các thầy cô.

Dù cho đến bây giờ, cô bé vẫn không hiểu tại sao mẹ lại ghét mình đến thế.

Nhưng điều đó không ngăn cản Phòng Thúy Hoa nhận ra rõ ràng... mẹ không muốn cô bé tốt.

Còn người cha chỉ biết yêu thương con trai, chỉ biết nói vài câu khiển trách mẹ cho có lệ, dù biết cô bé có thể trở nên xuất sắc, vẫn không yêu thương cô bé.

Trong khoảnh khắc ấy, Phòng Thúy Hoa, 14 tuổi, đã hoàn toàn tuyệt vọng với cái gọi là gia đình.

Nhưng bây giờ, nghe những lời an ủi dịu dàng của cô Lận, nghĩ đến việc cô mang thai nhưng vẫn đồng hành cùng mình, mũi cô bé lại cay xè, cắn chặt môi, cố gắng dùng đau đớn để kìm nén nước mắt, mới cười nói: “Cô ơi, em không hề lo lắng.”

Làm sao cô bé có thể lo lắng được chứ?

Bây giờ, cô bé đầy ắp sức mạnh chiến đấu!

Người phụ nữ gọi là mẹ càng không muốn thấy cô bé tốt, người đàn ông gọi là cha càng thờ ơ, Phòng Thúy Hoa càng phải vì mình và em gái mà chiến đấu kiếm lấy một lối đi!

Cô bé cũng mong... có một ngày, có thể báo đáp lại lòng tốt của những thầy cô đã thật lòng giúp đỡ mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình dù không hiểu tại sao cô bé đột nhiên trở nên đầy hăng hái, nhưng vẫn vui vẻ động viên: “Đúng rồi, chính là tinh thần này, chúng ta không sợ, chỉ cần tưởng tượng các giám khảo như củ cà rốt, khoai tây và bắp cải thì chắc chắn sẽ thắng!”

Phòng Thúy Hoa không nhận được mà phì cười.

Đội văn công thuộc sư đoàn cấp ba, không thể so sánh với đội văn nghệ trực thuộc Tổng chính trị, nhưng cũng có hơn một trăm quân nhân văn nghệ.

Trong đó có các nhóm hát, nhảy múa, kịch nghệ...

Hôm nay Phòng Thúy Hoa tham gia phần thi hát.

Hiệu trưởng Hoàng rất quen thuộc với nơi này, đã công khai danh tính, đăng ký xong, không cần người dẫn đường, liền thẳng tiến đến văn phòng trưởng đội văn công.

Vì đã hẹn trước, trưởng đội văn công Lý Phỉ đã đợi sẵn.

Khi thấy Hiệu trưởng Hoàng dẫn người đến, bà ấy lập tức đứng dậy chào đón, mỉm cười nói: “Hiệu trưởng Hoàng vẫn như xưa, tôi đang định ra cổng đón ông.”

Đây là sự thật, dù bây giờ chỉ là một hiệu trưởng, nhưng danh tiếng của ông với cấp bậc từng là lữ đoàn trưởng vẫn còn, huống chi ông còn là một người hùng chiến đấu đáng kính, công tâm vô tư.

Chính vì vậy, vài ngày trước hiệu trưởng Hoàng nói muốn giới thiệu một tài năng có giọng hát tuyệt vời, Lý Phỉ không hề hỏi thêm đã đồng ý ngay.

Hiệu trưởng Hoàng cũng cười nói: “Đừng nói những lời sáo rỗng, tôi đâu phải không biết đường đến đây, Tiểu Lý hãy nghe thử giọng hát của cô bé này xem có thể đặc cách không.”

Nghe vậy, Lý Phỉ cười lắc đầu: “Tính ông vẫn vội vàng như vậy.”

Dù nói vậy, bà ấy cũng phối hợp nhìn về phía bên cạnh hiệu trưởng Hoàng.

Ngay lập tức, ánh mắt bà ấy sáng lên, ngạc nhiên nói: “Trời ạ... Với vẻ ngoài tốt như vậy, cậu còn hợp đóng kịch nữa kìa, bộ phim mà lão Tăng đang chuẩn bị thiếu một nam phụ với khí chất như vậy, ông ấy đã tìm suốt ba tháng rồi, hiệu trưởng Hoàng đến đúng lúc quá.”

Lận Vĩ chỉ vào mình, mơ hồ hỏi: “Người mà cô nói... là em ư?”

Lận Đình: “...”

Hiệu trưởng Hoàng: “...”

Phòng Thúy Hoa: “...?”

Chương 109: Chương 109

Thái độ của Lận Vĩ khiến Lý Phỉ phản ứng lại, nhận ra mình đã nhận nhầm người.

Bà ấy vô thức liếc sang bên cạnh, nhưng cái nhìn của bà ấy lại dừng trước khuôn mặt bé như lòng bàn tay, đẹp đến nỗi có thể gọi là ma mị.

Nhưng lần này, dù cảm thán trước vẻ đẹp của người đối diện, Lý Phỉ không vội vàng mở lời.

Thay vào đó, bà ấy lại nhìn về phía cô gái nhỏ nhất, gầy đến mức gần như không giống hình người, tràn đầy vẻ non nớt.

Chắc... chắc chưa đầy 12 tuổi nhỉ?

Bỗng nhiên, bà ấy lại nhớ đến lời hiệu trưởng Hoàng mới nói, có vẻ như là “trẻ con”?

Liệu có phải... Bà ấy vội vàng nhìn về phía hiệu trưởng Hoàng, hỏi không chắc chắn lắm: “Ông nói là đứa trẻ này à?”

Hiệu trưởng Hoàng gật đầu: “Đúng là đứa trẻ này, giọng hát thật sự rất tốt, nhiều năm như vậy, tôi chưa từng nghe thấy giọng nào tốt hơn học sinh Phòng.”

Lời này quả là đánh giá quá cao.

Bản thân Lý Phỉ từng là người hát kịch, dù giờ đã lớn tuổi và không còn biểu diễn nữa, nhưng sự kiêu hãnh nghề nghiệp và

kỹ năng cơ bản vẫn còn đó.

Theo lời người anh hùng già, chính bản thân bà ấy cũng không sánh bằng cô bé không mấy nổi bật này.

Nghĩ đến đây, Lý Phỉ không thể không nhìn cô bé thêm vài lần.

Có điều, bà ấy không vội vàng xác nhận, mà gọi nhân viên cần vụ, yêu cầu mời một vài cán bộ đến cùng đánh giá.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Lý Phỉ lại pha trà cho mọi người, ngồi xuống trò chuyện.

Chỉ là chưa kịp nói vài câu, bà ấy lại không nhin được mà nhìn về phía người đàn ông đối diện có dáng người cao ráo, đôi chân dài, phù hợp với màn ảnh rộng: “Vị đồng chí này là?”

Nói xong, bà ấy còn đặc biệt quan tâm nhìn về phía Lận Đình: “Cô cũng có điều kiện tốt, hai người trông khá giống nhau, có phải là anh em không? Có hứng thú gia nhập đoàn văn công không?”

Lận Vĩ: “...”

Lận Đình: “...”

Mặc dù biết rằng, nếu có ngoại hình ấn tượng, sẽ được đối xử ưu ái ở mọi phương diện, nhưng ở khoảnh khắc này, Lận Đình vẫn cảm thấy bất ngờ, thậm chí làm cô nhớ lại cảm giác khi còn đại học, từng được một ông bầu đưa danh thiếp.

Vân Mộng Hạ Vũ

Có điều, dù ngạc nhiên thì ngạc nhiên, cô thực sự không có tài năng gì nổi bật.

Đang định từ chối, không ngờ hiệu trưởng Hoàng bên cạnh đã vội vàng mở miệng: “Không được đâu, cô giáo Tiểu Lận là giáo viên tiếng Anh mà tôi rất khó khăn mới tìm được, làm sao có thể gia nhập đoàn văn công chứ?”

Nghe vậy, Lý Phỉ có chút tiếc nuối.

Cô gái này, dù là khí chất, nhan sắc hay dáng vẻ, trong số vô số mỹ nhân mà bà ấy đã gặp, đều có thể được xếp vào hàng ngũ đầu tiên.

Nếu những điều kiện tốt đẹp như vậy có thể được đưa lên màn ảnh rộng...

Thật đáng tiếc, không dám cạnh tranh với người hùng già Lý Phỉ, bà ấy chỉ có thể lại một lần nữa dồn ánh mắt nồng nhiệt vào Lận Vĩ.

Hiệu trưởng Hoàng vội vã nói: “Đây là anh trai của cô giáo Tiểu Lận, nếu có ý kiến gì, bà có thể trò chuyện với cậu ấy.”

Mắt Lý Phỉ sáng lên, vừa định mở miệng, thì một vài cán bộ trong đoàn đã lần lượt xuất hiện ngoài cửa.

Bà ấy đành phải tạm thời dẹp bỏ ý định tìm kiếm tài năng, đứng dậy dẫn mọi người đến phòng họp bên cạnh.

Đến lúc này, nhìn thấy hàng ngũ quân nhân mặc quân phục, ngồi xếp hàng, cùng cô bé đứng chính giữa, ngay cả Lận Đình cũng bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Thực ra, cô chính là quan tâm quá sẽ bị loạn.

Nhưng không, đôi mắt đầy ý chí chiến đấu của cô gái nhỏ, vào thời điểm then chốt lại vô cùng vững vàng.

Chỉ cần cất tiếng hát, mấy vị cán bộ ban đầu chỉ vì mặt mũi hiệu trưởng Hoàng và trưởng đoàn mà đành phải đến, lập tức nghiêm túc hẳn.

Những người này đều là dân chuyên nghiệp, trong đó Lý Phỉ từng ở tổng cục vài năm, chỉ một câu nói đã đủ để nhận ra tốt xấu.

Cũng vì quá hiểu biết, đôi mắt bà ấy lúc này như có thể tỏa sáng.

Đâu còn vẻ khinh thường cô bé trông có vẻ khô khan và không nổi bật này?

Đặc biệt là cô bé này, chỉ nhìn qua là biết bị bỏ đói, có thể nuôi dưỡng trở lại.

Lại nói, dù vẻ ngoài không nổi bật cũng chẳng sao, chỉ cần giọng hát tuyệt vời ấy, đã là một món quà trời ban.

Không đúng, đây chính là ông trời đuổi theo, đút cơm cho ăn!

Lý Phỉ ở trong giới nghệ thuật, hiểu rõ hơn ai hết, trên đời này đâu có sự công bằng.

Nỗ lực trước mặt tài năng, thường thì chẳng đáng một xu.

Còn cô bé đang đứng trước mắt, rõ ràng là người có tài năng xuất chúng, đủ sức đứng trên đỉnh tháp của những kẻ xuất sắc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu mình tiếp tục đào tạo cô bé thêm hai năm nữa, e rằng cả tổng cục cũng khó mà sánh bằng...

Nghĩ đến đây, Lý Phỉ cảm thấy hơi thở của mình nặng nề hơn, ánh mắt nhìn cô bé cũng trở nên nồng nhiệt hơn vài phần.

Vậy là, ngay khi đối phương kết thúc nốt nhạc cuối cùng, bà ấy liền hỏi: “Em tên là gì? Bao nhiêu tuổi rồi? Đã đi học chưa? Có muốn theo cô học hát không?”

Những cán bộ chậm chân một bước: “...” Đoàn trưởng không nói võ đức!

Phòng Thúy Hoa chỉ tự tin khi hát, lúc này cô bé bị một loạt câu hỏi làm cho có phần lúng túng, bàn tay đầm mồ hôi vô thức nắm chặt góc áo, bản năng nhìn về phía người cô bé tin tưởng nhất.

Lận Đình vội vàng mỉm cười khích lệ với cô bé.

Thấy vậy, Phòng Thúy Hoa hít một hơi sâu, siết chặt nắm đấm, tự nhủ mình không được thất bại, rồi mới nói: “Em... em tên là Phòng Thúy Hoa, năm nay 14 tuổi, đang học lớp 7, em... em sẵn sàng theo đoàn trưởng học hát.”

Nghe thấy tên của cô bé, Lý Phỉ lập tức hiểu tại sao người ta lại gây đến như vậy.

Có điều, bà ấy không để lộ bất kỳ sự bất thường nào trên gương mặt, chỉ định hỏi riêng hiệu trưởng Hoàng và giáo viên Tiểu Lận sau.

Ít nhất... ít nhất là đến khi vào quân đội, cái tên Phòng Thúy Hoa này là không thể sử dụng.

“Tiểu Lý, câu này của bà có nghĩa là bà đã đồng ý tuyển đặc cách rồi à?” Mặc dù đã nắm chắc phần thắng, nhưng khi thành công thật sự, hiệu trưởng Hoàng vẫn cảm thấy vui mừng cho đứa trẻ.

Lý Phỉ nhìn cô bé đang dỗi mắt nhìn mình, vừa lo lắng vừa trông chờ, ánh mắt trở nên dịu dàng, cười khăng định: “Đúng vậy, lát nữa tôi sẽ đi báo cáo, chỉ cần khám sức khỏe, kiểm tra chính trị không có vấn đề gì, em ấy có thể đến đây nhập học.”

Lận Đình cười đáp lại: “Kiểm tra chính trị chắc chắn không vấn đề, cha của bạn học Phòng chính là phó tham mưu trưởng của chúng ta.”

Có thể nuôi dưỡng một đứa trẻ thành hình ảnh của một người tị nạn, Lý Phỉ chưa gặp người cũng đã đánh giá thấp trong lòng.

Có điều chuyện gia đình người khác, bà ấy không muốn m.ổ x.ẻ tận gốc.

Khi đã thu nạp được nhân tài vào tay, Lý Phỉ không muốn từ bỏ ý định trước đó của mình.

Chương 110: Chương 110

Chờ đến khi các cán bộ khác rời đi, bà ấy liền nóng lòng nhìn người đàn ông điển trai: “Đồng chí Lận, cậu có hứng thú với đề xuất trước đây của tôi không?”

Lận Vĩ: “...” Ngày nay ai cũng thích xem phim, hướng hồ là đóng phim? Nhưng... “Đóng phim có phải là sẽ trở thành lính văn nghệ không?”

Lý Phỉ gật đầu, sau đó nhìn về phía hiệu trưởng Hoàng, suy nghĩ một lát rồi quyết định nói thẳng: “Có thể cậu không biết, mọi khía cạnh của điện ảnh cũng cần phải qua kiểm duyệt chính trị, diễn viên sử dụng từ đoàn nghệ thuật quân đội, ở nhiều mặt sẽ không bị kẹt. Tất nhiên, có quân tịch cũng có lợi cho bản thân cậu.”

Dù lời nói có chút mơ hồ, nhưng những gì cần hiểu, ai cũng hiểu, dù sao những năm gần đây, tình cảnh của những người làm nghệ thuật bên ngoài cũng không mấy tốt đẹp.

Lận Vĩ hiểu rõ ý của Lý Phỉ, nhưng anh ấy thực sự chưa từng nghĩ đến việc trở thành binh văn nghệ, anh ấy không biết hát, cũng không biết nhảy múa...

Nghĩ vậy, Lận Vĩ cũng thẳng thắn nói ra.

Không bị từ chối thẳng thừng, có nghĩa là vẫn còn cơ hội!

Lý Phỉ lập tức hứng khởi: “Đoàn văn công cũng chia theo mục, chúng tôi còn có biểu diễn kịch nói, lúc đó sẽ có giáo viên

chuyên nghiệp dạy cậu, nhưng việc có tuyển đặc cách cậu hay không, không phải mình tôi có thể quyết định. Đoàn chúng tôi đang quay một bộ phim, tôi thấy hình tượng của cậu khá phù hợp với vai nam phụ, nhưng cũng cần đạo diễn thấy cậu phù hợp mới có thể bàn tiếp, thế nào? Nếu cậu có thời gian, chúng ta cứ đi gặp mọi người?”

Sự việc đến quá bất ngờ, dù Lận Vĩ có tâm lý tốt, nhất thời cũng không thể quyết định ngay.

Lận Đình nhẹ nhàng thúc tay vào cánh tay anh ấy: “Đi xem thử cũng không thiệt, dù sao đi nữa, kể cả anh có đồng ý hay không, đạo diễn có chọn anh hay không, cũng có cơ hội xem xem phim được làm như thế nào, không phải cũng là lời rồi sao?”

Nghe vậy, Lận Vĩ cười rồi xoa đầu cô em gái: “Đúng là em hiểu anh.”

Lý Phỉ luôn chú ý, đột nhiên đứng dậy: “Còn chờ gì nữa? Bây giờ đi luôn nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hiệu trưởng Hoàng vội vàng hỏi: “Đi đâu? Mất bao lâu?” Chuyển xe đưa đón không chờ đợi ai cả.

Lận Đình ban đầu cũng muốn đi theo, bỗng dưng do dự.

Lý Phỉ nói: “Mọi người đang vội về à? Nơi quay phim cách đây một đoạn, lái xe qua lại cũng phải mất hai ba tiếng.”

Nghe vậy, hiệu trưởng Hoàng bất giác nhú mày.

Đúng lúc đó, Lận Đình lên tiếng: “Anh hai, em không đi nữa, chiều nay còn có tiết, lát nữa anh về một mình nhé?”

Lý Phỉ xen vào: “Đoàn phim có xe, có thể đưa cậu ấy về.”

Lận Vĩ không lo lắng cho bản thân, những năm qua, anh ấy đã quen với việc đi khắp nơi, dù không ai đưa cũng tìm được đường về. Anh ấy lo lắng cho cô em gái hơn: “Em một mình về à?”

Lận Đình bất lực: “Em chỉ có bầu thôi, không yếu đuối như anh nghĩ đâu, yên tâm đi. Hơn nữa, đường đến đây anh cũng thấy rồi, tài xế lái xe toàn đường lớn, không lắc lư.”

Hiệu trưởng Hoàng cũng đồng tình: “Tiểu Lận yên tâm, có tôi ở đây mà.”

Nghe vậy, Lận Vĩ mới gật đầu.

Lý Phỉ liền tươi cười rạng rỡ, dù đang vội đưa Lận Vĩ đi gặp người, bà vẫn kịp hoàn thành hồ sơ đặc cách cho Phòng Thúy Hoa, sau đó dặn phó đội trưởng đến đón mấy người, rồi mới vội vàng rời đi.

Sau khi mọi người đi, Lận Đình cùng hai người không ở lại lâu, ăn trưa ở căng tin rồi lại lên chiếc jeep trở về.

Dẫu vậy, cho đến khi xe đã lăn bánh được một đoạn, Lận Đình vẫn cảm thấy khó hiểu về sự phát triển của sự việc.

Anh hai nhà cô, rốt cuộc... định trở thành ngôi sao à?

Bên kia, Hoắc Tiểu cầm một phong bì dày trở về văn phòng của mình, thấy người ngồi trước bàn làm việc lật giấy tờ, anh nhướn mày hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Đồng Sính nói: “Không phải tìm anh, em tìm chính ủy Hình.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu đặt phong bì xuống bàn, lại uống một ngụm trà, mới ngồi xuống: “Chính ủy Hình không có ở đây à?”

Đồng Sính cười nhe răng trắng: “Cố, vừa mới từ chỗ anh ấy ra, tiện đường ghé xem anh thế nào? À này, lão Hoắc, tối nay qua nhà anh ăn cơm nhé.”

Hoắc Tiểu từ tốn mở phong bì, nghe vậy đầu cũng không ngẩng lên: “Việc này còn phải chạy một chuyến à?”

“Ha, tiện đường trò chuyện, nghe nói anh vợ anh đến? Còn làm say đắm các cô gái trẻ và các bà vợ khu nhà ở gia đình, trông ra sao? Tối nay em phải thật sự chiêm ngưỡng mới được... Hả? Ảnh của ai? Cho em xem với?”

Hoắc Tiểu lảng tránh bàn tay của người anh em đưa tới, giọng có chút khinh thường: “Đừng làm hỏng.”

Đồng Sính nhếch mép, tiếp tục với tay: “Tay em có mọc d.a.o đầu, chạm một cái là hỏng sao được? Chụp khi nào đây?”

Hoắc Tiểu: “Mấy hôm trước dẫn các cháu đi chơi, Đình Đình bảo chụp, cô ấy muốn sau này mỗi năm chụp cho các cháu vài tấm.”

Nghe vậy, Đồng Sính vừa nhận được một tấm ảnh, còn chưa kịp nhìn rõ đã sững sờ một lúc.

Sau đó mới dời ánh mắt xuống tấm ảnh 5 inch trên tay.

So với những tấm ảnh 2 inch mờ nhạt, phiên bản phóng to 5 inch cho phép nhìn rõ hơn nhiều.

Trong ảnh, Quả Quả đang ngồi trên cổ anh, vỗ tay, đối mặt với một con khỉ nhỏ trong hàng rào, cậu bé rõ ràng rất vui vẻ, nụ cười lộ ra hàng răng sữa trắng bóng.

Đồng Sính lại lấy thêm vài tấm, phát hiện ra rằng tất cả ảnh của các cháu đã được rửa thành hai bản, anh ấy đột nhiên nhận ra

điều gì đó, lau mặt thốt lên: “Chị dâu thật tâm lý, chúng ta đã sơ suất rồi.”

Ai lại nghĩ đến việc ghi lại quá trình lớn lên của các cháu...

Sự chu đáo của vợ được người khác nhìn thấy, Hoắc Tiểu cảm thấy rất vui: “Lát nữa cậu tìm người gửi đi... À, cả cái này nữa.”

Trong lúc nói, Hoắc Tiểu lấy chìa khóa từ túi ra, mở ngăn kéo đựng tài liệu quan trọng, lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa cho Đồng Sinh.

Đồng Sinh: “Cái gì thế?”

Hoắc Tiểu ánh mắt dịu đi, nói: “Chị dâu đã ghi chép lại, nhật ký của lũ nhóc.”

Đồng Sinh càng ngạc nhiên hơn, anh ấy vô tình lật một trang, chỉ thấy ghi rõ:

Ngày 23 tháng 1 năm 1967, trời lại đổ một trận tuyết lớn, Quả Quả mong muốn được ra ngoài chơi đã rất thất vọng, có điều cậu bé không khóc nhè, chỉ đứng dang tay chỉ trời và la lên: “Ông không ngoan!”... À! Trẻ con thật là vui nhộn.

Anh ấy tiếp tục đọc, ngày 24 tháng 1 năm 1968, bé Miêu Miêu đột nhiên muốn nhìn ngắm mặt trăng, nhưng tiếc là thời tiết không thuận, mặt trăng đã ẩn vào tầng mây, tôi đã tưởng tượng cô bé tinh tế này sẽ buồn, nhưng không ngờ cô bé lại nghiêm túc hỏi: “Mẹ, mặt trăng cũng giống con, sợ lạnh phải không, đã phải đắp chăn chưa?”... Ừm, con gái nhà tôi thật là đáng yêu.

Anh ấy lại lật, ngày 25 tháng 1 năm 1968... ngày 28 tháng 1 năm 1968... ngày 12 tháng 3 năm 1968... cho đến cuối tháng Ba.

Cả cuốn sổ đầy ắp những khoảnh khắc sinh hoạt hàng ngày của các bé.

Chương 111: Chương 111

Đồng Sính lật từng trang, thỉnh thoảng lại bật cười trước những câu hỏi tưởng tượng bay bổng của trẻ con.

Khi lật đến trang cuối cùng, nụ cười trên mặt anh ấy biến mất.

Nghĩ về người anh em và chị dâu đã khuất, nghĩ về vị lão tướng đang trải qua những gian khổ, Đồng Sính lại lau mặt, cố gắng kìm nén cảm xúc dâng trào trong lòng, rồi hỏi: “Em nhớ anh từng nói, chị dâu biết về các bé khi đến đơn vị...”

Mặt mày Hoắc Tiểu dụ lại: “Ừm, Đình Đình ban đầu chỉ muốn ghi lại để sau này cho các bé xem, gửi đi cũng không sao, ở nhà còn một bản sao nữa.”

Dùng lời của vợ anh, trẻ em dưới 5 tuổi, hầu như sống trong ký ức của người lớn, cô muốn dùng văn bản để giúp các bé lưu giữ ký ức này, sau này làm quà tặng cho chúng.

Bây giờ có cuốn nhật ký hàng ngày này, vị thủ trưởng cũ ít nhiều cũng được tham gia vào quá trình lớn lên của các bé, nghĩ đến đây cũng an ủi phần nào.

Đồng Sính trên mặt đầy vẻ biết ơn, nói: “Chị dâu thật tâm lý.”

Hoắc Tiểu nhếch miệng cười, tiện thể nói thêm: “Chị dâu đang mang thai.”

Nghe vậy, Đồng Sính không hề ngạc nhiên, vì tình cảm vợ chồng họ rất tốt.

Nếu không có những thứ trước mắt này, có lẽ anh ấy sẽ lo lắng rằng sau khi chị dâu có con của mình, cô sẽ không quan tâm đến cặp song sinh.

Nhưng bây giờ, anh ấy tin rằng, dù không biết rằng cặp sinh đôi không phải là con đẻ của chồng, chị dâu tâm huyết đến thế này, chắc chắn không làm điều gì tổn hại đến các bé.

Có điều...

Đồng Sính nhìn người anh em từ đầu đến chân, rồi đột nhiên nói: “Lão Hoắc, em thật sự hơi ghen tị với anh, chị dâu thật tuyệt vời.”

Hoắc Tiểu nheo mắt, ánh mắt sắc lẹm, cười mà như không cười: “Tôi có nên giới thiệu cho cậu một người không?”

Đồng Sính đứng bật dậy, lấy vội đồ trên bàn, chỉ để lại một câu: “Tối nay qua nhà ăn cơm,” rồi chạy ra ngoài như cơn gió.

“Đúng là có những phụ huynh khiến người ta không biết nên nói gì.”

Lận Đình thường sẽ ở lại khoảng hai mươi phút đến nửa giờ sau khi tiếng chuông tan học reo để tổng kết công việc ngày hôm đó, nhưng hôm nay trong lòng luôn lo lắng cho tình hình của anh hai, cô chỉ muốn về nhà, nên ngay khi chuông reo, cô liền thu dọn đồ đạc.

Chẳng ngờ cô giáo Vương cầm một chồng bài thi, tức giận bước vào.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình có mối quan hệ tốt với các đồng nghiệp, lúc này cô đương nhiên không thể xách túi đi ngay được.

Cố Phương quen thân với cô giáo Vương hơn, thấy cô ấy tức giận ném mạnh chồng giấy xuống bàn, liền lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Lớp của cô có vấn đề với kỳ thi à?”

Cô giáo Vương không chỉ dạy Toán lớp bảy trung học cơ sở, mà còn dạy cả lớp sáu tiểu học.

Tiết học trước chính là kỳ thi giữa kỳ môn Toán của lớp sáu.

Mọi người khi kích động đều giống nhau, không được quan tâm thì bản thân sẽ nhanh chóng tự xử lý, nhưng khi có người hỏi han, dù là oán trách hay tức giận, đều sẽ được phóng đại.

Cô giáo Vương cũng vậy, cô ấy đang ngửa đầu uống trà để dịu đi cơn bức bối, nghe thấy vậy liền “bộp” một cái, đặt chén trà xuống bàn, bức bối nói: “Trong kỳ thi hôm nay, mẹ của học sinh Hứa Tiểu Hải lại dám đưa bài làm qua cửa sổ cho con.”

Lận Đình tròn mắt: “Còn... còn có chuyện như thế?”

Cô chưa bao giờ thấy phụ huynh giúp con gian lận.

Cố Phương đã dạy học được vài tháng, lại không thấy lạ: “Luôn có chuyện này, kỳ thi giữa kỳ còn đỡ, cô cứ đợi đến tháng sáu kỳ thi phân loại, lúc đó người còn đông hơn nữa, vì thi trượt sẽ phải ở lại lớp.”

Thấy biểu hiện của cô giáo Lận như vừa mở mang tầm mắt, cô giáo Vương bỗng nhiên không còn tức giận nữa, còn có thể chia sẻ kinh nghiệm: “Sau này cô giám sát kỳ thi tiếng Anh phải chú ý nhiều hơn, không chỉ có học sinh mà còn phải để ý cả cửa sổ phía trước và phía sau nữa.”

Lận Đình vừa khóc vừa cười: “Tôi thật sự đã học thêm nhiều kiến thức kỳ quặc.”

Cô giáo Vương cũng bật cười: “Đúng vậy... Ồ, phải rồi, lần trước cô có nói là cần phiếu máy may phải không? Tôi đã thu xếp được rồi đấy.”

Lận Đình mở to mắt, hỏi kinh ngạc: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, sáng nay tôi đã định đưa cho cô rồi, chỉ là chưa gặp được cô thôi.”

Trong lúc nói, cô giáo Vương đã mở ngăn kéo, lấy một tấm phiếu máy may chuyên dụng từ quyển sách, đưa cho Lận Đình.

Lận Đình nhận lấy, tò mò quan sát tấm phiếu vài lần rồi cẩn thận cất vào túi, đồng thời cũng lấy ra những tờ tiền ngoại tệ đã để trong ngăn kéo vài ngày, đưa cho cô giáo Vương.

Cô giáo Vương ngạc nhiên: “Cô để đây vài ngày rồi à?”

“Phải, giờ hầu hết tiền trong nhà đều do tôi giữ. Cách đây vài ngày cô giáo Vương nói có thể lấy được phiếu máy may nhưng cần đổi bằng tiền ngoại tệ, tôi đã mang đến đây.”

Cố Phương cau mày nói: “Cô không sợ mất à?”

Lận Đình đương nhiên không sợ, cô luôn cất giữ chúng cẩn thận mà.

Nhưng Lận Đình không nói ra, chỉ vui vẻ đứng dậy: “Cảm ơn cô giáo Vương, tôi đi trước nhé, Phương Phương cùng đi không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cố Phương vội vàng dọn dẹp bàn: “Cùng đi.”

Anh hai vẫn chưa về.

Về đến nhà, Lận Đình được bà nội thông báo rằng anh hai vẫn chưa về, nhưng cô không quá lo lắng.

Cô càng tò mò hơn, tò mò liệu đạo diễn có chọn anh hai không?

Và nếu người ta thực sự hài lòng, anh hai sẽ quyết định như thế nào.

Dù có bao nhiêu tò mò, cũng phải đợi người trở về mới biết được.

Sau bữa tối, Lận Đình thường chuẩn bị đưa Miêu Miêu đến nhà lũ trưởng để học vẽ, sau đó trở về chơi những trò chơi phát triển trí tuệ cùng Quả Quả.

Nhưng Hoắc Tiểu đã nhận làm tất cả: “Em ngồi xe máy tiếng đồng hồ rồi, chắc mệt lắm, sớm đi rửa mặt ngủ đi.”

Lận Đình nhìn đồng hồ: “Mới sáu rưỡi thôi, hơn nữa, anh biết chơi với Quả Quả thế nào?”

Hoắc Tiểu chỉ về phía Đồng Sính đang chuẩn bị cáo từ: “Cứ để cậu ấy chơi cùng thằng bé.”

Đồng Sính cứng người lại, lập tức nở nụ cười tỏa sáng lộ hàm răng trắng: “Đúng vậy, chị dâu, chị đang trong tình trạng đặc biệt, con cứ để em lo.”

Mặc dù hai người đàn ông tự nhận đảm đương mọi việc, Lận Đình vẫn không thể yên tâm hoàn toàn.

Cuối cùng cô đã đích thân đưa con gái đi, sau khi đặt bé gái vào chỗ ngồi ổn định, cô lấy ra mười mấy quả bóng nhỏ mà mình đã làm trước đó, rồi đề nghị Đồng Sính và bé Quả Quả thi đấu, ai ném trúng nhiều quả bóng cùng màu nhất sẽ thắng.

Đồng Sính vốn định dành thời gian bên cạnh con, liền cúi người xuống, sẵn sàng “chiến đấu” với cậu bé mới bốn tuổi.

Hoắc Tiểu nhìn thấy mà không khỏi khinh thường: “Nhường chút cho đứa nhỏ, đừng làm nó khóc.”

Đồng Sính không ngẩng đầu: “Biết rồi, biết rồi.”

Hoắc Tiểu: “...”

Chương 112: Chương 112

Trở lại phòng ngủ, Lận Đình không vội vã đi tắm rửa.

Thay vào đó, cô lấy quyển sổ ra từ túi xách, tiếp tục tổng kết bài giảng hôm nay.

“Còn phải chuẩn bị bài giảng à?” Thấy vợ lại nhuốm mệt mỗi giữa đôi mày, Hoắc Tiểu theo vào phòng không khỏi xót xa.

Lận Đình lắc đầu: “Ngày mai học sinh thi, không cần chuẩn bị.”

Nói xong, cô lấy từ trong sách ra một tấm phiếu máy may: “Còn nửa tháng nữa là sinh nhật mẹ rồi, em thấy bà gần đây rất thích làm thứ này, cứ mượn của người ta mãi cũng không tiện, nên em đã đổi lấy một tấm phiếu, anh xem khi nào đi mua về tặng mẹ làm quà sinh nhật.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu giật mình, anh chưa bao giờ nghĩ tới việc chọn một món quà đặc biệt để tặng người thân trong sinh nhật.

Không, nói như vậy cũng không đúng, có lẽ hiện tại hầu hết mọi nhà cũng không có khái niệm này.

Những gia đình có chút điều kiện, ngày sinh nhật chỉ làm một bữa ăn ngon mà thôi.

Vậy mà vợ anh, chỉ vì mẹ thích, đã sẵn sàng bỏ công sức và tiền bạc.

Làm sao cô ấy có thể... làm sao cô ấy có thể, mỗi lần anh nghĩ rằng cô đã đủ tốt, mình may mắn khi lấy được cô, lại khiến anh cảm thấy hạnh phúc hơn?

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu không thể không bước tới ôm lấy người vào lòng.

Lận Đình đang ngồi trên ghế, bất ngờ được ôm, có chút bối rối hỏi: “Sao vậy?”

Hoắc Tiểu không lên tiếng, nhưng lại siết chặt vòng tay mình thêm vài phần, như muốn hòa lẫn người trước mắt vào xương m.á.u của mình.

Thấy vậy, Lận Đình đã kịp phản ứng, nhẹ nhàng nghiêng người, ôm lấy người đàn ông, trong đó một tay còn nhẹ nhàng vỗ về lưng anh.

Không thể làm gì khác, ai bảo anh chàng đoàn trưởng Hoắc của cô hiếm khi làm nũng như thế này.

Thực ra, cô không thấy mình đã làm gì cả.

Mẹ chồng thật tốt, mọi chuyện đều là có qua có lại, phải không?

Lận Vĩ trở về nhà lúc hơn tám giờ tối.

Vì quá muộn, nên khi chồng ra mở cửa, Lận Đình đã vội vàng vén chăn xuống giường.

Vì quá vội, cô không may đã đá phải một chiếc dép dưới gầm giường.

Khi Hoắc Tiểu vào phòng ngủ gọi người, anh thấy vợ đang cúi người trên sàn, với tay tìm kiếm gì đó dưới gầm giường.

Nghĩ đến đứa trẻ trong bụng vợ, Hoắc Tiểu toát mồ hôi lạnh: “Đình Đình, em đang lấy cái gì vậy?”

Lận Đình đã tìm thấy chiếc dép, cô đặt nó bên cạnh mình, rồi dựa vào tay chồng để đứng dậy: “Chiếc dép bị em đá vào gầm giường.”

Bàn tay to của Hoắc Tiểu vòng sau lưng vợ, vững vàng giữ cô đứng dậy, rồi không tán thành nói: “Lần sau có chuyện này hãy gọi anh, em làm anh hoảng hồn.”

Nghe vậy, Lận Đình không muốn giải thích mình không yếu đuối như anh nghĩ, đồng ý qua loa: “Được, em biết rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Giọng điệu đối phó đó... Hoắc Tiểu bất đắc dĩ, nhưng vẫn đưa người ra khỏi phòng ngủ.

“Anh hai, anh đã ăn chưa?” Khi thấy anh hai đang ngồi uống trà trên ghế sofa, Lận Đình quan tâm hỏi thăm.

Lận Vĩ cong mắt cười: “Ăn rồi, ăn ở trường quay rồi trở về.”

Câu nói đó có ý nghĩa sâu xa, mắt Lận Đình sáng lên, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh anh ấy: “Đạo diễn thấy anh phù hợp à.”

Lận Vĩ gật đầu.

Lận Đình hỏi: “Vậy anh nghĩ sao?”

Lận Vĩ xoa xoa cằm, đáp một câu không liên quan: “Ngày mai anh phải về quê rồi.”

“À...” Lận Đình có phần thất vọng.

Thấy em gái dễ lừa như vậy, Lận Vĩ giơ tay lên, bật cười nhẹ nhàng chạm vào trán cô: “Sao lại ngây thơ thế, anh cần về để

bàn giao công việc mà, phía đoàn văn công cũng cần thời gian để xét duyệt chính trị, sợ rằng khi quay lại sẽ mất một tháng.”

Lận Đình đẩy tay anh trai ra: “Đã suy nghĩ kỹ chưa? Có lưu luyến công việc hiện tại không?”

Lận Vĩ tự tin vào bản thân: “Không có gì phải lưu luyến cả, dù sao anh cũng còn trẻ, dù có đi mấy năm vòng vèo thì cũng chỉ là quay lại làm công nhân mà thôi...”

Điều này đương nhiên không phải là vòng vèo! Đó chính là cơ hội trở thành ngôi sao! Có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Người bình thường như Lận Đình trong lòng thầm la hét vài câu, lại hỏi: “Vậy anh cũng được tuyển đặc cách à?”

Nghe vậy, nghĩ lại ánh mắt lấp lánh của đạo diễn hôm nay khi quan sát mình từ trên xuống dưới, còn yêu cầu mình thử vài cảnh diễn, cũng đã khen ngợi mình có năng khiếu, Lận Vĩ cười gật đầu: “Anh của em... có vẻ như có năng khiếu bất ngờ.”

Điều này... thật không biết xấu hổ, Lận Đình lườm một cái, nhưng rồi nhanh chóng lại cảm thấy vui vẻ.

Khi anh trai cô chuyển tới đoàn văn công bên này, khoảng cách giữa họ từ ba bốn ngày sẽ được rút ngắn xuống chỉ còn hai giờ, việc gặp gỡ sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, cô vội vã hỏi: “Vé xe về đã mua chưa?”

Lận Vĩ: “...” Vừa rồi không phải còn không muốn anh ấy đi sao?

Sau khi Lận Vĩ rời đi, cuộc sống của Lận Đình trở lại bình yên.

Mỗi ngày ngoài việc đi học, cô còn dành thời gian bên cạnh gia đình.

Trước đây cô còn giúp đỡ làm việc nhà, nhưng từ khi cô mang thai, không chỉ mẹ chồng và chồng cô, mà cả cặp song sinh cũng bắt đầu cưng chiều cô như một vật dễ vỡ.

Lận Đình dở khóc dở cười, cô cũng thường xuyên ghi chép lại những khoảnh khắc ấm áp trong cuộc sống.

Khi cô và Hoắc Tiểu đã già, con cái cũng lớn khôn, việc lấy những ghi chép này ra để hồi tưởng sẽ là một điều tuyệt vời.

Xa xôi nghìn dặm, tại một nông trại đầy gió cát, Giang Khắc Tiên đang ngồi dưới ánh đèn dầu, cẩn thận xem những bức ảnh và đọc từng chữ từng chữ nhật ký được gửi đến sau biết bao nhiều khúc khuỷu, cảm thấy một niềm vui khó tả.

Ông ấy thực sự không phải là người quá già, năm nay mới chỉ 58 tuổi.

Nhưng từ hai năm trước, ngoài những đứa con đã hy sinh trên chiến trường từ thuở nào, người con trai duy nhất của ông, Giang Tôn, cũng đã bị hại.

Cú sốc quá lớn khiến Giang Khắc Tiên không chỉ bạc đầu sớm, mà còn gầy đi trông thấy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dầu vậy, dù rơi vào bể khổ, đôi mắt sắc sảo của ông như có thể nhìn thấu lòng người vẫn không hề thay đổi.

Tựa như... cái lưng của ông, lúc nào cũng thẳng tắp.

Khi cấp dưới mạo hiểm đến gặp ông, thấy vẻ mặt của vị lão thủ trưởng cuối cùng cũng bùng lên nụ cười, lòng anh ta cũng vui

mừng, không nhịn được phải cất lời khen ngợi: “Thủ trưởng, lúc đó giao con cho Hoắc Tiểu là quyết định đúng đắn.”

Thực tế, Hoắc Tiểu không phải người dưới trướng của lão thủ trưởng, mà chỉ là bạn học của con trai ông, Giang Tôn, hồi họ còn ở học viện quân sự.

Chỉ vì thằng bé Đồng Sinh, mà hai người mới bất ngờ trở thành bạn bè, hơn nữa ít người biết đến mối quan hệ thân thiết giữa hai người.

Khi sắp lìa đời, Giang Tôn kiên quyết muốn gửi con cho Hoắc Tiểu nuôi nấng, vì tin tưởng vào nhân phẩm của người này.

Mặc dù ai cũng biết quyết định của Giang Tôn là đúng, vì chỉ cần giữ gìn cẩn thận, không ai có thể tìm ra tung tích của đứa trẻ.

Nhưng, do không quen biết sâu sắc, có thể trong một hai năm họ sẽ e ngại vị thế của lão thủ trưởng, không dám đối xử không tốt với hai đứa trẻ.

Nhưng nếu thời gian trôi qua?

Không phải vì họ độc ác, mà là vì không ai biết được kiếp nạn này sẽ kéo dài bao lâu.

Nếu có chuyện gì xảy ra... Lão thủ trưởng sẽ mất hết dòng dõi.

Chương 113: Chương 113

Trong thời đại này, khi việc có con cháu được coi trọng đến như vậy, hầu hết mọi người đều cho rằng không có con là điều rất nghiêm trọng.

Mà bây giờ, sau vài năm, cuối cùng họ cũng nhận được thông tin cụ thể hơn.

Nhìn vào bức ảnh, đứa trẻ béo trắng và nhanh nhẹn, chỉ cần không phải là người mù cũng có thể nhận ra nó được nuôi nấng và yêu thương chu đáo.

Bởi vậy, vào lúc này, ngoài lòng biết ơn, ông ấy không còn cảm xúc nào khác dành cho gia đình Hoắc Tiểu.

Giữa dòng suy tư, Giang Khắc Tiên thấy trên nhật ký viết, cậu bé Quả Quả đã lén ăn trộm ớt đỏ, nhảy cẫng lên, nói miệng mình như nổ bỏng ngô. Đọc đến đây, ông ấy chỉ “ừ” nhẹ một tiếng rồi tiếp tục lật trang.

Thấy vậy, cấp dưới không làm phiền nữa, đề phòng sự cố, anh ta quyết định sẽ mang theo những bức ảnh và cuốn nhật ký này, hôm nay để lão thủ trưởng xem tỉ mỉ một chút cũng tốt.

Chỉ vài phút sau, cấp dưới như nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Thủ trưởng, chúng ta có nên giúp Hoắc Tiểu một tay không?”

Dù câu nói mơ hồ, nhưng Giang Khắc Tiên hiểu ý, ông ấy không ngắt đầu, chỉ nói với giọng điềm tĩnh: “Bản thân Hoắc Tiểu là người có năng lực, ở tuổi 29 đã là đoàn trưởng xuất sắc, bây giờ

chúng ta thêm lửa, quá nổi bật lại hại cậu ấy... không vội, rồi sẽ có cơ hội.”

Nghe thế, cấp dưới tỏ vẻ hào hứng, xoa tay không dám tin: “Lão thủ trưởng, ngài nói là...”

Giang Khắc Tiên lại lật thêm một trang: “Nhiều nhất năm năm.”

Hôm nay là Chủ nhật, Lận Đình và Hoắc Tiểu đều nghỉ ngơi.

Vì đúng vào dịp sinh nhật của Hồ Tú, nên Hoắc Tiểu đã đến thành phố lấy may.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sợ mình làm lộ, Lận Đình dắt đôi song sinh, ghé nhà Cố Phương chơi.

Cố Phương biết chuyện Đình Đình chuẩn bị quà cho mẹ chồng.

Cô ấy trầm trồ khen ngợi đôi song sinh, rồi đưa cho chúng vài món ăn, lúc này mới ngồi xuống bắt đầu buôn chuyện.

Chẳng hạn như chuyện một giáo viên trong lúc giảng bài đã thả một tiếng xì, làm cho các giáo viên khác trong phòng làm việc không biết nên nói sao, không dám rời đi, chỉ biết giả vờ như không có gì xảy ra, nuốt trái đắng.

Hay như hôm qua, chính ủy Lưu hiem khi nổi giận với vợ hiền Văn Tuệ, có người đồn là Văn Tuệ đã nhận của lót tay bí mật, nhưng lời đồn này không có bằng chứng, không biết thật giả ra sao.

Chẳng hạn như mấy hôm trước, Lưu Văn Diễm tỏ ra thân thiện với Lận Đình, nhưng những ngày gần đây lại trở nên xa cách. Nhiều người cho rằng cô ta lúc đó đã để mắt đến Lận Vĩ, chỉ tiếc

là chàng trai đẹp như tranh ấy đã vội vàng rời đi, lập tức trở về quê nhà.

Lận Đình không hề tiết lộ chuyện anh hai mình được tuyển dụng đặc cách với bất kỳ ai, dù rằng mọi chuyện chưa chính thức.

Nhưng cô thực sự chưa bao giờ nghe nói đến chuyện Lưu Văn Diễm để ý đến anh hai mình, nên khi biết được điều này không khỏi hoài nghi: “Thật sao? Cô ta không phải đang theo đuổi Tào Văn Trạch, trại trưởng Tào sao?”

Cố Phương liếc bạn thân một cái: “Cô thật là, người ta không thể so sánh chọn lựa à?”

Lận Đình chỉ biết thở dài: “Thôi, mặc kệ cô ta nghĩ gì, còn cô, Vinh Hiên của cô chưa về à?”

Nhắc đến việc này, Cố Phương lại cảm thấy ghen tị với bạn mình, vì Lận Đình có thể thường xuyên gặp chồng, trong khi đó cô ấy thậm chí còn khó có con: “Anh ấy đang bận rộn lắm, gần đây là mùa tân binh nhập ngũ, nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, tôi cũng ngại đi tìm anh ấy.”

Lận Đình cười đùa: “Đúng thế, Phương Phương của chúng ta biết quan tâm người khác lắm.”

Cố Phương cười ha ha: “Tôi cũng thấy thế, đến mức xúc động vì chính mình.”

Hai người cười nói vui vẻ, tán gẫu đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Khi đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi sáng, Lận Đình bắn khoản không biết có nên về nhà sớm để giúp mẹ chồng nấu ăn không, thì bỗng nhiên khu nhà ở gia đình quân đội ồn ào náo nhiệt.

Cố Phương cũng nghe thấy, vội vàng đứng dậy: “Đi thôi, chắc hẳn là đoàn trưởng Hoắc của nhà cậu về rồi.”

Nói xong, cô ấy vội vàng kéo Lận Đình đi...

Thật ra là chiếc máy may đã về.

Sau nửa tháng yên ắng, khu nhà ở gia đình quân đội lại một lần nữa trở nên nhộn nhịp.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều biết rằng, vào ngày sinh nhật mẹ chồng, Lận Đình đã mua tặng bà chiếc máy may.

Thực ra, đối với những người trong khu nhà ở gia đình quân đội, chiếc máy may không phải là thứ hiếm có, nhiều người đã sở hữu nó từ khi kết hôn.

Nhưng, đây là lần đầu tiên có một nàng dâu tặng máy may làm quà sinh nhật cho mẹ chồng, không khí trở nên rất náo nhiệt!

Hồ Tú đứng ở cửa, nhìn con trai cùng các chiến sĩ trẻ từ chiếc xe quân sự dỡ chiếc máy may xuống, lắng nghe lời khen ngợi đầy ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, cười tới mức không khép được miệng.

Và rồi, bà ấy không tiếc lời khen ngợi các đức tính tốt của con dâu mỗi khi ai đó hỏi thăm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe những lời đó, Lận Đình không thể giấu nổi sự xấu hổ, đỏ mặt chạy vào bếp.

Cô nhanh chóng nhào nặn bột mì, chuẩn bị để Hoắc Tiểu tự tay làm mì mừng thọ cho mẹ.

Trong lúc Lận Đình khéo léo nhào bột thành khối, chuẩn bị cán mỏng bột, cuối cùng không gian bên ngoài cũng yên tĩnh trở lại.

Vài phút sau, Hoắc Tiểu đã đeo tạp dề vào bếp.

Lận Đình mỉm cười với anh, rồi quay người nhường chỗ.

Anh vừa rửa tay, vừa vô tình nói: “Sinh nhật của anh là ngày 5 tháng 5, còn hai tuần nữa.”

Lận Đình: “...”

Hồ Tú vào bếp lấy bình nước nóng, không nhịn được cười sửa lại: “Đã lớn như vậy rồi, sao vẫn không phân biệt được âm lịch với dương lịch? Con sinh vào ngày 5 tháng 5 âm lịch cơ, sao lại còn hai tuần? Còn hơn hai tháng nữa chứ.”

Hoắc Tiểu cố gắng: “Con có thể ăn mừng hai lần.”

Hồ Tú: “...”

...

Đầu tháng Năm, giữa muộn màng của mùa xuân và khởi đầu của mùa hè.

Phòng Thúy Hoa lo nghĩ bất an, cuối cùng cũng nhận được giấy báo nhập học đặc biệt từ đoàn văn công. Sau khi các thầy cô chúc mừng cô bé rời đi, Phòng Thúy Hoa giấu giấy báo trong lòng, tìm đến cô giáo Lận – người đã thay đổi số phận của cô.

“Em nói muốn cô giữ giấy báo hộ em à?” Lận Đình hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến tính cách của vợ chồng Phòng Thủy Căn, thì điều này cũng không quá lạ.

Kể từ khi nhận ra cha mẹ không yêu thương mình, thậm chí còn ghét bỏ mình và em gái, Phòng Thúy Hoa đã trưởng thành nhanh chóng.

Cô bé rất rõ ràng về những gì mình đang làm: “Em còn phải đợi mười ngày nữa mới có thể rời nhà, em... không tin tưởng bố mẹ mình.”

Sau khi nói xong, cô bé nay đã hồng hào hơn nhờ sự trợ giúp kín đáo từ các thầy cô, khép môi lại, thêm một câu nhỏ nhẹ: “Những bộ quần áo mà các thầy cô đã tặng, mẹ em đã lén cắt hết, bố em thấy cũng không nói gì.”

Chương 114: Chương 114

Lận Đình nhăn mày, cô không hề biết chuyện này. Tuy có một số cha mẹ không yêu thương con cái, nhưng ghét bỏ đến mức này thì thực sự hiếm gặp.

Chẳng trách, chẳng trách những ngày gần đây, Phòng Thúy Hoa chỉ mặc bộ đồ mà cô bé đã mặc khi đi kiểm tra, còn lại thường xuyên mặc áo vá và quần làm từ túi ure.

Cô tưởng rằng cô bé không nỡ mặc những bộ đẹp hơn.

Suy nghĩ vậy, Lận Đình vui vẻ nhận lấy giấy báo từ tay cô bé, đồng ý giữ hộ, hỏi: “Có cần cô đến thăm nhà và nói chuyện với bố mẹ em không?”

Biết cô bé thông minh, Lận Đình thêm một câu: “Nể mặt chồng cô, bố mẹ em có lẽ sẽ kiên trì một chút.”

Nhưng Phòng Thúy Hoa lắc đầu: “Nếu họ biết em đã nói gì ở ngoài, họ sẽ càng đối xử tệ hơn với em gái em.”

Nghe vậy, Lận Đình càng cau mày sâu hơn, cảm thấy ghét bỏ vợ chồng Phòng Thủy Căn và Đình Phi Yến hơn bao giờ hết.

Thấy vậy, Phòng Thúy Hoa lại an ủi ngược lại: “Không sao đâu cô giáo, sau này em sẽ có lương, em có thể nuôi em gái và cũng có thể đóng học phí cho em ấy. Em gái em thông minh hơn em, chúng em sẽ ngày càng tốt hơn.”

Không biết có phải vì mang thai nên dễ xúc động hay không, tuy cô bé dững cảm lắm, cũng đã có kế hoạch cho tương lai, nhưng Lận Đình vẫn không kìm được cảm giác chua xót ở mũi.

Cuối cùng, cô vươn tay xoa đầu cô bé, giọng điệu nhẹ nhàng: “Cô tin em, tin rằng em sẽ sống thật tốt.”

Thật ấm áp... Cảm nhận được sự âu yếm trên đầu, trong mắt Phòng Thúy Hoa không khỏi trào dâng thêm nhiều sự phụ thuộc, bỗng nhiên kích động nói: “Cô giáo, cô có thể đặt giúp em một cái tên mới không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình ngạc nhiên: “Cô à?”

“Phải, em không muốn giữ tên Thúy Hoa nữa, khi đến đoàn văn công, em muốn đổi luôn tên mình.” Nói xong, Phòng Thúy Hoa nhìn cô giáo với ánh mắt trông chờ.

Thấy thế, Lận Đình cong cong đôi mắt đào xinh đẹp, thực sự đồng ý: “Vậy cô phải suy nghĩ thật kỹ...”

Cô cũng thực sự rất nghiêm túc, thậm chí lấy ra bút và giấy luôn mang theo trong túi để bắt đầu viết và vẽ.

Không biết bao lâu sau, Phòng Thúy Hoa nhìn tờ giấy cô giáo đưa trước mắt, viết hai chữ thanh tú: “Nghệ Đồng.”

Phòng Nghệ Đồng... “Cô giáo, tên này thật hay.” Nói xong lời cuối cùng, cô bé mang cái tên Thúy Hoa suốt mười mấy năm, giọng nói đã ghen ngào.

Lòng Lận Đình mềm nhũn: “Nghệ Đồng có nhiều ý nghĩa, nhưng cô hi vọng em có thể phát triển theo hướng “tự tin” và

“tài năng”.”

Hóa ra tên không chỉ hay mà còn chứa đựng sự kỳ vọng của cô giáo dành cho mình.

Phòng Thúy Hoa... không... bây giờ nên gọi là Phòng Nghệ Đồng, cô bé ngấn lệ trong mắt nhưng lại nở một nụ cười rạng rỡ: “Cô giáo, em sẽ làm được, em sẽ cố gắng trở thành người xuất sắc.”

Cô bé thật đáng yêu, Lận Đình lấy khăn tay lau nước mắt cho cô bé: “Vừa rồi em nói em gái em rất thông minh, sau này có cơ hội, có thể cũng đổi tên thành Phòng Nghệ Linh? Linh hoạt đó.”

Không có đề nghị nào tốt hơn lời đề nghị này.

Phòng Nghệ Đồng nhắm đi nhắm lại tên mình và em gái vài lần trước khi cười tươi cúi chào cô giáo, rồi bước chân nhẹ nhàng chạy đi.

Lận Đình đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng thiếu nữ phóng khoáng khuất xa, lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Có lẽ, đây chính là ý nghĩa của việc làm giáo viên.

Tối đó khi trở về nhà, Lận Đình vừa phàn nàn với mẹ chồng về những rắc rối của nhà họ Phòng, vừa nhắc bà tránh xa Đình Phi Yến.

Tất nhiên, những chuyện đã hứa với cô bé là không nói ra, cô cũng không đề cập.

So với con dâu, Hồ Tú đã sống trong môi trường này hàng chục năm, chứng kiến không ít gia đình trọng nam khinh nữ.

Vì vậy bà không quá ngạc nhiên, nhưng vẫn không khỏi cảm thông: “Khi cô bé nhà họ Phòng khởi hành, chúng ta chuẩn bị cho nó vài thứ như xà phòng, kem đánh răng, thêm mười đồng

tiền, cùng ít phiếu. Không cần nhiều, đủ cho tháng đầu tiên là được.”

Lận Đình ôm mẹ chồng, nũng nịu nói: “Mẹ ơi, con cũng nghĩ vậy, chúng ta thật là tâm đầu ý hợp.”

Hồ Tú không hiểu hết ý, nhưng cũng đoán ra được phần nào, bèn cười tươi không khép được miệng.

Bên cạnh, cặp song sinh đang chơi xếp hình, thấy bà ngoại và mẹ ôm nhau, cũng náo nức tiến lại đòi ôm, bốn người lập tức cười đùa thành một nhóm.

Khi Hoắc Tiểu tan làm về nhà, vừa bước vào cửa đã thấy vợ và mẹ đang tâm đầu ý hợp, anh cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Người đồng đội bên cạnh lo lắng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, anh cũng lo, chỉ là anh lo rằng mối quan hệ giữa vợ và mẹ quá tốt, đến mức thường xuyên bỏ qua anh.

“Về rồi à?” Thấy con trai đứng ở cửa, Hồ Tú lau nước mắt vì cười quá nhiều rồi chào đón.

Lận Đình cũng cười rạng rỡ: “Đói chưa? Chờ anh về ăn cơm thôi.”

Trong lúc mẹ chồng và nàng dâu chào hỏi, Quả Quả đã như một viên đạn nhỏ, lao nhanh tới và ôm chặt lấy chân bố, rồi leo lên.

Mặc dù Miêu Miêu cũng rất thích bố, nhưng cô bé thích được quăn quýt bên mẹ hơn. Vì thế, chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng “Bố ơi!” rồi lại sát bên mẹ ngồi.

Lòng ghen tị vừa trỗi dậy trong lòng Hoắc Tiểu lập tức tan biến, anh chỉ cảm thấy sức mạnh tràn ngập khắp cơ thể.

Anh cúi xuống, ôm con trai lên, cùng cậu bé chơi trò ném lên cao vài lần, trước khi ôm chặt bé trở lại vào lòng: “Được rồi, bố đói rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe thấy con trai đói, Hồ Tú lập tức đứng dậy: “Vậy thì ăn cơm thôi.” Nói xong, bà còn không quên quay đầu dặn dò con dâu: “Chỉ múc cơm thôi, không cần con đâu.”

Nghe vậy, Lận Đình cũng thu lại bước chân định theo mẹ chồng, dắt tay con gái vào phòng vệ sinh rửa tay.

Hoắc Tiểu cũng dắt theo cậu con trai cười “khanh khách” đi theo.

Thời tiết đã ấm áp, giờ rửa tay không cần phải pha nước nữa.

Hoắc Tiểu múc một gáo nước lạnh, để vợ giúp các con rửa trước.

Sau đó anh đổi một gáo nước mới, và đưa tay mình ra.

Lận Đình: “...”

Thấy người đàn ông mong đợi nhìn mình, Lận Đình trong lòng bất giác cảm thán anh càng ngày càng biết làm nũng, nhưng cuối cùng vẫn duỗi tay ra giúp anh rửa.

Hoắc Tiểu cúi đầu nhìn ngắm động tác của vợ, ánh mắt tràn đầy hài lòng: “Hôm nay cơ thể thế nào? Con có quấy không?”

“Không, còn vài ngày nữa mới tròn ba tháng, dù muốn quấy cũng chẳng được.” Bàn tay người đàn ông rộng lớn, các ngón tay dài, mỗi lần nắm tay cô đều cảm thấy được bao bọc hoàn toàn.

Lận Đình rửa tay, không nhìn được mà duỗi thẳng tay so sánh với tay chồng.

Thường ngày cô cảm thấy ngón tay mình cũng khá dài, nhưng sao lúc này sự so sánh lại trở nên bi thảm đến thế?

Hoắc Tiểu bị hành động so sánh tay của vợ làm cho bật cười nhiều hơn, anh đáp lại bằng cách bắt đầu giúp cô rửa tay:
“Không có gì khó chịu là tốt rồi, nếu có chỗ nào không ổn nhất định phải nói ra.”

Người này... sáng tối gì cũng hỏi một lượt, Lận Đình bất đắc dĩ:
“Biết rồi!”

Chương 115: Chương 115

Thực ra, ngoại trừ ngày đầu phát hiện mình mang thai khi bị ốm nghén một lần, những ngày qua chỉ thỉnh thoảng cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, chẳng còn cảm giác khó chịu nào khác.

Nghĩ lại, đứa trẻ thật sự là tâm lý tinh tế.

Hồ Tú gần đây đang học cách nấu ăn theo phong cách người miền Nam.

Nghe nói uống canh trước bữa ăn tốt hơn, vì vậy bà đã mua thêm mấy cái bát, bên cạnh bát cơm của mỗi người, còn có một bát canh cá thơm ngon.

Lận Đình húp một hơi hơn nửa bát, mới hài lòng nói: “Canh này thật tươi ngon, tay nghề của mẹ càng ngày càng tốt.”

Hồ Tú cười nói: “Phải không, canh thật là tươi ngon chứ? Lúc Lê Hoa mang đến, cá còn nhảy tanh tách.”

Chị dâu Bàng Lê Hoa nhà lữ trưởng Vệ, vì dạy hội họa cho Miêu Miêu, hai gia đình trở nên thân thiết hơn.

Đặc biệt là Hồ Tú, tính tình dễ chịu, tuổi cũng tương đương với chị dâu Bàng, họ rất hợp nhau, những ngày qua không ít lần trao đổi món ăn.

Vậy nên, khi nghe nói là chị dâu Bàng mang đến, Lận Đình không ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Lại là lữ trưởng Vệ câu được à?”

Nghe vậy, Hồ Tú cười nói: “Ồ, không đâu, Lệ Hoa nói với mẹ, lũ trưởng Vệ rất coi trọng thể diện, mỗi khi đi câu cá luôn chọn lúc bếp ăn có cá, nếu câu không được thì nhờ vệ sĩ mua một hai con.”

Lận Đình: “...” Nhìn ra được ông ấy thật sự coi trọng thể diện, đàn ông thật kỳ lạ, tuổi tác đã cao như vậy mà vẫn làm những trò đó.

Suy nghĩ về việc này, lại nghĩ đến chồng mình thảnh thơi cũng đi câu cá, mỗi lần đều có thành quả, Lận Đình không khỏi nghi ngờ nhìn sang: “Anh... lần trước câu cá cũng như vậy à?”

Nghe vậy, Hồ Tú như nhận ra điều gì đó, cũng nhìn con trai một cách thăm dò.

Hoắc Tiểu bị nhìn đến nổi da đầu tê dại: “Chiều nay anh hai gọi điện tới văn phòng anh, anh hẹn anh ấy sáu rưỡi qua đó, còn chưa đến nửa tiếng nữa, em ăn nhanh lên được không?”

Chỉ qua vẻ vụng về trong việc chuyển đề tài, Lận Đình đã hiểu được câu trả lời.

Cô muốn cười, nhưng vẫn giữ gìn thể diện, nén cười hỏi: “Anh hai của em có nói gì không? Có phải anh ấy cũng nhận được thông báo không?”

Hoắc Tiểu may mắn trốn được một kiếp, khẽ thở phào không để lộ dấu vết: “Không có chuyện gì đặc biệt, có lẽ bố mẹ nhớ em.”

Nghe vậy, Lận Đình gật đầu, tăng tốc độ ăn uống.

Hoắc Tiểu gấp cho cô một miếng cá: “Không vội, anh đã tính toán thời gian rồi.”

Nghe thế, Lận Đình suy nghĩ về khoảng cách đến trại, cũng nghe lời chậm rãi lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau bữa ăn, biết vợ chồng con trai có việc phải bàn, Hồ Tú cầm đồ vẽ, nhận nhiệm vụ đưa Miêu Miêu đi học vẽ, đồng thời dắt cả Quả Quả ra ngoài.

Lận Đình và chồng liền đến phòng thông tin.

Lúc này không có nhiều người chờ gọi điện, thêm vào đó Hoắc Tiểu đã sớm nhờ quân nhân trực đặt lịch.

Vì thế vợ chồng cô không phải chờ đợi mấy phút đã được thông báo có chỗ trống.

Lận Đình ban đầu nghĩ rằng anh hai muốn nói về chuyện tuyển đặc cách, có lẽ bố mẹ đang nhớ cô.

Nhưng không ngờ, sau khi nhận cuộc gọi, những gì anh hai nói hoàn toàn khác với dự đoán của cô.

Nụ cười trên mặt Lận Đình dần biến mất, đôi mày cũng nhăn lại: "...Vậy chuyện đó giải quyết thế nào? Chị cả không sao chứ... Bố mẹ thế nào... Ừm, chờ tý, để em hỏi Hoắc Tiểu..."

Lúc này tiếng điện thoại lớn, vì Hoắc Tiểu đứng gần nên cũng nghe được phần nào, vậy nên khi vợ nhìn sang, anh lập tức gật đầu.

Lận Đình trên mặt tràn đầy biết ơn, vội vàng nói vào điện thoại: "Hoắc Tiểu không có ý kiến... Ừm, anh yên tâm, bảo bố mẹ và chị cả đừng lo lắng... Ừm... Em ổn mà... Ừm, em đưa điện thoại cho anh ấy."

Do thời gian gọi có hạn, Lận Đình nói với những điều cần nói rồi nhanh chóng đưa ống nghe cho chồng.

Khi Hoắc Tiểu nhận điện thoại, cô mới vỗ vỗ vào má đã đỏ bừng vì tức giận.

“Em vỗ mình làm gì vậy?” Hoắc Tiểu chỉ nói vài câu rồi cúp máy, quay lại thì thấy vợ mình đang đập tay vào mặt mình, anh lập tức nhủ mày nắm lấy tay cô.

Lận Đình thở dài thật sâu, mới nói: “Mình về trước đi.”

Quả thực, đây không phải nơi tốt để nói chuyện, Hoắc Tiểu buông tay vợ, trả tiền rồi mới dẫn người rời đi.

Khi đã đi được một đoạn, xung quanh không còn ai, Hoắc Tiểu mới nắm lấy tay vợ, dịu dàng bóp nhẹ: “Không sao đâu, đừng tức giận nữa, không đáng để giận vì những thứ đó.”

Lận Đình tất nhiên hiểu điều đó.

Nhưng... cô vẫn không kìm chế được cơn giận, lại cảm thấy khó chịu.

Tâm trạng ấy vẫn giữ nguyên cho đến khi họ về đến nhà, cũng không thể tốt hơn được bao nhiêu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú vừa chơi xong trò xếp hình với cháu trai, thấy vợ chồng nhỏ vui vẻ đi ra, nhưng lại quay về trong tức giận, lo lắng tiến lại hỏi: “Có chuyện gì vậy? Nhà mình có việc gì sao?”

Lận Đình nghiêng răng nói: “Chị gái con thật sự xui xẻo mà!”

Nói xong, cô liền nắm tay mẹ chồng, bắt đầu kể về tin tức vừa nhận được.

Hóa ra, Lận Vĩ nhận được thông báo tuyển dụng đặc cách, đã chuyển công việc cho chị gái.

Anh ấy nghĩ rằng, việc đặt chị gái vào môi trường quen thuộc, có các anh em cũ chăm sóc, lại có anh trai và trưởng phòng Hồ trông nom, thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Dù đã cân nhắc mọi mặt, cuối cùng vẫn xảy ra sự cố.

Chồng mẹ đàn bà tên Ông Mai Mai từng có quan hệ ngoài luồng vs Triệu Khải kia, khi thấy Lận Tương làm nhân viên bán hàng tại hợp tác xã cung ứng, đã yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Anh ta tự nhận mình và chị ấy đều là nạn nhân, cả hai đều có con, đúng là một cặp trời sinh, liền mù quáng thuê mối lái đến cửa ngõ lời, dù bị từ chối cũng không từ bỏ.

Ngày nay, phụ nữ ly hôn đã là đề tài của dư luận, huống hồ Lận Tương lại có vẻ ngoài ưa nhìn, tự nhiên càng là đề tài bàn tán sau mỗi bữa ăn của người ngoài.

Sau vài ngày, Lận Tương lúc đầu còn nhận được sự cảm thông của đa số, giờ danh tiếng bị đảo ngược vì sự quấy rối của chồng cũ Ông Mai Mai, bị nhiều ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm.

Triệu Khải và nhà ngoại của Ông Mai Mai còn không bỏ lỡ cơ hội này, đã lợi dụng để đến hợp tác xã cung ứng khóc lóc làm ầm ĩ, vu oan Lận Tương từ lâu đã có quan hệ mờ ám với chồng cũ của Ông Mai Mai, và rằng con nhà họ hoàn toàn vô tội.

Thế gian này chưa bao giờ thiếu những kẻ ngu muội, sự ồn ào của nhà họ Triệu và nhà họ Ông đã khiến một số người thực sự tin vào việc này.

Dù chỉ là thiếu số, nhưng Lận Tương vẫn bị nhiều người coi là người phụ nữ không đứng đắn.

Vì thế, thậm chí còn có một số kẻ nhàn rỗi, nghe nói Lận Tương là một mỹ nhân nức tiếng, cố tình đến hợp tác xã để ngắm nghía.

Họ không làm gì cả, chỉ là lang thang trong hợp tác xã, thì thoảng lại chạy đến hỏi Lận Tương này nọ, giả vờ mua hàng.

Chương 116: Chương 116

Dù sao, trong mắt họ, Lận Tương là người phụ nữ đã sa ngã, không xứng đáng được tôn trọng, có thể họ còn vui mừng khi tiếp cận chị ấy.

Lận Vĩ dù có thể làm nhiều việc, nhưng không thể ngăn cản được lời ra tiếng vào của mọi người.

Đặc biệt trong những ngày này, đã có người tìm đến làng để xem kịch vui, nên Lận Vĩ quyết định gửi chị gái đi trốn một tháng.

Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng anh ấy cho rằng quân đội là nơi an toàn nhất, đó là lý do cho cuộc gọi hôm nay.

Tất nhiên, Lận Vĩ không muốn làm phiền em gái và em rể, nên không nói rằng anh ấy dự định chờ đến khi vững chân, sẽ tìm cách xin việc cho chị gái, để chị ấy có thể rời xa cuộc xung đột ở quê nhà mãi mãi.

Nghe xong câu chuyện, không chỉ con dâu mà ngay cả Hồ Tú cũng cảm thấy tức giận đến mức đập bàn.

Ngày xưa, chồng bà qua đời sớm, dù không ly hôn nhưng bà cũng từng bị đồn thổi nhiều lời dơ bẩn.

Phụ nữ dù sao vẫn dễ bị thiệt thòi trong những chuyện này.

Nghĩ vậy, Hồ Tú dịu dàng vỗ về tay con dâu: “Chúng ta đừng tức giận với những kẻ vô lý ấy, để chị của con đến đây ở cùng, đúng lúc mẹ có thêm bạn.”

Dù biết rằng mẹ chồng chắc chắn không phản đối, nhưng trong khoảnh khắc ấy, Lận Tương vẫn cảm động ôm lấy bà, đầu cọ nhẹ vào vai bà, nũng nịu nói: “Mẹ, sao mẹ tốt với con quá vậy ~”

Ngồi bên cạnh vợ, Hoắc Tiểu: “...”

“...Đến chỗ Đình Đình, hai chị em đừng cãi nhau nữa, đừng để người ngoài cười vào mặt chúng ta.”

Trong căn phòng khách, dưới ánh nến mờ ảo, Lý Đào Hồng đang nhanh nhẹn nhét đồ vào chiếc bao tải lớn, miệng bà cũng không ngừng rỉ rả dặn dò con gái.

Bên cạnh Lận Tương là cô con gái lớn, trên tay ôm đứa con gái nhỏ, nghe thấy vậy liền cúi mắt, khó chịu kéo miệng: “Con đã bao nhiêu tuổi rồi? Con đã có ba đứa con, làm gì còn chuyện cãi nhau nữa.”

Ngày xưa còn trẻ, chưa từng trải sự đời, đầu óc lúc nào cũng mơ mộng về những chuyện tình cảm, nhưng bây giờ chị ấy đã tỉnh táo, chỉ biết cảm ơn em gái mình.

Lý Đào Hồng liếc nhìn con gái một cái: “Dù đã lớn nhưng vẫn là thịt rơi ra từ người mẹ, làm sao mẹ không lo được... Còn nói đã lớn, con định mang theo gương mặt không vui mà đi gặp Đình Đình à? Người không biết còn tưởng con đến đòi nợ.”

Lận Tương có chút bất đắc dĩ: “Mẹ, mẹ biết rõ mấy năm nay con và Đình Đình có quan hệ khó nói, hơn nữa... em ấy sống rất tốt, con là chị gái đã ly hôn, danh tiếng không tốt, lại còn dắt theo cả nhà, không biết em rể có để ý không.”

Nếu không phải vì em trai nói quân đội là nơi an toàn nhất, nếu không phải vì em gái đang mang thai, lý do chăm sóc em gái để

dễ dàng xin giấy giới thiệu, Lận Tương thực sự không muốn làm phiền Đình Đình.

Trước kia không phải một người chị tốt, bây giờ lấy đầu mặt mũi để làm phiền em gái?

“Em rể con không phải người như vậy, mẹ chồng con cũng là người biết lý lẽ, đừng cả ngày suy nghĩ lung tung.” Lý Đào Hồng không biết con gái mình cảm thấy có lỗi, vội vã trách mắng vài câu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng khi lời nói vừa dứt, nghĩ đến những ngày tháng con gái đã trải qua, cùng những vết bầm tím mới mờ trên người, mũi bà cay cay, nhưng không dám để lộ ra ngoài, vội vàng quay đi làm bộ bận rộn: “Có câu nói gãy xương vẫn liền gân, chị em cũng vậy, không thể đứt được, hơn nữa, đã nhận được sự giúp đỡ, chúng ta chỉ cần nhớ trong lòng những điều tốt của em gái, cũng như ơn của nhà thông gia, thì không sợ không trả dần được.”

Lận Tương nghẹn ngào trong cổ, một lúc lâu sau mới khẽ “vâng” một tiếng.

Trong căn nhà nhỏ ở vùng nông thôn, không khí dường như đông cứng lại khi mọi người chăm chú lắng nghe tiếng gió thổi qua kẽ lá.

Lý Đào Hồng không giấu được nỗi xót xa khi nhìn ngắm đứa con gái từng ngày một khác lạ, không còn vẻ nghịch ngợm, tự do như trước.

Bà dịu dàng an ủi: “Chỉ đi có vài tháng thôi, coi như giúp mẹ xem xét tình hình của em gái, Đình Đình cứ nói là đáng về mang thai của nó đẹp lắm, còn thằng hai thì chả biết gì cả, lòng mẹ làm sao yên được.”

Lận Tương phá lên cười trước lời nói của mẹ: “Em hai còn chưa từng lấy vợ, làm sao biết chuyện mang thai.”

Nghe đến đó, Lý Đào Hồng lại càng bực mình: “Thằng ranh kia đã 25 tuổi rồi, trước kia bảo nó đi xem mắt mà nó không chịu, giờ thì đi xa, biết bao giờ mới lấy được vợ.”

“Làm gì phải vội, mẹ xem em rể, 28 tuổi mới cưới, không phải cũng gặp được em gái con sao? Đành Đành còn là sinh viên đại học nữa.”

Dù trước kia hay cãi vã với em gái, nhưng trong lòng Lận Tương luôn tự hào về em.

Khi nhắc đến cô con út từ nhỏ đã thông minh, chịu khó đọc sách, Lý Đào Hồng bật cười mãn nguyện: “Con nói đúng lắm, cơm ngon không sợ muộn, nghĩ vậy, thằng hai 30 tuổi tìm vợ cũng được.”

Bên ngoài cửa, nghe tiếng mọi người nói chuyện về chuyện cưới xin, Lận Vĩ đứng c.h.ết lặng, không dám cử động.

Lận Minh cười khẩy mở cửa: “Mẹ, con về rồi đây.”

Lý Đào Hồng ngạc nhiên: “Con về bằng cách nào? Có xin nghỉ phép à?”

“Không xin, mai dậy sớm là được, em cả và em hai mai phải đến đơn vị bộ đội, con làm sao không về tiền.”

Nói rồi, Lận Minh lại móc từ túi áo ra mười tờ tiền mặt đưa cho em gái cả.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương nhú mày tránh ra: “Em có tiền.”

Thấy em gái không nhận, Lận Minh cứ nhét vào túi chị ấy: “Sẻnh nhà ra thất nghiệp, mang theo nhiều tiền vẫn tốt hơn, nếu ghé nhà em rể, cũng phải mua vài thứ cho phải phép chứ. Đúng rồi, tiền này chị dâu em cũng biết, chỉ là con bé Viên Viên hơi sốt, không thì chắc chắn nó đã về cùng con. Đừng lo lắng quá.”

Công việc nhân viên bán hàng trong hợp tác xã cung ứng của Lận Vĩ cũng là thay đổi bất ngờ.

Lúc việc mới được giao cho chị cả, Lận Tương không có nhiều tiền, quyết không nhận không công việc của Lận Vĩ, thỏa thuận trong năm năm đầu, hai phần ba tiền lương sẽ dành trả cho em trai.

Không ngờ chỉ mới đi làm được khoảng mười ngày, sự cố đã xảy ra.

Lận Vĩ những năm qua đã tận dụng cơ hội đi công tác khắp nơi để tích lũy được kha khá tiền, vì vậy thực sự không thiếu vài trăm đồng bán công việc, cuối cùng lại giao công việc cho chị dâu.

Như vậy, cả hai vợ chồng chị dâu và anh trai đều có hộ khẩu thành thị, không chỉ không cần sống xa nhau, mà con gái Viên Viên cũng có thể đến thị trấn học trường tiểu học.

Dĩ nhiên, Lận Minh và vợ anh ấy, Hà Vân là người tốt, cũng không thể lấy công việc mà không trả tiền, nhưng họ không thể lấy ra vài trăm đồng, chỉ có thể trả góp.

Về phần số tiền một trăm đồng vốn định dùng để trả nợ, cuối cùng cho em gái, Lận Minh và vợ không hề tiếc nuối.

Dù sao, thời đại đã thay đổi, anh ấy là thợ mộc giỏi, tháng trước đã được công nhận là thợ cao cấp, cộng thêm vợ anh ấy làm

nhân viên bán hàng tại hợp tác xã cung ứng, một trăm đồng chỉ là thu nhập một tháng của hai vợ chồng.

Chương 117: Chương 117

Nghĩ đến đây, Lận Minh nhú mày, lại một lần nữa ngăn cản em gái trả tiền, nói với ánh mắt sắc lạnh: “Anh là anh trai của em, bây giờ điều kiện đã tốt hơn, cho em chút tiền thì sao? Sau này khi em khá giả rồi, hãy mua cho anh một chiếc áo khoác nỉ, cái đó đắt lắm.”

Điều kiện tốt lên không phải dễ dàng như vậy, nếu chỉ có thể trông trọt, không biết mất bao nhiêu năm mới có thể tiết kiệm được một trăm đồng, huống chi chị ấy còn phải nuôi ba đứa trẻ, rõ ràng anh trai chỉ muốn giúp đỡ mình...

Hơn nữa, anh trai hàng ngày đeo gổ, bụi bặm, làm sao anh ấy dám mặc áo nỉ?

Nghĩ đến đây, Lận Tương siết chặt một xấp Đại Đoàn Kết, cổ họng như bị cái gì nghẹn lại, một lúc lâu sau, mới khàn giọng cười nói: “Áo khoác nỉ cũng chỉ vài chục đồng thôi.”

Thấy em gái không còn từ chối, Lận Minh cười toát ra hàm răng trắng, không mấy để tâm nói: “Vậy thì mua thêm đôi giày da nữa.”

Lận Vĩ cười: “Anh không nghĩ đến việc chia sẻ một cái với chị dâu à.”

Không nghĩ đến việc muốn gì, chỉ là muốn đồ dành em gái, Lận Minh hơi ngượng ngùng xoa tay: “À, cái áo nỉ, mua cho cả chị dâu em nhé.”

Lý Đào Hồng rất quan tâm đến cháu gái nuôi từ nhỏ: “Viên Viên bị sốt à? Sao rồi? Có đi khám bác sĩ không?”

Lận Minh lắc đầu: “Mẹ đừng lo, tối hôm qua cháu chơi quá trời với lũ trẻ hàng xóm, cởi áo khoác ra và bị gió lạnh thổi vào, không nghiêm trọng đâu.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng vẫn cảm thấy không yên, nhíu mày nói: “Kiếm tiền quan trọng, nhưng phải quan tâm đến con cái nữa.”

Lận Minh vốn rất cưng chiều con cái, nhất là Viên Viên, đứa con gái duy nhất khi anh sắp tròn 30 tuổi, nên đã đồng ý ngay.

Sau đó, anh ấy quay sang em gái: “Chị dâu bảo, khi em trở về, cũng đưa Bình Bình và Mỹ Mỹ lên thị trấn học tiểu học. Ở đó giáo dục tốt hơn, nhà họ Triệu khinh thường con gái, mình phải cho con học hành, dù gì cũng phải nuôi cho đến hết cấp ba. Con gái thành đạt không kém gì con trai đâu, nhìn Đình Đình xem, phải khiến nhà họ Triệu hối hận.”

Lận Tuệ Bình và Lận Tuệ Mỹ đã đổi họ theo mẹ, là hai con gái của Lận Tương.

Trước đề nghị của anh trai và chị dâu, chị ấy cũng rất d.a.o động, vì bản thân đã trải qua nỗi đau không được học hành.

Nhưng... hiện tại chị ấy lại cảm thấy m.ô.n.g lung về tương lai, không thể mãi dựa vào gia đình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trước tiên, cần tìm một cách thức kiếm sống để nuôi mình và các con đã, sau đó mới có thể mang lại cuộc sống tốt hơn cho các con.

Trong khi suy nghĩ về chuyện công việc đột nhiên mất đi không rõ lý do, Lận Tương không kìm được cơn giận, lẩm bẩm: “Tại sao em lại bị hại đến mức này, chồng của Uông Mai Mai... tên gì ấy nhỉ? Tại sao anh ta không phải lo lắng gì cả? Chỉ vì em là phụ nữ à? Phụ nữ thì phải chịu đựng?”

Nghe thấy vậy, Lận Vĩ cười, nụ cười mang chút lạnh lẽo: “Chị cả, cứ yên tâm, em đã nhờ người xử lý hẳn rồi.”

Ngay khi lời này vừa dứt, Lận Tương chưa kịp phản ứng, đang định đứng dậy đi lấy hạt sen khô cho con gái thì Lý Đào Hồng đã giật mình: “Đừng làm liều, tối đa chỉ gãy một chân thôi.”

Lận Minh: “...” (☉? ? ☉)

Lận Tương: “...” (*▽*)

Lận Thăng Lợi vốn im lặng, nhìn vợ mình đang nổi giận, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng...

Lận Vĩ cong cong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ: “Mẹ đang nghĩ gì vậy, làm sao có thể đánh gãy chân được? Con trai mẹ bây giờ là một quân nhân chính thức rồi đấy.”

Chỉ là sau khi anh ấy rời đi, bảo anh em trong đơn vị tạo ra vài chuyện phóng đảng chơi bời mà thôi.

Làm sao có thể để kẻ gây họa thoát tội, phá hỏng công việc của mình mà không bù đắp những gì chị cả đã phải chịu đựng?

Điều này công bằng, phải không?

Khu nhà ở gia đình quân đội.

Từ khi biết Lận Tương sắp đến, Hồ Tú đã cẩn thận dọn dẹp căn phòng trống.

Không chỉ mượn được chiếc giường gỗ, còn trải lên đó tấm ga giường vải bố kẻ xanh, rèm cửa cũng cùng tông màu.

Thêm vào đó là một chiếc hòm gỗ lớn để đồ, và một chiếc bàn học cũ đã lột vải hoa.

Hồ Tú còn mang về từ núi sau nhà một bụi hoa dại màu tím không tên, bỏ vào lọ thủy tinh, treo lơ lửng trước cửa sổ.

Sau vài ngày chỉnh trang, căn phòng đã thực sự có vẻ ngoài ấm cúng.

Ít nhất đối với Lận Đình, khi trở về ăn bữa trưa, mặc dù không thể so sánh với phong cách hiện đại, nhưng đối với thời đại này, thực sự là một nơi không tồi.

“Chuyến tàu chạy sáng nay, tối ngày mốt sẽ đến, ngày mai mẹ phải đi báo với đội nấu ăn, đặt trước hai cân thịt.” Hồ Tú cũng rất hài lòng, khi bước ra từ phòng nhỏ cùng con dâu, không quên đóng cửa lại, ngăn không cho Quả Quả chạy vào làm bẩn chăn màn.

Lận Đình: “Mẹ còn thiếu thịt không?”

Nghe vậy, Hồ Tú vỗ trán: “Ôi chao, xem này, mẹ suýt nữa thì quên mất, để mẹ kiểm tra xem.”

Quả nhiên, thiếu thịt không còn nhiều.

Nhưng Hồ Tú đã quen với việc các chiến sĩ đổi phiếu lẫn nhau, liền không để tâm, nói: “Tối nay nhờ thằng Tiểu lấy phiếu thuốc lá, đổi với những đồng đội không có gia đình.”

Lận Đình: “Nếu không đổi được cũng không sao, dù sao cũng là người một nhà, trong nhà không phải còn có một con thỏ muối

sao.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú trừng mắt nhìn con dâu, càu nhàu: “Con thỏ đó là cha mẹ con mang đến, bỏ ra đãi anh chị em con, mẹ thành cái thể loại gì đây.”

Lận Đình không biết nên khóc hay nên cười. “Mẹ để ý thật đấy.”

Hồ Tú là người mang tư tưởng của thế hệ trước, kiên quyết nói: “Đây là nhân tình, cũng là quy tắc, không thể xáo trộn.”

Trong khi mẹ chồng và nàng dâu tâm sự về nhân thế, Đường Vãn Lan vội vã chạy đến cùng chiếc quần len đang đan dở trong tay: “Đình Đình, mau lên, người của đoàn văn công đến rồi, đến đón cô con gái lớn nhà họ Phòng.”

Lận Đình giật mình, vội vàng đứng dậy, vừa định bước ra ngoài thì lại nhớ ra điều gì đó, vội quay lại lấy một gói nhỏ từ trong tủ, vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Chỉ mới bảy ngày từ khi có thông báo xuống, không phải bảo mười ngày sao?”

Đường Vãn Lan vẫy tay: “Có gì đâu, chắc là có xe thuận tiện thôi, không thể vì một cô bé mà chạy một chuyến riêng được.”

Hồ Tú chưa bao giờ gặp đoàn văn công, cũng dắt theo cặp song sinh theo ra ngoài.

Vì xe đến bất ngờ, Phòng Nghệ Đồng chỉ có thể dắt em gái vội vã đến trường, trong lúc vội vã, cô bé dặn dò em: “...Em có nhớ những gì chị nói không?”

Cô bé Phòng Nghệ Linh mới chỉ mười tuổi gật đầu thật mạnh.

Nhìn thấy thân hình gầy yếu của em gái, trong lòng Phòng Nghệ Đồng đau nhói, dù mới chỉ 14 tuổi, cô bé đã phải đối mặt với sự

chia ly, mắt đỏ hoe: “Chị nói gì nhỉ?”

Phòng Nghệ Linh mếu máo: “Nếu bố mẹ đánh em, em sẽ chạy ra ngoài khóc, không cho em ăn cũng ra ngoài khóc, không cần để bụng với họ.”

Chương 118: Chương 118

Sau khi đảm bảo em gái đã nhớ kỹ, dù Phòng Nghệ Đồng vẫn lo lắng, nhưng người lính đến đón đang gấp rút, cô bé không dám để họ chờ đợi quá lâu.

Cô bé chỉ có thể nhắc lại một lần nữa, cuối cùng còn hứa: “Mỗi tuần chị có một ngày nghỉ, chị sẽ cố gắng về thăm em thường xuyên hơn.”

Phòng Nghệ Linh dù nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện: “Không cần đâu, tiền xe cũng tốn kém.”

Nghe vậy, vẻ mặt Phòng Nghệ Đồng bỗng nhẹ nhõm, cô bé cúi xuống gần mặt em, thì thầm: “Đừng lo, những năm qua chị đã dành dụm được vài đồng, đủ cho chuyến đi về, tháng sau nhận lương chị sẽ mua thêm đồ ngon cho em.”

Nghe xong, cô bé Phòng Nghệ Linh hiếm khi được ăn no, vô thức nuốt nước bọt: “Vậy... một cái bánh bao thịt được không?”

Phòng Nghệ Đồng chưa từng thử món bánh bao thịt, nhưng mỗi lần nghe mùi từ bánh mà cậu em trai nhỏ đang thưởng thức, cô bé cũng nuốt nước bọt, cắn răng hứa hẹn: “Chỉ cần em thông minh một chút, chị sẽ mua cho em.”

Hai chị em gái lẩm bẩm suốt quãng đường tới trường. Khi đến nơi, họ thấy có khá nhiều người, trong đó có vài vị giáo viên.

Phòng Nghệ Đồng lập tức dắt tay em gái tiến về phía cô giáo Lận.

Thấy hai cô bé tiến lại, Lận Đình đưa gói hàng trong tay mình cho Phòng Nghệ Đồng, cười nói: “Chúc mừng em nhé, bạn học Phòng.”

Phòng Nghệ Đồng ôm gói hàng, ngơ ngác hỏi: “Thưa cô, đây là...”

Lận Đình giả vờ không nhìn thấy chiếc ba lô trống không trên lưng Phòng Nghệ Đồng, cười nói: “Đây là một chút đồ dùng sinh hoạt mà cô và cô Cố Phương chuẩn bị cho em. Khi đến đó, em phải cố gắng lên nhé, nhưng cũng đừng quên chăm sóc sức khỏe, ăn uống và ngủ nghỉ đầy đủ. Nghệ Linh ở đây còn có các thầy cô, sẽ giúp em trông chừng.”

Nghe vậy, những giọt nước mắt mà Phòng Nghệ Đồng kìm nén bấy lâu nay không thể giữ được nữa, lập tức trào ra.

Dù quen với việc nuốt nỗi đau vào trong, nước mắt cô bé vẫn lăn dài như mưa, chỉ khe khẽ nức nở như một con thú nhỏ.

Thấy vậy, Lận Đình thở dài nhẹ nhõm, tiến lên ôm lấy cô bé, vỗ về trên lưng.

Cố Phương đứng cạnh đó, cũng định lau nước mắt.

Nhưng khi thấy vợ chồng Phòng Thủy Căn và Đình Phi Yến chỉ mãi mê khoe khoang với người khác, cô ấy tức tối đến nỗi muốn nổi đóa.

Cô ấy ra hiệu cho vài giáo viên khác nhìn qua, rồi lại chọc vào Đình Đình.

Lận Đình liếc nhìn về phía vợ chồng Phòng Thủy Căn, không nói gì, chỉ buông lỏng vòng tay, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô bé, rồi cài một bông hoa đỏ lớn vào n.g.ự.c áo cô bé.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau đó, cô cười khích lệ: “Từ giờ trở đi, em sẽ là một người lính, ưm... cũng là một người lớn có thể kiếm tiền, không được khóc nữa nhé.”

Nghe vậy, Phòng Nghệ Đồng hít một hơi sâu, vỗ nhẹ vào bông hoa trên ngực, rồi dắt tay em gái lùi lại một bước, cúi đầu cảm ơn: “Em cảm ơn các thầy cô, em sẽ cố gắng học hành.”

Mấy người Lận Đình nhìn nhau, không ai né tránh, vì họ hiểu rằng chỉ có như vậy mới có thể khiến cô bé nhỏ thấy yên tâm hơn.

Đợi Phòng Nghệ Đồng ngẩng dậy, cô bé không nỡ rời tay khỏi đầu bé gái, rồi cuối cùng cắn răng, quay người và bước nhanh về phía chiếc xe jeep.

Lận Đình thì nắm tay Phòng Nghệ Linh, cô bé vẫn đang khóc.

Các giáo viên khác đứng yên tại chỗ, trên mặt là vẻ hài lòng và lời chúc phúc, dõi theo chiếc xe từ từ lăn bánh ra đi.

Ở phía bên kia.

Ngồi trên ghế sau, Phòng Nghệ Đồng lặng lẽ lau nước mắt một hồi lâu, cuối cùng cũng bình tâm trở lại nhờ những lời an ủi của tài xế.

Cũng lúc đó, cô bé mới nhận ra mình vẫn còn ôm chặt gói hàng mà cô giáo Lận đã đưa.

Sau vài giây suy nghĩ, tò mò đã thúc giục cô bé nhẹ nhàng mở gói hàng ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi nhìn thấy bên trong ngoài một bộ quần áo còn có xà phòng và bàn chải đánh răng, nước mắt cô bé lại trào ra.

Trong gói còn có một lá thư, Phòng Nghệ Đồng gần như run rẩy khi mở phong bì.

Trên tờ giấy chỉ có một mặt, là những lời động viên được viết riêng biệt bởi vài vị giáo viên và hiệu trưởng Hoàng.

Còn có vài tờ tiền.

Có tờ mười đồng, tờ năm đồng, và hai tờ một đồng.

Phòng Nghệ Đồng nắm chặt mấy đồng tiền, đối với cô bé, chúng như là sự cứu mạng, cuối cùng nước mắt cũng rơi.

Cô bé nghĩ, gặp được những người thầy người cô này có lẽ là điều may mắn nhất trong cuộc đời 14 năm bất hạnh của mình.

Cô bé cũng sẽ cố gắng kéo dài niềm may mắn này.

Biết đâu, có thể một ngày nào đó, cô bé cũng sẽ mang lại điều tốt đẹp cho người khác.

Chị cả và anh hai chuẩn bị khởi hành sau khi đã xem ngày.

Đến Thiên Kinh vào chủ nhật, đúng là một ngày đẹp trời.

Lận Đình ban đầu định đến nhà ga đón người, nhưng chồng và mẹ chồng không đồng ý.

Nghĩ đến đứa bé trong bụng mới chỉ được ba tháng, cuối cùng cô vẫn phải thận trọng, quyết định ở nhà chờ đợi.

Có điều, khi Hoắc Tiểu mượn xe từ lý trưởng để đi đón người, Lận Đình cũng không rảnh rồi, cùng mẹ chồng chuẩn bị nguyên

liệu cho bữa tối.

Khi đồng hồ chỉ hơn năm giờ chiều, chỉ còn món thịt kho tàu trong nồi, Lận Đình đã nôn nóng chờ đợi, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng động cơ xe, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa, cô đã thấy anh hai nhẩy xuống khỏi xe, trong tay ôm một đứa trẻ khoảng ba bốn tháng tuổi.

Tiếp đó, chị cả cũng xuống xe từ hàng ghế sau.

Hoắc Tiểu đang giúp đỡ mang hành lý, thấy vợ đến, anh lo lắng hỏi: “Đợi lâu không?”

Lận Đình thật sự rất sốt ruột, nghe vậy vội hỏi: “Sao lâu vậy? Có chuyện gì trên đường à?”

Lận Tương nhận đứa bé từ tay em trai mới nói: “Bọn chị ngồi xe ba bốn ngày, sợ Bánh Bao không thoải mái, trên đường về em rể đã đưa bọn chị ghé qua bệnh viện.”

Nghe xong, Lận Đình bất giác nhìn đứa trẻ đang ngủ say: “Tên nó là Bánh Bao à? Không sao chứ?”

Nhắc đến biệt danh của con trai, Lận Tương vốn đã không thấy thoải mái, bỗng nhiên cười phá lên: “Đúng, Mỹ Mỹ đặt tên, con bé nói thích ăn bánh bao nhất... Đứa bé không sao, rất khỏe mạnh.”

Nhắc đến cháu gái, Lận Đình lại nhìn vào xe: “Phải rồi, Bình Bình và Mỹ Mỹ đâu? Chúng không đến sao?”

Một lần nữa khẳng định thái độ của em gái là chào đón, Lận Tương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Hai đứa phải đi học, không thể đến. chị đã hẹn với chúng, về nhà sẽ mua cho chúng những chiếc váy đẹp từ thành phố lớn.”

“Như vậy cũng tốt, vậy thì để người dì như em mua là được... “

“Chị không có ý đó.” Ban đầu chỉ là nói đùa, bây giờ nghe lại, có vẻ như đến xin quà, Lận Tương lập tức lại thấy xấu hổ và ngại ngùng.

Lận Đình vỗ nhẹ vào tay chị cả, cười nói: “Chị đang nghĩ gì thế? Chị và anh hai chắc đã đói rồi nhỉ? Chúng ta vào nhà đi, mẹ chồng em đã chuẩn bị một bàn toàn món ăn ngon rồi.”

Chương 119: Chương 119

Nghe thấy tiếng động, Hồ Tú từ bếp đi ra cười nói: “Đúng vậy, mau vào nhà đi. mấy ngày này mệt quá nhỉ? Nghỉ ngơi, ăn một bữa no nê, rồi ngủ một giấc, ngày mai chắc chắn sẽ linh hoạt như thường.”

Nói xong, bà ấy còn nhiệt tình kéo tay Lận Tương, dẫn mọi người vào nhà.

Cặp song sinh đi theo đã thu hút hết sự chú ý của mấy đứa trẻ.

Chúng muốn chạm vào, nhưng lại sợ làm ồn đến em trai.

Vì thế, cuối cùng chúng chỉ dám quanh quẩn bên cạnh dì, nhìn chăm chú vào Lận Đình, khiến cô không nhận được cười.

Sau khi chị cả và anh hai mang hành lý vào nhà, Lận Đình mới quay sang chồng chuẩn bị đi trả xe, cười nói: “Đoàn trưởng Hoắc nhà ta vất vả rồi.”

Hoắc Tiểu ánh mắt tràn ngập niềm vui, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc rủ dài sau lưng vợ, lúc này mới nói: “Anh đi trả xe, các em cứ ăn trước.”

Chồng đã vất vả, Lận Đình làm sao có thể ăn trước được? Nhưng cô không nói gì, chỉ vẫy tay: “Biết rồi, đi nhanh về nhanh.”

Khi trở về nhà, Lận Đình phát hiện ngoài phòng khách ngoài hai vali lớn ra thì không còn ai.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô liền đi thẳng đến phòng đã chuẩn bị cho chị cả.

Quả nhiên, mọi người đều ở đó.

Chị cả đang đặt cháu trai đã ngủ say vào trong chăn.

Đứa bé này có rất nhiều nét giống Lận Tương, lại được chăm sóc tốt, trông như búp bê tuyết. Hồ Tú yêu quý không thôi, chỉ muốn ôm lên hôn vài cái cho đã.

Còn Quả Quả, khi thấy rõ mặt em trai, đã lén lút chạm vào, trong khi các bậc phụ huynh đang trầm thì trò chuyện.

Dù không dám dùng sức, cậu bé chỉ dùng một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bàn tay bé nhỏ của em.

Thấy vậy, Miêu Miêu lúc đầu mở to mắt, nhận ra em bé không tỉnh giấc, liền không nhịn được mà vươn tay chạm nhẹ, sau đó bịt miệng cười khúc khích.

Lận Đình không thể giấu nổi niềm vui khi chứng kiến cảnh tượng đó, nhưng cô vẫn lắc đầu với hai đứa trẻ, thì thầm: “Em trai cần phải ngủ, khi nào thức dậy các con lại chơi với em ấy nhé?”

Quả Quả thông minh bịt miệng lại, cười tươi gật đầu liên tục.

Miêu Miêu thì lợi dụng cơ hội để đưa ra yêu cầu của mình: “Khi em trai thức dậy, con muốn ôm em ấy.”

Lận Đình trêu đùa cô bé: “Việc này phải hỏi ý kiến của dì cả mới được.”

Nghe vậy, Miêu Miêu ngược đầu nhìn vào ánh mắt của người dì xinh đẹp.

Thực ra, trong ký ức của cô bé, không hề có hình ảnh của người dì này.

Nhưng mẹ cô bé đã nói, dì cả chính là chị gái ruột của mẹ, thân thiết như cô bé với Quả Quả vậy, vì thế dì ả cũng là người trong gia đình.

Vì thế, cô bé không thích nói chuyện với người lạ đã dừng cảm nài nỉ với giọng ngọt ngào: “Dì ơi, con có thể ôm Bánh Bao được không?”

Lận Tương đang lén lút quan sát, ngấm nghĩa căn phòng mà em gái và mẹ chồng đã chuẩn bị tỉ mỉ, cười gật đầu: “Được, nhưng phải có người lớn ở bên khi ôm nhé.”

Mắt Miêu Miêu sáng rực: “Được ạ.”

Quả Quả hào hứng nhảy cẫng lên: “Con cũng muốn ôm, con cũng... ừm...”

Hồ Tú vội vàng che miệng cháu trai đang náo loạn, nhỏ giọng: “Đừng làm ồn, đánh thức em.”

Nói xong, bà lại nhìn hai anh em nhà họ Lận: “Chúng ta ra ngoài nhé? Đi rửa mặt rửa tay để ăn cơm thôi.”

Vừa dọn dẹp xong, Hoắc Tiểu đã trở về.

Thấy thế, Hồ Tú và Lận Đình liền vào bếp để bê thức ăn ra.

Khi cả nhà ngồi xuống bắt đầu bữa cơm, Lận Đình vẫn theo thói quen uống nửa bát canh trước, rồi mới hỏi: “Anh hai khi nào đi đến đoàn văn công báo cáo vậy?”

Lận Vĩ trả lời: “Buổi sáng mai phải đi rồi.”

Hôm sau là hạn chót đăng ký, không thể để đến phút chót mới đến, nói cho cùng, anh ấy được tuyển thẳng nhờ vào ngoại hình, nên anh ấy không muốn để lại ấn tượng mình lông bông cho người khác.

Hoắc Tiểu đề nghị: “Sáng sớm mai, xe mua sắm của đơn vị sẽ vào thành phố, anh hai có thể đi xe của đơn vị, đến thành phố rồi chuyển một chuyến xe nữa là tới sở chỉ huy.”

Lận Vĩ cười: “Hay đấy, tiết kiệm được nửa đường rồi, mấy giờ xuất phát?”

“Có hơi sớm đấy, năm giờ đã phải khởi hành.”

“Không sao, dậy sớm một chút là được...”

Trong khi chồng và anh hai nói chuyện, Lận Đình cũng đang trò chuyện với chị cả về bố mẹ, về những thay đổi ở quê nhà, cả việc thư ký Vương nuôi thỏ.

Cô cũng tranh thủ kể một số chuyện bên lề về khu nhà ở gia đình.

Hai chị em đều muốn cải thiện mối quan hệ, qua lại nhiệt tình, chỉ trong một bữa ăn, tình cảm đã thân thiết hơn vài phần.

Đến bữa tối, cả nhà lại bắt đầu sắp xếp những thức ăn mang theo.

Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi vẫn cảm thấy có lỗi khi để con gái lớn phải chạy trốn đến nhà con gái út.

Vì vậy, lần này họ chuẩn bị rất nhiều đồ ngon.

Có cá muối, thịt muối, cùng nhiều loại nấm khô, táo khô, và một túi đồ ăn đầy ắp.

Hồ Tú vừa sắp xếp vừa trách móc nhà thông gia quá khách sáo, e là đã mang hết đồ tốt ở nhà đến nơi này.

Lận Đình, không có cơ hội xen vào, suy nghĩ về việc anh hai phải dậy sớm ngày mai sau vài ngày vất vả, liền đề nghị: “Anh hai, anh đi tắm trước đi, tắm xong để Hoắc Tiểu đưa anh đến chỗ bạn anh ngủ nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Vĩ suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Thôi, trời ấm rồi, anh ngủ trên sofa cũng được.”

Lận Đình nhăn mặt: “Sao được chứ?”

Chiếc sofa hiện tại toàn làm bằng gỗ, dù đã trải một lớp đệm mỏng, ngủ dễ bị đau lưng, nhất là anh hai cao tới một mét tám, chân không thể duỗi thẳng, ngày mai sao chịu nổi?

Nghĩ vậy, cô lại nói: “Nếu anh không muốn chen chúc với người lạ, thì ngủ với Hoắc Tiểu? Em sẽ đi ngủ với mẹ.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu và Lận Vĩ liếc nhau rồi cùng nhăn mày.

Sao chê bai lắm vậy? Lận Đình muốn lắc đầu không hiểu: “Vậy các anh tính sao?”

Lận Vĩ nhẹ ho khan một tiếng: “Mong em rě giúp anh mượn thêm một chiếc giường gấp, anh sẽ ngủ nhờ trong phòng khách một đêm.”

Hoắc Tiểu lập tức đứng dậy: “Em đi ngay bây giờ.”

Nhìn theo bóng lưng của chồng như bị chó rượt, Lận Đình khẽ nhếch mép.

Ngày hôm sau.

Dự định dậy sớm để tiễn anh hai, nhưng Lận Đình lại ngủ quên mất.

Khi mẹ chồng gọi dậy, đã là sáu rưỡi sáng.

Không những không kịp tiễn anh hai, cô còn không nghe thấy tiếng chuông báo thức lúc năm rưỡi.

Đặc biệt là phòng khách bỗng nhiên xuất hiện một chiếc nôi to được đan bằng tre, theo lời mẹ chồng, là đi mượn từ nhà chị dâu Vần Lan bên cạnh.

Không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, Lận Đình cảm thấy hơi ngượng ngùng, vừa ăn sáng vừa bao biện: "...Kể từ khi mang thai, con càng ngày càng buồn ngủ."

Hồ Tú cười khẩy nhìn con dâu một cái, trong lòng nghĩ rằng cô dù không mang thai cũng là người thích ngủ nướng.

Nhưng bà không nói ra, để mặt mũi cho con dâu.

Chương 120: Chương 120

Ngồi bên cạnh vợ, Hoắc Tiểu căn miếng bánh bao, khẽ cười mà không vạch trần.

Chỉ có Lận Tương không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn nghiêm túc đồng tình: “Mang thai thật sự rất mệt mỏi, may là em không bị ốm nghén.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình uống xong ngụm cháo cuối cùng, không hề đỏ mặt gật đầu: “Đúng vậy, trước kia em không như thế.”

“Khụ khụ...”

Lận Đình liếc chồng một cái như muốn g.i.ế.c người: “Anh sao thế?”

Hoắc Tiểu nuốt miếng ăn trong miệng, lắc đầu: “Bị sặc thôi, em ăn xong chưa?”

Lận Đình nhếch môi: “Ừm.”

Không dám chọc giận vợ, Hoắc Tiểu đứng dậy dọn dẹp bát đĩa: “Anh đi rửa bát đây.”

Thấy em rể cầm bát đĩa lạnh lẽo bước vào bếp, mẹ chồng dắt theo các cháu đi lau miệng, Lận Tương lại nhìn em gái mình ngồi bất động trên ghế, bất giác cười phá lên.

Thật tuyệt, cuộc sống của chị ấy có thể lộn xộn, nhưng em gái chị ấy thì sống rất tốt...

“Chị, em đi dạy đây, có gì chị cứ nói với mẹ chồng em.” Lận Đình ngồi nghỉ vài phút, khi chồng rửa xong bát đĩa ra, cô cũng đứng dậy, chuẩn bị đi làm cùng anh.

Lận Tương cũng đứng dậy theo mọi người: “Em đừng lo cho chị, thím đã nói, sau khi đưa hai bé sinh đôi đi, thím sẽ đưa chị đến ngôi chùa trên núi sau nhà thăm thú.”

“Thế thì tốt, nếu có chuyện gì cần, chị cứ đến trường tìm em.” Lận Đình thay giày xong, lại quay sang phòng vệ sinh, gọi vọng ra: “Mẹ, con và Hoắc Tiểu đi làm đây.”

Nhìn đôi vợ chồng trẻ, anh giúp em lấy dép, em cầm túi cho anh, lại giúp anh đội mũ quân đội, cử chỉ thân mật tự nhiên đến nỗi Lận Tương nghĩ rằng bố mẹ mình chắc hẳn sẽ yên tâm, em gái đang sống rất tốt.

Hoắc Tiểu đưa vợ đến trường rồi mới quay lại đơn vị.

Mối quan hệ với quốc gia phía bắc ngày càng căng thẳng, cấp trên đã nhiều lần nhấn mạnh phải sẵn sàng cho một cuộc chiến có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Những chiến sĩ của lữ đoàn xe tăng không chỉ luyện tập thể lực và chiến đấu mà còn phải nắm vững kỹ năng lái xe tăng, bắn súng, và liên lạc.

Với trọng trách chỉ huy quân sự, Hoắc Tiểu rất bận rộn.

Anh không chỉ giám sát tình hình tập luyện của các chiến sĩ mà còn phải liên tục điều chỉnh kế hoạch tập luyện theo tiến độ của họ.

Anh đến văn phòng sớm hơn nửa tiếng, mở sổ tay bắt đầu sắp xếp kế hoạch.

Nhưng mới chỉ viết được nửa trang giấy, một vài sĩ quan dưới quyền đã ào vào.

Hoắc Tiểu đẩy nắp bút mực, cau mày hỏi: “Có chuyện gì?”

Đồng Sinh là bạn thân, không sợ vẻ mặt lạnh lùng của anh, cười tươi tiến lên: “Đoàn trưởng, em nghe nói chị dâu của anh có chị gái hay em gái đến đây?”

Nghe vậy, biết không phải chuyện gì xảy ra trong doanh trại, Hoắc Tiểu cũng thả lỏng, quay bút mực trong tay, nói: “Là chị gái.”

Nghe nói thế, mấy sĩ quan độc thân trong đội đều bắt đầu xôn xao.

Vợ của anh xinh đẹp và tốt tính, anh vợ lại có khuôn mặt búng ra sữa, chị gái cùng mẹ khác cha của cô chắc chắn cũng không tồi.

Người lớn tuổi nhất nhưng vẫn độc thân trong đội, trại trưởng trại 3 cười ha hả: “Đoàn trưởng, tôi... e hèm... chị gái của chị dâu chúng tôi bao nhiêu tuổi rồi?”

Hoắc Tiểu, nhìn vào chiếc nơ xanh trên nắp bút, vẫn giữ giọng điệu bình thản: “27 tuổi.”

Sau khi nói xong, nhìn những cặp dưới đang lòng đầy xao xuyến, anh cũng không giấu giếm gì thêm: “Mẹ của ba đứa trẻ.”

Về việc chị cả ly hôn, Hoắc Tiểu không định xen vào chuyện đó.

Trong quân đội không có bí mật, chị cả đến đây là để tìm chút yên tĩnh, nếu chuyện này bị lan truyền ra ngoài, e rằng lại có kẻ

thích đàm tiếu nói nhảm.

Mọi người không biết được suy nghĩ trong lòng đoàn trưởng, liền ai oán rên rỉ, than thở cười một người vợ sao lại khó đến thế, những người tốt đều đã bị người khác cướp đi rồi.

Hoắc Tiểu lười để ý đến họ, lại nhìn về phía Đồng Sinh, nhướng mày: “Cậu cũng tò mò à?”

Đồng Sinh xua tay: “Em không vội kết hôn đâu, chỉ là đi cùng đám này một chuyến mà thôi.”

Nói xong, anh ấy lại nhìn về phía cây bút bi mà lão Hoắc vẫn luôn xoay trên tay, rồi không nhịn được phàn nàn: “Đoàn trưởng, cái bút của anh... cũng quá không giống đàn ông nhỉ?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cúi mắt nhìn cây bút trên tay, nghĩ đến món quà mà vợ mình đã lén lút tặng mình vào ngày 5 tháng 5 dương lịch, không nhịn được mà cong môi cười: “Chị dâu tặng tôi món quà sinh nhật vài ngày trước đây.”

Đồng Sinh bỗng hiểu ra, rồi lại phản ứng: “Chờ đã, em nhớ sinh nhật của anh còn hơn một tháng nữa mà.”

Trại trưởng trại 3 hơi ghen tị: “Tôi nhớ sinh nhật của đoàn trưởng là vào ngày 5 tháng 5 âm lịch phải không? Chị dâu tặng quà đã đành, còn tặng sớm như vậy sao?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu liếc họ một cái, có chút khinh thường: “Không thể cả âm lịch lẫn dương lịch cùng lúc à?”

Đồng Sinh ngơ ngác: “Anh còn kỷ niệm ngày sinh nhật hai lần một năm à?”

Hoắc Tiểu ho khan một tiếng, cố tỏ ra bình thường: “Chị dâu của các cậu cứ muốn tôi có hai ngày sinh nhật ấy mà.”

Mọi người: “...”

Sau khi con trai và con dâu đi làm, Hồ Tú tính toán thời gian rồi lại đưa cặp song sinh của mình đến trường mầm non.

Khi trở về nhà, bà gọi Lận Tương, định đưa chị ấy đi thăm ngôi chùa sau núi để thư giãn đầu óc.

Theo quan điểm của bà Hồ, khi tâm trạng không tốt, bà cho rằng không nên ở yên trong nhà mà cần phải ra ngoài, ngắm nhìn cảnh sắc tuyệt vời của tổ quốc.

Đây là lần đầu tiên Lận Tương ra khỏi nhà, đi đến một thành phố lớn như Thiên Kinh, chị ấy tự nhiên cũng muốn khám phá xung quanh.

Nghe vậy, chị ấy vội vàng nói: “Thím chờ cháu một chút, cháu còn phải mang theo nước và tã, rồi còn phải buộc thẳng bé vào người nữa.”

Hồ Tú đáp: “Trong bếp có ấm nước, không cần phải quán cháu vào người đâu, thím đi mượn cái xe đẩy.” Nói xong, bà lại vội vàng đi ra ngoài.

Làm nữ hộ sinh hàng chục năm, Hồ Tú hiểu rõ về một số vấn đề phụ khoa của phụ nữ.

Dù thập niên 60 đã khá cởi mở hơn so với trước, nhưng chuyện bệnh phụ khoa vẫn là điều không mấy ai dám công khai đến bệnh viện.

Hồ Tú không chỉ am hiểu mà còn không lấy tiền, nên rất được lòng mọi người.

Lần này bà đến nhà của một gia đình trong khu nhà ở để mượn chiếc xe đẩy nhỏ bằng tre, chiếc xe duy nhất trong khu vực.

Lận Tương nhìn chiếc xe đẩy trước mắt mà ngạc nhiên: “Thứ này hay thật, còn có bánh xe nữa, đi đâu cũng tiện lợi, quả thực là đặc sản của thành phố lớn, chỗ chúng cháu chưa từng thấy.”

Hồ Tú tự hào: “Đúng là một thứ rất tuyệt, nghe nói được mang từ thủ đô tới... Bánh Bao dù nhỏ cũng nặng đến gần mười ký, mang nó đi lại sao nổi, có chiếc xe đẩy này, chúng ta nhẹ nhàng hơn nhiều, này, ấm nước và tã cũng có thể để trên xe. Cháu xem, còn có một ngăn phía dưới nữa đây.”

Lận Tương cúi xuống xem: “Đúng vậy... Thím ơi, chờ cháu vài phút, cháu sẽ sắp xếp ngay.”

“Đi đi, đi đi...”

Chương 121: Chương 121

Khi đã chuẩn bị xong xuôi để ra khỏi nhà, Hồ Tú lại qua nhà bên cạnh gọi người.

Nghe thấy tiếng động trong nhà, Đường Vãn Lan liền xách giỏ ra ngoài.

Khi nhìn thấy Lận Tương, đôi mắt cô ấy bỗng sáng rỡ: “Ồ, đây chính là chị của Đình Đình sao? Anh chị em trong nhà các cô làm sao mà đều xinh đẹp thế nhỉ?”

Hôm qua, khi chị của Đình Đình tới, cô ấy lại vừa đi vắng, không ở khu nhà ở gia đình. Sau khi nghe kể lại, biết rằng người ta đã vất vả đi lại mấy ngày, cô ấy không nổi làm phiền.

Giờ khi đã thấy người, đúng là một cái nhìn khiến ai cũng phải trầm trồ.

Cái gọi là da trắng môi đỏ, cái gọi là dung nhan như hoa dưới ánh trăng, hôm nay cô ấy mới thực sự được chiêm ngưỡng... Không, Đình Đình xinh đẹp không hề kém cạnh chị gái mình, thậm chí còn quyến rũ đến mức có phần lấn lướt vì vẻ đẹp có sức hút mạnh mẽ của cô.

Từ nhỏ đến lớn, Lận Tương luôn được khen ngợi là một mỹ nhân tuyệt sắc, nghe lời khen không tỏ vẻ e thẹn, chị ấy mỉm cười và chào hỏi, sau đó nói: “Tôi là Lận Tương, đây là con trai tôi, Bánh Bao.”

Đường Vần Lan mới chú ý đến cậu bé trông như tuyết ngọc trong xe đẩy, không khỏi vui mừng.

Ba người nói cười vui vẻ, không lâu sau đã đến chân núi phía sau.

Cuối xuân đầu hè, núi rừng ngập tràn sắc màu, bầu trời cũng trở nên xanh thắm, sáng ngời.

Đứng giữa khung cảnh ấy, Lận Tương cảm thấy bóng tối trong lòng mình cũng tan biến đi không ít.

“Có một con dốc khá dốc phía trước, thím sẽ giúp cháu đẩy xe.” Hồ Tú đưa tay lên xe tre.

Lận Tương lấy lại tinh thần, mỉm cười, cùng nhấc xe lên.

Thấy vậy, Đường Vần Lan hơi ghen tị: “Mối quan hệ anh chị em trong nhà các cô thật tốt, trước đó Lận Vĩ đã đặc biệt đến thăm Đình Đình, giờ cô làm chị cũng đến chăm sóc cô ấy, không giống như nhà tôi...”

Nói đến chuyện nhà mình, sắc mặt Đường Vần Lan có phần tái đi, cô ấy là người có điều kiện tốt nhất trong anh chị em nhà mình, bên ngoài mọi người đều nâng niu, nhưng những lời chua cay sau lưng thì không thiếu.

Nhưng nghĩ lại, trên đời này có mấy người thực sự vui vẻ khi người khác sống tốt hơn mình chứ?

Đặc biệt là một số họ hàng... Thôi, quá chán, không nghĩ cũng được.

Đối với việc đến chăm sóc em gái như lời đồn, Lận Tương cũng là lần đầu nghe thấy, có chút ngỡ ngàng, nhưng bỗng nhiên lại

hiếu ra, có lẽ đây là cách Đình Đình hay thím lo lắng đến mặt mũi mình, nên bịa ra một lý do với mọi người.

Khi nghĩ đến điều này, trong lòng chị ấy dịu lại một chút, đôi mắt và lông mày mang theo nụ cười: “Tôi và Đình Đình lúc nhỏ cũng hay cãi nhau.”

Đường Vấn Lan nhìn thấy trước mặt có một vạt rau dại, liền định đi đào, nghe thế liền xua tay không để ý: “Chuyện đó có gì đâu, lúc nhỏ đánh nhau ầm ĩ là bình thường.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy cô ấy đi xa, Hồ Tú lén hỏi nhỏ: “Sau này cháu định làm gì?”

Lận Tương nhìn ngắm cảnh xuân trải rộng khắp núi, thở dài: “Cháu vốn định, làm công việc ở hợp tác xã cung ứng, mỗi tháng kiếm được vài chục đồng, đủ để nuôi ba đứa trẻ...”

Nghe đến đây, hiểu rõ câu chuyện, Hồ Tú vội vã an ủi, vỗ về: “Cháu cũng thật là xui xẻo.”

“Cũng không phải xui xẻo.” Lận Tương than thở xong, lại tiếp tục kể về kế hoạch của mình: “Thư ký Vương bắt đầu thử nghiệm nuôi thỏ, cháu không giỏi trồng trọt, nên định lúc đó sẽ cố gắng xin một chỗ, chắc cũng có thể sống qua ngày. Hơn nữa, cháu may vá khéo tay, trước khi ly hôn cũng đã nhận làm rồi, cũng có thể phụ giúp kinh tế gia đình...”

Nghe chị gái của con dâu kể về kế hoạch tương lai, trong lòng Hồ Tú có chút chua xót, không nhịn được hỏi: “Cháu không nghĩ đến việc tìm một người đàn ông khác sao?”

Chính bà ấy cũng không tìm ai, ngoài việc được nhà ngoại và hai chú em giúp đỡ, một phần khác là vì chỉ có một đứa con nên áp lực nhỏ, lý do lớn nhất là bà ấy và người chồng quá cố có tình cảm rất tốt, lòng dạ cam tâm tình nguyện giữ cho ông ấy.

Nhưng chị gái của con dâu mới 27 tuổi, trẻ đẹp, chồng trước là kẻ bất tài, hoàn toàn có thể tìm một người khác.

Dù câu “góa phụ trước cửa lăm chuyện phiền” có vẻ khó nghe, nhưng cũng không phải là không có cơ sở.

Vài năm trước, ở làng bên có một cô dâu trẻ, chồng mất rồi cũng không muốn tìm ai, một đêm bị người ta làm nhục.

Chuyện xấu xa sau đó truyền đi quá nhiều, cô dâu đó không chịu nổi đã nhảy sông tự tử.

Những chuyện này không phải cá biệt, Hồ Tú thật lòng thương xót cháu gái, không khỏi lo lắng thêm một phần.

Lận Tương lúc này không hề nghĩ đến chuyện tìm bạn đời, nhưng chị ấy cũng biết phân biệt đúng sai, vì thế không nói gì quá quyết liệt, sợ làm mất mặt mẹ chồng của em gái.

Chị ấy chỉ mỉm cười nói: “Tìm đâu ra bây giờ? Ba đứa con của cháu chắc chắn sẽ đi theo cháu, có người đàn ông nào dám lấy không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Hẳn nhiên, trẻ con mới là quan trọng nhất, nhưng...” Hồ Tú đồng ý với điều đó, chỉ là bà đang nói dở thì từ khoe mắt nhận thấy Vân Lan đi tới, liền lập tức ngậm miệng...

Vì người thân đã đến, Lận Đình vài ngày liên tục luôn trong tâm trạng tốt.

Mà tâm trạng ấy, vào bữa tối thứ Sáu, đã lên đến đỉnh điểm.

“Anh nói thật không? Đã tìm được ngôi nhà phù hợp rồi à?” Lận Đình nuốt miếng ăn trong miệng, vẻ mặt rạng rỡ hân hoan.

Hoắc Tiểu gấp cho vợ miếng trứng: “Ừm, đúng là cái kiểu có sên mà em thích.”

Thật ra, bên cục quản lý nhà đã có căn hộ trống, nhưng không phải cái mà vợ anh thích.

Vì những ngôi nhà tốt không bao giờ được treo lên tại cục quản lý nhà, nên Hoắc Tiểu vừa mới đến Thiên Kinh vẫn luôn chờ đợi cơ hội.

Lúc này, sau khi anh nhận được tin về căn nhà đó, đã đặc biệt nhờ cậy lũ trưởng Vệ giới thiệu mới có cơ hội này.

Lận Đình không biết những khúc mắc bên trong, lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Vậy chủ nhật này chúng ta đi xem nhé?”

Thấy vợ vui vẻ, Hoắc Tiểu cũng hạnh phúc: “Ngày đó đội nấu ăn có xe xuống thành phố, chúng ta thức sớm đi cùng nhau nhé?”

Đội nấu ăn cơ bản cứ hai ngày lại xuống thành phố mua sắm, Lận Đình cũng không ngạc nhiên, lập tức gật đầu đồng ý, rồi quay sang mẹ chồng, biết bà luôn nhớ về ngôi nhà đã bán, nở nụ cười rạng rỡ: “Mẹ, chúng ta sắp có nhà riêng rồi.”

Hồ Tú cũng mừng rỡ: “Phải đấy, con người ấy mà, vẫn phải có nhà của mình.”

Nói xong, bà lại nhìn về phía chị gái của con dâu: “Tương Tương lúc đó cùng đi với chúng ta nhé.”

Lận Tương vui mừng cho em gái, nghe thế liền vội vàng xua tay: “Cháu thì thôi, đưa theo bọn trẻ không tiện lắm.”

Hơn nữa, em gái và em rể hiếm khi có được một ngày nghỉ ngơi, hai vợ chồng nên thân mật một chút, mình đi theo làm gì?

Lận Đình kinh ngạc: “Sao lại không đi? Không phải còn có xe đẩy sao? Hơn nữa em và Hoắc Tiểu cũng định đến bệnh viện thành phố kiểm tra thai một chút, tiện đường đưa chị đi chơi.”

Chương 122: Chương 122

Sau khi chị gái đến, luôn cảm thấy mắc nợ mình, lại sợ khiến mình bị đồn thổi lung tung, ngoại trừ ra sau núi, hầu như chị gái chỉ ở trong nhà.

Mẹ chồng thương chị gái, đã nói riêng với Lận Đình mấy lần, nói là chị cả gần như làm hết mọi việc trong nhà.

Nghe Đình Đình nói xong, Lận Tương sững sốt, chị ấy hoàn toàn không biết kế hoạch của em gái.

Lận Đình buồn cười: “Em còn muốn mua váy mới cho Bình Bình và Mỹ Mỹ đấy, chị làm mẹ, chẳng lẽ không đi theo để chọn kích cỡ?”

Thời này mua quần áo thường mua cỡ lớn hơn, đâu có ai mua đúng kích cỡ, trong lòng Lận Tương buồn cười: “Vây được rồi, cùng đi nhé.”

Trong lòng chị ấy lại nghĩ, mấy ngày nay mình đổi được ít phiếu vải trong khu nhà ở gia đình, hẳn là đủ làm được hai bộ quần áo.

Tay nghề chị ấy không tệ, trong nhà em gái lại có may may, lần này ra ngoài vừa vận có thể chọn hai miếng vải đẹp.

Trước khi về, sẽ may cho Đình Đình và thím mỗi người một bộ quần áo.

Sau khi ăn cơm xong, soạn bài giảng xong, Lận Đình ngồi trên giường, chân xếp bằng, bắt đầu tính toán tiền trong nhà.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mới đi làm được hai tháng, chẳng dư dả bao nhiêu.

Có điều, từ tiền sinh lễ khi kết hôn và phần hồi môn bố mẹ đưa cho, trừ đi số đã tiêu ở Thượng Hải, cô còn lại chưa đến ba trăm đồng.

Trong cái thời đại này, số tiền ấy tuy ít nhưng cũng đủ xây một căn nhà nhỏ ở nông thôn. Dĩ nhiên, không thể so sánh với khoản tiết kiệm của Hoắc Tiểu. Số tiền của cô chẳng thấm vào đâu so với một phần nhỏ trong số của anh.

Nói đến Hoắc Tiểu, anh thực sự là người tiết kiệm trong việc chi tiêu cho bản thân. Trước khi kết hôn, anh còn mặc những chiếc quần lót đã vá chằng vá đụp.

Cho nên mười năm qua, tiền lương cơ bản cộng thêm phụ cấp làm nhiệm vụ, tổng cộng anh có hơn bảy nghìn.

Đời sau có lẽ tiền lương của rất nhiều người không chỉ một chút như thế, nhưng bây giờ là năm 68, vào thập niên 70 - 80, hộ gia đình có mười nghìn đồng còn hiếm thấy, huống hồ là cuối thập niên 60?

Có lẽ tích góp thêm một hai năm nữa, đến năm 70, gia đình cô đã trở thành hộ gia đình mười ngàn rồi.

Song số tiền này cũng không dễ tích góp được.

Trên người Hoắc Tiểu có vết thương do đạn bắn, vết c.h.é.m thì nhiều hơn, đến mười chỗ, có thể tưởng tượng được số tiền lớn này là do anh dùng mạng để đổi về.

Lúc bà bầu đang cảm xúc dâng trào, thương chồng mình, thì chồng đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

Lận Đình nước mắt lưng tròng đưa tay ra: “Ôm một cái.”

Hoắc Tiểu sợ hết hồn, vội vàng lao tới ôm lấy người, luôn miệng hỏi: “Sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

Lận Đình chôn mặt vào cổ chồng mình, giọng nức nở nói: “Không khó chịu, chỉ là thương anh kiếm tiền không dễ dàng.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu giật mình sửng sốt một chút, lúc này mới chú ý thấy sổ tiết kiệm trên giường, vội vàng trấn an:

“Không có gì, hơn nữa, đi làm nhiệm vụ không phải là vì tiền, có quân nhân nào trên người không có vết thương chứ?”

Trong lòng có chút dở khóc dở cười, sau khi mang thai, cảm xúc của vợ thay đổi xoắn xoạch, không ăn được thứ muốn ăn cũng khóc, hoa tàn cũng khóc, giống hệt trẻ con.

Nghĩ tới đây, anh nghiêng đầu hôn vợ một cái, bắt đầu chuyển sự chú ý của cô đi một cách thành thạo: “Cho em xem một thứ.”

Lận Đình lười biếng không muốn động dậy: “Thứ gì vậy?”

“Mẹ vừa đưa sổ tiết kiệm của mẹ cho anh.”

Nghe vậy, Lận Đình quả nhiên ngồi ngay ngắn dậy: “Đâu?”

Hoắc Tiểu từ trong túi lấy ra một quyển sổ, đặt vào tay vợ.

Lận Đình mở quyển sổ tiết kiệm nhỏ in chữ không kỳ hạn ra, lật đến trang cuối cùng.

Sau đó bị số trên sổ làm cho kinh ngạc.

Có đến 4.500 đồng!

“Không ngờ mẹ kiếm được nhiều thế?” Cho nên... lúc đó nguyên thân chỉ là lấy trộm tiền mặt trong nhà?

Hoắc Tiểu bị vợ chọc cười: “Lúc trước bố anh là hộ sản b.ắ.n lớn, trước khi gặp tai nạn trong núi, đã tích góp được chút gia sản, tay nghề đỡ đở của mẹ anh vang danh mười dặm tám thôn, cho nên kiếm không hề ít hơn công nhân, còn có mấy năm nay anh gửi về biếu mẹ, đều được mẹ tích góp lại.. Đúng rồi, tiền bán nhà ở quê cũng trong này.”

Lận Đình vẫn biết mẹ chồng không thiếu tiền, bình thường nhìn từ ăn uống cũng biết được việc này, nhưng không ngờ bà Hồ lại giàu có đến vậy.

Đương nhiên, Lận Đình cũng chỉ là cảm khái vài tiếng, rồi đẩy sổ tiết kiệm trở lại:

“Anh trả lại đi, đây là tiền tích góp cả đời của mẹ, hiện giờ mẹ không có công việc, cầm tiền trong người, trong lòng mới không lo lắng.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cúi người hôn một cái lên môi vợ, mới dịu giọng nói: “Anh cũng nói vậy rồi, nhưng mẹ không vui, anh nghĩ, ít nữa nếu vừa ý căn nhà đó, chúng ta mua xong sẽ trả sổ lại cho mẹ.”

Lận Đình suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nhà kia như thế nào? Bao nhiêu tiền?”

Hoắc Tiểu ngẫm nghĩ: “Chắc là hơn mấy nghìn, là loại nhà lầu hai tầng.”

“...Còn đắt hơn cả tứ hợp viện?”

Trên thực tế, đúng là không rẻ hơn bao nhiêu so với tứ hợp viện.

Hôm nay là Chủ nhật, cả nhà dậy sớm.

Lúc đến thành phố, họ đến bệnh viện kiểm tra trước, xác định đứa bé không vấn đề gì rồi mới đến tòa nhà bách hóa mua đồ.

Vì có bạn cũ ở đó, họ không tránh khỏi mua phải một số “hàng lỗi”.

Sau khi mua sắm xong xuôi, Lận Đình mời bạn cũ đến nhà hàng quốc doanh để thưởng thức một bữa ăn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi chào tạm biệt bạn cũ, cũng đã gần đến giờ hẹn xem nhà.

Vì chồng đã nói đó là một tòa nhà có cả sân nhỏ, Lận Đình đã sẵn sàng trong lòng.

Nhưng khi đứng trước ngôi nhà, cô vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

Bởi lẽ bức tường bên ngoài ngôi nhà, mặc dù không lát gạch sứ mà chỉ đổ bằng xi măng, cũng không khác gì một biệt thự nhỏ của thời sau.

Không, vào thời điểm này, nên gọi là nhà Tây đi.

Điều khiến Lận Đình vui sướng nhất là con đường cạnh nhà Tây, thật không ngờ lại có hàng cây phượng vĩ xanh tươi mát rượi.

Thật là... đẹp quá!

Muốn mua quá đi!

Chỉ là... số tiền cô có trong túi, hơn mười nghìn, liệu đã đủ chưa?

Lận Tương cũng có suy nghĩ tương tự.

Chị ấy chưa bao giờ thấy ngôi nhà tư nhân nào hoành tráng như thế.

Phải tốn bao nhiêu tiền chứ?

Nghĩ vậy, trong lúc người của sở quản lý nhà đi mở khóa, chị ấy vội vàng tiến lại gần, thì thầm bên tai em gái: “Chị có vài trăm, đưa em dùng trước nhé.”

Nghe vậy, Lận Đình theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng lời đã đến miệng lại nuốt trở vào, dù sao chị gái cũng là có lòng, thế là cô thì thầm: “Chưa chắc đã mua, cứ nghe giá đã.”

Lận Tương gật đầu tán thành, vừa định nói gì đó thì thấy người của sở quản lý nhà vội gọi, liền vội vàng im lặng.

“Đoàn trưởng Hoắc, thực ra căn nhà này ban đầu không phải để bán, không tin lát nữa anh ra ngoài xem xung quanh hàng xóm, hầu hết đều đã bị chính phủ thu hồi...”

Chương 123: Chương 123

Người của sở quản lý nhà thái độ khá tốt, dẫn gia đình đi một vòng lên xuống, rồi bắt đầu nói về hàng xóm xung quanh.

Anh ta làm công ăn lương, bán được nhà hay không không ảnh hưởng gì nhiều đến anh ta.

Nhưng gặp một vị đoàn trưởng trẻ tuổi như vậy thì hiếm, lịch sự một chút cũng không sao.

Hoắc Tiểu gật đầu, lại trò chuyện thêm vài câu, rồi mới quay sang mẹ và vợ: “Hai người có thích không?”

Hồ Tú chần chừ, nhìn con dâu rồi mới nói: “Cái này... bên trong trống quá, sao lại không có gì thế này?”

Nhân viên của sở quản lý nhà ở cười nói: “Mọi người cũng biết tình hình bên ngoài những năm qua, cái đó... ừm ừm... căn nhà đã bị dọn sạch sẽ.”

Lận Đình: “...” Căn nhà này cũng quá trống trải, ngay cả vôi nước cũng bị tháo đi.

Có điều, ngôi nhà thật sự rất tốt.

Nhìn từ bên ngoài chỉ có hai tầng, nhưng bên trong lại có tới hai tầng rưỡi.

Tầng áp mái cao ráo ở phía trên cùng, nơi thấp nhất cũng đến hai mét, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc đi lại.

Mỗi tầng rộng hơn một trăm mét vuông, dù bây giờ trong nhà không có gì, nhưng vẫn khiến người ta khao khát sở hữu.

Đúng rồi, còn có một khu vườn vài chục mét vuông nữa.

Lận Đình không thể không mơ mộng, tương lai sẽ trồng hoa, trồng cây, kiếm tiền bằng dịch thuật trong một môi trường như vậy, chỉ nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời không thể nào tả.

Vậy thì... cho dù bây giờ trồng trãi cũng không sao, dù sao họ cũng không vội vàng chuyển đến ở, việc trang trí nhà cửa hoàn toàn có thể từ từ thực hiện.

Lại nói, cho dù sau này bán lại hoặc cho thuê, cũng là một món hời chắc chắn không lỗ.

Nghĩ vậy, cô nhìn chồng mình, gửi đến anh một ánh mắt khẳng định.

Một ánh mắt, không chỉ làm sổ tiết kiệm dày cộp bị rút sạch, mà ngay cả sổ tiết kiệm định trả lại cho bà Hồ cũng bị lấy mất một nửa.

Dù sử dụng tiền của mẹ chồng có chút không thoải mái, nhưng có được một căn nhà như vậy, quả thật là lời lớn.

Trên đường trở về, Lận Đình vừa nghĩ đến chuyện phải từ từ trả lại tiền cho mẹ chồng, vừa háo hức bàn bạc cùng bà về cách trang trí nhà cửa.

Khi mẹ chồng và nàng dâu từ tình trạng hào hứng trở lại thực tại, nhóm người đã được chiếc xe buýt lắc lư đưa đến bến xe buýt cách đơn vị quân đội hai dặm.

Phần đường còn lại chỉ có thể đi bộ về.

Nhưng Quả Quả và Miêu Miêu đã mệt mỗi ngủ thiếp đi, chỉ còn cách là bế chúng đi.

Lận Đình mới mang thai chưa đầy ba tháng, không ai dám bảo cô động tay chân.

Cuối cùng, Hồ Tú bế Miêu Miêu, Hoắc Tiểu bế Quả Quả, tay kia lại xách theo những thứ mua được từ tòa nhà bách hóa.

Lận Tương đẩy xe em bé, cũng chủ động giúp đỡ mang một vài túi.

Nhưng dù sao đứa trẻ cũng đã bốn tuổi, chỉ mới đi được một dặm, Hồ Tú đã bắt đầu thấy mệt mỏi.

Hoắc Tiểu luôn quan tâm đến mẹ mình, dường như không cảm thấy áp lực gì. Anh vừa định đề nghị đặt Miêu Miêu lên lưng mình thì tiếng bước chạy vang lên phía sau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu vô thức quay đầu, rồi dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, dần nhận ra người đến.

Tào Văn Trạch cũng thấy được đoàn trưởng nhà mình, chẳng cần ai nói gì, anh ta đã vươn tay về phía Hồ Tú: “Thím Tú, để cháu bế bé cho.”

Hồ Tú nhận ra chàng trai đã vài lần đến nhà mình ăn cơm, bà không ngần ngại.

Có điều, Miêu Miêu rất nhạy cảm, Hồ Tú lo lắng rằng bé sẽ khóc nếu thấy người lạ khi tỉnh dậy, nên bà bảo con trai đưa Quả Quả cho Tào Văn Trạch, rồi chuyển Miêu Miêu vào vòng tay của con trai mình.

Sau đó, bà vừa giúp Hoắc Tiểu xách đồ vừa cười cảm ơn: “Cảm ơn đã giúp đỡ, Tiểu Tào cũng vào thành phố à?”

Tào Văn Trạch cao lớn khỏe mạnh, bé Quả Quả trong vòng tay anh ta trông thật nhỏ bé.

Anh ta rõ ràng không quen việc bế trẻ, vừa điều chỉnh tư thế vừa tiếp tục đi: “Không, cháu không vào thành phố, có một người bạn cũ trong quân đội gửi cho cháu một số thứ, cháu ra ngoài để lấy gói hàng.”

Nghe vậy, Hồ Tú mới chú ý đến chiếc bao lớn trên tay kia của người đối diện.

Bà hơi ngại ngùng: “Hay là để thím bế Quả Quả cho.” Nói xong bà vươn tay ra.

Tào Văn Trạch lách người tránh đi, cười nói: “Không cần đâu, trọng lượng này không là gì cả...”

Thấy thế, Hồ Tú lại quan sát chàng trai cao lớn bên cạnh, thấy rằng anh ta có vẻ khỏe mạnh, bà cũng không nài nỉ thêm nữa, mà chuyển sang mời cơm tối: “Tối nay ở nhà thím ăn nhé, sáng nay thím đã nhờ đội nấu ăn mua xương to, thím nhớ là cháu thích món này.”

Đã bốn năm không về quê, Tào Văn Trạch thực sự nhớ mùi vị quê hương, anh ta nuốt nước bọt một cái rồi mới đáp: “Vậy thì làm phiền thím rồi.”

“Ôi! Làm gì mà phải ngại, muốn ăn thì cứ tới nhà thím...” Trong lòng bà lại nghĩ, đúng là một đứa trẻ đáng thương, nghe Văn Lan nói, chính ủy Lưu không thể kiểm soát được Lưu Văn Diễm, cô con gái lớn nhà họ Lưu vẫn còn đây dựa dẫm với Tiểu Tào.

Nghĩ về điều đó, sự hấp dẫn giữa người với người, quả thật là một điều kỳ diệu.

Hồ Tú thậm chí còn chưa nói ra, chỉ nghĩ ngợi trong lòng, khi đến khu nhà ở gia đình, liền đụng phải Lưu Văn Diễm mang theo vẻ mặt u ám.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lưu Văn Diễm tìm Tào Văn Trạch một vòng, ai ngờ anh ta lại đi cùng một người phụ nữ khác.

Nghĩ về điều này, cơn giận trong lòng cô ta càng thêm dữ dội, ánh mắt nhìn Tào Văn Trạch như thể đang nhìn kẻ phản bội.

Một lúc lâu sau, cô ta mới chuyển ánh nhìn sang người phụ nữ lạ mặt bên cạnh, trông rất xinh đẹp quyến rũ, tức giận mắng: “Không biết xấu hổ!”

Lận Tương đi cách Tào Văn Trạch hơn hai mét: “...”

Khi vận rủi ập đến, ngay cả uống nước cũng có thể mắc vào kẽ răng.

Lận Tương thật không ngờ mình chỉ đơn giản là đi bộ cũng có thể bị mắng.

Nhưng vài ngày trước, chị ấy đã bị người ta chỉ trích nhiều quá, nên giờ cũng không còn dễ dàng nổi giận.

Chị ấy cảm thấy bối rối hơn, không hiểu tại sao mình lại trở thành mục tiêu.

Đang lúc Lận Tương suy nghĩ không biết có nên mắng trả lại không, thì em gái đã đứng ra chắn trước mặt chị ấy.

Trước kia, Lận Đình đã bị Lưu Văn Diễm cau có lườm nguýt vô số lần, nhưng cô không bao giờ để bụng.

Không phải vì cô có tính tình tốt, mà bởi vì cô không có ấn tượng tốt về chính ủy Lưu, sợ rằng ông ta sẽ gây khó dễ cho Hoắc Tiểu, nhất là khi Hoắc Tiểu mới đến đơn vị mới, còn chưa vững chắc. Nhưng đó chỉ là một trong những lý do mà thôi.

Quan trọng hơn, Lận Đình cảm thấy suy nghĩ của Lưu Văn Diễm không giống người bình thường, không thể nói lý với cô ta được, thậm chí còn có thể khiến chính mình tức giận, thế nên thà rằng lờ đi còn hơn.

Chương 124: Chương 124

Nhưng cô thật không ngờ, đối phương càng ngày càng cuồng loạn, coi mọi người xung quanh như kẻ thù.

Vì vậy, Lận Đình liền đứng ra bảo vệ chị gái, lạnh lùng đáp trả: “Cô mù à! Sao cứ thấy người là cắn, không thấy chị tôi đang đẩy xe cho con à?”

Trong khoảnh khắc đó, cả Hồ Tú và Hoắc Tiểu chưa bao giờ thấy con dâu / vợ chủ ai, đều không kịp tức giận, tất cả đều tò mò nhìn người.

Còn Lận Tương thì không mấy ngạc nhiên, thậm chí chị ấy cảm thấy Đình Đình lúc này mới thực sự giống em gái trong ký ức của mình, hai chị em họ trước kia cãi nhau cũng rất kịch liệt.

Còn Lưu Văn Diễm thì ngây người ra.

Suốt những ngày này, dù cô ta có làm ra vẻ khó chịu thế nào, Lận Đình cũng không bận tâm, bây giờ lại dám mắng mình mù? Mắng mình cắn người?

Phải rồi, cô ta vừa nói gì ấy nhỉ... Con?

Nghĩ đến đây, Lưu Văn Diễm thậm chí không còn giận dữ nữa, theo bản năng quay lại nhìn chiếc xe đẩy trẻ em.

Lúc này cô ta mới phát hiện ra, bên trong thực sự có một đứa trẻ.

Có con, có nghĩa là đã từng kết hôn.

Nghĩ rõ điểm ấy, Lưu Văn Diễm cũng không màng đến chuyện chửi nhau với Lận Đình nữa, dù sao lúc này có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Đương nhiên, cô ta càng không có khái niệm nói xin lỗi, cho nên sau khi liếc mắt nhìn hai chị em một cái, trong lòng nghĩ người đâu đáng ghét lại còn xinh đẹp như vậy, cô ta đi đến bên cạnh Tào Văn Trạch: “Anh đi đâu? Em tìm anh lâu lắm rồi đấy.”

Lận Đình: “...”

Lận Đình cả người đã xù lông, chỉ đợi lao vào chiến đấu, không ngờ Lưu Văn Diễm lại cứ thế bỏ qua.

Đúng rồi, cô ta còn thay đổi sách lược, lúc trước nói chuyện cao cao tại thượng, đến hôm nay lại ảm đạm thê lương, giọng y như oán phụ.

Người không biết còn tưởng trại trưởng Tào thật sự có quan hệ gì với cô ta.

Có lẽ trại trưởng Tào sắp nổi khùng rồi.

Lận Đình vừa nghxi vậy, chỉ thấy Tào Văn Trạch mặt xanh mét, đưa Miêu Miêu trong lòng cho Hồ Tú rồi nói:

“Thím ơi, cháu không ăn cơm tối đâu.” Sau đó anh ta xách theo cái bọc nhanh chóng rời đi.

Thấy thế, Lưu Văn Diễm buồn bực dậm chân, nhưng vẫn đi theo.

Hoắc Tiểu thu lại ánh nhìn khỏi Tào Văn Trạch ở phía xa, nhìn về phía mẹ và vợ:

“Con đưa hai người về rồi đến xem cậu ta một chút.”

Nghe vậy, Hồ Tú trong lòng liên tục niệm Phật: “Đi đi, thằng nhỏ Tiểu Tào cũng đáng thương, an ủi nó tí đi, sợ nó nghĩ quẩn.”

Lúc này, Tào Văn Trạch thực sự có chút không thể suy nghĩ thông suốt.

Tâm trí anh ta phải chịu áp lực bấy lâu nay, lúc này đang không ngừng la hét, đòi một trận lười tan cá chết.

Khi phát hiện ra Lưu Văn Diễm vẫn theo sát phía sau, anh ta càng tức giận đến nổi nhấc chân chạy đi.

Chạy một mạch suốt một giờ đồng hồ.

Áp lực trong lòng anh ta mới dịu xuống một chút.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi mệt mỏi trở về ký túc xá, vừa suy nghĩ về những gì phải làm sau này, anh ta bắt gặp đoàn trưởng Hoắc ngay trong ký túc.

Tào Văn Trạch dừng lại ở cửa vài giây trước khi bước vào: “Đoàn trưởng.”

Thấy cả người anh ta như dội nước, Hoắc Tiểu nhưng mày: “Nói chuyện chút được không?”

Tào Văn Trạch im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

Đây là sự đối đầu tiêu cực... Hoắc Tiểu có chút bất lực nhưng cũng hiểu được khó khăn của đối phương.

Nếu chuyện này xảy ra với mình, e là anh không có sự kiên nhẫn như Tào Văn Trạch.

Nghĩ vậy, Hoắc Tiểu thắng thẩn đi vào vấn đề: “Đừng hành động bốc đồng, dù người đó có thật sự bị cậu lật đổ hay không, sự nghiệp của cậu cũng coi như chấm hết. Nếu cậu tin tôi, hãy đợi thêm một chút, tôi sẽ tìm người điều cậu đi.”

Nghe vậy, Tào Văn Trạch mím môi, muốn phản bác rằng mình không có ý định gì.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt dường như có thể nhìn thấu mọi thứ của đoàn trưởng, anh ta không thể nói nên lời.

Thực tế, anh ta đang có ý định gửi thư tố cáo ẩn danh đến cấp trên.

Như anh ta từng nói, chính ủy Lưu khéo léo làm việc không để lại dấu vết, nhưng bà vợ kiêu kỳ của ông ta, Văn Tuệ, đã quen với việc cao cao tại thượng, còn làm nhiều việc không sạch sẽ.

Những tháng qua, anh ta cố tình theo dõi, thực sự đã tìm được không ít bằng chứng.

Chỉ cần gửi chúng đi, chính ủy Lưu e rằng sẽ phải giáng cấp không ít, có thể còn bị kéo xuống tận cùng.

Nhưng dù sao chính ủy Lưu cũng từng là người hùng, công tác của ông ta cũng không có sai sót gì nghiêm trọng.

Hơn nữa, là một người lính, nếu thật sự gửi đơn tố cáo, Tào Văn Trạch cảm thấy lòng mình khó qua, như mang cảm giác phản bội đồng đội.

Vì thế, trước đó Tào Văn Trạch thật sự không muốn đi đến bước này.

Nghĩ tới đây, anh ta lau mặt rồi nói: “Đoàn trưởng, không phải tôi không tin tưởng anh, mà tôi thật sự không thể rời đi.”

Tháng trước anh ta đã nộp đơn xin điều chuyển đến một đơn vị khác, nhưng cuối cùng vẫn bị chính ủy Lưu gửi trả lại.

Giây phút đó, Tào Văn Trạch hoàn toàn hiểu rằng, lời của chính ủy Lưu về việc kiểm soát con gái, chỉ là vài lời nói suông mà thôi.

Ông ta chỉ là đang trả thù cho việc trước đó không được tôn trọng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ông ta đang muốn đánh gãy lưng mình, chỉ để lại cho mình hai lựa chọn.

Hoặc là xuất ngũ về nhà, hoặc là ngoan ngoãn khuất phục và cưới Lưu Văn Diễm.

Vì sự việc này, vì đã suy nghĩ kỹ lưỡng về những điểm then chốt, những ngày qua, Tào Văn Trạch luôn căng thẳng tột độ.

Đúng khi anh ta cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi, Lưu Văn Diễm lại xuất hiện, bừa bãi vu khống người khác.

Chuyện hôm nay giống như là chiếc rơm cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà, như một mối lửa khiến Tào Văn Trạch bùng nổ.

Đi không được, trốn cũng không xong.

Vậy thì thà rằng buông tay một phen, anh ta thật sự không chịu nổi những ngày tháng như thế này nữa.

Nghĩ vậy, cơn tức giận lại một lần nữa hiện rõ trên khuôn mặt Tào Văn Trạch.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu đứng dậy, vỗ vai anh ta, an ủi một lần nữa: “Tôi nói có thể điều cậu đi là có thể, chậm nhất nửa tháng, sẽ có lệnh điều chuyển.”

Anh xen vào việc này cũng bởi vì không thể chấp nhận cách làm của chính ủy Lưu, mà Tiểu Tào là binh sĩ dưới quyền anh, anh không thể chỉ đứng nhìn.

Ban đầu anh không định nói ra điều này, dù sao anh sẵn lòng giúp đỡ là một chuyện, nhưng đối mặt và chọc giận chính ủy Lưu lại là chuyện khác.

Tào Văn Trạch không phải là kẻ ngốc, anh ta nhanh chóng nhận ra đoàn trưởng có lẽ đã sớm lên kế hoạch điều chuyển công tác của mình, cũng hiểu rõ nỗi lo lắng mà mình luôn giấu kín.

Trong khoảnh khắc ấy, anh ta không thể nói nên lời về cảm giác trong lòng mình, mãi một lúc sau mới khàn giọng hỏi: “Khi nào?”

Hoắc Tiểu đáp: “Từ lúc cậu nộp đơn xin điều chuyển.”

Tào Văn Trạch hỏi: “Đoàn trưởng có biết... bên lũ trưởng sẽ không đồng ý không?”

Chương 125: Chương 125

Hoắc Tiểu không trả lời, chỉ vỗ vỗ vai anh ta, nói một câu: “Chờ thêm nửa tháng nữa thôi, dù có bất mãn thế nào đi nữa, cũng phải bảo toàn bản thân trước đã, chúng ta có thể leo lên được vị trí hôm nay, tất cả đều phải đổi bằng mạng sống, cậu thực sự cam tâm sao?”

Nghe vậy, Tào Văn Trạch cảm thấy đầu óc ù đi, nhìn theo bóng lưng của đoàn trưởng khuất xa, bỗng nhiên trở nên sáng suốt đến lạ thường.

Có những việc, anh ta phải làm!

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng... thực sự không thể vội vàng trong vài ngày này.

Lận Đình hoàn toàn không biết chồng mình không chỉ an ủi người khác, mà còn vô tình thổi bùng thêm ngọn lửa.

Khi trở về nhà, cô bị mẹ chồng và chị cả đuổi vào phòng ngủ nghỉ ngơi, không thể không bắt đầu suy ngẫm về tương lai của chị cả.

Thành thật mà nói, nếu không tận mắt chứng kiến Lưu Văn Diễm hôm nay chỉ trở mắng người, Lận Đình có lẽ không nghĩ nhiều đến vậy.

Cô chỉ đơn giản cho rằng chị cả là một người thân cần sự giúp đỡ, gia đình mình là bến đỗ tạm thời cho đối phương, rồi chị ấy

sẽ đi.

Nhưng, vì sức mạnh của những gì mắt thấy quá lớn, khiến Lận Đình không kiềm chế được mà nghĩ đến hình ảnh chị cả từng phải chịu đựng những lời đồn đại, dị nghị.

Lời đồn có thể g.i.ế.c người... Những người như Lưu Văn Diễm, không hiểu sao lại không ít, chị cả lại có thể chịu đựng bao nhiêu?

Có lẽ, cô nên nghĩ ra một giải pháp...

Đúng lúc Lận Đình đang suy nghĩ m.ô.n.g lung, cửa phòng ngủ bị gõ nhẹ vài cái.

Cô lấy lại tinh thần, vội vàng trườn dậy: “Cửa không khóa.”

Lận Tương đẩy cửa vào, đưa cho em gái ly mạch nha đã pha sẵn: “Bữa tối còn phải đợi một hai giờ nữa, em uống để lót dạ trước đã.”

Lận Đình thực sự đói rồi, cầm lấy ly nước uống vài ngụm mới nói: “Chị, chị có bao giờ nghĩ đến việc ở lại Thiên Kinh không?”

Lận Tương lúc đầu có vẻ mơ hồ, sau đó lại tràn đầy hy vọng: “Hả? Làm sao có thể ở lại Thiên Kinh được?” Dù chưa bao giờ thể hiện, nhưng chị ấy thực sự muốn đưa các con đến một môi trường mới để sống.

Ở đại đô thị này, Lận Tương mới biết rằng dù ly hôn vẫn bị dị nghị, nhưng so với làng núi, nó chẳng là gì lạ lẫm cả.

Chị ấy thật sự không muốn dù đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trích.

Nhưng... việc ở lại Thiên Kinh không hề dễ dàng.

Nghĩ vậy, chị ấy lại thất vọng lắc đầu: “Không thể nào được.”

Lận Đình nói: “Không khó lắm đâu.”

Em gái từ nhỏ đã thông minh hơn mình, Lận Tương không nhận được lại bùng lên hy vọng, vội vàng hỏi: “Làm sao để ở lại được?”

Lận Đình: “Trước hết mua một căn nhà đã.”

Lận Tương: “...”

Lận Đình tiếp tục: “Cũng có những căn nhà nhỏ, từ vài trăm đến một nghìn mét vuông thôi, có nhà rồi thì có thể chuyển hộ khẩu qua đây.”

Lận Tương: “Chị không có nhiều tiền như vậy, dù có vay cũng không trả nổi.”

Lận Đình vẫy tay: “Trả được mà, chúng ta sẽ tìm cách tìm cho chị một công việc.”

Nghe đến đây, Lận Tương đã không còn tin tưởng nữa, chị ấy nhìn em gái với ánh mắt nghi ngờ: “Việc làm đâu có dễ tìm? Những năm trước một sinh viên đại học như em tìm mãi một năm trời cũng chẳng có. Được rồi, chị biết em có ý tốt, nhưng chúng ta đừng mơ mộng nữa, em cũng uống đi.”

Lận Đình bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ ngày xưa ở nông thôn, không những công việc ít ỏi, nhà còn không có mối quan hệ nào.

Nhưng giờ đây tình hình đã khác, chỉ cần có nhà và hộ khẩu địa phương, chỉ cần là một phụ nữ độc thân nuôi ba đứa trẻ, ủy ban khu phố cũng sẽ giúp sắp xếp việc làm.

Huống hồ bây giờ còn có Hoắc Tiểu và anh hai ở bên cạnh.

Có thể không tìm được trong một hai ngày, nhưng ba tháng hay nửa năm chắc chắn sẽ có việc cho làm.

Nghĩ đến đây, cô cau mũi về phía chị cả rõ ràng không tin tưởng mình, nói: “Chị cứ chờ xem, em chắc chắn sẽ tìm được một công việc tốt cho chị, nhưng chị cũng phải hứa với em một điều.”

Lận Tương luôn cảm thấy mình có lỗi với em gái, nghe vậy liền đáp với vẻ dễ chịu: “Được được được, chị hứa hết, nào uống đi, đừng để nguội.”

Như đang dở dành trẻ con vậy, Lận Đình đành bất đắc dĩ ngửa đầu uống hết ly mạch nha, rồi mới nói ra yêu cầu: “Khi chị đã ổn định ở Thiên Kinh, buổi tối hãy đi học thêm, thi lấy bằng trung cấp chuyên nghiệp đi.”

Nghe vậy, Lận Tương sững sờ, trong đầu tự nhiên hiện lên hình ảnh cô em gái mới 15 tuổi, nhiều năm trước đã tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đối với người chị không chịu học hết cấp hai, mới 20 tuổi đã sinh con là mình.

Gần mười năm trôi qua, cùng một vấn đề lại một lần nữa được đặt ra trước mắt.

Sau một hồi im lặng, Lận Tương cảm thấy mũi mình cay cay, nghe thấy bản thân đưa ra một câu trả lời hoàn toàn trái ngược: “Được!”

Khi đã xác định chị cả quyết định ở lại Thiên Kinh, Lận Đình cũng đã có hướng đi cho mình.

Có điều, cô không phải là người nóng vội, việc này cũng không thể hoàn thành chỉ trong một hai ngày.

Cô định tranh thủ lúc rảnh gọi điện cho anh hai, để ba anh chị em cùng ngồi lại bàn bạc kỹ lưỡng.

Nhưng không ngờ kế hoạch không kịp thay đổi theo sự biến chuyển, những ngày tiếp theo bắt đầu có mưa lớn liên tục, Thiên Kinh bước vào mùa mưa sớm hơn mọi năm khoảng nửa tháng.

Cuộc gặp với anh hai buộc phải tạm hoãn.

Trong khi đó, Lận Đình cũng không kìm nén được sự lo lắng vì cơn mưa dày đặc liên tục.

Bởi vì chị dâu Vần Lan nói, mỗi mùa mưa luôn là thời điểm gian khổ nhất cho các chiến sĩ.

Hiện tại chính sách “đào sông” vẫn chưa được thực hiện, Thiên Kinh trong những năm gần đây đã bị lụt nhiều lần.

Mùa mưa không chỉ đến sớm, lượng mưa còn có thể được miêu tả là trút nước.

Với tình trạng đê điều, bờ kè hiện tại đầy vết nứt, e rằng không thể trụ vững vài ngày.

Sự thật cũng đúng như Lận Đình dự đoán.

Ba ngày trôi qua, cô nhìn nhân viên hành chính ướt sũng trở về thông báo cho mình, cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao Hoắc Tiểu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho công tác cứu hộ.

Nhưng, dù đã có chuẩn bị tinh thần là một chuyện, lo lắng lại là chuyện khác.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đó là lũ lụt, có thể cướp đi sinh mạng con người.

Cô muốn nói với chồng đừng đi, nhưng khi lời nói đến miệng, cuối cùng chỉ thành một câu: “Các anh cẩn thận, tất cả mọi người đều phải cẩn thận.”

Ngô Tiểu Quân là một quân nhân hành chính, cười lộ ra hàm răng trắng: “Chị dâu yên tâm, chúng em đều biết bơi!”

Lận Đình chẳng hề cảm thấy được an ủi. . .

“Tiểu Ngô, chờ một chút.” Sau một khoảng lặng ngắn, Lận Đình dường như nhớ ra điều gì, vội vàng quay vào nhà, cùng với mẹ chồng, đem hết kẹo trong nhà bỏ vào một lọ thủy tinh.

Khi đưa cho Tiểu Ngô, cô dặn dò: “Kẹo có thể bổ sung năng lượng, nếu không kịp ăn cơm, mọi người chia nhau một ít kẹo ăn.”

Chương 126: Chương 126

Ngô Tiểu Quân có chút xúc động, chị dâu thật sự tốt biết bao, cậu ấy nhận lấy lọ thủy tinh, cười hở một hàm răng trắng toát: “Ồ! Cảm ơn chị, em đi đây.”

“Chú ý an toàn nhé! Nhờ cậu nói với đoàn trưởng Hoắc rằng tôi, mẹ và các con đang chờ anh ấy trở về an toàn, các cậu cũng vậy, phải bình an vô sự.”

“Em biết rồi!”

Thấy cậu chiến sĩ trẻ chạy xa, Hồ Tú vẫn chưa nói gì, đưa tay lau khóe mắt: “Trời ơi, thật không công bằng, sao lại thế này chứ!”

Nghe vậy, Lận Đình thở sâu không để lộ ra, điều chỉnh tâm trạng rồi mới quay lại nắm tay mẹ chồng, định dẫn mọi người vào nhà để an ủi thật tốt.

Vừa quay người, chị dâu Vãn Lan từ nhà bên cạnh đã chạy xộc qua dưới cơn mưa lớn.

Hai nhà chỉ cách nhau không xa, nhưng mưa quá to, chỉ vài giây mà áo cô ấy đã ướt đầm.

Hồ Tú không kịp lo lắng, vội vàng đi lấy khăn khô.

Lận Đình bất đắc dĩ: “Sao chị không dùng ô? Cứ thế này dễ bị cảm lạnh lắm.”

Ngay khi dứt lời, Đường Vãn Lan đã run rẩy một chút.

Thấy thế, Lận Đình nhú mào: “Trước tiên đi theo em vào phòng thay quần áo khô đi đã.”

Đường Vấn Lan xua tay: “Em đợi chị chút, chị về thay đã.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong, không đợi Lận Đình đưa ô, cô ấy đã vội vàng chạy ra ngoài.

Lận Đình: “...”

“Ôi, chị cũng không ngờ chỉ vì lười dùng ô mà lại ướt như thế.” Ba phút sau, Đường Vấn Lan trở lại đã thay toàn bộ quần áo.

Lận Đình bị thái độ cởi mở của đối phương làm cho phải bật cười, trước tiên rót cho cô ấy một cốc trà nóng, rồi mới ngồi xuống bên cạnh: “Làm sao lại không nghĩ tới chứ? Trời mưa như trút nước mà.”

Đường Vấn Lan vẫn không mấy để tâm, tự nhiên bắt đầu chuyện trò: “Chị nghĩ em lần đầu gặp chuyện này, nên qua đây xem sao.”

Lận Đình: “Em đã chuẩn bị tâm lý rồi, vài ngày trước Hoắc Tiểu đã nhắc nhở.”

Đường Vấn Lan lại lần nữa quan sát người đối diện tỉ mỉ. Không thấy điều gì bất thường trên khuôn mặt người kia, cô ấy mới thở dài: “Em thật là bình tĩnh, lúc chị mới theo quân đến đây, lão Hình chưa phải là chính ủy, lần đầu tiên chị thấy anh ấy đi làm nhiệm vụ, chị đã sợ không thể tả.”

Lận Đình cười khỏ: “Em cũng lo lắng, làm sao có thể không lo được... À, chị dâu, chị biết họ đi cứu hộ, bình thường bao lâu mới

trở về không?”

Nghe thấy vậy, Hồ Tú và Lận Tương vẫn chưa lên tiếng, cũng nhìn sang.

Đường Vãn Lan định nói vài câu an ủi, nhưng sau vài giây chần chừ, cô ấy vẫn thật thà lắc đầu: “Không thể nói chắc được, nhanh thì vài ngày, chậm thì một hai tháng cũng có thể, tùy vào diện tích bị ảnh hưởng. Chị nghe lão Hình kể, vài năm trước đây, khu vực của chúng ta cũng từng xảy ra một trận lũ lớn, làng dưới đê bị ngập hoàn toàn, nước cao đến một mét rưỡi, các chiến sĩ mất hơn một tháng mới dọn dẹp xong.”

Nói xong, thấy mọi người đều nghiêm túc, cô ấy vội thêm một câu: “Nhưng thường thì không có nguy hiểm lớn, chỉ là rất vất vả thôi. Các em không bằng tranh thủ chuẩn bị thêm một số thứ, đợi đoàn trưởng Hoắc trở về, phải cho cậu ấy bồi bổ thật tốt.”

Nhờ lời nhắc nhở của Đường Vãn Lan, cả nhà cuối cùng cũng tìm được chút việc để làm, để dời sự chú ý.

Nhưng cũng chỉ là chốc lát.

Hai ngày sau, mưa vẫn không ngớt, dù đã nhỏ hơn.

Lận Đình không tiện hỏi tình hình bên ngoài với lũ trưởng, cũng không thể đi ra ngoài, cuối cùng cô gọi điện cho bạn cũ, Tiền Hải Đào.

Tình hình bên ngoài thật sự rất tệ, mặc dù chưa có thống kê chính xác, nhưng chắc chắn đã ảnh hưởng tới hàng vạn hộ gia đình, thậm chí sân bay Thiên Kinh cũng bị lũ lụt tàn phá.

Tin tức này Lận Đình không dám nói với mẹ chồng, vẫn đi dạy, ăn, ngủ như bình thường.

Nhưng mỗi khi đêm về khuya, nỗi lo lắng trong lòng lại càng trở nên chồng chất.

Sự bồn chồn này chỉ bắt đầu thuyên giảm sau một tuần, khi bầu trời bắt đầu trong xanh trở lại.

Biết rằng gia đình lo lắng, lũ trưởng đã đặc biệt yêu cầu các cán bộ dưới quyền đến từng nhà vào sáng sớm để thông báo.

Không có gì đặc biệt cả, chỉ là muốn báo tin an toàn cho mọi người.

“Bồ Tát phù hộ, cuối cùng cũng có tin tức, chỉ cần mọi người an toàn là được.” Vì chính sách phá bỏ tư tưởng cũ, Hồ Tú chỉ dám niệm Phật trong lòng. Sau khi viên chức đi, bà lập tức quỳ xuống bái lạy.

Trước kia, Lận Đình thường cảm thấy buồn cười khi nghĩ về điều này, bởi lẽ hỏi mẹ chồng bái Phật nào, bà cũng không thể nói rõ, cũng không phân biệt được các vị Phật ra sao, chỉ là bái theo số đông mà thôi.

Nhưng lúc này, nhìn thấy nụ cười trên mặt bà, Lận Đình bỗng nhiên thấy rằng điều đó cũng khá là tốt, quan trọng là tâm được an: “Mẹ, theo ý viên chức vừa rồi, các chiến sĩ gần đây có thể lần lượt về nhà nghỉ ngơi một đêm, có thể hai ngày nữa Hoắc Tiểu sẽ tới lượt. Mẹ đi bếp đã chiến đặt một con gà đi.”

Thực ra nhà cũng nuôi mấy con gà, nhưng chúng đều để lấy trứng.

Chắc chắn, không ít người cùng suy nghĩ với Lận Đình, nếu không đặt được thì chỉ có thể g.i.ế.c con nhà mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú cũng nhanh chóng nhận ra, vội vàng không kịp ăn sáng, ôm tiền bạc và ra khỏi cửa.

Nhưng vừa chạy ra khỏi nhà, bà lại vội vàng chạy trở vào: “Tương Tương, thím không biết khi nào mới về, cháu giúp thím đưa Miêu Miêu và Quả Quả tới trường nhé.”

Lận Tương đồng ý ngay.

Gần đây do thiên tai lớn, dù trại quân đội vì nằm trên cao, không bị ảnh hưởng, nhưng các giáo viên trong phòng làm việc cũng mất hết hứng thú nói đùa.

Nhưng hôm nay rõ ràng khác, khi Lận Đình vác túi vào phòng làm việc, thấy các đồng nghiệp tùm năm tùm ba, hào hứng bàn tán điều gì đó.

Cố Phương hôm nay đến sớm, thấy bạn thân liền vẫy tay gọi: “Nhanh lên đây, có tin tốt muốn nói với cô.”

Lận Đình tiến tới bàn làm việc của mình, kéo ghế ngồi xuống trong khi cười đáp: “Tôi biết rồi.”

Cố Phương không ngạc nhiên: “Cũng đúng, khu nhà ở gia đình chẳng rộng lắm, cô biết tin trại trưởng Tào sắp được điều chuyển đi từ khi nào?”

“Cái gì? Trại trưởng Tào sắp được điều chuyển ư?” Lận Đình vừa ngồi xuống đã giật mình với tin tức này.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Cố Phương mới hỏi: “Không phải cô vừa nói đã biết chuyện đó sao?”

Lận Đình: “...Tôi tưởng cô nói đến việc có cán sự đến nhà báo tin bình an.”

“Cô nghĩ gì thế, cô không nhận ra hôm nay người kia không đến à?” Cố Phương giờ cầm về phía chỗ ngồi của Lưu Văn Diễm.

Lận Đình: “Cô ta thường cũng đến đúng giờ, không nói đến Lưu Văn Diễm nữa, cô nói trại trưởng Tào bị điều chuyển đi sao?”

“Còn chưa đi đâu, bây giờ anh ấy vẫn đang ở ngoài thực hiện nhiệm vụ. Nhưng quyết định điều chuyển đã được phát xuống, mọi người đều đang bàn tán về điều đó.” Chỉ cần nghĩ đến Lưu Văn Diễm sau bao nhiêu tháng trời vẫn chỉ là công cốc, nét mặt hả hê của Cố Phương cứ thế không giấu được.

Chương 127: Chương 127

Thật là tin tốt, Lận Đình lại hỏi: “Các cô biết tin từ đâu? Tin cậy được không?”

Không phải cô có lòng dạ hẹp hòi, cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn trong chuyện này.

Việc điều chuyển binh sĩ thường do chính ủy Lưu quyết định, nếu ông ta muốn tha cho trại trưởng Tào, tại sao trước đó lại để con gái mình làm nhục người ta như vậy?

Dù mọi người nói chính ủy Lưu là người tốt, chỉ là không kiểm soát nổi vợ con, Lận Đình không tin.

Cố Phương vội vàng gật đầu, sau đó lại bắt đầu hả hê: “Chính xác, quyết định điều chuyển đã đến từ hôm qua, thẳng tiến đến bộ phận chỉ huy, mặc dù chỉ là điều chuyển ngang nhưng ai cũng biết, đến đơn vị của cấp trên là như được thăng nửa cấp... Đừng nói, trại trưởng Tào còn khá có mối quan hệ.”

Hoàn toàn không biết chồng mình đã giúp sức, Lận Đình cũng gật đầu tán thành, cảm thấy nhẹ nhõm hơn: “Giờ thì tốt rồi, mất mặt to rồi, gia đình họ chắc chắn phải tức c.h.ết mất.”

Cố Phương lườm một cái: “Tức thì tức thôi, nghe nói là do sự trưởng tự mình chỉ định muốn người đó, sau này dù chính ủy Lưu có muốn gây chuyện cũng phải suy nghĩ kỹ.”

Lời này Lận Đình đồng tình, không giấu nổi niềm vui trong giọng nói: “Tôi đoán bây giờ nhà họ Lưu đang tiếc hối không

thôi. Ban đầu tưởng là có thể bắt được một quả hồng mềm, ai ngờ bên trong lại chứa đầy gai và nanh vuốt.”

“Ha ha, câu của cô nói hay thật đấy.”

Sự thật cũng quả nhiên như vậy.

Kể từ khi nhận được lệnh điều chuyển hôm qua, mặt mũi chính ủy Lưu vẫn như thường, thậm chí còn vui vẻ chúc mừng, nhưng tâm trạng thì đã tồi tệ đến cực điểm.

Người vợ dịu dàng giờ không còn được yêu thương, cô con gái cũng không còn được chiều chuộng. Tối đó ông ta trở về nhà đã thẳng tay trừng trị hai mẹ con, mắng họ là đồ vô dụng, chỉ biết gây rắc rối cho ông ta.

Sau khi xả hết bực tức trong lòng, chính ủy Lưu không nghỉ ngơi, liền đến thăm ngôi nhà của người đồng đội cũ.

Để có thể đạt được vị trí này, một mạng lưới quan hệ phức tạp là điều không thể thiếu. Dù chính ủy Lưu không sợ Tào Văn Trạch và sư trưởng phía sau anh ta, ông ta vẫn muốn làm rõ chuyện này.

Vân Mộng Hạ Vũ

“Lão Vệ, chúng ta là anh em nhiều năm, ôn nói thật cho tôi biết, chuyện của Tào Văn Trạch có phải do ông làm không?” Bây giờ không cần giấu diếm gì nữa, sau khi gặp người, chính ủy Lưu im lặng hút một điếu thuốc rồi trực tiếp hỏi.

Thấy ông ta nói vậy, lũ trưởng Vệ trong lòng thở dài, nhưng vẫn trung thực nói: “Không phải tôi.”

Nghe vậy, vẻ ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt mập mạp của chính ủy Lưu: “Không phải ông, vậy sẽ là ai?”

Lời này không phải là nghi ngờ gì, tính cách của lão Vệ ông ta biết rõ, một lời nói ra như đóng đinh, nếu nói không thì chắc chắn là không.

Nhưng ông ta cũng hiểu rõ Tào Văn Trạch, chỉ là một lính què, chức vụ cũng không cao, nếu thật sự có người đứng sau, cũng không đến nỗi phải đợi đến hôm nay.

Thấy ông ta không hề có ý hối cải, tâm trạng của lũ trưởng Vệ càng nặng nề hơn: “Lão Lưu... sao ông lại trở nên như thế này?”

Người đồng đội không sợ c.h.ết trong mưa đạn ngày xưa, giờ đã... trở nên xa lạ đến lạ thường.

Chính ủy Lưu nhìn người đồng đội cũ, lại châm một điếu thuốc, hút tiếp: “Con người luôn thay đổi mà, hơn nữa, tôi cũng không làm gì quá đáng, nếu không phải vì thằng nhóc họ Tào làm quá trớn, tôi cũng không đến nỗi phải ép người đến thế.”

“Nhưng cũng là con bé Văn Diễm đã gây họa trước, ông biết tính nó cứng đầu, ngay từ đầu đã không nên để mặc nó!”

Khi nghe những lời này ở bên người khác, chính ủy Lưu có thể còn chối vài câu, nhưng trước mặt là người bạn đã chung vai nhiều thập kỷ, ông ta chỉ cười, thẳng thắn nói: “Ông biết mà, thằng bé nhà tôi yếu đuối lắm, tôi chỉ có một mình nó, sau này già rồi, cũng phải tìm cho nó chỗ dựa... Lão Vệ, ông cũng làm cha, chắc hẳn ông hiểu tôi.”

Lũ trưởng Vệ giữ vẻ mặt nghiêm nghị... Ông ấy không thể hiểu nổi, trong mắt ông ấy, nếu con không giỏi thì cứ sống những ngày không giỏi, đối với những người đã trải qua b.o.m đạn, sự bình yên quý giá hơn hết thảy.

“Lúc đầu tôi đánh giá cao Hoắc Tiểu, thằng bé ấy thực sự xuất sắc, sau này chắc chắn sẽ thành công hơn cả ông và tôi, nhưng tiếc là nó đã lập gia đình, tính tình cũng khó nắm bắt...” Nói đến đây, đôi mắt nhỏ của chính ủy Lưu lộ vẻ tiếc nuối.

Lữ trưởng Vệ không nhin được mà châm biếm một câu: “Nhưng Tào Văn Trạch bây giờ cũng khó nắm bắt lắm... Tôi đã từng khuyên ông, nếu nghe lời, cũng không đến nỗi bây giờ khó xử như thế... Lão Lưu à, sao ông lại thành ra thế này?”

Nghe vậy, vẻ mặt chính ủy Lưu cứng đờ trong phút chốc, rồi cay đắng cười: “Cũng vì Tào Văn Trạch không hiểu chuyện, lấy con gái tôi, không dám nói gì khác, nhưng leo lên lũ đoàn thì tôi vẫn có thể bảo đảm được, đường đến cửa sáng sao không đi?”

Lữ trưởng Vệ không thích nghe điều này: “Tiểu Tào hiện giờ cũng rất giỏi, theo ý ông, mọi người đều là dựa vào cười gả để thành công à?”

Những khác biệt trong quan điểm giữa chính ủy Lưu và đồng đội cũ ngày càng lớn, hôm nay ông ta không đến để tranh cãi, nên đã nhanh chóng chuyển đề tài: “Lão Vệ, tôi vẫn nghĩ rằng Tào Văn Trạch không có ai đứng sau, nếu không nó đã không nhẫn nhịn đến bây giờ, chỉ là không biết lần này ai ra tay, ông có biết gì không?”

“Tôi biết cái gì chứ?” Thực ra có chút manh mối, lữ trưởng Vệ đáp lại một cách thẳng thừng.

Dù đã tâm sự rất thành thật, cuối cùng chính ủy Lưu vẫn không nhận được tin tức mình mong muốn, ông tanhúu mày, tự hỏi mình có phán đoán sai không, không lẽ lão Vệ thật sự không biết?

Trong khoảnh khắc ấy, kẻ thù ẩn danh còn khó chịu hơn nhiều, nếu không kéo người này ra ánh sáng, lòng ông ta sẽ bồn chồn không yên.

Vẫn chưa thể bỏ cuộc, ông ta lại hỏi thêm một lần nữa: “Ông thực sự không biết sao?”

Vẻ mặt của lũ trưởng Vệ vốn đã không mấy dễ coi, lập tức trở nên càng khó nhìn hơn: “Nếu tôi biết, sao có thể không nói cho ông?”

Rõ ràng ông ấy không hề biết, những nghi ngờ trong lòng vẫn chưa được xác nhận.

Lần này, chính ủy Lưu tin rồi, ông ta tự hào về đôi mắt tinh tường của mình, có thể nhận ra liệu lão Vệ có đang nói dối hay không.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bây giờ, ông ta thực sự không thể ngồi yên được nữa, cố gắng trò chuyện một vài câu rồi vội vã cáo từ ra về.

Ông ta phải liên hệ với mạng lưới quan hệ phía sau mình, không quan tâm đến việc liệu Tào Văn Trạch có trả thù sau này hay không, ông ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống.

Đường đến đây đã không dễ dàng, ông ta quyết không thể để mình vấp ngã vì một nhân vật tầm thường...

Sau khi tiễn khách rời đi, lũ trưởng Vệ cũng đoán được ý định của đối phương, không vội ra khỏi phòng làm việc mà là lấy bao thuốc, hút liên tiếp từng điếu.

Không biết bao lâu sau, cánh cửa phòng làm việc bị đẩy mở.

Chương 128: Chương 128

“Khụ khụ... Ông già này đúng là không sợ chết... Khụ khụ... Ông đã hút bao nhiêu thuốc rồi?” Bàn Lệ Hoa ho sặc sụa bởi khói thuốc đầy phòng, mở cửa chính ra, tiếp tục mở cả cửa sổ phía sau.

Sau khi làm xong những việc này, bà ấy mới kéo chồng ra khỏi phòng.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Lão Lưu đã nói gì?” Khi kéo chồng lên ghế sofa trong phòng khách, bà ấy mới nhận ra rằng ông ấy trông như thể vừa trải qua một đại kiếp nạn, vô cùng suy sụp, Bàn Lệ Hoa cũng không còn giận dữ nữa, ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi.

Lữ trưởng Vệ há miệng, nhưng lâu sau vẫn không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Ông cứ nói đi, đừng làm người ta sốt ruột!”

Lữ trưởng Vệ lại vô thức sờ tìm túi thuốc, nhưng nhận ra bao đã rỗng, ông ấy càng thêm chán nản: “Lệ Hoa, bà bảo... con người ta làm sao có thể thay đổi đến thế?”

Nghe vậy, Bàn Lệ Hoa hiểu rõ, thật ra bà ấy đã từng nói với lão Vệ cách đây hai năm rằng nên tránh xa lão Lưu một chút, nếu không về sau e là sẽ gặp rắc rối.

Lúc đó, dù lão Vệ có chút thất vọng với lão Lưu, ông ấy vẫn xem như một người anh em, không hề lắng nghe lời khuyên.

Nhưng bây giờ, có lẽ sự thất vọng đã lên đến đỉnh điểm.

Nếu như trước đây, Bàn Lệ Hoa chắc chắn sẽ cười to ba tiếng, rồi nhân cơ hội mĩa mai vài câu, vì sao ông không nghe lời khuyên của tôi, lại cứ hết lòng hết dạ với người khác?

Nhưng nhìn thấy ông già u sầu đến thế, bà ấy lại mềm lòng, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Con người ta ai cũng sẽ thay đổi, chỉ cần chúng ta giữ vững tâm hồn mình là được.”

Con người ai cũng sẽ thay đổi!

Lão Lưu cũng vừa mới nói như thế, lữ trưởng Vệ cảm thấy ghen ngào, khi mở miệng trở lại, giọng ông ấy đã lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Nhưng sự thay đổi này quá lớn, trước đây ông ấy rõ ràng là một người tốt... Quyền lực thật đáng sợ!”

Tại sao nó lại biến đổi con người đến mức không thể nhận ra?

Ngày thứ năm, cán bộ phòng tuyên truyền đến thông báo.

Hoắc Tiểu chủ động nghỉ ngơi ở vòng cuối cùng, đã trở về.

Khi Lận Đình tan học về nhà, người đã ngáy vang trời, nằm trên giường.

Từ khi bước vào nhà, thấy mẹ chồng mình có đôi mắt hơi đỏ, cô đã chuẩn bị tâm lý.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng khi thực sự nhìn thấy người, Lận Đình vẫn không tìm được cảm xúc.

Chỉ trong vòng nửa tháng, Hoắc Tiểu đã gầy đi trông thấy, và cũng đen hơn...

Thời buổi này vật chất vốn đã thiếu thốn, giao thông không thuận tiện, những chiến sĩ cứu hộ không những không đủ ăn mà ngay cả nước uống cũng khó khăn.

Dẫu đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy má của người đàn ông lõm vào, đôi môi nứt nẻ, nước mắt của Lận Đình vẫn lặng lẽ rơi.

Đó cũng là khoảnh khắc, cô bỗng nhiên hiểu ra, những lo lắng những ngày qua, nỗi đau lòng bấy giờ, tất cả đều là biểu hiện của tình yêu cô dành cho Hoắc Tiểu.

Cô yêu người đàn ông này... có lẽ nhiều hơn cô nghĩ.

“Đình Đình...”

Lận Đình vội lau nước mắt, cúi người lại gần, mới phát hiện anh mở mắt cũng khó khăn, lập tức vừa buồn cười vừa xót xa, biết anh lo lắng điều gì, liền nói: “Em ổn, con cũng ổn, đừng lo cho em, ngủ đi nhé.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu không dám để mình chìm vào giấc ngủ sâu, gần như lập tức thiếp đi, tiếng ngáy như sấm lại vang lên.

“Đình Đình bây giờ không thể khóc.” Hồ Tú đang bày bát đĩa, thấy con dâu rõ ràng đã khóc, không nhịn được mà khuyên nhủ.

Lận Tương cũng nói: “Lúc em về, đã nói là chỉ còn một tuần nữa, đại bộ phận sẽ trở về, em đừng quá lo lắng.”

Tất nhiên, điều chị ấy không dám nói là, khi em về trở về, tình trạng còn tệ hơn bây giờ rất nhiều, trông còn giống người tị nạn hơn, thím Tú đã khóc rất buồn, may mà Đình Đình không thấy.

Lận Đình sờ sờ bụng mình vẫn chưa thay đổi nhiều: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ chú ý.”

Hồ Tú gạt đầu an tâm: “Đến đây ăn cơm đi, mẹ để cho con một bát thịt ngon đây.”

Lận Đình lắc đầu: “Trước khi trời tối, con sẽ đến trạm y tế lấy ít nước sát trùng cho Hoắc Tiểu.”

Trong lúc sắp xếp chăn gối, cô đã nhận thấy trên tay và cánh tay chồng đầy vết thương lớn nhỏ, chân cũng vậy.

Thời này chưa có thuốc chống uốn ván, cô chỉ có thể đi tìm nước sát trùng mang về.

Làm nữ hộ sinh, Hồ Tú cũng hiểu chuyện này, vội nói: “Không cần, trước đó mẹ có một chai, luôn để trong nhà, khi nhóc Tiểu trở về, mẹ đã cho nó xử lý rồi.”

Nghe vậy, Lận Đình mới phần nào yên lòng.

Đến lúc này, cô mới có thời gian nhìn ngắm hai đứa trẻ, phát hiện cả hai có vẻ ủ rũ, liền mềm lòng nói: “Miêu Miêu và Quả Quả sao thế này?”

Trẻ con rất nhạy cảm, dù là bà hay mẹ, hôm nay đều khiến chúng cảm thấy bất an.

Thấy mẹ nhìn mình như mọi ngày, Miêu Miêu lập tức ôm chặt lấy chân mẹ nhưng không nói gì.

Quả Quả cũng ôm lấy chân bên kia, mới ngậy ngô hỏi: “Mẹ ơi, mẹ đừng giận, cười lên nào, hôm nay Quả Quả ngoan lắm.” Nói xong, còn dè dặt nhìn bà nội.

Trái tim Lận Đình tan chảy, từ từ quỳ xuống, ôm chặt hai đứa nhỏ vào lòng an ủi một lúc, rồi mới buông ra, mỗi bên hôn một

cái: “Xin lỗi các con, mẹ với bà không giận đâu, chỉ là thương bố các con vất vả, mẹ và bà quên mất Miêu Miêu và Quả Quả, mẹ xin lỗi các con nhé.”

Quả Quả dễ dãi, ưỡn ngực, hôn lại mẹ một cái, rồi cười tỏa nắng lộ hàm răng sữa: “Quả Quả tha thứ cho mẹ... à, cả bà nữa.”

Hồ Tú bật cười: “Bà cảm ơn con.”

Quả Quả rất khoan dung: “Không cần cảm ơn.”

Miêu Miêu có chút lo lắng hỏi: “Cô giáo không phải bảo bố đi làm anh hùng sao?”

Lận Đình xoa đầu con gái, dắt tay mỗi đứa một bên tiến về phía bàn ăn: “Ừm, bố đi làm anh hùng đấy.”

Miêu Miêu không hiểu, lẩm bẩm hỏi: “Làm anh hùng có khổ không?”

Trong phòng, nhớ đến chồng phải chịu khổ chịu sở, Lận Đình không kìm nổi sự chua xót, nói: “Phải đấy, làm anh hùng rất vất vả.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Sáng hôm sau, trời mới sáng tinh mơ.

Dù thường ngủ rất say, đến nỗi tiếng gọi cũng không thể đánh thức, nhưng cảm nhận được chút động đậy bên cạnh, cô lập tức mở mắt.

Hoắc Tiểu rời bàn tay đang đặt trên bụng dưới của vợ, an ủi nói: “Còn chưa đến năm giờ, ngủ tiếp đi.”

Thường thì Lận Đình sẽ lăn ra ngủ tiếp, nhưng lúc này cô lập tức ngồi dậy: “Bây giờ anh phải đi sao?”

Hoắc Tiểu vào tủ quần áo lấy một bộ đồng phục quân đội sạch sẽ khoác lên người: “Ăn sáng ở nhà ăn xong là đi ngay.”

“Còn nôi gà, uống canh xong hãy đi.”

“Không kịp nữa, còn phải đi họp với các chiến sĩ.”

“VẬY ĐỂ EM TIỀN ANH.”

“Không cần đâu, cứ ngủ tiếp đi.”

Lận Đình không đáp lại, nhưng kiên quyết đứng dậy.

Hoắc Tiểu đành phải cúi xuống, đặt dép vào chân vợ, rồi hỏi: “Sức khỏe thế nào?”

Chương 129: Chương 129

Lận Đình kéo dép đi vào, mặc thêm chiếc áo sơ mi dài tay, rồi mới quay lại giúp chồng cài nút: “Rất tốt, ăn ngon ngủ tốt lại không nôn, hơn nữa đã được ba tháng, thai nhi ổn định rồi, không có gì phải lo. Mẹ là chuyên gia mà, nên anh không cần phải lo lắng cho em đâu. Ngược lại, anh nên chú ý đến bản thân mình có được không?”

Hoắc Tiểu nhìn vợ, yết hầu trượt lên xuống, lúc lâu mới khàn giọng đáp: “Được!”

Thực ra, cả Lận Đình và Hoắc Tiểu đều biết, lời hứa này là không thể. Khi xảy ra sự cố cần cứu hộ, ai mà kịp quan tâm đến bản thân.

Nhưng để đối phương an tâm, một người chọn lựa đối trá, một người chọn tin tưởng.

Khi Hoắc Tiểu sửa soạn xong xuôi và chuẩn bị ra khỏi nhà, Lận Đình lại nhét thêm kẹo vào túi áo anh cho đến khi túi áo căng phồng: “Chia sẻ với các đồng đội của anh nhé.” Sau đó, cô vươn tay: “Om một cái.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu bật cười, cúi người ôm lấy vợ, lại nghiêng đầu hôn lên đỉnh đầu cô trước khi quay người bước đi thật nhanh.

Lận Đình đứng yên tại chỗ, theo dõi bóng dáng người đàn ông dần xa dần, cho đến khi không thể nhìn thấy nữa mới quay

người vào nhà và đóng cửa.

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ của mẹ chồng khẽ động.

Mẹ chồng cô có giấc ngủ rất nông, luôn lo lắng cho Hoắc Tiểu, có lẽ đã không ngủ yên giấc suốt đêm.

Nghĩ vậy, Lận Đình bước tới phòng bà.

Hệ thống nghỉ ngơi luân phiên của các chiến sĩ đã rất tốt trong việc giải tỏa tâm trạng của những người thân trong quân đội.

Lận Đình cũng là một trong số những người được an ủi.

Ít nhất, bây giờ cô không còn lo lắng mãi.

Nhờ vậy, cô mới có thể yên tâm suy nghĩ về chuyện chị cả ở lại Thiên Kinh.

Vì thế, sau khi tan lớp hôm đó, Lận Đình vội vã đến phòng liên lạc gọi điện cho anh hai.

Thật đáng tiếc, người tự xưng là đồng đội của Lận Vĩ ở đoàn văn công nói rằng anh ấy không có mặt ở đoàn, đi theo đoàn làm phim rồi.

Trước kết quả này, Lận Đình không mấy ngạc nhiên, vì thế cô nhờ người đó chuyển lời cho anh hai, khi nào trở về hãy gọi điện cho mình.

Ngày hôm sau, vào buổi sáng, cô nghe thấy loa phát thanh trong phòng liên lạc gọi tên mình, thông báo có điện thoại cho cô.

Thời điểm thật tình cờ, Lận Đình vừa kết thúc một tiết học đi ra khỏi lớp học, cô không chần chừ, ôm sách vở đi thẳng đến

phòng liên lạc.

Điều bất ngờ là, khi cô nghe máy, người ở đầu dây bên kia lại không phải là anh hai: “...Tiền Hải Đào?”

Tiền Hải Đào cười đáp lại từ đầu dây bên kia: “Phải, đúng là tôi đây, cậu vừa gọi anh hai à, đang chờ cuộc gọi từ anh ấy sao?”

Lận Đình có chút ngại ngùng: “Tôi tưởng là anh hai tôi đấy, à, hôm nay cậu tìm tôi có phải là để bàn chuyện cưới xin không?”

Tiền Hải Đào cười lớn, rõ ràng rất vui vẻ về người vợ sắp cưới chưa chính thức: “Yên tâm đi, đến lúc cưới tôi chắc chắn sẽ thông báo cho cậu, hôm nay tôi tìm cậu vì có chuyện khác.”

“Cậu cứ nói.” Sau vài lần tiếp xúc, Lận Đình đã nhận ra rằng người bạn cũ này rất đáng tin cậy, không gọi điện chỉ để tán gẫu, nên cô không ngạc nhiên.

Tiền Hải Đào nói: “Tôi nhớ cậu từng nói, cậu đang là giáo viên tiếng Anh cấp hai phải không?”

Dù hơi bối rối, Lận Đình vẫn trả lời: “Đúng vậy.”

Tiền Hải Đào hỏi tiếp: “Vậy trình độ tiếng Anh của cậu thế nào? Có thể dịch tài liệu chuyên ngành không?”

Trong thời đại này, cô dám công khai dạy tiếng Anh là nhờ gia đình cô có nguồn gốc tốt, không liên quan gì đến nước ngoài, hơn nữa cô dạy ở một đơn vị quân đội, nơi này có thể coi là thiên đường so với bên ngoài.

Nhưng bên ngoài thì không thể nói trước được, vì vậy Lận Đình đáp lại: “Cậu hãy nói cho tôi biết tình hình trước đã.”

Hóa ra, trận lũ lụt lần này, không ít xưởng và hơn hai mươi nghìn hộ gia đình cũng bị ngập nước, không chỉ hàng hóa thiệt

hại nặng nề, mà cả máy móc cũng bị ngập.

Những chiếc máy này một khi bị nước vào là hầu như đều hỏng hết.

Những thợ sửa chữa chỉ biết những kiến thức cơ bản, nhưng hiện tình thế khác, rõ ràng là cần phải sửa chữa lớn.

Hầu hết máy móc đều được mua từ nước ngoài với giá cắt cổ.

Cho dù là thợ sửa chữa hay ban lãnh đạo các xưởng, không ai dám tự tiện tháo máy ra nghiên cứu: "...Máy có kèm theo tài liệu sửa chữa, nhưng toàn bằng tiếng Anh, bây giờ nhiều lãnh đạo xưởng lớn đều đang đau đầu, muốn tìm người giỏi tiếng Anh giúp dịch."

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình hiểu ra: "Rồi họ tìm đến cậu?"

Tiền Hải Đào cười khổ: "Ông chú tôi là phó xưởng trưởng xưởng thép, biết tôi từng học đại học nên nghĩ rằng tôi giỏi tiếng Anh, nhưng tôi học tiếng Nga."

"Trong thành phố rộng lớn như Thiên Kinh, việc tìm ra vài người thông thạo tiếng Anh chẳng phải là khó, đúng không?"

"Không khó, nhưng... những người có căn cơ sáng sửa thì lại toàn học tiếng Nga."

Chỉ một câu mơ hồ, Lận Đình đã hiểu ý của người bạn cũ. Những người giỏi tiếng Anh vào lúc này hầu hết đều từng ra nước ngoài, những nhân tài ấy, hoặc là đang trong hoàn cảnh khó khăn, hoặc là né tránh không dám nhận việc.

Dẫu có một vài người sẵn lòng, bên nhà máy e rằng họ thà để máy hỏng cũng không dám tiếp xúc.

Nghĩ đến đây, Lận Đình cảm thấy nặng lòng, suy nghĩ một hồi mới thẳng thắn nói: “Tôi nghĩ mình có thể dịch được.”

Tiền Hải Đào mừng rỡ: “Thật ư? Tôi biết mà, cậu chắc chắn làm được, nếu cậu dịch được... khụ khụ... cậu biết kết quả mà.”

Lận Đình cười: “Tôi biết.” Nếu cô có thể dịch được, điều đó có nghĩa là hầu hết các nhà máy ở Thiên Kinh đều nợ cô một ân tình.

Dẫu không rõ ân tình đó lớn đến mức nào, nhưng cô vẫn cảm thấy hứng thú.

Thêm nữa, sau khi mua nhà, tiền tiết kiệm trong nhà cũng giảm đi trông thấy, nếu có thể nhận thêm việc ngoài thì càng tốt.

Tiền Hải Đào nói: “Vậy cậu suy nghĩ xem có nên nhận không.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Không phải rất gấp sao?”

Tiền Hải Đào: “Gấp thật đấy, nhưng đây là việc lớn, cậu phải tự suy nghĩ cho kỹ.”

Bạn cũ này thật sự rất tốt bụng, Lận Đình lại cười: “Được, tôi sẽ suy nghĩ, sẽ sớm trả lời cậu, dù có nhận hay không.”

“Vậy tôi đợi tin...”

Cúp điện thoại, trên đường đi đến trường, Lận Đình suy nghĩ về tính khả thi của việc này.

Cô thực sự rất hứng thú, nhưng lại sợ gặp rắc rối không đáng có.

Người duy nhất có thể bàn bạc là Hoắc Tiểu, còn mất vài ngày nữa mới trở về, khi ấy cơ hội có thể không còn thuộc về cô nữa...

Bỗng nhiên, Lận Đình nghĩ ra điều gì đó, bèn quay người, hướng thẳng đến doanh trại.

Hoắc Tiểu từng nói, lữ trưởng Vệ là một tiên bối cách mạng đáng kính trọng và đáng tin cậy.

Cô có thể đem chuyện này ra ánh sáng, dưới danh nghĩa nhờ sự giúp đỡ của các bà vợ quân nhân để đăng bài quảng cáo.

Chương 130: Chương 130

Nếu việc này thành công, đó sẽ là một tình huống cả hai bên cùng có lợi, cô vừa kiếm được tiền vừa kiếm được lòng người, đối với quân đội, hình ảnh cũng được cải thiện rất nhiều.

Nghĩ đến đây, bước chân Lận Đình đi về phía trại quân đội càng nhanh hơn vài phần.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mùa mưa của mùa hạ, trời cứ như khuôn mặt đứa trẻ, thay đổi không ngừng nghỉ.

Khi cảm nhận được những giọt mưa rơi trên đầu, Lận Đình lập tức thay đổi hướng đi, quay trở về trường học mà không chút chần chừ.

Nếu không, với khoảng cách từ trại quân đến trường, cô sợ rằng mình sẽ ướt như chuột lột.

Quả nhiên, dự đoán của Lận Đình không sai, cô vừa bước vào văn phòng, tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài đã trở thành màn mưa dày đặc, trông có vẻ còn sẽ to hơn nữa.

“Ủa, mưa ướt à? Đến đây lau đi, bây giờ cô không thể dùng thuốc, đừng để bị cảm lạnh... Trời ơi cái thời tiết này, mặt trời mới lên chưa được nửa tiếng, thật là phiền toái, bao giờ mới hết đây.” Cố Phương thấy bạn mình ướt, vừa thúc giục vừa than vãn.

Lận Đình đang lau người, nghe vậy nhú mày: “Cũng không biết mấy người Hoắc Tiểu giờ ra sao nữa...”

Cố Phương thở dài: “Chắc là vẫn đang mưa mà làm việc đây, Hoắc Tiểu nhà cô còn may, dù sao cũng trẻ, Vinh Hiền chồng tôi đã có tuổi rồi, sợ là không chịu nổi.”

“Tuổi tác gì... Rõ ràng mới ba mươi mấy tuổi thôi,” Lận Đình bĩu môi, lo lắng trong lòng lập tức tan biến.

Cô trải khăn lên tay vịn ghế: “Tôi qua phòng hiệu trưởng một chút.”

Cố Phương bất giác hỏi: “Làm gì thế?”

Lận Đình: “Xác nhận xong sẽ nói cho cô.”

Cố Phương gật đầu, rồi chợt như nhớ ra điều gì, nói nhỏ: “Hiệu trưởng Hoàng có thể sẽ gọi cô, bảo cô kiêm luôn giáo viên dạy nhạc, đừng đại mà đồng ý nhé.”

Nghe thấy điều này, Lận Đình bước chân chợt dừng lại, liếc mắt nhìn qua bàn làm việc của Lưu Văn Diễm.

Kể từ khi lệnh điều động của trại trưởng Tào được ban hành, người này chưa từng quay lại trường, nghe nói còn không xin phép nghỉ, khiến hiệu trưởng Hoàng rất tức giận, thậm chí đã đích thân đến nhà.

Có điều, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết, dù sao từ hôm đó hiệu trưởng Hoàng đã nói là phải chọn lại giáo viên dạy nhạc.

Lận Đình không muốn nhận lời mời làm giáo viên dạy nhạc, không phải vì sợ vất vả, dù sao ba lớp học mỗi tuần cũng chỉ có

ba tiết mà thôi.

Nhưng thực tế cô hát cũng chỉ tạm tạm, vừa đủ không lạc điệu mà thôi.

Về tài năng nghệ thuật, thời thơ ấu cô sinh ra ở nông thôn, ngoại trừ học sáo đứng và hội họa thủy mặc ở tiểu học, cô không biết gì khác.

Phải rồi, cô chỉ biết thổi một bản “Tiểu Yến Tử” bằng sáo, với trình độ đó thì thôi đừng làm hại người khác.

Hiệu trưởng Hoàng có một phòng làm việc riêng.

Có điều, nó không hề oai vệ, bàn ghế khá cũ kỹ, thậm chí không bằng đồ dùng của những giáo viên như cô.

Khi Lận Đình đến, ông đang cúi đầu chăm chú viết cái gì đó.

Thấy cô, ông liền đặt bút xuống: “Cô giáo Tiểu Lận có chuyện gì à?”

Lận Đình gật đầu: “Thầy hiệu trưởng, tôi có việc muốn hỏi thầy một chút.”

Cơn mưa làm dịu đi cái đầu nóng của cô, khiến cô tỉnh táo trở lại, mới nhận ra không nên trực tiếp nhờ lý trưởng giúp đỡ.

Dù sao cô cũng là giáo viên của trường, còn có hiệu trưởng Hoàng phía trên.

Hơn nữa, khi đã quyết định minh bạch, việc làm thêm phiên dịch cần phải có sự ủng hộ của lãnh đạo trực tiếp.

Dĩ nhiên, cô dám trực tiếp thông báo cũng bởi tin tưởng vào phẩm chất của hiệu trưởng Hoàng.

Quả nhiên, nghe xong mục đích của cô giáo Tiểu Lận, hiệu trưởng Hoàng vui vẻ nói: “Có gì đâu mà không được? Đây là chuyện tốt mà, tôi không phản đối. Những máy móc đó là tài sản quan trọng của quốc gia, có khả năng thì tất nhiên phải giúp đỡ, cô cứ yên tâm làm đi.”

Lận Đình cảm thấy xấu hổ, cô tự nhận thấy mình tuy cảm thấy tiếc cho những chiếc máy hỏng, nhưng nhiều hơn là vì phí phiên dịch và mối quan hệ.

Dẫu vậy, dù tự nhận thấy mình có chút ích kỷ, tiền bạc cần kiếm vẫn phải kiếm, chỉ là có lẽ cô đang tìm kiếm một phương án hoàn hảo hơn...

Nghĩ vậy, Lận Đình bắt đầu suy nghĩ thật nhanh, chỉ trong chốc lát, cô đã có ý tưởng: “Thầy hiệu trưởng, tôi nghĩ việc này còn có những khả năng khác.”

Sau đó, cô đã trình bày ý định đã đăng báo trước đó: “...Chúng ta vì đang làm những việc ý nghĩa, nên không sợ phải công khai dưới ánh mặt trời, điều này không chỉ có thể ngăn chặn những ý đồ xấu xa của một số người, mà còn có thể tuyên truyền mối quan hệ chặt chẽ giữa binh sĩ và tầng lớp công nhân, còn có...”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Còn có?” Hiệu trưởng Hoàng đang nghe say sưa với ánh mắt lấp lánh, nhìn cô giáo trẻ nói như đang khám phá ra một lục địa mới.

Lận Đình bị nhìn chăm chăm đến phần có chút ngại ngùng, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi đang nghĩ, chúng ta có thể phát triển lâu dài.”

Hiệu trưởng Hoàng rất thích thú: “Cô hãy nói rõ hơn đi.”

Mặc dù nói ra điều này, phần nào có chút tự hào về việc mình biết tiếng Anh, nhưng Lận Đình vẫn thẳng thắn:

“Tôi tin rằng không chỉ có khi sửa chữa máy móc mới cần đến tiếng Anh. Nếu lần này bản dịch của tôi thực sự có thể giúp giải quyết vấn đề, chúng ta đã đăng báo để loại bỏ những lo lắng cho phía đối tác, thì những hợp tác sau này chắc chắn sẽ không ít...”

“Trong khu nhà ở gia đình, có hơn một nửa các bà vợ của sĩ quan chưa có việc làm, trong số đó, nhiều gia đình còn rất khó khăn, tôi nghĩ, có thể sẽ giúp họ tìm được việc làm, dù chỉ một người cũng là tốt, dĩ nhiên, đây chỉ là ý kiến riêng của tôi.”

Không, ý kiến của cô không hề tầm thường hay nông cạn chút nào.

Lúc này, tâm trạng của hiệu trưởng Hoàng vừa an ủi lại phức tạp.

An ủi là vì cô giáo Tiểu Lận nghĩ đến quân đội, nghĩ đến những gia đình quân nhân có điều kiện khó khăn.

Phức tạp là vì điểm xuất phát của cô giáo Tiểu Lận... Với kinh nghiệm của mình, ông đương nhiên nhận ra, chuỗi sự kiện mà đối phương sắp xếp, tất cả đều nhằm mục đích làm giảm thiểu rủi ro cho việc dịch thuật của cô, vì có cả một trung đoàn phía sau hỗ trợ cô.

Nhưng cô cũng thực sự mang lại danh tiếng tốt cho quân đội, thậm chí không quên tranh thủ lợi ích cho gia đình quân nhân.

Ngay cả khi sau này chỉ giúp một hoặc hai gia đình quân nhân tìm được việc làm, với chuyện kiếm thêm từ việc dịch thuật của cô cũng không ai để ý đến.

Thật là... một mũi tên trúng ba đích.

Nghĩ về điều này, hiệu trưởng Hoàng lại nghĩ đến Hoắc Tiểu.

Đoàn trưởng trẻ tuổi này quả là người chiến thắng trong cuộc đời, không chỉ bản thân xuất sắc, người vợ Lận Đình của anh cũng đầy tài năng.

Hôm nay, nếu việc này mà tiến tới bước được đăng báo, khi Hoắc Tiểu tranh đấu cho vị trí lữ trưởng trong tương lai, chắc chắn sẽ rất có lợi.

“Hiệu trưởng?” Thấy vị lãnh đạo dường như đã mất tập trung, Lận Đình không nhịn được mà nhắc nhở một tiếng.

Chương 131: Chương 131

Hiệu trưởng Hoàng lấy lại tinh thần, đưa ra câu trả lời khẳng định: “Đợi mưa nhỏ lại, tôi sẽ cùng cô đi một chuyến đến doanh trại.”

Mưa đến nhanh như vậy, đi cũng vội vàng không kém.

Khoảng một giờ sau, Lận Đình và hiệu trưởng Hoàng đã xuất hiện tại văn phòng của lữ trưởng Vệ.

Trong cơn lũ lụt thiên tai, lữ trưởng Vệ chỉ huy điều động ở hậu phương cũng không hề nhàn rỗi, suốt nửa tháng trời, người ông ấy đã gầy đi trông thấy.

Có điều, ánh mắt của ông ấy vẫn rất tinh anh, thậm chí không hề kiêu căng, còn tự tay rót trà cho hai người.

Biết rằng thời gian của lữ trưởng eo hẹp, cộng thêm hiệu trưởng Hoàng không phải là người thích nói chuyện phiếm, họ liền đi thẳng vào vấn đề.

Lữ trưởng Vệ quả nhiên rất quan tâm đến việc này, sau khi hiệu trưởng Hoàng nói xong, ông ấy còn kỹ lưỡng hỏi thêm Lận Đình, cuối cùng nói: “Sư trưởng ban ngày không có ở đây, đi đến vùng thiên tai rồi, lát nữa tôi cũng phải qua đó một chuyến, bảy giờ tối nay, hai người lại đến một lần nữa.”

Thật là... quyết đoán!

Lận Đình biết ơn: “Cảm ơn lữ trưởng.”

Lữ trưởng Vệ vẫy tay: “Không cần cảm ơn tôi, nếu xử lý đúng mực, đó là việc tốt cho mọi người, tôi phải cảm ơn cô mới đúng.” Cuối cùng còn cảm thán: “Các bạn trẻ thật sự nhanh nhẹn, đồng chí Tiểu Lận rất thích hợp làm công tác chính trị.”

Lời này Lận Đình không dám nhận, vội vàng khiêm tốn vài câu, khi rời đi lại một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn.

Cô thực sự cảm kích lữ trưởng, không nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc này, thực ra nên báo cáo với chính ủy Lưu mới phải.

Nhưng Lận Đình thực sự không thích chính ủy Lưu, lo lắng việc làm không thành mà lại bị hãm hại.

Hiện nay, lữ trưởng Vệ đã sẵn sàng tiếp nhận, với cô, việc này tuyệt vời không gì bằng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trước khi tan làm, Lận Đình lại chạy đến phòng liên lạc một lần nữa.

Nhưng lần này, cô nhận cuộc gọi từ anh hai.

Thời gian đàm thoại có hạn, Lận Đình liền nói chuyện thẳng thắn.

Vừa mới mở đầu câu chuyện, cô đã bị anh hai bên kia đường dây làm giật mình: “...Em cũng đang tìm việc cho chị cả à?”

Lận Vĩ bất đắc dĩ: “Ừm, chị cả và ba đứa trẻ, dù từ khía cạnh nào nhìn vào, ở lại Thiên Kinh cũng thích hợp hơn, nhưng trừ những ngày đầu mới đến, gần đây hầu như ngày nào cũng mưa, thực sự không có thời gian để đi tìm việc.”

Quan điểm của ba anh em họ thật sự là giống nhau, Lận Đình trong lòng vui mừng: “Bên em có thể có chút cơ hội, nhưng vẫn chưa chắc chắn, phải mất vài ngày nữa, anh hai khi nào có thể nghỉ? Chúng ta gặp mặt nói chuyện nhé?”

Dù là chuẩn bị mua nhà cho chị cả, hay là căn nhà gia đình đã mua, hoặc là chuyện phiên dịch, tất cả đều không kịp thảo luận kỹ trong cuộc gọi.

Lận Vĩ cười: “Đình Đình nhà ta cũng thật là giỏi... Gần đây binh sĩ tất bật với công tác chống lũ, theo thông lệ, đoàn văn công sẽ có chương trình an ủi, lúc đó anh sẽ đi cùng, trong nửa tháng tới, chắc chắn có thể gặp mặt.”

Ánh mắt Lận Đình sáng lên: “Anh hai sẽ biểu diễn tiết mục gì?”

Lận Vĩ: “Tùy theo cách sắp xếp chương trình, nếu có vở kịch, anh chắc chắn sẽ được phân vai nói một hai câu thoại.”

Điều đó cũng rất tuyệt, dù rằng anh hai chỉ mới chính thức nhập ngũ được một tháng.

Anh hai được tuyển thẳng, chưa có nền tảng gì, nói lời không hay, hoàn toàn là nhờ vào khuôn mặt đẹp trai mà vào, không tránh khỏi sự ganh đua của những người có thực tài.

Giờ có thể nhanh chóng đứng vững như vậy, ngoài sự nỗ lực to lớn, e rằng còn bởi anh ấy thực sự có tài năng.

Nghĩ tới đây, Lận Đình muốn hỏi thêm vài câu, chẳng hạn như ăn uống có tốt không, ở có quen không, mối quan hệ với đồng nghiệp ra sao.

Nhưng thời gian có hạn, hai người lại nói thêm vài câu, rồi bị nhân viên liên lạc giục phải cúp máy.

Mặc dù có rất nhiều điều chưa kịp nói, nhưng tâm trạng Lận Đình vẫn không thể kìm nén mà bay bổng lên.

Mọi người đều đang nỗ lực hướng tới những điều tốt đẹp, thật là tuyệt...

“...Phải không? Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Tôi nói mà, xấu xí nhưng lại mơ mộng đẹp đẽ, chẳng lẽ Lưu Văn Diễm không soi gương sao? Sao cô ta lại có thể liên tục làm phiền đến trại trưởng Tào như thế?”

“Điều quan trọng là trại trưởng Tào cũng chẳng thèm để ý đến cô ta, cô ta đúng là dạng người chiếm chỗ mà không làm việc gì cả, thật khiến người ta tức giận.”

“Bây giờ thì tốt rồi, chuyện đã đến nước này, trại trưởng Tào sắp được điều đi nơi khác, tôi thật sự rất tiếc, vốn dĩ còn định giới thiệu cháu gái lớn nhà mình cho trại trưởng Tào.”

“Ai mà không biết trại trưởng Tào có điều kiện tốt chứ? Ai bảo người ta có người cha tốt chứ, ai dám tranh giành?”

“Ôi! Phi Yến, câu nói này của cô có vẻ không đúng lắm nhỉ? Tôi thấy gần đây cô thân thiết với cô con gái lớn nhà chính ủy Lưu lắm đấy, cô nói vậy có phải không hợp lý lắm không?”

Đinh Phi Yến lau nước mắt: “Ai bảo chồng tôi chỉ là phó tham mưu trưởng, không có năng lực. Người ta tự đến tìm tôi, tôi làm sao dám không đáp lại?”

Mọi người không ai tin điều đó, nhưng dù sao mọi người đều là hàng xóm, không cần thiết phải vạch mặt nhau vì chuyện nhỏ nhặt này.

Còn Lận Đình, sau bữa tối, đã tính toán thời gian thích hợp, cùng mẹ chồng đi tới khu vực quân sự. Đúng vào lúc khu nhà ở quân đội vắng người nhất, cô nghe thấy cuộc trò chuyện của vài bà vợ sĩ quan.

Cô và mẹ chồng liếc nhau, cả hai đều thấy sự ngán ngẩm trong mắt đối phương.

Khác với Lận Đình, ít khi tham gia các hoạt động ở khu nhà ở, Hồ Tú lại được yêu mến khắp nơi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Bà lập tức nhận ra mấy người đang nói chuyện, lén lút tiến lại gần con dâu để chia sẻ tên của vài người.

Lận Đình giật giật khóe miệng vì giọng nói hào hứng của mẹ chồng.

Có điều, cô không muốn dính líu vào những chuyện này, nên đã kéo mẹ chồng mang theo vẻ mặt tiếc nuối rõ ràng muốn nghe thêm, đi tiếp.

Nhưng, cô cũng biết đôi chút về chuyện Đình Phi Yến gần đây tích cực bám váy Lưu Văn Diễm và chị dâu Văn Tuệ.

Thật ra, cô không quá ghét hành vi này, dù sao mọi người cũng chỉ là để tồn tại mà thôi.

Lưu Văn Diễm và chị dâu Văn Tuệ thực sự không phải là những người dễ chơi. Vì không muốn chồng chuyển ngành, Đình Phi Yến đã chủ động xum xoe, gần như đã dâng trọn lòng tự trọng của mình cho người kia dẫm đạp. Đây không phải là điều người thường có thể làm được, ít nhất bản thân cô biết mình không thể.

Nhưng người ta nói một đằng, hành xử một nẻo, cách ăn nói thật khó coi.

Song, nói lại thì, cả hai bên đều không phải dạng vừa, không ai đáng để thương cảm.

Lận Đình đang nhếch mép trong lòng thì bỗng nhiên, trong bóng tối, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc: “Hiệu trưởng Hoàng!”

Hiệu trưởng Hoàng đi từ ký túc xá độc thân tới, nghe thấy tiếng gọi, liền chiếu đèn pin xuống mặt đất phía này.

Chương 132: Chương 132

Sau đó, hai bên gặp mặt rồi cùng nhau đi tới văn phòng của lữ trưởng.

Lữ trưởng Vệ vừa trở về, người đầy bùn lầy.

Ông ấy không quan tâm đến hình tượng, thấy ba người tới, vừa mời họ ngồi, vừa nhanh chóng ăn hết cục bánh ngô trong tay.

Chờ uống xong nửa bình trà, cái bụng không còn réo nữa, ông ấy bắt đầu trò chuyện với mọi người.

Lận Đình và Hồ Tú cảm thấy hơi buồn khi thấy lữ trưởng Vệ không coi trọng vẻ bề ngoài như vậy, cái này... làm sao giống một lữ trưởng, ăn uống còn không bằng họ.

Hướng chi bộ quân phục bản đến mức gần như không nhận ra được, có lẽ chiều nay đến khu vực thảm họa không ít lần tự mình vào cuộc.

Nghĩ lại cảnh chồng/ con trai vẫn đang giúp đỡ người dân, hai người càng thêm đau lòng.

“Sao không về nhà ăn cơm? Dù bận đến mấy cũng phải quan tâm đến sức khỏe.” Hiệu trưởng Hoàng và lữ trưởng Vệ cũng là bạn lâu năm, thấy ông ấy ăn uống sơ sài như vậy, biết là do thiếu thời gian, nhưng vẫn không nhịn được mà phải nhắc nhở một vài câu, vì dù sao họ cũng có chút bệnh dạ dày.

Lữ trưởng Vệ không mấy để tâm, xua tay: “Có gì đâu, từ trước tới nay tôi cũng từng ăn cỏ rồi.”

Nói xong, ông ấy rõ ràng không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện nhỏ nhặt, nhìn các vị khách, thẳng thắn nói: “Chuyện này đã được giải quyết ổn thỏa, không cần ông và cô giáo của ông phải liên lạc với nhà máy. Sư trưởng đã nói chuyện với vài nhà máy lớn trong thành phố, cô sẽ được cử đi dưới danh nghĩa quân đội, không có ý kiến gì chứ? Tất nhiên, lợi ích từ công việc phiên dịch hoàn toàn thuộc về cô.”

Lận Đình không giấu nổi niềm vui sướng trong lòng, cảm giác như đang hạnh phúc tột độ, mọi chuyện còn tốt hơn nhiều so với những gì cô từng tưởng tượng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Được cử đại diện cho sư đoàn đến nhà máy, người ta chắc chắn sẽ đối đãi cô một cách trọng thị, nếu không phải sùng bái thì ít nhất cũng rất lịch sự.

Điều quan trọng nhất là, nếu sau này có ai chỉ trích, cô cũng có sư đoàn chống lưng. Rốt cuộc, cô được phái đi, không phải tự nguyện xin đi – sự khác biệt ở đây là rất lớn.

Càng nghĩ càng thấy phấn khích, Lận Đình vội hỏi: “Vậy tôi nên đi vào lúc nào?”

Cô đã không còn kiên nhẫn nữa, lo sợ rằng nếu chậm trễ sẽ bị người khác giành mất cơ hội, cô có thể sẽ rơi nước mắt.

Lữ trưởng Vệ cười nói: “Sáng sớm mai đi, lúc đó quân đội sẽ lái xe đưa cô, à, mà không chỉ có mình cô đâu, phía Thiên Kinh có tờ báo sẽ cử phóng viên đi theo suốt quá trình, bộ phận tuyên

truyền của sư đoàn cũng sẽ có đồng chí đi cùng. Đồng chí Tiểu Lận, cô không có vấn đề gì chứ?”

“Cũng không có vấn đề gì!” Dù tốc độ này có hơi bất ngờ đối với Lận Đình, nhưng cơ hội đã đến tận miệng, cô làm sao có thể từ chối?

Lữ trưởng Vệ thích thú với những người trẻ tuổi có ý chí kiên định như vậy, ông ấy rộng rãi tặng thêm cho cô một niềm vui nho nhỏ: “Khi cô trở về từ nhà máy, phóng viên còn ghé qua khu vực bị thiên tai để chụp ảnh và phỏng vấn, cô có thể mang theo vài món ăn cho Tiểu Hoắc.”

Lận Đình cảm thấy lo lắng: “Ảnh hưởng có thể không tốt lắm nhỉ?”

Lữ trưởng Vệ lắc đầu: “Không có gì xấu cả, người dân địa phương cũng thường xuyên mang thức ăn cho các chiến sĩ, không thiếu một người là cô, chỉ đừng lưu lại quá lâu là được.”

Lận Đình vui mừng khôn xiết: “Cảm ơn lữ trưởng!”

Bởi cô sẽ có dịp gặp Hoắc Tiểu.

Mẹ chồng và nàng dâu về nhà liền bắt đầu lục lọi từng góc ngách.

Nếu thật sự phải mang theo thực phẩm, họ không thể chỉ mang cho một mình Hoắc Tiểu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng mang cho cả trung đoàn thì lại càng không khả thi.

Trong lúc hai mẹ con đang đau đầu không biết chuẩn bị gì, Lận Tương gợi ý: “Hay là mang bánh rán nhĩ, món đó không to nhưng lại nhiều dầu mỡ, mỗi chiến sĩ cũng có thể nhận được

một hoặc hai chiếc, không đủ no nhưng để vị ngọt trong miệng thì được.”

Thật sự là một ý kiến hay, chỉ tiếc là hơi tốn dầu một chút.

Trong bầu không khí tung bừng của tiếng cười và mùi thơm nồng nàn của món quà tặng, dân làng không ngừng tất bật chuẩn bị, đồng lòng hỗ trợ những chiến sĩ đang ngày đêm canh gác trên tuyến đầu. Dù phải tiêu hao không ít dầu ăn, nhưng ai nấy đều cho rằng đó là điều nên làm.

Và để mỗi người lính có thể nhận được nhiều phần hơn, những bà nội trợ trong làng không chỉ dùng hết lượng dầu mè trong nhà, mà còn đi vay mượn thêm từ vài gia đình láng giềng thân quen. Mùi thơm của những chiếc bánh rán lan tỏa khắp không gian, kéo dài tới tận nửa đêm mới dần tắt.

Lận Đình chỉ kịp giúp đỡ được hai tiếng đồng hồ thì đã bị mẹ chồng và chị cả đồng lòng đuổi về phòng nghỉ ngơi. Lý do chính là cô đang mang thai và không nên thức khuya.

Hơn nữa, ngày mai cô cần đến nhà máy để làm công việc phiên dịch, có thể còn phải lên báo cáo, một việc vô cùng quan trọng để tỏa sáng danh tiếng gia đình.

Vậy nên, việc có một giấc ngủ trọn vẹn là điều tất yếu để Lận Đình có thể xuất hiện trong tâm trạng tốt nhất.

Ngủ trong mùi thơm của bánh rán và tràn đầy niềm háo hức cho ngày mai, Lận Đình lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lúc 7 giờ, cô xin phép nghỉ dạy, chuẩn bị sẵn sàng với hai gói bánh rán to tướng, lên chiếc xe Jeep do bộ phận của trường sắp xếp.

Mọi người xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, dù không khỏi xót xa vì những chiếc bánh rán ấy rất nặng.

Ký giả đến từ bộ phận tuyên truyền của trường là một cô gái trẻ trung xinh đẹp tên là Ninh Du, cô ấy đã để ý thấy Lận Đình là phụ nữ mang thai, liền nhường ghế phụ cho cô. Cô ấy còn nghiêm cấm người lính mang máy quay và tài xế hút thuốc trong xe.

“Cảm ơn, đồng chí Ninh,” Lận Đình nói, dù có chút ngại ngùng nhưng không từ chối lời nhường chỗ bởi đường đi thật sự quá gập ghềnh.

Có vẻ như Ninh Du là người khá kín đáo, khi nghe lời cảm ơn, cô ấy chỉ gật đầu rồi lại mải mê với việc ghi chép vào quyển sổ của mình.

Lận Đình quay nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trí bà lúc này đầy ắp niềm vui về việc kiếm thêm thu nhập và mong ngóng gặp lại chồng. Nhưng ô không hề biết rằng, chỉ một giờ sau khi mình rời đi, một tiếng thét chói tai vang lên trong khu nhà ở gia đình:

“Cứu với! Có người không! Lưu Văn Diễm bị Đình Phi Yến đẩy xuống giếng rồi!”

Khu nhà ở gia đình có tổng cộng hai giếng nước.

Khu nhà cấp bốn có một giếng nước ép, ngay trước cửa nhà Lận Đình và Đường Vấn Lan.

Còn bên khu nhà tập thể là một cái giếng cổ, loại giếng tròn, người ta thả xô xuống kéo nước lên.

Mỗi sáng, các gia đình sĩ quan ở khu nhà tập thể đều qua đó gánh nước.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Điều bất ngờ duy nhất là Lưu Văn Diễm đã trốn trong nhà vài ngày, cũng đến đây.

Chương 133: Chương 133

Cô ta từng làm loại công việc này bao giờ đâu? Trước giờ luôn có vệ sĩ của cha cô ta làm thay.

Nhưng bỗng dưng cha nói phải hòa nhập với quần chúng, cần phải thay đổi cách nhìn của mọi người về cô ta.

Trái tim Lưu Văn Diễm càng thêm khó chịu, không những xấu hổ, từ khi nào cô ta quan tâm đến cái nhìn của người khác?

Nhưng “cánh tay không xoay nổi chân”, cô ta sợ cha mình, cuối cùng vẫn cắn răng đến.

Và rồi, cô ta nghe thấy Đinh Phi Yến, người phụ nữ thường hay nịnh nọt mình, đang nói xấu mình với một vài người khác, còn chửi cô ta xấu, chê bai cô ta như con cóc muốn ăn thịt thiên nga...

Vậy là Lưu Văn Diễm đã không hứng thú từ đầu, bỗng nhiên nổi giận không thể kiềm chế, vút xô nước, nhặt đòn gánh lao đến đánh người không thương tiếc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đinh Phi Yến vốn không kịp nhìn thấy ai đang đánh mình, theo bản năng dùng tay để chắn.

Sau đó, trong lúc giằng co chiếc gậy, Lưu Văn Diễm không quen làm việc đồng áng, lại hơi mập mạp, bị đẩy ngã, trượt chân ngã ngược vào trong giếng.

Ngay lập tức, tiếng la hét hoảng sợ vang lên: “Có người không! Cứu mạng! Lưu Văn Diễm bị Đinh Phi Yến đẩy xuống giếng rồi!”

May mắn thay, lúc đó vẫn còn sớm, một số sĩ quan đang ở nhà nghe thấy tiếng động liền vội vã chạy ra ngoài, buộc dây vào eo và nhảy ào xuống giếng, kéo Lưu Văn Diễm đã tạm thời ngừng thở lên.

Thật may mắn, một trong những người xuống cứu là một y tá của trạm y tế, đã học các phương pháp sơ cứu cơ bản.

Sau một hồi ép n.g.ực và vỗ lưng, cô ta đã được cứu sống.

Vào lúc đó, Đinh Phi Yến vừa nhận ra mình đã làm gì, ngồi bệt xuống đất, run rẩy vì sợ hãi.

Cô ta là người thường xuyên rơi lệ, lúc này lại không khóc, mà một mực kêu oan: “Không phải tôi... Tôi không làm... Là cô ta bất ngờ lao vào đánh tôi, rồi tự trượt chân ngã xuống... Phải, đúng vậy, cô ta béo như vậy, tôi gầy thế này, làm sao đẩy nổi cô ta? Tôi không có... Tôi bị oan...”

Phải nói rằng Lưu Văn Diễm cũng là người không phải dạng vừa, dù suýt gặp Diễm Vương nhưng không hề hấn gì.

Nhưng cô ta không chịu ngồi yên, vừa có thể cử động đã lao tới, đè Đinh Phi Yến xuống đánh túi bụi.

Không những đánh, Lưu Văn Diễm còn chửi rất tục tĩu.

Cảnh tượng này khiến các quân nhân lúc đầu còn có chút thông cảm với cô ta đã nhúu mày.

Một số người có lòng tốt, thấy Đinh Phi Yến bị đánh kêu âm lên, liền muốn tiến lên can ngăn, nhưng sợ bị liên lụy, chỉ đành đứng

bên cạnh hô: “Đừng đánh nữa!”

Còn các sĩ quan thì càng không dám can thiệp, dù sao cũng toàn là nữ đồng chí.

Nhất là Lưu Văn Diễm, con gái nhà chính ủy lữ đoàn, lại có tiếng là hung dữ.

Cuối cùng, khi nhận được thông báo, tưởng có người chết, chính ủy Lưu và lữ trưởng Vệ vội vàng tới nơi, chỉ thấy hai người trước mắt từ việc đánh nhau một chiều đã trở thành ẩu đả lẫn nhau.

Bị cào nát mặt, tự thấy mất mặt, Đinh Phi Yến không phải là đất sét để người khác nắn bóp, không thể nhịn được, cơn giận bùng lên, cô ta cũng cào trả lại.

Lúc này, chính ủy Lưu đã không còn cười nổi, ông ta luôn biết con gái cả của mình vô dụng, nhưng không ngờ vô dụng đến thế, chỉ đường tốt cũng không đi được.

Nhất là lúc này, như một bà điên, lại còn đánh nhau với vợ của một phó tham mưu trưởng cấp tiểu đoàn thành một đồng lõa xộn.

Quần áo tả tơi, cái bụng đen nhẻm lộ ra ngoài, thật là... thật là phản cảm.

Chính ủy Lưu cảm thấy mất mặt nên không cho vệ sĩ can thiệp, tự mình tiến lên, đá mạnh vào hai người.

Không ngờ, hai người đã bị đánh đến mê muội, vô thức quay đầu lại cào một cái.

“Á...” Chính ủy Lưu hoàn toàn không ngờ mình lại bị cào, bèn đưa tay sờ lên má... m.á.u đã chảy.

Ông ta tức giận đến mức bật cười, nhìn hai người bị lực lượng an ninh nhanh chóng khống chế, rồi lại liếc mắt nhìn đám đông xung quanh, cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ: “Tôi thấy các người ăn no rồi hơi, trong khi bộ đội ngoài kia vất vả c.h.ết đi sống lại, các người còn rảnh rang đánh nhau, giam hết vào cho tôi, viết kiểm điểm!”

Nhân viên an ninh giật mình một chút, xác nhận chính ủy đang nói nghiêm túc, mới tiến lên dắt hai người có biểu hiện hoảng loạn đi.

Khi mọi người đã đi xa, chính ủy Lưu lại lấy lại vẻ mặt tươi cười thường ngày, an ủi mấy câu với các bà vợ quân nhân rồi quay người bỏ đi.

Người cùng rời đi còn có lũ trưởng Vệ, tuy không nói gì nhưng vẻ mặt ông ấy lại rất khó coi.

“Lão Vệ, việc này cứ để tôi xử lý, ông đi làm việc đi.”

“Ông định xử lý thế nào?” Thực ra việc này nên do vợ ông ấy, Bàn Lệ Hoa, kiêm nhiệm chức vụ chủ tịch hội Phụ nữ, tiếp nhận mới phải, vì dù sao các bà vợ quân nhân cũng không phải là quân nhân.

Thời buổi đã khác, vì chưa rõ phía sau Tào Văn Trạch là ai, chính ủy Lưu quyết định tạm thời giữ thái độ khiêm tốn, vì vậy... “Sau khi giam cầm xong, viết xong thư xin lỗi kiểm điểm, tôi sẽ gửi Lưu Văn Diễm về quê làm ruộng, còn chị dâu kia, tôi sẽ chờ làm rõ nguyên nhân hai người đánh nhau rồi mới quyết định.”

Nghe xong, lũ trưởng Vệ nhìn chính ủy Lưu với ánh mắt phức tạp, sau đó không nói gì, chỉ gật đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Ông ấy thực sự không muốn dính líu đến bất cứ chuyện gì của lão Lưu nữa.

Thấy vậy, chính ủy Lưu sờ lên vết thương đau rát trên má, nụ cười trên mặt dần thu lại.

Không biết có phải là ảo giác hay không, ông ta luôn cảm thấy gần đây lão Vệ có vẻ như cố tình tránh xa mình.

Còn Lận Đình không ở khu nhà ở gia đình thì hoàn toàn không biết đến màn kịch lớn này.

Sau hơn hai giờ đi xe, cô đến trước tòa nhà bách hóa đã đón Tiền Hải Đào.

Mặc dù lý trưởng Vệ đã nói, muốn cử cô đến nhà máy dưới danh nghĩa là phái viên của quân đội, nhưng Lận Đình không thể phủ nhận rằng việc này không thể thiếu sự giúp đỡ của bạn học.

Vì vậy, cô vẫn giành được cơ hội cho Tiền Hải Đào được đi cùng.

Tiền Hải Đào vẫn đang chờ điện thoại của bạn cũ, mãi đến khi lên xe, khởi hành đến nhà máy đầu tiên mới lấy lại tinh thần.

Đặc biệt là khi nghe nói hai người đi cùng lại là phóng viên, anh ta càng bối rối không biết phải mở lời sao, sợ rằng lỡ miệng nói ra điều gì không phải.

Nhưng Lận Đình không mấy để tâm, cô đã thẳng thắn kể lại sự việc từ đầu đến cuối.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tiền Hải Đào không ngờ rằng mình chỉ muốn tìm kiếm một khoản thu nhập phụ cho bạn cũ, đồng thời giúp chú giải quyết khó khăn trước mắt, lại vô tình cũng mang lại lợi ích cho bản thân.

Anh ta biết rằng, được biết các nhà máy trưởng, đối với một phó quản lý bộ phận bán hàng của toà nhà bách hóa như anh ta, lại càng có nhiều lợi ích.

Chương 134: Chương 134

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiền Hải Đào vừa cảm động, lại cảm thấy không yên, anh ta liếc nhìn người phóng viên cúi đầu viết viết vẽ vẽ, cuối cùng không nhịn được, thầm hỏi: “Nói những điều này có sao không?”

Lận Đình cười đáp: “Có thể có chuyện gì chứ? Dù sao thì đây cũng là mối quan hệ mà cậu giúp bọn tôi kết nối mà phải không?”

Tiền Hải Đào gãi đầu, có chút xấu hổ: “Thật ra thì không cần phải kéo tôi vào chuyện này.”

Làm sao có thể không kéo cậu vào? Lận Đình không phải loại người độc chiếm lợi ích.

Có điều, cũng không cần phải dây dưa mãi về chuyện này, cô liền đổi chủ đề: “Chúng ta trước tiên ghé nhà máy thép của chú cậu, cậu kể cho tôi nghe về tình hình ở đó đi?”

Nghe vậy, Tiền Hải Đào lập tức bị phân tâm.

Là người bản xứ của Thiên Kinh, lại thêm công việc, anh ta không những hiểu biết về nhà máy thép, mà còn am tường các nhà máy lớn nhỏ khác trong thành phố, liền bắt đầu giới thiệu ngay.

Không chỉ Lận Đình lắng nghe chăm chú, ngay cả Ninh Du luôn im lặng, cũng lắng nghe một cách cẩn thận.

Chớp mắt đã hai mươi phút trôi qua...

Không biết là vì không muốn làm mất mặt đoàn quân đội hay do các máy móc trong nhà máy quá cần thiết không thể chờ đợi, sự xuất hiện của mấy người Lận Đình được coi trọng hơn cô nghĩ.

Chiếc jeep mới tiến lại gần cổng lớn, cổng đã được một người đàn ông trung niên mở ra từ xa.

Người này từ phòng gác chạy nhỏ tới, chào đón với thái độ nhiệt tình.

Vừa mới bắt đầu lời chào, ông ấy đã bị một tiếng “Chú ơi” gián đoạn.

Nhìn thấy cháu trai mình từ chiếc jeep quân sự nhảy xuống, phó xưởng trưởng Tôn Tôn Thành giật mình một chút rồi hỏi: “Sao cháu lại đến đây?”

Tiền Hải Đào liếc nhìn người bạn cũ từ trên xe bước xuống, cười và giới thiệu: “Chú ơi, đây là bạn đại học của cháu, cũng là phiên dịch tiếng Anh do quân đội cử đến lần này.”

Lận Đình cũng tươi cười chào hỏi: “Phó xưởng trưởng Tôn, cháu tên là Lận Đình, nếu chú không phiền, hãy gọi cháu là Tiểu Lận, nhờ có sự giúp đỡ của Tiền Hải Đào, chúng tôi mới biết nhà máy của chú cần sự giúp đỡ.”

Nghe vậy, một người lão luyện như phó trưởng xưởng Tôn lập tức nhận ra lợi ích của chuyện này đối với cháu mình, ánh mắt đầy ý cười trở nên chân thành hơn một chút: “Nếu đã là bạn của Hải Đào, Tiểu Lận đừng ngại, cứ gọi chú là chú Tôn... Cháu không biết đâu, vì mấy tổ tông kia, những ngày qua không ai trong nhà máy bọn chú ngủ ngon giấc cả.”

Dù tự tin vào năng lực của mình, Lận Đình chưa thấy sở tay hướng dẫn sửa chữa nên cũng không nói quá: “Chú Tôn yên tâm, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Thực tế Tôn Thành cũng không dám kỳ vọng quá nhiều, nhưng vì có mối quan hệ với cháu trai, thái độ của ông ấy vẫn rất thân thiện, sau khi trò chuyện vài câu với các phóng viên, ông ấy dẫn mọi người thẳng đến xưởng.

Xưởng trưởng Phương của nhà máy thép là một sĩ quan chuyển ngành.

Ban đầu chỉ là một giám đốc, phụ trách hậu cần, nhưng ông ấy là người thực tế.

Không thể ngồi yên, ông y luôn ham học hỏi, chỉ trong vài năm, ông ấy đã đi khắp mọi quy trình trong nhà máy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Có thể nói, bây giờ không có xưởng nào mà ông ấy không thể nắm bắt nhanh chóng.

Dù cho sau này đã leo lên được vị trí xưởng trưởng, ông ấy vẫn thường xuống xưởng để làm việc. Theo lời của xưởng trưởng Phòng, chỉ khi am hiểu từng công đoạn, từng sản phẩm, ông ấy mới có thể quản lý tốt hơn. Thực tế cũng chứng minh điều này, suốt mười mấy năm qua, không biết bao nhiêu lần, quan điểm của ông ấy đã được chứng minh là đúng.

Nhưng lần này, trận lụt xảy ra bất ngờ lớn hơn dự kiến, lại còn ập đến vào đêm khuya, những cỗ máy khổng lồ nặng nề không kịp được di dời.

Lúc này, xưởng trưởng Phòng chỉ tốt nghiệp trung học, nhìn quyển sách sửa chữa đầy chữ cái kỳ lạ, lần đầu tiên cảm thấy khó chịu với trình độ học vấn của mình.

Dẫu biết rằng học tiếng Anh bây giờ cũng đã muộn, ông ấy chỉ còn cách tìm người đến cứu trợ.

Cuối cùng khi người được mong chờ đã đến, ông ấy đợi chờ với đôi mắt đỏ hoe. Lận Đình đang nhanh chóng lật giở tài liệu sửa chữa. Điều này làm cô bất ngờ, bởi cô nghĩ rằng tài liệu chỉ dày vài chục trang, nhưng thực tế lại là một cuốn sách dày cộm.

“Thế nào? Cô Lận, cô có hiểu không?” Xưởng trưởng Phòng, với khóe miệng đầy bọt nước, thấy cô chỉ lật giở mà không nói gì, liền không khỏi cảm thấy thất vọng.

Lận Đình gật đầu: “Được, các chú muốn cháu dịch phần nào trước?”

Nghe vậy, thợ sửa chữa chính lập tức đẩy xưởng trưởng ra, sốt ruột vô cùng: “Cô Lận, xem phần động cơ đi, động cơ bị nước vào rất có thể hỏng cách điện, hoặc là dây dẫn điện bị chập, không thì sao có thể không khởi động được. Cô cái gì ấy nhỉ?”

Tiền Hải Đào nhắc nhở: “Dịch thuật.”

“Đúng đúng, cô Lận, cô dịch xem, cụ thể động cơ này làm thế nào để tháo ra, có cần tháo quạt không, nếu không cần, có phải chỉ cần lấy ra từ phía không giãn không?”

Dù không rành về sửa chữa, Lận Đình theo mục lục nhanh chóng tìm đến trang viết về động cơ.

Cô mới phát hiện, chỉ riêng phần về động cơ đã chiếm mười mấy trang giấy.

Vậy là cô nhìn xưởng trưởng: “Ở đây có bàn ghế không? Có mười mấy trang, cháu sẽ viết bằng tiếng Trung cho.”

“Được, được, ngay bên cạnh có một văn phòng, đồng chí Tiểu Lận, hãy theo tôi đến đây, lão Tôn, đi pha trà cho các đồng chí, à, nhớ mang lên một ít bánh quy và trái cây nữa...” Xưởng trưởng không giấu nổi sự phấn khởi đến mức muốn rơi nước mắt, vừa dẫn người vào văn phòng, vừa liên tục dặn dò.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vị xưởng trưởng này nhiệt tình hơn cô tưởng nhiều, Lận Đình hơi ngỡ ngàng: “Không cần chuẩn bị đồ ăn, chỉ cần một cái bàn và ghế là đủ.”

“Phải rồi, phải rồi, đây là điều nên làm, đồng chí Tiểu Lận đừng có áp lực.” Lúc này, xưởng trưởng Phương gần như muốn cung phụng cô như một bảo vật, đưa ra trà và bánh quy không phải là điều nên làm sao?

Đúng lúc này, Ninh Du không nói gì từ trước giờ, nhắc nhở một câu: “Đồng chí Lận Đình đang mang thai, tốt nhất không nên uống trà.”

Lận Đình ngạc nhiên nhìn sang, cô biết phụ nữ mang thai nên tránh uống trà, nhất là thời này, mọi người không quan tâm đến trà hoa quả hay trà hoa, toàn là trà đặc, càng đặc càng thể hiện lòng thành, dù sao trà cũng là thứ quý giá, cô định không động đến, không ngờ Ninh Du lại nhớ và đề cập đến nó.

Thật sự là... vẻ ngoài lạnh lùng nhưng tâm hồn ấm áp đây sao?

Xưởng trưởng Phương hoàn toàn không biết chuyện phụ nữ mang thai không nên uống trà đặc, nhưng vẫn phối hợp hô lên với trợ lý: “Không cần trà, đổi thành sữa mạch nha cho đồng chí Tiểu Lận! À, lấy thêm một cái đệm ghế, cái mềm một chút.”

Lận Đình: “...” Khoa trương, xưởng trưởng Phương à!

Nhiệm vụ này đã vượt xa mong đợi của Lận Đình.

Đặc biệt là sau khi cô dịch xong hai cuốn sách và nhận được sự khẳng định từ những thợ sửa chữa không hiểu tiếng Anh nhưng hiểu rõ nguyên lý bảo trì.

Chương 135: Chương 135

Xưởng trưởng Phương cảm thấy yên tâm trở lại, toàn thân lấy lại sự bình tĩnh như ngày thường.

Ông ấy quay trở về văn phòng và mang theo bảy tám cuốn tài liệu bảo trì khác.

Lận Đình nhìn chồng sách đột nhiên xuất hiện trên bàn, động tác trong tay chợt dừng lại, sau đó ngạc nhiên hỏi: “Tất cả các máy đều bị nước vào sao?”

Xưởng trưởng Phương lắc đầu: “Chỉ có hai mẫu bị nước vào thôi, những máy khác vẫn tốt. Tôi nghĩ, phiên đồng chí Tiểu Lận giúp dịch luôn những tài liệu này, sau này cũng thuận tiện hơn.”

Nghe vậy, Lận Đình không phản đối, nói một cách tầm thường, đây đều là tiền bạc cả, nhưng... “Dịch nhiều như vậy cần khá nhiều thời gian, cháu phải mang về đơn vị, chú đồng ý chứ?”

Xưởng trưởng Phương có chút do dự, dù sao toàn bộ xưởng chỉ có một bộ tài liệu bảo trì, nếu có gì không may, như là hư hỏng hoặc mất mát...

Nghĩ đến đây, ông ấy chần chừ nói: “Đồng chí Tiểu Lận có tiện đến xưởng để dịch không? Yên tâm, đi lại chúng tôi có xe đưa đón, tiền bồi dưỡng cũng không thiếu.”

Điều đó chắc chắn không được, Lận Đình có những nguyên tắc riêng của mình, dù việc dịch thuật có kiếm được nhiều tiền, nhưng công việc chính của cô là dạy học, hơn nữa cô cũng yêu

thích nó: “Cháu vẫn đang dạy học ở trường, không tiện qua lại hàng ngày.”

Nói xong, thấy đối phương chần chừ, cô suy nghĩ vài giây rồi nói thêm: “Ngoại trừ cuốn cần sửa gấp này, những cuốn còn lại không vội vàng vài ngày này. Cháu nghe nói bên Thượng Hải đã có thể photocopy rồi, hay là chú tìm người đáng tin cậy đi sao chép một bản?”

Xưởng trưởng Phương cũng đã nghe qua chuyện photocopy, lập tức cân nhắc khả năng đó, dù có dịch hay không, việc có bản sao cũng là điều tốt.

Thấy ông ấy đắm chìm trong suy nghĩ, Lận Đình tiếp tục cúi đầu làm việc.

Cô dự định sau khi dịch xong phần về động cơ điện, sẽ lên đường đến nhà máy tiếp theo.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thời gian gấp gáp, lần này hiệu trưởng Hoàng chỉ cho cô ba ngày nghỉ.

Trong mỗi nhà máy, người ta chỉ có thể dừng chân từ ba đến bốn giờ mà thôi. Sau khi chứng tỏ được sức mạnh của mình, họ mới có thể mang tài liệu về đơn vị để từ tốn dịch ra.

Đúng rồi, buổi tối còn phải gặp Hoắc Tiểu nhà cô để trao đến anh một chút hơi ấm nữa.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lập tức gạt bỏ những ý nghĩ lộn xộn trong đầu, dồn toàn bộ tâm trí vào những từ ngữ chuyên môn khó hiểu.

Dù có vội vàng đến mấy, công việc vẫn phải được thực hiện một cách nghiêm túc.

Lận Đình đã lên kế hoạch rất tốt.

Nhưng kế hoạch thường không theo kịp sự thay đổi.

Chẳng phải sao, chỉ hai giờ sau, khi cô thành công dịch xong tài liệu thứ bảy, các nhà máy như nhà máy thép, nhà máy dệt, nhà máy thực phẩm, nhà máy máy công cụ, nhà máy radio lần lượt đến.

Những người này đến, không chỉ vây quanh Lận Đình, nói chuyện nhiệt tình mà còn không quên lần lượt chỉ trích xưởng trưởng Phương tự ý hành động, chỉ lo cho lợi ích của một mình.

Xưởng trưởng Phương đã biết đồng chí Tiểu Lận chỉ có thể ở lại nhà máy thép trong bốn giờ, cảm thấy mình còn oan uổng hơn cả Thị Kính. Ông ấy xoa xoa đôi tai đang “ong ong” vì ồn ào: “Sao mọi người lại đến đây?”

Xưởng trưởng nhà máy dệt lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ, nếu muốn người ta không biết, trừ khi ông chẳng làm gì cả!”

Xưởng trưởng Phương vùng vằng, mạch máu trên trán nổi lên, gắt gao nói: “Tôi làm gì chứ? Cô giáo Tiểu Lận đã nói, mỗi nhà máy chỉ có thể dừng lại tối đa bốn giờ, ta còn một nửa thời gian, ai là người ích kỷ chứ?!”

Xưởng trưởng nhà máy radio nhìn đồng hồ đeo tay: “Xưởng trưởng Phương, lời của ông không chính xác, nói một cách nghiêm ngặt, còn lại một giờ 48 phút.”

Xưởng trưởng Phương co giật khóe miệng: “Làm sao ông biết? Còn chần lẻ nữa.”

Xưởng trưởng nhà máy máy công cụ, xưởng trưởng Thành, cười khẩy một tiếng, tự nhủ ai cũng biết xưởng trưởng Phương là nơi đầu tiên quân đội ghé thăm, họ làm sao không cử người theo dõi chứ?

Sau khi chờ đợi người của quân đội phải đến hai ba giờ mà vẫn không thấy tăm hơi, ngay cả người gác cũng biết rằng tình hình đã rất nghiêm trọng. Nhưng việc đến để giành giật nhân lực thật sự quá ngu xuẩn, phải không?

Thành thật mà nói, vào những ngày bình thường, mọi người đều là những người có danh tiếng, họ thật sự không nên hành xử thiếu tế nhị đến vậy.

Dù rằng không cùng làm việc trong một xưởng, nhưng bất cứ ai bước ra cũng đều mang theo bộ mặt của Thiên Kinh.

Hơn nữa, cứ mỗi lần có cuộc họp ở thành phố, mọi người đều có cơ hội gặp gỡ nhau.

Chính vì vậy, các xưởng trưởng quen biết nhau rất thân thiết, thậm chí còn có chút quan hệ cả nể.

Nhưng bây giờ, một trận lũ lụt bất ngờ ập đến, đã khiến các máy móc trong xưởng hư hại nặng nề, mỗi ngày trì hoãn, thiệt hại càng nặng nề hơn, những đơn hàng đã ký kết cũng phải chậm trễ hơn một ngày mới hoàn thành.

Những đơn hàng đó đều đã được ký kết! Nếu không giao hàng đúng hạn, xưởng sẽ phải bồi thường.

Lửa đã đến tận môn, ai có thể ngồi yên?

Dù xưởng trưởng Phương cảm thông với những người bạn cũ, nhưng chính ông ấy cũng chưa tìm ra phương án, làm sao có thể dễ dàng nhả người.

Ông ấy không chỉ không thả người, mà còn để Lận Đình có một môi trường yên tĩnh, đã đuổi mọi người ra khỏi văn phòng không rộng lắm.

Chứng kiến việc này, Tiền Hải Đào có thể hiểu được một chút tiếng Anh, cũng luôn giúp đỡ, ngưỡng mộ nhìn người bạn cũ: “Cậu thật có uy tín, biết tiếng Anh thật tốt, sao tôi ngày xưa không học nhỉ?”

Lận Đình bất đắc dĩ: “Biết tiếng Anh với các cậu biết tiếng Nga có gì khác biệt? Tôi cũng chỉ là tận dụng được một tình huống đặc biệt mà thôi.”

Lời này không phải khiêm tốn, ở thế giới tương lai, việc thông thạo tiếng Anh không còn là điều gì đặc biệt.

Cứ nói về hiện tại, những dịch giả tài năng vĩ đại cũng không hiếm, chỉ là trong những năm đặc biệt này, mới khiến cô trở nên quý giá mà thôi.

Nếu vì chuyện nhỏ nhặt này mà tự cao tự đại, đó mới thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Tiền Hải Đào không biết được suy nghĩ trong lòng bạn mình, càng không thể biết được vài chục năm sau, Tổ quốc sẽ phồn vinh thịnh vượng đến nhường nào, anh ta chỉ nhìn thấy hiện tại.

Vì vậy, anh ta cũng chỉ dùng lý lẽ của hiện tại để suy nghĩ: “Làm sao lại không khác? Cậu quên rằng cậu cũng học tiếng Nga rất tốt sao? Kết hợp với ngôn ngữ của chúng ta, cậu đã thông thạo ba ngôn ngữ, điều đó không phải đã rất phi thường sao?”

Lận Đình động viên: “Nếu cảm thấy tốt, cậu cũng có thể bắt đầu học.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Tiền Hải Đào có chút xao động, nhưng rất nhanh anh ta lại lắc đầu: “Thôi...”

Bên ngoài không bền chắc giống như trong quân đội, gia đình anh ta tuy cũng có nguồn gốc chính trị tốt, nhưng nếu thực sự học tiếng Anh một cách công khai, thật khó nói rõ sẽ ra sao.

Nghĩ tới đây, anh ta bỗng nhớ ra điều gì đó, chân chừ một lát, cuối cùng vẫn tiến lại gần hỏi nhỏ: “Những thầy cô ngày xưa cậu còn nhớ không

Chương 136: Chương 136

Lận Đình có thói quen soát lại bản dịch, không chỉ một lần, lúc này cô đang soát lần cuối, nghe vậy tay cô đột ngột dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Chắc chắn cửa đã đóng, cô mới hỏi nhỏ lại: “Cậu có liên lạc không?”

Tiền Hải Đào không thấy vẻ phản cảm hay ghét bỏ trên khuôn mặt bạn học cũ, trái tim siết chặt của anh ta liền thả lỏng, cười nói: “Không biết hết, nhưng lớp trưởng và phó lớp trưởng biết rõ địa chỉ cụ thể, họ đã tổ chức một vài bạn học, sẽ thường xuyên gửi vật phẩm cho một vài thầy cô, đều là ẩn danh đấy, nếu cậu muốn tham gia...”

“Tôi muốn, lần sau có chuyện như vậy, cậu thông báo cho tôi nhé.” Còn chưa cần Tiền Hải Đào nói hết, Lận Đình đã đồng ý ngay lập tức.

Trong ký ức, các giáo sư ở trường học đều là những người tốt, là những học giả chân chính.

Một lần gặp nạn, không cần suy nghĩ đến những điều khác, là một học sinh, cũng không nên không quan tâm, không hỏi han.

Thấy cô đồng ý một cách dứt khoát như vậy, Tiền Hải Đào không nhịn được mà bật cười thật thà: “Được, tôi sẽ viết thư cho lớp trưởng ngay, à, thầy giáo dạy tiếng Nga của chúng ta đang ở Thiên Kinh đấy.”

Lận Đình giật mình một chút, sau đó mới chậm rãi phản ứng lại, hình như thầy giáo tiếng Nga là người bản xứ Thiên Kinh, cô vỗ trán: “Tôi quên mất, thầy ở đâu nhỉ?”

“Ở đường xx phố. . . khu. . . cậu xem tôi sắp xếp thế này đã đúng chưa.”

Lận Đình phản ứng rất nhanh, cô mỉm cười nói: “Đúng vậy, chính là như thế.”

Xưởng trưởng Phương mở cửa bước vào, nhìn thấy vậy liền cười rạng rỡ: “Cô giáo Tiểu Lận lại dịch xong một tờ rồi à?”

Lận Đình quay đầu lại, cười nói: “Hai tờ rồi đấy, chú xem này, còn lại một giờ nữa, phần máy phát điện này chắc chắn có thể dịch xong.”

Cô dịch nhanh như vậy là nhờ đã từng dịch qua loại tài liệu này ở kiếp trước, nếu không dù trình độ tiếng Anh của cô không tệ, cũng sẽ bị vướng mắc bởi một số thuật ngữ chuyên môn.

“Chắc chắn không thành vấn đề, tôi tin tưởng cô giáo Tiểu Lận, tôi sẽ đem nó ra chép ngay.” Lo sợ chép sai khi không hiểu tiếng Anh, nhưng chép tiếng Trung thì không vấn đề gì, những học sinh trung học ở phòng tuyên truyền đâu phải vô dụng.

Nghĩ vậy, xưởng trưởng Phương vội vàng cầm tờ giấy chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng lúc này, một tiếng reo hò vang lên, theo sau đó là âm thanh quen thuộc của máy móc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Máy... máy đã được sửa xong ư?

Chỉ mới ba tiếng rưỡi?

Nghĩ đến khả năng này, xưởng trưởng Phương hào hứng đến nỗi muốn khóc, vội vã chạy về phía xưởng.

Ông ấy không nhận ra là, các xưởng trưởng khác đã đứng chờ bên ngoài đã lợi dụng cơ hội này xông vào văn phòng, kéo lê, thúc giục, bao vây Lận Đình và Tiền Hải Đào để mời họ đi.

Lý do của họ cũng rất trang trọng, như là đã sửa xong một cái máy, những cái khác cũng sẽ sớm được sửa theo, nhà máy thép đã có cách giải quyết, họ còn đang chờ đợi cứu giúp.

Nói đến đây, mắt một vài xưởng trưởng còn lóe lên vẻ cầu khẩn.

Lận Đình không đành lòng, cuối cùng cũng bị lôi kéo đi một cách mơ hồ.

Vì thế, khi xưởng trưởng Phương chạy trở lại với nụ cười rạng rỡ, nghĩ rằng còn lại một giờ có lẽ kịp dịch xong tài liệu về loại máy bị vào nước, ông ấy mới phát hiện... mình đã bị “trộm mất”.

Phản ứng tức giận của xưởng trưởng Phương, Lận Đình hoàn toàn không hay biết.

Sau đó, cô theo đúng thứ tự đã hẹn trước lại lần lượt ghé thăm bốn nhà máy khác.

Thực ra, theo tốc độ của cô, một ngày chỉ có thể ghé qua ba nhà máy. Nhưng kể từ nhà máy thép mở màn, Lận Đình lại thực sự đã chạy qua năm nhà máy. Vì thế, cô không những không thể trở về đơn vị, mà kế hoạch đem sự ấm áp tới cho chồng vào buổi tối cũng đành phải bỏ ngỏ.

“Phòng ở đã sắp xếp xong, đồng chí Lận, cô nên nghỉ ngơi rồi.” Tiền Hải Đào đã rời đi trước khi trời tối, cuối cùng là Ninh Du

cũng biết chút ít tiếng Anh, sau khi hoàn thành công việc chính thức, đã tự nguyện nhận nhiệm vụ.

Lận Đình hoàn hồn, vừa xoay cổ đau nhức, vừa nhìn đồng hồ, mới phát hiện, không biết từ bao giờ đã là hơn mười giờ tối. Đồng thời, sau khi tập trung tinh thần, cô mới nhận ra, có lẽ do dùng não quá mức, lúc này đầu óc có chút mơ hồ, chóng mặt.

Đã rất lâu rồi không làm việc căng thẳng như thế, Lận Đình nâng tay xoa xoa mặt, rồi dùng sức vỗ nhẹ vài cái, cố gắng làm mình tỉnh táo thêm chút, mới có phần kiệt sức nói lời cảm ơn: “Đúng là phải nghỉ ngơi rồi, cảm ơn nhiều... À, chúng ta tuổi tương đương, nếu không phiền, cô có thể gọi tôi bằng tên đầy đủ, hoặc Đình Đình cũng được, bạn bè tôi đều gọi tôi là Đình Đình.”

Ninh Du liếc mắt nhìn dáng vẻ mệt mỏi và đôi môi hơi tái của đối phương, do dự một lúc, vẫn hơi gượng gạo gọi: “Lận Đình.”

Cùng lúc, cô ấy đứng dậy pha một cốc bột mạch nha mà nhà máy cung cấp, đưa cho Lận Đình, nói với vẻ mặt căng thẳng, giọng lạnh lùng: “Uống đi.”

Thấy vậy, Lận Đình cảm thấy lòng mình ấm áp, cười cong đôi mắt hoa đào: “Cảm ơn cô Ninh Du, cô thật tốt.”

Ninh Du: “...”

Lận Đình dường như không thấy sự khó chịu trong mắt người kia, cầm lấy cốc trà, vừa uống vừa đứng dậy đi lại trong phòng.

Sau khi giãn cột sống cứng đờ và uống hết sữa bột mạch nha, cô định mang tài liệu dịch trong tối nay gửi đến cho xưởng trưởng Thành của nhà máy radio, chỉ cách đó vài bước chân, ông ấy vẫn luôn chờ đợi.

Chẳng ngờ mới mở cửa văn phòng tạm, trong không gian mờ ảo, cô đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lận Đình chớp mắt vài cái, nghĩ mình có lẽ đã nhìn nhầm.

Hoắc Tiểu bước nhanh tới bên vợ, ánh đèn trong nhà chiếu sáng khuôn mặt khi anh quan sát vợ của mình. Thấy sắc mặt cô không tốt, anh không tự chủ mà nhíu mày.

Khi ánh mắt anh lướt qua những tài liệu trên tay cô, tâm trạng càng thêm khó chịu: “Em đã bận rộn suốt từ lúc nào đến giờ?”

Nghe tin từ bảo vệ, xưởng trưởng Thành đã tự mình ra cổng đón khách. Thấy vị sĩ quan mặc quân phục có bốn túi này vừa lạnh lùng vừa nghiêm khắc, lo rằng anh sẽ làm khó dễ cô giáo Lận, ông ấy lập tức bước lên một bước, tự nhận lỗi về mình với vẻ mặt đầy áy náy: “Xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi, cô giáo Lận làm việc này vì xưởng.”

Lận Đình vội vàng gạt đầu, vẻ mặt ngây thơ, rồi hỏi: “Anh đến đây làm gì? Không, làm sao anh biết em ở đây?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Hoắc Tiểu khẽ mím môi, dù vẻ mặt vẫn chưa thể thả lỏng, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn vài phần: “Lữ trưởng Vệ nói em nhận nhiệm vụ, không phải em bảo chiều nay sẽ đến gặp anh sao?”

Anh đã trông ngóng cả buổi chiều, thường xuyên bị Đồng Sính chọc ghẹo là đáng thương như hòn vọng phu.

Còn vợ anh, bận rộn với công việc đến mức quên mất cả chồng lẫn đứa bé trong bụng.

Chương 137: Chương 137

Nghĩ vậy, Hoắc Tiểu lại nhìn xuống bụng cô, lo lắng hỏi: “Con thế nào?”

Lận Đình mỉm cười an ủi: “Không sao, chúng em được chăm sóc rất tốt.”

Xưởng trưởng Thành đầy áy náy tiếp lời: “Đúng vậy, đúng vậy, đoàn trưởng Hoắc yên tâm, chúng tôi chăm sóc rất kỹ.” Suýt nữa là quỳ xuống.

Nghe những lời này, Hoắc Tiểu liếc xướng trưởng Thành, có vẻ khó chịu, gật đầu đại khái. Đối với những người “bóc lột” vợ mình, anh thật sự không có cảm tình.

Nếu không phải vì được giáo dục tốt, anh cũng không muốn gật đầu.

Có điều, sau khi gật đầu, anh ngay lập tức lại nhìn vợ: “Bây giờ đi nghỉ ngơi?”

Lận Đình gật đầu: “Ừm, em cũng định đi ngủ rồi, à, anh cũng ở lại chứ?”

Nghe vợ hiếm hoi gọi mình là “anh”, mọi giận dữ trong Hoắc Tiểu cũng tan biến.

Nói như vậy cũng không đúng, anh từ đầu tới cuối đều không hề giận dữ vợ, chỉ là thương cô vất vả, liền nhẹ nhõm nét mặt: “Ừm, anh sẽ ở lại đây cùng em, sáng sớm ngày mai mới quay về.”

Lận Đình vô cùng vui mừng, nhưng vẫn không kìm được lo lắng: “VẬY... chỗ hiện trường cứu hộ thì sao?”

Hoắc Tiểu bước lên trước, nhận tài liệu từ tay vợ mình, đưa cho xưởng trưởng Thành, rồi dìu vợ ra ngoài: “Mọi thứ ở hiện trường đã được giải quyết xong, hơn nữa có Đồng Sính đang trông coi, đừng lo.”

Nghe vậy, Lận Đình quả thực không hỏi thêm, phấn khởi vẫy tay với xưởng trưởng Thành: “VẬY TÔI VỀ TRƯỚC NHÉ.” Sau đó cô quay sang Ninh Du: “Chúng ta cùng đi không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Ninh Du lắc đầu: “Không, tôi còn chút việc chưa xong.”

Lận Đình nhú mày: “VẬY KHI CÔ VỀ KÝ TÚC XÁ THÌ NHỜ NGƯỜI ĐƯA CÔ NHÉ, TRỜI TỐI OM OM, ĐỪNG ĐI MỘT MÌNH.”

Xưởng trưởng Thành cam đoan: “CÔ YÊN TÂM, CÔ GIÁO LẬN, TÔI SẼ SẮP XẾP NGƯỜI ĐƯA PHÓNG VIÊN NINH VỀ.”

Nghe được lời này, Lận Đình mới thực sự yên tâm, dáng vẻ thân mật của hai vợ chồng nhanh chóng hòa vào bóng tối.

Chỉ còn văng vẳng nghe được giọng nói ấm áp của người đàn ông: “MỆT KHÔNG? VỀ NHÀ ANH SẼ LÀM ĐUN NƯỚC NÓNG CHO EM NGÂM CHÂN, RỒI XOA BÓP VAI GÁY, NẾU KHÔNG NGÀY MAI THÂN THỂ SẼ KHÔNG CHỊU NỔ...”

Xưởng trưởng Thành: “...”

Nghe xong, vẻ mặt của xưởng trưởng Thành có phần một lời khó nói hết.

Sớm biết đoàn trưởng Hoắc là người như vậy, tôi còn lo cái gì chứ!

Lận Đình có rất nhiều điều muốn nói với chồng.

Suốt chặng đường dài, cô nói không ngừng nghỉ, khi trở về căn hộ tạm thời trong nhà máy, vẫn không ngừng lải nhải.

Chẳng hạn như phóng viên Ninh dù có vẻ lạnh lùng, nhưng thực sự là người tốt, đã rất quan tâm cô.

Hay như cô và anh hai muốn chị cả ở lại Thiên Kinh, chị cả cũng đã đồng ý.

Hay như anh hai có thể sẽ tham gia buổi biểu diễn an ủi của đoàn văn công trong vài ngày tới.

Hay như Tào Văn Trạch, trại trưởng Tào, đã được chuyển công tác thoát khỏi cuộc sống khổ cực: “...Anh không biết đâu, trại trưởng Tào được chuyển công tác, bao nhiêu quân nhân trong khu nhà ở gia đình mừng cho anh ấy, mọi người đều nói anh ấy có người nâng đỡ...”

Hoắc Tiểu không nói nhiều, nhưng anh thích nghe vợ nói, lúc nào cũng kiên nhẫn từ đầu đến cuối.

Chỉ đến khi anh quỳ xuống, kiểm tra chân cô không bị sưng, mới đứng dậy giúp cô cởi áo khoác mỏng, bỗng tay anh bị giữ lại.

Hoắc Tiểu nhượng mào: “Có chuyện gì vậy?”

Lận Đình trước tiên sờ vào túi bên trong của chiếc áo, xác nhận đã chạm vào thứ gì đó, rồi mới bí ẩn lôi ra một phong bì từ bên trong.

“Đây là...?”

“Anh đoán xem! Em giữ nó cẩn thận lắm, sợ rơi mất.”

“Phí dịch thuật?”

Lận Đình mở to mắt, sau đó lại nhăn mũi không vui với chồng: “Em còn định để anh đoán chơi, anh nói ra thế làm em mất hứng rồi.”

Hoắc Tiểu cười, lại xoa đầu vợ: “Vợ anh giỏi thật! Nhưng... kiếm tiền không sao, sức khỏe mới quan trọng, đừng quá sức biết không?”

“Yên tâm đi, em đâu có ngốc, chỉ là bận rộn vài ngày thôi, sau này nhà máy sao chép xong tài liệu, em chỉ cần ở nhà là có thể kiếm tiền rồi... À, đây chỉ là tiền của ba nhà máy, nhà máy thép lần trước đi vội quá, chưa kịp nhận tiền, nhà máy radio chắc là ngày mai mới có... Thật là nhiều quá!” Dù thật sự mệt mỏi, cô lúc này vẫn cảm thấy đáng giá.

Có điều, không rõ là cô đã nhớ nhầm dòng thời gian về tình hình thù lao biên dịch mà mình đã thấy, hay đây chỉ là một thế giới song song.

Hiện nay, thù lao cho việc dịch thuật thường được giữ ở mức từ 5 đến 11 đồng cho mỗi nghìn chữ.

Nhờ có “mưa đúng lúc”, Lận Đình đã nhận được mức thù lao cao nhất là 11 đồng.

Sau hơn mười giờ làm việc quá tải, cùng với sự giúp đỡ của Tiền Hải Đào và Ninh Du, cô đã dịch gần được 20.000 từ.

Nghĩa là trong một ngày, cô đã kiếm được khoảng hai trăm đồng, một khoản thu nhập cực kỳ cao, làm sao cô có thể không phấn khởi.

Hoắc Tiểu đang chuẩn bị nước rửa chân, nghe xong thu nhập của vợ, anh cũng phần nào bị sốc, Đình Đình một ngày kiếm được gần bằng hai tháng lương của anh.

Lận Đình ngồi xuống mép giường, cởi vớ rồi nhúng chân vào chậu nước, sau đó đợi chồng cũng cho chân vào rồi mới quen thuộc đặt chân mình lên chân anh, cười nói: “Đợi anh hoàn thành nhiệm vụ, trở về cũng giúp em một tay nhé, lại còn có thể học hỏi.”

Hoắc Tiểu từng học tại học viện quân sự, tiếng Nga của anh rất tốt, nhưng tiếng Anh chỉ giao tiếp đơn giản, bây giờ có cơ hội để học hỏi và giúp đỡ vợ, anh tự nhiên đồng ý ngay.

“Còn nữa, em định chia phần thù lao cho Tiền Hải Đào và Ninh Du theo tỷ lệ, nhưng họ cứ khăng khăng không nhận, em cảm thấy hơi ngại, chờ vài ngày nữa mình sẽ mua quà tặng họ nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Ừm, việc đó em cứ quyết định, à, chuyện của Tào Văn Trạch bên kia...” Hoắc Tiểu vừa định nói chuyện của Tào Văn Trạch là do anh giúp đỡ, thì cảm thấy vai mình nặng hơn.

Anh lập tức im lặng, nghiêng đầu nhìn qua.

Quả nhiên, vợ anh vừa nãy còn tinh thần phơi phới, giờ đã tựa vào vai anh ngủ mất.

Thật là... chớp mắt ngay tức thì.

Hoắc Tiểu vừa buồn cười vừa không khỏi xót xa, cúi xuống lau chân cho vợ, rồi nhẹ nhàng đặt cô vào trong chăn.

Sau đó anh ra ngoài một mình để đổ nước rửa chân, lại vô tình gặp xưởng trưởng Thành đang đưa phóng viên Ninh về.

Hoắc Tiểu gật đầu với hai người, sau đó hỏi thêm: “Việc đổ nước rửa chân ra phía sau nhà không sao chứ?”

“À?... Ồ, không sao, không sao...” Xưởng trưởng Thành hơi lúng túng, ông không ngờ đoàn trưởng Hoắc không chỉ pha nước rửa chân cho vợ, mà còn tự tay đổ đi. Trong mắt ông ấy, đàn ông làm công việc đó thật là mất mặt.

Hoắc Tiểu không hề biết những suy nghĩ trong lòng đối phương, anh lại gật đầu một lần nữa rồi bước vội về phía sau dãy nhà ký túc xá liền kề.

Ngày hôm sau.

Lận Đình thức dậy, Hoắc Tiểu đã đi từ lúc nào không rõ.

Có điều, việc này với cô không có gì lạ, vì trước đây ở quân đội cũng thường xảy ra như vậy, cô cũng không thấy quá ngạc nhiên.

Chương 138: Chương 138

Dĩ nhiên, cô cũng không có thời gian để ngạc nhiên, bởi vì sau khi ăn sáng và sửa soạn, Lận Đình lại tiếp tục bận rộn.

Cô bận rộn liên tục hai ngày.

Ngoại trừ ba nhà máy tạm thời không thể sửa chữa do thiếu linh kiện, các máy móc của hơn mười nhà máy khác đã lần lượt hoạt động trở lại.

Là người có công lớn, Lận Đình không chỉ kiếm được sáu bảy trăm đồng tiền thù lao, mà còn thật sự tạo được mối quan hệ tốt với các lãnh đạo nhà máy.

Thậm chí, để duy trì mối quan hệ hợp tác lâu dài với cô, các xưởng trưởng còn đồng loạt bày tỏ rằng bất cứ khi nào Lận Đình cần thứ gì đó từ nhà máy, họ sẽ cung cấp với giá nội bộ.

Họ còn chủ động nói rằng mỗi nhà máy đều có thể cung cấp một hoặc hai vị trí công việc.

Lận Đình lập tức hiểu rằng, ưu đãi là cho cá nhân cô, còn vị trí công việc lại là nhằm vào quân đội, nhằm vào thân nhân của sĩ quan.

Cô vui mừng, cũng không kém phần cảm kích, chẳng trách người ta có thể trở thành xưởng trưởng, họ đúng là những con cáo già, làm việc vô cùng kín kẽ.

Có điều, việc làm cho thân nhân sĩ quan đã được giải quyết, nhưng việc làm cho chị gái thì Lận Đình phải tự mình nỗ lực.

Cô có ấn tượng tốt nhất với xưởng trưởng Phương của nhà máy thép, hơn nữa, chú của Tiên Hải Đào còn là phó xưởng trưởng...

Vì vậy, khi xưởng trưởng Phương đưa cho Lận Đình một chồng tài liệu photocopy dày cộp mà ông ấy mang về từ Thượng Hải, cô đã tiện thể nhắc đến chuyện muốn mua một công việc cho chị cả.

Xưởng trưởng Phương không vội vàng đồng ý ngay, mà trước hết ông ấy muốn biết rõ chi tiết cụ thể.

Sau khi xác nhận nguồn gốc rõ ràng và còn đã tốt nghiệp trung học cơ sở, ông ấy mới gật đầu: “Việc làm không cần mua, lát nữa cô đưa người đó đến, tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy vào làm ở bộ phận vật liệu, nơi đó đang thiếu người. Công việc này có vẻ không bằng kế toán hay cán bộ phòng tuyên truyền đấy, nhưng thực tế lại rất nhẹ nhàng, chỉ việc quản lý vật tư, làm sổ sách, cô thấy sao?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thật là tuyệt vời hơn cả mong đợi!

Lận Đình thực sự không muốn chị gái mình phải vất vả trong xưởng, nhưng... còn phải mua nhà và chuyển hộ khẩu nữa, nghĩ đến đây, cô vừa biết ơn vừa do dự nói: “Có thể mất khoảng nửa tháng mới đến làm được, chú xem có được không?”

Xưởng trưởng Phương vốn chỉ muốn trả ơn, nghe vậy liền không hỏi lý do: “Không vội, nếu chị cô ở Thiên Kinh, có thể đến đăng ký trước, giữ chỗ, nửa tháng sau mới chính thức đi làm.”

Lận Đình hiểu ngay: “Cảm ơn xướng trưởng Phương, cháu sẽ dẫn chị đến trong hai ngày nữa.”

Ba ngày xa nhà, Lận Đình nhận ra mình thật sự nhớ nhà.

Nhưng cô không vội về đơn vị.

Những bánh rán trước đó vẫn còn trên xe, cô cần mang chút hơi ấm đến cho chồng.

Đội của Hoắc Tiểu đóng quân gần đê, con đường nhỏ ở đây rất lầy lội, xe hơi chắc chắn không thể vào được.

Khi nhóm họ chuẩn bị xấn quân lên, gánh bánh rán đi bộ qua, vài người lính trẻ đã nhìn thấy họ.

Những người này đều là binh sĩ trong đội của Hoắc Tiểu, tự nhiên nhận ra người đẹp này là chị dâu của đoàn trưởng.

Vì thế, chẳng cần ai nói ra mục đích của họ, một trong những binh sĩ đã nhanh chóng chạy về một hướng, miệng còn la lớn: “Đoàn trưởng ơi! Chị dâu đến thăm anh đây này!”

Lận Đình: “...”

Nghe thấy tiếng cười thấp bên cạnh, Lận Đình xấu hổ đến nỗi không dám nhìn người đang cười, là tài xế hay người anh chàng làm nhiếp ảnh?

Sau đó, cảnh tượng còn khó xử hơn đã diễn ra.

Khi Hoắc Tiểu vội vàng chạy về phía này, phía sau anh là một đám người ồn ào theo sau.

Tất cả họ đều nhiệt tình gọi “chị dâu!”

Vì hiểu rõ tính cách dễ chịu của chị dâu, không coi thường người khác, các chiến sĩ không hề ngại ngùng.

Sau khi vây quanh, họ liên tục hỏi về những trải nghiệm của Lận Đình tại các nhà máy những ngày qua, rõ ràng là họ đã biết cô làm công việc phiên dịch.

Cuối cùng, Hoắc Tiểu vẫn là người nhìn thấy mặt trời lặn, lo lắng vợ sẽ trễ về nhà, anh mới lạnh lùng ném hai gói lớn cho mọi người: “Đem đi phân phát cho mọi người đi...”

Các chiến sĩ không ngờ tới còn có quà an ủi, không tránh khỏi một trận cảm ơn rối rít, rồi trước khi đoàn trưởng nheo mắt lại, họ vừa cười vừa chạy đi.

Nhìn thấy họ dù lấm lem bụi đất nhưng tinh thần vẫn tốt, Lận Đình không nhịn được mà cười theo, rồi mới từ chiếc túi đeo bên mình lấy ra một gói giấy to đưa cho chồng: “Khi nào thì mọi việc ở đây mới kết thúc?”

Hoắc Tiểu nhận lấy: “Chậm nhất là ngày mốt, đây là cái gì thế?”

Lận Đình hơi ngượng ngùng ho khan một tiếng, mới nhỏ giọng nói: “Bên nhà máy thực phẩm đưa không ít bánh kẹo và đồ hộp, nhưng chắc chắn không đủ để chia cho các chiến sĩ, những chiếc bánh trứng này cứ để anh ăn.”

“Được, anh sẽ không cho ai.” Hoắc Tiểu thích được vợ đối xử đặc biệt, ánh mắt lúc này đầy vẻ vui mừng.

Thấy chồng vì chút chuyện nhỏ mà vui đến thế, Lận Đình hơi bất đắc dĩ nhưng cũng không nhịn được cùng cười.

Trong thời buổi này không có đèn đường, đường xá lại không tốt, nên họ phải vội vã trở về đơn vị trước khi trời tối hẳn.

Vì thế, dù vợ chồng mới vừa gặp nhau đã phải chia tay.

Nhưng lần này, tâm trạng Lận Đình không tồi, bởi vì chồng nói ngày mốt anh sẽ trở về.

Tâm trạng của Hoắc Tiểu cũng rạng rỡ không kém, anh cầm những món ăn vợ đưa, đi thẳng đến lều tạm.

Ở đó, anh gặp Đồng Sính, Tào Văn Trạch, và một số sĩ quan trong trại một đang ăn bánh rán.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi mọi người nhìn thấy đoàn trưởng Hoắc, họ lập tức rủ rê anh đến chỗ ăn uống. Đồng Sính thậm chí còn trực tiếp bốc mấy cái bánh rán đưa cho anh, cười nói: “Chị dâu chúng ta thật là hào phóng, mang đến hai gói lớn, cả trại đều có thể nhận được một ít, làm mọi người vui đến không thể tả... Này, đây là phần của anh, nếu không phải em nhanh tay, tham một chút, thì anh cũng chẳng có phần đâu.”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Tôi không cần, mọi người cứ ăn đi.”

Đồng Sính đáp: “Đừng vậy, đây là tấm lòng của chị dâu, vừa làm việc mệt rồi, uống chút nước, ăn ít bánh nghỉ chân một chút.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu suy nghĩ một lát, cảm thấy lời Đồng Sính có lý, liền giơ tay nhận lấy.

Sau đó, anh lấy ấm nước sôi rót ra nửa cốc trà, ngồi xuống một cái cọc gỗ bắt đầu ăn. Ăn xong bánh rán, vẫn chưa đủ, anh lại mở gói giấy, lấy ra một miếng bánh trứng tiếp tục thưởng thức.

“Anh... Lão Hoắc! Như thế không đúng đâu nhé? Sao anh còn có nhiều thứ ngon thế... là chị dâu đưa riêng cho anh à?” Đồng Sính tỏ vẻ mình không phải tham ăn, mà là không thể nhìn người khác ăn một mình.

Đang chờ anh ấy mở lời, Hoắc Tiểu giả vờ không để ý, liếc mắt nhìn người bạn thân: “Tôi làm hòn vọng thê nên có đó.”

Đồng Sính lúc trước còn chế nhạo người ta giống hòn vọng thê, bỗng chốc câm nín ngay lập tức.

Chương 139: Chương 139

Nhóm người chẳng kịp nghỉ ngơi, cuối cùng cũng trở lại nơi đóng quân khi trời đã chập choạng tối mịt, khoảng tám giờ tối.

Bầu trời lúc này đã hoàn toàn chuyển sang màu đen thẫm. Đi cùng Ning Du là một nhiếp ảnh gia và lái xe, không ai muốn lần mò trong bóng tối trở về sư đoàn.

Trên đường trở về, Lận Đình đã hẹn với vài người đến nhà mình ăn tối. Vì thế, sau khi đăng ký tại cổng gác, cô lập tức vội vàng đến khu nhà ở gia đình.

Hồ Tú từ một sĩ quan nghỉ phép hôm qua, biết tin con dâu sẽ về tối nay, bà cũng mong ngóng từ lâu.

Nghe thấy tiếng xe cộ bên ngoài, bà vội vàng chạy ra ngoài.

Lận Tương dắt theo cặp sinh đôi đi hơi chậm một bước.

Khi ba người bước ra, họ thấy Hồ Tú đang nói chuyện hân hoan với một vài người lính lạ mặt, có vẻ như trong số họ còn có một nữ quân nhân?

Đúng lúc Lận Tương định quan sát kỹ hơn, hai đứa trẻ chị ấy đang dắt tay bỗng chốc buông tay, chạy vội về phía em gái, miệng liên tục gọi: “Mẹ ơi...”

Trong khi đó, Lận Đình nghe thấy tiếng của cặp sinh đôi, lập tức quay đầu lại, thuần thục cúi xuống, đỡ lấy hai đứa nhỏ.

Quả Quả thường rất năng động, nhưng lúc này trong giọng nó lại vang lên tiếng nức nở: “Mẹ ơi... Mẹ có thể không đi làm nữa được không? Mẹ đi lâu lắm rồi, Quả Quả nhớ mẹ quá.”

Miêu Miêu không nói gì, chỉ áp khuôn mặt nhỏ vào cổ mẹ, lặng lẽ rơi nước mắt.

Lận Đình vốn định trêu đùa hai đứa một chút, bỗng nhiên cảm thấy lòng mình đau xót không thể tả, vừa dỗ dành vừa hứa hẹn sẽ cố gắng không để lâu ngày như vậy nữa, bởi chính cô cũng rất nhớ chúng.

Nhưng trẻ con lúc này rất cần mẹ, cảm thấy bị tổn thương khi phải chia xa. Một khi được mẹ dỗ dành, những giọt nước mắt lập tức tuôn rơi không ngừng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trong lúc Lận Đình cảm thấy lòng mình vừa chua xót vừa mềm yếu, đang định dẫn các con vào nhà để an ủi tử tế thì một tiếng “gâu” non nớt vang lên bên tai.

Dĩ nhiên rồi!

Làm sao mà quên được!

Lận Đình quay đầu nhìn người bên cạnh, quả nhiên thấy Ninh Du đang cầm một thứ gì đó bắn thử đứng bên cạnh.

Quả Quả lập tức bị thu hút sự chú ý, có thể nói là mắt cũng không thể chuyển động nữa: “Ôi! Con chó con!”

“Con chó này từ đâu ra vậy? Sao lại bắn thế?” Hồ Tú ngăn bàn tay của cháu trai muốn chạm vào, tự mình nhận lấy, chỉ khi cầm

trên tay mới phát hiện, dù bụng của nó tròn vo nhưng thân hình lại gầy gò khủng khiếp.

Lận Đình dắt con gái đứng dậy, vừa mời mọi người vào nhà, vừa nói: “Trên đường trở về nhặt được nó, có lẽ là bị lũ cuốn trôi, mẹ không biết đâu, nó như một cục đen nhỏ xíu, suýt nữa thì bị xe cán.”

“Ôi, thật tội nghiệp, sau này chúng ta sẽ nuôi nó nhé?” Hồ Tú khá thích chó con, vài năm trước, khi Hoắc Tiểu còn nhỏ, nhà họ cũng từng nuôi một con.

Sau khi con chó đó c.h.ết già, bà đã buồn bã một thời gian dài, từ đó không còn chủ động nuôi thêm con nào nữa.

Hôm nay con chó này được con dâu nhặt về, cũng là duyên phận, Hồ Tú không nhịn được mà lại muốn nuôi thêm một con.

Lận Đình đương nhiên không phản đối, nhưng cô còn muốn nuôi dưỡng lòng trách nhiệm ở các con mình.

Vì thế cô không trả lời ngay, giả vờ không thấy ánh mắt trông đợi của các con, tiến lên đón tiếp khách ngồi xuống.

Thấy vậy, Quả Quả sốt ruột không chịu được, lúc thì muốn chạy đến xem bà nội đang ôm con chó nhỏ, lúc lại theo sau mẹ không ngừng quay cuồng, khiến những người lớn có lòng dạ xấu xa phải nín cười.

Đợi khi Lận Đình sắp xếp xong các tài liệu, giải thích với mẹ chồng khách sẽ ở lại nhà ăn cơm, trong ba ngày qua, Ninh Du đã rất quan tâm đến cô, ngay cả nhiếp ảnh gia và tài xế cũng giúp đỡ không ít.

Hồ Tú vội vàng nói: “Nên làm như vậy, nên làm như vậy, cơm đã ấm trong nồi rồi, mẹ đi múc ngay đây.” Nói xong, bà và Lận Tương đứng dậy, cùng nhau đi vào bếp.

Mặc dù nồi đã hâm nóng các món ăn, nhưng chỉ đủ cho gia đình ăn, bây giờ thêm ba người nữa, trong đó có hai người đàn ông, cần phải gấp rút chuẩn bị thêm vài món nữa.

Khi thấy mẹ chồng và chị cả đã vào bếp, Lận Đình mới như phát hiện ra Quả Quả đang bám theo như một con chó nhỏ, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên: “Ôi, sao Quả Quả của chúng ta lại lẻo đẻo theo mẹ thế này? Xin lỗi nha, con quá thấp, mẹ không thấy con đó.”

Miêu Miêu đứng bên cạnh mẹ không nói gì, cô bé đã nhận ra mẹ đang trêu đùa em trai.

Còn Quả Quả đang quay cuồng trong vôi vãi, chẳng hề nhận ra, vôi vàng nói: “Con tha thứ cho mẹ rồi, mẹ ơi, chúng ta nuôi chó nhé!”

Lận Đình trông có vẻ khó xử: “Nhưng mẹ hàng ngày phải làm việc, không có thời gian chăm sóc đâu.”

Ánh mắt Quả Quả sáng lên, cậu bé ưỡn ngực: “Con đây! Mẹ ơi, con sẽ chăm sóc chú chó.” Nói xong, như sợ một mình không đủ sức, liền lập tức nhìn sang Miêu Miêu: “Chị cùng nuôi nhé!”

Lận Đình nhướng mày: “Thật sự muốn nuôi hả?”

Quả Quả gật đầu mạnh mẽ: “Muốn!”

Miêu Miêu không nói gì, nhưng cũng kiên định gật đầu.

Thấy vậy, Lận Đình cong cong đôi mắt, duỗi ngón tay cái, làm một lời hứa cuối cùng với các con: “Vậy thì hứa nhé, đã nuôi thì không được bỏ rơi, các việc như tắm cho chó, cho ăn, rửa bát, chơi cùng nó, tất cả sẽ do hai đứa chịu trách nhiệm. Nếu không có ý kiến gì thì ngoéo tay nha.”

Quả Quả và Miêu Miêu không chút do dự, vươn tay ra, một bên trái một bên phải, móc tay với mẹ, ngọt ngào hứa hẹn: “Ngoéo tay thắt cổ, trăm năm không được thay đổi!”

Lận Đình bị hai đứa trẻ dễ thương làm cho lòng mềm nhũn, hôn một cái lên má mỗi đứa, rồi vỗ nhẹ vào m.ô.n.g nhỏ của chúng, ra hiệu cho hai đứa đi chơi.

Đợi khi cặp song sinh reo hò một tiếng, nắm tay nhau chạy đi tìm chú chó con, Lận Đình mới trò chuyện với ba người đang say sưa theo dõi.

Sau bữa tối, hai chiến sĩ nam được chính ủy Hình phòng bên dẫn đến ký túc xá của lính nam.

Còn Ninh Du thì được Lận Đình giữ lại ở nhà.

Một là vì cô có cảm tình với nữ phóng viên này.

Lý do khác là do số lượng nữ quân nhân trong đơn vị quá ít, không tiện chen chúc ở ký túc xá.

Hơn nữa Lận Đình nhận ra rằng, dựa trên những gì cô biết về Ninh Du, người này chắc chắn cũng không muốn chia sẻ giường với một người lạ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Do đó, buổi tối, Lận Đình, mẹ chồng và cặp song sinh cùng nhau ngủ trong phòng ngủ chính, để lại phòng ngủ phụ cho Ninh Du.

Thực ra Lận Đình dự định sẽ ngủ cùng chị cả để tiện bàn bạc chuyện công việc.

Nhưng chị cả không đồng ý, chị ấy phải thức dậy nửa đêm để cho con bú, sợ làm phiền Lận Đình.

Song cuối cùng Lận Đình cũng không thể có một giấc ngủ ngon.

Bởi vì ngủ cùng mẹ, Quả Quả phấn khởi cứ nói không ngừng,
uống nhiều nước quá, cuối cùng còn tè ướt giường...

Chương 140: Chương 140

“Sao không ngủ thêm nửa tiếng nữa? Bây giờ mới chưa đến sáu giờ mà.” Hồ Tú chuẩn bị bữa sáng xong, đến gọi con dâu thì thấy cô có vẻ mệt mỏi, rõ ràng là chưa nghỉ ngơi đủ, lại nghĩ đến việc cô đã vất vả vài ngày qua với cái bụng bầu, không nhịn được mà nói.

Lận Đình lắc đầu: “Không ngủ nữa đâu, trước khi đi làm con còn phải báo cáo nhiệm vụ với lý trưởng.”

Nghe vậy, Hồ Tú không thúc giục nữa, quay người ra đi, còn không quên nhắc nhở: “À, phóng viên Ninh đã dậy rồi đấy.”

Lận Đình xuống giường, đi giày: “Ninh Du ăn xong sẽ trở lại sở chỉ huy, mẹ ơi, mấy món ăn con mang về hôm qua, mẹ lấy giúp con vài thứ có thể ăn liền, con đã hẹn với Ninh Du, nhờ cô ấy mang giúp cho anh hai con.”

Hồ Tú vỗ trán: “Trời ơi, sao mẹ lại không nhớ ra hai người ấy ở chung một chỗ nhỉ, mẹ đi ngay đây.”

Lận Đình muốn nói rằng họ không hoàn toàn ở chung, chỉ là không quá xa, cô ấy cũng có nhiệm vụ đến đoàn văn công ngay sau đó.

Nhưng chưa kịp mở lời, mẹ chồng đã vội vàng chạy ra ngoài, Lận Đình chỉ biết bỏ qua...

Sau khi ăn sáng xong, tiễn Ninh Du đi, Lận Đình không dám chậm trễ, lập tức đến nhà lý trưởng.

Bây giờ mới chỉ hơn sáu giờ sáng, trong hoàn cảnh bình thường, lữ trưởng Vệ vừa mới kết thúc bài tập sáng.

Mà thực tế cũng đúng như Lận Đình đã dự đoán.

Khi cô vợ vã đến nhà lữ trưởng, ông ấy đang ăn sáng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi thấy cô đến, ông ấy không hề ngạc nhiên, còn bảo vợ già thêm một đôi đứa nữa.

Thấy chị dâu Bàng thực sự đứng dậy, Lận Đình vội vã xua tay: “Không cần đâu, chị dâu, em đã ăn trước khi đến.”

Bàng Lệ Hoa quen biết Hồ Tú, mối quan hệ với Lận Đình cũng khá tốt, nghe vậy không làm bộ khách sáo, sau khi rót cho người một cốc trà, liền ngồi lại bên bàn, vừa ăn sáng vừa nghe hai người nói chuyện.

Khi nghe nói Tiểu Lận đã đấu tranh được 8 suất cho khu nhà ở gia đình, bà ấy không khỏi ngưỡng mộ nói: “Đúng là những người có học thức mới có khả năng.”

Ánh mắt lữ trưởng Vệ cũng thư thái hơn: “Đồng chí Tiểu Lận đã vất vả rồi, lát nữa chia đôi suất cho bộ phận sư đoàn, nhà chúng ta cũng có thể có 4 suất.”

Lận Đình vội giải thích: “Có tất cả 16 vị trí, đã phân nửa rồi, trong đó, mười nhà máy mỗi nhà một suất, ba nhà máy mỗi nhà hai suất.”

Không chỉ Bàng Lệ Hoa, ngay cả lữ trưởng Vệ cũng có chút ngạc nhiên: “Nhiều vậy sao?” Nói xong liền bật cười: “Đồng chí Tiểu Lận thật sự là... thật sự là tấm gương của những bà vợ quân

nhân, cô yên tâm, khi báo chí đăng tải câu chuyện của cô, chúng tôi chắc chắn sẽ để mọi người trong sư đoàn biết cô đã làm gì cho họ.”

Lận Đình: “...” Có chút lúng túng là thế nào...

“Ấy, không cần phải vậy đâu, các nhà máy chủ yếu cũng là vì xem trọng quân đội.” Đâu phải vì nể mặt cô!

Lữ trưởng Vệ vẫn lắc đầu: “Nếu không có vai trò của cô, cũng không có những điều tốt đẹp sau này.”

Họ có bản lĩnh đòi suất từ nhà xưởng không?

Có!

Một nhà máy đòi 5 suất cũng được!

Xã hội vốn dĩ như thế, mọi nơi đều nói về quan hệ, về mối lương duyên.

Nhưng, nếu thật sự làm, không chỉ phản bội lòng tự hào về bộ quân phục, còn dễ để người ta nắm thóp.

Đồng chí Tiểu Lận, với tư cách là người thân quân nhân, thì lại khác. Lần này, hành động của cô chính là một cơ hội công khai minh bạch cho cả quân đội và nhà máy, thật sự là mọi người đều vui vẻ.

Khi nghĩ đến đây, lữ trưởng Vệ không tranh công lao với người trẻ, ông ấy trầm ngâm vài giây rồi nói tiếp: “Phải thực hiện chuyện này càng sớm càng tốt... Thế này, tối nay sau khi tan làm, bảo chị dâu dẫn cô đi họp với những bà vợ quân nhân không có việc làm, cô sẽ phân phối tám suất công việc đó.”

Lận Đình không ngờ sự việc lại có thể diễn biến theo hướng này, mắt cô mở to: “Tôi ư? Không ổn lắm phải không?”

Bàng Lệ Hoa liếc cô một cái: “Có gì không ổn chứ? Chẳng phải em đã vất vả giành lấy cơ hội này cho họ sao?”

“Nhưng mà... sẽ đắc tội người ta?” Tám vị trí nghe có vẻ nhiều, nhưng trong khu nhà ở gia đình có đến hai ba mươi người không có việc làm.

Bàng Lệ Hoa nói: “Không sao, chị đi cùng em, nếu thực sự sợ đắc tội người ta, thì để mọi người rút thăm, dựa vào may mắn thôi.”

Có vẻ cũng được, Lận Đình bắt đầu suy nghĩ về khả năng này.

Thật ra những bà vợ có quan hệ tốt với cô, ngoại trừ chị dâu Văn Lan, những người còn lại đều là giáo viên ở trường học, không cần dùng đến những vị trí công việc này.

Nhưng sáng nay cô đã hỏi qua, chị dâu Văn Lan không quan tâm đến công việc, vì vậy, những suất công việc này dành cho ai, với cô không khác biệt.

Hiểu được mối liên hệ giữa các sự việc, Lận Đình cũng không trì hoãn nữa, chỉ lo lắng: “Chuyện này... có cần nói với chính ủy Lưu một tiếng không?” Dù sao đây cũng là việc thuộc phạm vi quản lý của ông ta.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, lý trưởng Vệ đang gấp củ cải khô thì ngừng tay, rồi nhanh chóng lắc đầu như không có chuyện gì: “Không cần, ông ấy gần đây bận lắm.”

Lận Đình: “...?”

“Cô nói gì cơ? Lưu Văn Diễm bị Đình Phi Yến đẩy xuống giếng, còn phải đi làm thanh niên xung phong ở nông thôn nữa?” Vừa

mới đến văn phòng, Lận Đình đã nghe được một tai báo từ Cố Phương, cô hơi sững sốt.

Cô chỉ đi ra ngoài ba ngày, thế giới đã thay đổi nhanh đến vậy sao?

Cố Phương đang nhâm nhi bánh bao gà do bạn thân mang đến, mập mờ đáp: “Có gì lạ đâu? Ngày nay, trong nhà có hơn hai đứa con, chỉ cần đã trưởng thành mà chưa có việc làm, thì phải gửi đi nông thôn tái giáo dục, cô không nghe nói sao? Con trai lớn nhà chính ủy Hình 18 tuổi rồi, cuối tháng này tốt nghiệp trung học, nếu không tìm được việc tốt, lại trượt mùa tuyển quân, thì cũng phải xuống nông thôn làm việc.”

Lận Đình biết chuyện qua loa, nhưng...”Đó là chính ủy Lưu cơ mà, cấp lữ đoàn đấy! Ông ta không phải rất cưng chiều Lưu Văn Diễm sao? Sắp xếp một công việc cho cô ta không khó đúng chứ?”

Cô ấy biết câu trả lời này, vì anh Vinh Hiên nhà cô ấy mới phân tích cho nghe ngày hôm qua.

Cố Phương nuốt miếng ăn trong miệng, nghiêng người lại gần người bạn thân, bắt đầu kể về những e ngại và lo lắng gần đây của chính ủy Lưu: “...Anh Vinh Hiên nói rằng chính ủy Lưu làm như vậy là để mọi người thấy, nhưng quan trọng hơn là để cho trại trưởng Tào thấy. Cứ hai ba tháng trôi qua, không ai để ý nữa, chắc chắn ông ta sẽ sắp xếp cho Lưu Văn Diễm một chỗ tốt hơn, nhưng có lẽ sẽ không quay trở lại chỗ chúng ta nữa.”

Lận Đình không kìm được mà thấy hơi thích thú trước những biến cố. Chính ủy Lưu đích thực là...

Ông ta e là không bao giờ ngờ tới, người mà mình nắn bóp tùy ý như trại trưởng Tào cuối cùng lại có một bước chuyển mình ngoạn mục.

Chương 141: Chương 141

Được tổng bộ gọi tên điều chuyển, chắc chắn không phải là hậu thuẫn tầm thường!

Cái cách mà chuyện này được giải quyết... thật sự quá đã!

Điều đáng tiếc là chỉ có Lưu Văn Diễm rời đi, chính ủy Lưu vẫn là cấp trên trực tiếp của Hoắc Tiểu.

Nghĩ đến đây, Lận Đình không hề biết chính ủy Lưu cũng nằm trong tầm ngắm của người đàn ông nhà cô, lại càng thêm xót xa cho môi trường làm việc tương lai của đoàn trưởng Hoắc.

Sau giờ tan trường.

Biết bạn thân sẽ đi cùng vợ của lữ trưởng, sắp xếp bốc thăm cho những bà vợ quân nhân không có việc làm.

Lo lắng cho những chị dâu không may mắn bốc phải thăm trượt, có thể gây rối và làm tổn thương đến phụ nữ mang thai, Cố Phương cũng đi theo.

Ban ngày, Bàn Lệ Hoa đã thông báo cho các bà vợ quân nhân trong khu nhà ở gia đình, sau bữa tối hãy đến lớp xóa nạn mù chữ hàng ngày để họp.

Dù là Hồ Tú hay Lận Tương, hay là Đường Văn Lan và Bàn Lệ Hoa, tất cả đều không tiết lộ chuyện vị trí công việc, chỉ sợ một số bà vợ quân nhân tranh giành và gây rối.

Vì thế, không ít người cảm thấy miễn cưỡng, chỉ nghĩ rằng chị dâu Bàng tập hợp mọi người chỉ để kêu gọi quyên góp cho vùng thiên tai.

Cuối cùng, tin tức về việc này đã được rò rỉ từ hai ngày trước.

Có người không muốn, nhưng cũng có người rất tích cực. Những bà vợ trong quân đội, ít nhiều cũng đã nghe chồng mình kể về cảnh ngộ thảm thương của người dân gặp nạn, không tránh khỏi lòng trắc ẩn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hơn nữa không chỉ họ đóng góp, các đơn vị lớn ngoài kia cũng đang tổ chức.

Dĩ nhiên, cũng có không ít người lợi dụng cơ hội này để đóng góp nhiều hơn một chút, nhằm nâng cao uy tín cho đàn ông nhà mình, để các lãnh đạo nhìn thấy tinh thần chính trị cao độ của gia đình họ.

Về những suy nghĩ này của các bà vợ trong quân đội, Lận Đình không hề biết.

Cô cùng Cố Phương theo sau chị dâu Bàng đến lớp học, lúc này các bà vợ quân nhân đã có mặt đông đủ.

Bàng Lệ Hoa quyết định “cay đắng trước ngọt ngào sau”, không lập tức đề cập đến công việc.

Sau khi cho Lận Đình tìm chỗ ngồi tạm thời, bà bắt đầu nói về việc quyên góp.

Nhờ đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nên khi chị dâu Bàng nói xong một cách hào hứng, mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt.

Rồi lần lượt từng người lên sân khấu, trao số tiền đã chuẩn bị trước cho chị dâu Bàng đang làm công tác ghi chép.

Hầu hết mọi người đều đóng góp năm đồng.

Cũng có người đóng một hai đồng.

Dĩ nhiên, cũng có người đóng mười đồng, chỉ là rất ít.

Dù sao thì bao nhiêu cũng là lòng thành, không ép buộc.

Lận Đình và Cố Phương ngồi ở hàng thứ ba, cả hai lần đầu tham gia quyên góp, nên luôn chú ý đến số tiền mọi người đưa ra.

Sau khi vợ của đoàn trưởng đoàn hai quyên góp hai mươi đồng, họ đã có thể tính toán.

Chỉ là khi Lận Đình cũng đưa ra hai mươi đồng, lại có người không hài lòng.

“Chị dâu Lận lấy hai phần lương mà chỉ quyên như thế thì quá ích kỷ!” Kể từ khi xác định Lận Đình và Đường Văn Lan không coi trọng mình, Đình Phi Yến đã tìm cách dựa vào Lưu Văn Diễm, nhưng hiện giờ Lưu Văn Diễm phải chịu tội không nói, ngay cả chính ủy Lưu cũng bị cô ta quấy nhiễu đến khó chịu.

Sau một trận đòn đau từ chồng, Đình Phi Yến biết rằng việc Phòng Thủy Căn chuyển ngành vào cuối năm đã chắc như đinh đóng cột. Cô ta quyết định buông thả bản thân.

Dẫu sao chính ủy Lưu cũng đã bị cô ta xúc phạm, còn sợ gì một đoàn trưởng nữa chứ?

Nghĩ đến đây, Đình Phi Yến sau khi chọc tức xong đã mang theo vẻ thách thức khi người kia nhìn về phía mình.

Trên bục giảng, Lận Đình ngăn chị dâu Bàng đang nhú mào muốn nói gì đó, lại đưa ra ánh mắt dịu dàng nhắc nhở Cố

Phương và chị dâu Văn Lan giữ bình tĩnh.

Lúc này cô mới chú ý đến Đinh Phi Yến, chỉ vài ngày mà vẻ mặt đã trở nên u ám.

Cô liếc nhìn vẻ mặt đa dạng của các bà vợ quân nhân khác, thản nhiên nói: “Tôi làm hai công việc là vì tôi có khả năng, và cũng do cấp trên phái đến, sao? Cô có ý kiến gì với chỉ thị của sư đoàn à... Tất nhiên, nếu Đinh Phi Yến có khả năng đó, cô cũng có thể thử!”

Mặt Đinh Phi Yến đỏ bừng lên, cô ta chẳng biết mấy chữ, làm sao mà đi?

Nhưng cô ta không muốn tỏ ra yếu thế, ngẩng cao đầu, cố tỏ ra khinh thường: “Cô nghĩ mình là duy nhất à? Chỉ cần tôi muốn, tất nhiên cũng có thể.”

Nghe vậy, ánh mắt Lận Đình lóe lên: “Ồ! Cô không muốn đi làm ở nhà máy?”

Đinh Phi Yến lại ngẩng cao đầu: “Tất nhiên là không muốn!” Trong lòng cô ta lại châm biếm, làm công nhân có dễ đâu?

Vừa lúc Lận Đình cũng không muốn phân công việc mà mình đã nỗ lực kiếm được cho một người như Đinh Phi Yến, cô không phải Bồ Tát. Nghĩ vậy, cô cười cong cong đôi mắt hoa đào, nhẹ nhàng nói: “Vậy thật sự phải tôn trọng ý kiến cá nhân của cô rồi.”

Nói xong, cô không nhìn vào vẻ mặt ngơ ngác của Đinh Phi Yến nữa, đứng trên bục giảng, mỉm cười thông báo về việc phân bổ 8 suất công việc.

Lời này vừa ra, dù là những người trước đó ghen tị với Lận Đình vì kiếm được hai khoản tiền lương, hay những người ngưỡng mộ khả năng của cô, đều không thể tin được.

Chị dâu Bàng đứng cạnh lúc này nắm bắt cơ hội mà nói: “Tiểu Lận là một đồng chí tốt! Những gì cô ấy làm chắc chắn không phải vì bản thân, cô ấy theo đuổi cách mạng, theo đuổi đảng từ tận đáy lòng!... Ba ngày qua, dù mang bầu, Tiểu Lận vẫn thức trắng đêm để làm việc, biết rằng cuộc sống của gia đình quân nhân không dễ dàng, cô ấy làm vậy để có thể giành thêm nhiều suất hơn! Đồng chí Tiểu Lận xứng đáng nhận được sự ngưỡng mộ của chúng ta. Một số gia đình quân nhân chưa đủ tỉnh táo, toàn suy nghĩ tiêu cực, đúng là làm lạnh lòng đồng chí Tiểu Lận!”

Lận Đình: “...”

Tai nóng bừng, Lận Đình liên tục nháy mắt ra hiệu cho chị dâu Bàng.

Quá rồi!

Khen quá lỗ rồi!

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng làm việc tại hội phụ nữ, chị dâu Bàng cảm thấy vẫn chưa đủ, bà ấy quay sang các bà vợ quân nhân đang rực lửa trong mắt, to tiếng hỏi: “Bây giờ các cô còn nghĩ rằng đồng chí Tiểu Lận ích kỷ không?!”

“Đồng chí Tiểu Lận là một đồng chí tốt!”

“Không ích kỷ! Mọi việc đồng chí Tiểu Lận làm đều vì chúng ta!”

“Đồng chí Tiểu Lận chính là tấm gương cho chúng ta, tôi sẽ học tập theo cô ấy!”

“Tiểu Lận luôn là một đồng chí tốt vì nhân dân, cô bé Phòng Thúy Hoa có được ngày hôm nay là nhờ cô ấy!”

“Đình Đình, quả là người chí công vô tư!”

Đứng giữa tâm bão, Lận Đình trừng mắt nhìn Phương Phương đang giả vờ giả vệt lau nước mắt, trong lòng bảo, cô đến xem náo nhiệt gì chứ!

Bàng Lệ Hoa là một người điều khiển tình hình rất giỏi, thấy không khí đã đến mức này, bà ấy lợi dụng cơ hội để nói: “Hiện tại công việc chỉ có 8 suất, chắc chắn sẽ có người không nhận được cơ hội này.”

Chương 142: Chương 142

Nói đến đây, Bàng Lệ Hoa dừng lại, ánh mắt lướt qua gương mặt lo lắng của các bà vợ quân nhân, quả nhiên thấy không ít người tỏ vẻ căng thẳng.

Bà ấy tiếp tục nói: “Tôi đã bàn bạc với Lận Đình và lý trưởng Vệ, để đảm bảo công bằng, chúng ta sẽ tiến hành bốc thăm. Mọi người không có ý kiến gì chứ!”

Mọi người đồng thanh: “Không có ý kiến! Chị dâu bắt đầu bốc thăm khi nào?”

Bàng Lệ Hoa thật là quả quyết, bà cúi người lấy từ dưới bọc giẻ ra một chiếc hộp hình dáng như để rút thăm đã chuẩn bị từ trước.

Khi đặt chiếc hộp lên bàn, bà thêm một câu: “Chúng ta sẽ tiến hành theo thứ tự hiện tại, mỗi người một lượt... Tôi nói thẳng ra đây, ai không được chọn mà còn làm ầm ĩ, đừng trách tôi không cảnh báo!”

Lời này vừa dứt, chỉ thấy ánh mắt mọi người dán chặt vào chiếc hộp, tất cả đều gật đầu lung tung, tay chà xát, không thể chờ đợi được nữa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Một số người ngồi ở phía sau với vẻ mặt ân hận, tự trách không nên ngồi quá xa. Họ lo sợ khi đến lượt mình, cơ hội đã bị người khác lấy mất.

Nhìn thấy điều này, Lận Đình thành công trong việc chuyển mình từ một người bị ganh ghét sang người được mọi người cảm kích, cô hơi nhếch miệng cười.

Ồ... nhưng không phải với tất cả mọi người.

Lận Đình nhìn Đình Phi Yến đang khắc nước bọt vào lòng bàn tay rồi xoa tay vào nhau, rõ ràng là quyết tâm phải thắng, cô nhếch môi nói: “Đồng chí Đình Phi Yến không cần ép mình tham gia đâu.”

Nghe thấy điều này, mọi người đều ngơ ngác một lúc.

Rồi Đình Phi Yến bật dậy: “Tại sao lại thế?”

Lận Đình tỏ vẻ ngạc nhiên: “Chẳng phải đồng chí Đình tự nói không muốn làm việc ở nhà máy sao? Tôi chỉ đang tôn trọng ý kiến của cô thôi mà!”

Đình Phi Yến bị nghẹn lời, bản năng phản bác: “Tôi chỉ là nói đùa thôi mà...”

Lận Đình không cho cô ta cơ hội, liền nói tiếp: “Đồng chí Đình cũng là một đồng chí tốt mà! Cô từ bỏ một suất, người khác sẽ có thêm một cơ hội, chắc chắn mọi người sẽ biết ơn cô.”

Ngay khi lời này vừa ra, một vài người nhanh nhay lập tức hưởng ứng:

“Đúng đúng đúng! Đồng chí Đình là người tốt!”

“Người tốt không vụ lợi!”

“Lúc trước tôi đã hiểu lầm cô! Phi Yến, sao cô lại tốt thế?”

“...”

Không chỉ vỗ tay hò reo, một vài bà vợ quân nhân cao lớn còn tiến đến bên Đình Phi Yến lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, đưa cô ta ra ngoài.

Sau đó họ nhanh chóng khóa cửa lớp học lại.

Đình Phi Yến đứng ngoài hành lang, vẻ mặt ngơ ngác: "...?"

Rút thăm diễn ra khá nhanh.

Sau khi Bàn Lệ Hoa trừ phần của Đình Phi Yến, tất cả các bà vợ quân nhân không có việc làm lần lượt tiến lên.

Số lượng đã được đếm sẵn, mỗi người một quả cầu giấy.

Đương nhiên, cũng có phần của Đường Vấn Lan.

Ai cũng có tư lợi riêng, Lận Đình và mẹ chồng từ khi đến khu nhà ở đã nhận được nhiều sự chăm sóc từ chị dâu Vấn Lan.

Vì vậy, sáng nay cô đã nhắc nhở đối phương, dù có rút trúng mà không đi làm, cũng có thể bán lại cho các chị em khác.

Thời buổi này, bán một suất công việc chính thức, dù là giá hữu nghị cũng là một khoản không nhỏ.

Quan trọng là nhiều người có tiền mà không có chỗ để mua.

Nếu không bán, tặng bạn bè thân thiết cũng là một ân tình lớn.

Vì thế, mới có cảnh tượng chị dâu Vấn Lan cùng mọi người hào hứng rút thăm.

Bàn Lệ Hoa rất có kinh nghiệm, lo có người lấy hai quả cầu, nên dặn mọi người cầm cầu giấy mà không mở ra ngay.

Sau khi chắc chắn mỗi người một quả, mới cho phép họ xem kết quả.

Thành thật mà nói, khoảnh khắc này, dù Lận Đình không tham gia rút thăm cũng hồi hộp không kém.

Đột nhiên, có người bật dậy, cười lớn: “Tôi trúng rồi, giấy của tôi có chữ “trúng”!”

Ngay sau tiếng hô đó, như bật công tắc, căn phòng yên tĩnh bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Có tiếng thất vọng, dĩ nhiên cũng có niềm vui trúng giải.

Lận Đình đứng trên bục giảng, quan sát rõ phản ứng của mọi người.

Cô cũng thấy... vài người không trúng đã bắt đầu rơi nước mắt.

Trong lòng cô bỗng chốc thấy khó chịu.

Nhờ mối quan hệ tốt của mẹ chồng trong khu nhà, dù Lận Đình không hay lui tới, cũng biết hầu hết mọi nhà đều có những mâu thuẫn riêng.

Ngồi ở góc phòng, một người phụ nữ gầy gò, mặc áo vá, mặt mày vàng vọt. Chị ấy là vợ của một phó trại trưởng thuộc Đoàn 3, nhà có nhiều con, lương chồng chị ấy phải chia đôi gửi về quê.

Hoắc Tiểu là đoàn trưởng, cộng thêm phụ cấp, mỗi tháng hơn một trăm đồng.

Phó trại trưởng thì ít hơn, mấy chục đồng lại phải chia đôi, còn phần giữ lại phải dùng cho những sự cố bất ngờ như quyền góp hôm nay, hoặc bạn bè cưới hỏi, hy sinh, những thứ này đều cần tiền.

Thật lòng mà nói, Lận Đình mong những gia đình nghèo nhất trong khu nhà được việc làm.

Nhưng nếu làm vậy, người khác sẽ oán trách cô.

Vì thế, Lận Đình dù thông cảm nhưng không nói gì.

Bởi có chị dâu Bàng trấn áp, việc phân công lần này cũng rất công bằng.

Nên dù có ai không hài lòng, cũng không dám nói ra.

Khi tám người trúng tuyển ở lại ghi danh, những người khác lần lượt rời đi.

Trong lúc đó, Đình Phi Yến luôn miệng chửi rủa bên ngoài.

Thấy những người này cũng không có cơ hội, cô ta tỏ vẻ hả hê, định nói vài câu chọc tức, nhưng một người phụ nữ cao hơn cô ta một cái đầu lên tiếng dọa nạt: “Bà đây đang bực, lại đây nói nhảm đi, để bà đây đập cho bồ tức!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Đình Phi Yến rùng mình, cảm thấy vết bầm dưới áo do chồng đánh đau hơn.

Cô ta lập tức im miệng, quay người chạy.

Thấy vậy, người phụ nữ cao nhố một bãi nước bọt: “Đồ hèn!”

Lận Đình không để ý chuyện ngoài kia, cô đang chú ý đến Đường Vấn Lan.

Chị dâu Vấn Lan may mắn, trúng được một suất.

Nhưng cuối cùng, người lên ghi danh lại là chị dâu Vương nhà chính ủy Hoàng của Đoàn 2.

Người khác có thể không chú ý, nhưng Lận Đình đứng trên bục giảng, luôn dõi theo chị dâu Vấn Lan, tự nhiên thấy rõ vẻ mặt

ngạc nhiên của cô ấy khi mở giấy.

Tất nhiên, cũng thấy cô ấy không nói một lời mà đưa giấy cho chị dâu Vương.

Lận Đình không quen chị dâu Vương, nhưng từ lời Vần Lan biết họ rất thân, trước khi dọn vào khu nhà gia đình quân đội, họ đã là hàng xóm vài năm.

Lại nghĩ đến chị dâu Vương gần đây lo lắng cho con gái lớn sắp tốt nghiệp, đối mặt với nguy cơ phải về quê, Lận Đình cũng thấy vui lây.

Khi ghi chép công việc xong, trời đã chạng vạng.

Lận Đình cùng mọi người về nhà.

Điều duy nhất không thoải mái là trên đường về, các bà vợ quân nhân mới được việc không ngừng khen ngợi cô, làm cô cảm thấy lúng túng.

May là khoảng mười phút sau, đã đến khu nhà.

Cô thở phào nhẹ nhõm, lịch sự chào mọi người, rồi nhanh chóng vào nhà.

Lận Đình tưởng mọi chuyện dừng lại ở đây.

Nhưng việc lớn cô làm không nói, chỉ trong nửa giờ đã lan ra cả doanh trại phía trước.

Lập tức, tất cả chiến sĩ ngoài việc khâm phục cô, còn ghen tỵ với Hoắc Tiếu.

Ghen tỵ vì anh lấy được người vợ tốt như vậy.

Chương 143: Chương 143

Có người vui, tất nhiên cũng có người buồn.

Chẳng hạn như chính ủy Lưu khi nhận được tin.

Khi ông ta nghe phong thanh, cho người tìm hiểu sự việc, lập tức tìm đồng sự: “Lão Vệ, việc này ông làm không đúng đâu?”

Bị chất vấn bất ngờ, nhưng lý trưởng Vệ đang uống trà sau bữa tối hiểu rõ, ông ấy không giả vờ, nói thẳng: “Việc này đúng là tôi không nói với ông, nhưng công lao tôi không giành của ông, cuối năm báo cáo đánh giá lên sư đoàn, vẫn tính cho ông.”

Ông ấy can thiệp mà không cho lão Lưu biết, chỉ lo ông ta làm rối chuyện đơn giản, chứ không phải để giành công.

Nghe người bạn lâu năm nói như vậy, dù đã nhận được câu trả lời mong muốn, chính ủy Lưu vẫn cảm thấy cực kỳ bức bối.

Lại nghĩ đến người khởi xướng chuyện này là Lận Đình, đôi mắt nhỏ của chính ủy Lưu nheo lại, cảm thấy không ai xem trọng mình.

Lận Đình hoàn toàn không biết chính ủy Lưu vì liên tiếp gặp rắc rối mà trở nên nhỏ nhen, thậm chí còn nảy sinh bất mãn với cô.

Dĩ nhiên, dù có biết, cô cũng không quan tâm, vì cô rất bận rộn.

Ngày hôm sau đã đến.

Sáng sớm, cô ngồi trên xe quân đội, dẫn theo tám bà vợ quân nhân và chị cả, một lần nữa tiến vào thành phố.

Với nguyên tắc có đầu có đuôi, hơn nữa cũng vì Lận Đình định tự mình dẫn chị đi báo cáo ở nhà máy thép.

Nên khi lý trưởng cử người đến hỏi cô có thể cùng các quân nhân đi một chuyến nữa vào ngày mai không, cô đã đồng ý ngay.

Tất nhiên, với điều kiện hôm đó là Chủ Nhật.

Để không ảnh hưởng đến việc dạy học ngày hôm sau, Lận Đình đã tranh thủ thời gian.

Trước tiên, cô dẫn tám bà vợ đến nhà máy làm thủ tục, tùy vào khả năng đọc viết của họ, sắp xếp công việc với người của nhà máy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau khi các bà vợ đã hoàn tất thủ tục, Lận Đình lại dẫn chị cả thẳng đến nhà máy thép.

Cho đến khi cầm được giấy chứng nhận làm việc, Lận Tương vẫn còn ngơ ngác.

Chị ấy... đã trở thành một công nhân vinh dự rồi sao?

Ban đầu chị ấy đã định, khi em về nhà, chị ấy sẽ trở về quê.

Nhưng không ngờ, lời em gái nói về việc giúp chị ấy tìm việc là thật!

Phải rồi, người vừa giúp chị ấy làm thủ tục nói rằng... công việc rất nhàn hạ, là một bộ phận tốt.

Nghĩ đến đây, Lận Tương càng thấy như đang mơ.

Nửa năm đen đui, giờ đây chị ấy... được em gái mang lại may mắn rồi sao?

“Chị, xưởng trưởng chỉ cho chị nửa tháng nghỉ, trong hai ngày tới em sẽ nhờ Hoắc Tiểu tìm nhà cho chị, cố gắng trong ba ngày sẽ xong.”

Đầu tháng Sáu, thời tiết dần trở nên oi bức, đứng trước cổng nhà máy thép, Lận Đình vừa chạy suốt cả ngày với mọi người, thấy có trẻ con uống nước cam lạnh, cũng muốn uống một chút.

Lận Tương hoàn hồn, cẩn thận đặt giấy chứng nhận vào túi rồi hỏi: “Ba ngày? Thời gian ngắn vậy có mua được không?”

Lận Đình nhìn quanh, tìm chỗ bán nước ngọt: “Chắc là được. Lần trước mua nhà, người bên quản lý nói nhà nhỏ dễ mua. Chỉ cần có giấy chứng nhận mua nhà, lần này về nhà chị có thể chuyển hộ khẩu ra.”

Lúc này Lận Tương mới nhận ra em gái đang tìm gì, chị ấy mở nắp bình nước đưa qua: “Nghe nói loại đó toàn đường hóa học, uống không tốt đâu, uống nước lọc đi.”

Lận Đình biết là không tốt, nhưng thèm quá, nhận lấy bình uống vài ngụm rồi nói: “Không biết sao mà đột nhiên thèm quá, không chịu nổi.”

Nghe vậy, Lận Tương bất lực: “Thôi... chị đi mua một chai nhé? Nhưng em chỉ được uống một ngụm thôi, còn lại để chị.”

Lận Đình: “...” Đồng ý!

Khi trở về đơn vị, đã là buổi chiều tà.

Lận Đình không về nhà ngay, chia tay các bà vợ lính đầy phần khởi rồi một mình đến văn phòng lũ trưởng.

Biết lũ trưởng bận, cô cũng không nói lan man.

Báo cáo xong công việc, sắp xếp ổn thỏa, các bà vợ quân nhân sẽ chính thức đi làm sau hai ngày nữa, cô vào thẳng vấn đề: “Hôm nay tôi đi nhà máy, phát hiện các xưởng giày, xưởng diêm đều có việc làm thêm ngoài.”

Lũ trưởng Vệ lập tức hiểu ý: “Ý đồng chí Tiểu Lận là...?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình gật đầu: “Trong khu nhà còn hơn chục bà vợ quân nhân không có việc, có người còn không đủ ăn. Tôi nghĩ đơn vị ta có thể cử người liên hệ với các xưởng nhận việc làm thêm. Tôi đã thăm dò qua vài nơi, họ đều sẵn lòng hợp tác với quân nhân vì uy tín của đơn vị.”

Vệ lũ trưởng thật không biết về những chuyện này, sau vài giây trầm ngâm, ông ấy hỏi: “Thu nhập thế nào?”

Lận Đình: “Hôm nay tôi đã tìm hiểu rồi, tất cả đều tính theo sản phẩm, làm nhiều thì được nhiều, chỉ cần chú tâm một chút, một tháng có thể kiếm được tám, chín đồng. Nếu cố gắng hơn, mười mấy, hai mươi đồng cũng không hiếm.”

Đừng nghĩ số tiền này ít, nhưng đây là việc làm thêm, tiết kiệm một chút là đủ tiền ăn cho nhiều gia đình trong một tháng.

Tất nhiên, Lận Đình lo lắng những điều này không phải vì cô có lòng từ bi quá lớn.

Mà là vì cô luôn giữ nguyên tắc sống: nghèo thì tự giữ mình, giàu thì giúp đỡ mọi người.

Cô không được gọi là “giàu”, nhưng rõ ràng vài câu nói của cô có thể cải thiện cuộc sống của nhiều người, tại sao lại không làm chứ?

Xác nhận thu nhập khả quan, lữ trưởng Vệ vỗ đùi: “Được, quay lại tôi sẽ cử người đi bàn bạc.”

Nói xong, lữ trưởng Vệ nhìn Lận Đình, khen ngợi nhiệt tình: “Chị dâu cô nói đúng, Tiểu Lận có một trái tim cống hiến vô tư cho nhân dân!”

Lận Đình: “...”

“Lần này về, đừng mang theo Bánh Bao nữa nhé, không thì lúc về lại lĩnh kỉnh đủ thứ, Bình Bình và Mỹ Mỹ còn nhỏ, chắc không trông nổi đâu.” Trong bữa tối, Hồ Tú đề nghị.

Nghe vậy, Lận Tương nhìn con trai gần 6 tháng tuổi nằm trong nôi, do dự: “Cháu đi khoảng mười ngày, Bánh Bao ban đêm còn phải bú...”

Hồ Tú ngắt lời: “Có gì đâu? Cháu cũng tiện thể cai sữa, chú đi làm rồi thì tính sao?”

Lận Đình chen vào: “Chị, khi chị đi làm, Bình Bình và Mỹ Mỹ cũng phải đi học, chị tính sao với Bánh Bao?”

Đây cũng là điều Lận Tương lo lắng, nhưng biết em gái thông minh, đã hỏi chắc là có cách, nên chị ấy hỏi luôn.

Lận Đình đã có kế hoạch: “Em hỏi rồi, khu nhà gia đình nhà máy thép có nhà trẻ, nhưng chỉ nhận trẻ trên một tuổi, Bánh Bao mới hơn năm tháng, chị có thể nhờ người đáng tin từ quê lên giúp.”

Hồ Tú định nói bà có thể giúp chăm nửa năm, mỗi cuối tuần có thể dẫn Bình Bình và Mỹ Mỹ đến chơi.

Nhưng chưa kịp nói, đã bị con dâu lườm, bà lập tức im lặng.

Lận Tương nhú mày: “Ngoài mẹ, ai chịu theo chị xa nhà?”

Chị ấy không muốn, cũng không đành lòng, bố mẹ tình cảm tốt, tách họ ra nửa năm thì chị không nỡ.

Lận Đình mỉm cười: “Trả lương, bao ăn ở, mười đồng một tháng là được rồi. Nửa năm sáu mươi đồng, ngoài ra có thể nhận thêm việc thủ công từ ủy ban khu phố, tổng cộng một trăm năm mươi đồng, còn sợ không có người muốn?”

Về lý do không muốn để mẹ chồng chăm sóc, Lận Đình có suy nghĩ riêng.

Cô sẵn lòng giúp đỡ chị cả, nhưng sự giúp đỡ cũng phải có giới hạn.

Giống như việc cứu nguy chứ không cứu nghèo.

Chương 144: Chương 144

Vả lại, Lận Tương là chị ruột của cô, mẹ chồng hoàn toàn không cần phải vô điều kiện đối tốt với gia đình bên ngoài của cô.

Lận Tương mở to mắt: “Chắc là có người đến giúp đây, nếu chỉ dựa vào việc trông trọt, một năm cũng chẳng để dành nổi ba mươi đồng.”

Lận Đình cười mỉm: “Người thì chị có thể hỏi mẹ, hoặc hỏi anh hai.” Phải tìm người thật thà, nếu không với tính cách của chị cả, e là không quản nổi.

Lận Tương không biết lo lắng trong lòng em gái, nghe vậy liền gật đầu: “Được, chị sẽ hỏi họ.”

Chị ấy đã nhận ra, đầu óc của em gái rất thông minh, nghe theo em gái sẽ không sai.

Hoắc Tiểu về đến doanh trại vào trưa hôm sau, cả đội quân đều đã trở lại.

Khi nghe thấy tiếng động bên ngoài, Lận Đình đang chuẩn bị đề thi cuối kỳ trong văn phòng.

Cô còn chưa hiểu tại sao bên ngoài lại ồn ào, những giáo viên có kinh nghiệm đã vui vẻ chạy ra ngoài, miệng hô vang: “Các anh hùng đã trở về!”

Hiểu ra ý nghĩa của câu nói, Lận Đình cũng không kìm được niềm vui, cô nhanh chóng cất đề thi vào ngăn kéo khóa lại, rồi

bước nhanh ra ngoài.

“Nhanh lên, họ trở về rồi.” Lúc này, Cố Phương chạy đến bảo vệ bạn mình.

Lận Đình vừa theo dòng người ra ngoài, vừa ngạc nhiên: “Cô không phải đang dạy học sao?”

Cố Phương: “Lúc này ai còn nghe giảng được nữa? Thà để bọn trẻ ra ngoài đón các anh hùng trở về còn hơn.”

Lận Đình thầm nghĩ đúng là đã mở mang tầm mắt.

Có điều, cô không kịp nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì lúc này, cô đã cùng học sinh, giáo viên, và gia đình tụ tập đông đủ, hò reo nhìn những chiến sĩ nhảy xuống từ xe tải.

“Ôi trời! Đoàn trưởng Hoắc nhà cô xuống rồi kìa,” Cố Phương hứng khởi lay lay bạn bên cạnh.

Lận Đình vội kéo cô ấy lại: “Tôi thấy rồi, cô bình tĩnh chút đi, phải nghĩ đến sức khỏe của bà bầu chứ.”

“À... xin lỗi, xin lỗi, cô không sao chứ Đình Đình... Ôi trời ơi! Vừa nãy đoàn trưởng Hoắc có phải lườm tôi một cái không?” Cố Phương cảm thấy mình không nhìn nhầm, ánh mắt đó, như d.a.o vậy.

Đúng là có lườm, Lận Đình nén cười, lắc đầu với anh, ra hiệu mình không sao, rồi nói: “Ai bảo cô om sòm thế, làm người ta hoảng hốt!”

Cố Phương bĩu môi: “Đoàn trưởng Hoắc nhà cô thật đáng sợ, anh Vinh Hiên nhà tôi vẫn tốt hơn, nhưng có lẽ tối nay anh ấy mới về được.”

Lận Đình không đáp lời, vì cái tốt của đoàn trưởng Hoắc nhà cô, người ngoài không thấy được.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ đến đây, cô không kìm được, mỉm cười ngọt ngào với anh.

Không ngoài dự đoán, ánh mắt anh ngay lập tức dịu dàng lại.

Dù đã về đơn vị, nhưng với vai trò là một sĩ quan, Hoắc Tiểu không thể như các chiến sĩ, có thể giải tán nghỉ ngơi ngay.

Anh còn nhiều công việc phải thảo luận với cấp trên, còn phải viết báo cáo dài.

Tất nhiên, anh cũng phải bàn bạc với lãnh đạo, xem ai sẽ thay thế Tào Văn Trạch.

Lần này, chắc chắn phải chọn người nội bộ, nếu lại điều từ đơn vị khác, e rằng cả lũ đoàn sẽ bất mãn.

Vì vậy, khi Hoắc Tiểu hoàn thành công việc và về nhà, đã hơn chín giờ tối.

Lận Đình vẫn chưa ngủ, đang dịch tài liệu trong phòng ngủ.

Hôm qua, khi cô giao việc cho các bà vợ, các xưởng trưởng cũng đưa mỗi người một quyển tài liệu sửa chữa cần dịch.

Theo lời họ, không thể thiên vị, đã dịch xong cho nhà máy thép, thì phải dịch tiếp cho các nhà máy khác, cứ như vậy luân phiên mới công bằng.

Lận Đình cũng đồng ý với phương án này, nhưng cô ưu tiên dịch tài liệu cho nhà máy thép trước, vì chị cả còn phải làm việc dưới mái hiên của họ.

Nghe thấy động tĩnh ở phòng khách, Lận Đình đang dịch những câu cuối của trang sách nên không vội ra ngoài.

Không ngờ, Hoắc Tiểu đi thẳng vào phòng ngủ.

Thấy vợ vẫn đang làm việc, anh cau mày bước tới: “Sao không nghỉ ngơi vài ngày?”

Lận Đình ngẩng lên nhìn: “Em không mệt, mỗi ngày chỉ dịch hai ba tiếng, có gì mà mệt? Còn anh, đã ăn gì chưa?”

Hoắc Tiểu: “Ăn rồi, em còn bao lâu nữa?”

Lận Đình: “Chỉ còn hai câu, mẹ thịt một con gà, để dành cho anh một bát trong nồi, mau đi ăn đi.” Nói rồi, cô nhìn chồng, cảm thấy anh gầy hơn trước.

Hoắc Tiểu không vội rời đi: “Anh đợi em cùng ăn.”

Nghe vậy, biết chồng rất buống bình ở một số chuyện, Lận Đình không khuyên nữa: “Đợi em năm phút.”

Năm phút sau, Hai vợ chồng cùng vào bếp.

Phòng của mẹ chồng và chị cả đều yên tĩnh, hai người sợ làm ồn, đành ăn khuya trong bếp.

Vân Mộng Hạ Vũ

Rồi không ngạc nhiên, Lận Đình cũng được chia một bát canh gà.

Thấy chồng muốn gắp hết thịt gà trong bát mình sang bát cô, Lận Đình vội nói: “Em không thể ăn nhiều vào buổi tối, nếu không con sẽ lớn quá, sau này khó sinh.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu ngừng tay, lúng túng không biết có nên gắp lại vài miếng từ bát vợ không.

Thấy vậy, Lận Đình cười, gấp cái đùi gà trong bát mình đưa cho chồng.

Hoắc Tiểu cau mày: “Em ăn đùi gà đi.”

Lận Đình: “Em ăn rồi, cái này để dành cho anh, cả Quả Quả và Miêu Miêu cũng không có phần.”

Nói rồi, cô nhìn ra cửa, chắc chắn không ai thấy, mới rướn người hôn chồng một cái: “Ngoan, ăn đi, lần sau không có cơ hội ăn đùi gà lớn đâu.”

Ai bảo đàn ông không thích được chiều chuộng, ít nhất Hoắc Tiểu rất thích.

Anh hôn lại vợ, rồi cầm đầu ăn ngay.

Thấy vậy, Lận Đình không khỏi mỉm cười, vừa ăn vừa kể cho chồng nghe những chuyện xảy ra ở khu nhà ở gia đình.

Lận Đình nhắc đến Lưu Văn Diễm: “... Sáng nay cô ta đã bị đưa đi, em không thấy nhưng chị dâu Vần Lan có thấy. Cô ta không muốn đi, cứ đòi đợi trại trưởng Tào, nhưng bị chính ủy Lưu cho bảo vệ kéo đi. Không lẽ cô ta thật sự thích trại trưởng Tào sao?”

Người khác thích hay không, anh không quan tâm, chỉ bày tỏ quan điểm: “Dù thế nào cũng không nên làm nhục người khác.”

“Đúng vậy, tình cảm phải đến từ hai phía. May mà trại trưởng Tào có người giúp đỡ, nếu không có khi đã phải rời quân ngũ trong âm ứ.” Thời nào cũng vậy, chuyện lợi dụng chức quyền không phải hiếm, Tào Văn Trạch vừa may vừa rủi, ít nhất anh ta có khả năng vượt qua khó khăn.

“Là anh đó.” Hoắc Tiểu nói điềm nhiên.

“Ồ, là anh... Anh nói gì? Ý anh là...?” Nhận ra điều mình vừa nghe, Lận Đình hạ giọng hỏi: “Anh nói người điều trại trưởng Tào đi là anh sao?”

Thấy vợ tròn mắt kinh ngạc, Hoắc Tiểu cười nhẹ: “Sư trưởng của sư đoàn xe tăng chúng ta là bác của một người bạn cùng trường quân đội với anh.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Anh có bao nhiêu bạn tốt thế?”

Suy nghĩ một lúc, Lận Đình lại thấy cũng không quá lạ. Thời nay, những người được vào trường quân đội, phần lớn đều là con em cán bộ.

Và trong những trường đại học như vậy, nhiều người chen lấn vào không chỉ để học kiến thức quân sự hàng đầu mà còn để kết nối quan hệ.

Nghĩ đến đó, cô lại lo lắng hỏi: “Vậy... sư trưởng có biết về Quả Quả và Miêu Miêu không?”

Chương 145: Chương 145

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Không biết, mối quan hệ của anh với người bạn này bình thường, anh ta cũng không biết anh thân với cha mẹ cặp song sinh.”

Lận Đình nhíu mày: “Quan hệ bình thường... mà vẫn giúp sao?”

Hoắc Tiểu uống hết bát canh gà cuối cùng rồi thúc giục vợ ăn nhanh.

Khi cô ăn xong, anh đứng dậy rửa bát, mới nói: “Không hẳn là giúp đỡ, mà là đôi bên cùng có lợi.”

Lận Đình không ngốc, lập tức hiểu ra: “Anh nói là cấp trên cũng không hài lòng với chính ủy Lưu?”

Hoắc Tiểu không trả lời, nhưng cũng không phủ nhận.

Lận Đình hiểu rồi, nhiều chuyện tạm thời chưa tiện nói, cô bèn đổi chủ đề: “Anh giúp em mua vé tàu giường nằm cho chị cả nhé. À, có người tin cậy không? Tốt nhất là có người đưa chị về và đưa người qua lại.”

“Được, còn mua nhà thì sao? Chúng ta có đủ tiền không?”

“Tiền mua nhà để anh hai vay, anh ấy rất giàu. Chúng ta nên để dành tiền trả mẹ trước đã, hơn nữa, đều là anh chị em ruột, chúng ta không nên ôm hết trách nhiệm.”

Hoắc Tiểu không ngại giúp chị vợ một tay, nhưng vợ đã có chủ ý, anh cũng không phản đối, chỉ hỏi: “Ngày mai anh tìm người hỏi sở nhà đất nhé? Mua gần nhà máy phải không?”

Lận Đình: “Em định nhờ anh tìm giúp, nhưng nghĩ lại, tìm Tiền Hải Đào hợp lý hơn, ít nhất cậu ấy có thể giúp điều tra kỹ hàng xóm. Chị cả đẹp như vậy, lại có con nhỏ, an toàn rất quan trọng.”

Câu này không sai, Hoắc Tiểu gật đầu: “Sau đó nhờ chị cả nuôi một con chó sói.”

Nói đến đây, Lận Đình vội hỏi: “Anh có thấy con chó con mà nhà mình nhặt được không? Là giống gì?”

Hoắc Tiểu sững sờ: “Nhà mình nuôi chó sao? Nuôi ở đâu?”

Lận Đình chớp mắt, lại đi quanh nhà một vòng, không thấy chó đâu, giận đến nghiến răng: “Chắc chắn bị thằng nhóc Quả Quả mang vào chăn rồi, xem mai em có đánh nó không!”

Lận Đình nói là làm.

Sáng hôm sau cô không chỉ đánh vào m.ô.n.g thằng bé hai cái, mà còn phạt nó úp mặt vào tường nửa tiếng, ai xin cũng không tha.

Cho đến khi thằng bé khóc thút thít hứa sẽ không dám nữa, nhận ra lỗi lầm, cô mới cho nó đi ăn sáng.

Không phải cô ác, mà thời buổi này chẳng có thuốc diệt côn trùng cho thú cưng nào đáng tin.

Chơi thì được, nhưng tuyệt đối không được mang vào chăn.

“Đừng giận, trẻ con tuổi này đều như thế cả. Đợi thêm vài năm nữa, chúng còn đáng ghét hơn. Hồi nhỏ Hoắc Tiểu cũng vậy, có

lúc mẹ muốn nhét nó lại vào bụng không sinh ra thì tốt hơn.”
Hồ Tú thấy con dâu thật sự giận, vội vàng an ủi.

“Khụ khụ... Anh ăn xong rồi.” Hoắc Tiểu đặt bát đĩa xuống, rồi nhìn vợ: “Anh đưa em đến trường nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình lắc đầu: “Anh đi trước đi, đừng quên mua vé tàu cho chị cả ngày kia.”

“Được.”

Sau khi em về đi, Lận Tương vẫn im lặng từ nãy, lo lắng hỏi:
“Trong hai ngày có thể mua được nhà không?”

Lận Đình nói: “Dù không mua được, mình cũng có thể về quê đón bọn trẻ lên đây, dù sao cũng sắp nghỉ hè rồi. Khi nào mua được nhà, chúng ta gửi giấy tờ về nhà, nhờ bố đi chuyển hộ khẩu cũng được.”

Nhưng may mắn thay, kế hoạch thứ hai của Lận Đình không cần thực hiện.

Chiều hôm đó, cô nhận được điện thoại từ bạn học cũ.

Nhà đã tìm được, còn do chú của anh ta giúp tìm.

Chỉ cách xưởng năm phút đi bộ, ở đó có nhiều công nhân nhà máy thép sinh sống.

Dù phần lớn là thuê nhà, nhưng cùng một đơn vị vẫn tốt hơn môi trường hoàn toàn xa lạ.

Lận Đình không thể tự đi, Hoắc Tiểu thì càng bận, không yên tâm về chị cả, cô gọi điện cho anh hai, hỏi anh ấy có thể giúp không.

Dù sao đoàn văn công cũng gần nhà máy thép, đi xe đạp chỉ mất hơn nửa giờ.

Sau khi nhận được lời đồng ý từ anh hai, Lận Đình nhờ chị dâu Vần Lan.

Cô ấy là người địa phương, chỉ cần giọng địa phương là có thể giải quyết được nhiều việc.

Mọi việc rất suôn sẻ.

Tối đó khi Lận Đình về nhà, thấy chị cả đang hào hứng kể cho mẹ chồng về cấu trúc căn nhà. Cô vừa thay giày vừa hỏi: “Nhà thế nào hả chị?”

Lận Tương mắt sáng lên: “Rất tốt, là loại nhà trong hẻm, tường rất cao. Chị mua căn trong cùng, sát bên là một gia đình phụ nữ. Bà cụ nhà đó từng đánh Nhật, rất nhiệt tình và công bằng, được mọi người tôn trọng.”

Lận Đình gật đầu, trầm nghĩ chú của bạn học cũ thật chu đáo. Hôm nào Hoắc Tiểu rảnh, phải mời người ta đi ăn ở tiệm cơm quốc doanh để cảm ơn.

Nghĩ vậy, cô đặt túi xách xuống phòng, rồi hỏi: “Nhà thế nào? Rộng không?”

“Không quá cũ, tường ngoài bằng xi măng, diện tích rộng, hơn năm mươi mét vuông, đủ chỗ cho mẹ con chị. Trong nhà tường dán báo, không có nhiều đồ đạc nhưng rất ổn.”

Hơn năm mươi mét vuông thời này không lớn, nhưng không gian sử dụng không bị chia sẻ, nhiều nhà ba mươi mét đã phải ở năm sáu người, vậy là rộng rồi: “Mua bao nhiêu?”

Nghe vậy, Lận Tương đau lòng: “Tổng cộng 920 đồng, em hai cho vay 700 đồng.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù có nhà riêng rất vui, nhưng nợ nhiều tiền khiến chị ấy lo lắng.

Lận Đình cười: “Trông nhiều vậy thôi, nhưng nhiều nhất là năm năm là trả xong.”

Công nhân thời này không như sau này, nhà máy thép có trường học, trạm y tế miễn phí, lương tháng ba mươi mấy đồng còn có phiếu mua hàng, chi tiêu không nhiều.

Không chừng không cần đến năm năm.

Lận Tương không nghĩ vậy, chị ấy định nhận làm thêm việc dán hộp giấy từ khu phố, cố gắng trả nợ trong hai năm.

Tiền của anh chị em đâu dễ kiếm, làm sao chị ấy có thể yên tâm mà vay mượn?

À, khi đến, anh cả còn cho chị ấy mượn thêm một trăm đồng nữa.

Nghĩ vậy, Lận Tương chỉ mong tối nay có thể bắt đầu kiếm tiền ngay.

Dù chị cả không nói gì, Lận Đình vẫn nhận ra chị đang nghĩ gì, liền nói: “Chị có phải quên đã hứa với em điều gì rồi không?”

Lận Tương: “...Không quên, học lớp tối mà.”

Lận Đình thở dài: “Chị à, thời đại này thiếu tri thức, đây là cơ hội của chúng ta. Em hy vọng chị ít nhất lấy được bằng trung cấp. Lúc đó, ngay cả làm kế toán trong nhà máy cũng kiếm được hơn một trăm đồng mỗi năm, không phải tốt hơn so với việc chị làm hộp giấy mệt nhọc sao?”

Lận Tương không thoả mái dịch chuyển: “Sao em biết chị muốn làm hộp giấy?”

Lận Đình: “Ha...”

“Chị học mà, đã hứa thì chắc chắn sẽ làm. Chỉ là chị nghĩ nên dành hai năm trả hết nợ rồi mới đi học lớp tối.” Lận Tương bị tiếng “ha” lạnh lùng của em gái làm rùng mình, dù rõ ràng chị ấy mới là chị cả.

Lận Đình nhú mào: “Không ai gấp chị trả nợ đâu. Nếu chị thấy khó khăn quá, có thể mỗi khi dành được một trăm đồng, thì trả anh hai trước.”

Nghe vậy, Lận Tương thấy cũng hợp lý: “Em nghĩ học kế toán tốt không?”

“Điều đó phụ thuộc vào chị. Trước khi đăng ký, chị có thể hỏi thăm thầy cô ở trường. Nhưng em khuyên chị chọn kế toán hoặc điều dưỡng.” Các ngành khác như công trình thủy lợi, khoa học lâm nghiệp, kỹ thuật nông nghiệp không hợp với chị cả đơn thân có con.

Lận Tương gật đầu lia lịa: “Chị sẽ cân nhắc kỹ.”

Chương 146: Chương 146

Ngày hôm sau.

Chị cả cùng nữ binh xuất ngũ mà Hoắc Tiểu mời lên tàu về quê.

Hai ngày sau, một liên trưởng dưới quyền Tào Văn Trạch nhận chức của anh ta.

Còn trại trưởng Tào thì được xe của sư đoàn đích thân đón đi.

Động tĩnh lớn vì đó là xe riêng của sư trưởng.

Lận Đình cảm thấy bầu không khí trong quân đội trở nên nặng nề.

Sau khi hỏi ý kiến chồng và biết rằng chuyện đó không ảnh hưởng gì đến anh, cô lại trở về với cuộc sống bình lặng thường ngày.

Nhưng trong khu nhà ở gia đình, không khí lại ngày càng nóng nực và hòa thuận hơn.

Nguyên do là lý trưởng Vệ đã nhờ chị dâu Bàn thu thập ý kiến của các gia đình quân nhân, xác định mọi người đều muốn kiếm thêm thu nhập tại nhà. Ba ngày sau, họ đã lấy về ba mươi bao tải công việc thủ công từ nhà máy diêm.

Mỗi gia đình được phân một bao tải.

Mỗi bao tải được trả năm đồng.

Người nhanh nhẹn thì làm xong trong một tuần.

Nhưng, đó chỉ là tốc độ cá nhân.

Thời buổi này, nhà nào mà không có ba, năm đứa con?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Lận Đình đã thấy không ít đứa trẻ năm, sáu tuổi nhanh nhẹn giúp dán hộp giấy.

Mọi người đều bận rộn kiếm tiền, ai còn thời gian cãi vã mấy chuyện nhỏ nhặt, phải không? Thế nên, không khí đương nhiên là hòa thuận.

Lữ trưởng Vệ rất hài lòng về việc này, còn công bố rằng Lận Đình mới là người có công lớn nhất.

Vì thế, trong lòng các bà vợ quân nhân, Lận Đình vốn đã là người đáng quý, giờ lại càng được yêu mến hơn.

Không nói quá khi những ngày này, nhà cô không thiếu thức ăn.

Các gia đình quân nhân như đã hẹn trước, không ai mang đến quà cáp quý giá gây khó xử.

Hôm nay có người mang đến một món ăn, nói là để thử tài nấu nướng của mình, rằng chị ấy đã nuôi bốn đứa con nên rất hiểu khẩu vị của phụ nữ mang thai.

Ngày mai, người khác lại mang đến một rổ rau, nói là rau nhà trồng rất tươi ngon, tốt cho bà bầu.

Ngày kia, sẽ có người mang đến một bát há cảo, nói là nhân bánh theo khẩu vị quê nhà, muốn cô nếm thử hương vị địa phương.

Nói chung, lý do đủ loại, nhưng mục đích chỉ có một, là để bày tỏ lòng biết ơn.

Cuối cùng, Lận Đình phải triệu tập mọi người lại, cảm ơn một lượt và nói rằng nếu tiếp tục như vậy, sẽ không tốt cho danh tiếng của cô và Hoắc Tiểu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Làn sóng mang thức ăn đến nhà cô mới dần lắng xuống.

Rồi danh tiếng vô tư vì dân của Lận Đình càng thêm nổi bật.

Lận Đình vừa khóc vừa cười, không khỏi cảm thán rằng con người thời này thực sự quá thuần khiết.

Cũng vào lúc này, tin tức đoàn văn công bắt đầu đi các đơn vị biểu diễn đã đến tai Lận Đình.

Nhìn thấy chị cả sắp trở về, anh hai cũng sắp gập lại, Lận Đình cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Rồi, chuyện thử thách thần kinh cô xảy ra.

Hôm đó, Lận Đình vừa đến trường không lâu, chị dâu Bàng dẫn theo Quả Quả với vẻ mặt ngây thơ đến tìm.

Và rồi, chưa kịp để Lận Đình mở miệng.

Chị dâu Bàng mở cặp sách của Quả Quả, lấy ra một con chó đen nhỏ, không lớn hơn lòng bàn tay người lớn là bao.

Lận Đình: “...” (▼ ▮ ▼#)

Lúc này, Lận Đình lại muốn đánh con trai một trận. Nhưng cô vẫn giữ được lý trí.

Trước tiên, cô kéo Phương Phương đang cười đến đau cả bụng vì xem kịch vui ra xa, rồi mới ngồi xuống, nhìn thẳng vào đứa con trai đang có vẻ ử rữ nhưng mặt vẫn ngây thơ vô tội.

Rõ ràng, cậu bé vẫn chưa hiểu mình đã làm sai điều gì. Thấy vậy, đoán rằng có thể con không cố ý, Lận Đình mới hạ bớt cơn giận: “Tại sao con lại mang chó con đến trường?”

Trẻ con thực sự rất nhạy cảm với cảm xúc của người lớn, thấy mẹ dường như không còn quá giận, Quả Quả mới tươi tắn hơn: “Mẹ chỉ bảo không cho nó vào giường, chứ không nói không được mang đến trường... Vương Bình Bình không tin con có chó con, con muốn mang cho bạn ấy xem.”

Lận Đình ghen lời: “Mẹ tuy không nói, nhưng nếu con nghĩ điều này đúng, sao con lại lén lút mang chó con đến trường? Con có thể đợi tan học rồi mời Vương Bình Bình đến nhà xem mà.”

Quả Quả mím môi: “Bạn ấy tan học phải về nhà dán hộp giấy.”

Chuyện này... thật là quá đáng, bốn tuổi mà đã phải dán hộp giấy?

Không đúng, Vương Bình Bình hình như năm tuổi, nhưng cũng còn quá nhỏ, Lận Đình xoa xoa trán, cảm thấy một số phụ huynh thật sự “quá đáng”.

Dù thời điểm này khác xa với tương lai, trẻ con bảy tám tuổi phần lớn đã làm được nhiều việc. Nhưng trẻ mẫu giáo thật sự còn quá nhỏ. Lận Đình lại nghĩ, ngay cả lao động bốn năm tuổi cũng không bỏ qua, các bà vợ quân nhân chỉ càng cố gắng hơn.

Ý của cô là để mọi người có thêm nguồn thu nhập, chứ không phải dán hộp giấy đến mức kiệt sức. Điều đó thật là... chẳng có lợi gì, cô cũng không muốn gánh chịu thảm kịch như vậy.

Có vẻ, cô cần phải nói chuyện nghiêm túc với các bà vợ quân nhân. Nhưng... việc này cô ra mặt có lẽ không hiệu quả bằng chị dâu Bằng đang kiêm nhiệm chức Chủ tịch Hội Phụ nữ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ đến đây, Lận Đình nhìn sang chị dâu đang cười, nhờ bà ấy khi có thời gian thì khuyên mọi người, kiếm tiền đừng quên sức khỏe.

Bằng Lệ Hoa thường ngày cũng bận rộn, không để ý đến tình huống này, nghe vậy liền nghiêm mặt: “Em nói đúng, có khi thật sự có người kiếm tiền không màng mạng sống. Để chị dọa họ một phen, rồi bảo họ tự giám sát lẫn nhau. Ai dám thức đêm làm việc, lần sau đừng mong có cơ hội kiếm thêm tiền.”

“Quá cao tay,” Lận Đình nhìn chị dâu với vẻ thán phục!

Rồi cô nhìn sang Quả Quả nghĩ đã yên tâm thoát nạn, đang chơi đùa với con chó nhỏ, nheo mắt lại.

“Con lại làm gì nữa đây?” Hoắc Tiểu đi làm về buổi chiều, vừa vào cửa đã thấy Quả Quả đang quỳ trên sàn lau nhà.

Sàn nhà ở khu nhà gia đình là sàn bê tông, thường bám bụi.

Hai mẹ con rất sạch sẽ, mỗi sáng và tối đều lau nhà, nhưng lau sàn thì ít khi làm.

Lận Đình kể chuyện con mang chó vào trường: “Nếu nó không biết là không được mang chó theo, em sẽ không phạt, nhưng rõ ràng nó biết hành vi này sai mà vẫn làm, nên phải chấp nhận hình phạt.”

Nghe xong, Hoắc Tiểu treo mũ lên giá gỗ, nhìn con trai với ánh mắt bất lực, rồi vừa cởi áo ngoài vừa hỏi: “Con gái đâu?”

Lận Đình: “À, nó đang lau sàn trong phòng ngủ.”

Tháng sáu, trời dần nóng lên, Hoắc Tiểu về nhà thường chỉ mặc áo ba lỗ, nghe vậy động tác cởi áo dừng lại, không tin nhìn vợ: “Em nói... chuyện con chó, con gái mình cũng tham gia à?” Không thể nào? Miêu Miêu ngoan lắm mà?

Lận Đình hiếm khi thấy chồng biểu cảm sốc như vậy, không nhịn được bật cười: “Không thì anh nghĩ chỉ một mình Quả Quả có thể qua mặt mẹ sao?”

Cô con gái nhỏ có chút yếu đuối, Hoắc Tiểu tuy không nghi ngờ cách vợ dạy con, nhưng vẫn không kiềm được mà nhìn vào phòng ngủ.

Thế nhưng, anh thấy cô bé không hề khóc, còn lau dọn rất cẩn thận, nhỏ bé mà đáng yêu tội nghiệp.

Hoắc Tiểu muốn xin vợ tha cho con vài câu, nhưng thấy vợ liên tục liếc nhìn mình, anh đành thôi.

Chương 147: Chương 147

Đình Đình cũng đau lòng không kém, nhưng vẫn kiềm chế, nghĩ rằng có một số bài học là cần thiết.

Có khi, sau khi phạt xong, cô sẽ làm con vui vẻ ngay.

Thực tế, Hoắc Tiểu đoán đúng.

Chỉ sau bữa tối, ba mẹ con đã cười đùa vui vẻ.

À, còn thêm một con chó đen xấu xí, quấy đuôi điên cuồng quanh ba người.

Ừm, anh không phải vì vợ con không để ý mình mà thấy nó chướng mắt đâu.

Sau mỗi nhiệm vụ lớn của đơn vị, đoàn văn công sẽ có buổi diễn, lần này cũng không ngoại lệ.

Tin đồn vừa ra, các chiến sĩ trong đơn vị đã xôn xao.

Lận Đình và mẹ chồng cũng nằm trong số những người phấn khởi.

Tất nhiên, lý do của hai người hoàn toàn khác nhau.

Lận Đình phấn khích vì không chỉ có anh hai đến, mà Phòng Nghệ Đồng xuất thân từ đơn vị cũng sẽ có màn biểu diễn riêng trong buổi diễn này.

Còn Hồ Tú thì háo hức vì lần đầu được xem đoàn biểu diễn lớn.

Lần biểu diễn hợp xướng của học sinh trước đây chỉ là các cán bộ tuyên truyền biểu diễn, đã khiến bà Hồ kinh ngạc.

Giờ có chuyên gia đến, sao bà không phấn khích chứ? Phấn khích nhưng cũng không quên hỏi Lận Tương: “Tương Tương lên tàu rồi phải không? Ba ngày nữa là đến nơi phải không? Lận Vĩ nói khi nào qua đây?”

Lận Đình nhìn mẹ chồng ôm chặt Bánh Bao đang bú no nê, lắc đầu: “Anh ấy chỉ nói là mấy hôm nữa, cụ thể thì chưa chắc chắn.”

Hồ Tú không kìm được kỳ vọng: “Nếu may mắn gặp được buổi biểu diễn thì tốt quá, cũng để Tương Tương đi cùng mở mang tầm mắt.”

Lận Đình cười: “Sau này vẫn còn cơ hội, đợi khi Tổng Cục Chính Trị qua biểu diễn, chị ấy sẽ thấy thích hơn.”

“Tổng Cục Chính Trị là gì?”

“Đó là đoàn văn công xuất sắc nhất, các ca sĩ và vũ công hàng đầu của cả nước đều ở đó.”

“Trời ơi! Vậy đúng là trạng nguyên rồi.”

Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, câu này không sai, nên Lận Đình gật đầu đồng ý.

Thấy vậy, Hồ Tú không kìm được kỳ vọng: “Con từng nói, cô gái lớn nhà họ Phòng rất có tài năng, Đình Đình, con nghĩ cô bé có thể trở thành trạng nguyên không?”

Lận Đình chắc chắn gật đầu: “Có thể!”

Cô bé không chỉ có tài năng mà còn chịu khó, lại có áp lực nuôi em gái và ước mơ trở thành ca sĩ hàng đầu, thành công chỉ là vấn đề thời gian!

Nghĩ đến đây, Lận Đình không khỏi nhớ đến Phòng Nghệ Linh.

Từ khi Phòng Nghệ Đồng vào đoàn văn công, cô cùng Phương Phương, chị dâu Văn Lan và vài người khác, tổng cộng sáu gia đình quân nhân có điều kiện khá hơn, luân phiên lên lút mang đồ ăn cho cô bé.

Dĩ nhiên, việc lên lút này không phải vì họ không muốn bị phát hiện.

Mà là vì trước đó, những đồ ăn mang đến công khai đều vào bụng con trai bảo bối của Đình Phi Yến.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì vậy mới có việc lên lút hiện tại.

Thực tế chứng minh, cách làm này là đúng.

Ít nhất thì sau thời gian dài như vậy, Đình Phi Yến hoàn toàn không phát hiện điều gì bất thường.

Còn Nghệ Linh bây giờ, trông cũng khá hơn trước nhiều.

Có điều, cô bé vẫn gầy hơn so với những đứa trẻ bình thường.

Nghĩ đến đây, Lận Đình nhanh chóng ăn xong bữa sáng, uống hết ly sữa rồi đứng dậy: “Mẹ, con đi đây, hôm nay đến lượt con mang đồ ăn cho Nghệ Linh, xong con sẽ đi thẳng đến trường.”

Hồ Tú nhìn đồng hồ: “Đi đi, mẹ đã để lại cho cô bé một miếng bánh trứng.”

“Vâng!”

Phòng Nghệ Linh là cô bé rất hiểu chuyện.

Nếu ăn đồ nhà ai, cô bé sẽ nghĩ cách giúp đỡ làm việc.

Chẳng hạn, khi nhổ cỏ vườn nhà mình, cô bé cũng nhổ giúp nhà Lận Đình và vài nhà khác.

Dù bị từ chối mấy lần, cô bé vẫn cặm cụi làm việc.

Thực ra chỉ là khi nhà cô làm bữa sáng, mang thêm một phần.

Cô bé nhỏ nhắn như vậy ăn hết bao nhiêu?

Hơn nữa, còn có sáu nhà cùng chia sẻ, thật sự chẳng tốn bao nhiêu tiền.

Đôi khi Lận Đình thậm chí có phần ghen tị với vợ chồng Đình Phi Yến, những người có chút kỳ quặc ấy lại có thể nuôi dạy hai cô con gái tốt như vậy.

“Nghệ Linh, chị em sắp đến đơn vị biểu diễn.” Khi gặp nhau ở khu rừng nhỏ đã hẹn, cô bé đã đeo cặp sách và chẳng chịt đứng đợi, Lận Đình bước tới đưa bánh cho cô bé, rồi xoa đầu cô, chia sẻ tin vui.

Nghe vậy, cô bé vốn đang im lặng, mắt bỗng sáng rực lên.

Cô bé không tin nổi hỏi: “Chị em về thật ạ?”

Lận Đình cười mỉm gật đầu: “Đúng vậy, còn biểu diễn nữa, vui không?”

Dĩ nhiên là vui, Phòng Nghệ Linh vốn không phải đứa trẻ hay cười, nhưng lúc này cũng không kìm được mà cười: “Cảm ơn cô Lận.”

Lận Đình lại xoa đầu cô bé: “Muốn đi học cùng cô không?”

Phòng Nghệ Linh lắc đầu: “Em tự đi được ạ.”

Nghe vậy, Lận Đình cũng không ép, nghĩ rằng cô bé lo bị bố mẹ phát hiện.

Nhưng cô không biết rằng, sau khi mình rời đi không lâu, Phòng Nghệ Linh đã mang bánh trứng đi đến chỗ khác.

Hiệu trưởng Hoàng thấy cô bé chạy mặt đỏ bừng, biểu cảm nghiêm nghị không thay đổi, nhưng miệng lại rất quen thuộc: “Trong nồi có cháo phần em đấy.”

Phòng Nghệ Linh lấy bánh trứng từ trong lòng ra: “Ông ơi, ăn cùng cháu nhé!”

Hiệu trưởng Hoàng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị: “Em ăn đi, và nhớ là, thầy không phải ông của em.”

Dù bị lạnh nhạt, Phòng Nghệ Linh cũng không để tâm, bước những bước nhỏ vào nhà, rất thạo việc múc cháo ra bát.

Sau đó không bất ngờ khi lấy ra một quả trứng đã bóc vỏ.

Đứa trẻ lập tức nở nụ cười, nó biết ông thương mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng cô bé không ăn một mình, dùng đũa chia quả trứng làm đôi, rồi bỏ mỗi nửa vào từng bát cháo.

Thấy cô bé cười tươi, hiệu trưởng Hoàng không nhịn được trêu chọc: “Cái răng cửa lộ ra rồi.”

Nghe vậy, Phòng Nghệ Linh nhanh chóng dùng tay nhỏ che miệng, gần đây cô bé bắt đầu thay răng, cái răng cửa bị mất một chiếc.

Hiểu rõ vẻ đẹp xấu, đứa trẻ lườm ông một cái rõ ràng.

Thấy vậy, hiệu trưởng Hoàng không nhịn được cười: “Ăn nhanh đi, đừng để trễ giờ học.”

Phòng Nghệ Linh lập tức quên giận, nhanh chóng đặt một bát xuống trước mặt ông: “Ông nội cùng ăn.”

Nói rồi, cô bé chia đôi chiếc bánh trứng mà Lận Đình cho.

Lần này hiệu trưởng Hoàng không từ chối, vì đợi cô bé, ông ấy thực sự chưa ăn gì.

Nói đến đây, mối quan hệ ông cháu này đều nhờ vào sự lạnh lợi của Phòng Nghệ Linh.

Cô bé phát hiện cha mẹ sợ hiệu trưởng Hoàng, mỗi lần bị đánh liền chạy đi tìm ông.

Không tìm cô giáo Lận vì biết cô đang mang thai.

Phòng Nghệ Linh tuy không hiểu việc sinh con, nhưng nghe nói phụ nữ mang thai rất khó khăn.

Cô giáo Lận rất tốt với cô bé và chị, cô bé không muốn cô giáo gặp chuyện không hay vì mình.

Không ngờ chỉ trong vài tháng, hai người càng ngày càng giống như ông cháu thực sự.

Sau nhiều lần chờ đợi, cuối cùng đoàn văn công đã đến chỗ đóng quân vào chiều thứ Sáu.

Chương 148: Chương 148

Lúc đó, Lận Đình đang dạy học, không ra ngoài xem náo nhiệt.

Nhưng tiếng ồn ào bên ngoài vang vọng rõ ràng trong tai cô.

Khi chuông tan học vang lên, Lận Đình bắt đầu thu dọn đồ để về nhà.

Thấy vậy, Cố Phương hỏi: “Hôm nay không ở lại trường làm tổng kết?”

Lận Đình gật đầu: “Tôi đi gọi anh trai về nhà ăn cơm.”

Nghe vậy, Cố Phương vội nói: “Tôi đi cùng cô.”

Nhìn biểu cảm rạng rỡ của đối phương, Lận Đình khẽ nhếch miệng, một lần nữa khẳng định Phương Phương là người mê sắc đẹp.

Buổi biểu diễn của đoàn văn công sẽ diễn ra vào ngày mai, hôm nay họ sẽ ở trại một đêm.

Cố Phương đã sớm tìm hiểu rõ điểm dừng chân tạm thời, kéo bạn thân chạy thẳng đến đó.

Khi đến nơi, hai người còn đang băn khoăn có nên vào trực tiếp hay không thì thấy hai cô gái xinh đẹp, bước đi nhẹ nhàng từ tòa nhà ký túc xá đi ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ nhìn qua cũng biết là diễn viên múa.

Lận Đình lập tức tiến lên hỏi: “Chào các đồng chí, xin hỏi các cô có biết Lận Vĩ không?”

Nghe vậy, hai cô gái liếc nhau, trong mắt đều hiện lên sự tò mò.

Họ tò mò không biết cô gái xinh đẹp trước mặt có quan hệ gì với Lận Vĩ.

Lận Vĩ đấy!

Ai mà không biết chứ?

Toàn đoàn văn công đều biết anh ấy được tuyển đặc cách nhờ gương mặt.

Dù nói là hình tượng của anh ấy hợp với vai diễn, nhưng đẹp là đẹp thật.

Ban đầu có nhiều người không ưa anh ấy, nhưng giờ thì không còn ai nữa.

Bởi vì Lận Vĩ không chỉ có tài năng mà còn biết cách đối nhân xử thế, hòa hợp với mọi người.

Nghĩ đến đây, cô gái có đôi mắt hạnh đẹp định mở miệng thì nghe thấy giọng nam dịu dàng phía sau: “Đình Đình!”

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc quân phục chỉnh tề, càng thêm phần tuấn tú, bước nhanh lên trước, giơ tay chạm nhẹ vào trán em gái, nở nụ cười với đôi mắt đào hoa đẹp: “Đến đón anh à?”

Lận Đình lần đầu tiên thấy anh hai mặc quân phục chỉnh tề, ngấm nghĩa một lúc rồi gật đầu: “Anh có thể tự do đi lại không?”

Lận Vĩ lấy túi xách trên người em gái: “Có, anh đang định đi tìm em.”

“Đi thôi?” Lận Đình chào anh hai xong, lại gật đầu với hai cô gái đang đứng bên cạnh.

Đi được vài bước, Lận Đình đã nôn nóng hỏi anh hai tiết mục của anh xếp thứ mấy.

Không ngờ, Lận Vĩ xoa đầu em gái, rồi trêu: “Không nói cho em biết đâu.”

Và không ngạc nhiên, anh ấy bị em gái đ.ấ.m một cú.

Lận Đình định đá thêm cú nữa, nhưng anh hai đang mặc quân phục...

Hành động thân thiết của hai người lọt vào mắt các cô gái đoàn văn công, họ liếc nhau.

Cô gái mắt hạnh do dự: “Đây... là người yêu à?”

Người kia đáp: “Sao tôi thấy họ trông giống nhau thế?”

Cô gái mắt hạnh trợn tròn: “Có tướng phu thê!”

Nghe vậy, cả hai ngẩn ra rồi vội vàng chạy về.

Họ phải báo với các chị em rằng Lận Vĩ có người yêu rồi!!!

Trên đường về khu nhà ở gia đình, Lận Đình hỏi anh hai không ít về cuộc sống thường ngày trong đoàn văn công.

Xác nhận rằng Phòng Nghệ Đồng trong đoàn rất tốt, được đoàn trưởng coi trọng, khi người đã về nhà tìm em gái, cô mới yên tâm nói chuyện khác.

Khi tách khỏi Cố Phương, Lận Đình lại hỏi anh hai về tình hình hiện tại trong đoàn văn công.

Lận Vĩ cười: “Em nghĩ anh lớn tuổi thế này còn bị bắt nạt sao?”

“Dù không bị bắt nạt rõ ràng, nhưng những lời đ.â.m chọc sau lưng chắc chắn không ít.” Dù sao, việc dựa vào ngoại hình để vào đoàn văn công thực sự không công bằng với những người dựa vào tài năng.

Nhưng trên đời này, may mắn đôi khi thật khó nói.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lại nhìn sang anh hai: “Nếu anh không muốn nói thì thôi, nhưng nếu không vui, hãy kể với em, đừng giữ trong lòng.”

Nghe vậy, ánh mắt Lận Vĩ ám lên, cảm thấy em gái thật sự đã trưởng thành, ngày càng biết quan tâm đến người khác.

Thực ra ban đầu cũng khó khăn, nhưng anh ấy không thể gục ngã trước vài ánh mắt coi thường hay những lời mỉa mai.

Lận Vĩ rất thích cuộc sống hiện tại, cũng rất thích biểu diễn, càng thích cảm giác đứng trên sân khấu.

Thay vì quan tâm những lời đồn vô căn cứ, anh ấy trân trọng cơ hội hiện tại, chỉ muốn dành hết thời gian cho việc học hỏi.

Vì vậy, dù những điều em gái lo lắng có thực sự xảy ra, chúng cũng không thể làm tổn thương anh ấy.

Hơn nữa, hiện tại anh ấy đã hoà nhập rất tốt trong đoàn văn công, không còn ai tỏ thái độ với anh ấy.

Còn sau lưng...

Ha... Anh ấy cũng chẳng nghe thấy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ đến đây, Lận Vĩ lại xoa đầu em gái một cái, khẳng định rằng mình rất ổn, rồi chuyển sang quan tâm đến tình hình mang thai của em.

Lận Đình: “Em rất ổn, con cũng không quậy... Đúng rồi, anh đã nhận được đồ ăn em gửi chưa?”

Nghe vậy, Lận Vĩ nhớ đến cô lính có đôi mắt lạnh lùng kia, gật đầu, tò mò hỏi: “Rồi, bạn mới của em à?”

Đôi mắt Lận Đình sáng lên: “Ninh Du nói cô ấy là bạn của em sao?”

Lận Vĩ gật đầu, nhướn mày: “Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên là phải!” Lận Đình vô thức nói, rồi không thể không chia sẻ với anh hai về những khoảnh khắc cùng Ninh Du.

Cô luôn cảm thấy cô gái ấy không phải lạnh lùng mà là không giỏi giao tiếp với người khác.

Hmm... dùng sự lạnh lùng để che giấu sự vụng về?

Nói đến đây, lại nhớ Ninh Du đã từng nói, với tư cách là phóng viên của báo quân đội, khi đoàn văn công biểu diễn, cô ấy cũng phải theo dõi và viết bài.

Vậy thì muộn nhất là sáng mai cô ấy sẽ đến doanh trại.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lại suy tính về việc mời cô ấy về nhà ăn cơm.

Cô thật sự thích cô gái ấy, nếu có thể trở thành bạn thân thì tốt quá.

Hiện giờ không có ánh đèn rực rỡ của tương lai, vì vậy, các chương trình biểu diễn chủ yếu được sắp xếp vào ban ngày.

Thời gian biểu diễn cuối cùng được định vào lúc hai giờ chiều thứ bảy.

Theo thông lệ, hiệu trưởng Hoàng cho học sinh và giáo viên nghỉ nửa ngày.

Là một thành viên gia đình quân nhân, Lận Đình lần này theo cùng đại đội, ngồi đợi từ sớm với các bà vợ quân nhân khác, cùng với các bác sĩ và y tá của trạm y tế.

“Sao Tương Tương chưa đến? Chẳng phải nói 11 giờ trưa sẽ đến trạm Thiên Kinh sao? Giờ đã gần một giờ rưỡi rồi.” Hồ Tú kẹp Bánh Bao dưới nách, vừa làm mặt hể chọc nó cười “khanh khách”, vừa thỉnh thoảng ngóng ra ngoài.

Lận Đình cũng lo lắng, nhưng thời buổi này tàu lửa đến trễ là chuyện bình thường, cô lại an ủi: “Chắc sắp đến rồi, mẹ yên tâm đi, tài xế lái xe nhiều năm rồi, sẽ không sao đâu.”

Lần này đoàn văn công đến biểu diễn, mặc dù Hoắc Tiểu không phải lo mọi chuyện, nhưng cũng không tiện rời đi, anh đã nhờ bảo vệ của lũ trưởng và người giúp việc của mình, Ngô Tiểu Quân, ra ga đón người.

Hồ Tú: “Mẹ không lo chuyện đó, chương trình sắp bắt đầu rồi, cơ hội này hiếm có, không phải muốn Tương Tương cũng được xem sao?”

Lận Đình cười không ngừng: “Sao mẹ vẫn nhớ chuyện đó?”

Hồ Tú cũng cười: “Hiếm lắm mà...”

Chương 149: Chương 149

Hai mẹ con nói chuyện cười đùa, phía sau bức màn, các chiến sĩ của đoàn văn công cũng đang gấp rút chuẩn bị.

Trước khi đến trại này biểu diễn, Lận Vĩ đã lên sân khấu vài lần, dù vẫn còn căng thẳng.

Nhưng so với lần đầu tiên, giờ anh ấy đã thành thạo hơn nhiều.

Hôm nay anh ấy biểu diễn một vở kịch, nội dung kể về một người nông dân bình thường giúp đỡ quân tình nguyện.

Vai của Lận Vĩ tuy không phải là vai chính, nhưng cũng không như anh ấy nói với em gái là chỉ có vài câu thoại.

Nghĩ đến việc sắp được biểu diễn trước mặt gia đình, anh ấy vừa hồi hộp vừa phấn khích.

Khi Lận Vĩ định ôn lại vai diễn, một bàn tay đặt lên vai anh ấy.

Nhìn sang bên cạnh, anh ấy thấy Dư Ái Đảng, một trong những diễn viên chính, đang nhìn mình với ánh mắt tò mò.

Lận Vĩ gạt tay anh ta ra, cười mắng: “Có gì nói đi!”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đây là anh nói đấy nhé.” Đôi mắt Dư Ái Đảng sáng lên, lập tức hỏi tin đồn vừa nghe: “Anh có người yêu rồi à? Là y tá ở trạm y tế phải không?”

Lận Vĩ ngạc nhiên: "... Gì cơ?"

Thấy anh ấy như vậy, Dư Ái Đảng cũng ngạc nhiên: "Không phải người yêu à? Cả đoàn đều biết rồi, nói hôm qua có cô gái đến tìm anh, xinh lắm, còn đẹp hơn cả diễn viên chính của đoàn, anh tối qua cũng không về."

Lận Vĩ: "..."

Hiểu ra tại sao hôm nay có nhiều người nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ và tò mò như vậy, Lận Vĩ chỉ biết cạn lời.

Sau một hồi bình tĩnh, anh ấy không nhịn được hỏi lại: "Nếu có người nhìn thấy, không ai thấy cô ấy giống tôi à?"

Gã độc thân Dư Ái Đảng vốn hay có định kiến, nghĩ rằng anh em tốt của mình đang khoe khoang, liền lườm một cái rõ dài: "Nghe nói rồi, bảo là nhìn cũng giống vợ chồng đấy chứ."

Lận Vĩ khẽ nhếch mép, tự thấy mình đã nói rõ đến vậy mà đối phương vẫn chưa hiểu, liền bỏ cuộc, vỗ vai anh ta, cười đầy ẩn ý: "Đợi lát nữa dẫn anh đi gặp nhé!"

Dư Ái Đảng chờ đúng câu này, anh ta xoa tay, giọng hơi kích động: "Tôi vừa lén nhìn rồi, cô ấy thật đẹp, trông có vẻ trẻ. Cô ấy có chị em gái nào không? Biết đâu chúng ta không chỉ là anh em, mà còn có thể là anh em đồng hao nữa chứ."

Nghe vậy, Lận Vĩ nhìn bạn mình như anh hùng: "Yên tâm, lát nữa tôi sẽ hỏi giúp anh."

Dư Ái Đảng cười, lộ ra hàm răng trắng: "Vẫn là anh tốt với anh em."

Tàu của Lận Tương đến muộn hơn một giờ.

Khi chị ấy đến đơn vị, chương trình của đoàn văn công đã diễn được một nửa.

Nhưng may mắn thay, tiết mục của Lận Vĩ được xếp ở cuối, vẫn chưa bắt đầu.

Dưới sự dẫn dắt của lính phục vụ Ngô Tiểu Quân, chị ấy vội vã đến nơi, đúng lúc Phòng Nghệ Đồng đang hát đơn ca trên sân khấu.

Lận Tương đã nghe thím Tú nhắc đến cô gái nhỏ Phòng Nghệ Đồng này, nhưng lần đầu tiên chị ấy hiểu được sự khen ngợi của em gái mình là gì.

Chị ấy kéo con ngồi vào chỗ trống mà em gái đã giữ sẵn, không kịp nói gì, chỉ tập trung lắng nghe.

Cho đến khi bài hát kết thúc, cả khán phòng vang lên tiếng vỗ tay và reo hò, Lận Tương mới có dịp nhận lấy đứa con trai từ tay thím Tú, cảm thán: “Thật là... thật là hay quá, như... như là linh hồn được gột rửa, thím nhìn xem, da gà cháu nổi hết cả rồi.”

Đúng vậy, giọng ca được thiên thần ban tặng, không phải ai cũng xứng đáng nhận được lời khen ngợi như vậy.

Nghe lời khen của chị cả và phản ứng của mọi người, Lận Đình không khỏi tự hào. Là giáo viên, cô không kiềm chế được mà khoe vài câu, rồi nhìn về phía người phụ nữ có tuổi đang trò chuyện với mẹ chồng.

Lần này, Lận Tương mời một bà lão góa bụa trong làng, bà là họ hàng xa, tên là Lận Hồng Anh.

Thực ra, gọi là bà lão cũng không đúng, bà chỉ ngoài năm mươi.

Nghe nói chồng bà bị quân địch g.i.ết hại ngay sau khi cưới, hai người không có con nhưng tình cảm rất tốt, nên Lận Hồng Anh

đã sống một mình suốt đời.

Trong ký ức, nguyên thân không quen bà, nhưng nghe nhiều về đức tính của bà.

Lận Đình thật không ngờ chị cả lại mời bà đến giúp, cô cười gọi: “Thím Hồng Anh.”

Tính cách Lận Hồng Anh hiền hòa nhưng ít nói, khuôn mặt có vẻ rụt rè với môi trường mới, chỉ mỉm cười gật đầu khi nghe gọi.

Thấy vậy, Lận Đình biết thím Hồng Anh không thoải mái, nên không kéo bà nói chuyện thêm, mà quay sang hai cháu gái.

Cô thì thăm trò chuyện, làm chúng thư giãn, rồi cho cặp sinh đôi chơi với các chị.

Cô vừa xem chương trình, vừa hỏi chị cả về bố mẹ và anh chị.

Hai chị em thì thăm với nhau, nhanh chóng đến tiết mục cuối cùng.

Cả hai lập tức ngồi thẳng dậy, mắt mở to nhìn chăm chăm vào sân khấu.

Trong đời thực, ngoài câu lạc bộ kịch ở đại học, đây là lần đầu Lận Đình xem biểu diễn kịch.

Cô không biết mình có thích hay không, cũng không đánh giá được trình độ của anh hai.

Chỉ cảm thấy anh ấy diễn không hề kém cạnh ai.

Có lẽ đó là thành công!

Khi hai chị em đang vui mừng vì Lận Vĩ, thì thấy anh ấy nhẹ nhàng thực hiện một cú bật xoay trên không.

Lận Đình chợt hít một hơi lạnh, cảm thấy hai chân mình đau buốt.

Chỉ hơn một tháng mà đã có thể đạt được nền tảng như vậy... Anh hai đã phải chịu biết bao khổ cực chứ?

Còn trên sân khấu, Lận Vĩ không hề biết em gái không hiểu được biểu diễn của mình, chỉ lo lắng cho anh ấy.

Anh ấy rất trân trọng cơ hội lên sân khấu, nên mỗi lần biểu diễn đều dồn hết tâm huyết vào.

Khi thoát khỏi cảm xúc của vai diễn, anh ấy đứng cùng các diễn viên khác giữa sân khấu cúi chào khán giả.

Khi rèm phía trước hạ xuống, cả đoàn mới phẩn khởi siết c.h.ặ.t t.a.y nhau vì màn biểu diễn thành công.

Cuối cùng là tiết mục hợp xướng.

Sau khi hợp xướng kết thúc, các diễn viên tham gia biểu diễn lại lên sân khấu cảm ơn khán giả.

Dư Ái Đăng luôn mong được làm anh em với bạn tốt, càng không muốn bị người khác cạnh tranh, nên cứ bám theo như cái bóng.

Cuối cùng, Lận Vĩ vốn có lòng tốt muốn tha cho anh ta, nhưng lại bị làm phiền quá mức, thấy em rẻ rảnh rồi, liền dẫn người bước tới: “Em rẻ, đây là trụ cột của đoàn kịch bọn anh, tên là Dư Ái Đăng.”

Em rẻ? Dư Ái Đăng ngơ ngác, không ngờ người bạn mới của mình lại có chỗ dựa vững chắc như vậy.

Anh ta đã nghe danh vị anh hùng chiến đấu này từ lâu, người chỉ lớn hơn anh ta hai ba tuổi nhưng đã là chính đoàn trưởng, càng kính phục hơn khi biết đó là em rể của Lận Vĩ.

Dù không hiểu vì sao bạn mình đột ngột dẫn mình đến đây, Dư Ái Đảng vẫn vui vẻ chìa tay: “Đoàn trưởng Hoắc, danh tiếng của anh tôi đã nghe từ lâu!”

Hoắc Tiểu cũng bối rối, nhưng nể mặt anh vợ, liền bắt tay: “Khách sáo rồi!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngay lúc đó, Lận Vĩ đột nhiên nói: “Em rể, bạn anh bảo anh với Đình Đình có tướng phu thê.”

Chương 150: Chương 150

Hoắc Tiểu lập tức cau mày, bàn tay định buông ra lại vô thức siết chặt!

Dư Ái Đảng thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt điển trai đã nhấn lại thành một nắm, chỉ cảm thấy tay mình như bị kìm sắt kẹp chặt.

Có điều, Lận Vĩ như vẫn chưa đủ, lại nói: “Ái Đảng còn khen em gái anh xinh đẹp, muốn làm anh em rể với cậu.”

Trên đời có mấy ai quan tâm đến vợ mà chịu được người khác khen vợ mình?

Thế là, Hoắc Tiểu lại ném mấy cái nhìn lạnh lùng, tay vốn định thả ra lại càng siết chặt thêm.

Ái! Đau đau đau...

Dư Ái Đảng đau đến nổi trong lòng kêu thảm thiết: “...” Lận Vĩ, đồ chó!

“Anh sao vậy?” Thấy chồng đi tới, Lận Đình chuẩn bị cùng mẹ chồng về, nhận ra ngay anh có vẻ không vui.

Hoắc Tiểu cố nén cảm xúc: “Không có gì.”

Lận Vĩ liếc nhìn em rể, không thấy gì bất thường trên mặt anh, đôi mắt đào hoa liền cong lên thành một đường cong đẹp: “Có lẽ do anh vừa giới thiệu một người bạn cho cậu ấy.”

Lận Đình: "...?"

Hoắc Tiểu cau mày, vô thức quay lại nhìn về phía sân khấu, không ngờ kẻ đáng ghét đó vẫn còn liếc trộm về phía này.

Tức thì, sự khó chịu trong lòng anh càng thêm mạnh, anh cúi xuống bế con gái do vợ dắt tay, rồi thân mật vuốt ve bụng cô, dịu dàng hỏi: "Con có làm phiền em không?"

Lận Đình đỏ tai, không hiểu sao anh lại đột nhiên chạm vào bụng mình trước mặt mọi người, dù chỉ nhẹ nhàng chạm một chút rồi rời đi, nhưng vẫn là chuyện chưa từng có, cô hơi lúng túng: "Không, sáng nay anh vừa hỏi rồi mà."

Nói xong, cô vội nhìn về phía anh hai đang vui vẻ: "Các anh sẽ ở lại trại đêm nay chứ?"

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Vĩ gật đầu: "Sáng mai mới khởi hành đến trại tiếp theo."

Lận Đình: "Vậy tối nay anh có thể đến nhà em ăn cơm không? Ngày mai phải tiễn chị cả về nhà mới rồi, chúng ta tụ họp chút."

Lận Vĩ tất nhiên không phản đối.

Hoắc Tiểu bất ngờ nói: "Anh cũng có thể mời bạn thân đến, cho anh ta thấy thế nào là vợ chồng thật sự."

Lận Đình ngơ ngác: "Ý anh là gì?" Rồi vui mừng: "Anh hai kết bạn rồi à? Mời về nhà chơi đi, mẹ chồng em chuẩn bị nhiều món lắm, phải không, mẹ?"

Hồ Tú đứng cạnh dắt tay Quả Quả cười nói: "Đúng đúng, càng đông càng vui."

Lận Vĩ liếc nhìn em rể nhỏ nhen, không nói thẳng: “Xem bạn có muốn đến không đã.”

Nói xong câu đó, sợ em rể lại gây chuyện, anh ấy liền nói tiếp: “Anh về trước, lát nữa còn phải chụp ảnh và phỏng vấn với các phóng viên.”

Nghe vậy, Lận Đình liền nói: “Em đã nói với Ninh Du rồi, cô ấy sẽ đến nhà ăn cơm, thời gian trùng nhau, anh tiện thể đưa cô ấy đến luôn nhé.”

Lận Vĩ nhướn mày: “Được!”

Đến bữa tối, Lận Vĩ không chỉ mang theo Ninh Du, mà còn kéo theo cả bạn thân Dư Ái Đảng.

Chưa hết, Hoắc Tiểu bị vợ sai đi trại lính gọi Đồng Sính và cả cậu trợ lý Ngô Tiểu Quân.

Người đông quá, cuối cùng phải mượn thêm cái bàn tròn lớn từ bếp ăn, rồi bẻ mấy đứa nhỏ trên đùi mới đủ chỗ ngồi.

Dù chen chúc, nhưng niềm vui vẫn ngập tràn, cả gia đình quây quần bên nhau, như có vô vàn chuyện để nói.

Hoắc Tiểu ngồi cạnh vợ, trên đùi là Quả Quả, vừa nói chuyện với đồng đội, tay vẫn không ngừng nghỉ.

Lúc thì giúp vợ gỡ xương cá, lúc thì gấp thịt cho con trai, lúc lại múc canh cho con gái.

Mọi người đã quen với cảnh này, chỉ có Dư Ái Đảng và Ninh Du là lần đầu thấy nên hơi ngạc nhiên.

Đặc biệt là Dư Ái Đảng, tuy không biết “khoe tình cảm” hay “phát cơm chó” là gì, nhưng cũng bị cảnh trước mắt làm cho khó giữ bình tĩnh.

Anh ta cũng hiểu vì sao mình bị bóp không oan.

Nếu có người khác dòm ngó vợ yêu của mình, anh ta cũng sẽ nổi giận.

Nhưng chuyện này phần lớn do cái người ngồi cạnh, nếu người này nói rõ ngay từ đầu, thì tay anh ta đâu có bị “thương tích”.

Nghĩ đến đây, Dư Ái Đảng nâng ly rượu, nhiệt tình cụng ly với người anh em.

Mong dùng rượu để “nhấn chìm” cái đồ đen lòng kia!

Tất nhiên, Dư Ái Đảng chỉ tưởng tượng quá nhiều, lính văn nghệ cũng là lính, hơn nữa họ đang trong nhiệm vụ, lượng rượu phải kiểm soát, tổng cộng không quá hai lạng.

Bữa cơm kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Thực ra mọi người đã no từ lâu, nhưng không khí quá vui nên tiếp tục ngồi quanh bàn, bóc đậu nành muối và trò chuyện.

Khi kết thúc, Hoắc Tiểu, Lận Vĩ và Đồng Sính đứng dậy dọn dẹp.

Thấy vậy, Dư Ái Đảng có chút bối rối.

Ở nhà, anh ta chưa từng làm những việc này, toàn là mẹ hoặc chị em lo liệu.

Nhưng giờ đây, đoàn trưởng Hoắc không chỉ làm mà còn rất thành thạo, rõ ràng là thường xuyên làm.

Dư Ái Đảng cảm thấy đứng không một chỗ thật lạc lõng, nên cũng bắt đầu giúp đỡ.

Cũng bối rối như anh ta là Ninh Du.

Cô ấy định giúp thím Tú và mọi người dọn dẹp, dù sao nhiều bát đĩa như vậy cũng phải dọn lâu.

Nhưng khi vừa đưa tay ra, cô ấy bị Lận Đình ngăn lại.

Rồi một cảnh khiến cô ấy suýt không giữ được nét mặt.

Thấy vậy, Hồ Tú kéo cô ấy ngồi xuống ghế, cười nói: “Chúng ta bận rộn cả buổi, đàn ông rửa bát cũng là điều nên làm.”

Tất nhiên, nói vậy thôi nhưng bà cũng hiểu, trong hầu hết gia đình, đàn ông chỉ biết hưởng thụ, tình trạng nhà mình là hiếm hoi.

Hồ Tú bình thường không quan tâm người khác, lần này nói nhiều cũng là hy vọng phóng viên Ninh chưa có người yêu sẽ chọn chồng kỹ lưỡng sau này.

Người đàn ông sẵn sàng chia sẻ việc nhà không bao giờ là tệ.

Ninh Du thông minh, liền suy nghĩ.

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Hai vợ chồng Lận Đình và Hoắc Tiểu đều nghỉ.

Nhưng nói vậy không đúng lắm. Lận Đình chỉ có một ngày nghỉ.

Còn Hoắc Tiểu, sau nửa tháng cứu hộ, gầy đi một vòng, được nghỉ ba ngày.

Hôm nay phải giúp chị cả chuyển nhà, tiện thể mừng nhà mới.

Vì vậy, sau khi tiễn Lận Vĩ, cả gia đình ngồi lên xe.

Cùng đi còn có Đồng Sính được kéo đến giúp đỡ.

Lận Đình lần đầu tiên đến nhà mới của chị cả.

Anh hai trước đó nói mấy ngày trước có nhờ người dọn dẹp một chút, cô cứ tưởng chỉ là quét bụi.

Không ngờ hơn hai tiếng sau, mọi người dừng xe ở đầu ngõ, mang hành lý vào tìm chỗ, lại thấy trong nhà đã thay đổi hoàn toàn.

Những tờ báo dán trên tường trước kia được thay bằng sơn trắng sáng, sàn nhà không bằng phẳng cũng đã được lát xi măng, chưa kể đến bộ nội thất gỗ nguyên màu được sắp xếp gọn gàng trong nhà.

Lận Tương dẫn hai con gái đứng ở cửa, có chút không dám vào nhà.

Lận Đình kéo mọi người vào, đi quanh một vòng, rồi cười nói: “Thảo nào mấy ngày trước anh hai gọi điện hỏi em con gái thích loại nội thất nào, em tùy tiện nói màu gỗ nguyên, lúc đó còn thắc mắc anh hỏi làm gì, giờ thì biết rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương lúc này đã thoát khỏi cảm giác ngạc nhiên, nhìn hai con gái vui vẻ chạy quanh trong nhà, mắt dần đỏ lên.

Chương 151: Chương 151

Gần mười năm hôn nhân, quá nhiều tranh cãi và thất vọng đã xóa sạch niềm vui của chị ấy dành cho Triệu Khải.

Vì vậy khi phát hiện anh ta ngoại tình, Lận Tương không quá giận, mà cảm thấy ghê tởm, chê anh ta bẩn thỉu.

Nhưng, nhà ai cũng có khó khăn riêng, chị ấy không muốn ly hôn về nhà mẹ để làm gánh nặng cho bố mẹ.

Cứ nghĩ cuộc đời sẽ cứ thế mà trôi qua, không ngờ Đình Đình chỉ đến thăm một lần đã nhận ra điều bất ổn.

Sau đó, Triệu Khải gặp chuyện, Lận Tương biết chắc chắn có sự can thiệp của anh hai.

Nhưng không thể phủ nhận, khi ly hôn thành công, chị ấy rất vui.

Chị ấy thoát khỏi cái lồng giam tưởng như sẽ giam mình cả đời.

Giờ đây, chị ấy đã cảm rỗi ở Thiên Kinh, có một ngôi nhà ấm áp sạch sẽ, có một công việc đàng hoàng nuôi sống cả gia đình.

Những điều này chị ấy có được, hoàn toàn nhờ gia đình tuyệt vời nhất thế giới của mình.

Nghĩ đến đây, đứng trong ngôi nhà của chính mình, Lận Tương không kìm được nữa, ôm em gái khóc nức nở.

Tạm biệt những ngày tháng cay đắng, chào đón tương lai ngọt ngào.

Lận Đình không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng chị cả.

Khóc ra được thì tốt, khóc ra được thì nỗi uất ức trong lòng mới có thể tan biến.

Và rồi... mới có thể chào đón tương lai tươi sáng hơn.

Bên ngoài.

Khi chị dâu bắt đầu khóc, Hoắc Tiểu dẫn Đồng Sính lui ra sân.

Thế là cả hai trở thành tâm điểm chú ý của hàng xóm, như những con khỉ đột trong sở thú.

Ai cũng có tính tò mò.

Căn nhà này do đích thân phó xưởng trưởng đến xem xét và quyết định.

Trước sau phải đi lại mấy lần, nhà mình cũng chưa chắc đã thế.

Vân Mộng Hạ Vũ

Họ không thể không tò mò về người chủ mới.

Đặc biệt là những ngày này, nào là quét vôi trắng, làm sàn nhà, dọn đồ đạc, thật sự rất hoành tráng.

Giờ cuối cùng cũng đợi được chủ nhà dọn đến, hóa ra là gia đình quân nhân.

Thiên Kinh từ xưa đến nay luôn là địa điểm quân sự quan trọng.

Người dân nơi đây hiểu biết hơn nhiều so với người khác.

Rất rõ ràng rằng quân nhân cũng có sự khác biệt.

Ít nhất là xe quân sự ở đầu hẻm không phải ai cũng lái được.

Vậy nên, những sĩ quan trẻ mặc quân phục với bốn túi, khí thế hùng hực trước mặt, ít nhất cũng phải từ cấp đoàn trở lên.

Thế nên, những hàng xóm vốn dĩ có chút ganh tỵ cũng đồng loạt im bật, chỉ im lặng quan sát.

Cuối cùng, Hoắc Tiểu quan sát một hồi, nhận ra nhà nào có tiếng nói nhất.

Anh bảo Bình Bình và Mỹ Mỹ cầm túi kẹo chia cho bọn trẻ.

Còn mình thì tiến đến mấy người đàn ông trung niên, rút ra những điều thuốc đã chuẩn bị sẵn, mỗi người một điều, rồi bắt chuyện.

Anh thường ít nói, nhưng rất hiểu chuyện đời, muốn kết giao với ai thì rất dễ lấy lòng người ta.

Ví dụ như lúc này, chỉ một lát thôi mà anh đã biết rõ vài người kia giữ chức vụ gì trong nhà máy, xung quanh có những hàng xóm nào không dễ chịu, ủy ban khu phố hay Hội Liên hiệp Phụ nữ có can thiệp chuyện gì không.

Đồng Sính thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu, giả vờ vô tư nói về chức vụ của mình và anh em.

Không phải họ muốn khoe khoang, mà thật sự là gương mặt của Lận Tương quá thu hút, nếu không có ai chống lưng, lâu dần sẽ bị một số kẻ xấu dòm ngó.

Thực tế cho thấy, việc tỏ rõ thân phận này rất hữu dụng.

Chẳng hạn, dù biết Lận Tương là một người phụ nữ đơn thân nuôi con, cũng chẳng ai dám nhìn chị ấy bằng ánh mắt không đúng đắn.

Ít nhất bề ngoài là vậy.

Có người tò mò hỏi: “Sao chỉ có một mình cô ấy? Chồng cô ấy đâu?”

Hoắc Tiểu quay đầu nhìn, thấy đó là một người phụ nữ trung niên, dáng vẻ gầy gò, mắt đảo liên tục. Anh lạnh nhạt nói: “Chết rồi.”

Người phụ nữ rụt cổ lại, không hiểu sao cổ mình lại lạnh toát.

Lúc đó, một bà cụ ăn mặc gọn gàng, mặc áo sơ mi xanh và quần đen, dắt tay cháu gái, tay cầm giỏ bước vào.

Thấy Hoắc Tiểu và Đồng Sính, bà mỉm cười: “Tiểu Lận nói với tôi cả nhà đều là quân nhân, tôi còn tưởng nó đùa, không ngờ là thật. Mới dọn đến à?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Chắc hẳn đây là thím Lý, người được chị dâu lớn nhắc đến, rất được tôn trọng ở đây. Lận Vĩ đã giao chìa khóa cho bà, nhờ bà mỗi ngày giúp mở cửa thông gió.

Hoắc Tiểu cũng mỉm cười: “Vâng, hôm nay mới dọn vào, dạo này làm phiền thím nhiều rồi.”

“Chuyện này có gì đâu, sau này là hàng xóm của nhau rồi, người ta nói ‘bán anh em xa mua láng giềng gần’, sau này giúp đỡ lẫn nhau nhiều mà.” Lý Lan vừa nói vừa lấy chìa khóa từ túi ra đưa lại, rồi nói thêm: “Về sau vẫn phải để Tiểu Lận thay khóa mới.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cảm thấy thím này quả thật xứng danh.

Lúc này, Lận Tương đã khóc xong, nghe thấy tiếng động liền bước ra.

Chị ấy mỉm cười với mọi người, nói vài câu khách sáo rồi kéo thím Lý vào nhà.

Người phụ nữ gầy gò vừa hỏi chuyện ban nãy bữu môi, lẩm bẩm: “Nhìn như hồ ly tinh, không biết đã quyến rũ bao nhiêu đàn ông rồi.”

Con trai của bà ta liền nói: “Mẹ, cô ấy vừa cười với con, cô ấy có thích con không? Nếu cưới được cô ấy, căn nhà này sẽ là của mình.”

Nghe vậy, người phụ nữ gầy gò vốn nghĩ con trai mộng mị, giờ lại xoay chuyển ánh mắt, cảm thấy cần thiết phải đối xử tốt với hàng xóm mới.

Sau khi ổn định chỗ ở cho chị cả và các cháu gái, cuộc sống của Lận Đình lại trở nên yên bình.

Hàng ngày, ngoài việc lên lớp, cô chỉ ở nhà dịch thuật và đúng giờ thì được Hoắc Tiểu dẫn đi dạo quanh khu nhà ở gia đình.

Nhờ vậy, tiếng tăm của đoàn trưởng Hoắc đã cải thiện rõ rệt, các gia đình quân nhân từ chỗ nhận xét anh nghiêm khắc và khó gần, giờ đây đều khen ngợi anh là người chồng yêu vợ, tốt bụng.

Nếu Hoắc Tiểu bận, công việc này sẽ do cặp song sinh đảm nhiệm.

Mỗi lần như thế, hai đứa nhỏ cảm thấy trách nhiệm nặng nề, nghiêm túc dắt tay mẹ, một trái một phải, khuôn mặt tròn trĩnh nghiêm nghị.

Phía sau họ còn có một chú chó con tròn mập chạy theo, cảnh tượng vui vẻ không thể tả.

Lận Đình thường vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao, rõ ràng mới mang thai hơn ba tháng, nhưng nhìn cô, người ngoài có thể nghĩ cô sắp sinh đến nơi.

Thời gian trôi qua trong những khoảnh khắc ấm áp như thế.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng Sáu, thời tiết trở nên nóng bức.

Nghe nói phụ nữ mang thai dễ cảm thấy nóng, trước đây Lận Đình không thấy gì, nhưng giờ thì cô thực sự cảm nhận được điều đó.

Vừa kết thúc giờ nghỉ trưa, chỉ mới đi bộ về trường mười phút mà cô đã đầm mồ hôi.

Thấy vậy, Cố Phương nhíu mày: “Đoàn trưởng Hoắc hôm nay không đạp xe đưa cô đến à?”

Lận Đình vừa lau mồ hôi, vừa cầm quạt lá chuối quạt cho mình: “Anh ấy họp, trưa không về ăn cơm, mẹ định dùng xe đạp đưa tôi đi, nhưng tôi không đồng ý.”

Do sư trưởng sắp xuống cơ sở thăm hỏi, doanh trại mới nghỉ ngơi chưa lâu đã lại bận rộn.

Chương 152: Chương 152

Là đoàn trưởng và chính ủy của một đoàn, Hoắc Tiểu và Hình Quốc Cường gần đây thường về nhà rất muộn.

Họ cố gắng đào tạo kỹ năng cho chiến sĩ và tổ chức các buổi huấn luyện chính trị tư tưởng.

Theo thông lệ, các vị lãnh đạo cao cấp khi thăm hỏi cũng sẽ kiểm tra ngẫu nhiên các kỹ năng quân sự của chiến sĩ.

Tất nhiên, không chỉ có một đoàn mà đoàn hai và ba cũng bận rộn tương tự.

Nghe thấy lời này, Cố Phương mới phản ứng lại, cô y hù một tiếng: “Ngày nào cũng thấy đoàn trưởng Hoắc nhà cô đưa đón cô, suýt nữa thì mình quên mất. Mọi người đều đang bận rộn, cô không biết sao, hôm trước tôi đến tìm Vinh Hiên, anh ấy bận lắm, chỉ nói vài câu đã đuổi tôi đi.”

Nghĩ đến đây, Cố Phương có chút ghen tị với Đình Đình.

Dù Vinh Hiên rất tốt với cô ấy, nhưng một tháng họ cũng chỉ gặp nhau được hai lần, chưa kể bà mẹ chồng khó tính.

Đặc biệt, sau khi kết hôn hơn nửa năm mà vẫn chưa có thai, bà cụ đã không biết viết bao nhiêu lá thư, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, lời lẽ lúc nào cũng lạnh nhạt, chê bai.

Không phải Cố Phương nhỏ nhen, nhưng cô ấy cảm thấy, nếu không nhờ nhà mẹ đẻ cô au mạnh mẽ, chắc bà mẹ chồng đã

mắng chửi cô ấy rồi.

“Biểu cảm gì mà khổ sở thế? Mẹ chồng lại kiểm chuyện à?” Thấy bạn thân đột nhiên trầm ngâm, Lận Đình lo lắng.

Cố Phương bĩu môi: “Cũng chỉ là chuyện cũ thôi, tôi quen rồi.”

Lận Đình vỗ nhẹ bạn: “Cô và đoàn trưởng Ôn đã đi khám rồi, không vấn đề gì, con cái sớm muộn cũng có, giữ tâm trạng thoải mái đi.”

“Ừm, không nói chuyện này nữa, mất vui. Nói cô đi, cô sợ nóng thế này thì sao chịu nổi sau này?” Tính cách Cố Phương nhanh nhẹn, nhanh chóng quên hết lo lắng, chuyển sang quan tâm bạn thân.

Lận Đình: “Không sao, dù sao vài ngày nữa cũng được nghỉ hè, hai tháng nóng nhất ở nhà nghỉ ngơi chắc không sao.”

“Cũng phải, nếu không chịu nổi thì mua cái quạt điện mà dùng.”

Sau khi đến đây, Lận Đình chưa thấy nhà nào có quạt điện, ở cửa hàng cũng không thấy, cô tưởng là bây giờ chưa có.

Phải nói là cô đã rất bị cảm dỗ.

Điều Lận Đình không ngờ là, ban ngày vừa nói với Phương Phương về việc mua quạt điện.

Tối về nhà đã thấy rồi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình nhìn căn phòng đầy người, đứng ngẩn ngơ ở cửa.

Từ khi nhận công việc thủ công về nhà làm, các quân nhân và gia đình rất ít khi ra ngoài chơi.

Cô đang băn khoăn không biết chuyện gì đang xảy ra thì nghe thấy có người khen ngợi:

“Trời ơi, đây là quạt điện sao? Lần đầu tiên tôi thấy đấy, mát thật đấy.”

“Đắt cũng có lý do của nó, tôi cũng muốn mua một cái, khi trời nóng đỉnh điểm, thật muốn c.h.ết luôn.”

“Thứ này không dễ mua đâu, nghe nói cái này được mang từ Thượng Hải về, ở Thiên Kinh của ta rất hiếm, muốn mua cũng không được.”

“Mát thì mát thật, nhưng tôi không nỡ, đắt quá mà.”

“Ôi chao, theo tôi, đoàn trưởng Hoắc cũng chiều vợ thật, không tiếc tiền.”

“Cô nói vậy là sai rồi, cô giáo Tiểu Lận của chúng ta tài giỏi lắm, chỉ cần cô ấy cũng có thể mua mười cái, tám cái dễ như chơi.”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng một lúc, rồi đồng loạt lườm người nói không kiêng nể.

Dù là sự thật, nhưng mẹ của đoàn trưởng Hoắc vẫn ở đây.

Theo họ, dù mẹ chồng và con dâu có hòa thuận đến đâu, cũng không thể quan trọng bằng con trai ruột.

Nếu mẹ chồng bận tâm và không thích nghe lời này, chẳng phải sẽ gây khó dễ cho cô giáo Tiểu Lận sao?

Người phụ nữ nói ra lời đó cũng nhận ra, ngay lập tức hối hận, muốn tự tát vào miệng mình.

Chị ta thật sự không có ý chia rẽ, chỉ vì ngưỡng mộ cô giáo Lận mà vô tình nói ra.

Đang định xin lỗi thím Tú, thì thấy cô giáo Lận đang đứng ở cửa không vào được.

Chị ta liền lên giọng gọi: “Cô giáo Tiểu Lận về rồi! Mau nhìn này, đoàn trưởng Hoắc sợ cô nóng, đặc biệt mua quạt điện cho đấy. Mọi người tránh ra nào, cô giáo Lận không vào được kìa.”

Nghe vậy, mọi người cũng không còn truy cứu chuyện chị ta nói lung tung nữa, đều cười và né sang hai bên, nhanh chóng tạo lối đi.

Đang định nói gì đó sau khi nghe cuộc trò chuyện, thì Lận Đình cảm nhận ngay cơn gió mát rượi thổi tới.

Suốt đường về mồ hôi nhễ nhại, nay được làn gió thổi qua, cô cảm thấy tỉnh táo hẳn ra.

Đúng là... không dễ dàng gì, cuối cùng cũng được dùng quạt điện rồi.

Lận Đình bước vào nhà, vừa cười chào hỏi mọi người, vừa hỏi mẹ chồng: “Hoắc Tiểu mua quạt từ khi nào vậy?”

Hồ Tú cười đáp: “Thằng Tiểu kín miệng lắm, chắc cũng được một thời gian rồi.”

Đúng thế, theo lời các gia đình quân nhân, hiện giờ mua quạt điện rất khó, chắc cũng đã được một thời gian.

Nghĩ vậy, Lận Đình không khỏi cảm thấy ngọt ngào trong lòng...

Chuyện nhà đoàn trưởng Hoắc có quạt điện nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Đến ngày hôm sau, vẫn có nhiều người đến thăm để trải nghiệm.

Không ai ghen tị cả, vì cô giáo Lận đã giúp đỡ phần lớn gia đình, nói có ơn cũng không sai.

Hơn nữa phụ nữ mang thai không chịu được nóng cũng là điều bình thường.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng ai ngờ, mọi người không ý kiến gì, chỉ có chính ủy Lưu là lợi dụng chuyện này để gây sự.

Ông ta có được vị trí hôm nay không phải vì đầu óc đơn giản.

Dù những năm gần đây quyền cao chức trọng, mọi việc thuận lợi, nhưng ông ta vẫn luôn cảnh giác.

Vì vậy, dù không có bằng chứng, chỉ dựa vào trực giác, ông ta cũng chắc chắn đến chín mươi phần trăm rằng sau lưng Tào Văn Trạch có kẻ đứng sau.

Chính ủy Lưu thậm chí có thể cảm nhận được, ở nơi ông ta không thấy, có một cái lưới lớn đang dần giăng ra nhằm vào mình.

Vì thế, những ngày này ông ta bề ngoài thì tỏ ra khiêm tốn, nhưng thực chất lại âm thầm điều tra khắp nơi.

Ông ta không thể ngồi chờ chết, phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Nhưng sau khi điều tra kỹ lưỡng, loại bỏ hết mọi người, cuối cùng ông ta lại nhắm đến Hoắc Tiểu, người ít khả năng nhất.

Ban đầu, chính ủy Lưu nghi ngờ mình đã sai, vì hai lý do.

Thứ nhất, Hoắc Tiểu là lính nông thôn, lý lịch rõ ràng, leo lên được vị trí hôm nay là nhờ hy sinh.

Thứ hai, giữa hai người không có mâu thuẫn, dù Tào Văn Trạch chỉ là sĩ quan cấp dưới, với đầu óc của Hoắc Tiểu, không đến mức vì một người không quan trọng mà đắc tội với lãnh đạo trực tiếp, trừ khi anh nắm chắc mọi thứ.

Nhưng cuối cùng, chính ủy Lưu vẫn đặt nghi ngờ lên Hoắc Tiểu.

Vì đoàn trưởng Hoắc mới tới quân đội vài tháng, anh chưa có đủ thời gian để hiểu rõ mọi chuyện.

Chính ủy Lưu luôn tin vào trực giác của mình, vì vậy những ngày này ông ta âm thầm thu thập sai sót của đối phương.

Hoặc tạo ra sai sót cho đối phương.

Nhưng mọi việc khó khăn hơn ông ta tưởng nhiều.

Hoắc Tiểu là người làm việc và nói năng kín kẽ, không để lộ chút sơ hở nào.

Việc tạo ra sai sót càng không có cơ hội.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, những người ở vị trí quan trọng dưới trướng Hoắc Tiểu đều đã bị ông ta thu phục.

Chương 153: Chương 153

Cuối cùng, để không đánh động, ông ta chỉ có thể ra tay với Phòng Thủy Căn, ông ta coi thường nhất.

Chỉ cần hứa hẹn rằng báo cáo chuyển ngành cuối năm không có tên anh ta, Phòng Thủy Căn lập tức theo phe chính ủy Lưu.

Hôm nay, Phòng Thủy Căn đã đưa cho ông ta một thông tin không mấy giá trị.

Hoắc Tiểu vì muốn làm vợ vui lòng, đã tốn công mua một chiếc quạt điện.

Điều này chẳng đáng là gì, nhưng nếu dùng đúng cách, có thể mang lại hiệu quả bất ngờ.

Ví dụ như sư trưởng thiết giáp, một cách mạng lão thành cực kỳ nghiêm túc và giản dị, công bằng và không ưa xa hoa.

Chỉ cần khi sư trưởng đến thăm, ông ta cho người gửi một lá thư tố cáo Hoắc Tiểu có lối sống tiểu tư sản, không đủ trung thành với đảng.

Thì ít nhất, ấn tượng xấu là điều chắc chắn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Một đoàn trưởng mà mất uy tín chính trị trước lãnh đạo lớn nhất, rất khó để gượng dậy.

Trừ khi... trong tình cảnh tồi tệ như vậy, Hoắc Tiểu vẫn có thể tìm cách chuyển công tác.

Nhưng chưa đầy nửa năm đã lại điều chuyển, không hề dễ dàng.

Đến lúc đó, ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng, vừa vặn có thể nắm lấy sai sót lạm quyền của đối phương, lôi kẻ ẩn sau ra ánh sáng.

Đó mới thực sự là mục đích của ông ta...

Nghĩ đến đây, trong mắt chính ủy Lưu đầy toan tính.

Chuyện có nhảm lẫn, hiểu lầm Hoắc Tiểu hay không, với chính ủy Lưu chẳng thành vấn đề.

Đúng là Hoắc Tiểu xui xẻo!

Có điều, chỉ một cái quạt điện thôi chưa đủ để xác định là tiểu tư sản.

Có lẽ... cần thêm một chút lửa.

Gần đây, tâm trạng của Phòng Thủy Căn rất tốt.

Tốt đến mức xua tan hết những ngày u ám trước đó.

Hôm nay, anh ta lại nhận được chỉ thị miệng từ chính ủy Lưu.

Bảo anh ta gọi vợ, khuyên gia đình đoàn trưởng Hoắc lắp sàn gỗ trong nhà.

Ban đầu, Phòng Thủy Căn không hiểu ý đồ này là gì.

Sau khi chính ủy Lưu giải thích, anh ta mới biết rằng, mấy năm trước nhà nước đã ban hành văn bản ngăn chặn việc khai thác gỗ quá mức, cấm lắp sàn gỗ trong nhà dân.

Quy định này được ban hành từ nhiều năm trước, đến nay ít người biết, nếu vận dụng đúng cách, không chỉ là một câu tiểu tư sản đơn giản mà có thể bị lật đổ.

Nhất là đối với người từ khi nhậm chức đã luôn xem thường anh ta, đoàn trưởng Hoắc.

Nếu thật sự có thể kéo người đó xuống, chẳng những anh ta không cần chuyển nghề, mà còn có thể thăng chức lên phó đoàn hoặc... chính đoàn!

Dù sao thì giờ anh ta cũng đã nắm được điểm yếu của chính ủy Lưu, ông ta không dám không giúp mình... Nghĩ đến đây, Phòng Thủy Căn càng thêm nôn nóng.

“Anh cười gì thế? Có chuyện gì vui sao?” Gần đây Đinh Phi Yến thường bị chồng đánh, ngày thường trốn tránh được thì trốn.

Nhưng hôm nay thấy chồng vui, cô ta không kìm được muốn làm đối phương vui lòng, có khi lần sau anh sẽ không đánh cô nữa.

Không thì... đánh nhẹ tay một chút cũng được.

Phòng Thủy Căn không biết ước mơ “tiến bộ” của vợ mình, lấy lại tinh thần, anh ta nhìn thẳng vào mặt vợ.

Rồi anh ta nhanh chóng nhớ ra, bà vợ gốc nghèo này đã sớm đắc tội với gia đình đoàn trưởng, vậy làm sao có thể thuyết phục họ lấp sàn gổ được?

Nghĩ đến đây, tâm trạng tốt của Phòng Thủy Căn biến mất, anh ta nắm lấy người phụ nữ, đánh cô ta thêm một trận nữa.

Chỉ đến khi ánh mắt lướt qua đứa con gái thứ hai đang co rúm người, cố gắng lén ra ngoài, Phòng Thủy Căn mới như nhớ ra

điều gì, anh ta buông tha người vợ đang khóc lóc thảm thiết, vẫy tay gọi cô bé.

Phòng Nghệ Linh bản năng không muốn đáp lại, nhưng cô bé biết rõ đôi chân tay nhỏ bé của mình không thể chạy thoát khỏi cha, cuối cùng chỉ có thể giả vờ sợ hãi mà tiến lại gần.

Đây là đứa con mà Phòng Thủy Căn ghét nhất, vì trên má trái của cô bé có một vết bớt lớn bằng ngón tay cái.

Nếu không sợ người ta nói mình tư tưởng cổ hủ, trọng nam khinh nữ, anh ta đã sớm vứt bỏ cô bé rồi.

Có điều, vì ghét bỏ, anh ta thường không để ý đến cô bé, đương nhiên không biết, đứa con gái nhỏ mà mình ghét bỏ, sự sợ hãi trước mặt anh ta chỉ là lớp bảo vệ, thực ra rất lạnh lợi.

Phòng Thủy Căn nhìn cô bé cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm, đương nhiên ra lệnh: “Đồ mặt sẹo, tao nhớ cô giáo Tiểu Lận rất thích mày, đúng không? Trước đây còn cho mày đồ ăn?”

Phòng Nghệ Linh còn nhỏ, dù thông minh đến đâu cũng không thể che giấu hết cảm xúc, ví dụ như khi nghe câu hỏi, hai tay nhỏ bên hông lập tức siết chặt.

Nhưng Phòng Thủy Căn chưa bao giờ thích con gái, càng không để ý đến Phòng Nghệ Linh, nên không nhận ra những chi tiết này.

Thấy cô bé chỉ cúi đầu không nói, anh ta ngay lập tức đá một cú.

Khi thấy cô bé ngã xuống đất, anh ta cau mày hỏi: “Nói! Cằm rồi à?”

Vì né nhanh nên Phòng Nghệ Linh không quá đau, nhưng cô bé vẫn giả vờ rất đau, nằm bò trên đất, thành thạo cuộn tròn cơ thể

nhỏ bé, giấu đầu, rồi run rẩy nói: “Lần trước bị phát hiện... nên không cho nữa.”

Nghe vậy, Phòng Thủy Căn cau mày, anh ta biết rõ con gái đang nói về chuyện gì. Trong mắt anh ta, con trai có thể nổi dỗi, cho đồ tốt cho con trai ăn không có gì sai.

Nhưng lúc này không phải là lúc để tranh cãi về chuyện đó.

Phòng Thủy Căn nhíu mày một lúc rồi nảy ra một ý: “Tối nay mày đừng ăn gì, đến gặp cô giáo Tiểu Lận nói là mày đói, để cô ta thương mày.”

Phòng Nghệ Linh không dám phản đối, chỉ gật đầu.

Thấy vậy, Phòng Thủy Căn hài lòng hơn một chút, nhưng vẫn đe dọa: “Mấy ngày này mày phải tỏ ra đáng thương trước mặt cô giáo Tiểu Lận, cô ta tốt bụng mà? Mày hãy nhân lúc này nói muốn đền đáp cô ta, giúp cô ta lót sàn gỗ trong nhà, vừa sạch sẽ, không cần lau dọn mỗi ngày.”

Hai mẹ con Lận Đình thích sạch sẽ, trong mắt Đình Phi Yến là quá kỹ tính, nhưng Phòng Thủy Căn đã phàn nàn về chuyện này nhiều lần, đây thực sự là một cơ hội tốt.

Con bé tuy nhỏ nhưng chỉ cần đôi mẹ con kia thấy sàn gỗ sạch sẽ tiện lợi, biết đâu lại thành công.

Dù sao thì, ai lại để phòng một đứa trẻ đáng thương?

Nghĩ đến đây, Phòng Thủy Căn không khỏi đắc ý với trí thông minh của mình, không thể ngồi yên, vội vàng đứng dậy đuổi theo con bé ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên đe dọa: “Mày phải làm cho tốt, không được tiết lộ là tao bảo mày làm, nếu không tao sẽ vút mày đi!”

Từ nhỏ đến lớn, Phòng Nghệ Linh đã nghe quen những lời này, cô bé vẫn cúi đầu im lặng, phối hợp bước ra ngoài.

Đi được một đoạn mới dám quay đầu lại.

Không ngờ cha vẫn đứng ở cửa nhìn theo mình.

Phòng Nghệ Linh sợ hãi vội cúi đầu chạy thẳng về phía nhà cô giáo Lận.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lần này, cô bé đi đến gần nhà cô giáo Lận.

Chắc hẳn cha không thể nhìn thấy mình, đứa trẻ mới đổi hướng, chạy về phía nhà hiệu trưởng Hoàng.

Chị cả đã nói, cô giáo Lận đang mang thai, phụ nữ mang thai rất yếu đuối, nên đừng làm phiền cô ấy, nếu có việc thì tìm hiệu trưởng Hoàng.

Chương 154: Chương 154

Phòng Nghệ Linh không hiểu sao cha lại muốn cô giáo Lận lót sàn gỗ trong nhà, nhưng cô bé cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô bé phải tìm hiệu trưởng Hoàng, phải nói chuyện này cho ông nội biết...

“... Những năm gần đây, tiền tuyến luôn xảy ra xung đột, năm ngoái chính ủy Lưu đã gửi con trai duy nhất của mình ra đó.”

Khi chính ủy Lưu đang tính toán trong lòng, cùng lúc đó, Hoắc Tiểu trở về nhà dùng bữa tối với gia đình.

Trong lúc mẹ dẫn các con ra ngoài dạo, anh cũng trò chuyện với vợ về người kia.

Lận Đình khá ngạc nhiên, nhưng cô cảm thấy chồng mình vẫn còn điều gì đó chưa nói hết, nên cô không vội mở lời.

Quả nhiên, Hoắc Tiểu tiếp tục: “Người ngoài đều khen ngợi ông ta vì tinh thần đại nghĩa, nhưng thật ra mỗi khi chiến đấu, con trai ông ta lúc thì đau chỗ này, lúc thì ngứa chỗ kia, chỉ biết nằm viện giả bệnh, chẳng gặp nguy hiểm gì, chỉ để kiếm công lao.”

Lận Đình lần đầu nghe thấy chuyện như vậy, ngỡ ngàng một lúc rồi hỏi: “VẬY... vậy anh ta không ra chiến trường, thế mà cũng kiếm được công lao sao?”

Hoắc Tiểu giải thích: “Chỉ cần trong hồ sơ có ghi từng ra chiến trường, thì cũng đủ nổi bật hơn nhiều người rồi.”

...Thật khó mà đánh giá.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cảm thấy buồn bực, cô không tin không ai nhìn ra điều này, nếu không những tin tức này đã không lan truyền ra ngoài.

Nhưng con người thường hay tránh rủi tìm lợi, có mấy ai dám đắc tội với chính ủy lũ đoàn?

Mà dù có người thực sự m.á.u nóng tố cáo lên, thì cũng có ích gì? Chỉ cần nói một câu bị bệnh không thể động đây, ai cũng đành bó tay.

Nghĩ đến đây, Lận Đình cảm thấy buồn nôn, vừa định đổi sang chủ đề khác thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Trời nóng, muỗi mòng kéo đến ngay lập tức.

Đặc biệt, doanh trại tựa lưng vào chân núi, cây cối rậm rạp, muỗi mòng càng nhiều, bay thẳng vào mặt người.

Vì vậy, dù trời có nóng, mọi nhà đều đóng cửa, chỉ chừa lại cửa sổ có lưới chống muỗi để thông gió.

Nhưng những ngày như vậy sắp kết thúc rồi, mấy hôm trước Lận Đình đã nhờ người làm khung cửa lưới chống muỗi.

Khi Lận Đình còn đang mải suy nghĩ linh tinh, chồng cô đã trở lại từ cửa, theo sau là hiệu trưởng Hoàng với vẻ mặt nghiêm túc.

Cô giật mình, vội đứng dậy: “Hiệu trưởng, sao thầy lại đến đây?”

Hiệu trưởng Hoàng: “Có chuyện thế này...”

“Trái sàn gỗ có gì không ổn sao?” Sau khi nghe ý định của hiệu trưởng, phản ứng đầu tiên của Lận Đình là hỏi như vậy.

Dù sao, nếu sàn gỗ không có vấn đề, thì Phòng Thủy Căn sao phải dày công để Phòng Nghệ Linh hãm hại cô?

Hoắc Tiểu trâm giọng đáp, ánh mắt sâu thẳm: “Nhà nước không cho phép lót sàn gỗ ở nhà riêng.”

Câu nói này chưa kịp để Lận Đình nói gì, hiệu trưởng Hoàng đã thở phào: “Cô biết quy định này là tốt, cô giáo Tiểu Lận, đoàn trưởng Hoắc, chuyện này tôi sẽ nói lại với lão Vệ, nhưng các vị cũng phải chú ý, thời nay... một cuốn sách thôi cũng có thể liên lụy cả nhà, nếu bị người ta nắm thóp...”

Nói đến đây, hiệu trưởng Hoàng cảm thấy không muốn nói nữa, vẻ mặt vốn tràn đầy tinh thần bỗng chốc chùng xuống: “Thôi, các vị biết chuyện này là được rồi, tôi phải về đây, Nghệ Linh vẫn đang đợi tôi ở nhà.”

Nghe vậy, Lận Đình vừa cảm kích vừa xót xa cho đứa bé gầy yếu đó.

Cảm kích là vì, nếu không phải đứa bé đó nhận ra có gì không ổn, tìm đến hiệu trưởng cầu cứu, cô cũng không nhớ ra rằng lịch sử đã từng cấm khai thác gỗ. Với tính cách thích dọn dẹp của cô và mẹ chồng, có lẽ đã tìm thợ mộc cắt ván, sơn chống nước và lót sàn rồi.

Dù khả năng xảy ra chuyện này không cao, vì Hoắc Tiểu biết và chắc chắn sẽ ngăn cản, nhưng tấm lòng của cô bé thật đáng quý.

Xót xa là vì, cô bé không hoàn thành nhiệm vụ, về nhà sợ là sẽ bị đánh đòn.

Hiểu được Lận Đình đang lo lắng gì, Hoắc Tiểu dùng ánh mắt trấn an vợ, rồi mới nhìn về phía hiệu trưởng Hoàng: “Hiệu

trưởng, nhờ thầy mang ít đồ ăn cho đứa bé, nếu Phòng Thủy Căn cho nó hai ngày, chắc hôm nay chỉ cần ăn no về nhà là có thể qua được, trước tiên cứ kéo dài thêm hai, ba ngày.”

Biết rằng chính ủy Lưu đã nghi ngờ, đang thử thách mình, Hoắc Tiểu không thể để đối phương có cơ hội thực hiện kế hoạch khác.

Câu nói này khiến ánh mắt của hiệu trưởng Hoàng lập tức sắc bén hơn, nhìn Hoắc Tiểu đầy thẩm định và nghi ngờ.

Cuối cùng, như nhớ ra điều gì, hiệu trưởng Hoàng thở dài: “Lão già này thiếu gì một miếng ăn chứ?” Nói xong, lại cảm thán: “Lòng người đổi thay...” rồi bước đi.

Nhìn bóng lưng của hiệu trưởng dường như đã còng thêm vài phần, trong lòng Lận Đình cũng không dễ chịu.

Hoắc Tiểu đóng chặt cửa, quay người ôm lấy vợ đi vào nhà: “Chuyện này chắc là do chính ủy Lưu làm.” Là những đồng chí cũ cùng vào sinh ra tử, cú sốc này với hiệu trưởng Hoàng không hề nhỏ.

“Em cũng đoán vậy.”

Một mình Phòng Thủy Căn không dám tính kế thắng thường như vậy với cấp trên trực tiếp, nói thẳng ra là, anh ta không có đủ mưu trí, nếu không đã không nghĩ rằng đứa trẻ Nghệ Linh sợ mình, mà tự tin thả ra.

Hoắc Tiểu không muốn nói nhiều, sợ vợ lo lắng đến mất ăn mất ngủ, chỉ âm ừ: “Anh phải về trại, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Nghe vậy, hàng mi dài của Lận Đình khẽ rung, nhưng không hỏi gì thêm, chỉ mỉm cười gật đầu: “Anh về sớm nhé.”

Hoắc Tiểu mỉm cười, cúi xuống hôn lên trán vợ.

Đúng lúc đó, cửa lớn bị đẩy ra từ bên ngoài.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù hai vợ chồng đã nhanh chóng tách ra, nhưng người đầu tiên đẩy cửa vào, Quả Quả, vẫn nhìn thấy.

Rồi cậu bé la lên: “Bố mẹ xấu hổ quá, người lớn còn hôn nhau!”

Theo sau là Hồ Tú, cười không ngớt, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ uy nghi của bà nội: “Thằng bé này, lần sau không được nói bậy nữa nghe chưa? Không thì bố mẹ sẽ xấu hổ, xấu hổ thì không có em trai em gái đâu.”

Quả Quả ngơ ngác, rồi bất ngờ che mặt, hoảng hốt hỏi: “Em trai em gái là do hôn mà có?”

Hồ Tú ghen lời, nhất thời không biết giải thích thế nào, đành nhìn con trai và con dâu cầu cứu.

Lận Đình: “...”

Hoắc Tiểu: “...”

Hai ngày sau đó, bên ngoài Lận Đình vẫn bình thường, nhưng trong lòng luôn căng thẳng.

Đến đêm thứ ba, Hoắc Tiểu vẫn chưa về đến rạng sáng, khiến cô đoán được gì đó và cảm thấy không yên.

Cô lúc thì lo lắng không biết chồng mình có tiến triển thuận lợi không, lúc lại phân vân không biết hiệu trưởng Hoàng đã sắp xếp ổn thỏa cho Phòng Nghệ Linh chưa.

Chợt nghĩ đến đứa trẻ còn quá nhỏ, cô tự hỏi khi lớn lên, nó có hối hận hay không...

Khi cô đang tràn ngập suy nghĩ lung tung, trở mình mãi đến hơn hai giờ, cô lại nghe thấy tiếng động cơ ô tô mơ hồ.

Những ngày này, Lận Đình đã quen với lịch sinh hoạt, nhưng lúc này dù mắt nhắm mắt mở, cô vẫn vô cùng tỉnh táo.

Vì vậy khi nghe thấy tiếng động, cô liền bật dậy ngay lập tức.

Sau đó, cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, mở cửa đi ra ngoài.

Chương 155: Chương 155

“Em cũng chưa ngủ à?”

Trong bóng tối mờ mịt, giọng nữ thì thầm vang lên khiến Lận Đình giật mình.

Nhận ra đó là chị dâu Vấn Lan, cô vừa ôm n.g.ự.c vừa trách nhẹ: “Chị làm em sợ c.h.ế.t khiếp.”

Đường Vấn Lan vội tiến lại gần: “Xin lỗi, xin lỗi, em không sao chứ?”

Lận Đình lắc đầu, nghĩ rằng trong bóng tối, đối phương có lẽ không nhìn rõ nên nói thêm: “Không sao, sao chị chưa ngủ?”

“Ngủ sao nổi, lòng chị như lửa đốt.” Vừa nói, Đường Vấn Lan vừa “bốp! bốp!” đập mấy con muỗi, rồi vừa dùng đũa tránh muỗi đốt vừa nhỏ giọng hỏi: “Đoàn trưởng Hoắc nhà em có tiết lộ gì không?”

Lận Đình cũng dùng đũa theo: “Không, không nói gì thì tốt, đỡ lo hơn.”

Nghe vậy, Đường Vấn Lan nghĩ một chút rồi gật gù: “Cũng đúng...”

Hai người trò chuyện thêm vài câu, Lận Đình sắp không chịu nổi: “Không được rồi, chị, em vào trước đây, muỗi này cắn c.h.ế.t người.”

“Bốp! Bốp! Hầy... Chị cũng vậy...”

Hoắc Tiểu một đêm không về.

Mãi đến hơn 5 giờ sáng mới về nhà.

Lận Đình vừa chớp mắt chưa được bao lâu, nhưng trong lòng còn vương bận nên chỉ cần một tiếng động nhẹ bên cạnh là cô lập tức tỉnh dậy.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu liền kéo cô vào lòng, vuốt ve lưng cô: “Ngủ đi, không sao rồi, người đã bị đội bảo vệ bắt đi rồi.”

“Chỉ... bị bắt đi thôi sao?” Lận Đình có chút ngơ ngác, chuyện này khác hẳn những gì cô tưởng tượng. Ngoài tiếng động cơ vào lúc một hai giờ sáng, không có gì khác.

Hoắc Tiểu thở dài: “Em nghĩ gì thế? Chuyện này làm d.a.o động quân tâm, không thể làm rùm beng được.” Đây cũng là lý do họ hành động vào ban đêm.

Lận Đình hiểu lý do, dù sao cấp bậc của chính ủy lữ đoàn cũng không thấp, chỉ là cô không ngờ mọi việc lại đơn giản như vậy: “Vậy công khai tội danh thì sao?”

“Sẽ công khai, nhưng không phải bây giờ. Đợi ra tòa án quân sự, có bản án chính thức, rồi mới thông báo toàn quân.”

“Vậy... chính ủy Lưu... ông ta...”

Hiểu vợ đang lo lắng điều gì, Hoắc Tiểu nghiêm giọng: “Theo lý, tù chung thân là mức phạt thấp nhất.”

Có nghĩa là, cũng có thể bị xử bắn, lỗi của ông ta không hề nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lận Đình không hỏi thêm, chỉ đưa tay ra sau lưng chồng, vỗ nhẹ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu trong lòng cảm thấy xót xa, ôm chặt vợ hơn.

Anh không phải thương cảm cho chính ủy Lưu, mà nghĩ đến sự phần nộ khi bị đội bảo vệ trói tay, đến sự suy sụp khi hàng loạt tội danh đổ xuống, cùng là quân nhân, không thể không thấy phức tạp trong lòng.

Vẫn là... quá tham lam.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu quay sang hôn vợ, hiếm hoi ngập ngừng hỏi: “Nếu sau này... anh... ừm...”

Lận Đình rời khỏi vòng tay chồng, nheo mắt nhìn anh, tay vẫn đặt bên eo, nhẹ nhàng hỏi: “Anh vừa định nói gì?”

Hoắc Tiểu: “...”

Cảm nhận bàn tay vợ đặt bên eo, đang chuẩn bị ra đòn, Hoắc Tiểu cảm thấy nếu mình nói sai một chữ, chắc chắn sẽ bị véo một trận.

Thế là đoàn trưởng Hoắc ngoài mặt oai phong, trong lòng lại yếu đuối: “Không có gì, ý anh là, sau này chúng ta sẽ luôn bên nhau, cùng nhau đến già.”

“Ha ha... Biết vậy là tốt.” Lận Đình bị chồng chọc cười, xoa xoa chỗ vừa bị véo, rồi hỏi: “Chị dâu Văn Tuệ đâu?”

Nhắc đến người này, Hoắc Tiểu cau mày: “Đang khóc lóc đòi đăng báo ly hôn, cắt đứt quan hệ.”

Lận Đình: “Có thành công không?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Không, riêng Văn Tuệ đã nhận không ít lợi ích sau lưng chính ủy Lưu, chứng cứ Tào Văn Trạch đưa lên rất có giá trị, bà ta không thoát được.”

Nói đến đây, không đợi vợ hỏi tiếp, anh nói tiếp: “Lưu Văn Diễm và em trai Lưu Văn Vận nếu đăng báo cắt đứt quan hệ, chắc sẽ giữ được.”

Còn chuyện chính ủy Lưu bị bắt đi, nhờ lý trưởng Vệ giúp điều Lưu Văn Vận từ chiến trường về và sắp xếp cho anh ta giải ngũ, anh không nói ra.

Vì hiểu rõ lý trưởng Vệ, ông ấy sẽ đồng ý.

Không chỉ lý trưởng Vệ, mà ngay cả sư trưởng cũng sẽ không có ý kiến.

Đã từng cùng sống chết, lưng dựa lưng, đó là tình cảm sâu đậm.

“Thế còn Phòng Thủy Căn?” Lận Đình lại hỏi.

Nhắc đến người này, Hoắc Tiểu không giấu nổi sự ghê tởm, chính ủy Lưu dù bị bắt vẫn nhanh chóng bình tĩnh, kịp thời tìm đường lui cho con cái.

Còn Phòng Thủy Căn, chỉ cần không thừa nhận mình sai khiến Phòng Nghệ Linh, cùng lắm là bị nhốt vài ngày.

Nhưng khi thấy chính ủy Lưu bị bắt, nghĩ mình sẽ bị liên lụy, anh ta liền đổ hết tội lên chính ủy Lưu, nói mình chỉ là phó tham mưu trưởng nhỏ bé, không dám phản kháng.

Đồng thời còn không quên kể công, nói mình chỉ muốn kéo dài thời gian với chính ủy Lưu, không muốn hại đồng đội, nên mới giao việc cho con gái mười tuổi.

Nhưng ai mà không biết sự thật là gì? Về một mặt nào đó, hành động của Phòng Thủy Căn tương đương với việc bán đứng đồng đội, là điều cấm kỵ của quân nhân.

Lữ trưởng Vệ vốn đã không vui, lập tức đen mặt ra lệnh giam cầm anh ta.

“...Anh ta không đợi được chuyển ngành đâu, vài ngày nữa sẽ bị khai trừ quân tịch.”

Nghe xong lời chồng thuật lại, Lận Đình cảm thấy lòng nặng trĩu.

Quê của vợ chồng Phòng Thủy Căn cách Thiên Kinh ngàn dặm, đến lúc đó Nghệ Linh sẽ ra sao?

Nghĩ đến đây, Lận Đình mím môi: “Em sẽ nói chuyện với Nghệ Linh sau.”

“Yên tâm đi, anh đã cho người theo dõi rồi, em ngủ một chút đi, còn sớm mà.”

“Vậy thì tốt...”

Phòng Nghệ Linh, người mà Lận Đình lo lắng, thực sự không ổn.

Cô bé còn quá nhỏ, chưa hiểu rằng thế giới này không phải chỉ có đúng và sai.

Dù không cảm thấy mình sai, dù ông Hoàng không cho về, nói rằng cha làm sai nên mới bị trừng phạt.

Nhưng Phòng Nghệ Linh vẫn không thể không tự trách, nên mới lén lút trở về.

Rồi, khi mẹ cô bé mặt mày u ám hỏi có phải đã tố cáo hay không, cô bé vốn lạnh lợi cũng vì áy náy mà thật thà nhận lỗi.

Điều làm Phòng Nghệ Linh bất ngờ là, cô bé tưởng mình sẽ bị đánh một trận, đã sẵn sàng không trốn.

Nhưng mẹ chỉ nhìn cô bằng ánh mắt càng lạnh lẽo hơn.

Sau đó, khi Phòng Nghệ Linh sợ hãi bắt đầu khóc lớn, cô bé nghe thấy mẹ nói: “Cha mày trước đây đã nói rồi, mày không nghe lời sẽ bị bỏ rơi.”

Đinh Phi Yến thật sự phát điên.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù chồng chuyển ngành, vẫn có thể vào nhà máy làm một chức nhỏ.

Nhưng lúc này, mọi thứ đều mất hết, họ chỉ còn cách về quê trông trọt.

Bao nhiêu năm làm phu nhân quan chức, sao Đinh Phi Yến không thể phát điên cho được.

Dù biết rõ chuyện này không liên quan nhiều đến Nghệ Linh, nhưng chẳng lẽ cô ta không thể tìm một đối tượng để trút giận sao?

Hơn nữa, vị trí của chồng cô ta cũng không giữ được, ai còn quan tâm đến danh tiếng? Dù sao thì cô ta cũng muốn vứt bỏ con gái từ lâu rồi.

Đặc biệt là đứa con vô dụng này lại dám phản bội, cô ta căm ghét nó đến tận xương tủy, không vứt đi thì chẳng lẽ mang về quê?

Dù sao thì mặt con bé cũng xấu, lớn lên cũng chẳng kiếm được mấy tiền sính lễ, chi bằng vứt nó trước khi chồng ra tù, để Thủy

Căn vui lòng.

Phòng Nghệ Linh trợn to mắt, không tin nổi nhìn mẹ mình.

Khi chắc chắn mẹ mình nói thật, không giống như những lần trước chỉ để hù dọa, ánh mắt cô bé dần trở nên u ám.

Phòng Nghệ Linh không biết mình sẽ bị vứt bỏ ở đâu.

Nhưng cô bé cảm thấy mình đã gây hại cho cha, phải chuộc tội.

Vì vậy, lần này cô bé không chạy nữa.

Cô bé im lặng đi theo mẹ ra khỏi trại...

Chương 156: Chương 156

“Anh nói gì cơ?”

Đêm qua mất ngủ, Lận Đình định ngủ bù một chút, dù sao cũng đang nghỉ hè.

Nhưng chẳng ngờ, vừa ngủ được một lát đã bị chồng đánh thức.

Ngay sau đó, mọi cơn buồn ngủ đều tan biến vì sợ hãi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vừa xuống giường đi giày, cô vừa gấp gáp hỏi: “Anh nói Đinh Phi Yến muốn bỏ Nghệ Linh là sao? Cô ta định bỏ rơi con à?”

Hoắc Tiểu vội trấn an: “Chắc là muốn bỏ con thôi, em đừng lo, anh đã cho người theo dõi rồi.”

Sao có thể không lo được? Lận Đình không chỉ lo lắng, mà còn cảm thấy khó tin, không kìm được tức giận: “Đinh Phi Yến điên rồi sao? Bỏ rơi người già hay trẻ em đều là phạm pháp, cô ta đang phạm tội!” Nói rồi, cô định lao ra ngoài.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu kéo cô lại: “Đi đâu?”

“Tất nhiên là đi tìm người về!”

“Tìm về rồi thì sao?”

“Em... Anh có kế hoạch gì sao?” Lận Đình dừng lại, nhìn chồng hỏi thẳng.

Thấy vợ đỏ hoe mắt vì lo lắng, Hoắc Tiểu thở dài, vuốt nhẹ lên trán cô rồi phân tích: “Đình Đình, anh nghĩ đây là cơ hội.”

Lận Đình phản ứng nhanh, chỉ ngẩn ra một chút rồi hỏi ngay: “Ý anh là nhân cơ hội này để tách Nghệ Linh ra?”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Em phải hiểu, dù lần này chúng ta ngăn cản được, sau này thì sao? Khi Phòng Thủy Căn về quê, chúng ta không thể can thiệp, liệu đứa trẻ đó có sống tốt không? Có bị bỏ rơi nữa không? Hay là nuôi vài năm rồi gả đi, lúc đó còn những chuyện tàn khốc nào nữa?”

Lận Đình biết chồng không phải nói quá, dù ở thời đại sau, vẫn có người không coi con gái ra gì, chỉ cần đổi được sính lễ cao, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nghĩ đến đây, cô hít sâu, cố gắng bình tĩnh lại, một lúc sau mới nghẹn ngào hỏi: “Anh định làm gì?”

Hoắc Tiểu nói: “Cứ để cô ta bỏ đứa bé, nhưng yên tâm đi, người của anh sẽ bảo vệ đứa trẻ an toàn. Đợi đàm phán xong với Phòng Thủy Căn, chúng ta sẽ đón đứa trẻ về.”

Lận Đình lúc này đã bình tĩnh lại: “Sau khi đưa về thì sao? Tìm gia đình nhận nuôi à?”

“Em không nhận ra sao? Hôm qua người đầu tiên Nghệ Linh tìm đến là hiệu trưởng Hoàng.”

“Hiệu trưởng Hoàng? Ông ấy đồng ý sao?” Nhận nuôi trẻ con đâu phải chuyện đùa.

Hoắc Tiểu: “Đây chỉ là suy nghĩ của anh, cuối cùng vẫn phải xem Nghệ Linh và hiệu trưởng Hoàng nghĩ thế nào... Đúng rồi, còn phải liên lạc với Nghệ Đồng nữa, Phòng Thủy Căn sắp bị tước quân tịch, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Nghệ Đồng, có thể cô bé còn bị ép phải giải ngũ. Cô bé mới là người cần rời khỏi nhà họ Phòng gấp.”

Nghe vậy, Lận Đình lập tức nghiêm mặt lại, cô hiểu rõ tài năng và nỗ lực của Nghệ Đồng không hề dễ dàng: “Còn chờ gì nữa? Anh mau đi tìm hiệu trưởng Hoàng nói rõ tình hình, em sẽ gọi điện cho Nghệ Đồng.”

Hoắc Tiểu: “Em đừng vội, Nghệ Đồng chắc vẫn đang trên đường về sau buổi biểu diễn.”

Lận Đình: “Không, Nghệ Đồng chỉ biểu diễn một lần ở doanh trại chúng ta, sau đó đã về đoàn văn công để học tiếp rồi.”

Ở một bên khác.

Đình Phi Yến dẫn theo Phòng Nghệ Linh đi mấy chuyến xe, sau khi thành công bỏ đứa trẻ, liền thần nhiên quay về doanh trại.

Rồi... bị bắt ngay lập tức.

Sau khi hiểu rõ hành vi bỏ rơi trẻ con là phạm tội và phải ngồi tù, Đình Phi Yến ngơ ngác một lúc lâu, rồi lớn giọng yếu ớt: “Các người đừng hòng dọa tôi, ở làng chúng tôi năm nào cũng có người bỏ trẻ, bỏ trẻ sao có thể phạm tội? Hơn nữa, đó là con tôi, tôi muốn bỏ thì bỏ, ai quản được?”

Hiệu trưởng Hoàng đã biết rõ mọi chuyện, giận đến tím mặt, tay chỉ vào cô ta run rẩy: “Ngu dốt! Ngu dốt!”

Hoắc Tiểu đoán trước cô ta không biết luật này, lạnh lùng nói: “Người trong làng cô không sao vì không ai tố cáo.”

Đinh Phi Yến chỉ là thiếu hiểu biết, chứ không ngu ngốc, lập tức nghe ra ý của đoàn trưởng Hoắc, nhưng lại càng không hiểu: “Các người muốn kiện tôi? Tại sao? Chỉ là con bé con thôi mà.”

Sau khi hỏi xong, cô ta lại phản ứng kịp, hoảng loạn cãi: “Tôi... tôi không bỏ rơi nó, chỉ là vô tình làm lạc mất, tôi... tôi quay lại để nhờ người tìm Mặt Sẹo, đúng rồi! Chính là như vậy, tôi...”

“Được rồi, cô im đi!” Hiệu trưởng Hoàng không thể chịu nổi nữa, hét lên.

Hoắc Tiểu thấy Đinh Phi Yến bị kích động, gõ bàn để kéo cô ta về thực tại: “Cô có hai lựa chọn.”

Đinh Phi Yến sợ hãi nhìn người đối diện.

Hoắc Tiểu: “Một là, đưa cô đến đồn công an, cô sẽ bị xử đi cải tạo lao động.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong, thấy mặt Đinh Phi Yến tái nhợt, biểu cảm kháng cự, anh tiếp tục: “Hai là, chuyển giao Phòng Nghệ Linh và Phòng Nghệ Đồng cho hiệu trưởng Hoàng.”

Đinh Phi Yến trợn mắt, phản đối theo bản năng: “Mặt Sẹo có thể cho, cùng lắm thì tôi đi tìm nó về, nhưng tại sao lại phải đưa cả Đại Nha?” Lần này Đại Nha đến biểu diễn, cô ta đã thấy, bộ dạng đã đẹp hơn trước nhiều, sau này có thể kiếm tiền nhờ ca hát, còn có thể được nhiều sính lễ.

Hoắc Tiểu không hề ngạc nhiên với câu trả lời của cô ta, nên bình tĩnh đứng dậy: “Được, vậy thì chọn cải tạo lao động.”

Nói xong liền quay người rời đi, không do dự chút nào.

Thấy vậy, Đinh Phi Yến hoảng hốt, gọi người: “Đứng lại! Tôi chọn cải tạo lao động khi nào chứ?”

Nếu cô ta thực sự bị xử cải tạo lao động thì con trai bảo bối phải làm sao? Còn Thủy Căn của cô ta chẳng phải sẽ bị con hồ ly khác cướp mất sao?

Hoắc Tiểu như không nghe thấy, mở cửa tiếp tục ra ngoài, không để ý đến tiếng kêu hoảng loạn của Đinh Phi Yến, tự mình đi tìm Phòng Thủy Căn.

Đi cùng, còn có hiệu trưởng Hoàng.

Ông nhìn cô bé với đôi mắt đỏ hoe, rõ ràng vừa khóc, hỏi: “Cháu nghĩ kỹ chưa?”

Phòng Nghệ Đồng vội vã đến, giọng khản đặc: “Cháu nghĩ kỹ rồi...”

Thấy cô bé như vậy, hiệu trưởng Hoàng lại thở dài, có chút không nỡ: “Vậy về chờ kết quả đi, đoàn trưởng Hoắc sẽ xử lý tốt thôi.”

Phòng Nghệ Đồng lắc đầu, giọng không to nhưng rất kiên quyết: “Cháu muốn tự mình nghe, nghe họ nói không cần cháu và em gái.”

Có lẽ người khác không biết, nhưng hai chị em cô bé đã nương tựa vào nhau, Phòng Nghệ Đồng rất rõ em gái tự nguyện bị bỏ rơi.

Cô bé đoán em mình đã lâm vào ngõ cụt, nghĩ mình không sai nhưng lại tự trách vì hại cha.

Chỉ muốn làm gì đó để chuộc lỗi, giúp lòng mình thanh thản hơn.

Nhưng Phòng Nghệ Đồng đã kiểm tra, ba mươi đồng cô bé lén để lại cho em gái đã bị mang đi hết.

Nghĩ lại, dù không có sự giúp đỡ của cô giáo Lận và mọi người, khi em gái hiểu ra chắc chắn sẽ liên lạc với mình.

Nhưng xét cho cùng, Nghệ Linh mới chỉ mười tuổi, lại sinh vào cuối năm, tính ra tuổi dương lịch mới có tám tuổi, vẫn còn quá nhỏ, gặp người xấu thì không có khả năng chống cự.

Vì thế, Phòng Nghệ Đồng rất biết ơn cô giáo Lận, chồng cô và hiệu trưởng Hoàng.

Biết ơn bao nhiêu thì càng căm ghét sự nhẫn tâm của cha mẹ bấy nhiêu.

“Cô sẽ đi cùng em.” Lận Đình đưa tay ôm cô bé, không nói lời phản đối, chỉ nhẹ nhàng an ủi.

Chương 157: Chương 157

Ngược lại, Phòng Nghệ Đồng nhanh chóng nhận ra cô giáo đang mang thai, không nên quá lao lực.

Vì vậy cô bé chỉ suy nghĩ vài giây rồi đề nghị đi tìm em gái.

Lận Đình ngạc nhiên: “Không đợi kết quả nữa à?”

Phòng Nghệ Đồng lắc đầu: “Cô ơi, để em đi tìm em gái, giờ này chắc nó buồn lắm.”

Nghe vậy, Lận Đình không suy nghĩ nhiều, chỉ mỉm cười: “Vậy cô sẽ tìm người đưa em qua đó.”

Phòng Nghệ Đồng định nói mình đã lớn, biết em gái hiện đang ở nhà chị cô giáo Lận, chỉ cần có địa chỉ là tìm được.

Nhưng không muốn cô giáo lo lắng, cô bé đành nuốt lời lại và ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ là lúc rời đi, cô bé không kiềm được nhìn lại hiệu trưởng Hoàng đang đứng tại chỗ. Do dự một lúc, Phòng Nghệ Đồng vẫn chạy ngược lại vài bước, đợi đến khi đứng trước mặt ông, cô bé mới ngẩng đầu hỏi: “Thầy hiệu trưởng, em và em gái thật sự có thể trở thành cháu của thầy sao? Có khiến thầy khó xử không?”

Hiệu trưởng Hoàng trợn mắt: “Nói bậy gì thế? Em và Nghệ Linh đều là những đứa trẻ tốt, nếu trở thành cháu của thầy thì đó là phúc lớn cho ông già này. Thầy vui mừng còn không kịp, làm sao lại khó xử được?”

Nghe vậy, mũi Phòng Nghệ Đồng cay xè, nước mắt tức thì trào ra.

Cô bé vội cúi xuống, hít thở sâu vài hơi để không run giọng, rồi mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi: “Ông ơi, vậy cháu đi đón Nghệ Linh nhé.”

Nói xong, cô bé có chút ngượng ngùng, không dám nhìn phản ứng của hiệu trưởng Hoàng, liền nhanh chóng quay người chạy về phía cô giáo Lận đang đứng không xa.

Cô bé không biết rằng, vị anh hùng lão làng từng sống cô độc cả đời, mất một cánh tay mà không rơi nước mắt, giờ đây nước mắt đã rơi lã chã.

Cuối cùng, cuối cùng, Hoàng Hồng Quân cũng có cháu rồi...

“Về rồi à? Phòng Thủy Căn có đồng ý không?”

Chiều tối, cuối cùng cũng đợi được chồng về, Lận Đình vội bước tới, vừa đón lấy mũ của anh treo lên giá, vừa sốt ruột hỏi.

Trong bếp, Hồ Tú đang lo lắng cả ngày, nghe thấy động tĩnh cũng vội vã bước ra: “Đúng vậy, thế nào rồi?”

Hỏi xong, bà còn phỉ nhổ xuống đất “phì phì!” hai tiếng, rồi chửi: “Đồ khốn nạn, loại người như thế không xứng làm cha mẹ.”

Biết hai người đang lo lắng, Hoắc Tiểu vừa cởi cúc áo vừa nói: “Đồng ý rồi, hai đứa trẻ đều được nhận làm cháu hiệu trưởng Hoàng, ngày mai sẽ làm thủ tục.”

Lận Đình thở phào một hơi, rồi nhanh chóng tò mò hỏi: “Sao lại đồng ý nhanh thế?”

Hoắc Tiểu dừng lại một chút khi đang treo áo, mới châm biếm nói: “Hiệu trưởng Hoàng hứa sắp xếp cho Phòng Thủy Căn một công việc chính thức ở quê nhà, anh ta liền đồng ý ngay lập tức.” Một phút cũng không chần chừ.

Nghe vậy, Lận Đình nhú mày.

Hồ Tú cũng trợn mắt, không phục nói: “Gì chứ? Tại sao lại giao công việc cho loại người như thế? Họ xứng đáng sao?”

Hoắc Tiểu giải thích: “Hiệu trưởng Hoàng có thể cảm thấy áy náy vì đã lấy đi hai đứa trẻ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đó là cứu mạng! Sao lại tính là lấy?” Lận Đình phản bác.

Môi trường nhà họ Phòng là một hố lửa, nếu hai cô bé không thoát khỏi, Phòng Nghệ Đồng sẽ sớm bị ép giải ngũ.

Còn Phòng Nghệ Linh bị bỏ rơi một lần thì sẽ có lần hai, lần ba... Hiệu trưởng Hoàng đang cứu mạng, không thể tính là lấy trẻ con được.

“Nói vậy không sai, nhưng hiệu trưởng Hoàng muốn cảm thấy yên lòng, chúng ta cũng không nên phản đối quá nhiều.” Hoắc Tiểu không ngạc nhiên chút nào với hành động của một người suốt đời ngay thẳng như hiệu trưởng Hoàng.

Nghe vậy, Hồ Tú và con dâu nhìn nhau một lúc rồi khó chịu cầm chảo vào bếp, miệng còn chửi thề.

Thấy vậy, Lận Đình nhếch môi, vừa định chế giễu bà mẹ chồng hiền lành của cô bị chọc giận đến mức nào, thì nghe Quả Quả lặp lại lời chửi: “Đồ chó x*%x*”

“Chát!” Một tiếng tát vang lên, làm Lận Đình và Hoắc Tiểu giật mình quay lại nhìn.

Họ thấy Quả Quả ôm đầu sau, mắt đỏ hoe nhìn chị gái.

Miêu Miêu rút tay lại, gương mặt nhỏ nghiêm nghị, giọng trẻ con cảnh cáo: “Không được chửi thề.”

Quả Quả nước mắt lưng tròng: “Bà nội chửi trước mà.”

Miêu Miêu lý luận rất rõ ràng: “Bà nội thì chị không quản được, em dám nói, chị đánh em.”

Quả Quả ầm ỨC nhìn mẹ.

Không ngờ con gái lại có lúc oai phong như vậy, Lận Đình kinh ngạc, cảm giác như khi nghe con trai học chửi thề.

Có điều, con gái làm đúng, trẻ con đúng là hay bắt chước, nói lung tung thì không được.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thế là Lận Đình lờ đi ánh mắt cầu cứu của con trai: “Chị con làm đúng, không được chửi người khác, chửi thì bị đánh.”

Nghe vậy, Quả Quả càng tủi thân hơn, lại nhìn sang bố. Rồi nghĩ đến việc bố sợ mẹ, cậu nhóc không cho bố cơ hội lên tiếng, tự mình quay lưng lại, dùng tấm lưng nhỏ đối diện mọi người.

Hoắc Tiểu nổi gân xanh trên trán: “...” Có phải cậu nhóc vừa xem thường anh không?

Lữ trưởng Vệ rất bận. Trước khi chính ủy lữ đoàn mới đến nhận nhiệm vụ, mọi việc đều do ông ấy gánh vác. Nhưng khi nghe nói

hiệu trưởng Hoàng muốn nhận nuôi hai cô bé nhà họ Phòng, tâm trạng u uất của ông ấy liền tốt lên không ít.

Ông ấy lập tức bảo vệ sĩ của mình tự lái xe, chở người đi chuyển hộ khẩu. Sợ hai cô bé lo lắng, Lận Đình và mẹ chồng giao đôi song sinh cho chị dâu Vần Lan chăm sóc, rồi cùng đi theo.

Suốt chuyến đi, hai mẹ con ít nói chuyện, chỉ nắm tay hai cô bé để trấn an. Mãi đến khi hiệu trưởng Hoàng vui mừng trao hộ khẩu, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi thấy tên chủ hộ Hoàng Hồng Quân và hai trang kế ghi rõ tên cháu gái Hoàng Nghệ Đồng và Hoàng Nghệ Linh, mọi người mới cười nhẹ nhõm.

Thấy vậy, Phòng Thủy Căn đang vui cũng cảm thấy khó chịu. Rõ ràng là anh ta muốn bỏ hai đứa “cục nợ,” sao người khác lại xem chúng như báu vật?

Nghĩ vậy, anh ta không nhịn được định buông lời châm chọc. Nhưng chưa kịp nói, anh ta đã bị ánh mắt của hiệu trưởng Hoàng dọa cho im lặng. Đó là ánh mắt từng trải qua chiến trường, g.i.ế.c vô số kẻ địch mới có được.

Phòng Thủy Căn không muốn thừa nhận mình sợ, chỉ là không muốn mất hai cô con gái mà đổi lấy công việc không rõ.

Đúng vậy, chính là như thế!

Lận Đình cũng thấy phản ứng của Phòng Thủy Căn, nhớ lại hôm qua chồng nói với cô và mẹ, rằng công việc của Phòng Thủy Căn chẳng kéo dài lâu, đột nhiên cô không muốn so đo với anh ta nữa.

Hôm nay xảy ra chuyện vui, nên ăn mừng mới phải.

Cô cười nhìn hiệu trưởng Hoàng: “Hiệu trưởng, phía trước là tòa nhà bách hóa, chúng ta đi mua mấy bộ quần áo cho bọn trẻ để ăn mừng nhé.”

Hiệu trưởng Hoàng lúc này đã không còn vẻ nghiêm túc như thường ngày, cười tươi: “Được! Phải thế chứ, không cần cô giáo Tiểu Lận phải tốn kém, tôi làm ông nội sẽ mua cho, coi như quà gặp mặt cho bọn trẻ.”

Nghe vậy, Lận Đình giữ hai đứa trẻ định từ chối lại, cười đùa: “Thế thì, chuyện vui thế này, tôi và mẹ chồng không tranh phần với thầy đâu, mỗi người mua một ít.”

Chương 158: Chương 158

“Ha ha ha, thế cũng được, khi về đến doanh trại, ông già này sẽ chọn ngày tốt, mời mọi người đến nhận cháu.”

Hồ Tú đồng tình: “Phải, phải làm cho ra trò.”

Lận Đình xoa đầu mấy cô bé ngại ngùng nhưng ánh mắt đầy mong đợi, rồi cười nhắc: “Vậy thầy phải nhanh lên, không làm trễ buổi học của Nghệ Đồng.”

Hiệu trưởng Hoàng vỗ trán: “Đúng, đúng, suýt nữa vui quá mà quên mất! Ngày kia là ngày tốt, tối ngày kia làm luôn! Không thể làm trễ nải việc học của bọn trẻ.”

Vậy là, người bạn già có được hai cô cháu gái ngoan ngoãn, lo sợ Phòng Thủy Căn và Đình Phi Yến phá phách, lũ trưởng Vệ nổi tiếng nghiêm khắc, liền ra lệnh xử lý gấp.

Vào chiều ngày nhận cháu, ông ấy đã kịp thời đưa hai người đó lên tàu về quê.

“Mẹ ơi, anh Thạch Đầu sắp đi đánh trận! Con cũng muốn đi làm lính!”

Hôm qua, Nghệ Đồng đã trở về đoàn văn công, nhưng hai ngày nay Lận Đình và mẹ chồng cũng không rảnh rồi.

Vì hiệu trưởng Hoàng, vốn là cấp bậc lũ đoàn, nhưng lại ở ký túc xá đơn thân, cuối cùng cũng chịu làm đơn xin nhà ở.

Không chỉ vậy, ông ấy còn đặc biệt nhờ Lận Đình và mẹ chồng, cùng vài người thân của lính, chọn mua mấy đồ nội thất mà các cô bé thích.

Lúc này, Lận Đình mệt mỏi vì dịch thuật, ngồi xuống bên máy may, giúp mẹ chồng may vỏ chăn cho chị em Nghệ Đồng, đồng thời trò chuyện.

Ngay lúc đó, Quả Quả bỗng như một viên đạn nhỏ, lạch bạch chạy vào, miệng lớn tiếng kêu muốn đi lính.

Đây là trường bộ đội, mỗi năm vào kỳ nghỉ hè, học sinh trung học cơ sở, bất kể nam nữ, đều phải vào doanh trại huấn luyện một tháng. Hôm nay đúng là ngày học sinh nhập trại, chắc là nhóc này thấy được.

Lận Đình lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cậu bé, rồi trêu chọc: “Con thật dám nghĩ, người còn không cao bằng báng s.ú.n.g đâu!”

Nghe vậy, Hồ Tú cười lớn rồi nói thêm: “Đi lính thì không được tè dầm nữa đâu nhé!”

Bé bốn tuổi cũng biết xấu hổ, Quả Quả đỏ bừng mặt, tức giận nói: “Quả Quả không tè dầm, là... là bố tè!”

Vừa bước vào cửa, Hoắc Tiểu loạn choạng vài bước mới đứng vững.

Lận Đình giật mình, vội đứng dậy đi tới: “Không sao chứ! Sao giờ này lại về?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Chưa từng thấy xấu hổ trước mặt vợ như thế, Hoắc Tiểu gãi mũi, nhéo đứa con nghịch ngợm đến khi cậu bé kêu “Á á” xin tha, rồi nói: “Vợ của Hách Hướng Minh vừa đến theo quân, tối nay mời họ tới nhà ăn cơm được không?”

Hách Hướng Minh là người thay thế vị trí của Tào Văn Trạch.

Đó là lệ thường, có gì mà không được, Lận Đình dĩ nhiên đồng ý ngay, rồi hỏi: “Họ đến rồi à?”

“Chưa, Hách Hướng Minh đang đi đón ở ga tàu, đến doanh trại chắc khoảng ba bốn giờ chiều.”

Lận Đình nhìn đồng hồ, mới hơn hai giờ, vẫn kịp.

Hồ Tú lúc này đã dừng tay, thành thạo đặt máy may xuống, cẩn thận phủ tấm vải chống bụi, rồi đứng lên phủ bụi trên người, gọi: “Đình Đình, đi, chúng ta đến bếp xem có gì ngon không.”

Lận Đình: “...” Lúc này đến, sợ là quản lý bếp sẽ mắng.

“...Gần đây có nhiều thay đổi trong đội ngũ sĩ quan, không biết ai sẽ thay thế Phòng Thủy Căn.” Sau khi hầm xong con cá cuối cùng, Hồ Tú kéo con dâu đang ngồi bên bếp ra và tự mình ngồi vào chỗ đó.

“Chắc chắn sẽ chọn từ các đại đội trưởng bên dưới.” So với vị trí phó tham mưu trưởng đoàn, Lận Đình lo lắng hơn về người được chọn làm chính ủy lữ đoàn, vì có được cấp trên dễ chịu hay không thực sự rất quan trọng.

Hồ Tú cũng chỉ hỏi vu vơ, không thực sự quan tâm, sau khi nghe câu trả lời của con dâu thì lại chuyển sang chuyện khác: “À, hôm nay nấu món ngon, có muốn mang cho Phương Phương một phần không?”

Cố Phương không biết nấu ăn, thường ăn ở nhà ăn tập thể, thỉnh thoảng cũng về ăn cùng Lận Đình, nên cũng khá thân với Hồ Tú.

Lận Đình lắc đầu: “Không cần đâu ạ, Phương Phương đi tìm đoàn trưởng Ôn rồi, cả mùa hè này chắc sẽ không về.”

Hồ Tú: “À? Khi nào vậy?” Nghĩ lại cũng thấy hay: “Đoàn tụ cũng tốt, biết đâu về sẽ có em bé, khỏi bị mẹ chồng cô ấy cần năn mãi... Theo mẹ, Phương Phương thật thà quá, phải khóc lóc làm loạn với chồng, đưa hết thư từ của mẹ chồng cho Ôn Vinh Hiên xem, để anh ta giải quyết.”

Lận Đình cười: “Nếu đoàn trưởng Ôn cũng không giải quyết được thì sao?”

Hồ Tú trợn mắt: “Sao mà không được? Hiếu thảo mù quáng thì không được... Nếu thế, chúng ta coi như đã cố gắng hết sức, Phương Phương phải tự mình đấu tranh, sớm muộn gì cũng sẽ ổn thôi.”

Nghe vậy, Lận Đình giơ ngón tay cái với mẹ chồng, rồi mỉm cười ranh mãnh: “Con đã bảo Phương Phương mang thư cho đoàn trưởng Ôn xem rồi.” Theo cô, không đưa thư cho Ôn Vinh Hiên xem, lo lắng anh ta khó xử là vô nghĩa.

Vậy là, Hồ Tú bắt chước con dâu, cũng giơ ngón tay cái.

Hai mẹ con cười rộ lên.

Đúng lúc đó, Quả Quả đang chơi trong phòng khách reo lên đầy phấn khích: “Bố về rồi!”

Lận Đình cười: “Hoắc Tiểu đã về.”

Hồ Tú thúc giục: “Con ra ngoài trước đi, không chừng trại trưởng Hách và mọi người sắp đến rồi.”

Nghe vậy, Lận Đình liền đứng dậy ra ngoài.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ trại trưởng Hách và gia đình đã đến.

Hách Hướng Minh cũng là lính từ nông thôn, hơn Hoắc Tiểu một tuổi, vóc dáng trung bình, mặt vuông chữ điền.

Hồi còn làm phó trại trưởng đã đến ăn vài lần, tính tình thoải mái, cười giới thiệu: “Chị dâu, đây là vợ tôi, Trần Linh.”

Nói rồi chỉ vào hai cô gái bên cạnh: “Đây là hai con gái tôi, Hách Thanh Thanh và Hách Lệ Lệ.”

Trước khi đến, Trần Linh đã nghe chồng kể nhiều về chị dâu, trong lòng ngưỡng mộ không thôi.

Cô ấy nghĩ rằng đoàn trưởng chắc hẳn lớn tuổi hơn chồng, vợ đoàn trưởng cũng chắc chắn lớn hơn mình.

Nhưng khi gặp thực tế, đoàn trưởng trông còn trẻ hơn chồng vài tuổi, chị dâu lại giống như một cô gái xinh đẹp.

Trần Linh thật sự bất ngờ, nhưng tính cô ấy vốn thoải mái, liền cười: “Chào chị dâu, chồng tôi thô lắm, trước khi đến đã kể về chị nhiều lắm, chỉ không nói tuổi, tôi còn tưởng gọi chị là chị gái thì thân hơn. Không ngờ chị dâu trẻ thế này.”

Vừa nói, cô ấy vừa đưa chiếc giỏ mang theo: “Đây là đặc sản quê tôi, chị dâu thử xem có hợp khẩu vị không.”

Trong lúc đối phương quan sát mình, Lận Đình cũng kín đáo nhìn gia đình này, thấy hai cô con gái được chăm sóc tốt, liền cảm thấy yên tâm.

Nghe cô ấy nói một tràng dài, Lận Đình hoàn toàn yên lòng.

Rất tốt, là người bình thường...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc đã cuối năm.

Từ mùa hè nóng bức đến mùa đông lạnh giá, dường như chỉ trong nháy mắt.

Lận Đình mặc chiếc áo bông dày, quàng khăn len đỏ rực, một tay chống eo, bụng to nặng nề, từ từ bước ra khỏi lớp học.

Giáo viên bên lớp kế bên cũng vừa tan học, thấy vậy, cô giáo Vương liền kẹp giáo án dưới nách, chạy tới đỡ lấy, lo lắng hỏi: “Sao hiệu trưởng vẫn chưa cho em nghỉ? Chắc sắp sinh rồi nhỉ?”

Lận Đình cười cảm ơn rồi đáp: “Có lẽ vài ngày nữa thôi. Hiệu trưởng Hoàng đã bảo em nghỉ từ hai ngày trước, nhưng em chưa đồng ý.”

Chương 159: Chương 159

Cô giáo Vương không đồng tình, cô ấy cũng là phụ nữ, đã sinh ba đứa con, nên hiểu rõ sự khó khăn của thai phụ cuối kỳ. Vì thế, cô ấy khuyên: “Chị biết em rất trách nhiệm với học sinh, nhưng cũng phải giữ sức khỏe chứ. Nghỉ ngơi một chút, mọi người đều hiểu mà.”

Thực ra gần đây khi dạy, Lận Đình đều ngồi, không thấy mệt lắm. Nhưng cô biết điều, cười và gật đầu: “Ừm, em biết rồi. Hôm nay là thứ Năm, dạy nốt hai ngày nữa em sẽ vào viện chờ sinh.”

Nghe vậy, cô giáo Vương ngạc nhiên: “Không sinh ở trạm xá à?” Vì sinh ở trạm xá quân đội sẽ được miễn phí toàn bộ.

Lận Đình đáp: “Mẹ chồng và Hoắc Tiểu đều nói sinh ở Bệnh viện Bà mẹ Trẻ em Thành Phố yên tâm hơn.” Thực ra, cô cũng nghĩ vậy, cô trân trọng mạng sống.

Cô giáo Vương biết rõ chồng và mẹ chồng Lận Đình rất cưng chiều cô, nên cũng không thấy lạ.

Vừa định trêu vài câu, cô ấy đã thấy từ xa có một người đàn ông cao lớn chạy tới, liền cười.

Cô ấy huých tay Lận Đình, cười chỉ về phía cổng: “Nói Tào Tháo là Tào Tháo đến, đoàn trưởng Hoắc nhà em đến đúng lúc thật.”

Đoàn trưởng Hoắc chân dài, chỉ vài câu đã chạy tới nơi.

Anh kiểm tra vợ một lượt, chắc chắn cô an toàn, rồi gật đầu cảm ơn cô giáo Vương: “Cảm ơn cô giáo Vương.”

Cô giáo Vương buông tay, cười: “Có gì đâu mà cảm ơn. Đoàn trưởng Hoắc đến rồi, tôi xin phép đi trước.”

Hoắc Tiểu thuận tay kéo eo vợ, giảm bớt gánh nặng cho cô, rồi nói: “Chị cứ làm đi ạ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy vậy, cô giáo Vương liếc mắt đầy ẩn ý với Lận Đình, rồi quay lưng rời đi.

Còn Lận Đình, giờ đây đã rất bình thản.

Dù sao thì hơn một tháng nay, chồng cô vẫn luôn như thế.

Có điều, cô vẫn có chút lo lắng: “Dạo này anh luôn về sớm, thật không sao chứ?”

Hoắc Tiểu dìu cô về phía văn phòng: “Không sao đâu, em đang trong tình huống đặc biệt, lũ trưởng và chính ủy đều hiểu, cũng thông cảm cho vợ lính.”

Đó là sự thật, vì trường thiếu giáo viên tiếng Anh thay thế nên vợ anh dù sắp sinh cũng không được nghỉ.

Là chồng, anh lo lắng, về sớm mười phút để đón vợ, ai sẽ nói gì? Ai có tư cách nói?

Lận Đình vẫn không yên tâm lắm, nhưng cũng biết chồng mình rất cố chấp trong một số việc, nên không nói gì thêm, dù sao cũng chỉ vài ngày nữa thôi.

Khi hai vợ chồng sắp đến văn phòng, thấy Cố Phương xách hai túi đi tới.

Cô đưa một túi cho Hoắc Tiểu, rồi quay sang bạn thân: “Tôi đã thu dọn đồ đạc cho cô rồi, về nhà thôi.”

Lận Đình gật đầu, thấy Phương Phương định rời đi, cô vội hỏi: “Không về cùng à?”

Cố Phương không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Tôi đi ăn cơm ở nhà ăn, không tiện đường.”

Cũng có thể về nhà ăn mà... Lận Đình thở dài nhìn theo bóng cô bạn chạy xa.

“Em với Phương Phương cãi nhau à?”

Lận Đình cười khổ: “Sao có thể, Phương Phương chỉ không muốn làm phiền chúng ta, nhưng dạo này cô ấy thực sự không vui.”

Hoắc Tiểu không quan tâm lắm chuyện người khác, nghe vậy chỉ “ừ” nhẹ, không hỏi thêm.

Nhưng Lận Đình có chút không kìm nén được: “Anh có thân với đoàn trưởng Đoàn 3 không?”

Hoắc Tiểu: “Cũng được, có thể nói chuyện vài câu, sao thế?”

Lận Đình nói: “Em muốn anh hỏi Ôn Vinh Hiên xem có biết mẹ anh ấy, mấy ngày trước gửi cho Phương Phương một túi đồ không? Trong đó toàn là các loại phương thuốc sinh con, ít nhất có mười mấy loại, những thứ đó người bình thường làm sao mà uống được, người khỏe mạnh cũng sẽ bị bệnh.”

“Lão Ôn mới kết hôn với cô giáo Cố hơn một năm mà? Vội gì?”
Hoắc Tiểu lần đầu nghe chuyện này, lập tức cau mày hỏi: “Vậy

chiều nay anh gọi cho lão Ôn nhé?”

“Anh gọi đi, tính cách Phương Phương có vẻ phóng khoáng, nhưng thực ra rất nhạy cảm, bị ám ức cũng không muốn nói...” Lận Đình không thích nói xấu sau lưng người khác, nhưng nghĩ đến tâm trạng gần đây của bạn thân, cô vẫn kể cho chồng nghe những hành động kỳ quặc của mẹ chồng Phương Phương, để anh chuyển lời đến đoàn trưởng Ôn.

Nói xong, hai vợ chồng bàn bạc về việc khi nào về thành phố đợi sinh, có nên ở trong căn nhà nhỏ mới sửa xong, đợi khi nào chuyển dạ thì mới vào bệnh viện.

Dù căn nhà nhỏ đã sửa xong, chỉ là sửa sơ sài vì hoàn cảnh chung, nhưng vẫn là ngôi nhà thực sự.

Chủ yếu là do bệnh viện thiếu thốn, không chỉ thuốc men mà giường bệnh cũng rất ít, khó mà ở lại sớm được...

“Về rồi à! Mau đi rửa tay ăn cơm.” Hai vợ chồng đỡ nhau về nhà, vừa mở cửa, ngoài mùi thức ăn đậm đà còn có lời chào quen thuộc đầy vui vẻ của mẹ chồng.

Lận Đình mỉm cười, đáp lại, đợi chồng giúp cởi giày thay dép, cô ôm bụng vội vã vào nhà.

Hoắc Tiểu thấy vậy, lập tức theo sau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vào đến phòng tắm, anh bắt đầu pha nước ấm, không quên cầu nhàu: “Em đi chậm thôi, em làm anh toát mồ hôi lạnh.”

Nói xong, anh xắn tay áo mình, rồi xắn tay áo vợ.

Khi nắm tay cô đặt vào chậu nước để rửa, anh dịu dàng nói: “Chúng ta cố gắng vài ngày nữa, đợi sinh xong thì anh không bó

buộc em nữa.”

Lận Đình không tin lời này, vì dù sao cũng phải ở cũ, đến lúc đó chắc chắn bị quản lý nghiêm ngặt hơn.

Có điều, cô cũng không phản đối, phối hợp gặt đầu.

Thấy vợ ngoan ngoãn như vậy, Hoắc Tiểu liền dịu dàng hơn.

Anh liếc nhìn cửa, chắc chắn không có con ở đó, rồi cúi xuống hôn lên môi đỏ của cô một cái.

Tại Lận Đình bắt đầu nóng lên, rõ ràng đã là vợ chồng lâu năm, nhưng chỉ cần không ở trong phòng của mình, cô vẫn cảm thấy ngượng.

Cô cúi xuống nhìn chồng tiếp tục rửa tay cho mình.

Nhìn bàn tay vốn xinh đẹp giờ đã có chút mỡ, Lận Đình thở dài, trước đây tay thon thả biết bao, không biết bao lâu mới gầy lại như trước.

Nghe thấy vợ thở dài, Hoắc Tiểu lập tức lo lắng: “Sao vậy? Sắp sinh rồi à? Đau bụng không?”

Lận Đình vỗ vỗ chồng, cảm thấy nếu mình còn chưa sinh, anh chắc không chịu nổi: “Không, anh đừng giật mình thế, chỉ là em thấy mình béo quá.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu không đồng ý: “Béo mới có phúc, anh thấy em béo hơn đẹp hơn.”

Đó là lời thật lòng của Hoắc Tiểu, anh luôn cảm thấy vợ mình trước đây quá gầy, vòng eo nhỏ đến mức sợ hơi mạnh một chút là gãy.

Không như bây giờ, mềm mại, ôm rất thoải mái.

Khiến anh không thể ngừng hôn và ôm... rồi cắn vài cái.

Nghe chồng nói béo, dù là sự thật, Lận Đình cũng không thấy an ủi, liền nổi giận.

Cô có thể nói mình béo, nhưng Hoắc Tiểu thì không được!

Nghĩ vậy, cô quay về phía bếp lớn tiếng gọi: “Mẹ! Hoắc Tiểu chê con béo!”

“Anh nói cái gì?!” Hồ Tú tức giận cầm cái chảo chạy tới, chỉ vào mặt con trai đang ngơ ngác mà mắng: “Vợ anh cực khổ sinh con cho anh, sao anh có thể chê vợ anh béo? Tiểu, sao anh mất lương tâm vậy? Đình Đình nhà mình béo chỗ nào? Đây gọi là đầy đà! Anh thì biết gì!”

Hoắc Tiểu bị mắng oan: “...?”

Hoắc Tiểu thật oan ức.

Rõ ràng anh khen ngợi chân thành, sao lại bị coi là chê bai?

Chương 160: Chương 160

Thấy mẹ và vợ đều tức giận nhìn mình, anh vui vẻ nói: “Anh sai rồi.”

Tính tình của phụ nữ mang thai rất nhanh thay đổi. Lận Đình hài lòng, vừa định lấy khăn trên giá để lau tay, thì nghe mẹ chồng không hài lòng hừ lạnh một tiếng: “Không chân thành.”

Lận Đình” “...”

Lận Đình cố nén cười cho đến khi mẹ chồng quay đi, rồi mới nhìn chồng.

Hoắc Tiểu lúc đầu còn buồn bực, nhưng thấy đôi mắt long lanh của vợ đầy niềm vui, anh cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Trong bữa tối, Hồ Tú nhắc đến mấy gói bưu phẩm hôm nay nhận được.

Ở đơn vị, bộ phận thông tin thường mỗi tuần một lần đến bưu điện thành phố, gom được vài gói cũng là bình thường.

Lận Đình không hỏi ngay từ đâu gửi đến, mà lo lắng: “Mẹ mang về thế nào?”

Biết con dâu quan tâm mình, Hồ Tú thấy ấm lòng.

Trong khu nhà ở gia đình cũng có vài bà mẹ theo con đi bộ đội, họ luôn nghĩ rằng bà quá nuông chiều con dâu, không có uy nghiêm của mẹ chồng.

Hồ Tú luôn coi thường những lời đó.

Bà tính tình tốt nhưng không phải là người dễ bắt nạt.

Vì con dâu đối với bà cũng rất chu đáo.

Phải rồi, Đình Đình nói rằng, tình cảm hai mẹ con là sự đồng lòng, người khác khó mà ghen tị được.

Nghĩ vậy, Hồ Tú càng thêm tự hào: “Yên tâm đi, mẹ đi cùng Văn Lan, bọn mẹ đẩy xe đạp. Có gói của nhà nội gửi, còn có gói của chị dâu Phượng Anh gửi nữa, không nhỏ đâu. Chị ấy chắc đoán được con sắp sinh.”

Thấy cặp song sinh đã ăn hết bánh bao nhỏ, Lận Đình liền lấy thêm một cái, bẻ đôi rồi đưa mỗi đứa một nửa: “Chị dâu Phượng Anh biết chuyện con mang thai à?”

Chị dâu Phượng Anh mà mẹ chồng nhắc đến là Triệu Phượng Anh, vợ của lý trưởng Ngụy, người mà Hoắc Tiểu từng phục vụ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi Lận Đình mới đến thế giới này đã nhận được nhiều sự giúp đỡ từ bà ấy. Sau đó, khi về đại đội Hướng Dương, cô đã gửi nhiều quà cảm ơn. Tình cảm hai bên vì thế mà duy trì đến giờ.

Tất nhiên, trong chuyện này không thể thiếu mối quan hệ song sinh.

Nghĩ đến đây, cô hỏi: “Còn ai gửi nữa?”

Hồ Tú: “Còn thím hai và thím ba của nhóc Tiểu gửi, à, Tiểu Ninh cũng gửi một gói.”

Lận Đình chớp mắt: “Ý mẹ là Ninh Du?”

Hồ Tú cười đáp: “Đúng vậy, gói cũng khá to, chắc là biết con sắp sinh, mẹ biết con thích mở quà nên để dành hết, ăn xong hai mẹ con cùng mở nhé.”

Hoắc Tiểu đang ăn im lặng liền chen vào: “Để con mở cho, Đình Đình bụng không tiện.”

Hồ Tú liếc con trai: “Cần gì con nói? Mẹ đã tính hết rồi, mẹ mở, Đình Đình chỉ cần xem.”

Hoắc Tiểu: “...”

Ăn cơm xong.

Hoắc Tiểu dọn dẹp bát đĩa.

Rồi chất mấy gói quà to lên bàn, tiện cho mẹ và vợ mở.

Xong anh dắt Miêu Miêu qua nhà chị dâu Bằng học vẽ.

Nửa năm qua, cô bé học được khá nhiều.

Gần đây, bức tranh mực nước vẽ chùm nho của cô bé, người ngoài nhìn vào đều thấy rất ấn tượng.

Về phần Lận Đình, cô đi lòng vòng trong phòng khách, vừa đi vừa cùng mẹ chồng nghiên cứu mấy món quà từ người thân và bạn bè gửi tới.

Phía sau cô, còn có Quả Quả và chú chó nhỏ Tiểu Hắc đã lớn.

Đúng rồi, nó tên Tiểu Hắc, Quả Quả đặt, là một chú chó ta, lớn lên tầm năm ký, nhưng rất thông minh, những lệnh đơn giản đều hiểu được.

Cũng vì quá thông minh, nên được bọn trẻ trong khu gia đình yêu thích, cuối cùng bị nuôi thành “heo nhỏ Tiểu Hắc”.

“Ồ, cái này đẹp quá!” Hồ Tú lôi từ gói của Lý Đào Hồng ra hai đôi giày, một đôi màu đỏ tươi, một đôi màu xanh lam, đều là giày bông hình đầu hổ.

Chỉ là chưa kịp cầm gần để xem kỹ đường kim mũi chỉ, bà đã lại “Ủa!” một tiếng.

Lận Đình nhìn qua: “Sao vậy?”

Hồ Tú từ túi vải khác lấy ra hai đôi giày nữa. Cũng là giày hổ đầu một đỏ một xanh, nhưng kích thước lớn hơn khá nhiều.

“Thật chu đáo quá.” Hồ Tú hiểu đây là giày cho hai đứa sinh đôi, gương mặt có chút xúc động.

Lận Đình ôm bụng bước tới, cầm đôi giày xanh đưa cho con trai: “Mang thử xem có vừa không.”

Quả Quả mắt sáng rực: “Ồ, thật oai phong. Mẹ ơi, đây là bà ngoại làm cho con phải không?”

Lận Đình xoa đầu con: “Đúng rồi, bà ngoại làm đấy. Quả Quả nhà mình thông minh ghê.”

Dù thường được mẹ khen, nhưng Quả Quả vẫn vô thức ưỡn n.g.ực lên, sau đó ngồi xuống ghế nhỏ vụng về đôi giày.

Lận Đình đi theo: “Mẹ giúp con nhé?”

Quả Quả lắc đầu: “Mẹ đang mang em bé mệt mà. Con là người lớn rồi, tự làm được.”

Nghe vậy, Lận Đình không kìm được, lại xoa đầu cậu bé, cảm thấy lòng mình ấm áp.

Thực ra bụng cô đã rất nặng, nằm không thoải mái, ngồi không yên, chân tay cũng sưng tấy. Nhưng nhờ gia đình chăm sóc chu đáo, cô không cảm thấy quá khó khăn.

“Mẹ ơi, con mang xong rồi.” Quả Quả nháy nhót trên đôi giày mới, cười tí mắt: “Mềm mại quá! Bà ngoại thật giỏi!”

Hồ Tú bước tới, ngồi xổm bên cạnh, ấn thử phần mũi giày, rồi kiểm tra gót chân, xác định cỡ giày phù hợp, có thể mang thêm một năm nữa, mới cười nói: “Vậy con lớn lên sẽ làm gì nào?”

Quả Quả lớn tiếng: “Hiếu thảo với bà ngoại!”

“Thông minh!” Khen xong, Hồ Tú hài lòng xoa đầu cậu bé, rồi nói: “Tháo giày ra nào.”

Quả Quả không vui, môi dẩu lên: “Không được mang sao?” Cậu nhóc tiếc ngẩn ngơ, muốn khoe với bạn bè lắm.

Hồ Tú liếc nhìn: “Mơ mộng gì thế, để dành Tết mặc.”

“Vâng...” Biết không cãi được bà, Quả Quả ngoan ngoãn tháo giày ra.

Khi bà nội phủi sạch bụi bẩn khỏi đế giày và cất vào túi vải, đứa nhỏ buồn bã thốt lên: “Tại sao không thể ăn Tết vào ngày mai luôn nhỉ?”

Hồ Tú cố nhin cười: “Bà cũng muốn mỗi ngày đều là Tết đây.”

Quả Quả mắt sáng rỡ, vui mừng nói: “Bà nội cũng nghĩ giống con!”

Lận Đình: “Ha ha ha...”

Buổi tối.

Lận Đình ngồi trên giường ngâm chân, tay cầm cuốn sổ ghi lại những chuyện thú vị của các con ngày hôm nay.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi Hoắc Tiểu mang sữa bột đã pha vào, anh thấy vợ đang cất giấy bút.

Anh đưa ly trà cho vợ, sau đó kéo chiếc ghế nhỏ từ dưới giường ra, ngồi xuống rồi bắt đầu đọc sổ.

Những ghi chép ngắn gọn, Hoắc Tiểu mỗi ngày đều xem qua.

Không chỉ để tham gia vào quá trình trưởng thành của con, mà còn coi như đọc truyện cười.

Quả thật, sau khi đọc những câu nói ngây thơ của con dưới ngòi bút của vợ.

Cho đến khi cất sổ và bút vào ngăn kéo đầu giường, Hoắc Tiểu vẫn luôn mỉm cười.

“Mẹ em ngoài gửi giày cho các con, còn gửi đủ cả hai đôi đỏ và xanh.”

Hoắc Tiểu đang thành thạo xoa bóp chân sưng cho vợ.

Nghe vậy anh ngó người rồi bật cười nhìn vợ: “Anh cứ nghĩ em sẽ không bao giờ hỏi chuyện này.”

Lận Đình nhìn xuống, ngấm nhìn tay nghề xoa bóp từ vụng về đến thành thạo của chồng, chợt nhận ra mình thật không cần phải hỏi lòng vòng: “Giờ em hỏi rồi đây, anh muốn con trai hay con gái?”

Chương 161: Chương 161

Câu hỏi của vợ rất tự nhiên, Hoắc Tiểu lại trả lời rất nghiêm túc: “Trai hay gái đều được, chỉ cần em và con bình an.”

Nếu là người đàn ông khác nói câu này, Lận Đình có lẽ sẽ nghi ngờ, nhưng sau gần một năm làm vợ chồng, anh quả thật là người nói được làm được.

Chỉ cần anh đã hứa điều gì, thì không có gì là không thể.

Nghĩ đến đây, Lận Đình cũng cảm thấy câu hỏi của mình thật vô nghĩa, cười nói: “Em chỉ hỏi theo lệ thôi mà, ai cũng hỏi, mình không hỏi thì lại thành ra không hợp.”

Nói xong, nhìn thấy ánh mắt bất lực của chồng, cô lại xoa bụng mơ màng: “Ước gì con giống em thì tốt biết mấy.”

Hoắc Tiểu mím môi, cuối cùng cũng thốt ra suy nghĩ thật của mình: “Con gái giống em, con trai giống anh thì tốt hơn.”

Lận Đình ôm bụng trợn mắt: “Con trai giống em thì có gì không tốt? Anh xem anh hai bây giờ được yêu mến thế nào?”

Ai nói thời đại này, người ta thích đàn ông mặt vuông chứ?

Từ khi bộ phim anh hai tham gia chiếu vào dịp Quốc khánh, anh ấy đã trở nên nổi tiếng.

Dù không thể so sánh với các ngôi sao đình đám thời mạng phát triển, nhưng thời này một năm chỉ có một, hai bộ phim, một bộ

phim có thể chiếu lại nhiều năm, thậm chí hàng chục năm.

Lận Đình thường nghe tên Lận Vĩ từ miệng các cô gái trẻ.

Nếu con trai giống cô, cũng sẽ là một mỹ nam đúng không?

Nhưng quan điểm thẩm mỹ của nam và nữ khác nhau, nhất là với người lính thép như Hoắc Tiểu, anh cho rằng đàn ông phải cường tráng.

Nhưng anh thông minh im lặng, không dám chọc giận vợ bầu, lặng lẽ tiếp tục xoa chân cho cô.

Thấy vậy, Lận Đình nghiêng rằng, mỗi lần nói không lại thì anh ấy lại im lặng, thật bực mình!

Thực ra còn hai mươi ngày nữa mới đến kỳ nghỉ đông.

Nhưng cơ thể Lận Đình không cho phép.

Vân Mộng Hạ Vũ

May mắn là từ đầu học kỳ, cô đã cố gắng thêm một hai kiến thức vào mỗi buổi học.

Vì vậy, dù kết thúc học kỳ sớm hai mươi ngày, khi bước vào kỳ thi cuối kỳ, học sinh cũng đã học xong hết.

Tối thứ bảy, sau khi cố gắng chấm hết bài thi cuối cùng, Lận Đình mới cảm thấy yên lòng với các em.

Con trai còn ở trại chưa về, con dâu lại đang kỳ sinh nở, Hồ Tú ru cặp song sinh ngủ xong, liền đến bên cạnh.

Tất nhiên, bà ấy cũng tìm việc cho mình, lại kiểm tra một lần nữa những thứ cần thiết khi con dâu sinh.

Thấy con dâu cuối cùng cũng đặt bút xuống, Hồ Tú vội hỏi:
“Xong chưa?”

Thực ra, nhiều lần bà ấy muốn con dâu nghỉ việc về nhà, nhà không thiếu tiền.

Chưa kể đến nhóc Tiểu, chỉ riêng Đình Đình, nhờ dịch tiếng Anh, nửa năm đã kiếm đủ tiền mua nhà, cần gì phải vất vả thế?

Nhưng con bé nói vì lý tưởng, là giáo viên phải có trách nhiệm, phải làm gương cho học sinh...

Lý thuyết thì Hồ Tú hiểu, nhưng vẫn thương con, rõ ràng là cô gái yếu đuối, lúc này lại chịu khổ được.

Lận Đình thở dài, rồi ôm bụng đứng dậy đi dạo, giọng nhẹ nhõm: “Xong rồi, nhẹ cả người, khi đi học lại, con đã sinh xong được hai tháng, không lỗ việc của học sinh.”

Lúc này còn nghĩ đến học sinh, Hồ Tú dở khóc dở cười, lại thêm phần khâm phục con dâu.

Bà ấy khoác tay con dâu, cùng đi dạo: “Sắp chín giờ rồi, đói không? Ăn chút gì rồi ngủ nhé?”

Lận Đình xoa bụng: “Mẹ nói thế, con cũng thấy hơi đói rồi.”

“Muốn ăn gì? Mẹ làm cho.”

“Mẹ nấu gì trong nồi thế?”

“Canh cá, Lệ Hoa cho con cá lóc.”

“Vậy ăn cái đó đi.”

“Có muốn ăn thêm gì không?”

“Không cần đâu ạ, muộn rồi, ăn nhiều khó ngủ.”

Hai mẹ con vừa nói vừa đi ra, đến phòng ngoài thì Hoắc Tiểu trở về, mặt lạnh cóng.

Lận Đình vội gọi: “Lạnh không? Mẹ để phần canh cá cho em, vào uống một bát cho ấm.”

Hoắc Tiểu đóng cửa lại, ngăn cản cái lạnh bên ngoài, rồi mới tháo mũ: “Em uống đi... Ngoài trời đang tuyết rơi.”

“Tuyết rơi à? Nhiều không?”

“Không nhiều, chắc không rơi lâu, em muốn xem không?”

“Không, không, em sợ lạnh.”

Lúc này, Hồ Tú đã bưng canh cá ra: “Nhóc Tiểu, đi lấy hai cái bát nhỏ ra.”

Hoắc Tiểu thấy một bát lớn như vậy, biết là có phần của mình nên không từ chối nữa.

Khi anh rửa sạch bát đĩa bằng nước sôi và quay lại phòng khách, mẹ đã vào phòng ngủ.

Cá đen ít xương, Hoắc Tiểu gấp phần ngon nhất ở giữa cho vợ, rồi thêm ít canh, mới đưa cho cô.

Tài nghệ của Hồ Tú rất tốt, canh cá nấu thành màu trắng sữa, bên trong còn có hơn chục viên chả cá tự làm mấy ngày trước.

Lận Đình bưng bát lên, uống hai ngụm, rồi gấp một miếng thịt cá bụng đưa đến miệng chồng.

Hoắc Tiểu ngạc nhiên, quay đầu nhìn vợ bên cạnh.

Lận Đình giục: “Ăn đi.” Không chỉ chồng thương cô, cô cũng thương anh, nhất là nửa tháng nay, anh căng thẳng quá, gầy đi trông thấy.

Hoắc Tiểu há miệng ăn miếng cá, miệng nở nụ cười không tắt.

Khi nuốt xong miếng cá, anh nói về việc đã xin được nửa tháng nghỉ phép.

“Thật không?!” Lận Đình vui mừng.

Thực ra sĩ quan mỗi năm đều có phép thăm nhà, nhưng thật sự đến lượt thì ba năm năm năm cũng không phải là lạ.

Mặc dù ba tháng trước Hoắc Tiểu đã báo trước với cấp trên, nhưng Lận Đình không dám hy vọng nhiều, nghĩ rằng có hai ba ngày là tốt rồi.

Hoắc Tiểu gật đầu chắc chắn: “Đồng Sinh sẽ giúp anh trông coi, nếu có việc gấp, anh sẽ quay lại doanh trại xử lý, cũng không sao.”

Nghe vậy, Lận Đình vừa mừng vừa không nhịn được cười.

Có nghĩa là, phép đã được duyệt, nhưng vẫn phải sẵn sàng chờ lệnh.

Sáng sớm hôm sau.

Hoắc Tiểu xếp các túi đồ lớn nhỏ vào xe Jeep, kiểm tra nhiều lần, xác nhận không bỏ sót gì, rồi mới mở cửa ghế phụ, hỏi vợ không có vấn đề gì thì chuẩn bị xuất phát.

Song, đúng lúc này, Tiểu Hắc mà Đường Vấn Lan đang chăm sóc bất ngờ nhảy phóc lên xe.

Hoắc Tiểu nhếch miệng, định đưa tay bế con chó tội nghiệp xuống xe thì nghe hai đứa con sinh đôi van xin, bảo đừng bỏ rơi nó.

Lận Đình đành nhìn Tiểu Hắc đang nằm bên chân mình, cũng mềm lòng: “Thôi, chắc nó nghĩ chúng ta bỏ rơi nó rồi, mang theo đi, tiện thể để nó nhận biết nhà mới.”

Dù trong lòng muốn phản bác, Hoắc Tiểu cuối cùng cũng không đuổi Tiểu Hắc xuống xe.

Anh bế nó ra ghế sau để hai đứa nhỏ chăm sóc.

Ngay lập tức, Tiểu Hắc vốn đang ủ rũ liền phấn khởi hẳn lên.

Hồ Tú liên tục khen ngợi: “Chó nhà mình thật thông minh!”

Xe không đi thẳng tới biệt thự nhỏ vì bên đó còn thiếu than.

Hoắc Tiểu dự định đưa vợ đến nhà chị vợ trước, còn anh và mẹ sẽ đi chuẩn bị đồ cần thiết.

Sau khi mọi thứ xong xuôi, anh sẽ quay lại đón vợ.

Chuyện này anh đã bàn bạc trước với chị vợ qua điện thoại.

Khi Hoắc Tiểu lái xe đến đầu ngõ, Bình Bình đã ra chờ từ lâu liền vui mừng chạy tới: “Dì ơi, dưỡng ới... bà nội, Quả Quả, Miêu Miêu, mọi người đến rồi.”

Hoắc Tiểu đã xuống xe, anh bước nhanh đến bên ghế phụ, xoa đầu cô cháu gái nhỏ rồi mới mở cửa bế vợ xuống.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chiếc Jeep quân dụng có gầm cao, Lận Đình hiện giờ không thể tự lên xuống được, đã được bế nhiều lần nên cũng quen.

Cô kéo chiếc khăn quàng cổ xuống, để lộ mũi miệng, rồi nắm tay cháu gái cùng trò chuyện.

Chương 162: Chương 162

Hoắc Tiểu đi mở cửa sau, bế cặp sinh đôi xuống trước rồi mới nhìn mẹ: “Mẹ, con đưa Đình Đình xong sẽ quay lại, mẹ có muốn ngồi trên xe chờ không?”

Hồ Tú xua tay: “Qua nhà mà không vào thì sao được.” Nói xong, bà đã được con trai đỡ xuống xe.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu không nói thêm gì, nhanh chóng bước tới gần vợ, kéo cô vào hẻm.

Cả nhóm gặp một người đàn ông cao lớn, lông mày có vết sẹo, dáng vẻ dữ tợn.

Hoắc Tiểu và người đàn ông gần như dừng lại cùng lúc, mắt đen đầy cảnh giác.

Đúng lúc này, từ phía sau, Bình Bình bị Tiểu Hắc thu hút, cười gọi: “Chú Tạ!”

Tiếng gọi ngây thơ của Bình Bình làm cả hai người đàn ông thư giãn.

Lận Đình nhìn cháu gái: “Bình Bình, cháu biết chú ấy à?”

Bình Bình gật đầu: “Dì út, chú Tạ là bạn của mẹ cháu!”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu thả lỏng, nhưng Lận Đình vẫn cảnh giác nhìn người đàn ông có vẻ không giống người tốt.

Không biết vì sao, Tạ Hạo chịu được ánh nhìn lạnh lùng của Hoắc Tiểu, nhưng khó chịu trước cái nhìn soi mói của em gái Lận Tương.

Dưới ánh mắt sắc bén, Tạ Hạo chủ động giải thích: “Tôi là cảnh sát.” Đừng nhìn vết sẹo trên mặt tôi, tôi không phải kẻ xấu.

Nhưng không ngờ... Lận Đình càng nhìn càng nghi ngờ.

Tạ Hạo: “...”

“Khụ khụ... Đình Đình, em không lạnh sao?” Thấy bầu không khí trở nên căng thẳng, Hoắc Tiểu buộc phải lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, Lận Đình chợt nhận ra hành động của mình, cảm thấy ngại ngùng.

Không còn cách nào khác, chị cả liên tục bị hai tên cận bã làm phiền, khiến cô có phản xạ tự nhiên.

Có điều, Lận Đình cảm thấy trực giác của mình không sai, nếu không tại sao đồng chí cảnh sát này lại trông như một tội phạm.

Dù sao thì, phải hỏi chị cả mới biết chắc được.

Nghĩ vậy, Lận Đình mỉm cười: “Chào đồng chí Tạ, tôi là Lận Đình, em gái của Lận Tương.”

“Chào đồng chí Lận.” Tạ Hạo nghe Lận Tương kể về người em gái tài giỏi, nói rằng thành công của mình không thể thiếu sự giúp đỡ của em.

Người đàn ông mặc thường phục đang đỡ Lận Đình có lẽ chính là đoàn trưởng mà hàng xóm hay nhắc đến, trông không phải người bình thường.

Vì còn xa lạ, họ chỉ khách sáo vài câu rồi mỗi người một ngả.

Lận Tương biết em gái sợ lạnh nên đã đốt lò sưởi sớm.

Dù không thể so với miền Bắc, nhưng trong nhà vẫn ấm hơn bên ngoài nhiều.

Đợi mãi mới gặp được người, thấy em rể và thím Tú vội rời đi, Lận Tương liền nói: “Sao gấp thế? Không vào nhà uống chén trà cho ấm à?”

Hồ Tú cười: “Không đâu, đều là người nhà cả, không cần khách sáo, thím với nhóc Tiểu không chỉ đi mua đồ, còn dọn nhà mới và đưa tài liệu dịch cho Đình Đình, chắc đến chiều mới về ăn cơm tối được.”

Nghe vậy, Lận Tương không giữ họ nữa nhưng vẫn tiễn hai người ra cổng.

Khi quay lại vào nhà, thấy em gái đang ngồi bên lò sưởi, chị ấy hỏi: “Trước đó chị đặt mấy bình nước muối ấm trong chăn, giờ chắc ấm rồi, em muốn vào nằm nghỉ không?”

Lận Đình ngồi xe hơn hai giờ, lưng cũng mỏi nên không từ chối.

Vân Mộng Hạ Vũ

Là người từng trải, Lận Tương biết mang thai không dễ, nhất là khi em gái đang mang thai lần đầu.

Khi đã đỡ người lên giường, kê gối cao dưới lưng, chị ấy mới ngồi bên cạnh, khéo léo xoa bóp chân cho em gái.

Lận Đình co chân lại, có chút ngại ngùng. Chồng xoa bóp thì là điều tất nhiên, vì con cái cũng có phần của anh.

Thấy em muốn thu chân lại, Lận Tương lờm một cái: “Chị là chị ruột của em, xoa bóp vài cái thì có sao đâu?”

Nghe vậy, Lận Đình không giãy nũa, trò chuyện với chị: “Khóa học thế nào? Có theo kịp không?”

“Lúc đầu không theo kịp, giờ thì khá hơn rồi.” Tháng 9 năm nay, Lận Tương đã đăng ký học ban đêm, ngành kế toán. Ngành y tá cũng được nhưng chị ấy sợ máu.

Lận Đình nói theo phản xạ: “Để sau em kiểm tra lại.”

Nói xong, nhận ra mình nói gì, cô cười tự giễu: “Bệnh nghề nghiệp rồi, em dạy cái khác, chị học cái khác mà.”

Lận Tương cũng cười: “Yên tâm đi, giờ mặt chị dày rồi, không hiểu thì hỏi. Các bạn trong lớp ai cũng tốt. Em không biết đâu, lớp trưởng còn tổ chức nhóm học tập riêng...”

Lận Đình dựa vào đầu giường, chăm chú nghe chị kể về những chuyện lớn nhỏ trong học tập, ánh mắt dần dần rơi vào nét mặt rạng rỡ của chị.

Nhớ lần đầu gặp chị, đôi mắt đẹp ấy toàn là mệt mỏi và vô hồn.

Giờ đây lại tràn đầy hy vọng vào tương lai tươi đẹp... Thật tốt biết bao.

“...Đúng rồi, tháng trước em hai đến xưởng tìm chị. Giờ cả xưởng ai cũng biết Lận Vĩ là em trai chị. Mọi người đối xử với chị tốt lắm, nhất là mấy cô gái trẻ ấy... Nếu em hai mà cưới vợ, chắc nhiều cô phải khóc lắm.” Vừa nói, Lận Tương vừa bắt đầu xoa bóp chân kia của em.

Nghe vậy, Lận Đình cũng cười, rồi giả vờ hỏi một cách thoải mái: “Chị, trên đường đến đây em gặp Tạ Hạo, anh ấy là bạn chị à?”

Lận Tương thản nhiên nói: “Đồng chí Tạ là người tốt.”

Không thấy bất kỳ dấu hiệu xấu hổ nào trên mặt chị cả, hiểu rằng chị không có suy nghĩ gì khác, Lận Đình không hỏi thêm mà quan tâm đến chuyện “người tốt”: “Chị gặp chuyện gì sao?”

Lận Tương ban đầu không muốn kể với em gái, sợ cô đang mang bầu mà phải lo lắng.

Không ngờ một câu đơn giản lại khiến em gái phát hiện ra chuyện không ổn, Lận Tương đành nói: “Cũng không có gì, chỉ là trong ngõ có một người đàn ông mất vợ, muốn cưới chị, rồi mang theo hai đứa con về đây ở.”

Lận Đình tỏ vẻ ghê tởm: “Đây là loại cóc ghẻ gì? Thật dám nghĩ, hần muốn cả người đẹp lẫn tiền bạc à?”

“Người đẹp gì chứ? Nghe người ta cười cho.” Hiếm khi được khen thẳng thừng như vậy, Lận Tương có chút ngại ngùng.

Lận Đình nhếch môi: “Đó không phải điểm chính, cóc ghẻ đó quấy rầy chị à? Sao chị không nói với em?”

“Em cứ gọi hần là cóc ghẻ, nhưng... quả là chính xác.” Lận Tương không bắt được trọng điểm, nhưng khi thấy em gái trừng mắt, chị ấy đành hắng giọng và kể lại sự việc.

Hóa ra người đó là công nhân tạm thời ở nhà máy than, tên Mã Tuấn, gia đình có hơn chục người chen chúc trong căn nhà hơn ba mươi mét vuông.

Vợ vừa qua đời chưa đầy hai tháng, hần đã nhắm tới Lận Tương có nhà và công việc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ban đầu, mẹ của Mã Tuấn tới giúp đỡ đủ điều.

Lận Tương thật sự nghĩ mình gặp được hàng xóm tốt, cho đến khi thím Lý Lan ở nhà bên nhắc nhở mới nhận ra điều không ổn.

Khi chị ấy thay đổi thái độ, nhiều hàng xóm chế nhạo, mẹ của Mã Tuấn vẫn còn chút tự trọng nên không dám tới nữa.

Nhưng Mã Tuấn thì rõ ràng không nghĩ vậy.

Theo hẳn, Lận Tương có ngoại hình và điều kiện tốt nhưng cũng có ba đứa con riêng. Hẳn chỉ có hai đứa, hai bên gộp lại, điều kiện tương đương mà!

Mới gặp lần đầu mà Lận Tương đã mỉm cười với hẳn, chắc chắn là có cảm tình rồi.

Hiện tại như vậy, chẳng qua chỉ là trò “tình trong như đã mặt ngoài còn e” của phụ nữ thôi.

Chương 163: Chương 163

Thế nên, Mã Tuấn tự tin đến mức thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt Lận Tương.

Nhưng hắn cũng không dám làm quá, mỗi lần chỉ nói vài câu mập mờ.

Cho đến hơn nửa tháng trước, sau mấy tháng cố gắng không được hồi đáp, lại bị nhiều người chê cười là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, hắn bực mình uống vài chén rượu.

Nhân lúc tan ca, hắn chặn cửa nhà máy thép gây náo loạn.

Nếu là người bình thường, có lẽ đã bị dính líu vào, dù sao chuyện này, tính kỹ ra luôn là phụ nữ thiệt thòi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng tình huống của Lận Tương khác, vì chị ấy có một cô em gái giỏi giang, không nói đến phó xưởng trưởng, ngay cả xưởng trưởng cũng đặc biệt quan tâm đôi chút.

Vì vậy, chuyện chưa kịp làm lớn thì đã được bảo vệ theo chỉ thị của lãnh đạo mới đi đồn cảnh sát.

Tạ Hạo chính là trưởng đồn cảnh sát này, qua lại vài lần, hai bên trở nên quen thuộc.

“...Đồng chí Tạ có một vết sẹo trên mặt, trông khá dữ, lúc đầu chị cũng khá sợ, nhưng sau khi tiếp xúc, phát hiện ra anh ấy rất tốt,

khi Mã Tuấn bị tạm giam 15 ngày, lo lắng nhà họ Mã làm loạn, anh ấy còn đích thân đến nhà họ Mã để thuyết phục, đến mấy lần liền.”

Lận Đình: “...” Nghĩ cũng biết “thuyết phục” này chắc chắn là vừa dọa vừa nạt: “Thế hôm nay anh ấy đến...?”

Lận Tương đắp chăn kín chân cho em gái, còn đặt hai bình nước nóng cạnh chân để sưởi, rồi mới trả lời: “Họ Mã hôm qua vừa ra, đồng chí Tạ nói dạo này sẽ qua thăm thường xuyên, để đề phòng hấn không từ bỏ ý định.”

“Anh ấy thật là... người tốt đấy.” Giọng Lận Đình có chút sâu xa.

Lận Tương hoàn toàn không nhận ra, cảm thán: “Đúng vậy, trên đời vẫn còn nhiều người tốt.”

Lận Đình: “Đồng chí Tạ không còn trẻ nữa, chưa kết hôn sao?”

Lận Tương nhìn em gái với vẻ ngạc nhiên: “Thím Lan bên cạnh có nói một chút, hình như vợ đồng chí Tạ đã mất, nhưng cụ thể thì chị không hỏi. Nhỡ đâu nhắc đến chuyện buồn của người ta thì không hay.”

Lận Đình: “...”

Hoắc Tiểu và Hồ Tú về sớm hơn dự kiến.

Họ về nhà vào khoảng hơn ba giờ chiều, đã dọn dẹp gọn gàng.

Có điều, họ cũng không vội đi, ăn tối xong mới rời đi.

Lúc chia tay, Lận Tương tiễn em gái ra đến ngoài ngõ, dặn dò không ngừng: khi sinh con nhất định phải báo cho chị.

Lận Đình hứa hẹn, vì không chỉ chị cả lo lắng mà lần đầu sinh con cô cũng căng thẳng. Có người nhà bên cạnh, cảm giác khác hẳn.

Nhưng đến lúc thực sự sinh, hỗn loạn đến mức cô không thể nghĩ được nhiều.

Sáng hôm sau, Lận Đình vừa ăn sáng xong thì nước ối đã vỡ.

Trong khoảnh khắc ấy, dù đã chuẩn bị tâm lý, cô vẫn bàng hoàng.

Hoắc Tiểu ngồi bên cạnh cũng không khá hơn, tay run lẩy bẩy.

Đến lúc quan trọng, bà đỡ dày dặn kinh nghiệm Hồ Tú ra tay, bà đánh mạnh vào vai con trai: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Mau thay quần sạch cho Đình Đình rồi đưa đi bệnh viện!”

Vai Hoắc Tiểu bị đánh đau, nhưng anh vẫn chưa thấy đủ, lại xoa mặt mạnh, hít thở sâu rồi cẩn thận bế vợ vào phòng ngủ.

Quả Quả và Miêu Miêu không hiểu chuyện gì, nhưng theo bản năng cảm thấy bất an, liền nhảy xuống ghế tìm mẹ.

Hồ Tú nhanh tay kéo lại: “Mấy cục cưng, mẹ sắp sinh rồi, không được làm phiền.”

Bà định tối đưa cặp song sinh đến nhà Lận Tương ở vài ngày, không ngờ lại sinh sớm, đành dẫn theo.

Nghĩ vậy, Hồ Tú không chần chừ, tắt bếp, đóng cửa sổ, rồi vội vã lấy gói đồ đã chuẩn bị sẵn...

Ngôi nhà nhỏ gần bệnh viện Bà mẹ Trẻ em Thành phố, lái xe chỉ mất mười mấy phút.

Khi Lận Đình được đặt lên giường bệnh để kiểm tra, chỉ mới qua hai mươi mấy phút.

Lúc này Lận Đình đã cảm thấy rất khó chịu, cơn đau dữ dội khiến trán cô đổ mồ hôi.

Hoắc Tiểu rất xót xa, vừa giúp cô lau mồ hôi vừa thì thầm an ủi, lặp đi lặp lại chỉ mấy câu: “Chỉ sinh lần này thôi, lần sau không sinh nữa.”

Lúc này, Lận Đình nào còn nghĩ đến chuyện sinh thêm hay không, cô đau đến mức không muốn nói.

Chỉ nhớ lời mẹ chồng dặn, phải tiết kiệm sức lực.

Cuối cùng, Hồ Tú không chịu nổi con trai, tiến lên kéo người: “Được rồi, con im lặng đi, để Đình Đình yên tĩnh.”

Hoắc Tiểu lập tức im lặng, nhưng không muốn rời đi, vẫn ngồi bên cạnh giường, nắm c.h.ặ.t t.a.y vợ.

Thấy môi con trai trắng bệch không kém con dâu, Hồ Tú mở miệng, dù có chút ghét bỏ nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ trao đổi với bác sĩ.

Biết tạm thời chưa thể sinh, cũng không ngạc nhiên, ít ai vỡ ối mà sinh ngay được.

Nhưng con dâu đau đớn liên tục như vậy, chắc cũng không lâu nữa.

Nghĩ vậy, Hồ Tú gọi con trai, dẫn cặp sinh đôi ra ngoài gọi điện.

Chuyện đột ngột, không mang theo đồ ăn, nhà ăn bệnh viện lại không có gì ngon, phải nhờ chị họ gửi ít súp cho con dâu.

Hồ Tú quả là rất có kinh nghiệm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi bà tìm được bưu điện gọi điện xong, trở về thì Lận Đình đã được đẩy vào phòng sinh.

Cùng sinh còn có hai gia đình khác.

Chỉ có Hoắc Tiểu đứng nghiêm trước cửa phòng sinh, vai mang cái túi lớn.

Thấy vậy, Hồ Tú tiến lên nhận lấy túi, dẫn cặp sinh đôi ngồi chờ trên ghế hành lang.

Về phần con trai, bà không khuyên, phụ nữ sinh con không dễ dàng, đứng một lúc có sao đâu?

Không ngờ rằng hành động của bà lại bị người khác hiểu lầm theo cách khác.

Một phụ nữ trung niên bên cạnh cười hỏi: “Chị ơi, chị là mẹ của sản phụ đúng không?”

Hồ Tú thích người ta khen ngợi mối quan hệ tốt đẹp giữa bà và con dâu, luôn tự hào mỗi khi nghe. Tuy nhiên, lúc này bà đang lo lắng, trong đầu chỉ nghĩ đến việc có nên bàn bạc với bác sĩ để vào trong phòng sinh không.

Không có tâm trạng để trả lời người lạ, bà chỉ cười và gật đầu.

Người phụ nữ trung niên thấy vậy, nghĩ rằng chị này khá ngượng ngùng, liền nhiệt tình nói thêm: “Tôi thấy con gái con rể chị đẹp, chắc chắn đứa trẻ sinh ra sẽ xinh xắn. Khi bé ra đời, phải trông coi kỹ lưỡng.”

Nghe vậy, Hồ Tú ngạc nhiên nhìn: “Ý của chị là...?”

Người phụ nữ trung niên ghé sát, thì thầm bí mật: “Nửa tháng trước, bệnh viện này bị mất trộm một bé trai, đến giờ vẫn chưa

tìm thấy. Mẹ đứa bé khóc đến mù cả mắt.”

“Còn có chuyện này sao?” Hồ Tú ôm ngực, là người mẹ, bà không thể chịu nổi những bi kịch như vậy.

Người phụ nữ thấy bà kinh ngạc, tưởng bà không tin, liền lớn giọng hơn: “Thật đấy, không lừa chị đâu, cả khu này đều biết. Nhà tôi hôm nay có sáu người đi cùng để canh chừng đứa bé.”

Trước đây, bà chỉ đỡ đẻ trong làng, chưa bao giờ thấy trộm trẻ con. Hồ Tú cảm ơn rồi rít, cảm thán trên đời có đủ loại chuyện, không ngờ lại có kẻ vô lương tâm như thế.

Một bà cụ khác thì bĩu môi: “Lo lắng cái gì? Bà già này vừa nhìn đã biết cái bụng tròn thế kia là sinh con gái, ai mà thèm trộm?”

Nghe vậy, người phụ nữ trung niên xấu hổ vô cùng, mình chỉ có ý tốt mà bây giờ lại...

Chương 164: Chương 164

Hồ Tú có kinh nghiệm, từ lâu đã biết con dâu mang thai con gái, liền lườm bà cụ một cái, giọng mỉa mai: “Con gái thì sao? Con gái tôi cũng thích, cũng sẽ nuôi dưỡng hết mực yêu thương. Có người số khổ, thì liên quan gì đến con trai hay con gái?”

Bà cụ: “...”

Người phụ nữ trung niên càng thêm xấu hổ: “Chị là mẹ chồng sản phụ à?”

Hồ Tú tự hào: “Tôi coi con dâu như con gái ruột, nâng niu như báu vật. Ai bảo con dâu tôi có số tốt chứ.”

Bà lão gầy gò không phải là người dễ đối phó, nếu không thì vừa rồi đã không nói những lời như thế.

Bị dồn ép liên tục, bà ta lập tức nổi giận, đứng phắt dậy, xắn tay áo chuẩn bị chửi người.

Không ngờ, người đàn ông cao lớn đứng như khúc gỗ trước cửa phòng sinh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Vì hai ngày nay phải bế hoặc dìu vợ, Hoắc Tiểu không mặc quân phục, khiến anh trông càng thêm đáng sợ.

Đời người vốn mềm nắn rắn buông, bà lão lập tức cứng đờ, tiến không được, lùi cũng không xong.

Cuối cùng, người nhà của bà lão vội vàng kéo bà ta về.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu đang lo lắng không yên mới quay lại, tiếp tục dõi mắt chờ vợ.

Lúc này, Miêu Miêu đang ngồi bên cạnh bà nội bỗng nhảy xuống ghế nhỏ, chạy đến bên bố, nắm lấy tay anh.

Trong lòng bàn tay lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhỏ ấm áp, Hoắc Tiểu vô thức co ngón tay lại.

Anh cúi đầu, bắt gặp đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng, anh thấy được sự lo lắng trong đó.

Đình Đình đã nói nhiều lần, Miêu Miêu rất thông minh, nhạy cảm với cảm xúc của người lớn và rất biết quan tâm.

Hoắc Tiểu đã nhận ra điều đó từ trước, nhưng lần này cảm giác càng sâu sắc hơn.

Cô bé rõ ràng cũng rất lo lắng, nhưng vẫn nghĩ đến việc an ủi anh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lúc này, Hoắc Tiểu không biết trong lòng mình là cảm giác gì, anh vốn không giỏi nói những lời ngọt ngào.

Cuối cùng, anh cố gắng nở một nụ cười với con gái, cúi xuống bế cô bé lên, nhẹ nhàng an ủi: “Không sợ, mẹ sắp ra rồi.”

Miêu Miêu vẫn không nói gì, chỉ ôm cổ bố, không lên tiếng.

Nhìn thấy vậy, Quả Quả cũng nhảy xuống ghế, chạy đến bên bố, ôm lấy chân anh, dựa dẫm.

Người đàn ông lúc này còn hung dữ, nghi ngờ là người xấu, nhưng khi có hai đứa trẻ xinh xắn bám vào người, vẻ hung ác liền giảm hẳn.

Người phụ nữ trung niên bị dọa không dám lên tiếng lúc này, bây giờ nhìn ngạc nhiên, hạ giọng hỏi: “Chị ơi, con trai chị nhìn hung dữ thế, mà không ngờ lại thương con cái.”

Quan trọng là anh không trọng nam khinh nữ, nhìn thấy con trai tới mà không thả con gái trong lòng xuống.

Chỉ riêng điều này đã khiến người khác kính nể, không thể là người xấu được.

Hồ Tú rất thích nghe người ta khen gia đình mình, đặc ý nói thêm: “Đúng vậy, không chỉ tốt với con cái mà còn thương vợ, nhìn xem, thằng bé đứng như cột nhà kia kìa.”

Người phụ nữ trung niên tự thấy mình không tệ với con dâu, nhưng con trai chị này tốt như vậy thật hiếm thấy.

Phản ứng đầu tiên của bà ấy là: “Con dâu chị chắc chắn cũng là người tốt.”

Nghe vậy, Hồ Tú thấy người chị này thật có mắt nhìn, đáng để kết giao! Lập tức bà ấy thấy hứng thú trò chuyện.

Thực ra bà ấy không vững vàng như vẻ bề ngoài, chỉ vì con trai và các cháu đều bối rối, bà ấy phải tỏ ra vững vàng.

Thực tế, tay bà ấy giấu trong tay áo đã lau mồ hôi không biết bao nhiêu lần.

Nói chuyện tán gẫu cũng giúp giảm bớt căng thẳng...

Vậy là, hai người phụ nữ cùng tuổi, lần đầu gặp nhau, mà trò chuyện như bạn cũ.

Thời gian trong phòng sinh, giữa những tiếng kêu đau đớn, chậm chậm trôi qua hai tiếng đồng hồ.

Lúc này, đừng nói Hoắc Tiểu, ngay cả Hồ Tú cũng dần lo lắng.

Đang nghĩ xem có nên mặt dày gõ cửa phòng sinh để vào xem con dâu không, thì từ xa đột nhiên có tiếng bước chân gấp gấp vang lên.

Ngoài Hoắc Tiểu vẫn đứng yên bất động, mỗi chân ôm một đứa trẻ, mắt dán chặt vào cửa phòng sinh, mọi người khác đều theo phản xạ nhìn về phía đó.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương đang vội vã bước tới, gương mặt đầy lo lắng. Nếu bệnh viện không quy định cấm chạy, chắc hẳn chị ấy đã chạy thật nhanh.

Sau lưng chị ấy là một người đàn ông cao lớn, có vết sẹo trên chân mày trông có vẻ dữ tợn.

Lận Tương hoàn toàn không nhận ra mình đã thu hút sự chú ý của nhiều người, trong lòng chị ấy chỉ nghĩ đến em gái.

Khi thấy thím Tú và em rể còn đang chờ đợi, chị ấy càng thêm lo lắng: “Thím Tú, em cháu vào trong bao lâu rồi? Sao vẫn chưa sinh?”

Hồ Tú đứng dậy, kéo chị ấy ngồi xuống ghế rồi nói: “Hơn hai tiếng rồi.”

Sau đó, bà quay sang người đàn ông mang theo nhiều túi đồ, cười nói: “Đồng chí Tạ sao lại đến đây?”

Nghe vậy, chưa kịp trả lời, Lận Tương đã nói trước: “Đồng chí Tạ là người tốt, thấy cháu mang nhiều đồ, sợ cháu đi xe buýt không

tiện nên đặc biệt lái xe đưa cháu đến.”

Hồ Tú đã nhận được tin từ con dâu, nhìn Tạ Hạo vài giây rồi mỉm cười nhận lấy đồ: “Cảm ơn đồng chí Tạ, cảm ơn đã đưa Lận Tương đến đây.”

Tạ Hạo, 32 tuổi, vẻ ngoài có phần dữ tợn, tính tình tuy không quá nghiêm túc nhưng cũng không phải là người biết nói những lời ngọt ngào, chỉ gật đầu nói: “Chuyện nhỏ thôi,” rồi đứng im lặng.

Hồ Tú nhận ra anh ấy không muốn rời đi, nghĩ rằng anh ấy đã giúp đỡ, bèn mời anh ấy ngồi.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên lại muốn đến gần.

Bà ấy vốn thích nói chuyện, tò mò, cũng rất ngạc nhiên về gia đình này. Người phụ nữ đang sinh trong kia có nhan sắc tuyệt đẹp, cả đời bà ấy chưa từng thấy ai xinh đẹp hơn, nhất là cô còn giống diễn viên Lận Vĩ.

Lúc này lại có một người đến, giống như là người nhà sản phụ, cũng đẹp khiến người ta không thể rời mắt.

Chỉ có điều người đàn ông đi cùng có vẻ hung dữ...

Nghĩ đến đây, ánh mắt người phụ nữ trung niên lướt qua hai người đàn ông, ai nấy đều trông không dễ đối phó.

Cuối cùng bà ấy cũng đè nén được tính tò mò.

Khi người phụ nữ trung niên còn đang suy nghĩ lung tung, tiếng khóc của em bé từ phòng sinh vang lên.

Lập tức, mọi người đều tiến đến gần, miệng lẩm bẩm: “Sinh rồi!” “Sinh rồi!”

Lúc này, ai cũng hồi hộp nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh, chẳng còn bận tâm là nhà ai sinh.

Trong phòng sinh, dường như cảm nhận được sự sốt ruột bên ngoài, liền có tiếng bước chân tiến lại gần.

Rồi khi mọi người đều nín thở chờ đợi, một cô y tá thò đầu qua khe cửa.

Đối diện với hàng chục ánh mắt rực lửa, cô y tá trẻ đã quen với cảnh này, giọng trong trẻo hỏi: “Người nhà của Hứa Nhạc đâu?”

Người phụ nữ trung niên đang nói chuyện với Hồ Tú nhanh chóng bước tới, giọng kích động: “Tôi! Con dâu tôi sinh rồi sao? Nó thế nào rồi?”

Nói rồi, bà ấy còn đập mạnh vào người con trai đang ngây ngốc vì vui sướng.

Chương 165: Chương 165

Người đàn ông trẻ đau đớn tỉnh táo lại, vội vàng hỏi theo: “Đúng đúng, y tá, vợ tôi thế nào rồi?”

Cô y tá rất hài lòng với thái độ của gia đình này, mặt mỉm cười: “Sản phụ rất khỏe, lát nữa sẽ ra, thời tiết quá lạnh, em bé sẽ ra cùng mẹ. À, là bé trai.”

Nói rồi, cô quay người định đóng cửa.

Hồ Tú vội hỏi: “Đồng chí y tá, cho hỏi con dâu tôi sao rồi? Có suôn sẻ không?”

Nghe vậy, cô y tá vốn đã vui vẻ liền nở nụ cười tươi: “Bà nói Lận Vĩ... khụ khụ... là đồng chí Lận Đình phải không? Cô ấy khỏe lắm, chắc cũng sắp rồi.”

Thấy cô y tá dễ nói chuyện, bà lão gầy gò im lặng nãy giờ cũng nhanh chóng hỏi: “Còn tôi thì sao? Cháu đích tôn nhà tôi còn bao lâu nữa ra?”

Nghe vậy, cô y tá nhỏ khó chịu với kiểu hỏi trọng nam khinh nữ này liền trợn mắt, kèm theo tiếng “rầm!” khi đóng cửa.

Mọi người: “...”

Bà lão gầy gò tức giận, nhìn chằm chằm vào Hồ Tú với ánh mắt nghi ngờ, không thấy có gì khác biệt trong cách ăn mặc, liền giận dữ nói: “Ý gì đây? Sao y tá lại phân biệt đối xử?”

Hồ Tú và Lận Tương nhìn nhau, không ai nói gì.

Vì họ đã đoán được quá nhiều thông tin từ lời nói sai của y tá, “Lận Vĩ”.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô gái này chắc hẳn là người con dâu/em gái gọi là “người hâm mộ” phải không?

Cô y tá nói không sai.

Cả nhà đã chờ đợi gần nửa tiếng, rồi nghe thấy tiếng khóc lớn của đứa bé.

Lúc này, chỉ còn hai gia đình đợi trước phòng sinh.

Hoắc Tiểu cảm thấy đứa bé này là con của anh và Đình Đình.

Anh bước một bước lớn, đứng chặn trước.

Bà lão thấy vậy, tức giận định nói gì đó thì cửa phòng sinh lại mở ra.

Vẫn là cô y tá trước, cô nhìn người đàn ông ngoài cửa, cười nói: “Đồng chí Lận Đình đã sinh, mẹ con đều khỏe, là một bé gái.”

Nghe tin vợ và con đều bình an, Hoắc Tiểu thở phào nhẹ nhõm, nhận ra lưng mình đã ướt đầm mồ hôi: “Cảm ơn.”

Hồ Tú và Lận Tương cũng vui mừng, liên tục cảm ơn.

“Đắc ý cái gì? Giành giật nhanh thế, cuối cùng vẫn là con gái.” Bà lão lẩm bẩm, nghĩ rằng mình nói nhỏ, nhưng ai cũng nghe thấy.

Nhưng lúc này không ai muốn để ý đến bà ta, tất cả đều mong chờ trước cửa phòng.

Lại qua mười phút nữa, một tiếng khóc vang dội của đứa bé phát ra từ phòng sinh.

Bà lão bật lên: “Cháu trai của ta, giọng to thế này, chắc chắn nặng bốn cân!”

Mình tự mãn chưa đủ, lại còn ném ánh mắt thương hại về phía Hồ Tú và vài người khác, thương hại ba nhà, chỉ có nhà họ không có con trai.

Nhưng, bà ta chưa kịp hả hê xong, cửa lại mở ra lần nữa bởi một cô y tá quen mặt, cô ấy mặt lạnh nhìn gia đình bà lão: “Nghiêm Thắng đã sinh, mẹ con đều bình an.”

Bà lão ngớ người: “Ý là gì? Con gái à?”

Cô y tá nhếch môi, cố kìm nén cơn tức, giải thích lại: “Sinh con gái.” Nói xong, cô ấy nhanh chóng đóng cửa lại, rõ ràng không muốn dây dưa thêm.

Cô ấy đúng là có thành kiến, bà lão vừa tỉnh lại từ cơn sốc đã loạng choạng, tay ôm n.g.ự.c kêu “ôi dào”.

Thực ra bà lão muốn chửi, nhưng con dâu bà ta là người mạnh mẽ, nếu nghe thấy bà ta ghét bỏ con gái, chắc chắn sau này sẽ tìm cách trả thù.

Nghĩ đến đây, bà lão thấy đầu càng choáng hơn.

Dĩ nhiên, bà lão thế nào, Hoắc Tiểu và những người đi cùng không hề quan tâm.

Khi Lận Đình được đẩy ra, mọi người lập tức vây quanh.

Hoắc Tiểu có nhiều điều muốn hỏi, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt không còn chút m.á.u của vợ, anh chỉ nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, đau lòng không nói nên lời.

Lận Đình không ngất, nhưng cũng không còn sức, thấy chồng mắt đỏ hoe, cô liền cười yếu ớt.

Thấy vậy, nước mắt Hoắc Tiểu không kìm được, rơi xuống.

“Em không sao, sao anh lại khóc?”

Hoắc Tiểu nghẹn ngào, vẫn không nói được lời nào, một lúc sau, không màng có người ngoài, anh nắm tay vợ lên môi, trân trọng hôn nhẹ.

Hồ Tú cũng đau lòng, vội hỏi con dâu đã được đưa lên giường bệnh: “Có muốn ăn gì không?”

Lận Đình khẽ lắc đầu, giọng yếu ớt: “Không, con mệt lắm.”

Hồ Tú vội vàng dỗ dành: “Ngủ thêm chút nữa đi, tỉnh dậy rồi ăn.”

Nghe vậy, Lận Đình chớp mắt, rồi quay đầu nhìn con gái.

Hoắc Tiểu lập tức bảo đảm: “Con thì anh trông, em cứ yên tâm.”

Nhận được lời này, Lận Đình vuốt đầu cặp song sinh rồi mới nhắm mắt lại.

Lần tiếp theo tỉnh dậy, Lận Đình tỉnh dậy vì đói.

Cô nhìn quanh căn phòng tối đen, ngơ ngác một lúc mới nhận ra mình đang ở bệnh viện.

Vân Mộng Hạ Vũ

“Em tỉnh rồi à? Thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?” Hoắc Tiểu, người luôn túc trực bên cô, cảm nhận được bàn tay trong tay mình cử động, lập tức cúi xuống hỏi han.

Lận Đình mím môi: “Hơi khát, mẹ đâu rồi?”

“Anh bảo mẹ về trước rồi, sáng mai sẽ đến thay anh.” Hoắc Tiểu vừa nói vừa rót nước, thử nhiệt độ rồi ngồi xuống bên giường, một tay đỡ vợ dậy, tay kia đưa cốc nước đến môi cô.

Lận Đình bất lực: “Ở đây, để em tự làm.” Trong cùng phòng bệnh còn có ba sản phụ khác, nếu bị nhìn thấy sẽ không khỏi bị dị nghị.

Hoắc Tiểu không bận tâm, lại đưa cốc nước đến môi vợ: “Anh không mặc quần phục mà.”

Lận Đình: “...Vậy ngày mai anh cứ mặc quần phục đi.”

Uống xong nước, Lận Đình ăn thêm một bát canh gà, rồi mới có thời gian nhìn con gái nhỏ bên cạnh.

Biết rằng trẻ sơ sinh đều xấu xí, cô cũng không ngạc nhiên.

Hay có lẽ do ánh mắt của mẹ, cô lại thấy con gái mình xấu nhưng vẫn... đẹp một cách kỳ lạ.

Bất chợt, Lận Đình ôm con gái sát thêm, ngạc nhiên nói: “Anh, nhìn này, con gái chúng ta cũng có một nốt ruồi ở dưới khóe mắt.”

Khi vợ ngủ, Hoắc Tiểu đã ngắm con gái nhiều lần, tất nhiên không bỏ sót nốt ruồi đó.

Lận Đình thấy vợ vui mừng, không kìm được cũng vui theo: “Con giống em, mẹ cũng nói vậy.”

“Thật sao? Ngoài nốt ruồi lệ, chẳng thấy giống gì cả,” Lận Đình nhìn con gái kỹ hơn.

Bồng thấy con giống mình cũng tốt, giọng tự hào: “May là giống em.”

Hoắc Tiểu hiền hòa cười đáp: “May là giống em.”

Lận Đình mệt, ngồi một lát rồi buồn ngủ.

Nhưng lần này, cô không nỡ để chồng ngồi bên giường chờ, ngoài trời lạnh, trong phòng ấm bao nhiêu? Ngồi cả đêm khổ lắm.

Cô nhất quyết gọi chồng cởi áo ngoài, nằm cùng cô, mới yên tâm nhắm mắt.

Nằm nghiêng trên giường, ôm vợ, lòng Hoắc Tiểu mềm nhũn.

Lận Đình ngủ ngon cả đêm.

Khi mở mắt, cô cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Nhìn mẹ chồng và chị cả đang bế con, cô cười hỏi: “Hoắc Tiểu đâu?”

Hồ Tú ngay lập tức đến bên, vui mừng hỏi: “Dậy rồi? Đói không?”

Lận Tương cũng vui hỏi: “Sao rồi? Còn đau không? Hoắc Tiểu về tắm thay đồ, em và con phải cẩn thận, cậu ấy sẽ về sớm thôi.”

Nghe vậy, Lận Đình bối rối hỏi: “Không đau lắm, mấy giờ rồi?”

Hồ Tú đỡ con dâu dậy, đặt gối tựa sau lưng cô, cười đáp: “Chín rưỡi sáng rồi!”

Nói xong, cửa phòng bệnh mở ra.

Chương 166: Chương 166

Hoắc Tiểu mặc quân phục chỉnh tề, mang theo túi vải bước vào.

Theo sau anh là Tạ Hạo mặc cảnh phục, tình cờ gặp ở cửa.

Lận Đình và Hồ Tú không lạ gì.

Nhưng gia đình hai sản phụ bên cạnh đều ngạc nhiên.

Người phụ nữ trung niên thân với Hồ Tú không kìm được, hỏi thẳng: “Hai người là quân nhân?” Hay là sĩ quan bốn túi?

Hoắc Tiểu ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu.

Tạ Hạo chỉ vào huy hiệu tròn trên mũ: “Tôi là cảnh sát.”

Mọi người: “...” Không giống chút nào!

Kể từ khi bị thương ở chân mày lúc bắt tội phạm, hình tượng của anh ấy bị nghi ngờ là chuyện cơm bữa.

Vì vậy, khi thấy mấy người đều nhìn mình với ánh mắt khó tin, Tạ Hạo không bất ngờ, cũng chẳng bận tâm.

Lận Tương nhìn người đàn ông đang bước tới, tò mò hỏi: “Đồng chí Tạ sao lại đến giờ này?”

Tạ Hạo gật đầu chào Hồ Tú và Lận Đình, rồi nói: “Mấy ngày trước đứa trẻ bị mất ở bệnh viện đã được tìm thấy. Tôi đưa gia

đình đến kiểm tra sức khỏe cho đứa bé, tiện nhắc mọi người đêm nay đừng ngủ quá say.”

“Đứa trẻ được tìm thấy rồi!”

“Đứa bé không sao chứ?”

“Là kẻ nào vô lương tâm đã bắt cóc?”

...

Một lời nói ra, khiến cả đám người xôn xao! Vừa rồi còn bụng dạ đầy tâm tư, giờ đây họ chẳng màng chuyện khác, tất cả đều xúm lại với vẻ mặt đầy phần nộ.

Không trách họ phản ứng dữ dội như vậy, con cái nhà ai mà chẳng là bảo bối?

Vụ án đã được phá, Tạ Hạo cũng muốn nhắc nhở mọi người cảnh giác, bèn kể: “Chú của sản phụ lẻn ra ngoài vào nửa đêm. Anh vợ của ông ta không thể có con, nên đã nhắm đến bụng của sản phụ. Khi sản phụ mang thai, bên kia cũng nói dối rằng đã có thai, còn buộc một cái gối vào bụng để giả làm bầu.”

Trù Lận Đình đã thấy nhiều chuyện trên mạng, mọi người đều kinh ngạc.

“Không có trẻ em ở viện mồ côi để nhận nuôi sao?” Cuối cùng, Lận Tương không hiểu nổi, đành lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Mọi người cũng tò mò, đồng loạt nhìn Tạ Hạo.

Tạ Hạo nói: “Gia đình đó nghĩ trẻ em ở viện mồ côi không đáng tin, nuôi không quen, khi lớn lên sớm muộn gì cũng biết mình không phải con ruột. Hơn nữa, người đàn ông ấy trọng sĩ diện, không muốn bị cười là không sinh được con.”

Lận Đình đang uống canh sườn, cười khẩy: “Ăn trộm thì đáng tin à? Giờ thì tự chuốc lấy án tù rồi.”

Nghe vậy, đám người đang chửi mắng liền bật cười.

Hồ Tú mềm lòng, cười xong lại hỏi: “Đồng chí Tạ, đứa bé được tìm thấy thế nào rồi? Mẹ của nó sao rồi? Chúng tôi có thể đến thăm và mang chút đồ ăn cho bé không?”

Tạ Hạo gật đầu: “Nhiều đồng chí đã mang đồ đến rồi, nếu thím Tú muốn thì nhanh lên, họ đang ở phòng làm việc của trưởng khoa sản.”

Nghe vậy, người phụ nữ trung niên Lưu Cúc cũng động lòng, quay sang nhìn con dâu.

Thời nay, mọi người đều nhiệt tình và chất phác, Hứa Nhạc đối diện ánh mắt mẹ chồng liền nói: “Mẹ, đứa bé mất tích bao ngày, chắc chắn không có sữa mẹ, mẹ mang ít sữa bột đến cho họ đi.”

Thế là, hai người phụ nữ có điều kiện tốt, mỗi người lấy một túi sữa bột, tay trong tay tiến thẳng đến phòng trưởng khoa.

Không ngờ, chưa đi được bao xa, bà lão gầy guộc cũng cầm một nắm kẹo, được con dâu sai theo.

Thấy hai người nghi hoặc nhìn mình, bà lão vốn không tình nguyện càng tức giận: “Nhìn cái gì? Các cô mang quà được, bà lão này thì không à?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú và Lưu Cúc nhìn nhau rồi cùng quay người tiếp tục đi.

Việc Lận Đình sinh con, ngoài người nhà, không thông báo cho ai khác.

Nhưng những người quen biết luôn có cách khác để biết.

Lận Tương vừa nộp đơn xin nghỉ phép chưa bao lâu, phó xưởng trưởng nhà máy thép Tôn Thành đã biết tin.

Ông ấy là cậu ruột của Tiên Hải Đào, biết hai người thân thiết, liền gọi điện cho cháu.

Nửa năm nay, nhờ Lận Đình không tham công, dẫn cháu đi các nhà máy, giúp cháu kéo được nhiều thành tích cho tòa nhà bách hóa.

Thấy cháu sắp được thăng chức từ phó giám đốc lên giám đốc, ân tình lớn thế này, phải mang quà đến bệnh viện hỏi thăm.

Sau khi gọi điện cho cháu, Tôn Thành lại báo tin cho xưởng trưởng Phương.

Xưởng trưởng Phương có ấn tượng rất tốt về Lận Đình.

Ban đầu chỉ quý trọng nhân tài, thêm vào việc nhập thiết bị từ nước ngoài không phải chuyện một lần là xong, còn cần nhờ người nhiều, nên duy trì mối quan hệ tốt là điều cần thiết.

Sau khi ở bên nhau một thời gian, họ nhận ra Tiểu Lận tuy trẻ nhưng rất có nguyên tắc, lại được báo tỉnh khen ngợi, nhân phẩm rất tốt, thật sự là người đáng kết giao.

Hướng chi, Tiểu Lận còn có một người chồng trẻ tài năng đứng sau.

Khi nhận được tin tức, tự nhiên không thể làm ngơ.

Dĩ nhiên, xưởng trưởng Phương không chỉ tự mình đi mà còn báo tin vui cho vài xưởng trưởng thân thiết.

Những xưởng trưởng này lại thông báo cho những người họ thân quen...

Vậy là, suốt một buổi sáng, từ nhà máy thép, nhà máy radio, nhà máy ti vi, nhà máy thực phẩm... gần hai mươi vị đứng đầu các nhà máy, chỉ cần ở Thiên Kinh, lần lượt mang quà bánh đến chúc mừng.

Lo ngại ảnh hưởng đến sản phụ, họ chỉ lưu lại thời gian ngắn, cười nói vài lời chúc mừng, khen ngợi đứa trẻ rồi rời đi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Những vị xưởng trưởng đến chúc mừng không cảm thấy gì lạ, gia đình Lận Đình tuy bất ngờ nhưng sau nửa năm qua lại cũng không quá ngạc nhiên.

Nhưng đối với nhân viên y tế và hai gia đình trong phòng bệnh thì thật sự kinh ngạc.

Dù là gia đình Lưu Cúc hay bà lão khô đét kia, điều kiện không tệ.

Vì vậy, họ thực sự nhận ra vài vị xưởng trưởng trong số đó.

Dĩ nhiên, đa số chỉ là nhận ra một chiều.

Họ chưa bao giờ thấy những vị xưởng trưởng nghiêm nghị thường ngày lại thân thiện đến thế.

Lưu Cúc vốn tính tò mò, sau khi tiễn một vị xưởng trưởng, không thể kìm lòng, liền ghé lại hỏi người bạn mới về thân thế của con dâu bà.

Bà ấy đã nhìn thấy rõ ràng, những vị xưởng trưởng ấy dù rất kính trọng con trai đoàn trưởng của người bạn, nhưng đối với con dâu của bà lại càng thân thiết hơn.

Hồ Tú đang cùng Lận Tương sắp xếp đóng quà chắt thành núi, vì sau này phải trả lễ.

Nghe vậy, bà suy nghĩ một chút: “Chắc là... sức mạnh của tri thức?”

Lưu Cúc ngơ ngác: “... Cái gì?”

Chiều muộn, Tiền Hải Đào cùng vợ mới cưới đến, mang theo nhiều đồ quý.

Hồ Tú nhận lấy giỏ tre, nhìn kỹ bên trong rồi vui mừng nói: “Đây là... chim bồ câu sống à?”

Vợ của Tiền Hải Đào cũng đang mang thai, mới hơn một tháng.

Anh ta đỡ vợ ngồi xuống rồi cười đáp: “Đúng vậy, nghe nói sản phụ ăn bồ câu rất tốt cho sức khỏe. Vợ cháu đã nhờ người giữ lại đúng ngày.”

Hồ Tú cảm kích nói với vợ chồng Tiền Hải Đào: “Cảm ơn nhiều, đây là đồ khó tìm. Tôi thấy có đến tám chín con, đủ để Đình Đình nhà tôi ăn trong nhiều ngày.”

Vợ Tiền Hải Đào, Dư Khả Khả, dáng vẻ thanh tú, tính tình dịu dàng, là một cô gái điển hình vùng Giang Nam.

Chương 167: Chương 167

Nghe vậy, cô ấy mỉm cười hiện ra lúm đồng tiền, nhẹ nhàng nói: “Không có gì, chỉ là một câu nói thôi.”

Nhưng việc này đâu chỉ là một câu nói?

Dù sao giữa bạn cũ cũng không cần khách sáo, nên Lận Đình bỏ qua lời cảm ơn vô nghĩa, quay đầu bảo chồng đang bế con gái đưa cho hai người ngắm: “Sao rồi? Con gái giống tôi chứ?”

Chỉ trong chưa đầy một ngày, mọi người đều nói đứa bé giống cô, từ nghi ngờ đến tin tưởng, Lận Đình đã chấp nhận điều đó.

Đáng tiếc là, Tiền Hải Đào chưa bao giờ thấy đứa trẻ nhỏ như vậy, thật sự bị sốc khi nhìn thấy đứa bé đỏ hỏn trong tay Hoắc Tiểu.

Biểu cảm kinh ngạc của bạn cũ làm Lận Đình tức cười: “Cậu nhìn gì vậy? Con gái tôi xinh xắn lắm.”

Dư Khả Khả là bác sĩ, dù không phải chuyên khoa sản, nhưng cũng đã thấy nhiều trẻ sơ sinh, chỉ nhìn qua đã khẳng định: “Trẻ mới sinh đa phần như vậy, nhìn mắt bé, mũi cao... Khi lớn lên sẽ rất xinh.”

Nghe vậy, Lận Đình mới hả dạ: “Thấy chưa! Người chuyên nghiệp nói đúng mà.”

Tiền Hải Đào cười khổ, liên tục xin lỗi, không còn cách nào khác, nếu không nhận lỗi, đoàn trưởng Hoắc sẽ dùng ánh mắt g.i.ế.c

c.h.ết anh ta.

Sau một hồi cười đùa, Tiền Hải Đào lại nói về đầu năm sau: “...Lớp trưởng và phó lớp trưởng sẽ đến Thiên Kinh công tác, lúc đó tụ họp bạn học nhé, cậu có rảnh không?”

Lận Đình vô thức nhú mày, cô không mấy hứng thú với những buổi họp lớp.

Kiếp trước cô chưa bao giờ tham gia, nếu có họp, cũng chỉ là cùng vài người bạn thân.

Thấy sự phản đối của cô, Tiền Hải Đào vội nói: “Chủ yếu là đi thăm cô giáo Viên, cô ấy bây giờ... không ổn lắm.”

Nghe vậy, Lận Đình càng nhú mày.

Cô giáo Viên từng là giáo viên dạy tiếng Nga của nguyên thân, một cô giáo rất có trách nhiệm.

Trước đây Lận Đình đã nghe Tiền Hải Đào nói, cô giáo Viên hiện đang quét đường trên phố XX.

Nửa năm qua, cô đã nhiều lần quyên góp vật tư cho các thầy cô cũ, đều do lớp trưởng tổ chức, nhưng chưa bao giờ gặp mặt, cô hỏi: “Cô giáo bị làm sao?”

Trong phòng bệnh còn có người khác, nhiều chuyện không tiện nói rõ, Tiền Hải Đào hạ giọng kể sơ qua.

Đại khái là sau khi cô giáo Viên gặp chuyện, chồng cô ấy không lâu sau cũng qua đời, chỉ còn lại một trai một gái.

Con trai không chịu nổi, đã đăng báo từ bỏ mối quan hệ.

Con gái lúc đó mới 13 tuổi, cũng có thể từ bỏ cùng, nhưng cô bé không muốn, luôn ở bên mẹ.

Giờ cô bé đã gần 16, trông rất khá, sống trong căn nhà bên cạnh nhà vệ sinh, cô giáo Viên lo không bảo vệ được, nên muốn cắt đứt quan hệ, đưa con đến một nơi tốt hơn ở nông thôn.

“Xuống nông thôn cũng khổ lắm.” Lận Đình cuối cùng hiểu lý do tìm mình, vì trong số bạn học, chỉ có cô là dân quê, đại đội Hướng Dương quả thực là một nơi tốt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng làm ruộng không phải ai cũng chịu nổi, ít nhất cô không thể.

Con gái nhỏ của cô giáo Viên, nguyên thân từng gặp, nuôi nấng rất cẩn thận, e là không chịu được khổ.

“Tôi nói chuyện đó là mấy năm trước rồi.” Tiền Hải Đào thở dài, ba năm qua, dù có mấy học trò bí mật giúp đỡ, cũng chỉ như muối bỏ biển, cô giáo và con gái đã chịu không ít khổ.

Nhất là những phần tử cực đoan, thấy một lần là khinh bỉ một lần, thậm chí còn ra tay, làm ruộng ít nhất cũng không bị dày vò tinh thần.

Lận Đình nghe ra ý chưa nói hết của bạn, nhưng cô không vội trả lời.

Một là Tiền Hải Đào nói về đầu năm sau, nghĩa là tình hình hiện tại chưa quá tệ.

Hai là, trước khi chắc chắn về an toàn, Lận Đình không muốn hứa hẹn gì.

Không phải cô cứng rắn, nhưng không thể giúp người khác mà không lo cho bản thân.

Cô hạ giọng: “Đợi đến đầu năm hãy nói, chuyện này chủ yếu xem cô giáo Viên có thuyết phục được con gái mình không.”

Nếu thật sự thuyết phục được, sắp xếp một cô gái “lý lịch sạch” về quê làm trí thức không khó.

Tiền Hải Đào gật đầu: “Tôi báo trước cho cậu, vẫn là ý kiến của cậu là chính, nếu không tiện, khi lớp trưởng hỏi, tôi sẽ nói cậu bạn.”

Lận Đình cười đáp lại, coi như chấp nhận ý tốt của anh ta.

Lận Đình không biết thời gian nằm viện sau sinh là bao lâu.

Nhưng thời này, tài nguyên y tế eo hẹp, sau khoảng 48 giờ, bác sĩ kiểm tra xong, báo cho ba gia đình có thể xuất viện.

Hai gia đình kia không vui, muốn ở lại thêm vài ngày để theo dõi.

Lận Đình lại vui mừng, vì bệnh viện có nhiều bất tiện, không đâu bằng ở nhà.

Khi cô đang bế con gái, mẹ chồng bắt đầu thu dọn hành lý, thì cửa phòng bệnh bị gõ.

Gần cửa nhất, Lưu Cúc đang thu dọn hành lý liền ra mở cửa.

Bà ấy nhìn thấy một người đàn ông lạ mặc áo khoác quân đội, đeo khẩu trang.

Lưu Cúc thấy đôi mắt đào hoa quyến rũ này quen quen, nhưng không nhớ ra ngay, liền hỏi: “Đồng chí, anh tìm ai?”

Người đàn ông phong trần này là Lận Vĩ, ánh mắt đào hoa cong lên, giọng ấm áp: “Thím, cho hỏi Lận Đình có ở đây không?”

Nghe tiếng gọi, mắt Lận Đình sáng lên, cô hét lớn về phía cửa: “Anh hai!”

Lận Tương cũng phấn khích bước tới, nhìn kỹ người đứng trước mặt, vui mừng reo lên: “Em hai, thật là em sao? Không phải em đang biểu diễn ở Thượng Hải sao? Em xin nghỉ à?”

“Không, vừa đúng tối qua là buổi diễn cuối, em mua vé sáng sớm để về ngay. May mắn Thượng Hải gần Thiên Kinh, nếu không thì đã không kịp.” Vừa nói, anh ấy vừa chào thím Tú, rồi bước đến bên giường em gái.

Quan sát kỹ một hồi, chắc chắn em đã khoẻ hơn hồi chị cả sinh, Lận Vĩ mới yên lòng. Anh ấy khẽ chạm vào trán em gái, thân mật hỏi: “Khá rồi đây, cháu trai hay cháu gái?”

Lận Đình giơ cô con gái lên, tự hào hỏi: “Con gái em, thế nào? Có giống em không?”

Lận Vĩ tháo khẩu trang, cởi áo khoác và găng tay quân đội, rồi cẩn thận bế đứa bé.

Giống em gái tức là giống anh ấy!

Vậy nên, dù không thấy điểm tương đồng nào ngoài nốt ruồi dưới khóe mắt, Lận Vĩ vẫn nói dối: “Giống em, cũng giống anh.”

Hoắc Tiểu mím môi, nhấn mạnh: “Chỉ giống Đình Đình nhà em.”

Nghe vậy, Lận Vĩ lườm cậu em rể khó ưa.

Từ khi vào đoàn văn công, anh ấy được học nhiều kiến thức từ các thầy cô, như hình thể, lễ nghi, văn hoá, biểu diễn...

Thêm nữa, hai tháng qua anh ấy nổi tiếng, nên càng thêm phần rạng rỡ!

Giờ đây, Lận Vĩ đã đến mức đi đến đâu cũng toả sáng.

Dù có vẻ nói hơi quá, nhưng thật sự giống như gặp ngôi sao lớn ngoài đời, chỉ cần đứng đó, không làm gì cũng trở thành tâm điểm.

Rõ ràng, sau hai tháng không gặp, Lận Vĩ đã có được hào quang đó.

Là em gái, Lận Đình còn thấy anh hai đẹp quá mức, hướng chỉ người ngoài.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu các fan của anh ấy nhìn thấy, chắc chắn sẽ náo loạn.

Khi Lận Đình đang mừng thầm vì anh hai đeo khẩu trang, không dễ bị nhận ra, thì bỗng nghe một tiếng kêu thất thanh: “Trời ơi! Anh là Lận Vĩ phải không?!”

Chương 168: Chương 168

Lưu Cúc vừa nói vừa tiến lại gần, mắt bà ấy gần như rớt ra khi nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Lận Vĩ.

Từ khi bộ phim ra mắt, Lận Vĩ đã gặp tình huống này rất nhiều lần, nên anh ấy rất bình tĩnh.

Anh ấy lịch sự gật đầu chào: “Chào đồng chí, tôi là Lận Vĩ.”

Sau khi xác nhận đó là người thật, Lưu Cúc vừa hưng phấn vừa lo lắng, run rẩy đưa tay ra: “Đồng chí Lận Vĩ, tôi rất thích vai diễn Vệ Triết của cậu. Đoạn cậu hy sinh, tôi xem đi xem lại hàng chục lần mà vẫn khóc.”

Lận Vĩ nhẹ nhàng bắt tay bà ấy, đôi mắt hoa đào cong cong: “Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng hơn.”

Lưu Cúc cố gắng giữ vẻ trưởng thành, sau khi chào hỏi vài câu thì quay về chỗ con dâu.

Nhưng... cuối cùng bà ấy vẫn không giữ được bình tĩnh.

Hạnh phúc đến quá nhanh như cơn lốc, dù ở tuổi của Lưu Cúc vẫn không ngừng yêu thích trai đẹp.

Bà ấy cảm thấy chóng mặt, thì thầm với con dâu: “Trời ơi! Mẹ vừa chạm vào tay đồng chí Lận Vĩ! Mẹ sẽ không rửa tay suốt một tháng tới! Nhanh lên, Nhắc Nhắc, con cũng bắt tay mẹ đi, mẹ chỉ chia sẻ may mắn này với con thôi.”

Lận Đình dở khóc dở cười khi nghe tất cả, rồi nhìn thấy Hứa Nhạc xúc động nắm c.h.ặ.t t.a.y mẹ chồng.

Lận Đình mím môi... Ai mà ngờ được, ở cuối những năm 60, cô vẫn có thể chứng kiến một cảnh tượng hâm mộ thần tượng sống động như vậy?

Lận Đình vẫn còn yếu, vì vậy, mọi người quyết định đến nghỉ ngơi ở nhà riêng vài ngày trước khi về khu nhà ở gia đình.

Lận Vĩ bận rộn suốt hơn hai tháng, nay có vài ngày nghỉ ngơi, đương nhiên anh ấy ở đâu, gia đình anh ấy sẽ ở đó.

Lận Tương luôn cảm thấy mình nợ em gái quá nhiều, giờ em gái lần đầu sinh con, với vai trò là chị ruột, không tiện đến đơn vị chăm sóc, nên dù thế nào cũng phải theo em đến nhà riêng.

Đây không phải là quyết định tạm thời, khi nhận được thông báo em gái sinh con, chị ấy đã xin nghỉ một tuần.

Lận Đình thấy chị cả kiên quyết, đành hỏi: “Chị đi thế nào? Chị còn không biết đi xe đạp.”

Hai nhà không xa lắm, nhưng cũng không gần, đi xe đạp ít nhất phải mất nửa tiếng.

Lận Tương bỏ chậu rửa mặt đã lau sạch vào trong túi, xếp cốc trà và đồ đạc khác vào, rồi đáp: “Chuyện này không cần em lo, chị đã tìm hiểu rồi, chỉ cần chuyển ba chuyến xe buýt là tới.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Mỗi sáng sớm chị ấy sẽ đi xe buýt đến nhà em gái để giúp chăm sóc, rồi trở về nhà trước khi trời tối, tính ra cũng giống như đi làm hàng ngày, không ảnh hưởng đến việc học tối của chị ấy.

Lận Đình: “Thế còn bọn trẻ?”

Lận Tương: “Bình Bình và Mỹ Mỹ ban ngày cũng phải đi học, thím Hồng Anh sẽ chăm sóc Bánh Bao, chị rất yên tâm. Đừng khuyên chị nữa, chị chắc chắn sẽ đi.” Nói xong, sợ em gái lại cản nhần, chị ấy nhanh chóng buộc gói đồ và đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lận Đình, được chồng quán kín như cái kén, ôm chặt theo sau, vừa bắt lực vừa cảm động...

“Ơ? Em hai đâu?” Vừa bước ra khỏi phòng bệnh được vài bước, Lận Tương nhận ra thiếu một người nên quay lại.

Lận Đình mỉm cười, nhìn thoáng qua Lưu Cúc đang tạm biệt mẹ chồng, rồi cười nói: “Lúc chị thu dọn đồ, anh hai đã bị em đuổi lên xe trước rồi.”

Nghe vậy, nhớ lại cảnh đám đông bị tiếng hô lớn của Lưu Cúc thu hút vừa rồi, Lận Tương vẫn còn chút lo lắng, chị ấy quay đầu tiếp tục ra ngoài, miệng không quên khen sự khéo léo của em gái: “Đình Đình, em làm đúng lắm.”

Chiếc xe đã được Hoắc Tiểu đồ ở bãi đất trống không xa cổng bệnh viện.

Mọi người vội vã bước đi.

Lận Đình được quán chặt như cái kén, vẫn không quên trò chuyện với chị cả, nghe vậy cười đáp: “Cảnh vừa rồi chẳng là gì, đợi hôm nào chúng ta cùng anh hai đi dạo cửa hàng bách hóa, mới thật là đông nghịt, chắc không có chỗ chen chân.”

Lận Tương tưởng tượng cảnh đó, liền lắc đầu: “Muốn đi thì để em hai tự đi, chị không đi cùng đâu.”

Ngồi trong xe từ trước, nghe thấy chị cả và em gái than phiền, Lận Vĩ không nhịn được hạ cửa sổ: “Em vẫn còn ở đây mà.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lo lắng vợ bị xóc, đoạn đường mười phút, Hoắc Tiểu lái cực kỳ cẩn thận.

Tốc độ xe hơi ngang với xe đạp, mất gấp ba lần thời gian mới về đến nhà.

Khi đã đặt người lên giường, không có nước ấm để làm ấm chai nước, Hoắc Tiểu liền cởi áo khoác, quần ngoài, kéo chăn nằm vào cùng vợ, ôm cô để giữ ấm.

Lận Đình có chút bất đắc dĩ: “Em không lạnh.”

Trên đường đã được quần chặt như cái kén, cô thực sự không cảm thấy lạnh chút nào.

Hoắc Tiểu vẫn không yên tâm, chợt nhớ ra gì đó, anh hơi nhồm dầy, thấy con gái ngủ say, rồi mới ôm vợ: “Anh lạnh!”

Biết chồng lo lắng thái quá, chờ hết tháng cô cứ chắc anh sẽ bình thường lại, nhớ ra anh dạo này luôn thiếu ngủ, Lận Đình thương xót vỗ lưng anh, dịu dàng nói: “Ngủ một chút đi anh, em ổn mà, đừng lo, có nhiều người bên cạnh rồi.”

Hoắc Tiểu cũng là con người, chắc chắn sẽ mệt mỏi, nhất là khi được vợ vỗ về, đôi mắt vốn đã mỏi mệt nhanh chóng nhắm lại.

Dù vậy, anh vẫn nhớ chuyện trong lòng, nhắm mắt, vùi mặt vào cổ vợ: “Đình Đình, chúng ta chỉ sinh một đứa thôi nhé?”

Trước khi nói những lời này, người kia đã nhắc đến nhiều lần rồi, Lận Đình cũng không ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ cô vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Có thể vì từ nhỏ được anh trai bảo vệ, dù có đánh đùa nhưng tình cảm anh em rất tốt.

Vì thế Lận Đình luôn mong, nếu tương lai hôn nhân mỹ mãn, cô sẽ sinh hai đứa con, tốt nhất là một trai một gái.

Dù hiện tại đã có cặp song sinh, sống cùng nhau lâu như vậy, thực sự đã coi như con ruột mà nuôi.

Nhưng bên ông nội của bọn trẻ, vẫn là một yếu tố không ổn định.

Người khác có thể không biết, nhưng Lận Đình rất rõ, vài năm nữa, khi cơn bão qua đi, nếu không có gì bất ngờ, ông ấy chắc chắn sẽ được phục hồi chức vụ.

Cặp song sinh là m.á.u mủ duy nhất của ông ấy, liệu lúc đó ông ấy có đòi lại bọn trẻ không?

Dù sao ngay từ đầu đã nói rõ, chỉ tạm thời nhận nuôi.

Nghĩ đến đây, Lận Đình cảm thấy khó thở, nhưng vẫn tỉ mỉ nói với chồng về lo lắng và căng thẳng của mình.

Hoắc Tiểu lần đầu biết đến nỗi lo của vợ, giờ anh cũng khó xử.

Con người có tình cảm, bọn trẻ lại đáng yêu như vậy, sống cùng nhau, Hoắc Tiểu sớm đã coi chúng như con ruột.

Nhưng, như vợ đã nói... Có những chuyện từ đầu đã thống nhất.

Hơn nữa, lão thủ trưởng... chỉ có Quả Quả và Miêu Miêu là gia đình.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu cảm thấy n.g.ự.c mình đau nhói, sau một lúc, anh siết c.h.ặ.t t.a.y ôm vợ, trầm giọng nói: “Ngủ một chút đi, chuyện vài năm sau, bây giờ lo lắng vẫn còn sớm.”

Nghe vậy, Lận Đình thở dài một hơi, biết chồng cũng khó chịu, cô không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại.

Hoắc Tiểu hôn lên trán vợ, kéo chăn đắp kín cho cô, rồi mới ôm cô nhắm mắt ngủ.

Chương 169: Chương 169

“Đã chọn xong tên cho con chưa?” Trong bữa tối, lo lắng con dâu một mình buồn chán, Hồ Tú mang cơm vào phòng ngủ đặt trên bàn học, vừa ăn vừa trò chuyện. Vừa báo tin vui cho nhà thông gia xong, bà lại nhớ đến việc đặt tên.

Hôm nay Lận Đình uống canh bồ câu, vẫn không có nhiều muối nhưng tay nghề mẹ chồng không tệ, ăn cũng không khó. Nghe vậy, cô cười: “Con với Hoắc Tiểu chia việc, con đặt tên chính, anh ấy đặt tên thân mật.”

Hồ Tú hứng thú: “Đặt tên gì?”

Lận Đình cười đáp: “Chưa nghĩ ra, không vội, từ từ nghĩ. Mẹ, anh hai, mọi người cũng nghĩ đi, rồi chúng ta chọn tên hay nhất.”

Lận Vĩ gật đầu đồng ý.

Hồ Tú liên tục lắc đầu: “Mẹ thì thôi.”

Khả năng đọc viết hạn chế, tên của Hoắc Tiểu cũng là do bố anh đặt.

Thấy mẹ chồng như gặp đại họa, Lận Đình không nhịn được cười, định an ủi vài câu thì nghe giọng trong trẻo của Quả Quả: “Con cũng muốn đặt tên cho em.”

Lận Đình ngạc nhiên nhìn qua: “Con muốn đặt à?”

Nói rồi, cô nhìn Tiểu Hắc đang ăn cơm, vội nói: “Con cũng có thể đặt, nhưng những cái tên như Tiểu Hồng hay Tiểu Lục thì mẹ không đồng ý.”

Quả Quả ưỡn ngực: “Con đã nghĩ xong rồi, gọi là Hoa Quyển.”

Ai lại đặt tên con gái như thế? Mọi người đều phản đối.

Quả Quả không phục: “Con thích nhất là món bánh hoa quyển của mẹ, sao lại không được gọi là Hoa Quyển? Nhà dì cả còn có em tên là Bánh Bao kìa.”

Nghe cũng... có lý.

Hoa Quyển cũng đáng yêu, nhưng... có ai gọi tiểu tiên nữ là Hoa Quyển không?

Lận Đình định mở miệng giải thích, thì nghe giọng non nớt của Miêu Miêu: “Gọi là Niên Niên.”

Hồ Tú tò mò: “Niên Niên? Sao lại nghĩ ra tên này?”

Miêu Miêu suy nghĩ rồi nghiêm túc giải thích: “Sắp đến Tết rồi, Tết là vui nhất. Con mong em mỗi ngày đều vui như Tết.”

Khi câu nói vừa thốt ra, tất cả mọi người đều dừng ăn, ngạc nhiên nhìn cô bé.

Thấy phản ứng của người lớn, Quả Quả không chịu được, vội nói: “Năm nay là năm con khỉ... Không gọi là Hoa Quyển, thì gọi là Đại Thánh!” Đây là cái tên mà cậu thích nhất, vốn định để dành cho mình.

Lận Đình: “Đại Thánh không hay bằng Niên Niên!”

Sét đánh ngang tai! Đại Thánh hay nhất trên đời, sao lại không hay bằng Niên Niên? Quả Quả không chịu thua, chu môi định phản bác.

Nhưng chưa kịp nói lời nào, miệng đã bị chị gái bịt lại.

Miêu Miêu nghiêm mặt: “Im lặng, không được cãi!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Quả Quả: “...” Em còn chưa nói gì mà.

Mọi người: “...” Ha ha ha.

Quả Quả bị chị gái trấn áp, có chút không vui.

Sau bữa ăn, cậu kéo theo cậu út đi chơi.

Lận Vĩ véo má cậu nhóc: “Vừa ăn xong không thể bay bay, cậu dẫn con đi dạo nhé?”

Nghe vậy, Quả Quả, nghi ngờ cậu út không bế nổi mình, đành ngoan ngoãn đồng ý.

Có việc vui, Quả Quả không quên gọi bạn: “Tiểu Hắc, ra ngoài chơi.”

“Gâu gâu!” Tiểu Hắc vẫy đuôi chạy ra từ ổ.

Quả Quả vụng về buộc dây dắt làm từ vải lên Tiểu Hắc, rồi dẫn cún con chạy ra ngoài.

Hồ Tú thấy vậy, đành dặn dò: “Không được chạy lung tung, phải theo cậu con.”

Nói xong, lại nhìn Lận Vĩ đang thay giày: “Tiểu Vĩ, mang khẩu trang vào.”

Lận Vĩ: “...Vâng.”

Bên ngoài ngôi nhà nhỏ là con đường rộng thẳng tắp, hai bên đường là những hàng cây ngô đồng trơ trụi, chỉ còn lại những cành khẳng khiu của năm tháng.

Lận Vĩ ban đầu chỉ định dắt đứa nhỏ đi dạo, nhưng đứng dưới những cây ngô đồng già nua, đầy dấu ấn thời gian, lòng bỗng dâng lên chút thi vị, bước chân cũng chậm lại.

Không ngờ, chỉ một cái chớp mắt, thấy đứa cháu ôm chặt lấy chân của một người đàn ông. Anh ấy giật mình, vội bước nhanh tới.

Lúc này, Tạ Hạo đang dắt con gái đi mua đồ vật ở hợp tác xã gần đó, bỗng nhiên bị ai đó ôm lấy chân. Theo bản năng, anh ấy định đá ra.

Vân Mộng Hạ Vũ

May mà vừa nhấc chân lên chút xíu, anh ấy đã nhận ra có gì đó không ổn.

Anh ấy cúi đầu, quả nhiên, lực ôm nhỏ thế này chắc chắn là một đứa trẻ.

Do công việc, Tạ Hạo có chút khả năng nhận diện khuôn mặt, nên anh ấy nhận ra ngay đứa bé đang ôm chân mình là ai.

Quả Quả vốn gan dạ, thấy người quen lại cao to, chắc chắn có thể nâng mình lên, nên vội chạy tới ôm chặt lấy, rồi cười tươi: “Chú Tạ!”

“Cháu sao lại ở đây?” Tạ Hạo ngạc nhiên hỏi, rồi nhìn quanh, không thấy người nhà của Lận Tương đâu, mà chỉ thấy một người đàn ông đeo khẩu trang đứng cách đó vài bước, chăm chú nhìn đứa bé.

Đeo khẩu trang giữa đường, thật khả nghi.

Chẳng lẽ Quả Quả nhận ra mình nên đang cầu cứu?

Nhưng một đứa trẻ nhỏ thế, có thể không?

Nghĩ đến đây, Tạ Hạo nhìn kỹ người đàn ông kia, nhưng thấy thái độ đối phương rất bình thản.

Đang phân vân, anh ấy nghe thấy đứa bé ôm chân mình nói bằng giọng ngây thơ: “Chú Tạ, chú có phải là chồng của dì cháu không?”

Nghe vậy, Lận Vĩ hiểu ngay cháu mình gọi là “chú Tạ”, chắc là người quen, nên không vội, đứng nhìn xem trò vui.

Chồng của dì? Người này từ đâu ra?

Tạ Hạo mặt cứng đờ, cổ họng khô khốc, sau một lúc mới khàn giọng hỏi: “Sao cháu lại hỏi thế? Ai dạy cháu?”

Quả Quả đang ở tuổi học nói, chắc nghe từ cuộc trò chuyện giữa bà và mẹ.

Nhưng mẹ đã dặn, không được nói chuyện nhà ra ngoài.

Vì vậy, cậu bé đảo mắt, nhõng nhẽo đưa tay về phía người đàn ông: “Chú Tạ, chú cao quá, nếu chú làm chồng của dì cả cháu, chắc chú sẽ đưa cháu bay lên được!”

Tạ Hạo có chút không theo kịp tư duy nhảy nhót của đứa trẻ, nhưng theo phản xạ cúi xuống ôm.

Không ngờ người đàn ông đeo khẩu trang bước tới, giơ tay ngăn hành động của anh ấy.

Lận Vĩ kéo đứa bé lại bên mình, một tay kéo khẩu trang xuống, nở nụ cười gượng gạo: “Đồng chí, xin lỗi, con nhà tôi hơi nghịch.”

Tạ Hạo bận rộn, không có thời gian xem phim, nên tự nhiên không biết người đàn ông đẹp trai này là ai.

Nhưng thấy anh ấy rất thân với Quả Quả, còn gọi là con mình, không khỏi bận tâm.

Nhưng lại không có lý do để hỏi đối phương là ai, chỉ trầm giọng đáp: “Khách sáo rồi.”

Lận Vĩ có một bụng nghi vấn, nhưng cũng không định hỏi rõ ràng lúc này, chỉ gạt đầu, kéo khẩu trang lên, định dẫn đứa bé đi.

Thấy vậy, Quả Quả liền vùng vẫy: “Cháu muốn dưỡng cả đưa đi bay bay, cậu thì không làm bay nổi cháu!”

Tạ Hạo ngạc nhiên: “...” Cậu ư? Vậy không phải là em trai đi quay phim mà Lận Tương từng nhắc đến sao?

Lận Vĩ thì nghiến răng: “...” Ai là dưỡng cả chứ? Hơn nữa, ai là người không làm bay nổi? Anh ấy trông yếu đuối vậy sao?

“Ồ! Anh là Vệ Triết... Không đúng, không đúng, bà nội nói Vệ Triết do Lận Vĩ đóng, anh, anh là Lận Vĩ phải không?”

Đúng lúc Lận Vĩ và Tạ Hạo đang lúng túng, một giọng nói trẻ con trong trẻo phá tan bầu không khí ngưng ngừng.

Lận Vĩ vô thức sờ lên mặt, xác nhận khẩu trang vẫn còn, rồi mới nhìn về phía phát ra tiếng nói.

À... Một cô bé tầm tuổi Bình Bình.

Chương 170: Chương 170

Nếu là người lớn, anh ấy có thể giả ngốc để qua chuyện.

Nhưng với một đứa trẻ, Lận Vĩ liền kéo khẩu trang xuống, cúi người nháy mắt: “Chào em, đồng chí nhỏ, anh là Lận Vĩ.”

Đôi mắt của Tạ Giai Giai sáng rực lên, đôi chân nhỏ nhẩy cẫng vì vui sướng: “Ồ! Bố ơi, đúng là anh Lận Vĩ! Con gặp Vệ Triết ngoài đời rồi!”

Tạ Hạo nhắc: “Gọi là chú Lận Vĩ.” Phải xưng hô đúng bậc.

Tạ Giai Giai ngẩn người, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn khuôn mặt rạng ngời của Lận Vĩ, rồi mới ngờ vực quay sang hỏi bố: “Bà nội nói ai trông già như bố thì gọi là chú, người đẹp thì gọi là anh.”

Nghe vậy, nghĩ đến bà mẹ không mấy đáng tin của mình, Tạ Hạo đau đầu. Hơn nữa, anh ấy mới 32 tuổi, không già!

Lận Vĩ bị chọc cười, anh ấy xoa đầu cô bé, rồi đứng thẳng nhìn sang người đàn ông đối diện, đầy ẩn ý: “Gọi là anh... cũng được.”

Cả hai đều không phải kẻ ngốc, Tạ Hạo nghe ra ý đối địch trong lời của Lận Vĩ.

Anh ấy thật sự có cảm tình với Lận Tương, nhưng chưa thổ lộ vì nhận thấy chị ấy chưa muốn yêu đương.

Dù vậy, Tạ Hạo không vội, vì anh ấy đã trao đổi với con gái và bố mẹ, rằng mình thích một nữ đồng chí rất tốt. Sau khi nhận được sự ủng hộ của gia đình, anh ấy cũng chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chinh phục lâu dài.

Giờ đây, việc được gọi là “dưỡng cả” từ miệng Quả Quả đã là một niềm vui lớn, ít nhất, anh ấy biết em gái được Lận Tương quý nhất không phản đối.

Vì vậy, Tạ Hạo tỏ ra không hề bận tâm chút địch ý này, thậm chí còn thân thiện hỏi: “Nhà của Lận Đình có ở gần đây không?”

Lận Vĩ còn chưa kịp trả lời thì Quả Quả đã bị kéo áo lên, hai chân lơ lửng trên không, cậu bé chỉ tay về phía sau: “Nhà cháu ở đằng kia.”

Tạ Hạo: “...”

Lận Vĩ: “...”

“Ồ! Nhà anh Lận Vĩ ở đó à? Nhà chị cũng ở đó! Chị là Tạ Giai Giai, em trai tên gì? Có muốn sang nhà chị chơi không?” Tạ Giai Giai phấn khích tiến lại nắm tay Quả Quả, cố gắng nuốt lại câu “Để mai chị qua nhà em chơi nhé.”

Có điều, cả Lận Vĩ và Tạ Hạo đều hiểu rõ ý tứ của cô bé.

Lúc này, cả hai người đàn ông đều có cảm xúc phức tạp.

Tạ Hạo không ngờ con gái mình, Giai Giai, lại trở thành “trợ thủ” trên con đường theo đuổi vợ của mình, nhưng rõ ràng cô bé bị “nam sắc” làm cho mê muội, khiến anh ấy không biết nên vui hay buồn.

Còn Lận Vĩ, khi nghe Giai Giai gọi mình là anh và gọi Quả Quả là em trai, cảm thấy như tự mình gây rắc rối. Cuối cùng, anh ấy hăng giọng: “Giai Giai, hãy gọi anh là chú nhé.”

Tạ Giai Giai ngoan ngoãn đáp: “Dạ vâng, chú Lận Vĩ. Cháu đã hẹn với Quả Quả rồi, hôm nay sẽ đến nhà cháu trước, ngày mai đến nhà chú. À, cháu có thể dẫn bà nội đi cùng không? Bà nội cháu rất rất thích chú.”

Lận Vĩ đặt Quả Quả xuống đất, liếc nhìn cậu bé một lúc cho đến khi cậu bé ngại ngùng nhìn đi chỗ khác, rồi mới quay sang cô bé, mỉm cười nói: “Hôm nay muộn quá rồi, chú không tiện đến tay không, để hôm khác nhé?”

Tạ Giai Giai vốn tính tình hoạt bát, cũng có chút lanh lợi, nhưng dù sao mới 9 tuổi, chưa hiểu hết sự đời. Nghe xong, cô bé liền quay sang nhìn bố mình.

Tạ Hạo vỗ nhẹ lên đầu con gái: “Đúng, đó là phép lịch sự.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô bé được dạy dỗ rất tốt, mặc dù thất vọng chu môi lên, nhưng vẫn gật đầu: “Được rồi...”

Sau khi chia tay cô bé cứ đi vài bước lại quay đầu lại nhìn.

Với bao thắc mắc trong lòng, Lận Vĩ cũng không còn tâm trí dạo chơi, một tay bế con, một tay dắt chó, nhanh chóng trở về nhà.

“Sao về sớm thế? Quả Quả lại làm gì à?” Nhìn thấy cháu bị bế về, Hồ Tú dở khóc dở cười, đứa trẻ này càng lớn càng nghịch ngợm.

Lận Vĩ đặt đứa nhỏ xuống đất, ra hiệu cho nó đứng yên rồi kể lại mọi chuyện, cuối cùng hỏi: “...Tạ Hạo làm nghề gì? Anh ta thích chị cả sao? Anh ta có con gái, ly dị hay gì vậy?”

Hồ Tú cũng không ngờ lại có chuyện trùng hợp thế: “Hóa ra đồng chí Tạ sống gần nhà ta à?”

Lận Vĩ: “...Thím Tú, thím bắt sai trọng điểm rồi.”

“Ồ ồ, đúng rồi, Quả Quả, bà và mẹ dặn con sao nhỉ? Những gì nói trong nhà...”

“Không được ra ngoài nói bậy!” Quả Quả lập tức đáp, rồi giải thích: “Con không nói bậy, là cậu không bế nổi con, con muốn chú Tạ bế con bay nên mới gọi là dưỡng cả.”

Lận Vĩ véo má đứa nhỏ, giọng rất dịu dàng: “Con cũng thông minh đấy...”

Quả Quả đang ỉu xiu lập tức ưỡn n.g.ự.c đầy tự hào: “Con luôn thông minh mà.”

Lận Vĩ chỉ vào góc tường: “Vậy đứa trẻ thông minh đi đứng úp mặt vào tường nửa tiếng nhé.”

Như sét đánh ngang tai, Quả Quả không tin nổi ngược nhìn cậu, mặt viết đầy câu hỏi không phải khen con thông minh sao? Sao lại phạt đứng?

Lận Vĩ nín cười, chọc nhẹ má đứa nhỏ: “Ai bảo con gọi lung tung, mau đi đứng úp mặt, không thì cậu gọi chị con...”

Lời đe dọa chưa kịp nói xong, vừa nghe đến chị, Quả Quả đã lạch bạch chạy tới góc tường đứng nghiêm.

Dĩ nhiên, trên có chính sách, dưới có đối sách.

Nhóc con chạy đi còn không quên gọi Tiểu Hắc theo.

Bây giờ một người một chó đứng trước tường, trông rất hài hước.

Ít nhất trong mắt Lận Vĩ và Hồ Tú đều tràn đầy ý cười.

“Thím Tú, thím nói cho cháu nghe tình hình của Tạ Hạo, với cả chị cả nghĩ gì?” Nhìn nhóc con một lúc, xác định nó ngoan, Lận Vĩ mới hỏi lại chuyện trước.

Hồ Tú luôn hy vọng Lận Tương tìm thêm người, vì phụ nữ một mình nuôi ba đứa con rất vất vả, dĩ nhiên, phải là người tốt: “Thím chỉ gặp đồng chí Tạ hai ba lần, nhưng nghe Tương Tương nói cậu ấy giúp nhiều lắm...”

Rồi Hồ Tú kể hết mọi chuyện nghe từ con dâu và Tương Tương.

Nghe xong, Lận Vĩ im lặng. Anh ấy không ngờ chị cả bị làm phiền hơn nửa năm.

Thấy anh ấy tự trách, Hồ Tú nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Thật ra, chuyện này không nên do thím hỏi... Cháu và Đình Đình cùng Tương Tương nghĩ sao, có cần tìm ai không?”

Thú thật, Lận Vĩ chưa nghĩ đến, vì đó là cuộc đời của chị cả.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hồ Tú không cần câu trả lời, bà tiếp tục: “Tương Tương xinh đẹp, hiền lành, có công việc và nhà, sau này kẻ muốn lợi dụng sẽ không ít. Con bé luôn báo tin vui không báo buồn, cháu và Đình Đình không thể lúc nào cũng bên cạnh. Tìm được người tâm đầu ý hợp, có thể bảo vệ, thì tốt quá... Thím nuôi con không dễ, Tương Tương lại ba đứa, cả đời này thật khổ.”

Lận Vĩ gật đầu: “Thím thấy Tạ Hạo được không?”

Hồ Tú cười lắc đầu: “Thím thấy hợp hay không không quan trọng, quan trọng là Tương Tương muốn hay không.”

Lần này Lận Vĩ không vội nói, im lặng một lúc rồi đứng dậy:
“Cháu đi nói chuyện với Đình Đình.”

“Đi đi, đi đi!”

Lận Đình vẫn chưa ngủ.

Hai vợ chồng vừa vụng về thay tã cho con gái xong.

Thấy anh hai đến, có phần ngạc nhiên.

Nghe xong ý định của anh ấy, cô lại càng ngạc nhiên hơn: “Anh nói nhà Tạ Hạo ở ngay sau nhà em? Thật là trùng hợp, đúng rồi anh hai, anh có muốn mua một căn gần đây không?”

Chương 171: Chương 171

Lận Vĩ kéo miệng cười: “Giờ điều này là quan trọng sao?”

Có lẽ do cách nghĩ hiện đại, Lận Đình thấy chuyện này không có gì to tát: “Chị cả sắp 28 tuổi, đã là mẹ của ba đứa con, chúng ta chỉ cần giúp đỡ, lo lắng quá không phù hợp, chị ấy thích thì cứ tiến tới thôi.”

Lận Vĩ: “Nhỡ lại gặp một Triệu Khải khác thì sao?”

Lận Đình theo phản xạ: “Sợ gì? Hôn nhân còn có thể ly hôn, hẹn hò mà, tính cách tệ thì đá, đổi người khác là xong.”

Câu này không chỉ làm Lận Vĩ, mà cả Hoắc Tiểu đang bế con gái cũng bị bất ngờ.

Bị hai người đàn ông nhìn chăm chăm với vẻ không tin nổi, Lận Đình nhận ra điều gì, khẽ hắng giọng, giả vờ ngớ ngẩn: “Nhìn em làm gì?”

Lận Vĩ liếc nhìn em rể mặt hơi tối sầm, ngập ngừng một lúc, cuối cùng đứng về phía em gái, nói dối: “Anh thấy Đình Đình nói rất đúng.”

Nói xong, lại không quên nháy mắt với em gái: “Không phải ai cũng may mắn gặp đúng người ngay từ đầu, kịp thời chấm dứt là được rồi.”

Lận Đình liền gật đầu: “Đúng vậy, như em với Hoắc Tiểu nhà em, mệnh định sẵn từ đầu.”

Nghe vậy, Lận Vĩ cảm nhận rõ ràng từng sợi lông trên tay dựng đứng lên, anh ấy khá khâm phục em gái có thể nói ra những lời ngượng ngùng như vậy, còn quá phô trương, ngốc cũng không tin được.

Không ngờ, khi đang nghĩ vậy, anh lại thấy em rỏ biểu hiện vui mừng.

Lận Vĩ tròn mắt... Dễ dãi vậy sao?

Quả thật là dễ dãi.

Sau khi nhìn Lận Vĩ xoa cánh tay rồi ra ngoài, anh không dám nói lời ngọt ngào, nhưng lại đặc biệt thích nghe vợ nói về mình. Anh cúi xuống ôm người vợ và hôn say đắm, thể hiện rõ sự vui mừng của mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù em gái nói chuyện này tùy thuộc vào ý muốn của chị cả.

Nhưng anh ấy vẫn quyết định tìm hiểu rõ về gia đình nhà họ Tạ trước, dù sao thì yêu đương cũng cần biết rõ gốc gác.

Khi anh ấy đang tính tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với Tạ Hạo.

Sáng sớm hôm sau, anh ấy đã thấy cô bé Tạ Giai Giai mà mình gặp tối qua, cùng một người phụ nữ trung niên, có vẻ là mẹ của Tạ Hạo.

Quả nhiên, khi anh ấy vừa đoán xong, Tạ Giai Giai dưới lầu đã nhìn thấy Lận Vĩ đứng ở cầu thang xoắn ốc, liền gọi to: “Chú Lận, cháu với bà mang quà đến thăm đây!”

Ngô Ngọc Trân đang trò chuyện với Hồ Tú, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn anh ấy, nhiệt tình nói: “Hôm qua Giai Giai về kể rằng đã gặp Vệ Triết, tôi còn không tin, hỏi con trai tôi Tạ Hạo mới biết là thật. Thật là trùng hợp, tôi rất thích vai Vệ Triết mà cậu đóng, xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, không ngờ lại trở thành hàng xóm với cậu.”

Được rồi! Lại thêm một người hâm mộ nữa.

Hồ Tú tưởng là họ đến vì Tương Tương, lập tức dở khóc dở cười.

Lận Vĩ đón nhận điều này rất thoải mái, dù sao hôm qua anh ấy cũng nghe cô bé nói bà mình thích vai Vệ Triết mà anh ấy đóng.

Nhưng anh ấy nghĩ, có lẽ họ đến vì chị cả nhiều hơn.

Đúng lúc, anh ấy cũng muốn tìm hiểu nhiều điều.

Vì vậy, Lận Vĩ nhanh chóng xuống lầu, nở nụ cười hòa nhã trò chuyện với họ.

Ngô Ngọc Trân từng là bác sĩ, giờ đã nghỉ hưu nhiều năm, cả đời có một trai một gái.

Con gái lấy chồng làm chính trị, theo chồng ra tỉnh ngoài.

Con trai là Tạ Hạo, đã ly hôn với vợ trước sáu năm, sống một mình.

Trời biết bà ấy vui mừng thế nào khi biết con trai có người con gái mình thích.

Nhất là hôm qua, khi nghe cháu gái kể rằng, cháu ngoại của Lận Vĩ gọi con trai bà là “duyệt cả”, Ngô Ngọc Trân càng thêm vui mừng, cuối cùng cũng hiểu ra cô gái mà con trai mình thích là con nhà ai.

Bà ấy còn vui hơn khi biết cô gái đó là chị của Lận Vĩ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu con trai bà ấy thật sự cưới được chị của Lận Vĩ, thì đám bạn già của bà ấy không phải sẽ ghen tị đến méo mặt sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Ngọc Trân không thể ngồi yên được nữa.

Sáng sớm, đợi con trai đi làm bằng xe đạp, bà ấy lập tức dắt cháu gái sang nhà hàng xóm.

Tất nhiên, bề ngoài, bà ấy chỉ đến để xem diễn viên mà bà thích và làm quen với hàng xóm mới, tuyệt đối không nhắc đến chuyện con trai bà mơ tưởng hảo huyền.

Dù sao, Tạ Hạo vẫn chỉ là đơn phương thôi mà.

Cả hai bên đều có ý muốn kết thân, câu chuyện càng lúc càng sôi nổi.

Cho đến khi hơn nửa tiếng sau, Lận Tương xách một túi táo vào nhà, mọi người mới ngừng nói.

Lận Tương không ngờ trong nhà có người lạ, chị ấy lịch sự cười với khách trước rồi mới nhìn Hồ Tú: “Thím, Đình Đình đã dậy chưa? Hôm qua em ấy nói muốn uống trà trái cây, nhà mình còn mấy quả cam, thím để đâu rồi, để cháu đi nấu.”

Hồ Tú cười đứng dậy giới thiệu hai bên, không nói đó là mẹ của Tạ Hạo, chỉ nói là hàng xóm bên cạnh: “...Ở trong ngăn kéo tủ bếp, để thím đi cùng cháu.”

Lận Tương không từ chối, lại cười với hàng xóm của em gái mình, rồi theo sau thím Tú vào bếp.

Trong khi đó, Ngô Ngọc Trân nắm tay cháu gái đang ngơ ngác, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

Xinh đẹp như tiên nữ thế này, con trai gốc nhà bà ấy sao dám mơ tưởng chứ?

Lận Tương hoàn toàn không biết vẻ đẹp của mình đã gây ấn tượng mạnh đến người khác.

Vào bếp, chị ấy lấy tạp dề buộc vào, rồi vặn vòi nước bắt đầu rửa táo, miệng thán phục: “Nước máy tiện thật, nghe nói khu bọn chị cũng đang quy hoạch, nếu có nước máy thì đỡ biết bao nhiêu việc.”

Thực ra, thời gian này nước máy cũng không có suốt ngày, chỉ có vào buổi sáng và tối, nên mỗi ngày vẫn phải dự trữ nước vào thùng.

Nhưng dùng nước vào lúc nấu ăn sáng và tối đã thuận tiện hơn nhiều rồi.

Hồ Tú thấy chị ấy dùng nước lạnh rửa, vội lấy một cái chậu đặt vào bồn, rồi cầm ấm nước sôi trên lò đổ vào, không đồng tình: “Sao lại dùng nước lạnh? Hôm nay nhiệt độ dưới không, sau này sẽ đau nhức đấy.”

Lận Tương cười: “Có gì đâu, cháu quen rồi.”

Nghe vậy, Hồ Tú tò mò hỏi: “Bánh Bao được một tuổi rồi, qua Tết có thể gửi nhà trẻ, có phải Hồng Anh sẽ về quê không?”

Lận Tương gật đầu: “Mỗi tháng mười đồng, bao ăn ở, cháu có thể lo trong nửa năm, sau đó thì tiếc lắm.”

Hồ Tú: “Có thể xoay xở được không?”

Lận Tương cười đáp: “Chắc chắn bạn, nhưng Bình Bình và Mỹ Mỹ đều hiểu chuyện, giúp được cháu, vẫn hơn làm ruộng ở quê.”

Thấy chị ấy vui vẻ, hài lòng với cuộc sống hiện tại, Hồ Tú vẫn không yên lòng. Tương lai còn dài, Đình Đình và Tiểu Vĩ không thể luôn giúp đỡ.

Nghĩ vậy, lại nhớ đến sự nhiệt tình của Ngô Ngọc Trân, Hồ Tú trầm ngâm một lúc, rồi giả vờ nói: “Xem thím trí nhớ kém ghê, suýt quên nói với cháu, Ngọc Trân là mẹ của Tạ Hạo, Giai Giai là con gái của Tạ Hạo.”

Đang gọt vỏ táo, Lận Tương ngạc nhiên, không tin nổi: “Thật sao? Trùng hợp quá, hóa ra đồng chí Tạ là hàng xóm của Đình Đình?”

Hồ Tú: “...”

Chương 172: Chương 172

“Ôi chao, lúc này cháu có hơi lạnh nhạt với người ta quá không? Đồng chí Tạ đã giúp cháu nhiều... Không được, thím ơi, để cháu ra ngoài giải thích với người ta.” Lận Tương chợt nhận ra sự bất lịch sự của mình, vội đặt quả táo và con d.a.o xuống, vừa cởi tạp dề vừa bước ra ngoài.

Hồ Tú kéo lại, cười nói: “Không cần phải ra ngoài đâu, hàng xóm láng giềng mà, còn sống chung lâu dài. Thật sự phải để ý chuyện đó thì không đáng để thân thiết. Chẳng phải cháu muốn nấu trà trái cây sao? Lát nữa mang cho Ngọc Trân và Giai Giai một bát, còn hơn là bây giờ ra ngoài tay không.”

Trong lòng bà nghĩ, dù sao thì con gái cũng nên giữ chút kiêu kỳ.

“Vẫn là thím Tú chu đáo nhất.” Lận Tương nghe vậy liền không ra ngoài nữa, nhưng tốc độ tay lại nhanh hơn. Dù sao thì đã gần 7 giờ, Giai Giai tầm tuổi đó thì 8 giờ phải đi học.

Ngô Ngọc Trân, người mà Lận Tương đang nghĩ đến, sau cơn sốc ban đầu vì nhan sắc của cô, khuôn mặt đã trở nên điềm tĩnh, vẫn trò chuyện vui vẻ với Lận Vĩ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ có bà ấy mới biết, trong lòng mình là sự giằng xé giữa lửa và băng.

Lửa là vì cô gái mà con trai mình thích không chỉ xinh đẹp mà còn đoan trang.

Băng là vì, với vẻ ngoài không được ưa thích của con trai từ nhỏ, có vẻ như cao không với tới.

Nói một cách không dễ nghe, nếu cởi bỏ bộ cảnh phục đó, ai có thể tin con trai bà ấy là cảnh sát?

Thật ra, ngay cả khi mặc cảnh phục, cũng có nhiều người nghi ngờ Tạ Hạo không phải người tốt.

Điểm duy nhất có thể tự hào là gia thế khá ổn, nhưng dường như cũng không phát huy được lợi thế nhiều.

Bởi vì Lận Vĩ đã tiết lộ rằng Lận Tương có công việc ổn định, có nhà cửa, còn đang học lên cao.

Cậu em trai ruột lại là diễn viên điện ảnh, dù hiện tại có nhiều người cổ hủ cho rằng diễn viên là hạng thấp kém, nhưng đa số mọi người vẫn ngưỡng mộ, chẳng hạn như bà ấy!

Huống chi, Lận Vĩ có biên chế chính quy, là lính văn nghệ, nói cho cùng vẫn là quân nhân, địa vị khác hẳn với người biểu diễn bình thường.

Trong lúc Ngô Ngọc Trân đang đẩy phiên muộn, càng nghĩ càng loạn, thì một người đàn ông trông có vẻ lạnh lùng, khó tiếp cận đang nhanh chóng bước xuống từ cầu thang xoắn.

Lận Vĩ nhìn người rồi cười hỏi: “Đình Đình tỉnh rồi à?”

Hoắc Tiểu gật đầu, rồi nhìn sang người phụ nữ lạ cùng đứa trẻ: “Hai người này là ai?”

Lận Vĩ đáp: “Đây là mẹ và con gái của Tạ Hạo.” Nói xong, anh ấy quay sang Ngô Ngọc Trân, cười giới thiệu: “Thím, đây là em rể cháu, tên là Hoắc Tiểu, cậu ấy là quân nhân.”

Hoắc Tiểu hiểu ý vợ và anh vợ, nên lịch sự nói: “Thím có thể dẫn cháu đến chơi thường xuyên, mấy ngày này chúng cháu đều ở đây.”

Lòng Ngô Ngọc Trân vốn lạnh lẽo, nhưng khi nhìn thấy con rể nhà họ Lận, lại dấy lên chút hy vọng.

Không trách bà ấy cảm thấy vậy, đoàn trưởng Hoắc dù đẹp trai nhưng khí thế quá mạnh mẽ, trông khó gần.

Dù tốt hơn Tạ Hạo nhà bà ấy chút, nhưng cũng không dễ tiếp cận.

Điều này cho thấy, nhà họ Lận không đánh giá người qua vẻ bề ngoài!

Với nhân phẩm của con trai bà ấy, biết đâu lại có cơ hội cưới được người đẹp.

Nghĩ vậy, Ngô Ngọc Trân vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhưng trong lòng vui mừng: “Các cháu chỉ ở đây vài ngày thôi sao?”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Chờ vợ cháu khỏe lại chút, chúng cháu phải trở về đơn vị.”

Phải rồi, vừa nãy nói là quân nhân, nếu người thân có thể đi theo, thì vị trí của chàng trai này chắc chắn không tầm thường.

Nhưng Ngô Ngọc Trân không quan tâm lắm điều đó, bà ấy muốn xem đứa bé mới sinh và cô em gái mà Lận Tương rất quý trọng.

Như hiểu được tâm tư của bà ấy, Hoắc Tiểu liên hỏi: “Thím muốn xem cháu bé không?”

Ngô Ngọc Trân mừng rỡ, nhưng cũng hơi ngại, vì mới sáng sớm, ngồi phòng khách thì được, chứ đâu tiện vào phòng ngủ của người ta?

Thấy bà ấy có vẻ hứng thú, Hoắc Tiểu liên quay người dẫn mọi người lên lầu.

Anh không phải là người nhiệt tình, mà là vì hôm qua vợ anh rõ ràng tỏ ra quan tâm đến chuyện Tạ Hạo trở thành anh rể.

Không may là vợ anh đang ở cũ, không thể ra ngoài, nên đành phải đưa bà cháu Ngô Ngọc Trân đến nhà.

Trong phòng ngủ.

Lận Đình đội chiếc mũ len đỏ tươi do mẹ chồng đan, dựa vào đầu giường, ôm bé Niên Niên vừa thay tã xong, cười nói với cặp sinh đôi.

Thấy chồng dẫn một người phụ nữ lạ vào, cô còn chút bối rối.

Cho đến khi Quả Quả gọi: “Chị Giai Giai”, cô mới nhận ra là ai.

Lận Đình không ngạc nhiên khi thấy hai người này đến, chỉ là nhanh hơn cô nghĩ nhiều, chắc hẳn rất coi trọng chị cả.

Nghĩ vậy, cô nhanh chóng cười mời người ta ngồi, rồi bảo Miêu Miêu lấy đồ ăn ngon cho chị gái.

Ngô Ngọc Trân vội từ chối: “Không cần, không cần, khách sáo quá, chúng tôi chỉ đến thăm cháu bé rồi đi ngay.”

Lận Đình mỉm cười: “Không có gì, chỉ là vài món ăn vặt, thím đừng khách sáo. Hôm qua anh hai cháu bảo nhà đồng chí Tạ Hạo ở gần đây, cháu rất vui mừng, đồng chí Tạ đã giúp đỡ chị cả rất nhiều, nếu không vì ở cũ, cháu đã đến nhà cảm ơn rồi.”

Lời này nói ra thật thân thiết, Ngô Ngọc Trân liền cảm thấy thoải mái hơn.

Khi lũ trẻ chơi đùa, bà ấy vội vàng tiến lại gần nhìn bé sơ sinh.

Trẻ con từ lúc nhăn nheo như khỉ con đến khi trắng trẻo như bánh bao cần có quá trình, nhưng người có kinh nghiệm có thể nhìn ra được nền tảng tốt hay không ngay lập tức.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngô Ngọc Trân là người có kinh nghiệm, bà ấy cười khen: “Đứa trẻ này sinh ra thật tốt, lớn lên chắc chắn là mỹ nhân hiếm có.”

Nói đến mỹ nhân, ánh mắt Ngô Ngọc Trân lại dừng trên khuôn mặt Lận Đình.

Bà ấy thật không ngờ, em gái Lận Tương không giống chị, mà lại giống Lận Vĩ đến năm, sáu phần, là một đại mỹ nhân với đôi mắt quyến rũ.

Đặc biệt là chiếc mũi đỏ rực đó, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết và đôi môi đỏ thắm của cô, khiến cô trông càng rực rỡ và quyến rũ, chẳng hề giống như người vừa mới sinh xong.

Về chuyện con cái, bất kể là sinh đôi hay hiện tại là Niên Niên, khi được người khác khen ngợi, Lận Đình chẳng bao giờ khiêm tốn mà cười nói: “Cháu cũng thấy vậy.”

Nghe vậy, Ngô Ngọc Trân có phần ngạc nhiên, rồi bật cười: “Ôi trời, tính cách này cháu làm thím thích lắm, thím không ưa mấy người khi được khen con cái lại phải chê bai vài câu, làm

giảm tự tin của bọn trẻ. Trẻ con cần được khen ngợi, cởi mở như thế mới vui vẻ.”

Nhưng phần lớn người ta đều thế, luôn muốn chê bai vài câu để thể hiện sự khiêm tốn...

Lần đầu hai người gặp mặt, dù chưa quen biết, nhưng mục đích rõ ràng, đều muốn chuyển chủ đề sang Tạ Hạo.

Vậy nên, sau vài câu xã giao, Ngô Ngọc Trân cười than phiền về con trai, nhìn bề ngoài không giống người tốt nhưng thực ra rất tử tế, khi ly hôn với vợ trước, vì con cái mà không gây chuyện.

Chương 173: Chương 173

Nghe vậy, biết đối phương muốn nói về quá khứ của Tạ Hạo, Lận Đình cười hỏi: “Lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Khi nhắc đến con dâu trước, Ngô Ngọc Trân tự nhận mình là người có học thức, nhưng biểu cảm cũng hơi biến đổi. Bà ấy nhìn cháu gái, thấy mấy đứa trẻ đang chơi đùa, không nghe thấy chuyện này, mới hạ giọng kể.

Câu chuyện cũng không phức tạp.

Đến tuổi thích hợp, hai người trẻ tuổi môn đăng hộ đối gặp gỡ và kết hôn.

Khác với suy nghĩ của đa số thời đó, hôn nhân là chuyện cả đời, vợ cũ của Tạ Hạo là người theo đuổi tình yêu lãng mạn và tận hưởng lãng mạn.

Chuyện này cũng chẳng có gì sai.

Nhưng, tình yêu của chị ta đến nhanh và cũng đi nhanh.

Kết hôn ba năm, chị ta nói mình thích người đàn ông khác, không muốn người kia phải chịu thiệt thòi nên đòi ly hôn.

Sau khi nói chuyện kỹ, Tạ Hạo xác định chị ta quyết tâm, nên đồng ý ly hôn. “Con cái cô ta không muốn, nói sẽ ảnh hưởng đến tình cảm với người kia, thực ra chúng tôi cũng không nỡ rời xa Giai Giai, nên chẳng hề nghĩ đến việc giao con cho cô ta.”

Lận Đình thật không ngờ, vào những năm sáu mươi, lại gặp người vì “tình yêu đích thực” mà bỏ chồng, bỏ con.

Nghe xong, cô không kìm được sự tò mò: “VẬY... chị ấy sống với người đó có tốt không?”

Điều khiến Ngô Ngọc Trân cảm thấy phiền nhất chính là điều này. Bà ấy bĩu môi: “Cô ta làm loạn đòi ly hôn, cuối cùng kết hôn với người kia hơn một năm, bỏ lại đứa con vài tháng rồi lại ly hôn. Nghe bà ngoại của Giai Giai nói, đây đã là lần thứ tư cô ta kết hôn.”

Lận Đình: “...” Cũng không hẳn là người chơi bời? Dù sao cũng có thủ tục chính thức.

Nhưng... vào thời đại này, có thể chống lại dư luận, cũng là người giỏi!

Nghĩ vậy, cô nói ra suy nghĩ của mình.

Ngô Ngọc Trân xua tay: “Đâu có, cô ta thông minh lắm, kết hôn một lần lại chuyển nơi ở, ngoài những người biết rõ như bọn thím, ai mà biết cô ta đã kết hôn bao nhiêu lần, sinh bao nhiêu đứa?”

“...Cũng khá thông minh đấy.” Lận Đình cười nhạt, cảm thấy vợ cũ của Tạ Hạo có tiềm năng làm “hải vương” thời nay, nhưng tiếc là sinh nhầm thời đại...

Nhưng cô chỉ nghe cho vui, chuyện của người khác cô không can thiệp, cô chỉ quan tâm chị cả. Nếu thực sự có chuyện gì với Tạ Hạo, không thể để có người tình nào khác.

Về lý do chị cả ly hôn, cô chưa nói.

Dù sao cũng chưa rõ chị cả nghĩ gì, chờ rõ rồi nói sau cũng không muộn.

Lận Đình nghĩ kỹ, nhưng lại quên mất cảm giác bồn chồn của Ngô Ngọc Trân.

Nói xong chuyện nhà mình, thấy em gái Lận Tương không có phản ứng gì, Ngô Ngọc Trân không hiểu ý.

Chờ đợi mãi, nói đủ chuyện đông tây nam bắc, đến giờ cháu đi học.

Ngô Ngọc Trân không kìm được, thăm dò: “Cháu thấy... Tạ Hạo con trai thím và Lận Tương có hợp nhau không?”

Đúng lúc đó, Lận Tương bưng một bình trà trái cây nhỏ vào, nghe câu hỏi liền sững sờ...

Vân Mộng Hạ Vũ

Hợp nhau?

Ai với ai?

Trên đời này có những sự trùng hợp như vậy.

Lận Đình thấy chị cả đột nhiên xuất hiện cũng có chút ngỡ ngàng.

Nhưng khi thấy khuôn mặt chị đầy vẻ bối rối, cô lập tức thần nhiên khoe: “Chị, vừa rồi Niên Niên mở mắt ra, trông giống em lắm.”

Nghe vậy, Lận Tương có chút nghi ngờ liệu mình có nghe nhầm không, nhưng chuyện này khó mà hỏi rõ, nên chị ấy tiến lên đặt cái bình nhỏ lên bàn, theo lời em gái: “Thật không? Giờ vẫn mở mắt à?”

Lận Đình lắc đầu: “Lại ngủ rồi, ăn xong ngủ, ngủ xong lại ăn, như heo con vậy.”

Lận Tương bị em gái chọc cười: “Trẻ con đều vậy mà.”

Nói rồi chị ấy mở nắp bình, lấy muống mức trà trái cây ra bát.

Vì có khách nên chị ấy mời bà cháu Ngô Ngọc Trân trước, rồi mới đến cặp song sinh và em gái.

Lận Đình: “Chị, chị cũng uống chút đi.”

Lận Tương: “Yên tâm, chị nấu nhiều lắm, trong nồi còn, chị còn cho thêm vài quả táo đỏ đã bỏ hạt, em thử xem có thích không.”

“Chắc chắn là thích rồi, đây là do chị làm mà.” Nói rồi cô nhấp một ngụm nhỏ: “Ừm... ngon thật.”

Thấy em gái nhắm mắt thưởng thức, Lận Tương cười vui, vừa định nói nếu thích thì mai chị lại nấu, thì liếc thấy bà Ngô đang lén nhìn mình.

Nghĩ đến câu nói vừa nghe, dù là ảo giác hay chỉ là câu đùa, Lận Tương cũng thấy khó ở lại.

Chị ấy cười: “Mọi người cứ từ từ ăn nhé, cháu đi xuống trước.” Vừa nói dứt lời, chị ấy vội quay người đi.

Thấy vậy, Ngô Ngọc Trân đang lén nhìn cảm thấy tâm trạng rơi xuống đáy.

...Xong rồi, con trai, mẹ xin lỗi con!

“Trời nắng rồi, muốn ra cửa sổ đi dạo không?” Sau khi Ngô Ngọc Trân rời đi, Hoắc Tiểu bước lại hỏi vợ.

Sinh được ba ngày, nằm suốt ba ngày, lưng đã cứng đờ, thực sự nên xuống giường hoạt động một chút.

Có điều, Lận Đình có chút lo lắng về chị cả: “Chờ một chút, anh đưa Miêu Miêu và Quả Quả xuống lầu chơi, tiện thể gọi chị cả lên giùm em.”

Hoắc Tiểu không vội rời đi, trước tiên giúp vợ xoay người, xoa bóp vai lưng và chân tay cho đến khi cô đỡ mệt, rồi mới dắt cặp song sinh xuống lầu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương đến rất nhanh: “Em rể bảo chị đi dạo với em? Em cãi nhau với em rể à? Sao không để cậu ấy đi cùng?” Không phải chị ấy không muốn, nhưng cơ thể em gái còn yếu, lỡ mà ngã thì chị ấy không chắc có thể đỡ được.

Lận Đình cười: “Không nói vậy thì chị chịu lên không?”

Nghe vậy, Lận Tương có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không giả vờ, chỉ tò mò hỏi: “Em nói thím Ngô nghĩ gì nhỉ? Về nhà có nói với đồng chí Tạ không? Lần sau gặp lại chẳng phải rất ngượng sao.”

Trước giờ Lận Đình đã thấy chị cả có vẻ ngốc nghếch, lúc này thấy chị ấy hoàn toàn không nghĩ gì khác, không khỏi thương cảm cho Tạ Hạo: “...Chị, chúng ta nói chuyện chút nhé?”

“Sao tự nhiên nghiêm túc thế? Nói thì nói.”

“Chị đã nghĩ đến việc tìm một người khác chưa?”

Lận Tương ngạc nhiên: “Em cũng nghĩ chị với đồng chí Tạ hợp nhau à?”

Lận Đình nhướn mày: “Sao mà ngạc nhiên vậy? Chị không thấy hợp sao?”

“Không phải thế... Ý chị là, chị chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này...” Điều này đúng, nói thật là dù có thím Hồng Anh giúp, nhưng Lận Tương vừa phải đi làm, vừa phải học, ngày nào cũng bận rộn, chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Thêm nữa, đồng chí Tạ điều kiện tốt như vậy, còn chị ấy thì một mình nuôi ba đứa con, lại còn nợ nần, sao mà hợp được.

Lận Đình thực ra không nghĩ chị cả nhất định phải tìm một người khác.

Cô thậm chí đã bàn riêng với thím Hồng Anh, nhờ thím ở lại thành phố thêm hai năm, mỗi tháng mười đồng sẽ do cô và anh hai bù vào.

Dĩ nhiên, bên ngoài, sẽ để thím Hồng Anh nói với chị cả rằng chỉ cần ăn uống là đủ, thím muốn ở lại thành phố thêm vài năm nữa để làm hộp giấy, dành dụm chút tiền dưỡng già.

Chờ khi chị cả học xong vài năm trường tối, trở thành kế toán, dù thím Hồng Anh có rời đi, cuộc sống của chị cũng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Chuyện có tìm đàn ông hay không, thực sự không quan trọng.

Chương 174: Chương 174

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô.

Thêm nữa, trước đây cô cũng suy nghĩ chưa thấu đáo.

Cửa nhà góa phụ lắm chuyện, dù chị ấy có đứng đắn, trong sạch hơn đậu phụ, thì trong mắt những người lòng dạ đen tối vẫn là không đứng đắn, không phải người tốt.

Đặc biệt chị cả lại xinh đẹp, sau này loại người như Phùng Tuấn sẽ càng nhiều hơn.

Vì vậy, nếu thật sự gặp được người phù hợp, chị cả cũng sẵn lòng, thì giờ đây Lận Đình vẫn sẵn lòng giúp đỡ phía sau.

Cô chỉ không ngờ rằng, chị cả dường như không phản đối việc tái hôn, cũng không ghét Tạ Hạo, mà vì tự ti, không dám nghĩ tới chuyện này.

Nghĩ đến đây, Lận Đình mệt mỏi bóp trán: “Chị, chị giúp em lấy cái gương.”

Đang khuyên em gái đừng nói đùa, Lận Tương hơi ngớ người, không theo kịp suy nghĩ của em, nhưng vẫn đứng dậy lấy chiếc gương nhựa đỏ trên bàn, khi đưa gương còn đùa: “Yên tâm, em đẹp lắm.”

Điều này không phải nói dối, Đình Đình dù có mập hơn trước, nhưng trông cô như hoa mẫu đơn nở rộ, rất rực rỡ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ, sau khi cầm gương, em gái không soi mình, mà hướng gương về phía chị.

Lận Tương bối rối: “Sao... sao vậy?”

Lận Đình: “Đẹp không?”

“...Chị?”

“Đúng vậy, chị cả, chị có hiểu sai về vẻ ngoài của mình không? Không nói đến tính cách tốt, nấu ăn ngon, có nhà có việc, chỗ nào cũng là ưu điểm, chỉ riêng khuôn mặt đã là vũ khí lợi hại rồi.”

Lận Tương không hiểu vũ khí lợi hại là gì, nhưng đại khái em gái đang khen chị đẹp.

Khuôn mặt là của mình, chị ấy tự nhiên biết mình trông như thế nào, nhưng, chị ấy nhếch mép, có chút mỉa mai: “...Đẹp thì có ích gì? Triệu Khải chẳng phải vẫn ngoại tình đấy sao?”

Lận Đình lườm một cái: “Tự nhiên nhắc đến thứ bản thủ đó làm gì, Triệu Khải là do nhân cách có vấn đề. Chị à, chị nói sai rồi, trong cuộc sống, đẹp là một lợi thế lớn, nói thế dễ bị đánh lăm đấy.”

Lận Tương bật cười, đặt lại gương vào chỗ cũ, nói: “Chị hiểu ý em, nhưng đừng nhắc nữa, để người ta là đồng chí Tạ cũng không khó xử.”

Lận Đình: “...”

Lận Đình suyt nữa thì nói rằng Tạ Hạo sẽ không khó xử, nếu anh ấy không có ý đó, thì mẹ anh ấy có sáng sớm chạy đến đây

không? Thật sự nghĩ là vì anh hai sao?!

Nhưng lời đến miệng, cô lại nuốt xuống.

Chuyện này, cô có thể bóng gió chút, nhưng để thay Tạ Hạo tỏ tình thì sao được?

Vì thế, im lặng một lát, Lận Đình nói: “Dù sao thì, ý của em là, không cần biết chị sau này thích ai, đừng tự ti, thích thì cứ quen, sợ gì chứ?”

Nói xong, cô không nhìn được thêm: “Nếu chị thấy một mình tốt, không muốn tìm người khác, em với anh hai cũng ủng hộ chị.”

Lận Tương chớp mắt, ngăn dòng lệ tràn ra, học theo em trai, âu yếm chạm trán em gái, trách yêu: “Không biết còn tưởng em là chị, chị là em nữa, lo lắng không ngừng.”

Nói xong, chị ấy kéo chân, đứng dậy: “Được rồi, nghỉ ngơi đi, chị phải xuống giúp thím Tú nhổ lông gà đây.”

Lận Đình thở dài: “Lại canh gà à.”

Lận Tương: “Hay là canh sườn? Canh giò heo? Chỉ là không biết hợp tác xã có hàng không.”

“Không có, canh gà thì canh gà, em chỉ nói vậy thôi.”

Dù em gái nói vậy, nhưng Lận Tương vẫn ghi nhớ trong lòng.

Xuống nhà, chào thím Tú, rồi chị ấy xách giỏ ra ngoài kiếm vận may.

“Ngủ một lát, hay xuống giường đi dạo?” Thấy chị cả rời đi, Hoắc Tiểu lập tức lên lầu trông chừng vợ.

Lận Đình hỏi: “Không đưa Quả Quả và Miêu Miêu ra ngoài chơi à?”

“Có anh hai mà.”

“VẬY à... Thôi, dậy đi dạo một chút đi.”

Hoắc Tiểu không dám đặt vợ xuống đất ngay, nửa ôm cô, đợi khi cô có thể bước vài bước, mới thả lỏng tay, nhẹ nhàng giữ eo cô.

Cửa sổ tầng hai rất lớn, nhìn ra những cành cây ngô đồng bên đường.

Lận Đình vui vẻ hỏi: “Có tuyết rồi à?” Nhìn ra ngoài, những cành cây khô phủ đầy tuyết trắng, trông như hoa mai nở, đẹp đến lạ thường.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu kéo cô về phía sau, để cô dựa vào người mình, rồi đáp: “Chắc là tuyết rơi từ đêm qua.”

“Đẹp thật...” Cô chưa nói hết câu thì cảnh tượng dưới lầu làm cô ngạc nhiên.

Cô chỉ tay về phía không xa, thấy con trai bị những bông tuyết rơi từ cây xuống làm nhảy cẫng lên, còn Lận Vĩ thì đá cây xong cười ngả nghiêng, cô bật cười nói: “Anh hai em thật giỏi, bắt nạt một đứa trẻ bốn tuổi cũng vui thế cơ à.”

Hoắc Tiểu cười mỉm, không nói gì. Nhìn Quả Quả vui vẻ chạy nhảy dưới những bông tuyết rơi, anh biết thằng bé đang rất vui.

Lận Đình cũng nhận ra, đặc biệt khi thấy hai đứa nhỏ cầm nắm tuyết bắt đầu “tấn công” anh hai, cô không nhịn được cười: “Đáng đời...”

Hoắc Tiểu nhìn vợ, vẫn im lặng, rồi cùng cô đứng thêm vài phút, sau đó bế cô trở lại giường: “Ngủ một lát nhé?”

Thực ra Lận Đình không buồn ngủ, nhưng ngoài ngủ ra, cô cũng không biết làm gì: “Anh cũng lên ngủ đi?”

Niên Niên khá dễ chăm, chỉ khi đói hoặc cần thay tã mới khóc vài tiếng.

Dù vậy, cứ một hai tiếng cô lại phải cho con bú, và thay tã vài lần.

Cho con bú một mình cô làm được, nhưng khi con khóc, Hoắc Tiểu cũng sẽ thức dậy.

Cộng thêm việc thay tã đều do anh làm, cả đêm anh chẳng thể ngủ yên.

Mới có hai ba ngày thôi mà quầng thâm đã hiện rõ.

Nghĩ đến đây, Lận Đình nắm c.h.ặ.t t.a.y chồng, xót xa: “Tưởng sinh con xong anh sẽ được nhẹ nhàng hơn chút...”.

Hoắc Tiểu khẽ cười: “Có gì đâu, em mới là người vất vả hơn.”

“Anh lên đây ngủ với em một lát nhé.” Lận Đình không nói thêm gì, chỉ nhích vào trong giường và mỉm cười dịu dàng. Trong lòng cô dự tính sẽ nhờ mẹ chồng ngủ cùng một đêm, ít nhất để chồng được ngủ trọn giấc.

Hoắc Tiểu nhanh chóng cởi áo quần ngoài, nằm vào chăn, định ôm vợ ngủ một chút thì nghe tiếng con khóc. Anh bật dậy ngay lập tức.

Nhìn chồng ôm con, thay tã thành thạo, Lận Đình thở dài không lời. Nuôi con nhỏ thật khó khăn.

Ở một nơi khác.

Ngô Ngọc Trân sau khi đưa cháu gái về nhà, kéo chồng ra bàn bạc.

Sau khi dùng biết bao từ ngữ hoa mỹ khen ngợi vẻ đẹp của chị em nhà họ Lận, bà ấy lại buồn bã: “...Em thấy Lận Tương không để mắt đến con trai mình, ông nói làm sao đây?”.

Tạ Quảng Thụy từng là cảnh sát, khi nghỉ hưu chức vụ cũng không thấp, nghe vậy không mấy quan tâm: “Lo gì? Con cái có duyên tự khắc sẽ đến với nhau.”

“Duyên phận... sống sát nhà rồi mà còn bảo không có duyên? Duyên phận từ trên trời rơi xuống à? Phải tự mình nắm lấy chứ! Suốt ngày chỉ biết đọc báo.” Nhìn chồng ngồi đó thản nhiên, Ngô Ngọc Trân bực mình đứng dậy đi ra ngoài.

Tạ Quảng Thụy nhú mày: “Bà đi đâu vậy?”

“Ông khỏi cần lo, ở đó mà đọc báo đi.” Ngô Ngọc Trân nói xong liền dắt xe đạp ra cửa.

Ông chồng không hiểu, nhưng bà mẹ thì rất rõ ràng. Cô con dâu trước là do bà ấy chọn, hai người trẻ tuổi gặp nhau và cưới theo tuổi tác, không có chuyện thích hay không thích, vì ai cũng làm vậy. Vì thế khi ly hôn mới có thể bình tĩnh như thế.

Chương 175: Chương 175

Nhưng Lận Tương thì khác, đây là người con trai thật lòng thích. Bà ấy là mẹ không giúp được gì mà có lẽ còn gây cản trở, làm sao bà ấy không lo lắng được?

Thấy vợ giận dữ bỏ đi, Tạ Quảng Thụy nghĩ đến nơi bà ấy có thể đến, lo lắng quay lại nhà hàng xóm mượn xe và đuổi theo.

Cảm thấy ông chồng theo sau, Ngô Ngọc Trân cũng không thèm để ý.

Bà ấy đạp xe như gió, đến chỗ con trai làm việc, dựng xe xong, bà ấy đẩy cửa vào đồn công an, thấy người quen liền hỏi: “Tiểu Vương, con tôi, Tạ Hạo, có ở đây không?”

Mọi người ở đồn thường theo sở trưởng về nhà ăn cơm, nên biết Ngô Ngọc Trân và Tạ Quảng Thụy, nhất là Tạ Quảng Thụy vài năm trước còn là cấp trên của họ.

Chàng trai tên Tiểu Vương lập tức bước nhanh tới: “Sở trưởng đang ở văn phòng, lãnh đạo, có chuyện gì thế?”

Tạ Quảng Thụy xua tay: “Chuyện riêng, các cậu cứ làm việc của mình.”

Trong lúc hai người trò chuyện, Ngô Ngọc Trân đã quen đường bước vào văn phòng con trai.

Tạ Hạo đang nghiên cứu vụ án cũ vài năm trước, thấy mẹ liền ngạc nhiên đứng dậy hỏi: “Mẹ sao đến đây? Có chuyện gì sao?”

Ngô Ngọc Trân đầy áy náy, nhìn con trai cao lớn, trông không giống người tốt, lòng càng thêm buồn, liền nói: “Con trai, mẹ có lỗi với con, con vịt đã nấu chín lại bay mất rồi.”

Nói xong, thấy con trai mặt ngơ ngác, bà ấy vội chữa lại: “Không đúng, là con thiên nga chưa nấu chín đã bay mất rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Tạ Hạo: “...”

Tạ Quảng Thụy khẽ ho một tiếng, phất tay đuổi đám cảnh sát theo sau, rồi đóng cửa lại, kể lại toàn bộ chuyện vợ mình tốt bụng nhưng lại gây rắc rối: “...Con đừng trách mẹ con, bà ấy lo lắng nên mới rối lên, vốn dĩ muốn làm quen với mọi người, để được tiếng là mẹ chồng tốt, giúp con thêm điểm.”

Ngô Ngọc Trân gật đầu liên tục: “Đúng là vậy, mẹ chỉ muốn thăm dò ý tứ của những người khác trong nhà họ Lận, không ngờ lại gặp đúng lúc Lận Tương đến.”

Tạ Hạo đầu óc có chút choáng váng, anh ấy không ngờ mình đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc theo đuổi dài hạn, lặng lẽ thâm nhập vào cuộc sống của Lận Tương, thì mẹ anh ấy lại làm lộ hết ý đồ của mình.

Và... nhìn phản ứng của mẹ bây giờ, phía Lận Tương... chắc là không ổn lắm.

Nghĩ vậy, Tạ Hạo hỏi: “Lận Tương... cô ấy nói gì?”

Ngô Ngọc Trân ủ rũ: “Không có phản ứng gì, mẹ chắc chắn cô ấy nghe thấy, nhưng cô ấy giả vờ như không nghe thấy, có phải... cô ấy nể mặt chúng ta không?”

Nghe vậy, Tạ Hạo tuy cũng cảm thấy tình hình không tốt lắm, nhưng không trách mẹ hay nổi nóng.

Anh ấy đã 32 tuổi, lại vì tính chất công việc, nên đối diện với bất cứ chuyện gì cũng có thể nhanh chóng bình tĩnh lại.

Vì vậy, sau vài giây im lặng, Tạ Hạo cầm ấm trà, vừa rót nước cho cha mẹ, vừa an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo, con đã chuẩn bị cho việc theo đuổi lâu dài rồi. Lận Tương là một cô gái rất xuất sắc, bị từ chối vài lần cũng là bình thường, con sẽ không từ bỏ chỉ vì một lần bị từ chối đâu.”

Tạ Quảng Thụy rất hài lòng với phản ứng của con trai, vỗ vai anh ấy: “Con nói đúng, cô gái xuất sắc thì có nhiều lựa chọn, con chỉ cần cố gắng đối xử tốt với cô ấy, thành hay không, cứ để duyên phận quyết định.”

Thấy vợ lại sắp giận vì chữ “duyên phận”, ông ấy vội thêm: “Theo đuổi cô gái cũng không thể chỉ âm thầm, có khi lần này mẹ con lại làm được việc tốt đấy.”

Tạ Hạo không dám tin vào vận may của mình lại tốt đến vậy, nhưng anh ấy không muốn mẹ phải quá tự trách và lo lắng, bèn cười đáp: “Bố nói đúng!”

Bề ngoài tỏ vẻ bình tĩnh, là vì sự tự trọng của người trưởng thành.

Nhưng bên trong thế nào, người suốt cả ngày mơ màng như Tạ Hạo biết rõ hơn ai hết.

Theo anh ấy, bây giờ mẹ đã vô tình phá vỡ sự im lặng, dù Lận Tương có nhìn nhận mình ra sao, là một người đàn ông, anh ấy không thể rút lui.

Vì vậy, tối hôm đó, Tạ Hạo ở lại cơ quan đến 7 giờ tối, chờ đến lúc Lận Tương thường về trong mấy ngày gần đây mới đạp xe ra bến

chờ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tuyết lại rơi.

Đợi vài phút, cảm thấy cái lạnh trên sống mũi, Tạ Hạo ngẩng đầu nhìn trời.

Ở bến xe, có một cột đèn đường đứng sừng sững.

Ánh sáng vàng nhạt, nhưng đủ để thấy rõ từng bông tuyết rơi lả tả.

Cũng lúc đó, Tạ Hạo mới thấy, trên bảng tên bến xe không biết từ lúc nào đã treo một chiếc đèn lồng đỏ cũ.

Đúng rồi... Ngày mai là Tết Dương Lịch.

Qua 12 giờ là chính thức bước vào năm 1969, anh ấy cũng sắp đón tuổi 33.

Vào lúc này, Tạ Hạo không ngờ rằng, ở độ tuổi này, trong đêm tuyết lạnh lẽo, mình lại giống như một chàng trai mới lớn, đầy bất an và kỳ vọng...

Kỳ vọng nói rõ lòng mình với chị ấy, dù có khả năng cao sẽ bị từ chối lịch sự, rồi trở nên xa cách...

Nghĩ đến đây, người đàn ông gần như đứng như khúc gỗ, khẽ nhúc nhích đôi chân, ánh mắt hướng về phía chiếc xe buýt đang tới.

Trùng hợp thay, trong bóng tối, hai ngọn đèn sáng chói đáp lại sự mong chờ của anh ấy, từ từ tiến lại gần.

Khi xe buýt dừng lại, Tạ Hạo nhìn qua lớp kính, đối diện với ánh mắt của Lận Tương đang đứng chuẩn bị xuống xe.

Anh ấy rất giỏi quan sát cảm xúc của người khác, chắc chắn chỉ thấy sự ngạc nhiên trong mắt chị ấy, không có phản cảm hay ghét bỏ, hơi thở anh ấy như ngừng lại.

Rồi không thể nhìn được, Tạ Hạo lại nhớ đến lời cha mình đã nói trước đây... theo đuổi đồng chí nữ, không thể chỉ mãi lững lơ.

“Đồng chí Tạ, sao anh lại ở đây?”

Xe buýt dừng lại rồi lại đi.

Tạ Hạo nhìn chăm chăm vào Lận Tương, nhưng không tiến lại gần, giữ một khoảng cách an toàn vài bước.

Anh ấy hít một hơi thật sâu, cảm nhận không khí mát lạnh, rồi nói: “Tôi đang đợi em.”

“Đợi tôi sao?”

Hỏi xong câu này, không biết vì sao, mặc dù có thể là chuyện khác, nhưng trong đầu Lận Tương lại hiện lên ngay những lời thím và em gái nói sáng nay.

Chị ấy không biết liệu đối phương đợi mình có phải vì chuyện đó không, nhưng đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Tạ Hạo đã quyết định đợi ở đây, thì sẽ không rút lui, cũng không cho phép mình rút lui. Anh ấy nhìn thẳng vào người đối diện, nói một mạch:

“Đúng, đợi em. Mẹ tôi và em gái em nói chuyện gì tôi đều biết cả.”

Mặt Lận Tương bỗng đỏ bừng, vì ngại ngùng, chị ấy vội vàng giải thích: “Không phải... thím có thể đã hiểu lầm, cũng có thể chỉ đùa thôi, anh...”

“Không có hiểu lầm!”

Lận Tương bị cắt lời, ngẩng đầu lên nhìn anh ấy đầy kinh ngạc.

Tạ Hạo cũng nhìn chị ấy, không né tránh, nhắc lại: “Không có hiểu lầm, không đùa đâu, mẹ tôi nói nghiêm túc đấy. Vì từ khi chúng ta mới gặp vài lần, tôi đã nói với bà rằng, tôi thích một nữ đồng chí rất tốt...”

Lận Tương trước giờ chỉ không dám nghĩ theo hướng đó, nhưng không có nghĩa là chị ấy thật sự chậm hiểu đến mức không nhận ra. Huống hồ Tạ Hạo đã nói rõ ràng như vậy.

Thế nên mặt chị ấy càng đỏ hơn, lần này là vì ngượng ngùng.

Chương 176: Chương 176

Chị ấy muốn chạy trốn, nhưng lại sợ làm vậy sẽ quá tổn thương người ta. Nhưng... trước giờ chị ấy thực sự không cảm nhận được là đồng chí Tạ có ý với mình.

Nghĩ vậy, Lận Tương cũng hỏi luôn.

Tạ Hạo tự nhiên nhận ra sự lúng túng của đối phương, anh ấy mỉm cười: “Trước kia thấy em không muốn tìm bạn đời nên tôi không nói, nghĩ rằng có thể từ từ làm bạn trước...”

Câu sau, dù anh ấy không nói, Lận Tương cũng hiểu.

Nhưng phải nói thật, với tính cách hiện tại của mình, chị ấy thực sự có thể chấp nhận cách theo đuổi từ từ của đồng chí Tạ.

Hiện tại, chị ấy cảm thấy có chút hoảng hốt... Không đúng, Lận Tương đột nhiên nhận ra, từ sáng đến giờ, chị ấy không hề cảm thấy khó chịu?

Nói cách khác... Trong khi chị ấy không biết, qua những lần anh ấy giúp đỡ, chị ấy đã có cảm tình với đồng chí Tạ rồi sao?

Vân Mộng Hạ Vũ

Hiểu ra điều này, cả người Lận Tương đều cảm thấy không ổn.

Vậy nên, Đình Đình đã nhận ra điều gì nên mới nhắc nhở mình?

Đúng vậy... Em gái thông minh như thế...

Ánh mắt của Tạ Hạo từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi Lận Tương, tự nhiên thấy rõ sự ngạc nhiên và cứng nhắc của chị ấy.

Dù sớm biết khả năng bị từ chối là rất cao, nhưng khi thực sự đến lúc này, anh ấy vẫn không tránh khỏi cảm thấy buồn.

Nhưng anh ấy không thể làm những hành động quấy rầy, cũng không nghĩ rằng những hành vi gây phiền hà có thể được gọi là theo đuổi.

Lặng lẽ một lúc, thấy tuyết rơi càng lúc càng dày, Lận Tương vẫn chưa trả lời, Tạ Hạo hít một hơi sâu, cố gắng lần cuối: “Tôi... đưa em về nhé?”

Lận Tương tỉnh lại từ cơn sốc: “Anh nói gì?”

Tạ Hạo ngẩng đầu nhìn trời: “Tuyết rơi càng lúc càng lớn, nếu không đi sợ rằng sẽ bị cảm, tôi... đưa em về nhé?”

Tất nhiên, nếu chị ấy không muốn, Tạ Hạo sẽ đi theo từ xa, giống như mấy ngày trước lặng lẽ bảo vệ chị ấy về nhà, nếu không anh ấy không yên tâm...

“Được.”

“Em nói... được?” Lần này đến lượt Tạ Hạo ngạc nhiên, anh ấy há miệng, một lúc lâu mới dám hỏi lại.

Trong khoảnh khắc mơ hồ vừa rồi, Lận Tương đã suy nghĩ rất nhiều, phần lớn là về sự khẳng định của em gái dành cho mình.

Đình Đình nói chị ấy rất tốt, rất xuất sắc, không cần tự ti.

Vậy nên, chị ấy muốn dừng cảm một chút.

Vậy nên, dưới ánh nhìn đầy lo lắng và hy vọng của Tạ Hạo, dù tim đập mạnh đến muốn nhảy ra khỏi cổ họng, dù rất muốn quay đầu bỏ chạy, chị ấy vẫn kiên quyết nói: “Em nói được, anh đưa em về nhé!”

Trong thời đại này, đồng ý để người khác giới có cảm tình đưa về nhà, dù chưa lập tức hẹn hò, cũng chẳng xa lắm.

Tạ Hạo hiểu rõ điều này, không ngờ sự việc còn có cơ hội xoay chuyển, vui mừng không thể tả.

Nhưng vì quá vui, anh ấy lại lúng túng, vụng về.

Cuối cùng, hai người cười nhìn nhau, không nói gì, quay lưng đi cùng nhau.

Từ đây đến nhà Lận Tương đi bộ khoảng mười phút, đi xe đạp còn nhanh hơn.

Nhưng không ai nhắc, họ hiểu ngầm và vụng về chọn đi bộ.

Suốt chặng đường, hai người không có cử chỉ thân mật nào, thậm chí không trao đổi thêm.

Nhưng trong lòng... vì người bên cạnh mà dâng lên cảm giác ngọt ngào vô hạn.

Dù đưa người, cũng không đưa đến cửa nhà.

Sợ bị người khác thấy, không tốt cho danh tiếng của Lận Tương.

Nên Tạ Hạo dừng lại ở đầu ngõ, quay sang người bên cạnh, hỏi khẽ: “Tối mai tôi lại đến đón em nhé?”

Lận Tương định nói không cần, vì đưa về xong anh ấy về nhà sẽ rất muộn.

Nhưng nghĩ đến sự căng thẳng và mong chờ của người này lúc này, chị ấy gật đầu: “Được.”

Dù sao Đình Đình cũng sắp trở về đơn vị, đưa đón chỉ hai ba ngày.

Nghĩ vậy, chị ấy bỗng nhớ ra điều gì, ngẩng đầu hỏi: “Anh ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Thật ra chưa, nhưng lúc này Tạ Hạo không thấy đói, đầy sức mạnh.

Nghe vậy, Lận Tương cũng không tiện hỏi thêm, cúi đầu lấy đèn pin từ túi ra, nói: “Vậy em về nhé.”

“Ừm.”

“Thế... trời tối rồi, anh đi xe nhớ đi chậm thôi.” Nói lời này với chút ngưng ngừng, Lận Tương quay người bước nhanh vào ngõ hẹp.

Nhưng đi được một đoạn, chị ấy lại vội vã chạy trở lại.

Tạ Hạo: “Sao em quay lại?”

Lận Tương không nói gì, nhanh chóng tháo khăn quàng cổ màu be của mình, kiễng chân quàng lên cổ Tạ Hạo.

Tạ Hạo theo bản năng cúi xuống, cho đến khi mùi hương dịu dàng truyền đến mũi, anh ấy mới tỉnh lại.

Lận Tương lùi một bước, cũng không nhìn người, tự mình nói: “Tuyết rơi rồi, đừng... đừng để bị lạnh.” Nói xong, chị ấy liền quay người chạy vào hẻm, thoáng chốc đã hòa vào màn đêm.

Khi từ từ đứng thẳng dậy, cảm nhận hơi ấm trên cổ, đột nhiên, Tạ Hạo có cảm giác muốn cất cao giọng hát...

Là cảnh sát, Tạ Hạo và Tạ Quảng Thụy thường về nhà muộn.

Ngô Ngọc Trân đã quen, cũng không chờ đợi.

Nhưng hôm nay thì khác, trong lòng luôn nhớ đến việc gì đó, nghe thấy chút động tĩnh liền ra mở cửa xem có phải con trai về không.

Tạ Quảng Thụy tuy không nói gì, nhưng cũng cầm báo ngồi trong phòng khách.

“Tôi hình như nghe thấy tiếng chuông xe đạp.” Ngô Ngọc Trân vừa ngồi xuống chưa được hai phút đã vội vàng đi mở cửa.

Lần này không phải là ảo giác của bà, Tạ Hạo thật sự đã về.

Rõ ràng rất muốn biết kết quả, nhưng khi thật sự gặp người, Ngô Ngọc Trân lại không dám hỏi.

Tạ Hạo dựng xe đạp, vừa phủi tuyết trên người vừa hỏi: “Mẹ, nhà mình có gì ăn không?”

Ngô Ngọc Trân nghĩ ngợi, còn nhớ đến chuyện ăn uống, có lẽ kết quả không quá tệ...

“Ngọc Trân, đừng lo nữa, không thấy trên cổ con có gì mới à?” Tạ Quảng Thụy bất đắc dĩ nhắc nhở vợ.

Trên cổ có gì mới? Ngô Ngọc Trân nghi hoặc nhìn sang, mới phát hiện trên cổ con trai có một chiếc khăn quàng màu be, bà lập tức vui mừng liên tục nói “tốt”, rồi chạy vào bếp: “Mẹ nấu cho con bát mì.”

Tạ Hạo cười: “Để con giúp mẹ nhóm lửa.”

“Tốt, tốt, tiện thể kể mẹ nghe xem con nói gì với con dâu tương lai của mẹ.”

“...”

Hôm sau.

Hôm qua không mua được sườn và chân giò, Lận Tương dậy rất sớm, chờ trước cửa hợp tác xã cung ứng suốt hai tiếng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mặc dù trời rất lạnh, nhưng cuối cùng chị ấy cũng mua được một cái chân giò.

Có điều, vì việc này mà chị ấy đến nhà em gái muộn hơn hai tiếng so với bình thường.

Hồ Tú thấy chị ấy đến liền cười nói: “Đình Đình lo cho cháu, đã hỏi mấy lần rồi.”

Lận Tương cười, lấy từ trong túi ra một gói giấy dầu: “Có chuyện gì đâu, chỉ là đi hợp tác xã xếp hàng mua cái chân giò, trưa nay hầm cho Đình Đình ăn.”

“Ôi, cái này không dễ mua đâu, chắc là cháu đi xếp hàng từ sáng sớm phải không? Đừng để lạnh quá nhé.” Thực ra sáng nay Hoắc Tiểu cũng đi xếp hàng, nhưng vì cuối năm có nhiều người sinh con, hoặc do hôm nay là Tết Dương Lịch, nên không mua được chân giò, chỉ mua được một cái xương ống.

Chương 177: Chương 177

Lận Tương vừa vào bếp vừa đáp: “Cháu mặc nhiều lắm, kín từ đầu đến chân, chỉ hở mỗi mắt thôi, không lạnh đâu.”

Sau khi đặt cái chân giò đã đông đá vào nước nóng để rã đông, chị ấy lên lầu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy chị cả, Lận Đình nằm trên ghế bập bênh cạnh cửa sổ liền hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

Lận Tương đáp: “Không có gì đâu, hôm qua em không muốn ăn súp gà nên chị đi mua cái chân giò, bị trễ. À, cái con thỏ này ai nặn vậy?”

Lận Đình nhìn theo hướng của chị, chỉ vào con thỏ tuyết to nhất bên cửa sổ: “Cái đó là Hoắc Tiểu nặn, còn mấy con nhỏ nhỏ bên cạnh là của Quả Quả, Miêu Miêu và anh hai nặn.”

Nói đến thỏ, mắt Lận Đình sáng lên vì vui. Cô thật không ngờ, hôm qua chỉ khen tuyết đẹp, Hoắc Tiểu liền dành thời gian nặn cho cô một con thỏ.

Rồi cặp sinh đôi và anh hai cũng tham gia, nhanh chóng làm đầy bệ cửa sổ... Mặc dù hai con thỏ của Quả Quả nặn xấu đến mức khó nhìn.

“Em rể cũng chu đáo thật, nhưng em đừng có động tay vào đấy nhé.”

Nghe vậy, Lận Đình có chút bối rối, ánh mắt không tự chủ được nhìn về con thỏ tuyết to bên cạnh.

Thực ra cô đã ra tay rồi, nhưng đeo đôi găng tay da chống nước do Hoắc Tiểu tặng.

Nghĩ đến đây, lo lắng chị cả sẽ phát hiện ra điều gì, Lận Đình lập tức chuyển chủ đề: “Em thấy hôm nay chị không được bình thường lắm, có chuyện gì vui à?”

Lận Tương sờ mặt, giọng có chút kinh ngạc: “Thật sao? Em nhìn ra à?”

Lận Đình: “...”

Thấy chị muốn chuyển chủ đề, Lận Đình nói bừa: “Tất nhiên là nhìn ra rồi, Tạ Hạo nói gì với chị thế?”

Dù không định giấu em gái, nhưng dễ dàng bị phát hiện như vậy, Lận Tương vẫn bối rối: “Cũng... cũng không nói gì nhiều, chỉ là tối qua anh ấy đợi chị ở ga xe...”

Nghe xong lời chị kể, Lận Đình lại có cảm tình tốt hơn với Tạ Hạo.

Ít nhất anh ấy là người có trách nhiệm.

Không giống một số đàn ông, chuyện gì cũng đẩy cho người mai mối hoặc bố mẹ, bản thân thì như c.h.ế.t rồi, trốn sau lưng đợi sẵn.

“Thế chị nghĩ sao?”

Lận Tương: “Chị định gặp gỡ xem thế nào đã, chủ yếu là cả hai nhà đều có con cái, không thể vội được.”

Lận Đình gợi ý: “Chị cũng đừng giấu con cái chuyện này, có thể thăm dò ý kiến của chúng về việc chị có đối tượng, xem phản ứng ra sao. À... chuyện kết hôn, cả việc sau khi kết hôn sẽ đưa con theo, dù cả hai bên đều hiểu, chị cũng nên nói rõ ràng, để tránh rắc rối sau này.”

Lận Tương suy nghĩ vài giây, rồi nghiêm túc đáp: “Chị biết rồi, sẽ tìm cơ hội nói.”

Ba ngày nữa trôi qua.

Một tuần sau sinh, Lận Đình đã có thể hoạt động thoải mái và chuẩn bị quay về đơn vị.

Sáng sớm hôm đó, cả nhà bắt đầu dọn dẹp.

Lận Đình là người duy nhất nhàn rỗi, đang bế bé Niên Niên đi dạo trong nhà.

Thấy chồng qua lại nhiều lần mà vẫn chưa dọn con thổ tuyết đã tan một ít, cô nhắc: “Anh đừng quên lấy thổ nhé, về đến khu nhà ở gia đình, em còn muốn để nó ở cửa sổ cho vui mắt.”

Hoắc Tiểu đang xếp từng chiếc tã gọn gàng vào túi, nghe thấy vậy, anh không ngẩng đầu lên: “Anh đã lấy đi rồi.”

Lận Đình chớp mắt, quay lại nhìn kỹ.

Cô mới phát hiện, con lớn nhất do chồng nặn và con nhỏ hơn của cô thật sự không còn nữa.

Cô khẽ nhếch mép, bất chợt hiểu được ý nghĩ của anh, không biết nên khóc hay cười: “Anh đúng là quá nhỏ mọn rồi...”

Lần này về đơn vị, không chỉ chị cả không đi cùng mà ngay cả anh hai Lận Vĩ cũng phải trở về đoàn văn công.

Điều làm Lận Đình ngạc nhiên là khi mọi người đang đóng gói đồ đạc, Lận Tương lại dẫn Tạ Hạo đến giúp.

Anh ấy ít nói, sau vài câu chào hỏi đơn giản thì chú tâm vào làm việc.

Điều này khiến Lận Đình đứng nhìn sững sờ.

Một lúc sau, cô mới quay sang nhìn chị cả với vẻ bối rối: “Đồng chí Tạ sao lại đến đây? Hai người cùng đi xe buýt à?”

Lận Tương lắc đầu: “Không, hôm qua anh ấy đưa chị về nhà, chị bảo anh không cần đón hôm nay vì em sắp về đơn vị...”

Lận Đình hiểu ngay: “Rồi anh ấy đợi ở trạm xe buýt gần đây, cùng đến giúp phải không?”

Lận Tương vừa xấu hổ vừa bối rối: “Chị cũng không ngờ anh ấy lại xin nghỉ để đợi.”

Lận Đình vỗ vai chị cả, đùa: “Có gì mà ngại, chứng tỏ anh ấy thật lòng muốn quen chị. Được người mình thích theo đuổi thật là hạnh phúc.”

Ít nhất anh ấy dám đến nhà lúc này, thật dũng cảm.

Và không ngờ tính tình cũng tốt, không giống vẻ ngoài cứng cỏi.

Không thấy anh ấy khó chịu khi bị anh hai châm chọc vài lần.

Không chỉ Lận Đình mà cả Lận Tương cũng nhận ra thái độ lạnh lùng của anh hai.

Chị ấy lo lắng: “Em hai có giận không? Giận vì chị không nói trước mà dẫn người đến?”

Lận Đình vội an ủi: “Không đâu... Anh hai chỉ thử thôi, rồi sẽ ổn ngay.”

Lận Vĩ không cố ý làm khó người khác.

Sau vài lần thử, chắc chắn Tạ Hạo không tệ, nhất là khi anh ấy giữ được bình tĩnh, anh hai mới dần thoải mái.

Tất nhiên, Lận Đình nghi ngờ lý do là vì vợ chồng Ngô Ngọc Trân và Tạ Quảng Thụy đến tiền.

Dù sao, Ngô Ngọc Trân vẫn là fan của anh hai.

Trước mặt fan, mà lại đối xử tệ với con trai người ta thì không hay chút nào...

Cuối cùng, người nhỏ nhen ấy chỉ mang hai con thỏ tuyết cùng hành lý cố định trên nóc xe về đơn vị. Hai giờ sau, khi đến nơi, đôi song sinh đã phát hiện ra chuyện này.

Khi Hoắc Tiểu thu xếp xong hành lý, anh phát hiện hai con thỏ nhỏ dựa vào nhau trên bậu cửa sổ đã biến thành một hàng dài.

Nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của chồng, Lận Đình nằm trong chăn không nhin nổi, bật cười lớn.

“Xem ra ở cũ em không hề buồn chán chút nào, cười vui thế kia.” Lời vừa dứt, Đường Vấn Lan đã bước vào phòng, cười hỏi: “Chuyện gì mà vui thế?”

Lận Đình không nói ra niềm vui riêng của hai vợ chồng, chờ Hoắc Tiểu ngượng ngùng sờ mũi ra ngoài, cô mới chỉ vào bậu cửa sổ, cười đáp: “Bọn trẻ sợ em buồn, nặn mấy con thỏ nhỏ, con của Quả Quả xấu quá.”

Đường Vấn Lan nhìn theo hướng cô chỉ, cũng bật cười: “Bọn trẻ nhà em sao ngoan thế, lúc chị sinh đứa thứ hai, đâu có được như

vậy...” Nói rồi, cô ấy nghiêng người nhìn bé sơ sinh nằm trên giường.

Vân Mộng Hạ Vũ

Một tuần trôi qua, Niên Niên vẫn chưa trắng trẻo, nhưng trông đã khá hơn nhiều so với lúc mới sinh.

Không có con gái, Đường Vấn Lan mê mẩn bé một lúc, rồi hỏi tên bé.

Sau khi hiểu ý nghĩa tên, cô ấy lại khen Miêu Miêu là cô bé ngoan ngoan: “...Đúng rồi, nhà em định tặng trứng gà đỏ hay kẹo vậy? Chắc sẽ có nhiều người đến chúc mừng.”

Lận Đình cười đáp: “Em mua kẹo rồi, định tặng trứng gà đỏ, nhưng nghĩ cả khu nhà đều tặng, mỗi nhà sáu, tám cái thì phô trương quá.”

Đường Vấn Lan đan áo len tay thoăn thoắt, nghe vậy gật đầu liên tục: “Em nói đúng, mấy năm nay không biết sao, nhiều người xấu quá. Em nhìn cái áo chị mặc này, rõ ràng không có vấn đề gì, vậy mà để tỏ ra giản dị, chị phải vá một miếng.”

Chương 178: Chương 178

Lận Đình nhắc nhở: “Chuyện này đừng nói ra.”

Đường Vấn Lan: “Chị biết, chỉ trước mặt em chị mới như vậy thôi.” Nói vậy nhưng cô ấy vẫn chuyển chủ đề, kể về những tin đồn trong khu nhà ở gia đình suốt tuần vừa rồi, cuối cùng tò mò hỏi: “Nhà em có tổ chức tiệc đầy tháng không?”

Lận Đình lắc đầu: “Không, chỉ người nhà ăn một bữa thôi.”

“Không tổ chức cũng tốt, em không biết đấy, chị nghe lão Hình nhà chị nói, dạo trước bên lũ đoàn có một trại trưởng cưới vợ, tổ chức rình rang quá, bị người ta tố cáo là làm kiểu tiểu tư sản.”

Lận Đình nhú mày: “Rồi sao nữa?”

Đường Vấn Lan: “Không sao cả, cấp trên không ngốc đâu, nhưng chuyện vui lớn như vậy mà bị như thế, chẳng phải khó chịu sao?”

“Đúng là khó chịu thật, em mới rời đi có một tuần mà cảm giác xảy ra nhiều chuyện ghê.”

Nói đến đây, Đường Vấn Lan vỗ trán: “Suýt quên, bà mẹ chồng của Cố Phương đến hôm kia!”

Vì Lận Đình và Cố Phương thân nhau, hay mời người đến nhà ăn cơm, nên cũng quen biết Đường Vấn Lan. Lâu dần, cô ấy biết Cố Phương có bà mẹ chồng khó chịu.

Nghe vậy, tâm trạng tốt của Lận Đình lập tức xấu đi, cô nhúu mày: “Bà ấy đến làm gì?”

“Không biết, chị đoán là lại giục sinh cháu thôi.” Đường Vấn Lan thở dài: “Em không thấy thôi, bà ta giỏi lắm, với ai cũng cười tươi, nói là về hưu đến thăm con trai con dâu. Nếu chị không biết từ trước qua Cố Phương bà ta thế nào, thì chắc cũng nghĩ bà ta tốt đấy. Chị lo Cố Phương không sống yên ổn được. Cô ấy trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng thật ra mềm yếu, nếu mẹ chồng chị mà suốt ngày làm khó, mình chắc chắn không để yên, phải làm cho cả nhà náo loạn lên.”

Lận Đình đồng tình, cô luôn nghĩ rằng thay vì tự làm khổ mình, thì làm người khác điên lên còn hơn.

Đang lúc Lận Đình lo lắng cho bạn, thì Cố Phương tan làm về, tươi cười bước vào.

Thấy tâm trạng cô ấy tốt như vậy, Lận Đình hơi bối rối, chưa kịp mở miệng thì đã thấy Cố Phương cúi xuống khen ngợi Niên Niên vừa uống xong sữa, mắt mở to tròn.

Lận Đình lườm cô ấy một cái: “Được rồi, chuyện con cái để sau này còn nhiều thời gian xem, tôi nghe nói mẹ chồng cô tới rồi?”

Cố Phương gật đầu: “Đúng vậy, nhưng vừa mới đi rồi.”

Lận Đình càng ngạc nhiên: “Nhanh vậy sao?”

Cố Phương: “Nhanh thì biết làm sao? Tôi đã gọi điện cho anh Vinh Hiên rồi.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Đoàn trưởng Ôn đón bà đi à?”

Nghe vậy, Cố Phương mỉm cười...

Vân Mộng Hạ Vũ

Thì ra, Ôn Vinh Hiên thực sự đã chịu đựng đủ cách cư xử hai mặt của mẹ.

Dù đã nhiều lần trò chuyện không thành, anh ta quyết định kéo mẹ đến phòng liên lạc, gọi điện cho cả bố, ông bà ngoại.

Cô ấy kể hết mọi chuyện mẹ làm trong năm qua: “Mẹ chồng tôi bình thường rất coi trọng thể diện, quy tắc, không bao giờ nói xấu con trước mặt người khác, kể cả trước bố mẹ tôi cũng vậy. Nhưng chiều nay, anh Vinh Hiên đã lột trần lớp vỏ giả tạo của bà ta, chắc bà ta không còn mặt mũi nào mà đến nữa...”

Lận Đình nghe xong mới thấy dễ chịu: “Sáng nay nghe chị dâu Vần Lan nói mẹ chồng cô đến làm tôi sợ hết hồn, suy nghĩ mãi không biết giúp cô thế nào. Anh đoàn trưởng nhà cô cuối cùng cũng ra dáng rồi.”

Cố Phương e then: “Anh Vinh Hiên nhà tôi đối xử với tôi rất tốt.” Nếu không, cô ấy đã không nhẫn nhịn mẹ chồng chọc ghẹo suốt thời gian qua.

Lận Đình trợn mắt, như nhiều người không ưa đối tượng của bạn thân, cô cũng không ưa Ôn Vinh Hiên.

Chuyện này không phải mới xảy ra hôm nay, Phương Phương đã chịu khổ hơn một năm rồi.

Thấy bạn thân trợn mắt, Cố Phương cười khúc khích: “Tôi chẳng phải đã vượt qua khó khăn rồi sao.”

Thấy cô ấy như vậy, Lận Đình cũng không nói gì thêm.

Trong lòng thì hiểu rõ, mẹ chồng của Phương Phương ngày càng quá quắt, phần lớn là do Phương Phương tự chuốc lấy.

Nếu những lần đầu mẹ chồng thử thách mà Phương Phương cứng rắn đáp trả, sẽ chẳng có chuyện sau này càng ngày càng tệ như vậy.

Những ngày tiếp theo, Lận Đình bắt đầu thời gian ở cữ dài đằng đẳng.

Nhờ quan hệ tốt trong khu nhà ở gia đình, hầu như ngày nào cũng có vài chị em vợ sĩ quan đến chơi, vừa làm thủ công vừa trò chuyện, khiến thời gian trôi qua không quá khó chịu.

Điều làm Lận Đình ngạc nhiên và cảm động nhất là học sinh của ba khối trung học cơ sở đã tổ chức đại diện đến thăm cô.

Cô còn nhận được một món quà là chiếc khăn lụa đỏ thắm.

Ban đầu Lận Đình từ chối, vì chiếc khăn lụa này giá đến 2 đồng.

Sau đó biết được các em học sinh góp mỗi người một hai hào, cũng nhận được sự ủng hộ của toàn thể phụ huynh.

Trong khoảnh khắc đó, Lận Đình cảm động đến mức không thể từ chối.

Dù vậy, cô cũng không muốn lợi dụng các em, nhờ mẹ chồng mua vài cân kẹo chia cho các em.

Chiếc khăn lụa đỏ thì cô trân trọng giữ lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thời gian cứ thế trôi qua trong những việc nhỏ nhặt và những niềm vui, dần bước sang năm mới.

Mùng ba Tết.

Lận Đình đã ra cữ được sáu ngày.

Hồ Tú không chỉ là một bà đỡ khéo léo mà còn rất giỏi chăm sóc sau sinh.

Biết con dâu sợ béo, bà càng chăm chút hơn về ăn uống.

Vì vậy, khi ra cữ, Lận Đình không những không tăng cân mà còn giảm được vài cân.

Dĩ nhiên, không thể so với trước khi sinh, nhưng cũng đã trông thon thả hơn.

Thay đổi lớn nhất là em bé Niên Niên đã hơn một tháng tuổi.

Từ một chú khỉ nhỏ da đỏ, bé đã trở thành một chiếc bánh bao trắng nõn.

Lại vì được chăm sóc tốt, làn da trắng hồng, đôi má bầu bĩnh còn hơi hồng, dễ thương đến mức bùng nổ.

Cô bé quả thật giống như mọi người nói, rất giống Lận Đình.

Không chỉ người nhà mỗi ngày yêu thương, mà ngay cả những người trong khu nhà cũng rất thích.

Thực ra, cô bé không chỉ xinh đẹp mà còn hay cười, ai gặp cũng muốn trêu đùa vài câu, khi thấy nụ cười vô tư, ai cũng khen là thông minh.

Trong số đó, người thích bám dính em gái nhất là Quả Quả.

Trước khi em gái ra đời, trong mắt cậu chỉ có em trai.

Khi em gái ra đời, cậu luôn miệng nhắc đến em gái.

Nhưng niềm vui của cậu còn vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Sáng hôm đó, Lận Đình hoạt động và kéo giãn cơ trong phòng khoảng bốn, năm mươi phút, quay lại thì thấy Niên Niên không còn trên giường.

Lúc đó cô sợ đến toát mồ hôi, tưởng rằng một phút lơ đễnh, con đã rơi xuống gầm giường.

Vừa lớn tiếng gọi mẹ chồng cứu giúp, vừa nằm xuống đất tìm kiếm.

Khi hai mẹ con lo lắng đến đổ mồ hôi trán mà vẫn không thấy, mới nhớ ra điều gì đó, liền chạy ra ngoài.

Rồi, ngay trước nhà, dưới gốc cây ngọc lan trắng héo úa, thấy Quả Quả khó khăn bế Niên Niên: "...Hoa ngọc lan đẹp lắm, mùa hè anh sẽ hái một bông cho em. Bố thường tặng hoa cho mẹ, bố tưởng là không ai biết, nhưng anh thông minh lắm... Em xem, hoa ngọc lan đẹp lắm, trắng tinh... Ừm... cũng không đẹp bằng em đâu..."

Chương 179: Chương 179

Sợ làm cậu bé sợ, Lận Đình nhẹ nhàng đến gần, nghe con trai lẩm bẩm, không biết nên giận hay cười.

May mà Quả Quả tuy trộm bế em ra ngoài, nhưng vẫn nhớ lời cô dặn, khi bế em phải đỡ lấy đầu cổ.

“Thằng nhóc hư, muốn bế em ra ngoài sao không nói với mẹ?” Lận Đình bất ngờ ôm con vào lòng rồi nghiêm mặt nói.

Hồ Tú chân tay mềm nhũn, tức giận: “Bà thấy con bị ngứa đòn rồi, Niên Niên còn nhỏ như thế, nếu ngã thì sao? Con dám bế em ra ngoài à?”

Quả Quả không ngờ mẹ và bà phát hiện nhanh như vậy, cậu còn định cho em xem những bông hoa đẹp nhất rồi lén đưa em về.

Bị bắt quả tang, cậu sợ hãi lấy tay che miệng.

Thấy vậy, Lận Đình thật sự tức giận.

Thằng bé biết làm thế là sai, sẽ bị đánh đòn nhưng vẫn làm, phải bị phạt.

Đến giờ trưa, khi Hoắc Tiểu về trại với Miêu Miêu sau buổi học vẽ, thấy Quả Quả đang mắt nhắm lệ, dùng đũa tách hạt đậu đỏ và đậu xanh trộn lẫn.

Hình phạt này mới mẻ, rất rèn luyện tính kiên nhẫn, Hoắc Tiểu cười: “Thằng nhóc lại làm gì đây?”

Miêu Miêu thấy em trai đã tách được khá nhiều, rõ ràng đã bận rộn một lúc, đang định xin mẹ tha cho em, thì nghe mẹ nói:

“Giờ nó gan lắm, sáng nay em vừa sợ ý là đã bế Niên Niên ra ngắm hoa mộc lan. Nó biết bị đánh đòn mà vẫn dám làm, không phạt không được.”

Hoắc Tiểu giật mình: “Niên Niên không bị ngã chứ?”

Lận Đình cười: “Không sao, con trai anh khỏe lắm, biết đỡ đầu em... À, anh, anh có thể nhờ thợ mộc làm cái xe đẩy không? Khi bọn trẻ lớn hơn chút, có thể để Quả Quả và Miêu Miêu đẩy em ra chơi.”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Anh sẽ tìm người hỏi thăm.” Nói xong, anh bước nhanh vào phòng.

Biết rằng anh không yên tâm, muốn tự mình xem Niên Niên, Lận Đình cũng không ngăn cản.

Cô quay lại, vừa định nói với Quả Quả rằng hình phạt đã kết thúc, chuẩn bị ăn cơm, thì thấy Miêu Miêu bưng một cái gáo lớn từ bếp đi ra.

Sau đó, cô bé bước đến trước mặt Quả Quả, đổ đầy một gáo đậu đỏ và đậu xanh trộn lẫn vào chậu.

Vân Mộng Hạ Vũ

Rồi, trong ánh mắt không thể tin nổi của Quả Quả, Miêu Miêu nghiêm mặt nói: “Phải nhặt hết chỗ này mới được!”

Lận Đình: “...”

Quả Quả bị chị đánh mắng một trận, lại bị phạt không được lại gần em gái trong một tuần, khiến cậu bé ủ rũ hẳn.

Lận Đình lo rằng hình phạt quá nặng, làm cậu bé sợ, nên đã dịu dàng giải thích rằng em gái rất yếu đuối và lý do tại sao cậu bị phạt.

Sau đó, cô để Hoắc Tiểu dẫn cậu đi chơi một vòng, Quả Quả mới tươi tỉnh trở lại.

Thật ra, dù Quả Quả nghịch ngợm, nhưng những việc đã dặn không được làm, cậu bé sẽ không làm.

Việc cậu bé bế Niên Niên ra ngoài, có lẽ giống như lúc mang theo chú chó nhỏ đi học.

Dù biết sẽ bị mắng, nhưng cậu không nghĩ rằng việc đó sẽ khiến em gái gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, Lận Đình rất vui khi các con có tình cảm tốt đẹp với nhau.

Vì vậy, khi Hoắc Tiểu mang về chiếc xe đẩy có bánh, cô mỗi ngày đều để Niên Niên ngồi trong xe một lúc, để Quả Quả và Miêu Miêu đẩy chơi.

Chỉ vài ngày nữa là đến ngày khai giảng, trong những ngày này, ngoài việc dịch tài liệu, Lận Đình cũng dành chút thời gian chuẩn bị cho năm học mới.

Đúng lúc này, cô nhận được cuộc gọi từ Tiền Hải Đào, nói rằng lớp trưởng và lớp phó đã đến Thiên Kinh, hỏi cô có muốn ra ngoài gặp gỡ không.

Sau khi cân nhắc, Lận Đình từ chối, vì con còn quá nhỏ.

Nếu cô đi xe buýt vào thành phố, chỉ riêng việc đi lại cũng mất sáu bảy tiếng.

Rồi thêm thời gian ăn uống, chắc phải mất đến mười tiếng.

Cô đành nhờ Tiền Hải Đào giúp xin lỗi bạn bè, nhưng nếu cần giúp đỡ việc gì cho con gái cô giáo, thì cứ liên hệ cô, cô sẽ cố gắng giúp.

Có điều, bất ngờ là, ngay tối hôm đó, cô lại nhận được cuộc gọi từ Tiền Hải Đào.

Có những chuyện không tiện nói qua điện thoại, nhưng từ những lời úp mở của anh ta, cô hiểu rằng cô giáo đang gặp rắc rối.

Trong gần một năm tiếp xúc, Lận Đình hiểu Tiền Hải Đào, biết rằng chắc hẳn đã có chuyện lớn xảy ra, vì giọng anh ta rất lo lắng và mệt mỏi.

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, Lận Đình vẫn quyết định lên chiếc xe chở hàng đi vào thành phố.

Cùng đi còn có lính cần vụ của chồng cô, Ngô Tiểu Quân.

Vì hôm qua qua điện thoại không nói rõ ràng, Lận Đình sau khi đến trung tâm thành phố, liền đi đến tòa nhà bách hóa nơi Tiền Hải Đào làm việc.

“...Hình như nhà anh ấy có chuyện, hiện đang ở bệnh viện Nhân Dân.”

Thế là, Lận Đình vội vàng đến bệnh viện, vừa đúng lúc gặp Tiền Hải Đào đi mua bữa sáng tại tiệm cơm quốc doanh.

Tiền Hải Đào ngạc nhiên: “Cậu xuất phát lúc mấy giờ mà đến sớm vậy?”

Lận Đình: “Đi nhờ xe của đội bếp... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thầy sao lại vào bệnh viện? Cậu cả đêm không ngủ à?”

Vì điều kiện gia đình khá, lại thêm công việc ổn định, thường ngày gặp nhau, người này luôn mặc bộ đồ Trung Sơn thẳng thớm, sạch sẽ, gọn gàng.

Nhưng giờ đây, quần áo nhăn nhúm, râu ria lởm chởm.

Tiền Hải Đào thở dài: “Ngủ sao nổi, tôi chuẩn bị đi mua bữa sáng, hay chúng ta vừa đi vừa nói chuyện?”

Lận Đình dĩ nhiên không có ý kiến: “Được!”

Tiền Hải Đào: “Hôm qua nhà cô Viên bị người ta đập phá...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thì ra, từ khi bắt đầu làm lao công quét đường, cuộc sống của cô Viên không hẳn tốt, nhưng cũng không quá tệ.

Dù sao cũng luôn có người ngầm giúp đỡ.

Phần lớn mọi người đều tránh xa những người như họ, sợ liên lụy.

Những kẻ cực đoan ít ỏi, cũng không dám làm quá, vì hàng xóm láng giềng dù lạnh lùng nhưng không phải m.á.u lạnh.

“...Thế giới này không biết ra sao, sau Tết, những học sinh cấp ba đeo băng đỏ kia toàn là hung thần ác sát, đã đến đập phá mấy lần, hôm qua còn ra tay làm bị thương, cô Viên vì bảo vệ Tiểu Nguyệt Lượng mà bị đánh vỡ đầu.”

Tiểu Nguyệt Lượng là tên gọi thân mật của con gái cô Viên, tên thật là Lâm Giảo Giảo, nhỏ hơn họ sáu bảy tuổi, khi họ vào đại học, cô bé còn đang thay răng.

Vì vậy, có thể nói họ đã chứng kiến cô bé lớn lên, bạn học trong lớp đều thích gọi cô bé là Tiểu Nguyệt Lượng.

Lận Đình không ngờ sự việc nghiêm trọng như vậy, vội hỏi: “Cô Viên bây giờ sao rồi?”

Tiền Hải Đào nói: “Làm phẫu thuật ba tiếng rồi, bây giờ cô vừa tỉnh lại. Bác sĩ nói cô tỉnh lại đã là may mắn...”

Anh ta không nói tiếp, nhưng Lận Đình lập tức hiểu ra. Người bị chấn thương nặng ở đầu, nếu không tỉnh lại kịp thời, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Dù giờ đã tỉnh, liệu có di chứng gì không vẫn chưa thể nói chắc.

Im lặng một lúc, cô hỏi: “Còn các bạn lớp trưởng thì sao?”

Tiền Hải Đào thở ra một hơi dài: “Họ đang ở bệnh viện với lớp phó. À, trước khi thầy gặp nạn, Tiểu Nguyệt Lượng đã đồng ý đăng báo giả vờ cắt đứt quan hệ rồi. Con cậu còn nhỏ, thăm cô xong thì về đi.”

Lận Đình hỏi: “Không phải tôi phải sắp xếp chỗ xuống nông thôn cho Tiểu Nguyệt Lượng sao?”

Chương 180: Chương 180

Nghe vậy, Tiền Hải Đào cười: “Cần gì cậ sắp xếp, chuyện này để chú tôi lo là được. Gọi cậu đến đây chủ yếu để thầy yên tâm, tốt nhất là nói với cô về tình hình quê cô.”

Lận Đình hiểu ra...

Từ khi trường đại học ngừng học đến giờ, chưa đến ba năm, nhưng mọi người đã thay đổi khá nhiều.

Trong ký ức, lớp trưởng Từ Hải Yến là một cô gái rất năng động và nhiệt huyết.

Giờ đây, có lẽ cô ấy vẫn nhiệt huyết, nếu không đã không tổ chức sinh viên giúp cô giáo.

Chỉ là sự trẻ trung và tươi sáng trong ánh mắt đã được thay thế bởi sự điềm đạm và trưởng thành.

Gặp lại sau thời gian dài, Từ Hải Yến ngạc nhiên một lúc, rồi mới không chắc chắn hỏi: “...Cậu là Lận Đình?”

Lận Đình mỉm cười gật đầu: “Lớp trưởng, là tớ.” Nói xong, cô chào người thanh niên gầy gò bên cạnh: “Lớp phó, lâu rồi không gặp.”

Lớp phó Lý Bằng đẩy gọng kính trên mũi, hơi ngượng ngùng nói: “Lâu rồi không gặp.”

Lúc này, Từ Hải Yến mới hoàn toàn tỉnh táo lại, bạn cũ lâu ngày gặp nhau, đang định cười nói vài câu thì nhớ ra hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để đùa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô ấy nhìn về phía người lính đứng sau bạn học.

Nghe Tiên Hải Đào nói Lận Đình lấy chồng quân nhân, chẳng lẽ là người này?

Đang đoán già đoán non, bỗng nghe thấy Lận Đình tự giới thiệu: “Đây là lính cần vụ của chồng tớ, Ngô Tiểu Quân.”

Lính cần vụ? Từ Hải Yến tuy không hiểu rõ hệ thống quân đội, nhưng cũng biết rằng không phải ai cũng có lính cần vụ.

Xem ra, cô bạn cũ không chỉ lấy chồng mà còn lấy được người tốt.

Nhìn sắc mặt cô hồng hào, đôi mắt rạng rỡ, biết ngay cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, không còn chút bóng dáng u ám nào khi còn ở trường, như lúc dính dáng với Liễu Hạo.

Từ Hải Yến không hỏi thêm, chỉ chân thành nói: “Giờ cậu sống tốt thật... Đúng rồi, cô giáo vẫn đang đợi cậu.”

Nghe vậy, Lận Đình vội đặt hộp bánh xuống bên cạnh rồi nhanh chóng tiến lại gần giường.

Theo lý mà nói, cô giáo Viên mới hơn bốn mươi, nhưng trông già hơn đến mười tuổi.

Lận Đình cúi người nắm lấy bàn tay khô khan đầy chai sạn của cô giáo: “Cô ơi.”

Cô giáo Viên vẫn còn rất yếu, giọng nhỏ nhẹ nhưng mang theo sự khẩn cầu: “Lận Đình à... nhờ em chăm sóc Tiểu Nguyệt Lượng.”

Lận Đình nghẹn ngào: “Cô yên tâm, em sẽ lo liệu cho Tiểu Nguyệt Lượng ổn thỏa.”

Nói xong, sợ cô giáo lo lắng, cô liền kể về việc mình ở thôn đã giúp mọi người nuôi thỏ: “...Giờ nuôi thỏ đã vào guồng rồi, nên bí thư hợp tác xã bên đó nợ em một ân tình. Khi Tiểu Nguyệt Lượng đến, em sẽ tìm cách kiếm cho cô bé một công việc, nuôi thỏ hay làm giáo viên tiểu học đều được, không quá vất vả... Em sẽ nhờ bố mẹ và các chú bác bảo vệ cô bé, cô cứ yên tâm...”

Cô giáo Viên vẫn cố gắng không ngủ, chỉ để đợi Lận Đình.

Cô ấy biết Lận Đình không nợ mình cái gì, nhưng giờ thật sự đã cùng đường.

Cô ấy đã lớn tuổi, có đi cũng không sao, nhưng Tiểu Nguyệt Lượng còn nhỏ, cô ấy không đành lòng, chỉ có thể mặt dày nhờ cậy học trò cũ.

Không ngờ, Lận Đình đã nghĩ đến mọi khía cạnh. Cô giáo Viên dù đã quen với lòng người thay đổi, lúc này vẫn không kìm được, nước mắt lăn dài trên má.

Lận Đình bị dọa một phen, vội rút khăn tay ra lau nước mắt và khuyên: “Cô ơi, đừng khóc nữa, không tốt cho sức khỏe đâu. Hơn nữa, cô khóc thì Tiểu Nguyệt Lượng cũng khóc theo.”

Nghe vậy, cô giáo Viên chớp mắt, cố gắng nén lệ, rồi nhìn con gái đã trực bên mình, mắt sưng đỏ như quả hạch, cố nở một nụ cười: “Nguyệt Lượng đừng sợ, mẹ sẽ sớm khỏi thôi.”

Lâm Giảo Giảo đã 16 tuổi, xinh đẹp rạng ngời, cũng nở một nụ cười như đang khóc, giọng khàn khàn: “Mẹ, con không khóc, mẹ

khỏe lại là con không khóc nữa.”

Cô giáo Viên yếu đuối, nói thêm vài câu rồi thiếp đi.

Lâm Giảo Giảo tiến tới đắp lại chăn, rồi nhỏ giọng cảm ơn mọi người.

Nhìn cảnh đó, ai nấy đều xót xa, cô gái nhỏ ngày nào như trăng rằm được nâng niu, giờ đã trở nên chín chắn và hiểu chuyện.

“Vừa rồi quên nói với cậu, Tiểu Nguyệt Lượng lớn lên xinh đẹp, lũ khốn kia mượn cớ bắt người đi để giở trò. Cô giáo và Tiểu Nguyệt Lượng phản kháng nên mới ra nông nỗi này.” Tiền Hải Đào nhớ ra nguyên nhân khi tiền Lận Đình về.

Thực ra, vừa thấy Tiểu Nguyệt Lượng dù mặc đồ cũ kỹ vẫn không giấu được vẻ đẹp, Lận Đình đã đoán ra: “Yên tâm đi, tôi sẽ gọi về nhà... À, vội quá nên tôi chỉ mang ít bánh, cậu cầm số tiền này mua chút đồ cho cô và Tiểu Nguyệt Lượng nhé.”

Tiền Hải Đào nhận lấy và xem: “Nhiều thế này sao?”

Lận Đình nói: “Không nhiều đâu, đã đưa Phật thì phải đưa đến Tây Thiên, Tiểu Nguyệt Lượng sắp xuống nông thôn, nên cần chuẩn bị nhiều đồ. Nơi đó rất lạnh.”

Nghe vậy, Tiền Hải Đào mới gật đầu nhận: “Vẫn là cậu chu đáo hơn, lát nữa tôi sẽ thêm vào một ít.”

Trên đường đến trạm xe buýt, hai người lại nói về tình hình hiện tại của lớp trưởng và lớp phó.

Biết họ đang hẹn hò, Lận Đình cũng không ngạc nhiên.

Trong lòng cô bận tâm chuyện khác, khi thấy trạm xe buýt, cuối cùng cô không kìm được hỏi: “Cậu không nghĩ đến việc để cô giáo Viên và con gái cùng xuống nông thôn sao?”

Thực ra, Lận Đình vốn không muốn nói điều này, vì không ai muốn gây rắc rối.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng thấy hoàn cảnh của cô giáo, cô lại không thể làm ngơ.

Tiền Hải Đào mở to mắt: “Cô giáo... cô giáo không đi được đâu?”

Lận Đình khẽ nói: “Tôi nghĩ không khó đâu, trước nghe chuyện của cô giáo, tôi đã tìm hiểu, trường hợp như cô ấy có thể tự nguyện xuống nông trường cải tạo.”

Tiền Hải Đào chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này, liền cau mày.

Lận Đình nói tiếp: “Tôi thấy tránh xa rắc rối cũng tốt, nông trường có thể vất vả về thể lực hơn, nhưng ít khi bị sỉ nhục... Mẹ con gần nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Cô giáo là trí thức cao cấp, chỉ cần làm tốt, có thể làm giáo viên tiểu học cho trẻ em ở nông trường cũng không phải không thể.

Nhưng điều này Lận Đình không nói ra, vì chưa có gì chắc chắn.

Tiền Hải Đào: “Nhưng... nhưng tôi nghe lớp trưởng nói, những giáo viên bị đưa xuống nông trường lao động cũng không dễ dàng gì...”

Lận Đình: “Bây giờ cũng đâu dễ dàng gì?” Đầu còn bị đập nữa kìa.

“Cũng phải...” Nghĩ đến tình trạng thê thảm của cô giáo ngày hôm nay, Tiền Hải Đào thở dài: “Hai hôm nữa, đợi hai hôm nữa, sức khỏe cô giáo ổn hơn, tôi lại nói với cô vậy.”

“Về sớm vậy? Cô giáo con thế nào?” Hồ Tú cứ nghĩ con dâu ít nhất phải tối mới về, không ngờ mới mười một giờ trưa đã về nhà.

Lận Đình: “Mẹ đợi con chút, con đi rửa tay, cho con bú đã, rồi sẽ nói với mẹ sau.”

Biết con dâu đang khó chịu vì căng sữa, Hồ Tú vội nói: “Đúng lúc, Niên Niên cũng đói rồi.”

Khi Lận Đình từ phòng ngủ đi ra, Hồ Tú đang bóc lạc. Cô cũng kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống: “Bóc lạc làm món gì vậy mẹ?”

Hồ Tú: “Hôm qua Vần Lan cho bọn trẻ một ít lạc rang dầu, thấy chúng thích ăn lắm, nên mẹ cũng muốn làm thêm. À, cô giáo con nói gì?”

Chương 181: Chương 181

Lận Đình cầm một nắm lạc, vừa bóc vỏ vừa kể lại, cuối cùng tổng kết: "...Con nghĩ không cần ở lại thành phố nữa, ở xa yên bình hơn."

Cô định nói "an toàn hơn", nhưng cuối cùng lại chọn từ nhẹ nhàng hơn.

Hồ Tú vốn mềm lòng, nghe cô giáo Viên vì bảo vệ con gái mà bị đánh, nước mắt đã rưng rưng, không ngừng than thở "không dễ dàng" và "quá khổ".

Nghe xong con dâu tóm tắt, bà cũng đồng ý: "Nói đến nông trường tái định cư, gần nhà bên ngoài mẹ có một cái, cậu út của nhóc Tiểu đang ở đó. Mẹ có thể nhờ cậu giúp, nhưng chỉ sợ không có tác dụng nhiều, vì cậu chỉ là người gác cổng."

Cũng không phải vậy, người gác cổng cũng là người quen mà.

Lận Đình ghi nhớ chuyện này, trưa khi chồng về, cô lại hỏi về tính khả thi.

Khác với vợ, Hoắc Tiểu luôn biết tình hình bên ngoài, nên không bất ngờ về tình hình của cô giáo: "Chuyện này không khó. Ở quê mình, mấy trưởng nông trường đều là cựu chiến binh. Không giúp được gì nhiều, nhưng không bị bắt nạt thì được. Nếu cô giáo tự nguyện xin đi cải tạo lao động, mọi chuyện sẽ dễ dàng."

Lận Đình tuy muốn giúp người, nhưng không muốn gây rắc rối cho gia đình, cô lo lắng hỏi: “Sẽ không phiền phức gì chứ?”

Hoắc Tiểu míc một bát canh cá cho vợ rồi mỉm cười đáp: “Yên tâm, chỉ cần cô ấy tự nguyện, sau đó là chuyện một câu nói thôi.”

“Vậy thì tốt...”

Sáng hôm sau.

Lận Đình gọi điện thoại đến cửa hàng bách hóa.

Hôm nay Tiền Hải Đào có mặt tại đơn vị.

Anh ta cho biết tình hình của cô giáo Viên đã ổn định hơn, còn Tiểu Nguyệt Lượng chuẩn bị đăng báo cắt đứt quan hệ.

Lận Đình nói về tiến triển bên mình: “...Chuyện này vẫn phải do cô giáo Viên tự quyết định, tôi chỉ đưa ra ý kiến, không đảm bảo được gì, có thể cuối cùng còn không tốt bằng bây giờ.”

Tiền Hải Đào: “Tôi hiểu ý cậu, chúng ta cố gắng hết sức, cậu cũng đừng quá lo lắng, cô giáo sẽ hiểu mà.”

Lận Đình thở phào nhẹ nhõm: “Cậu giúp tôi chuyển ý này là tốt rồi, nếu cô giáo đồng ý xuống cấp, cậu lại liên hệ với tôi. À, khi nào Tiểu Nguyệt Lượng về quê cũng báo tôi một tiếng.”

Tiền Hải Đào ngạc nhiên: “Cậu định tiền à?”

Lận Đình: “Không chắc có rảnh, vài ngày nữa là khai giảng rồi, nếu có thời gian tôi sẽ qua.”

Tiền Hải Đào: “Thôi, tôi sẽ tìm người đưa Tiểu Nguyệt Lượng, cậu không cần đi xa đâu.”

Lận Đình: “VẬY cũng báo tôi một tiếng, tôi sẽ gọi cho bố mẹ nhờ họ chăm sóc...”

Tiền Hải Đào: “Được thôi.”

Cúp máy xong, Lận Đình gọi cặp song sinh về nhà.

Lúc này, chiến sĩ trong phòng thông tin gọi lớn: “Đồng chí Lận Đình, có thư của cô.”

Nghe vậy, Lận Đình dắt con qua.

Nhận thư từ tay chiến sĩ, cô mới biết đó là thư từ em trai gửi đến.

Nói đến đây, em trai Lận Hoàn năm ngoái tham gia nhập ngũ vào mùa thu, sau khi qua giai đoạn tân binh, đã được phân vào một đơn vị chỉ cách nhà một ngày đi xe. Không ngờ cậu lại gửi thư về nhà.

Lận Đình ký tên vào sổ đăng ký, cảm ơn chiến sĩ trẻ rồi bỏ thư vào túi, định về nhà đọc sau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trên đường về, cô gặp một đoàn quân nhân, tất cả đều đang đi mua sắm ở hợp tác xã.

Mọi người nhìn thấy cô, nhiệt tình chào hỏi vài câu.

Thế là trên đường về nhà, Lận Đình nghe được vài câu chuyện phiếm.

Khi về đến nhà, cô vừa chia sẻ với mẹ chồng vừa mở thư ra xem.

“Có chuyện gì vui vậy?” Thấy con dâu vừa đọc vừa cười, Hồ Tú cũng tò mò.

Lận Đình gật đầu: “Lận Hoàn đã trở thành phó tiểu đội trưởng rồi.”

Hồ Tú mắt sáng lên, cười khen ngợi: “Tiểu Hoàn nhà ta thật giỏi.”

Lận Đình cũng cười: “Vẫn còn là nhóc con, thế mà đã vội viết thư về khoe rồi.” Thực ra, với thể lực và trình độ trung học của em trai, việc trở thành phó tiểu đội trưởng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng là chị, cô vẫn cần động viên, lần sau phải gửi nhiều đồ ăn ngon hơn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ừm... Trong thư cũng phải nhắc cậu ấy không được kiêu ngạo, tiếp tục cố gắng, nếu vài năm nữa có thể nhận được đề cử nội bộ, đó mới là chuyện lớn.

Nghĩ đến đây, cô giáo Tiểu Lận tái phát bệnh nghề nghiệp, liền vội vào nhà viết thư trả lời.

Học hành không bao giờ được lơ là!

Trưa ngày trước khi khai giảng.

Lận Đình nhận được điện thoại từ Tiên Hải Đào.

Giấy chứng nhận về việc đi xuống nông thôn của Tiểu Nguyệt Lượng Lâm Giảo Giảo đã có, một tuần sau sẽ cùng đại đội lớn xuất phát, điểm đến là đại đội Thắng Lợi.

Còn cô giáo Viên, vì không yên tâm về con gái, quyết định sau khi dưỡng bệnh xong sẽ xin xuống nông trường học tập lại.

Đây đúng là tin vui!

Thành thật mà nói, Lận Đình cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận được tin này.

Cô hiểu rõ hơn ai hết rằng còn tám năm nữa trời mới thực sự sáng.

Ở những thành phố lớn phồn hoa, cuộc sống càng khó khăn hơn, vào lúc này tránh về ngôi làng hẻo lánh mới là cách tự cứu mình.

Nói một cách khó nghe, ở quê nhà, bất kể là Lận Đình hay Hoắc Tiểu, đều có thể và sẵn lòng nhờ vả người quen giúp đỡ.

Nhưng khi ở Thiên Kinh, cô thật sự không dám làm gì.

Những việc lo lắng bấy lâu nay cuối cùng cũng phát triển theo hướng tốt, tâm trạng của Lận Đình đã sáng sủa lên nhiều.

Có điều, niềm vui của cô không kéo dài lâu.

Buổi chiều, nhìn đứa con trai lấm lem như con khỉ đất, Lận Đình cảm thấy đầu óc ù đi.

Cô cố gắng kìm nén cơn giận đang bốc lên đầu, vừa nhanh chóng cởi bộ quần áo ướt một nửa cho thằng bé, vừa hỏi cô bé đưa con trai về: “Nghệ Linh, em gặp Quả Quả ở đâu?”

Từ khi được hiệu trưởng Hoàng nhận nuôi, cô bé Hoàng Nghệ Linh ăn ngon, mặc ấm, không còn bị trách mắng, cả người đã thay đổi hoàn toàn.

Cô bé vốn không xấu, trước đây chỉ quá gầy, lại bị đánh mắng từ nhỏ, hình ảnh không tránh khỏi u ám.

Nhưng bây giờ đã không khác gì những đứa trẻ bình thường, lại còn cắt tóc ngắn, trông cũng khá thanh tú.

Chỉ có điều da hơi đen.

Là vì hiệu trưởng Hoàng không hề ràng buộc trẻ con.

Trong kỳ nghỉ hè, ông ấy còn tự mình dẫn cháu gái leo núi, lội suối, thỉnh thoảng lại đến đoàn văn công thăm Hoàng Nghệ Đồng, khiến cô bé đen nhẻm.

Dù đã che chắn suốt cả mùa đông, cô bé vẫn đen hơn hẳn những đứa trẻ khác.

Nhưng Hoàng Nghệ Linh rõ ràng không thấy có vấn đề gì, vẫn rất vui vẻ.

Lận Đình cũng thấy tốt thôi, đen chút thì đã sao? Không gì quan trọng hơn sự vui vẻ và tự tin.

Hoàng Nghệ Linh cười lộ ra hàm răng trắng: “Ở cái rãnh nước sau trạm y tế.”

Sợ Quả Quả bị lạnh, sau khi cởi hết đồ của cậu bé, Lận Đình lập tức dùng chăn nhỏ quấn lại rồi bảo Nghệ Linh ngồi đợi một chút, sau đó nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Hồ Tú đã chuẩn bị nước xong.

Hai mẹ con vội vàng kỳ cọ cho cậu bé, mặc quần áo vào, rồi cho uống một cốc trà gừng, nhét vào chăn, còn đổ đầy nước ấm vào bình giữ nhiệt mới yên tâm được phần nào.

Chương 182: Chương 182

Lúc này, Lận Đình mới có thời gian hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Quả Quả mếu máo: “Ở sông có cá, con muốn bắt về cho mẹ ăn.”

Nghe vậy, Lận Đình ngó người ra một chút, chợt nhớ ra lúc ăn sáng đã nói với mẹ chồng rằng muốn ăn cá khô chiên giòn.

Trong khoảnh khắc đó, mọi cơn giận trong lòng Lận Đình tan biến hết.

Cô xoa đầu cậu bé, vừa cười vừa trách: “Mẹ có nói là không được đến gần sông suốt phải không?”

Quả Quả càng ảm ức: “Không phải sông, chỉ là mương nước nhỏ.” Cậu bé cũng không ngờ mình lại trượt ngã vào đó.

Nghệ Linh đang uống sữa mạch nha, gạt đầu đồng tình: “Ở đó nước cạn lắm, chỉ đến đầu gối Quả Quả thôi, không phải sông, là mương.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình méo miệng cười, nghĩ thầm hai đứa dùng từ còn chính xác quá.

Nhưng lúc này, bọn trẻ cũng đã sợ hãi, Lận Đình không vội dạy bảo, mà cảm ơn: “Nghệ Linh, hôm nay thật cảm ơn em.”

Nghệ Linh cười tíu mắt: “Cũng không phải em phát hiện Quả Quả đầu tiên, là bác sĩ Đường thấy trước, nhưng cô ấy không rời đi được, gặp em nên nhờ con đưa Quả Quả về.”

Bác sĩ Đường là bác sĩ nữ mới đến cuối năm ngoái, vẫn còn độc thân, nghe nói nhiều sĩ quan để ý.

Lận Đình từng gặp một lần trên đường, nhưng chưa nói chuyện.

Quả thực rất đẹp, kiểu tiểu thư khuê các, nhìn là biết gia giáo tốt, gia đình giàu có.

Lận Đình không ngờ lần này có sự giúp đỡ của bác sĩ Đường.

Ngay lập tức, cô ghi nhớ trong lòng, dự định đợi Quả Quả khá hơn một chút rồi sẽ dẫn con đến trạm y tế để cảm ơn.

Không ngờ rằng, đứa bé từ nhỏ luôn khỏe mạnh, lần này lại không chịu nổi, chỉ một lát sau cả người đã nóng bừng lên.

Lận Đình, luôn ở bên cạnh, lập tức nhận ra điều bất thường, liền gọi to về phía bếp: “Mẹ! Mẹ!”

Hồ Tú vội vã chạy ra: “Sao thế? Sao thế?”

Lận Đình vừa mặc áo cho con, vừa sốt ruột nói: “Quả Quả sốt rồi, con phải đưa nó đến trạm y tế, mẹ trông Niên Niên giúp con.”

“Mẹ đi đưa thì hơn?” Hồ Tú vội vàng sờ trán cháu, tuy chưa sốt cao nhưng vẫn lo lắng.

Lận Đình lắc đầu: “Con đi. Mẹ đã gần năm mươi rồi, chạy không nổi đâu.”

Hồ Tú: “Vậy chờ chút, mẹ gọi Vãn Lan chở con đi.”

Nghe vậy, Lận Đình không từ chối, dù sao Quả Quả cũng đã năm tuổi, lại nặng, công đến trạm y tế thực sự không dễ dàng.

Đường Văn Lan đến rất nhanh.

Lận Đình vừa mặc xong áo cho con, bế ra cửa thì cô ấy đã dắt xe tới.

Thấy hai người, Văn Lan liền nói: “Nhanh lên, chị đi chậm thôi, em nhảy lên đi.”

Thực ra Lận Đình ít khi nhảy lên xe đạp, Hoắc Tiểu nhà cô cao lớn, mỗi lần đều ngồi lên rồi đạp xe đi luôn.

Nhưng lúc này không còn lựa chọn, Quả Quả rên rỉ khiến cô đau lòng, không thể nghĩ nhiều, đành liều nhảy lên.

May mà khi nhảy lên, dù tay lái xe của Đường Văn Lan chao đảo mạnh, nhưng vẫn giữ được thăng bằng.

Chiếc xe đạp phóng nhanh đến trạm y tế.

Trùng hợp thay, bác sĩ trực chính là bác sĩ Đường, người đã cứu Quả Quả.

“Con sốt à?” Thấy má đứa bé hơi đỏ, Đường Tinh vừa đứng dậy vừa hỏi.

Lận Đình lần đầu thấy con bị nặng như vậy, giọng có chút run: “Đúng vậy, sốt rồi, chắc là bị lạnh.”

Sau khi kiểm tra đơn giản, Đường Tinh lấy nhiệt kế kẹp vào nách đứa bé, rồi ghi thông tin vào sổ, thấy mẹ đứa bé lo lắng, nhẹ nhàng trấn an: “Tôi vừa sờ qua rồi, nhiệt độ không cao lắm, có lẽ không cần tiêm.”

Nghe vậy, Lận Đình cảm thấy yên tâm hơn một chút, nhớ lại lần trước bác sĩ Đường đã cứu con mình, vội nói: “Cảm ơn bác sĩ

Đường đã kéo con tôi lên từ rãnh nước. Tôi vốn định đưa con đến cảm ơn, không ngờ lại là tình huống này.”

Đường Tinh cười: “Chuyện nhỏ thôi mà, ai thấy cũng sẽ giúp, đâu cần phải cảm ơn đặc biệt...”

Nói đến đây là đủ, vì vốn cũng không quen, nhưng Đường Tinh nghĩ thêm rồi nói: “Trẻ con tuổi này rất hiếu động, sau này phải coi chừng kỹ hơn.”

Nghe vậy, Lận Đình không thấy lời này quá, gật đầu liên tục, rồi như bao người mẹ khác, vô tình khoe: “Con tôi ngoan lắm, hôm nay thấy con cá trong rãnh nước, muốn bắt cho tôi ăn nên mới trượt xuống.”

Đường Tinh rất thích trẻ con, nghe vậy cười khen: “Hóa ra là một tiểu anh hùng, dũng cảm thật!”

Mặt Quả Quả vốn đã đỏ vì sốt, được khen lại càng đỏ hơn, cố gắng rúc vào lòng mẹ.

Đường Văn Lan chạy xe vào, thấy cảnh đó cười vui: “Được rồi, được rồi, còn khỏe lắm, chắc không sao đâu.”

Lận Đình lo lắng quá, giờ được an ủi, cũng bình tĩnh lại, vẫn ôm chặt con trong lòng.

“38.5 độ.” Nói chuyện thêm một lúc, ước chừng thời gian, Đường Tinh lấy nhiệt kế ra: “Không quá cao, uống hai viên thuốc hạ sốt, về nhà uống nhiều nước và lau người bằng nước ấm vài lần...”

Lận Đình cũng biết nên tránh tiêm nếu có thể uống thuốc, cảm ơn rồi hỏi thêm: “Nếu vật lý giảm nhiệt không hiệu quả, có phải vẫn phải tiêm không?”

Đường Tinh vừa kê đơn vừa trả lời: “Phải xem tình hình cụ thể.” Nói đến đây cô ấy nhìn đồng hồ, rồi nói tiếp: “Còn một giờ nữa tôi tan ca, sau giờ làm tôi sẽ đến nhà xem tình hình của cháu.”

Nghe vậy, Lận Đình hơi ngại nhưng không muốn con trai phải di chuyển nhiều, nhất là khi đầu tháng Hai trời không ấm: “VẬY... cảm ơn bác sĩ Đường.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Đường Tinh lắc đầu: “Không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi.”

Lời cảm ơn này không chỉ vì con ốm, mà còn vì đã giúp kéo thẳng bé từ mương nước lên.

Lúc này, Lận Đình đang bận lấy thuốc cho con, không kịp nói thêm gì, chỉ cảm ơn mấy lần rồi vội vàng ôm con đi lấy thuốc.

Có lẽ là do sức khỏe tốt, về nhà, uống hai viên thuốc, Lận Đình giúp con hạ nhiệt vật lý.

Đến chiều tối, khi Đường Tinh tan ca đến kiểm tra, nhiệt độ đã hạ, thằng bé bắt đầu đòi ăn cái này, muốn ăn cái kia.

Thấy con lại khỏe mạnh, Lận Đình thở phào nhẹ nhõm, tức giận chộc con vài cái: “Muốn ăn gì hả! Quên là mình đã sốt thế nào à?”

Quả Quả rụt cổ lại: “Mẹ không giận nữa sao?” Vừa rồi còn ôm con xót xa, sao giờ lại thay đổi nhanh vậy?

Lận Đình cười lạnh: “Ai nói không giận? Phải tính sổ với con đấy!”

Nghe vậy, thằng bé càng ngơ ngác: “Anh Kiến Bình nói khi bị ốm mẹ rất tốt, đòi gì cũng được mà!”

Lận Đình nhin cười, tiếp tục nghiêm mặt: “Mẹ con khác với dì Vần Lan, ở nhà mẹ thì ốm chẳng được đòi hỏi gì hết!”

“Sao lại thế này?!”

Sau cú sốc lớn, Quả Quả không khóc, thở dài như người lớn rồi xoay người úp mặt vào giường, thì thầm: “...Con lại không nở rời mẹ, đành chịu vậy.”

Lận Đình nhếch miệng: “Mẹ nghe thấy rồi, con đúng là đứa con hiếu thảo của mẹ.”

Ngỡ rằng được khen, Quả Quả lập tức xoay người lại, tự hào: “Con sẽ hiếu thảo như bố mẹ!”

“Phì...” Đường Tinh không nhin được cười phá lên.

Thấy vậy, Lận Đình đưa tay xoa đầu con trai, cũng cười theo.

Dù không hiểu người lớn đang cười gì, nhưng Quả Quả nghĩ lúc này mình có thể tranh thủ xin một viên kẹo.

Thế là, cậu bé đảo mắt, ngọt ngào bắt đầu làm nũng.

Chương 183: Chương 183

Lận Đình vốn chỉ đùa con, thấy con gọi “mẹ” không ngừng, lòng mềm ra, liền móc từ túi ra một viên kẹo Đại Bạch Thố đã chuẩn bị sẵn đưa cho con.

Quả Quả mừng rỡ, hôn mẹ một cái rồi ngồi cạnh, bỏ kẹo vào miệng.

Thấy con không còn ủ rũ như trước, Lận Đình mới quay sang bác sĩ: “Bác sĩ Đường, Quả Quả khỏe rồi chứ? Có cần uống thuốc nữa không?”

Đường Tinh đứng dậy, thu dọn hộp thuốc: “Uống thêm một liều nữa, có thể sẽ sốt lại, phải uống nhiều nước. Nếu đêm nay không có gì bất thường, mai không cần uống thuốc... Đúng rồi, nếu đêm có gì không ổn, cứ đến ký túc xá gọi tôi.”

Lận Đình ghi nhớ cẩn thận, khi tiễn khách ra cửa, lại mời: “Thật làm phiền bác sĩ quá, bác sĩ Đường ở lại ăn cơm cùng gia đình tôi nhé.”

Hồ Tú nghe động, ra ngoài cũng nhiệt tình mời: “Đúng vậy, bác sĩ Đường ở lại thưởng thức tay nghề của tôi đi.”

Bác sĩ là công việc chính của Đường Tinh, cô ấy cũng không có thói quen ăn cơm ở nhà người lạ, càng không giỏi ứng phó với sự nhiệt tình như vậy. Cô ấy liên tục xua tay và vội vàng mở cửa bước ra ngoài.

Không ngờ bên ngoài có người kéo cửa, cô ấy vấp ngã và đ.â.m sầm vào người đó.

Đường Tinh lập tức đỏ mặt, không quan tâm đến gò má bị đau do va chạm, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, đồng chí, anh không sao chứ.”

Đồng Sính không ngờ rằng khi theo anh em về nhà ăn cơm, lại gặp người không ngờ tới, liền cau mày: “Sao cô lại ở đây?”

Nghe giọng quen thuộc, Đường Tinh ngẩng đầu lên, nụ cười biến mất, nếu không vì phép tắc, cô ấy đã thốt lên “xui xẻo”.

Dù không nói ra, biểu cảm của cô ấy cũng thể hiện rõ điều đó.

Sau khi bày tỏ sự khó chịu với người đàn ông xong, Đường Tinh gật đầu với mẹ chồng Lận Đình: “Đồng chí Lận, tôi xin phép đi trước.”

Lận Đình không ngốc, dễ dàng nhận ra sự khác thường giữa hai người, không giữ cô ấy lại nữa: “Được rồi, được rồi, hôm nay đã làm phiền bác sĩ Đường.”

Hoắc Tiểu kéo bạn sang một bên, lo lắng nhìn vợ: “Ai bị bệnh à?”

Lận Đình đang tò mò nhìn Đồng Sính, nghe vậy liền kể về việc Quả Quả bị sốt.

Hoắc Tiểu quả nhiên lo lắng, vừa thay giày vừa hỏi: “Bây giờ sao rồi?”

Lận Đình mời Đồng Sính vào nhà, đóng cửa rồi nói: “Đã hạ sốt rồi, bác sĩ Đường rất tốt, lo lắng Quả Quả đi lại nhiều bị cảm, nên đặc biệt đến tận nhà khám.” Vừa nói, cô vừa nhìn Đồng Sính với ánh mắt tò mò.

Đồng Sính: “Khụ khụ... Chị dâu, em đi thăm Quả Quả...”

Nhìn Đồng Sính bỏ chạy, Lận Đình càng thêm tò mò, còn có cả Hồ Tú.

Đối mặt với ánh nhìn của mẹ và vợ, vì tình anh em, Hoắc Tiểu chỉ kiên trì được vài giây rồi thú nhận: “Nói ngắn gọn là hai gia đình cảm thấy bác sĩ Đường và Đồng Sính môn đăng hộ đối, có thể tiến tới, nhưng bác sĩ Đường không vừa ý Đồng Sính.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Mặc dù đang chơi với Quả Quả, nhưng Đồng Sính lập tức không vui: “Là em không ưng cô ta được chưa? Cô ta hồi nhỏ rất bướng bỉnh, đâu có giống như bây giờ.”

Lận Đình “Ồ” một tiếng, mắt sáng lên: “Thanh mai trúc mã à!”

Đồng Sính: “...”

Tối hôm đó, Quả Quả lại sốt.

Lo lắng vợ đang trong thời kỳ cho con bú bị lây bệnh, Hoắc Tiểu đưa con vào phòng nhỏ ngủ riêng.

May mắn là sốt đến nhanh, hạ cũng nhanh, không khiến mọi người lo lắng lâu...

Sáng hôm sau, khi cả nhà đang ngồi ăn sáng, Quả Quả đã vui vẻ hoạt bát trở lại.

Hôm nay là ngày khai giảng, không chỉ tiểu học và trung học cơ sở, mà cả mẫu giáo cũng khai giảng.

Hồ Tú gấp một chiếc bánh bao nhỏ nhân mỡ hành, cắn một miếng rồi mới nhìn con dâu: “Mẹ định làm ít bánh đậu xanh, mang tặng bác sĩ Đường được không?”

Lận Đình vừa gật đầu, vừa hỏi: “Mẹ không định mang thẳng tới trạm y tế chứ?”

Hồ Tú cười: “Dĩ nhiên là mang đến ký túc xá rồi, mẹ con đâu có bất cẩn thế? Trạm y tế nhiều người lắm, chẳng phải làm khó bác sĩ Đường sao?”

Lận Đình giơ ngón cái với mẹ chồng: “Mẹ giỏi nhất.”

Quả Quả thấy vậy, cũng không bóc trứng nữa, giơ hai tay nhỏ xíu lên làm dấu ngón cái: “Bà nội giỏi nhất!”

Hoắc Tiểu đỡ lấy quả trứng lăn xuống bàn, nhìn thấy vỏ trứng lõm chồm, anh quyết định bóc giúp rồi bỏ vào bát của con trai.

Vì là con trai, bố luôn nói việc gì cũng phải tự làm, nên trứng gà đều là Quả Quả tự bóc.

Nhìn quả trứng nửa lõm chồm, nửa nhẵn bóng trong bát, cậu bé suy tư.

Hoắc Tiểu không để ý sự khác thường của con, anh nhìn vợ: “Khi trời ấm lên, nhớ nhắc anh dạy bọn trẻ bơi.”

Lận Đình: “Có phải vẫn còn quá nhỏ không? Em lo lắng bọn trẻ học xong sẽ ra sông.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu nhìn con trai một cách lạnh lùng: “Dám xuống sông lung tung thì bố đánh gãy chân.”

Quả Quả co rụt cổ, chột nhận ra mình đang bị nhắm đến.

Vừa định phản đối tại sao chỉ nói mình, cậu đã bắt gặp ánh mắt của chị.

Quả Quả: “...”

Ăn sáng xong, Lận Đình từ tay mẹ chồng nhận hai hộp đồ ăn nhỏ, bỏ vào túi xách rồi dắt Miêu Miêu ra ngoài.

Ngày đầu tiên đi học, hai vợ chồng quyết định tự đưa con đến trường.

Quả Quả thấy mẹ dắt chị gái thì tự giác nắm tay bố.

Dọc đường, cậu liên tục được bố nhắc lên nhẩy tung tăng.

Cậu bé vui vẻ cười “ha ha”, cho đến khi tới cổng nhà trẻ vẫn còn chưa muốn rời.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình cúi xuống chạm vào mũi con trai, xoa đầu con gái rồi mỉm cười: “Vào lớp đi, mẹ thấy các bạn trong lớp đã đến rồi.”

Nghe vậy, Quả Quả quay đầu lại, quả nhiên thấy mấy bạn nhỏ đang nhìn qua cửa sổ.

Cậu lập tức quay đầu, vội nói: “Bố mẹ, tạm biệt.”

Lận Đình cười nheo má cậu, dặn không được cởi áo ra chơi nghịch rồi mới cùng chồng rời đi.

Khi bố mẹ đi xa, Quả Quả cùng chị nắm tay nhau vào lớp lớn thì đột nhiên cảm thán: “Chị, anh Kiến Bình không nói dối, bệnh thật sự tốt, bố sáng nay giúp em bóc trứng!”

Miêu Miêu hơi khó chịu nhìn em trai ngốc nghếch: “Vì em bóc xấu.”

Quả Quả bị ghen, vội tìm lý do khác: “Nhưng... nhưng bà còn làm nhiều món ngon, chắc chắn vì em.”

Miêu Miêu thật thà: “Vì hôm nay khai giảng, là vì mọi người.”

Quả Quả vẫn không từ bỏ: “Nhưng... nhưng bố mẹ còn đưa em đến trường.”

Miêu Miêu kéo em trai quay lại, chỉ vào hai người đang đi cùng nhau: “Bố tiện thể đưa chúng ta.”

Nói xong, thấy em trai lại định mở miệng, cô bé chịu hết nổi liền giơ tay lên...

Cảm nhận được cơn đau trên má, Quả Quả ngơ ngác một chút, rồi nháy dựng lên: “Chị, đau quá!”

Miêu Miêu: “Đau thì im đi!”

Quả Quả: o(∩_∩)o

...

Năm mới, khí thế mới.

Lận Đình bước vào văn phòng, thấy các đồng nghiệp đều tràn đầy sức sống, tâm trạng vốn đã tốt lại càng phần khởi hơn.

Cô vừa đi tới bàn làm việc của mình, vừa mỉm cười chào hỏi mọi người.

Khi nghe mọi người bàn tán rằng Tết Nguyên Tiêu hôm qua không thú vị, những năm trước có hội đèn lồng mới náo nhiệt, Cố Phương cũng đến.

Một kỳ nghỉ đông không đến trường, tất nhiên bụi bặm không ít.

Chương 184: Chương 184

Cố Phương đang lấy khăn lau từ trong túi ra thì nghe bạn nói đã giúp mình lau sạch rồi.

Cô ấy theo phản xạ sờ vào bàn, thật sự sạch sẽ, liền cười nói: “Cô thật tốt.”

Lận Đình bất đắc dĩ: “Khi tôi mang thai cô cũng giúp tôi lau không ít, sao tự nhiên lại khách sáo vậy?”

Cố Phương kéo ghế ngồi xuống, vừa lấy đồ ra từ trong túi, vừa đùa: “Đây không phải là do nghỉ đông lâu không gặp, nên hơi xa lạ sao?”

Lận Đình đang lấy bánh mẹ chồng cho từ trong túi ra, nghe vậy gõ nhẹ lên bàn.

Khi bạn nhìn sang, cô lắc lắc hộp gỗ trên tay, cười hỏi: “Còn xa lạ không?”

“Chắc chắn là không xa lạ rồi.” Nói xong, Cố Phương nhanh chóng lấy hộp bánh qua.

Mở ra thấy đúng loại mình thích, cô ấy vui vẻ nói: “Vẫn là thím Tú thương tôi nhất.”

Lận Đình lườm một cái, nhưng trong lòng rất vui: “Xem ra kỳ nghỉ đông này cô qua rất vui vẻ.”

Nói đến đây, Cố Phương lập tức hào hứng, vừa định kéo ghế kể chi tiết cho bạn nghe, thì thấy hiệu trưởng Hoàng bước vào.

Gặp chuyện vui tinh thần phấn chấn, câu này thật có lý.

Từ khi có hai đứa cháu gái hiếu thảo, tâm trạng của hiệu trưởng Hoàng thay đổi hẳn.

Trước đây chỉ có nghiêm nghị và cứng nhắc, giờ tuy không thể nói gặp ai cũng cười, nhưng cũng thêm vài phần hòa nhã.

Vừa nói xong những lời khai mạc năm học ngắn gọn, hiệu trưởng Hoàng lại nhắc nhở các thầy cô vừa bàn tán về lễ hội đèn, bảo họ đừng nói chuyện lung tung, dĩ nhiên là với thái độ rất ôn hòa.

“Có con cháu rồi đúng là khác hẳn.” Khi mọi người rời đi, không biết ai nói một câu như vậy.

Rồi cả văn phòng tràn ngập tiếng cười thiện ý.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới.

Ngoài việc đăng ký, phát sách thì chẳng có việc gì nhiều.

Học sinh có thể về nhà sớm, nhưng các thầy cô vẫn phải ở lại.

Vì vậy, đến khi chuông tan học vang lên, Lận Đình và Cố Phương mới cùng nhau ra ngoài.

“Mặt trời như đang đùa vậy, treo được nửa tiếng à?” Cố Phương ngược nhìn bầu trời đột nhiên u ám, cảm thấy bức bối.

Lận Đình kéo cô ấy: “Sợ là sắp mưa, nhanh lên, về nhà tôi ăn cơm.”

Cố Phương lắc đầu từ chối: “Tôi đi ăn ở căng tin.”

Lận Đình: “Không phải muốn gặp con bé Niên Niên nhà tôi sao? Giờ nó dễ thương lắm.”

Nghe vậy, Cố Phương không từ chối nữa. Lần trước cô ấy gặp Niên Niên, bé vẫn còn là một con khỉ đỏ.

Vả lại, nghe nói bé trẻ sơ sinh nhiều có thể mang lại may mắn.

Nghĩ đến đây, Cố Phương vô thức xoa bụng.

Lận Đình không bỏ qua động tác đó, vội hỏi: “Này, mẹ chồng cô tét có ổn không?”

“Chắc chắn là không rồi.” Nhắc đến chuyện này, Cố Phương lập tức phẫn chấn.

Nói đến, hai nhà họ Cố và Ôn vốn môn đăng hộ đối.

Khi kết hôn, nhà họ Cố không mấy hài lòng với Ôn Vinh Hiên, chủ yếu vì anh ta lớn hơn Cố Phương cả chục tuổi.

Nhưng Cố Phương thích, bố mẹ không ép được con, cuối cùng đành đồng ý.

Sau khi cưới, nhà họ Ôn đối xử với Cố Phương cũng không tệ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng sự không tệ đó, sau nửa năm cưới mà chưa có tin vui, dần phai nhạt đi.

Người nhà họ Ôn còn chút thể diện, cũng kiêng nể địa vị của nhà họ Cố, nên chỉ dồn áp lực lên Ôn Vinh Hiên.

Nhưng mẹ của Ôn Vinh Hiên là một ngoại lệ. Bà ta thử vài lần, thấy con dâu là “quả hồng mềm”, chỉ biết nuốt khổ vào lòng, nên

ngày càng ngang ngược.

Lần này mọi chuyện vỡ lở, lại do chính con trai ra tay, điều này khiến bà ta uất ức: "...Năm nay Vinh Hiên không về ăn Tết, bố mẹ tôi không cho tôi về nhà chồng. Đến khi bố mẹ chồng tôi đến tận nhà xin lỗi ba lần, bà ta tiêu tụy đi nhiều, tôi mới về ở một đêm trước khi trở lại đơn vị."

Nghe bạn thân nói đến cuối, giọng đã nghẹn ngào, Lận Đình vỗ nhẹ tay cô ấy, dịu dàng nói: "Không phải cô nói khổ tận cam lai sao."

Cố Phương hít một hơi sâu, giữ bình tĩnh rồi nói: "Thật ra bà ấy già đi nhiều, cũng gầy hơn, trước mặt bố mẹ tôi thì cợt sống không còn thẳng được nữa... Có lẽ bà ấy cũng thấy mình giả tạo, tôi lúc đó thật sự hả dạ, nhưng nghĩ lại thì thấy buồn cười. Hóa ra bà ấy đối xử tốt với tôi chỉ vì tôi có thể sinh con trai. Nếu không, bà ấy vẫn sẽ ghét tôi, thậm chí ngày càng ghét hơn, cuối cùng không đội trời chung với tôi... Đình Đình, tự dưng tôi thấy hôn nhân chẳng có gì tốt đẹp, nếu chỉ có tôi với anh Vinh Hiên thì tốt biết mấy."

Lận Đình không biết nói gì, vì chuyện sinh con, dù mấy chục năm sau xã hội phát triển và cởi mở, vẫn là tiêu chuẩn đánh giá giá trị của người phụ nữ, thật mỉa mai.

Cuối cùng, cô chỉ nói với giọng hài hước: "Chỉ có hai người gọi là yêu nhau, yêu nhau mà không kết hôn thì là đùa giỡn tình cảm đấy, đồng chí nhỏ."

Cố Phương quả nhiên cười: "Thôi được, tôi không dám, sợ bị phê bình, đấu tố..." Nói xong, cô ấy thở ra một hơi mạnh, nụ cười tươi tắn hơn: "Tôi đã nghĩ kỹ rồi, sau này hạn chế tiếp xúc với mẹ chồng, dù sao anh Vinh Hiên cũng không giục tôi, chuyện con cái cứ để tự nhiên thôi."

Lận Đình tán thành: "Cô nên nghĩ vậy từ lâu rồi."

Không có gì ngạc nhiên, khi thấy Niên Niên, Cố Phương không thể rời mắt khỏi vẻ đáng yêu của bé.

Trước và sau bữa ăn, cô ấy ôm bé mấy lần, mãi mới rời đi được.

Lận Đình thấy vừa buồn cười vừa chua xót, vì cô biết Phương miêng nói không cần, nhưng thực sự rất muốn có con.

Không vì lý do gì khác, chỉ đơn giản là thích trẻ con.

Vài ngày sau.

Cuộc sống của Lận Đình lại trở về nếp cũ.

Mỗi ngày ngoài việc dạy học, cô chăm sóc con nhỏ và làm công việc dịch thuật.

Vân Mộng Hạ Vũ

Phải nói, cô thực sự biết ơn mẹ chồng và Hoắc Tiểu.

Vì khi trở thành mẹ, cuộc sống của cô không thay đổi quá nhiều.

Bận rộn hơn trước là chắc chắn, nhưng chỉ cần chồng hoặc mẹ chồng ở nhà, cô gần như không cần phải chăm sóc Niên Niên.

À, còn có Miêu Miêu và Quả Quả cũng rất ngoan ngoãn.

Chẳng hạn như bây giờ.

Hôm nay là Chủ nhật, cô cần hoàn thành một bản dịch, Hoắc Tiểu bận việc ở trại, mẹ chồng chuẩn bị đi hợp tác xã mua rau, cặp song sinh tự giác trèo lên giường chơi với Niên Niên.

Đường Vần Lan đến gọi không thể không cảm thán lần nữa:
“Đình Đình, chị thật ghen tị với cuộc sống của em, rơi vào tổ

phúc cũng chỉ đến thế này thôi.”

Lận Đình rất đồng ý, cô cười mắt cong cong: “Em cũng nghĩ vậy.”

Thấy vẻ đắc ý, Đường Vấn Lan lại tấm tắc: “Vẫn là số tốt...”

Lận Đình gật đầu, định nói thêm vài câu, thì nghe thấy loa đường như gọi tên cô.

Lẳng nghe kỹ, quả thật là loa của phòng thông tin.

Đường Vấn Lan cũng nghe rõ: “Đình Đình, có điện thoại cho em.”

Lận Đình cất bản thảo vào ngăn kéo khóa lại, đang lo không biết để Niên Niên thế nào thì Hồ Tú bước vào: “Để mẹ trông Niên Niên, con đi nghe điện thoại rồi cùng Vấn Lan đi hợp tác xã mua rau đi.”

Cũng được, dù sao cũng không xa mấy bước.

Khi ra ngoài, Lận Đình đề nghị: “Chị dâu, nếu chị gấp, lát nữa cứ đi hợp tác xã trước.”

Đường Vấn Lan suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Vậy chị đi trước nhé, chủ yếu là bọn trẻ ở nhà thèm thịt, chị phải đi xếp hàng sớm.”

Chương 185: Chương 185

Nghe vậy, Lận Đình vội lấy tờ giấy mẹ chồng đưa, xem rõ cần mua gì rồi lấy tiền trong túi ra: “Chị ơi, mua giúp em nửa cân thịt, nếu không có thì xương ống cũng được.”

Đường Vấn Lan rất nhanh nhận tiền: “Được.”

Thực ra, Lận Đình cũng đoán được ai gọi điện.

Quả thật không ngoài dự đoán của cô, Tiền Hải Đào nói: “Chiều nay Tiểu Nguyệt Lượng lên tàu lúc ba giờ, khoảng 11 giờ sáng bốn ngày sau sẽ đến công xã quê các cậu.”

Lận Đình không chần chừ: “Nói chuyện xong với cậu, tôi sẽ gọi về nhà ngay, cậu yên tâm. À, cô giáo Viên sao rồi?”

Tiền Hải Đào nhẹ nhàng nói: “Hiện tại rất ổn, đã có thể xuống giường vận động nhẹ, không có di chứng gì, bác sĩ nói đó là may mắn trong bất hạnh.”

Nghe vậy, Lận Đình thở phào nhẹ nhõm, quả là may mắn trong bất hạnh: “Cô giáo có nói khi nào sẽ xin về không?”

Câu này khá mơ hồ, nhưng Tiền Hải Đào hiểu ngay: “Cô nói ra viện sẽ xin, nhưng tôi sẽ khuyên cô dưỡng bệnh trước đã.”

“Chắc chắn phải dưỡng bệnh tốt...” Khi đến nông trường, không dễ dàng để được sắp xếp công việc nhẹ nhàng, có thể sẽ phải vất vả nửa năm đến một năm.

Nghĩ đến đây, Lận Đình ám chỉ với người bạn cũ.

Sau khi cúp máy với Tiền Hải Đào, cô liền gọi ngay cho xưởng gỗ ở quê.

Hai anh em lâu rồi không liên lạc, tất nhiên có nhiều chuyện muốn nói.

Nhưng thời gian gọi có hạn, phải nói nhanh để kịp nói hết những điều muốn nói.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong những điều cô muốn, Lận Đình hỏi thăm tình hình bố mẹ.

Xác định hai người đều khỏe mạnh, Lý Đào Hồng giờ còn tham gia vào kế hoạch nuôi thả lấy lông, thấy bà đang phấn đấu cho sự nghiệp rục rở, Lận Đình cảm thấy rất vui: “Tuyệt quá, việc này thoải mái hơn làm ruộng nhiều.”

Lận Minh: “Anh cũng nghĩ vậy, ba mẹ lớn tuổi rồi, đúng rồi, chị dâu em đang mang thai.”

Lận Đình vui mừng: “Thật sao? Được bao lâu rồi?”

Giọng Lận Minh cũng tràn đầy niềm vui: “Mới hơn một tháng.”

“Chúc mừng anh trai...” Vừa nói dứt lời, Lận Đình chợt nhớ ra chuyện chị cả đang hẹn hò, bố mẹ và anh cả hình như chưa biết.

Nhưng sau vài giây suy nghĩ, cô quyết định không nói, chuyện này để chị cả tự nói thì hơn...

Sau cuộc điện thoại, Lận Đình lại đến hợp tác xã.

Khi về đến nhà, mẹ chồng đã chặt xương heo “phập! phập!” trong bếp.

Lận Đình đặt đồ vừa mua vào bếp, tiện thể kể lại nội dung cuộc điện thoại cho mẹ chồng nghe.

Hồ Tú ở tuổi này rất thích việc nhà thêm người, liền cười nói: “Tin tốt đấy, nhà thông gia chắc sẽ vui lắm, con cháu đông đúc thì nhà cửa thêm rộn ràng.”

Lận Đình không nghĩ vậy: “Còn tùy, có những đứa con quậy phá đến mức một đứa đã khiến người ta chịu không nổi, sinh thêm vài đứa chẳng phải sẽ làm người ta tức c.h.ế.t sao?”

“Mẹ ơi, quậy phá là gì?”

Lận Đình quay lại, mới nhận ra Quả Quả đã vào bếp từ lúc nào, tò mò ngẩng đầu nhìn cô.

Nhìn mái tóc bé được buộc thành nhiều chùm, Lận Đình cố nhin cười nhưng không được, bật cười: “Ai buộc tóc cho con thế?”

Quả Quả chống tay lên má làm dáng: “Đẹp không ạ? Chị gái buộc đấy.”

Lận Đình vuốt vuốt chùm tóc của con trai: “Đẹp, đẹp lắm.”

Quả Quả vui vẻ: “Con cũng thấy đẹp... Mẹ ơi, mẹ chưa nói quậy phá là gì.”

Lận Đình lại bật cười: “Tự đi soi gương đi.”

Quả Quả: “...?”

Thời gian trôi qua, cuộc sống của Lận Đình trong tiếng cười và sự ồn ào, thoáng chốc đã sang tháng ba.

Mỗi khi đến mùa vạn vật hồi sinh, doanh trại và khu gia đình luôn sống động. Nhưng năm nay lại là một ngoại lệ...

Do tranh chấp đã kéo dài vài năm, cuối cùng cũng nổ ra cuộc chiến.

Ngoại trừ Lận Đình biết về lịch sử, không ai biết trận chiến này có biến thành cuộc chiến quy mô lớn và gây thương vong không.

Toàn doanh trại trở nên căng thẳng.

Hoắc Tiểu là đoàn trưởng đoàn một, ra đi từ tờ mờ sáng và chỉ về lúc đêm khuya.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu đi tập huấn ở sau núi, có khi cả tuần cũng không về nhà.

Tất nhiên, trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu này, không chỉ có một doanh trại mà toàn quân đều như vậy.

Người nhà quân đội, những người gần gũi và hiểu rõ nhất, cũng đều căng thẳng.

Cố Phương là một trong số đó. Trên đường về nhà sau giờ tan học, cô ấy không thể chịu đựng nổi nữa: "...Sao cô giữ được bình tĩnh thế? Tôi thật sự lo anh Vinh Hiên nhà tôi phải ra chiến trường."

Bởi vì cô biết rằng cuộc xung đột này sẽ kết thúc trong vài ngày nữa, quân đội sẽ thắng lợi.

Nghe bạn hỏi vậy, lòng Lận Đình vẫn không khỏi nặng nề.

Dù sao, có chiến tranh thì cũng sẽ có hy sinh.

“Đình Đình, cô nói xem, tôi sẽ không trở thành góa phụ trước khi trở thành mẹ chứ... khụ khụ... cái gì cơ?”

Lận Đình: “...”

Lận Đình tỉnh lại, nhìn bạn mà cạ lời: “Cô có nghe mình đang nói gì không?”

Cố Phương vội quay đầu, nhổ xuống đất: “Phì phì! Trẻ con nói linh tinh thôi!”

Lận Đình không nhận ra rằng em trai mình, Lận Hoàn, phục vụ trong quân đội đang nằm ở vùng chiến sự, chỉ biết cười mắng: “...Trẻ con gì chứ... mặt mũi đâu?”

Hoắc Tiểu trở về nhà lúc đã hơn mười giờ tối.

Lận Đình đã ngủ một giấc, nhìn thấy người chồng lấm lem bùn đất, cô lập tức tỉnh táo trở lại, đau lòng ngồi dậy.

“Anh làm em thức giấc à?” Hoắc Tiểu đã cố gắng hết sức để nhẹ nhàng, nhưng không ngờ vẫn làm phiền đến vợ.

Lận Đình đi giày xuống giường, tiến lên sờ tay chồng, quả nhiên, lạnh buốt.

Cô nhỏ giọng nói: “Trong nồi và trên bếp than còn nước nóng, anh đi tắm trước đi, sau đó ngâm mình một chút, em sẽ mang quần áo tới cho.”

Hoắc Tiểu đáp: “Không cần, đưa quần áo cho anh, em cứ ngủ tiếp đi.”

Nghe vậy, Lận Đình đang lật quần áo sạch quay đầu liếc anh một cái, giọng điệu kiên quyết: “Em sẽ lấy cho! Anh mau đi tắm đi, đừng để bệnh nhé.”

Hoắc Tiểu muốn nói rằng anh không sao, ngay cả tuyết trên núi anh cũng đã nằm, hướng chỉ là mùa xuân ấm áp hơn mười độ.

Nhưng nhìn thấy nỗi lo lắng không giấu nổi trong đôi mắt vợ, trái tim anh mềm lại, cuối cùng không từ chối nữa.

Sau khi đưa quần áo cho chồng, Lận Đình nhìn anh nghe lời điền nước vào bồn tắm mới rời khỏi.

Nhưng cô không ngủ ngay, mà đi vào bếp.

Những ngày này Hoắc Tiểu luôn vất vả, Lận Đình đã nhờ mẹ chồng gửi lời nhờ quản gia lấy hai con gà.

Thật không may, hai con gà vẫn còn quá ít, trong nồi đã là bữa cuối, ngày mai phải tìm thêm thứ gì đó ngon lành, nếu không với cường độ tập luyện cao như vậy, thân thể làm sao chịu nổi.

Trong khi suy nghĩ, tay Lận Đình không ngừng làm việc, cô đặt hai chiếc bánh bao còn lại từ tối vào lồng hấp để hâm nóng, sau đó ngồi bên bếp lửa bắt đầu đốt lên hâm nóng món canh gà.

Khi Hoắc Tiểu từ phòng tắm bước ra với dáng vẻ mệt mỏi, toàn thân nóng hổi, Lận Đình luôn chú ý đến động tĩnh của chồng, đã dọn cơm lên bàn.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu nhanh chóng tiến tới bàn ngồi xuống.

Lận Đình đưa đũa cho chồng, cầm lấy chiếc khăn treo trên ghế chuẩn bị lau đầu cho anh.

“Không cần, sẽ khô ngay thôi.” Hoắc Tiểu kéo tay vợ ngồi xuống bên cạnh mình.

Chương 186: Chương 186

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoắc Tiểu vẫn không buông tay, đặt đôi tay đan vào nhau lên đùi, mới dùng tay còn lại kẹp lấy một cái bánh bao và ăn ngấu nghiến.

Nhìn thấy chồng ăn vội vã như vậy, Lận Đình càng thấy xót xa: “Ăn chậm thôi.”

Sau bao nhiêu năm trong quân ngũ, Hoắc Tiểu đã quen với tốc độ ăn uống như thế, nhưng biết vợ mình đang lo lắng cho mình, anh cũng cố gắng ăn chậm lại.

Thấy mồ hôi lăn dài trên cổ chồng, Lận Đình đứng dậy lấy khăn tay giúp anh lau đi mấy giọt: “Còn phải huấn luyện đến bao giờ?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu đáp: “Còn hai ngày nữa thôi, sau đó dù có huấn luyện thêm cũng không ác liệt như bây giờ, các chiến sĩ vẫn phải giữ tinh thần tốt nhất để sẵn sàng nhận lệnh.”

Lận Đình nhếch môi: “Anh nghĩ họ sẽ điều động đến đơn vị chúng ta không?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu dừng động tác trong tay, sau đó mới nói: “Có lẽ không.”

Lận Đình ngồi trở lại ghế, tựa đầu hỏi: “Tại sao lại thế?”

Hoắc Tiểu giải thích: “Chúng ta không cùng khu vực quân sự với nơi kia, nếu lệnh điều động thực sự được gửi đến đây, đó sẽ là một cuộc chiến tranh trên toàn quốc...”

Chiến tranh toàn quốc không phải là chuyện có thể quyết định một sớm một chiều, nó liên quan đến quá nhiều vấn đề, và hiện tại, nước SL cũng đang chìm trong nội bộ rối ren, không thể thống nhất chống lại bên ngoài.

Nhưng, phân tích là một chuyện, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc phản công toàn diện lại là một chuyện khác.

Ít nhất, là một người lính, Hoắc Tiểu đã sẵn sàng bất cứ lúc nào để xung trận.

Nghĩ đến đây, anh lại nhớ đến chuyện đã giấu giếm vợ...

Thấy chồng dừng bữa, Lận Đình hỏi: “Ăn no rồi à?”

Hoắc Tiểu lấy lại tinh thần, tiếp tục ăn, chỉ là chưa kịp ăn vài miếng đã nhìn về phía vợ.

Lận Đình ngạc nhiên: “Anh có chuyện muốn nói với em à?”

Hoắc Tiểu đã quyết định sẽ thẳng thắn bày tỏ, gật đầu: “Em có biết khu vực xảy ra xung đột lần này không xa nhà mình lắm không?”

Lận Đình chớp mắt, có chút bối rối: “Biết... không đúng, nhà... anh đang nói cái gì?”

Khi thấy vợ từng bước từ bàng hoàng, hoài nghi đến sững sờ, Hoắc Tiểu hiểu rằng cô đã nhận ra điều gì đó, anh gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là đơn vị mà Lận Hoàn đang phục vụ.”

Mặc dù vừa được chồng làm cho tỉnh ngộ, cũng đã nhận được câu trả lời khẳng định, nhưng Lận Đình vẫn không dám tin, cô hỏi lại: “Anh nói... anh nói đơn vị mà em trai em đang phục vụ là nơi xảy ra xung đột ấy à?”

Hoắc Tiểu vội vàng an ủi: “Theo thông lệ, những tân binh sẽ được bố trí ở hậu phương, làm công tác hậu cần.”

Lận Đình biết rõ điều này, nhưng không ngăn được mình lo lắng.

Thêm nữa, Lận Hoàn mới chỉ 19 tuổi, đang ở độ tuổi tràn đầy khí thế của thanh niên, đầy ắp tinh thần anh hùng, e rằng không thể yên phận.

Nghĩ đến đây, Lận Đình vỗ nhẹ n.g.ự.c mình, cảm thấy càng thêm bất an.

Những ngày tiếp theo, bề ngoài Lận Đình không thể hiện gì, nhưng trong lòng cô lại lo lắng vô cùng.

Cô không dám nói chuyện này với bố mẹ ở quê nhà, cũng không nói với chị gái, chỉ trao đổi với anh trai mình.

Hai anh em đều cho rằng khả năng Lận Hoàn được an bài ở hậu phương là không cao.

Và sự thật cũng đúng như vậy.

Khi cuộc phản công bước vào những ngày cuối cùng của tháng ba, Lận Đình nhận được tin từ chồng rằng em trai mình bị thương.

Thấy vợ vừa tức vừa gấp, Hoắc Tiểu vội vàng an ủi: “Không sao đâu, chỉ bị trúng một viên đạn vào chân thôi, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi.”

Lận Đình lập tức cau mày: “Trúng đạn mà cũng không sao à?”

Hoắc Tiểu xoa xoa mũi không nói gì nữa.

Lận Đình lại hỏi: “Thằng bé khùng kia sao lại gọi điện cho anh?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cười đáp: “Chắc là không dám nói với bố mẹ?”

Lận Đình nhếch môi, cảm thấy khả năng đó khá cao, nghĩ vậy, cô hít một hơi sâu, bình tĩnh lại rồi mới hỏi: “Anh nói rõ hơn cho em, sao một tân binh lại lên chiến trường?”

Nói đến đây, trên mặt Hoắc Tiểu không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ: “Em trai thích hợp làm quân nhân.”

Lận Đình trừng mắt!

Hoắc Tiểu ho nhẹ một tiếng, vội vàng tiếp lời: “Thằng bé ấy cũng gan lớn, phải nói là một lũ tân binh đều rất gan dạ, chúng đã viết thư xin chiến đấu gửi cho đoàn trưởng.”

Lận Đình không hiểu nổi: “Đoàn trưởng có đồng ý không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu trả lời: “Thông thường thì không, nhưng trong hoàn cảnh xấu, lính mới cũng phải ra mặt trận...” Như lần này, nước SL đã triển khai 50 xe tăng và trực thăng, hỏa lực dữ dội... Có vẻ tình hình lúc đó rất nghiêm trọng.

Nhưng những chi tiết này tạm thời không thể tiết lộ, Hoắc Tiểu tự nhiên không thể nói kỹ với vợ: “Dù Lận Hoàn bị thương ở chân, cậu ấy đã hạ hai kẻ địch, ghi công lớn.”

Lận Đình xoa xoa trán: “Nó còn nói gì nữa không?”

Hoắc Tiểu cười khẩy: “Trúng đạn phải nghỉ ngơi ít nhất một tháng, em trai không muốn lãng phí nguồn lực quốc gia, định về đây dưỡng thương.”

Lận Đình lạnh lùng cười một tiếng: “Cũng được, chỉ sợ nó đến rồi sẽ hối hận...” Cô đang đợi dạy dỗ đây!

Ngày hôm sau.

Lận Đình sáng sớm đã gọi điện cho anh hai và chị cả.

Cô nói về tình hình của em trai, rồi mới hỏi ai rảnh để đón người.

Cuối cùng, anh hai bận biểu diễn không thể rời đi.

Chị cả thì có thể dành vài ngày.

Nhưng Lận Đình không yên tâm nếu chị ấy đi một mình.

Tối đó về nhà cô thương lượng với chồng, bảo anh tìm người đi cùng.

Không ngờ sáng hôm sau đã nhận cuộc gọi của chị gái, nói rằng Tạ Hạo sẽ xin nghỉ để đi cùng chị ấy.

Lận Đình hơi ngạc nhiên: “Chị và Tạ Hạo đi cùng nhau? Đã quyết định chưa?”

Lận Tương hơi ngại ngùng: “Chưa, anh ấy nhất quyết đi cùng, bảo không yên tâm.”

Nghe vậy, Lận Đình im lặng vài giây, hiểu rằng Tạ Hạo đang vội vàng muốn thể hiện mình trước nhà ngoại của chị gái, nên cô cười nói: “Nếu anh ấy muốn đi thì cứ đi, miễn là chị không cảm thấy khó chịu là được.”

Lận Tương tất nhiên không phản đối, dù sao hai người đã quen nhau ba tháng, không chỉ các con đã nhận ra, ngay cả hàng xóm quen thuộc cũng đã thấy.

Trong thành phố HL, tại một trạm y tế của quân đội, Lận Hoàn nằm trên giường bệnh, bên cạnh là những đồng đội bị thương trong trận chiến.

Mặc dù bị hạn chế di chuyển, nhưng ngày tháng trôi qua không quá khó khăn đối với cậu ấy.

Miệng mỗi người bệnh đều ngập tràn lời nguyện rửa kẻ địch, họ la hét muốn quay trở lại chiến tuyến để báo thù cho các đồng đội đã hy sinh, lần này họ đã mất đi hàng chục chiến binh.

Nếu như kẻ địch không quá ác độc, liên tục khiêu khích, thì làm gì có chuyện những người đồng đội trẻ tuổi ấy phải nằm xuống mãi mãi như vậy?

Lận Hoàn ngày thường rất năng động, lần này lại không nói gì, chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Cậu ấy mới 19 tuổi, khuôn mặt vẫn còn vẻ non nớt.

Hai kẻ địch mà cậu ấy đã hạ gục lần này, đối với Lận Hoàn, vừa là công trạng nhưng cũng là bóng tối.

Dù thời gian đã bước vào tháng tư và cuộc chiến đã hoàn toàn lắng dịu, cậu ấy vẫn chưa thể thoát khỏi bóng tối của việc giết người.

Vì vậy, khi các đồng đội nói chuyện, cậu ấy luôn không kiểm soát được mình và hay mơ màng.

Chương 187: Chương 187

Đúng lúc đó, một binh sĩ bị thương tay từ phòng bên chạy tới, hào hứng thông báo: “Có tin tốt đây!”

Một người lính trên giường tò mò hỏi: “Tin tốt gì thế? Kẻ địch không phải đã bị đánh lui rồi sao?”

Lận Hoàn cũng tò mò nhìn qua.

Người lính trẻ đó hào hứng nói: “Nhớ lần trước chúng ta thu giữ được một chiếc xe tăng của địch không?”

“Một chiếc không phải đã chìm xuống sông sao?” Một người tiếc nuối nói.

Người lính trẻ “Ồ!” một tiếng, rồi với giọng nói càng thêm hào hứng: “Hôm nay nó đã được kéo lên rồi!”

“Cái gì cơ?”

“Thứ to như vậy cũng kéo được lên á?”

“Thật là lợi hại, làm sao kéo được lên thế?”

Người lính trẻ rất hài lòng với sự hào hứng và phấn khích của mọi người, đặc ý nói: “Bên trên đã phải thợ lặn xuống vớt, phải nói là đất nước chúng ta thật là tuyệt vời!”

Ngay khi câu này vừa dứt, mọi người đều phản ứng nhiệt tình, tiếng nói dường như suýt chút nữa đã làm nổ tung mái nhà.

Trong bộ dạng nghiêm nghị, nữ trưởng khoa điều dưỡng không kịp quan tâm đến thân nhân của những người lính đang đến thăm, bà ấy vội vàng bước nhanh vào phòng bệnh, quát lớn: “Yên lặng! Chẳng phải đã nói trong bệnh viện không được la hét ầm ĩ sao? Nếu gây phiền toái cho bệnh nhân nặng thì sao?”

Ngay khi lời nói vừa dứt, tất cả các chiến sĩ lập tức im lặng.

Nhận thấy điều này, vẻ tức giận trên mặt nữ trưởng khoa mới dịu xuống một chút, bà ấy quay đầu nhìn người phụ nữ đi theo mình và nói: “Đồng chí, Lận Hoàn đang ở trong phòng này.”

Lận Tương biểu lộ sự biết ơn: “Cảm ơn đồng chí y tá.”

Nữ trưởng khoa còn bận rộn với những công việc khác, chỉ gật đầu một cái rồi vội vàng rời đi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương lo lắng cho tình hình của em trai, không chần chừ thêm, vội vã lao vào trong phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, nghe thấy tiếng của chị gái, Lận Hoàn đã phấn khích ngồi bật dậy.

Khi nhìn thấy người, những ấm ức trong lòng cậu ấy bỗng chốc tan biến.

Chàng trai trẻ mắt đỏ hoe, vừa kêu lên một tiếng “Chị cả”, đã bị gã đàn ông to lớn và có vẻ ngoài hầm hờ đứng ngay sau chị mình làm cho giật mình.

Người này... là ai vậy?

Lận Tương không hề chú ý đến vẻ mặt ngây người của đứa em trai, cậu ấy vội vàng tiến đến bên giường, trước tiên là để đảm

bảo rằng chân tay em mình không bị thiếu mất mảnh nào, không phải là tin vui thì nói, nỗi buồn thì giấu, rồi mới phần nào nhẹ lòng sau vài ngày thấp thỏm: “Thế nào? Ngoài chân bị thương, có chỗ nào khác bị đau không?”

Vừa hỏi xong, chị ấy chưa kịp nhận được câu trả lời, Lận Tương nhú mày, định hỏi lại lần nữa thì thấy em trai mình đang ngơ ngác nhìn chăm chăm phía sau lưng mình.

Chị ấy vô thức quay đầu lại, mới phản ứng được rằng mình vừa quá vội vàng, đã quên mất mất một người.

Thấy gương mặt của chị gái bắt đầu đỏ lên, Lận Hoành trong lòng thấy có điều gì đó không ổn: “Chị, anh ấy là...”

Dù không muốn thừa nhận, Lận Tương vẫn chân thật thừa nhận: “Anh ấy là đối tượng của chị.”

Người đàn ông cao lớn gật đầu với người sẽ là em rể tương lai của mình: “Anh tên là Tạ Hạo.”

Dù đã có phần nghi ngờ từ trước, nhưng khi nghe chị gái nói ra, Lận Hoành vẫn cảm thấy bối rối: “Chị, từ bao giờ chị lại yêu người đàn ông như thế? Chị không phải thích những chàng trai bảnh bao sao?”

Phòng bệnh đầy người, Lận Tương không quen nói chuyện riêng tư trước mặt nhiều người lạ: “Chuyện của chị sẽ nói sau, chân em thật sự đã đủ tốt để xuất viện chưa?”

Nghe thấy điều đó, Lận Hoành cũng nhận ra không phù hợp để bàn luận chuyện cá nhân ở đây: “Được, em đã nằm viện một tuần rồi, bác sĩ bảo chỉ cần kiểm tra định kỳ là được. Chị ơi, chúng ta mau xuất viện thôi, em thật sự không muốn ở đây nữa.”

Nghe vậy, Tạ Hạo liền nói: “Vậy anh sẽ đi làm thủ tục xuất viện, tiện thể hỏi thêm về tình hình bệnh.”

Lận Tương đáp: “Được.”

Sau khi hoàn tất thủ tục, hôm đó không kịp lên tàu về Thiên Kinh.

Vì vậy, ba người đã nghỉ lại một đêm tại nhà khách của quân đội, ngày hôm sau mới lên tàu trở về.

Cùng thời điểm đó, ở Thiên Kinh, Lận Đình nhận được cuộc gọi của mẹ Lý Đào Hồng: “...Lận Hoành là các con đưa đi à?”

Nghe thế, Lận Đình hoàn toàn bị sốc, cô bất giác hỏi: “Mẹ biết chuyện Lận Hoành gặp nạn à?” Cái tên nhóc đó không phải đã nói là sẽ giấu bố mẹ sao?

Ở đầu dây bên kia, Lý Đào Hồng tỏ ra rất nóng vội: “Đơn vị gửi thông báo về nhà, mẹ và bố con rất vất vả mới mua được vé đến đơn vị, nhưng họ nói rằng Tiểu Hoành đã được chị gái đón đi rồi...”

Nói đến đây, bà mới chợt nhận ra ý của con gái, lửa giận lập tức bốc lên: “Ý là gì? Câu nói của con vừa rồi có nghĩa là chuyện Tiểu Hồng bị thương phải giấu mẹ và bố con à?”

Lận Đình lùi xa ống nghe một chút, chờ mẹ mình nói xong, mới vô tình đổ lỗi: “Chuyện này không trách con được, là Tiểu Hoành nhờ con, chủ yếu là vì con gái mẹ mềm lòng.”

Lý Đào Hồng bị sặc, muốn mắng, nhưng lại được câu nói của con gái làm cho phải bật cười.

Cuối cùng, bà đưa cuộc nói chuyện trở lại chủ đề ban đầu: “Thôi được, bố con và mẹ sẽ quay về để viết lại thư giới thiệu.”

Lận Đình mở to mắt, “Ý mẹ là mẹ và bố sẽ đến Thiên Kinh à?”

Lý Đào Hồng đáp: “Không thì sao? Mọi người đều bận rộn, không thể nhờ người ngoài chăm sóc Tiểu Hoành được.”

Thật ra tình hình của em trai đã không còn nghiêm trọng nữa, nhưng mẹ đến Thiên Kinh, Lận Đình vui mừng còn không kịp, lập tức đồng ý: “...Thế thì tốt quá, cháu gái được ba tháng tuổi của mẹ ngày càng đáng yêu, lúc đó bố mẹ chắc chắn sẽ rất thích.”

Nghe đến đây, Lý Đào Hồng không còn giận dỗi nữa, cười không ngớt.

Thiên Kinh cách đơn vị nơi Tiểu Hồng phục vụ có đoàn tàu trực tiếp.

Vì vậy, buổi chiều ngày thứ ba, mọi người đã đến trại lính.

Lận Hoành dù còn trẻ, nhưng sự khó chịu khi gặp anh rể tương lai vẫn lộ rõ trong ánh mắt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tạ Hạo là người tính tình thật tốt, không chỉ không giận mà còn chăm sóc mọi người rất chu đáo trên đường đi.

Thậm chí trong lúc trò chuyện với em rể tương lai, anh ấy còn nhắc nhở: “...Đây là lần đầu Tiểu Hoành ra trận, trong lòng có lẽ có bóng tối, sau này cậu phải thường xuyên động viên cậu ấy.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu liếc nhìn chàng trai trẻ được vợ và chị gái vây quanh, tươi cười rạng rỡ: “Sao anh không động viên cậu ấy?” Cơ hội tốt để thể hiện mà.

Tạ Hạo cười nhẹ: “Thằng bé có thái độ thù địch với anh.”

Hoắc Tiểu cũng nhận ra điều gì đó, anh cười, vỗ nhẹ vào vai người đối diện: “Chắc không phải là nhắm vào anh, mà là vì anh là anh rể mà thôi.”

Tạ Hạo không ngạc nhiên với điều này, bởi Lận Tương đã kể cho anh ấy nghe về quá khứ của chị ấy trước khi họ quyết định ở bên nhau, Lận Hoàn chỉ là thương xót chị gái mình, vì vậy anh ấy trả lời một cách bình thản: “Anh hiểu.”

Chương 188: Chương 188

Hoắc Tiểu lại hỏi: “Khi nào cưới nhau?”

Nhắc đến chuyện này, Tạ Hạo quay đầu nhìn người yêu, ánh mắt tràn đầy ấm áp: “Hy vọng là năm nay.”

Hoắc Tiểu nhướn mày, nghĩ rằng người anh em đồng hao này cũng không tồi, liền nhắc nhở: “Có thể cơ hội sẽ đến rất nhanh.”

Tạ Hạo bỗng chốc cảm thấy hứng thú: “Ý cậu là gì?”

Hoắc Tiểu: “Lận Hoàn làm việc không chắc chắn, hình như cậu ấy chưa bàn bạc kỹ với cấp trên, bên quân đội đã gọi điện cho bố mẹ vợ em.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Trời ban may mắn! Tạ Hạo cảm thấy choáng váng: “VẬY LÀ... bố mẹ vợ... Ờ... Ờ... hai bác đang đến Thiên Kinh?”

Hoắc Tiểu động viên: “Anh trai à, cơ hội tốt để thể hiện đây rồi.”

Tạ Hạo mừng rỡ: “Cảm ơn.”

Ở bên này, sau khi tiễn bác sĩ Đường Tinh đến thay thuốc cho em trai, Lận Đình quay sang người chị chuẩn bị ra về: “Sao không ở nhà ăn tối rồi mới đi?”

Ăn tối xong thì không còn xe buýt nữa: “Thôi, không cần đâu, chị đã xa nhà gần một tuần, các con chị chắc đã lo lắng rồi.”

Nghe vậy, Lận Đình cũng không giữ chị lại, bảo với chị rằng bố mẹ đã khởi hành đến Thiên Kinh, khoảng ba ngày nữa sẽ tới.

Lận Tương rất vui mừng: “Vậy chị phải xin điều chỉnh ca làm việc với đồng nghiệp, lúc đó sẽ dẫn bố mẹ đi khắp Thiên Kinh.”

Thấy chị gái không có ý kiến gì khác, Lận Đình chỉ có thể nói thẳng: “Bố mẹ đến, phía Tạ Hạo sẽ ra sao?”

Lận Tương ngẩn người, vô thức quay đầu nhìn về phía người đàn ông cách đó vài bước.

Lận Đình cũng nhìn theo, rồi hỏi: “Có muốn giới thiệu cho bố mẹ không?”

Phản ứng đầu tiên của Lận Tương là phải giới thiệu... Đó là điều hiển nhiên.

Nhưng ngay sau đó, sự ngượng ngùng và bất an cũng ập đến.

Ngượng ngùng là chuyện giới thiệu người yêu với bố mẹ.

Còn chưa xác định gặp cha mẹ hai bên, kết hôn có cần phải đưa vào lịch trình không...

Vấn đề này, dù đã đổi vài chuyến xe, trời hoàn toàn tối, về đến nhà, Lận Tương vẫn chưa nghĩ thông suốt.

“... Không muốn anh gặp bố mẹ em?” Tạ Hạo luôn im lặng đồng hành, muốn để đối phương tự quyết định, nhưng thấy chị ấy thực sự khó xử, anh ấy liền chủ động lên tiếng.

Lận Tương theo phản xạ lắc đầu: “Muốn chứ.”

Tạ Hạo thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng nở nụ cười: “Vậy lo lắng điều gì?”

Lấy lại tinh thần, Lận Tương do dự một lúc, rồi thẳng thắn bày tỏ nỗi lo của mình.

Tạ Hạo trấn an: “Không ai ép em kết hôn, khi nào kết hôn là do em quyết định.”

“Anh không vội sao?” Lận Tương hiểu rằng sự do dự về chuyện kết hôn không phải do đối phương không tốt, mà là do chị ấy còn chưa chắc chắn.

Lần này Tạ Hạo không vội nói, anh ấy nhìn quanh một chút, rồi kéo chị ấy vào một con hẻm bên cạnh, cúi xuống ôm chị ấy vào lòng, mới cười nói: “Làm sao mà không vội được, nhưng anh có đủ kiên nhẫn để chờ...”

Nói đến đây, anh ấy ngừng lại, bàn tay lớn vuốt nhẹ mái tóc dài của người trong lòng, rồi tiếp tục: “Trước đây, nếu không phải mẹ anh bất ngờ nói ra, thật ra anh đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu lâu dài, bây giờ chúng ta có thể quen nhau sớm thế này, nghĩ lại anh vẫn thấy mình lờ, đúng không?”

Tạ Hạo luôn biết rằng Tương Tương có bóng ma về cuộc hôn nhân trước, anh ấy cũng vậy.

Chỉ là anh ấy có sáu năm để quên, từ lâu đã vượt qua.

Còn Tương Tương có lẽ cần thêm thời gian, anh ấy thật sự hiểu điều đó.

Dù đã hẹn hò hơn ba tháng, nhưng giữa hai người ít có cử chỉ thân mật, nhất là ở ngoài. Lận Tương có chút căng thẳng vui mặt vào n.g.ự.c người đàn ông rộng lớn, một lúc lâu sau mới nói: “Vây thì gặp thôi.”

Tạ Hạo cười đáp: “Được rồi.”

“Chị cả lần này mắt nhìn người không tẹ.” Quan sát gần vài ngày, Lận Hoành tự nhận mình là người lớn, đưa ra kết luận sau khi chị cả và mọi người rời đi.

Lận Đình lườm cậu ấy một cái: “Tuổi còn nhỏ, lo chuyện không ít, chuyện ra chiến trường chưa tính với em đâu, mới tân binh mà bày đặt anh hùng?”

Lận Hoành không đồng tình, nhúu đôi mày rậm: “Chị hai, tình huống nguy cấp, làm sao còn phân biệt tân binh với cựu binh, trong đầu chỉ nghĩ đuổi bọn chúng ra ngoài.”

Chàng trai trẻ mày mắt sắc bén, ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết, Lận Đình nhìn vài giây, rồi xoa đầu cậu ấy: “Chị hiểu lý lẽ, nhưng lo lắng cũng không tránh khỏi.”

Lận Hoành cười lộ hàm răng trắng: “Chị yên tâm, em lợi hại lắm.”

Lận Đình gõ nhẹ lên đầu cậu em nghịch ngợm, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Khi đến cửa, như nhớ ra điều gì, cô quay lại nhìn cậu em đang ôm đầu, nhăn nhó: “Nếu em giỏi vậy, lúc bố mẹ tới, chắc không cần chị xin giúp đâu.”

Mặt Lận Hoành lập tức đơ ra, rồi chìa tay về phía anh rể: “Anh rể, cứu em!”

Hoắc Tiểu bật cười, vỗ đầu vợ: “Anh nói chuyện với cậu ấy.”

Sáng hôm sau.

Khi Lận Đình dậy, phát hiện em trai còn dậy sớm hơn mình, lo lắng hỏi: “Hôm qua ngủ không ngon à?” Chẳng lẽ thực sự ám ảnh rồi?

Lận Hoàn đang chơi xếp gỗ với cháu Quả Quả, món này trước giờ cậu chưa chơi bao giờ, rất hào hứng, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên: “Ngủ ngon lắm, em đâu như chị hai lười dậy.”

Lận Đình: “...”

Lận Đình nghiêng rằng, không phục tranh cãi: “Ai mà dậy lúc hơn sáu giờ lại gọi là lười?”

Hồ Tú bê cháo ra cũng phụ họa: “Đúng rồi, Tiểu Hoàn, chị con ban đêm còn phải dậy nhiều lần, chăm con mệt lắm.”

Lận Đình nắm lấy tay mẹ chồng: “Vẫn là mẹ thương con nhất, em trai đúng là đồ ngốc.”

Nghe vậy, Lận Hoàn mới dừng chơi trò chơi, quay đầu lại, mặt ngây thơ: “Em nói gì sai à? Chị hai thích ngủ nướng thì cứ ngủ thôi.”

Lận Đình: “...” Vậy nên, em trai cô là một tên ngố to đầu?

Vân Mộng Hạ Vũ

Ngồi yên lặng bên cạnh, Miêu Miêu đang ôm cuốn truyện tranh, gấp sách lại: “Cậu út, chơi xếp hình với con đi.”

Tưởng cháu gái muốn chơi, Lận Hoàn lập tức xắn tay áo: “Được thôi, cậu út chơi với con, yên tâm, cậu út sẽ nhẹ tay mà.”

Bên cạnh, Quả Quả chưa bao giờ thắng chị, nhìn cậu út đầy ngưỡng mộ.

Và rồi... chẳng còn gì để nói nữa.

Nhìn cậu út bị chị đánh bại mà buồn bã, không hiểu sao Quả Quả cảm thấy cổ mình lạnh toát.

“Chị ơi, sao Miêu Miêu lại giỏi thế?” Sau khi thua liên tiếp hơn mười ván, Lận Hoàn được báo tin bữa cơm tối đã sẵn sàng mà cảm thấy như cuộc đời mình đã sụp đổ.

Trái tim Lận Đình mềm nhũn, cô nhận ra con gái đang giúp mẹ “giải hận”. Cô ôm lấy cô bé và hôn lên má vài cái trước khi kiêu hãnh ngẩng cao cằm: “Con gái chị thông minh là thế đấy, em biết gì chứ?”

Lận Hoàn được anh rể dìu ngồi xuống ghế, nghe thấy vậy liền thách thức cô bé năm tuổi: “Miêu Miêu, tối nay chúng ta tiếp tục, cậu chắc chắn sẽ thắng!”

Trái ngược với tinh thần chiến đấu của cậu, Miêu Miêu chỉ đáp lại hai từ: “Bận rồi.”

Nghe vậy, Lận Hoàn vươn tay véo nhẹ chòm tóc trên đầu cô bé, ngạc nhiên hỏi: “Một đứa trẻ năm tuổi làm gì có việc gì để bận?”

Chương 189: Chương 189

“Tay em sao mà lăm chuyệu thế? Tóc mới buộc xong đây.” Lận Đình phát tay đánh đuổi bàn tay hư của em trai, rồi lại gấp cho mỗi đứa trẻ một cái bánh bao nhỏ, mới nói: “Tối nay Miêu Miêu có lớp học vẽ, hướng hồ cậu chơi còn kém, chơi với Quả Quả đi.”

Quả Quả nuốt miếng ăn trong miệng, ngây ngô nói: “Cậu ơi, con chơi với cậu con không chê cậu vụng về đâu.”

Lận Hoàn: “...”

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cậu thanh niên, mọi người cười ồ lên không ngớt.

“Có chuyệu gì vui thế?” Đường Vấn Lan vừa bưng một đĩa nhỏ các món đứng bên cửa gỗ cửa.

Lận Đình vội vàng đứng dậy mời khách vào nhà, nhìn đĩa đồ ăn trên tay cô ấy, cười hỏi: “Cá khô lấy từ đâu vậy?”

Ánh mắt Đường Vấn Lan lướt qua người duy nhất lạ mặt trong căn phòng, rồi cười nói: “Gửi từ quê nhà, dù nhỏ nhưng thơm lắm.”

Hồ Tú cười nói: “Vấn Lan ngồi xuống ăn cùng đi.”

Đường Vấn Lan vội vã phát tay: “Thôi, ở nhà cháu bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.” Nói xong, cô ấy đặt đĩa lên bàn, vội vã rời đi sau khi để lại lời nhắn: “Chiếc bát này sau hãy trả cháu.”

Bên cạnh.

Thấy vợ trở về với vẻ mặt hài lòng, Hình Quốc Cường bật cười hỏi: “Đã thỏa mãn được trí tò mò chưa?”

Đường Vấn Lan làm ngơ: “Trí tò mò gì chứ? Em chỉ mang món ăn qua cho Đình Đình thôi.”

Nghe lời nói đó, Hình Quốc Cường liền trò chuyện về những chuyện khác cùng vợ. Sau đó, khi cô ấy đang múc bát cháo thứ hai, anh ta bất ngờ hỏi: “Cậu em của Lận Đình trông có đẹp trai không?”

Đường Vấn Lan vô thức đáp: “Đẹp trai lắm, kiểu có khí chất, không giống Lận Vĩ...”

Bỗng nhiên, như thể cô ấy đã nhận ra điều gì, Đường Vấn Lan vội vàng ngẩng đầu và đúng là nhận ra ánh mắt đùa cợt của chồng.

Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi đến vào thứ Bảy.

Chính là tuần thi giữa kỳ, Lận Đình không tiện xin nghỉ, vậy nên chỉ có Hoắc Tiểu một mình lái xe đến đón.

Nhưng trong lòng vẫn không yên, nên khi tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô vội vàng thu dọn đồ đạc và bước nhanh ra ngoài.

Cô không ngờ rằng người mà cô mong nhớ, lại đang đợi cô ngay cổng trường.

Đứng ở cổng trường, Lý Đào Hồng cũng nhìn thấy con gái, lập tức mỉm cười rạng rỡ: “Này, ông xã, ông có thấy không, bao nhiêu học sinh gọi con gái chúng ta là “cô giáo”.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Thắng Lợi cười đáp lại: “Cũng ra dáng lắm.”

Lý Đào Hồng ngay lập tức không vui: “Cái gì mà ra dáng? Nó vốn đã là thế, Đình Đình đã làm giáo viên hơn một năm rồi.”

Lận Thắng Lợi vẫn cười hề hề: “Đúng đúng đúng, ý tôi là thế.”

Trong lúc vợ chồng già cãi nhau, Lận Đình đã nhanh chóng chạy đến ôm lấy mẹ, vẻ mặt rất phấn khích: “Bố! Mẹ! Bố mẹ đến từ bao giờ thế? Tự tìm đến trường à?”

Được con gái ôm, Lý Đào Hồng cười tới nỗi mắt không thấy mắt, nhưng miệng lại không ngừng nói: “Bố mẹ đến nửa tiếng trước, con rề đưa bố mẹ đến... Ấy... được rồi, được rồi, cũng đã đến tuổi làm mẹ rồi, sao còn dính dính như vậy.”

Lận Đình bật cười buông người, lại chào hỏi cha và dắt tay mẹ đi về nhà.

Ba người cười nói vui vẻ, chia sẻ với nhau những chuyện đã xảy ra trong năm qua.

Dẫu nhiều chuyện đã từng được nhắc qua điện thoại hay trong thư từ, họ vẫn có thể nói chuyện rôm rả.

Dĩ nhiên, chủ đề được nhắc đến nhiều nhất là Niên Niên có vẻ ngoài giống hệt Lận Đình: “Nếu con vẫn ở quê nhà, chỉ vì sắc đẹp của Niên Niên, mẹ cũng phải hàng ngày đến thăm một lần, con bé quá xinh đẹp.”

Mặc dù Lận Đình cũng thấy con gái mình xinh đẹp và đáng yêu, nhưng cô không nhịn được cười: “Có quá phô trương không? Lúc con còn nhỏ cũng giống Niên Niên thế này chứ?”

Nghe đến đây, Lý Đào Hồng càng hứng thú hơn: “Con không biết đâu, lúc con còn nhỏ thì đúng là xinh gái lắm, cả làng ai cũng mê, lúc nào cũng có người nói muốn đem con về nuôi, khiến bố con sợ hãi, làm việc đồng áng còn phải dùng vải quấn quanh người, sợ một phút sơ ý con bị bắt mất.”

Đây là lần đầu tiên Lận Đình nghe chuyện này, cô nhìn vẻ mặt khó xử của cha mình, cười không ngừng: “Bố, thật hay đùa vậy?”

Dù bị trêu chọc khiến Lận Thắng Lợi có chút ngượng ngùng, ông vẫn bào chữa vài câu: “Lúc... Lận Tương mới sinh, Lưu Tam Trụ, kẻ khốn nạn đó, đến nhà cố ý muốn đánh cắp, nói là muốn mang về làm dâu cho con trai mình.”

Lý Đào Hồng liếc chồng một cái: “Người ta đùa thôi mà.”

Dù trông Lận Thắng Lợi có vẻ nghiêm nghị, tính tình lại rất tốt, vợ nói gì ông cũng nghe theo, chỉ có chuyện này ông không đồng ý: “Nếu không phải đùa thì sao? Con gái nhà tôi xinh đẹp lanh lợi, sao lại để cho người ta nuôi?”

Lý Đào Hồng đáp: “Làm sao có thể? Đã nói ông cứng đầu...”

Thấy cha mẹ lại bắt đầu cãi vã, Lận Đình nhớ ra rằng cha mẹ mình vẫn chưa biết chuyện chị gái mình đang hẹn hò, liền hỏi: “Bố mẹ, bố mẹ đã liên lạc với chị gái chưa?”

Lý Đào Hồng vỗ nhẹ vào miệng kêu ngạo của ông chồng, rồi mới quay sang con gái: “Chưa, rể của mẹ nói ngày mai cả hai đều nghỉ, sẽ dẫn mẹ và bố con đi chơi, tiện thể ghé thăm nhà của con và Lận Tương, có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ là hỏi vậy thôi.” Lận Đình thấy đau đầu, không biết chị cả có định giới thiệu Tạ Hạo cho bố mẹ không?

Sau bao ngày xa cách, cuối cùng gia đình cũng được đoàn tụ.

Không khí náo nhiệt là điều không thể thiếu.

Đêm hôm ấy, cả nhà quây quần bên nhau làm sủi cảo.

Ngay cả cặp sinh đôi mới năm tuổi cũng ngượng nghịu tham gia vào đội ngũ cán bột.

Lận Đình, nhân vật duy nhất rảnh rỗi, không phải đang bận rộn với bản dịch, mà ôm Niên Niên đã hơn bốn tháng tuổi, đi lại bên cạnh người thân, lắng nghe cha mẹ kể chuyện làng xóm.

Trong lúc đang nhào bột, Lý Đào Hồng bỗng thốt lên: “Ồi! Suýt nữa thì quên, Lận Hoàn, bà cô muốn mai mối cho con đấy, con nghĩ sao? Lần này về nhà chữa trị, tiện thể gặp gỡ luôn?”

Nghe vậy, Lận Hoàn đang thi ai cán bột đẹp hơn Quả Quả, giật mình: “Con không muốn, con còn trẻ mà.”

Lận Đình không nhịn được cười phá lên: “Nhìn ra được rồi, em không có ý kiến gì cả, giọng còn bị lệch tông nữa kìa.”

Câu nói đó làm mọi người cười ồ lên một trận.

Sau khi cười xong, Lý Đào Hồng lại nói: “19 tuổi cũng không phải là nhỏ nữa, yêu đương thêm một hai năm nữa, hơn 20 tuổi lấy vợ không phải vừa đẹp sao?”

Lận Hoàn không phục: “Mẹ có thời gian lo cho con, thì lo cho anh hai đi, anh ấy 26 tuổi rồi mà cũng chưa có bạn gái đấy.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe xong, Lý Đào Hồng không muốn nói gì nữa, chỉ nhìn con trai một cái để tự hiểu.

Lận Hoành hơi bối rối: “Ý gì đấy? Mẹ cứ nói thẳng đi, làm người ta lúng túng.”

Lận Đình nâng con gái lên, lau miệng bé bằng khăn tay, rồi cười giải thích: “Anh hai bị bao nhiêu cô gái thích đấy, còn em có không?”

Lận Hoành bị nghẹn lời, không biết phải đáp trả thế nào.

Chương 190: Chương 190

Dù sao anh hai cũng góp mặt trong một bộ phim mới đây, lần này là vai chính, nay đã trở thành nhân vật nổi tiếng được mọi nhà biết đến...

Cậu ấy lấy gì mà so sánh?

Đang lúc Lận Hoàn suy nghĩ cách chuyển chủ đề, Hoắc Tiểu từ bếp bước ra, tay cầm vài hộp cơm bằng nhôm.

Lận Đình mỉm cười hỏi: “Xong rồi à?”

Hoắc Tiểu gật đầu, bế con gái lên rồi nhìn mẹ và bố mẹ vợ: “Con với Đình Đình đi đưa bánh bao cho bạn trước nhé.”

Hồ Tú ngạc nhiên: “Dẫn cả Niên Niên theo à?”

Hoắc Tiểu nhìn con gái nhỏ trong lòng, cười dịu dàng: “Dẫn con bé ra ngoài chơi một chút.”

Hồ Tú nhắc nhở: “Trời sáng tối lạnh, đừng quên mặc thêm áo cho con nhé.”

Lận Đình quay sang cặp song sinh: “Miêu Miêu, Quả Quả, đi với bố mẹ không?”

Miêu Miêu lắc đầu: “Con giúp bà cán bột.”

Quả Quả cũng từ chối: “Con muốn thi với cậu út.”

Nghe vậy, Lận Đình nhìn tám bột méo mó mà hai đứa đang cán, mỉm cười: "...Hai đứa có vẻ ngang tài ngang sức đấy."

Nhà đang làm sủi cỏ. Ngoài việc chia cho hàng xóm láng giềng, còn định gửi một ít cho những người bạn thân thiết.

Như là Cố Phương, Đồng Sính và bác sĩ Đường mà Lận Đình luôn muốn cảm ơn.

Hai vợ chồng thông thả đi, trước tiên đến đưa phần cho Cố Phương ở cùng khu.

Trên đường đến ký túc xá của bác sĩ Đường, Lận Đình thấy chồng bị con gái cắn mái mà vẫn kiên nhẫn dỗ dành, liền kể cho chồng nghe chuyện hồi nhỏ, cha cô đi đâu cũng bế cô và chị cả như một câu chuyện cười.

Không ngờ Hoắc Tiểu nghe xong, càng ôm chặt con gái, nói một cách đương nhiên: "Chuyện đó là bình thường mà? Có người muốn trộm đi, chắc chắn đi đâu cũng phải bế theo!"

Lận Đình: "...?"

Đang lúc Lận Đình ngẩn người, người đàn ông bên cạnh đột nhiên dừng bước: "Đình Đình."

Lận Đình ngược lên nhìn: "Sao vậy?"

Hoắc Tiểu: "Phía trước hình như là Đồng Sính với bác sĩ Đường."

Lúc này đã là sáu rưỡi tối. Tháng Tư ở Giang Nam, trời vẫn chưa tối hẳn.

Vậy nên khi Lận Đình nhìn theo ánh mắt của chồng, cô quả nhiên thấy hai người đang kéo nhau về phía này.

Theo phản xạ gần như bản năng, Lận Đình kéo chồng vào núp sau bức tường cạnh đó.

Hoắc Tiểu thấy vợ hành động lén lút, liếc nhìn quanh, buồn cười không chịu nổi, nhưng cũng nhỏ giọng hỏi: “Trốn gì vậy?”

Lận Đình quay lại, ra hiệu “suyt!” với chồng, nói nhỏ: “Đừng nói gì, họ sắp đến rồi, lỡ họ thấy chúng ta, chẳng phải rất khó xử sao?”

Vừa dứt lời, tiếng cãi nhau đã vọng tới:

“... Tôi lúc nào quấy rầy cô chứ? Lượng Tinh Tinh, cô đừng nói bậy, tôi chỉ đến đưa đồ thôi!”

“Tôi đã nói là không cần! Còn nữa, tôi tên là Đường Tinh, không phải Lượng Tinh Tinh!”

“Đó là việc của cô, tôi từ nhỏ đã gọi cô là Lượng Tinh Tinh rồi, cô nhận lấy đi, tôi đàn ông to xác giữ cũng vô dụng!”

“Tôi cũng không cần, anh phiền quá!”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Này, cô bé ngốc, đây là thứ tôi khó khăn lắm mới mua được, không phải cô luôn muốn có sao?”

“Bây giờ tôi không cần nữa, anh đưa cho bạn gái của anh đi.”

“Nếu tôi có bạn gái thì sao để cho cô? ... Á! Cô bé ngốc, tôi đã nói cô vẫn như lúc nhỏ, chẳng biết lý lẽ, hờ ra là đánh người.”

Đường Tinh nhìn người đàn ông ôm chân nhảy lò cò, vốn có chút hối hận vì có phải đã đá quá mạnh không.

Nhưng nghe anh ấy nói mình không biết lý lẽ, lòng cô ấy lại ghen ứ, quay đầu bỏ chạy.

Chạy nhanh quá, không chỉ Đồng Sính ngăn người, mà ngay cả Lận Đình và Hoắc Tiểu cũng không kịp tránh, và thế là cả ba người chạm mặt đầy xấu hổ.

... Ai ngờ được bác sĩ Đường lại chạy về phía này?

Cuối cùng, vẫn là Đồng Sính phá vỡ không khí ngưng đọng:
“Hai người sao lại ở đây?”

Nói rồi, nhìn thấy bé Niên Niên trong vòng tay của bạn, nụ cười rộng mở, vui vẻ giơ tay: “Ồ, con gái nuôi của tôi cũng ở đây à? Đưa cho bố nuôi bế nào.”

“Biến đi, ai là con gái nuôi của cậu? Muốn có con gái thì tự mà sinh!” Hoắc Tiểu hất tay anh ấy ra, rồi nhét hai hộp cơm nhôm vào tay anh ấy: “Nhân tiện các cậu đang ở đây, nhà gói sủi cải, một hộp cho cậu và một hộp cho bác sĩ Đường.”

Nghe vậy, Đường Tinh đang muốn tìm cái lỗi nào chui xuống thì bỗng ngạc nhiên: “Còn có phần của tôi sao?”

Lận Đình vội cười đáp: “Đúng vậy, từ lâu đã muốn mời bác sĩ Đường đến nhà ăn cơm, nhưng sợ cô ngại... Hôm nay gói sủi cải nhân thịt heo cải bắp và trứng hẹ, mỗi loại nửa hộp, không biết cô có thích không.”

Thực ra Đường Tinh đã ăn tối rồi, nhưng tấm lòng của họ khiến cô ấy cảm động, cô ấy vội cười cảm ơn: “Cảm ơn, đúng hai vị tôi thích nhất.”

Lận Đình xua tay: “Cô thích là tốt rồi, vậy chúng tôi về trước nhé.”

Hoắc Tiểu vốn không phải người nói nhiều, đợi vợ chào hỏi xong, anh chỉ gật đầu với hai người rồi nắm tay vợ đi về nhà.

Nhìn đôi vợ chồng nắm tay nhau rời đi, thỉnh thoảng lại nhìn nhau nói gì đó, không hiểu sao, cảm giác ngượng ngùng của Đường Tinh dần tan biến, thay vào đó là một sự ghen tỵ và buồn bã.

Hôn nhân như thế thật tốt.

Tiếc rằng cô ấy không có...

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ vậy, Đường Tinh bỗng thấy lòng mình trống rỗng.

Cô ấy quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, vừa định mở miệng bảo anh ấy đưa phần bánh chẻo của mình, thì thấy anh ấy mở cả hai hộp cơm ra, còn đang lựa chọn.

Đường Tinh nghiêng rằng: “Anh đang làm gì vậy?”

Đồng Sính không ngẩng đầu: “Cô không thích vị hẹ phải không? Tôi đang lấy ra, toàn thịt heo cải bắp cho cô.”

Nghe vậy, Đường Tinh sửng người, rồi lòng chột dâng lên một cảm giác khó tả...

Anh ấy rõ ràng... không thích mình.

Còn phía bên này.

Lận Đình vừa ăn xong bữa lớn, đang hào hứng tán chuyện với chồng.

Tất nhiên, chủ yếu là cô nói, Hoắc Tiểu chỉ nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại vài câu nhẹ nhàng.

“... Anh cũng nghĩ hai người đó có chuyện đúng không?”

Hoắc Tiểu mờ mịt nhìn vợ: “Chuyện gì?”

Lận Đình nhướn mày: “. . . Vậy nên, anh vừa nãy không nghe em nói gì à?”

Hoắc Tiểu tỉnh ra, sờ mũi: “Em đang nói Đồng Sính và bác sĩ Đường?”

Lận Đình: “. . .”

Lận Đình véo chồng một cái, thấy anh đau đến hít vào, mới lạnh lùng nói: “Thôi, chuyện chưa có căn cứ, chúng ta đoán mò không hay. Nói về chị cả của em đi, anh nghĩ lần này chị cả có giới thiệu Tạ Hạo với bố mẹ không?”

Hoắc Tiểu chuyển con gái sang bên kia, kín đáo xoa chỗ bị vợ véo, rồi mới nói: “Hiếm khi gặp mặt, anh nghĩ chắc sẽ giới thiệu.”

“Thật sao. . . Không biết bố mẹ có chấp nhận không. . .”

“Chuyện đó em đừng lo, Tạ Hạo không tệ, sớm muộn cũng được chấp nhận.”

“Cũng phải. . .”

Lận Đình tưởng tượng nhiều lần cảnh chị cả giới thiệu anh rể mới với bố mẹ.

Cô nghĩ cách từ từ là tốt nhất.

Ví dụ chị cả nói chuyện trước với bố mẹ, rồi sau đó mới mời anh ấy đến thăm, cuối cùng là buổi gặp gỡ chính thức của hai bên gia đình. . .

Có điều, sự thật lại vượt xa tưởng tượng của cô. . . đầy kịch tính.

Chương 191: Chương 191

Sáng sớm hôm sau.

Lận Đình vừa thức dậy, còn đang rửa mặt trong phòng tắm, thì nghe tiếng ồn ào ở phòng khách.

Cô thắc mắc, cầm khăn ướt thò đầu ra.

Rồi nhìn thấy anh rể tương lai Tạ Hạo, mang theo nhiều túi lớn nhỏ xuất hiện trong phòng khách nhà mình, đang trừng mắt nhìn bố mẹ cô.

Mà Lận Tương nghĩ rằng em gái đã nói chuyện với bố mẹ về bạn trai mình, hai má đỏ bừng: “Bố! Mẹ! Đây là bạn trai con, Tạ Hạo. Con nghĩ hiếm khi hai người đến Thiên Kinh, nên bảo anh ấy lái xe đến sớm để đưa mọi người đi dạo.”

Lận Đình: “. . .”

Đầu xuân, nhà cửa có rất nhiều việc phải làm.

Theo kế hoạch của Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi, hai người chỉ định ở lại Thiên Kinh một hai ngày, rồi dẫn con trai nhỏ trở về quê.

Không ngờ, kế hoạch không theo kịp thay đổi, cô con gái lớn lại gây ra một bất ngờ lớn.

Không phải họ không muốn con gái tìm lại hạnh phúc, dù sao Tương Tương mới 28 tuổi, cuộc đời còn dài, nếu gặp được người

tốt, thì không gì bằng.

Nhưng hai vợ chồng không ngờ lại nhanh đến vậy, mà đối tượng này hoàn toàn khác với gã khốn Triệu Khải.

Ánh mắt của Lý Đào Hồng nhìn qua lại giữa cô con gái lớn và người đàn ông cao to trong bộ quân phục, rồi ôm ngực, hỏi với vẻ không tin: “Con quen người ta từ khi nào?”

Nghe vậy, Lận Tương ngơ ngác một lúc, rồi nhìn em gái.

Lận Đình cũng không biết biểu cảm thế nào: “...Em không nói.”

Nghe xong, mặt Lận Tương vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn, chợt nhớ ra hình như quên báo trước với em gái.

Thấy vậy, Tạ Hạo đã biết là có hiểu lầm, không nỡ để đối tượng lúng túng, liền bước tới, chắn trước Lận Tương, kính cẩn kể về quá trình hai người quen biết.

Sau đó, không bất ngờ khi đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của bố mẹ tương lai: “Cậu là cảnh sát à?”

Đã bị hỏi nhiều lần, Tạ Hạo bình thản đáp: “Vâng, cháu là cảnh sát, bố cháu cũng là cảnh sát, nhưng ông đã nghỉ hưu vài năm rồi.”

Ồ! Đây là gia đình chính trực ngay thẳng đấy!

Ngay lập tức, sự phản đối đối với đối tượng của con gái lớn cũng giảm bớt.

Lúc này, Lận Đình đã tự điều chỉnh, bước tới nắm tay bố mẹ, cười tươi: “Bố mẹ, bình tĩnh lại đi, nhìn chị cả sợ hãi kìa, mời người ta ngồi trước đã.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng mới tỉnh ra, vội nhận quà từ Tạ Hạo: “Ồi trời... mời ngồi, ngồi xuống nói chuyện.”

Lận Thắng Lợi tuy vẫn chưa nói gì, nhưng biểu cảm hung dữ đã dịu đi nhiều.

Thấy vậy, Tạ Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Khi cả gia đình ngồi xuống một cách gượng gạo, hai ông bà liền thay nhau hỏi thăm thông tin của Tạ Hạo.

Sau vài lần qua lại, Lận Đình đứng ngoài quan sát cũng cảm thấy khó chịu, hướng chỉ là chị cả đang bồn chồn không yên.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô cười đùa: “Không biết lại tưởng chúng ta đang họp kiểm điểm ấy. Chị, đồng chí Tạ, hai người chưa ăn sáng phải không? Bố mẹ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?”

Hồ Tú thở phào, cũng cười nói: “Đúng rồi, vừa ăn vừa nói chuyện.” Nói xong, bà đứng dậy đi vào bếp.

Thấy vậy, Lận Đình cũng theo vào.

Nhưng chưa đi được hai bước, cô đã thấy mẹ Lý Đào Hồng cũng đi theo.

Lận Đình cảm thấy rùng mình: “Mẹ theo vào làm gì?”

Lý Đào Hồng không nói gì, đến khi ra khỏi tầm mắt của mọi người, vào đến bếp, bà ấy mới tức giận chọc vào trán con gái: “Đứa c.h.ết tiết, chuyện lớn thế này sao không nói với mẹ và bố con?”

Lận Đình đã đoán trước rằng sẽ gặp rắc rối khi thấy mẹ bước vào, nhưng vẫn thấy đau đầu. Cô ôm đầu vừa tránh vừa kêu

oan: “Không phải chỉ mình con biết, anh hai và em trai cũng không nói mà!”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng càng tức giận: “Yên tâm, mẹ sẽ xử lý con trước, rồi đến mấy đứa kia sau.”

Thấy mẹ đẻ thật sự muốn động tay, Hồ Tú xót xa cho con dâu, liền nhét vào tay cô một đĩa nhỏ và bảo ra ngoài.

Sau đó, bà an ủi Lý Đào Hồng: “Bà thông gia đừng tức giận, bọn trẻ không cố ý đâu. Chắc chắn là chúng muốn ổn định rồi mới nói, để ông bà khỏi lo lắng... Dù sao thì, cháu Tương Tương cũng đã chịu đủ khổ rồi.”

Nói xong, bà kể lại những việc Tạ Hạo đã làm trong thời gian qua.

Lý Đào Hồng biết bọn trẻ có ý tốt, lại được thông gia an ủi, bà không nói gì thêm, nghiêm túc lắng nghe.

Mặc dù Lý Đào Hồng rất hài lòng với nghề nghiệp của người yêu con gái lớn, nhưng quan trọng vẫn là phẩm chất con người. Rốt cuộc, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, trước đây Triệu Khải cũng là thầy giáo, chẳng phải rất thể diện và cao quý sao?

Đây là lần đầu tiên vợ chồng Lý Đào Hồng đi xa. Dù là vì con trai út, nhưng sau khi gặp người, chắc chắn vài tháng nữa sẽ trở về, họ cũng nảy ra ý định đi tham quan một chút. Ít nhất, sau khi đi một vòng, về nhà có thể khoe với hàng xóm láng giềng chứ?

Do chỗ ngồi trên xe Jeep có hạn, ban đầu mọi người không định mang theo bệnh nhân Lận Hoàn. Nhưng giờ có thêm xe của Tạ Hạo, Lận Hoàn không chịu ở nhà một mình, chẳng cần ai giúp, cậu ấy đã tự nhảy lên xe.

Cuối cùng, Hoắc Tiểu không chịu nổi, chạy đến trạm y tế mượn một chiếc xe lăn. Anh sắp xếp cho Lận Hoàn nằm nghiêng ở

ghế sau, rồi mới khởi hành.

Lận Hoành cảm động, kêu lớn rằng anh rể hai vẫn là người tốt nhất với mình, khiến mọi người cười dở khóc dở.

Đã quyết định đi chơi, cả gia đình tự nhiên gọi được ai thì gọi. Mọi người đi đón Bình Bình, Mỹ Mỹ, Bánh Bao và thím Hồng Anh. Sau đó đón thêm cô bé Tạ Giai Giai, rồi mới đi tới bách hóa mà Lý Đào Hồng mong muốn nhất.

Nhờ bạn học cũ giúp đỡ, họ mua được rất nhiều hàng lỗi với giá rẻ, không cần phiếu. Lý Đào Hồng vui mừng nói rằng chỉ cần vì những món đồ này, chuyến đi đã rất đáng giá.

Rời khỏi bách hóa, cả nhóm lại theo sở thích của bọn trẻ, đến sở thú. Lúc này chưa có khái niệm cuối tuần, nên mỗi Chủ Nhật, sở thú đông nghẹt người, chỉ riêng việc mua vé vào cổng cũng mất hơn nửa giờ.

Ban đầu, Lận Đình dắt tay Miêu Miêu. Cô bé dù bình thường rất yên tĩnh, nhưng vẫn chỉ là đứa trẻ năm tuổi. Nhìn thấy các con vật, sao có thể kiềm chế được, không ngớt lời kinh ngạc và vui mừng, quên cả ăn kẹo hồ lô cầm trong tay.

Sau đó, cùng với em trai, họ đẩy xe lăn của cậu út, chạy theo sau ba chị gái là Bình Bình, Mỹ Mỹ và Giai Giai.

Lận Đình cũng cầm một xâu kẹo hồ lô, mua ở hợp tác xã bên cạnh tòa nhà bách hóa. Trước đó bạn chăm sóc bọn trẻ, cô không có thời gian ăn.

Lúc này thấy các nhóc con tuy nghịch ngợm nhưng cũng biết giữ chừng mực, chỉ chơi đùa dưới tầm mắt người lớn, cô an tâm cắn một miếng: "... Đợi hè đến, chúng ta dẫn bọn trẻ ra ngoài

chơi nhiều lần nữa nhé, nếu anh có thời gian, còn có thể dẫn chúng đến Thượng Hải và Thiên Kinh chơi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu bế cô con gái nhỏ Niên Niên, nghe vậy liền gật đầu: “Anh sẽ cố gắng dành thời gian.”

“Có muốn để em bế con không... Ôi, Niên Niên nhà ta thích ăn quá nhỉ?” Thấy nhóc con nhìn chăm chăm vào râu kẹo hồ lô trong tay mình, còn nhét một ngón tay vào miệng cắn, Lận Đình cười khúc khích.

Chương 192: Chương 192

Hoắc Tiểu cũng quay đầu lại, cười nhặt ngón tay con ra, rồi cẩn thận lau sạch bằng khăn lau: “Thích ăn như thế chắc chắn là giống mẹ.”

Nghe vậy, Lận Đình lườm chồng một cái, rồi cũng bật cười. Đúng là cô rất thích ăn...

Ở một bên khác.

Tạ Hạo cố ý chậm lại để giữ khoảng cách với mọi người.

Khi chỉ còn hai người đi cùng nhau, anh ấy mới nhìn về phía Lận Tương đã áy náy suốt buổi sáng: “Không cần lo lắng quá, kết quả tốt đẹp mà, đúng không?”

“Tốt đẹp gì chứ?” Lận Tương vẫn buồn bã, vì thái độ ban đầu của bố mẹ chị ấy rất tệ.

Tạ Hạo lại có cách nhìn khác, tuy chị ấy không nhận ra, nhưng anh rất giỏi quan sát cảm xúc của người khác. Ít nhất, bố mẹ tương lai đã không còn phản đối anh ấy.

Nếu may mắn, có khi lần này dù không thể kết hôn, cũng có thể đính hôn.

Chỉ cần đạt được mong muốn, chút ấm ức này có đáng gì đâu?

Nói khó nghe thì là, anh ấy vừa mơ tưởng đến con gái người ta, lại không muốn bỏ ra gì cả, trên đời làm gì có chuyện tốt như

thế?

Nghĩ đến đây, Tạ Hạo càng nhẹ nhàng an ủi đối tượng của mình.

Thực tế đúng như Tạ Hạo nghĩ.

Suốt cả ngày, Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi luôn quan sát kỹ càng chàng rể tương lai.

Họ thấy anh ấy tuy có vẻ ngoài thô kệch, nhưng lại rất chu đáo.

Không chỉ quan tâm đến con gái lớn, mà ngay cả các cháu, bà và ông nhà cũng được anh ấy chăm sóc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tất nhiên, điều làm hai ông bà yên tâm nhất chính là phản ứng của các cháu ngoại.

Các cháu rất thân thiết với Tạ Hạo.

Cả bé Tạ Giai Giai cũng là một đứa trẻ ngoan.

Vì vậy, tối hôm đó, trên đường về nhà, Lý Đào Hồng nói với con gái út: “Tối nay mẹ với bố và Tiểu Hoành ở lại nhà chị Tương Tương, ngày mai muốn gặp chính thức bố mẹ Tạ Hạo, nếu không có gì trở ngại, thì để chị Tương Tương đính hôn với Tạ Hạo.”

May mà lúc đó không phải Lận Đình lái xe, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô kinh ngạc hỏi: “Đính hôn nhanh vậy sao?”

Lý Đào Hồng nhú mày: “Đã hẹn hò vài tháng rồi, sao lại nhanh?”

Lận Đình: “Con thấy chị cả không có ý định đính hôn nhanh như vậy.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng thở dài: “Mẹ không hối, chị Tương Tương không vội kết hôn mẹ cũng hiểu, nên mới để đính hôn, dù sao cũng không nên kéo dài mãi, sợ không tốt. Với lại, mẹ với bố chắc không đợi được đến lúc chị cả kết hôn, nên nhìn thấy chị đính hôn cũng được.”

Nghe vậy, Lận Đình quả nhiên không nói gì thêm.

Chiều hôm sau.

Vừa tan học, Lận Đình nhận được điện thoại của mẹ.

Trong điện thoại, tâm trạng của Lý Đào Hồng rất tốt, bà không ngớt lời khen ngợi nhà thông gia tương lai, rõ ràng là bà rất hài lòng khi trò chuyện với bà Ngô Ngọc Trân: “Mẹ đã nói rồi, con gái mẹ Lý Đào Hồng, đều có số hưởng phúc, con thấy mẹ chồng con tốt không? Giờ thì chị cả cũng đã hết khổ, Ngọc Trân là người rất tốt!”

Lận Đình còn cười nói thêm: “Chủ yếu là thím Ngọc Trân rất thích cậu hai nhà mình.”

Nhắc đến cậu hai, Lý Đào Hồng cũng vui vẻ: “Mẹ không có tài gì, nhưng sinh con thì đứa nào cũng đẹp.”

Lận Đình đồng ý, liền khen mẹ vài câu làm bà cười tươi, rồi hỏi khi nào chị cả đính hôn.

“Ngày kia, mẹ và thím Ngọc Trân đã xem lịch, ngày tốt gần nhất là ngày kia, con và chồng con có rảnh không?”

Dù là đính hôn, nhưng vì bố mẹ không thể về, nên tầm quan trọng cũng không kém gì lễ cưới. Lận Đình đương nhiên sẽ đi:

“Con sẽ xin nghỉ một ngày, còn anh hai thì sao? Mẹ đã nói với anh ấy chưa?”

“Chưa, mẹ thông báo cho con trước, xong sẽ liên lạc với anh ấy sau.”

Một cuộc gọi không nên kéo dài quá ba phút.

Hai mẹ con nói thêm vài câu rồi tắt máy.

Trên đường về nhà, Lận Đình suy nghĩ nên tặng gì cho chị cả.

Theo thói quen hiện tại, đính hôn không cần quà, chỉ khi cưới mới tặng. Một cái phích nước đã được xem là quà lớn.

Nhưng suốt năm qua, chị cả vừa đi làm, vừa học thêm buổi tối, còn chăm ba đứa con. Bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian may quần áo, giày dép cho mọi người.

Theo Lận Tương, tay nghề chị rất giỏi, làm đồ cho gia đình là chuyện đương nhiên, không thể bù đắp cho sự yêu thương và giúp đỡ của mọi người.

Vì vậy, hầu hết quần áo của Lận Đình và gia đình đều do chị cả may.

Lòng người đều có tình, ban đầu có thể vì quan hệ huyết thống mà giúp đỡ, nhưng qua thời gian, tình cảm ngày càng sâu đậm.

Lễ đính hôn quan trọng như lễ cưới, quà phải chu đáo hơn.

Đang nghĩ về món quà, Lận Đình lại thấy Đồng Sính đi cùng Đường Tinh nói liên hồi.

Cùng lúc đó, Đường Tinh cũng nhìn thấy Lận Đình.

Cô ấy nhìn người đàn ông cứ bám theo mình như cái đuôi: “Anh vào nhà ăn trước đi, tôi có việc.”

Đồng Sính nhú mày: “Việc gì?”

Đường Tinh nhẫn nại chỉ về phía Lận Đình ở xa: “Tôi hẹn chị dâu rồi.”

Đồng Sính nhìn theo ánh mắt của cô ấy, lập tức cười chào: “Chị dâu!”

Lận Đình đã bị phát hiện nên cũng không tiện quay lưng đi, cô bước nhanh tới hỏi: “Hai người định đi đâu vậy?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Đồng Sính: “Em muốn rủ Lượng Tinh Tinh đi nhà ăn, nhưng nếu hai người có hẹn thì em đi trước.”

Nghe vậy, Lận Đình hơi ngạc nhiên nhưng cũng không phản bác, chỉ gật đầu: “Tối mai đến nhà ăn cơm nhé, sáng nay thím Tú còn bảo cậu lâu rồi không đến nhà.”

Đồng Sính cười lộ ra hàm răng trắng: “Chị dâu nhắc thím Tú giúp em, ngày mai em nhất định đến.”

Nói xong, anh ấy nhìn cô gái vẫn không cho mình sắc mặt tốt, bất đắc dĩ nói: “Tôi đi trước đây, nhớ suy nghĩ chuyện tôi nói.” Rồi anh ấy chạy nhanh đi.

Lận Đình tuy tò mò không biết chuyện gì, nhưng cũng không hỏi.

Nói thật, dù cô khá cảm kích bác sĩ Đường, nhưng hai người không quen.

Không ngờ, khi Đồng Sính đi xa, Đường Tinh hít một hơi sâu, chủ động hỏi: “Chị dâu, mình nói chuyện được không?”

Lúc này, Lận Đình mới nhận ra từ lúc nào mắt bác sĩ Đường đã đỏ hoe, đôi mắt hạnh đẹp để tràn ngập ury khuất. Cô giạt mình, vội hỏi: “Sao lại khóc? Đồng Sính nói gì làm tổn thương cô à?”

Đường Tinh thực ra rất thích tính cách của Lận Đình, cũng muốn kết bạn với cô mà không có mục đích gì.

Nhưng, vì quan hệ với Đồng Sính, vì không muốn Lận Đình nghĩ rằng mình có mục đích gì khác, nên cô ấy luôn cố ý giữ khoảng cách với những người mà Lận Đình thân thiết.

Nhưng mấy ngày nay, cô ấy thực sự bị làm cho tức giận, chỉ muốn tìm người để nói chuyện, không còn để ý đến những điều đó nữa.

Nghĩ đến đây, Đường Tinh lại chớp mắt, cố gắng chớp đi giọt nước mắt, rồi mĩa mai nói: “Anh ta sao có thể làm tổn thương người khác chứ? Chỉ là nghe lời bố mẹ tôi, chỉ là vì muốn tốt cho tôi, giới thiệu đối tượng cho tôi thôi.”

Chương 193: Chương 193

Nghe vậy, Lận Đình ngơ ngác, theo bản năng hỏi: “Cậu ấy không phải thích cô sao? Tại sao lại giới thiệu đối tượng cho cô?”

Lần này, người ngơ ngác lại là Đường Tinh: “Anh ta... thích tôi?”

Hai người phụ nữ nhìn nhau một lúc, rồi Lận Đình thăm dò: “Các cô... có hiểu lắm gì chẳng?”

Đường Tinh có chút khinh bỉ niềm vui vừa nhen nhóm trong lòng mình, cô ấy không vội trả lời mà mời: “Chị dâu, phía trước là ký túc xá của tôi, có tiện phiền chị một lúc không?”

Dĩ nhiên là tiện, Lận Đình liền gật đầu.

Đường Tinh ở ký túc xá một mình, vì ăn uống và vệ sinh đều bên ngoài, nên phòng mười mấy mét vuông cũng khá rộng rãi cho một người.

Lận Đình ngồi xuống ghế, nhận tách trà Đường Tinh đưa, rồi nghe cô ấy kể về mối duyên oan nghiệt với Đồng Sính.

Hóa ra, khi cha Đồng là đoàn trưởng, cha Đường là chính ủy, hai người đã làm việc cùng nhau nhiều năm.

Vì mối quan hệ này, hai gia đình cùng sống trong một khu, nên rất thân thiết: “Thật ra khi chúng tôi quen nhau, tôi đã 10 tuổi, Đồng Sính lớn hơn tôi 4 tuổi.”

Nhớ lại thời thơ ấu, Đường Tinh cười nhẹ, tiếp tục: “Trước đây tôi không như thế này đâu, trước đây tôi... tóc ngắn, da đen, nghịch ngợm, suốt ngày chạy theo anh trai và Đồng Sính.”

Điều này khiến Lận Đình khá ngạc nhiên, vì cô gái trước mặt có làn da trắng, ngũ quan thanh tú, khí chất quý phái, đúng kiểu thiên kim tiểu thư.

Chắc hẳn phải có lý do gì đó khiến cô ấy thay đổi nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lận Đình nhìn Đường Tinh đầy cảm thông.

Thấy vậy, Đường Tinh lại cười: “Chị dâu đoán được rồi à?”

Lận Đình gật đầu: “Có phải vì Đồng Sính không?”

Ánh mắt Đường Tinh mang vẻ hồi tưởng: “Là anh ta, năm tôi 17 tuổi, mùa hè năm đó, trước khi Đồng Sính vào trường quân đội, anh ta về nhà thăm gia đình. Hai gia đình tổ chức một buổi gặp gỡ, khi đó cha Đồng đùa rằng hai nhà kết thân...”

Nói đến đây, nụ cười trên môi Đường Tinh nhạt dần: “Đừng cười tôi nhé, lúc đó trên bàn ăn Đồng Sính không phản đối, tôi tưởng anh ta đồng ý... Nhưng sau bữa ăn, khi tôi đi tìm anh ta, tình cờ nghe anh ta nói với anh trai rằng không muốn tôi mất mặt nên không phản đối, thật ra anh ta chỉ coi tôi là em gái... Anh ta thích những cô gái trắng trẻo xinh xắn.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù đã đoán trước, Lận Đình vẫn không khỏi cảm thấy đau lòng, tuổi 17, đúng là độ tuổi đầy tâm sự của thiếu nữ.

Thấy cô như vậy, Đường Tinh lại không cảm thấy buồn nữa, thậm chí còn cười: “Thực ra bây giờ nghĩ lại, tôi rất biết ơn bản thân gốc gác hời hợt đó, nếu không vì tức giận, không vì muốn mình trở nên tốt hơn, có lẽ sẽ không có tôi của ngày hôm nay...”

Lận Đình cũng cười: “Vậy sao cô lại điều về đây?”

Nói đến đây, Đường Tinh cũng bất lực: “Mẹ tôi luôn biết tâm tư của tôi, thấy tôi không chịu gặp gỡ ai, bà đã nói với bố tôi... Rồi bố tôi đã sắp xếp điều tôi về đây... Nhưng tôi cũng muốn vậy, nghĩ là cố gắng lần cuối, nếu thành thì tốt, không thành thì coi như từ bỏ.”

“Không ngờ Đồng Sính lại muốn giới thiệu đối tượng cho cô?”

Có lẽ do chị dâu nói đùa, Đường Tinh cũng không thấy khó chịu nữa, cô ấy cười gượng: “Đúng vậy, thực ra tôi hiểu, Đồng Sính không sai, anh ta thực sự đối xử rất tốt với tôi... Không khác gì em gái ruột.”

Nhưng Lận Đình vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng, dạo này Đồng Sính thường xuyên đến nhà ăn cơm, hầu hết các câu chuyện đều xoay quanh bác sĩ Đường, mỗi lần nhắc đến bác sĩ Đường, cậu ấy lại cười tươi, thật không giống như không thích.

Nghĩ đến đây, cô nhìn bác sĩ Đường, miệng nói thì thoải mái nhưng ánh mắt vẫn buồn, không nhận được đề nghị: “Cô có muốn tôi bảo Hoắc Tiểu hỉ thử Đồng Sính không?”

Đường Tinh có chút động lòng, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Thôi bỏ đi, nếu anh ta thực sự thích tôi, sao lại giới thiệu đối tượng cho tôi chứ.”

Lận Đình không đồng tình: “Chưa chắc đâu, có thể có hiểu lầm, hoặc là miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo. Nếu cô thấy hỏi thẳng không tiện, chúng ta có thể ám chỉ?”

Đường Tinh thắc mắc: “Ấm chỉ thế nào?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình: “...”

Nhận ra mình quá nhiệt tình, Đường Tinh vừa xấu hổ vừa ngượng, muốn tìm cái hố nào để chui xuống.

Thấy vậy, Lận Đình vội thu lại ánh mắt trêu chọc: “Ngày kia chị cả tôi đính hôn, lúc đó cô và Đồng Sính cùng đi, tôi sẽ giới thiệu anh hai tôi cho cô.”

Đường Tinh chưa hiểu: “Ý cô là gì?”

Lận Đình đặc ý: “Nếu cậu ấy thực sự thích cô, khi thấy bên cạnh cô có người đàn ông đủ xuất sắc, chắc chắn sẽ ghen.”

Thực ra, theo tính cách của Lận Đình, cô thích hỏi thẳng hơn, vì đoán già đoán non thật phiền phức.

Nhưng tình cảm của bác sĩ Đường quá nặng nề, quá lâu, lại bị đủ thứ cảm xúc chi phối, thành ra không dám tiến tới.

“Ý cô là, giả vờ giới thiệu à?” Hiểu ra, Đường Tinh suy tư.

Lận Đình gật đầu: “Đúng, giả vờ giới thiệu. Tôi không dám đảm bảo gì khác, nhưng diễn xuất của anh hai tôi thì rất ổn. À, cô biết anh hai tôi, Lận Vĩ, không?”

Đường Tinh tất nhiên biết Lận Vĩ là ai, cô ấy rất thích phim của Lận Vĩ, hiểu rõ kế hoạch của chị dâu, ánh mắt cô ấy sáng lên: “Tôi nên diễn thế nào?”

Lại thêm một fan của anh hai, Lận Đình mỉm cười: “Cứ bình tĩnh hơn bây giờ là được.”

Đường Tinh: “...”

Buổi tối.

Lận Đình kể xong chuyện cho hai đứa con sinh đôi, về phòng thấy chồng đang cắt móng tay cho Niên Niên.

Cô ngồi xuống bên cạnh chồng, bắt đầu kể về kế hoạch của mình, rồi không chịu được liền hỏi: "... Đồng Sính có nói gì với anh không? Anh nghĩ cậu ấy có thích bác sĩ Đường không?"

Hoắc Tiểu khẳng định: "Thích."

Cô không nói nên lời: "Cậu ấy là một người đàn ông, thích thì tại sao không nói?"

Hoắc Tiểu quay lại hôn nhẹ lên má vợ đang tức giận, giải thích: "Hình như vào năm ba đại học, Đồng Sính có nói rằng cậu ấy thích cô bé hàng xóm lớn lên cùng mình, nhưng cô ấy không thích mình. Anh nghĩ chắc có hiểu lầm gì ở đây."

"Đúng rồi! Em đã nói Đồng Sính thích bác sĩ Đường mà!" Lận Đình đặc ý, tự nhủ rằng những bộ phim tình cảm trước đây không phải là vô ích.

Hoắc Tiểu cũng vui mừng cho bạn thân: "Ngày mai anh sẽ nói với cậu ấy."

Nghe vậy, Lận Đình lắc đầu mạnh: "Không dễ dàng thế được! Bác sĩ Đường đã phải khổ sở bao nhiêu năm."

Hoắc Tiểu cười khỏ: "Đó là chuyện của họ, em tức gì chứ?"

Lận Đình: "...Dù sao anh đừng nhiều lời, đợi em hỏi bác sĩ Đường đã."

"Được, em quyết định xong rồi báo anh." Hoắc Tiểu vừa cắt xong móng tay cho con gái, hôn nhẹ vào bàn tay nhỏ nhắn của cô bé,

rồi quay sang đưa tay về phía vợ: “Đưa tay anh xem, tiện cắt cho em luôn.”

Lận Đình nhìn móng tay mình: “Không cần đâu, chỉ có chút xiu thôi.”

Hoắc Tiểu đã nắm lấy tay vợ, đùa rằng: “Cắt đi, lưng anh bị em cào xước hết rồi.”

Nghe vậy, mặt Lận Đình đỏ bừng...

Tiệc đính hôn diễn ra vào buổi trưa.

Vì nhà của Lận Tương quá nhỏ, không tiện tổ chức.

Nên cuối cùng quyết định tổ chức bên nhà trai.

Chương 194: Chương 194

Là người nhà, Lận Đình không thể đến trễ.

Ăn sáng xong, mọi người liền chuẩn bị xuất phát.

Trong lúc đợi xe, Lận Đình kiểm tra lại món quà dành cho chị cả: “Chúng ta mượn xe hoài vậy có ổn không?”

Hoắc Tiểu cũng không rảnh rồi, đang bỏ chai nước, giấy, và tã vào túi, nghe thấy liền trả lời mà không ngẩng đầu lên: “Cũng đâu phải lúc nào cũng mượn.”

Lận Đình: “Em thấy mỗi năm cũng phải bảy tám lần.”

Hoắc Tiểu: “Ai cũng vậy, đâu phải chỉ nhà mình, em đừng lo. Hơn nữa, lần này là Đồng Sính mượn, không phải anh.”

Lận Đình quay lại nhìn chồng: “Cũng được à?”

Hoắc Tiểu đáp tỉnh bơ: “Giúp cậu ta theo đuổi vợ, mượn cái xe có gì to tát đâu?”

Lận Đình cười khẽ: “Anh nói cũng có lý!”

“Đình Đình, nhóc Tiểu, xong chưa? Xe tới rồi.”

“Xong rồi, xong rồi!” Lận Đình xách quà vội vã ra ngoài, rồi thấy Đồng Sính ngạc nhiên nhìn bác sĩ Đường: “Lượng Tinh Tinh? Cô sao cũng ở đây?”

Đường Tinh nhìn người đàn ông tuấn tú, ánh mắt lóe lên.

Cô ấy đã nghe chị dâu nói Đồng Sính có tình cảm với mình, nên khi nghe thấy câu này, có chút ngại ngùng: “Tôi cũng đi dự tiệc đính hôn.”

Lận Đình vội chen vào: “Đúng đúng, tôi với Tinh Tinh quan hệ tốt, tôi mời cô ấy mà.”

Đồng Sính ngơ ngác: “Hai người thân khi nào thế?”

Lận Đình kéo bác sĩ Đường lên xe: “Đầu óc cậu, có nhiều chuyện không biết lắm.”

Bị chê vô có, Đồng Sính nhìn sang anh em: “Chị dâu nói gì?”

Hoắc Tiểu xếp chỗ cho vợ con xong, mới ngồi vào ghế phụ: “Nói cậu ngốc, mau lái xe đi.”

Đồng Sính: “...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì khởi hành sớm nên khi đến nơi, mới hơn chín giờ sáng.

Nghe thấy tiếng động, Lý Đào Hồng vui vẻ bước ra từ căn nhà nhỏ, chạy đến chỗ cháu ngoại Niên Niên.

Thấy mẹ ôm cháu gái quý báu, Lận Đình cười mỉm, trêu: “Mẹ, mắt mẹ chỉ thấy cháu ngoại thôi sao.”

Lý Đào Hồng nắm tay Miêu Miêu, cười không khép miệng: “Không thấy con mới là bình thường, cháu ngoại đáng yêu hơn con mà.”

Quả Quả nháy lên: “Bà ngoại, còn có con nữa.”

Lý Đào Hồng cúi xuống đỡ dành: “Đúng đúng, còn có cháu yêu của bà, bà đều quý cả.”

Lúc này, những người khác trong nhà cũng bước ra.

Lận Đình mới phát hiện, gia đình họ Tạ cũng có mặt.

Ngoài Tạ Hạo, Tạ Giai Giai và bố mẹ anh ta, còn có một cô gái cao ráo, thanh tú, chắc là em gái của anh rể tương lai.

Quả đúng như Lận Đình đoán, Lý Đào Hồng cười giới thiệu: “Đình Đình, đây là em gái của Tiểu Tạ, Tạ Phỉ. Tối qua mới đến. Ngọc Trân nói cả nhà đến đón Tương Tương.”

Mấy ngày này, nụ cười của Ngô Ngọc Trân chưa hề tắt, giờ còn cười tươi hơn: “Đúng đúng, cả nhà đến đón để thể hiện thành ý.”

Nghe vậy, Lận Đình nhìn chị cả cười rạng rỡ, rất vui cho chị.

Lúc này, Lận Vĩ cười nói: “Vào nhà nói chuyện đi.”

Mọi người cùng cười nói bước vào nhà.

Lận Đình không vội vào, cô kéo Đường Tinh còn đang hồi hộp, vẫy tay gọi anh hai.

Chờ anh hai đến, cô kéo anh ấy đi đến dưới cây ngô đồng bên đường.

Thấy hai người như vậy, Đồng Sính lo lắng nhìn Lận Vĩ: “...Mấy người chị dâu đi đâu vậy?”

Hoắc Tiểu thông cảm nhìn bạn: “Cậu không phải định giới thiệu đối tượng cho bác sĩ Đường sao? Đình Đình thấy anh hai cô ấy rất phù hợp.”

Nghe vậy, nhớ đến danh tiếng của Lận Vĩ trong lòng các cô gái, Đồng Sính mặt tái nhợt, môi run run: “Nhưng em muốn... Em

muốn giới thiệu mình.” Anh ấy muốn... thử một lần nữa.

Thấy anh em như vậy, vốn định để anh ấy tự chịu đựng để rút kinh nghiệm, nhưng cuối cùng Hoắc Tiểu vẫn không nỡ. Anh nhắc: “Nhân lúc còn cơ hội, tìm người nói chuyện đằng hoàng.”

Ánh mắt của Đồng Sính không rời khỏi Đường Tinh, tất nhiên nhìn thấy cô ấy trước mặt Lận Vĩ hoạt bát hơn thường ngày.

Anh ấy buồn bã nói: “Anh nghĩ còn kịp không? Mỗi lần gặp em, cô ấy đều lạnh lùng.” Khác hẳn lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy dường như nở hoa.

Hoắc Tiểu cau mày: “Lạnh lùng thì sao? Cậu nói chuyện tình cảm mà cứ chần chừ như vậy thì có phải đàn ông không? Thích thì cứ nói! Thành công thì tốt, không thành thì cũng hết hy vọng!”

Đồng Sính đương nhiên hiểu lý lẽ, nhưng... “Nói ra rồi, sợ rằng đến bạn bè cũng không còn.”

Đây chính là điều khiến anh ấy do dự nhất. Anh ấy không thể chịu được ánh mắt xa lạ, thậm chí là chán ghét của Đường Tinh nhìn mình.

“Vậy thì theo đuổi đằng hoàng, dốc hết sức!” Nói xong, vốn không phải người thích xen vào chuyện người khác, Hoắc Tiểu không nhìn được nữa, gọi về phía Đường Tinh đang đứng bên đường: “Bác sĩ Đường! Đồng Sính tìm cô.”

Gọi xong, anh không thèm nhìn khuôn mặt đang biến đổi liên tục của người bên cạnh, lại vẫy tay gọi vợ: “Đình Đình, vào nhà thôi, em chẳng phải định tặng quà cho chị cả sao?”

Vừa giới thiệu xong hai người, còn chưa kịp nói gì với anh hai, Lận Đình lườm một cái rồi quay sang nhìn Đường Tinh rõ ràng

đang căng thẳng: “Có vẻ không cần thử thách nữa, ai đó chưa chịu nổi hai phút đã thất bại rồi!”

Đường Tinh đỏ mặt, không biết nói gì.

Thấy vậy, Lận Đình vỗ nhẹ vào cánh tay cô ấy như để khích lệ, rồi kéo anh hai rời đi.

Lận Vĩ đưa tay chọc vào trán em gái, đôi mắt đào hoa hơi híp lại: “Em đang tính toán gì đấy?”

Lận Đình che trán, giả vờ ngây ngô: “Em đâu có!”

Tháng tư ở Thiên Kinh, cành khô của cây ngô đồng bị thay thế bởi những chồi non, tỏa ra sắc xuân và sức sống.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đồng Sính và Đường Tinh sóng bước trên con phố đậm chất thơ, cả hai không ai mở lời.

Không biết đã bao lâu trôi qua, khi đi đến cuối con đường và quay đầu lại, Đồng Sính cuối cùng cũng gom đủ can đảm để mở lời: “Lương Tinh Tinh, anh...”

Đôi chân đi mỗi nhừ, Đường Tinh cuối cùng cũng đợi được người đàn ông mở miệng trước. Cô ấy thở phào nhẹ nhõm, liền vội đáp: “Gì vậy?”

Bất ngờ chạm phải ánh mắt cô, đầu óc Đồng Sính bỗng trở nên trống rỗng, vô thức nở một nụ cười không đúng đắn: “Thì... em thích Lận Vĩ à?”

Đường Tinh chớp mắt, có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu: “Khá thích.”

Lận Vĩ đóng hai vai đều là những anh hùng bi kịch, khán giả yêu thích từ trong phim ra ngoài đời thật, cô ấy cũng không ngoại lệ.

Hai người nói chuyện chẳng ăn nhập gì với nhau, Đồng Sính chỉ cảm thấy tim mình như bị kim đâm, đau đến mức khó thở, chẳng còn hứng thú nói chuyện.

Vì vậy, trong sự mơ hồ của Đường Tinh, hai người lại đi thêm một đoạn dài.

Khi chỉ còn cách căn biệt thự nhỏ vài chục mét, Đường Tinh trong cơn sốt ruột định chủ động mở lời, thì bất ngờ bị người kia nắm lấy tay.

Cô ấy cứng người lại, theo phản xạ muốn rút tay ra.

Cảm nhận được sự giãy giụa của Lương Tinh Tinh, n.g.ự.c Đồng Sính như thất lại, nhưng cuối cùng vẫn không buông tay: "... Anh không được sao?"

Nhận ra mình đang bị nắm tay, Đường Tinh không giãy giụa nữa, nhưng cảm giác như nửa người bị đông cứng: "Cái gì... anh nói gì?"

Đồng Sính hít một hơi sâu, giọng đầy thành khẩn: "Đừng thích Lận Vĩ nữa, thích anh được không?"

Lần này, Đường Tinh cảm thấy cả người mình như hóa đá.

Nhiều năm yêu thầm, cuối cùng cũng đợi được lúc tỏ tình, cô ấy gần như muốn đồng ý ngay lập tức.

Chương 195: Chương 195

Nhưng khi lời nói đến miệng, nhớ lại những ám ức mình chịu đựng suốt những năm qua, Đường Tinh chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, vì vậy, lời thốt ra lại là: "... Anh thích em sao?"

Đồng Sính lập tức đáp: "Thích."

Đường Tinh: "Từ khi nào?"

Biểu cảm của Đồng Sính thoáng chút khó xử, nhưng vẫn thành thật: "Từ khi em 17 tuổi."

Nghe lời này, tâm trạng Đường Tinh vốn dĩ còn bình tĩnh đã không kìm được nữa, mắt cô đỏ lên: "Anh nói dối!"

"Anh không lừa em đâu, thật sự là khi em học lớp mười." Đồng Sính chưa bao giờ thấy người yêu khóc, nên ngay lập tức trở nên bối rối, theo phản xạ nâng tay lên định làm gì đó, nhưng ngay khi tay vừa nhấc lên, anh ấy lại thu tay về như thể sợ hãi.

Đường Tinh không để ý đến hành động của anh ấy, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt đối phương: "Năm em mười bảy tuổi, anh về thăm nhà, trong bữa cơm bố anh nói rằng sau này chúng ta sẽ kết hôn, anh đã nói với anh cả rằng anh không thích em, anh chỉ coi em là em gái, anh thích những cô gái trắng trẻo..."

Nói đến lời cuối cùng, nhớ đến đắng cay mấy năm nay, giọng của Đường Tinh cũng trở nên nghẹn ngào, không nhịn được nữa, nước mắt ám ức lăn dài trên má.

Vào giây phút người trong lòng rơi nước mắt, Đồng Sính mới biết cái gì gọi là đau xuyên tim.

Chớp mắt ấy, đầu óc của anh ấy kêu lên ong ong, quên mất cả suy nghĩ, chỉ dựa vào bản năng kéo người ra phía sau một bức tường bao cách đó vài bước, ôm người vào lòng, vành mắt cũng đỏ lên:

“... Không lừa em, trước khi em 15 tuổi, anh vẫn luôn coi em như em gái, sau đó anh đi lính hai năm, về thăm nhà, em đã 17 tuổi, đột nhiên lớn lên thành thiếu nữ... Lúc đó anh có chút hoảng hốt, lại tự phỉ nhổ mình động lòng với một cô gái 17 tuổi, nên mới nói như vậy với anh cả em.”

Khóc một hồi, bao ám ức trong lòng cũng vơi đi nhiều, nhưng nghe xong Đường Tinh vẫn không chịu: “Người ta 16 tuổi đã lấy chồng đây ra đấy.”

Đồng Sính cười khổ: “Nhưng anh thì không được, anh thấy em vẫn còn quá nhỏ.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lúc đó, anh ấy cảm thấy mình như một con thú hoang, thậm chí không dám ở nhà vài ngày, liền vội vã đi quân trường.

Nhưng có những chuyện không thể kiểm soát được, đến năm Đường Tinh tròn 20 tuổi, khi anh ấy học năm ba, cuối cùng không thể kìm nén niềm vui: “... Anh vốn nghĩ, khi em 20 tuổi rồi, anh có thể yêu em, vì vậy mới muốn tìm em để bày tỏ.”

Nói đến đây, Đồng Sính mới nhận ra mình đang ôm chặt lấy cô ấy trong lòng, khiến Đường Tinh có chút ngượng ngùng, cô ấy lùi một bước: “... Nhưng anh chưa hỏi em.”

Nghe đến đây, Đồng Sính mím chặt môi, nhớ lại năm đó, cảm giác như toàn thân bị đông cứng lại, anh ấy cố gắng nuốt khan vài lần, một lúc sau mới nói nghẹn ngào: "... Ừm... Anh không hỏi, vì anh nghe thấy em cãi nhau với mẹ em, em nói... ghét anh nhất, lấy ai cũng không muốn lấy anh."

Đường Tinh sững sờ, theo bản năng phản bác: "Em thích anh như thế, sao có thể..."

Không đúng, hình như mình thật sự đã nói như vậy.

Đường Tinh đang nhú mày suy nghĩ, bỗng cảm thấy vòng eo bị siết chặt, cả người lại bị ôm vào lòng, tiếng nói đầy kích động và vui mừng của Đồng Sính vang lên bên tai: "Em nói thật không? Em thật sự thích anh sao?"

Eo bị ôm quá chặt, nhưng Đường Tinh không hề vùng vẫy, vì cô ấy nhớ lại rồi.

Năm 20 tuổi, đỗ đại học, mẹ cô ấy lại một lần nữa nhắc đến Đồng Sính, gợi ý có thể thăm dò ý của mẹ anh ấy.

Tình cảm đơn phương của thiếu nữ bị phơi bày, cảm giác xấu hổ, nhục nhã tràn ngập trong lòng, nhất là khi cô ấy biết rõ Đồng Sính không thích mình, chỉ coi mình như em gái, làm sao có thể để mẹ mở lời, trong lúc cấp bách khó tránh khỏi lời lẽ không kiểm soát.

Thì ra... Anh ấy đều nghe thấy hết sao?

Thì ra... Chúng ta đã thích nhau cùng một thời điểm sao?

Nghĩ lại những điều đó, rõ ràng là nên vui mừng, nhưng nước mắt của Đường Tinh lại rơi càng nhiều hơn.

Cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa trên vai, Đồng Sính thấy tim mình thắt lại, vội vàng hỏi: "Sao thế? Anh nói sai gì à? Đừng

khóc nữa, được không?”

Khi con người cảm thấy ảm ức, càng không thể an ủi. Đường Tinh cũng không ngoại lệ, nước mắt cô ấy rơi càng nhanh hơn, nhưng vẫn cố gắng đáp lại: “Em rất... em rất thích anh... Hu hu... từ lúc 17 tuổi đã thích... Hức... tưởng anh không thích em... Sợ... sợ mất mặt nên mới cãi nhau với mẹ... Xin lỗi... hức... làm tổn thương anh... xin lỗi...”

Đồng Sính ngẩng đầu lên, cố gắng chớp mắt vài lần, nhưng vẫn không kìm được giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Anh ấy cúi xuống, nhanh chóng lau nước mắt trên vai cô gái trong lòng, rồi giả vờ nhẹ nhàng nói: “Thế... chúng ta...” Giọng vẫn còn run rẩy, Đồng Sính dừng lại một chút, điều chỉnh hơi thở vài lần rồi mới tiếp tục: “Thế chúng ta đều ngốc, đã lỡ mất 7 năm.”

Nói ra câu đó, nghĩ đến những năm tháng đã rơi nước mắt vì người đàn ông này, nước mắt Đường Tinh lại bắt đầu tuôn trào.

Đồng Sính vừa đau lòng vừa buồn cười: “Lương Tinh Tinh, sao em lại trở thành cô bé mít ướt thế này.”

Đường Tinh vô thức đáp lại: “Em khóc nhiều lắm, anh không nhìn thấy thôi.”

Đồng Sính ngừng thở trong giây lát, rồi lại nói đùa: “Thật là tiếc.”

Đường Tinh: “Tiếc gì chứ?”

Đồng Sính buông cô ấy ra, cúi xuống đặt một nụ hôn rất trân trọng lên đôi mắt sưng đỏ của cô ấy: “Tiếc là đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, nếu không con của chúng ta có khi đã lớn hơn cả song sinh rồi.”

Đường Tinh: “...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe lời đó, Đường Tinh vừa xấu hổ vừa không còn nước mắt, liền đá vào người đàn ông hay trêu chọc.

Đồng Sính đã chuẩn bị tinh thần, không né tránh, chỉ hét lên một tiếng: “Á! Lương Tinh Tinh, em mưu sát chồng à!”

Đường Tinh tức giận đến đỏ mặt: “Anh còn nói nữa đi!”

Nhìn thấy cô ấy khôi phục lại sinh lực như trước, không còn đầy mặt ảm ức, Đồng Sính ánh mắt thoáng qua một nét dịu dàng, rồi nhanh chóng bị thay thế bởi vẻ nghịch ngợm.

Anh ấy tiến lại gần, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên má đối phương, rồi cười toe toét bỏ chạy.

Đường Tinh: “...” (▼ ▮ ▼#)

Trong ngôi nhà nhỏ.

Lận Đình đang ở tầng trên giúp chị gái thay quần áo và trang điểm.

Bộ đồ là món quà đính hôn mà cô tặng cho chị cả, một chiếc váy dài tay ôm sát màu đỏ rực.

Thời buổi này, vải đỏ rất hiếm, trong lúc cấp bách như vậy lại càng khó kiếm.

Nếu không nhờ người bạn cũ làm ở cửa hàng bách hóa, chắc hẳn cô cũng không thể có được món quà này.

Giờ đây đã có chiếc váy xinh đẹp, cả nhà lại đóng cửa tổ chức tiệc, cô nhất định phải làm cho chị cả trở nên thật lộng lẫy...

Tầng trên, Lận Đình bận rộn đến mức không ngơi tay.

Tầng dưới, những người chờ đợi cũng không rảnh rồi, tất cả đều quây quanh em bé bốn tháng tuổi, chăm chút.

Chương 196: Chương 196

Ngoài lần đầu tiên khi đứa trẻ mới sinh ra, đây là lần đầu tiên sau vài tháng Ngô Ngọc Trân được gặp lại Niên Niên.

Không thể phóng đại rằng, đây là đứa trẻ đẹp nhất mà bà ấy từng thấy, lúc này bà ấy gần như không thể rời mắt, chỉ muốn ngắm nhìn mãi.

Cô bé gan dạ, được bao quanh bởi nhiều người cũng không sợ, ai chọc cười cũng đều “khanh khách” cười đáp lại, đôi mắt tròn xoe trở thành hình trăng khuyết, khiến trái tim mọi người như tan chảy.

Dĩ nhiên, không chỉ riêng Ngô Ngọc Trân có suy nghĩ đó.

Em gái của Tạ Hạo, Tạ Phỉ, không giành được cô bé từ tay bố mẹ, chỉ có thể trông mong nhìn về phía anh trai.

Dù sao, lần đầu tiên gặp chị dâu, cô ấy đã bị vẻ đẹp của chị làm kinh ngạc, nghĩ rằng cháu gái hoặc cháu trai tương lai cũng sẽ đẹp như vậy.

Tạ Hạo mặc bộ quần áo mới tinh, bị em gái nhìn chăm chăm không hiểu gì: “Sao vậy?”

Khi ánh mắt Tạ Phỉ chạm vào mặt anh trai, cô ấy liền lảng tránh: “Không có gì.”

Tạ Hạo...?

“Ê, ê, ê! Bà nó, đến lượt tôi bế rồi, đã ba phút trôi qua.” Tạ Quảng Khôn luôn chú trọng hình tượng của mình, thấy vợ ôm chặt đứa bé không rời, bắt đầu sốt ruột.

Khó khăn lắm mới ôm được bảo bối nhỏ, Ngô Ngọc Trân không dễ gì buông tay, nghe vậy thì ân cần đáp: “Dạo này ông đau lưng mà, chúng ta là vợ chồng, tôi bế thay cũng như ông bế thôi.”

“Ai đau lưng? Bà già này sao nói năng lung tung vậy? Mau đưa đứa bé đây cho tôi.”

“Đợi một chút... Này! Ông cứ đi theo tôi, Niên Niên của chúng ta cười rồi, con bé thích thế này... Ôi trời ơi... Niên Niên thật đáng yêu, đôi tay nhỏ mũm mĩm...”

Giữa lúc mọi người vui vẻ vây quanh Niên Niên, cười đùa không ngớt vì trò nghịch ngợm của bé.

Đồng Sinh rời đi gần một tiếng, hãnh diện dắt theo người yêu mới quay về.

So với Đường Tinh hơi e dè, anh ấy thì hớn hỏ: “Mọi người cười gì thế?”

Sau khi nghe con dâu kể về mối tình ngang trái của hai người, Hồ Tú thấy đôi tình nhân cuối cùng cũng đến được với nhau, vui không tả xiết: “Đang chọc Niên Niên cười đấy.”

Nghe vậy, Đồng Sinh cũng thích bảo bối nhỏ, lập tức khen ngợi: “Con gái nuôi của tôi thật đáng yêu.”

Ai là con gái nuôi của cậu chứ? Hoắc Tiểu nhìn anh ấy với vẻ khinh thường, kéo môi cười: “Ghen tỵ à? Nếu không vì cậu cứ chần chừ, do dự, có khi con của cậu đã lớn hơn con tôi rồi.”

Đồng Sinh nhận một đòn đau đặng: “...”

Trên lầu, Lận Đình vẫn chưa biết Đồng Sinh và Đường Tinh đã thành đôi.

Cô lấy từ trong túi ra hai chiếc kẹp nhỏ màu đen, giúp chị cả cố định lại mái tóc dài đã búi gọn.

Sau khi hoàn thành, cô đưa tay kiểm tra lần nữa, chắc chắn rằng tóc sẽ không bị lỏng, rồi thúc giục: “Chị, mau thay đồ đi.”

Lận Tương theo phản xạ đứng dậy, nhưng khi nhận chiếc váy đồ rục, chị ấy có chút không tự nhiên: “Có phải... quá nổi không?”

Lận Đình trấn an: “Không có ai ngoài gia đình mà, hơn nữa, lễ đính hôn đây, chị không muốn mình thật xinh đẹp sao?”

Dĩ nhiên là muốn! Có người phụ nữ nào không thích đẹp chứ? Lận Tương cũng không ngoại lệ, chỉ là bao năm qua chị ấy đã quen với sự giản dị, giờ đột nhiên mặc màu sắc rực rỡ thế này, cảm giác tay chân không biết để đâu.

Dù nghĩ vậy, chị ấy vẫn nhanh chóng thay đồ mới.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tháng Tư ở Thiên Kinh đã ấm áp lắm rồi, hôm nay lại còn nắng đẹp.

Lận Đình xoay quanh chị cả một vòng, chắc chắn rằng chỉ có phần eo của chiếc váy hơi rộng, còn lại đều ổn, rồi hài lòng hỏi: “Đẹp lắm! Chị có lạnh không?”

“Không lạnh, chỉ là... có chật quá không?” Lận Tương không tự nhiên sờ sờ váy, cảm giác chỗ nào cũng không thoải mái, tính ra, từ khi 20 tuổi, chị ấy chưa từng mặc lại những bộ đồ ôm sát thế này, sợ bị người ta nói không đứng đắn.

Lận Đình ấn chị ngồi xuống ghế, lấy thỏi son giúp chị trang điểm: “Em còn thấy chưa đủ ôm sát... Đừng cử động, chỉ thoa một lớp mỏng thôi... Ừm... Hoàn hảo, chị, mau đi thay giày.”

Lần này, Lận Tương không từ chối, chị ấy thay đôi giày da gót thô cao khoảng ba phân, rồi được em gái dắt đến trước tủ quần áo có gắn gương soi toàn thân.

Lận Đình cúi người chỉnh lại váy, rồi hào hứng hỏi: “Thế nào? Đẹp chứ?”

Không chỉ đẹp, mà còn rực rỡ, lộng lẫy... đến mức chính chị ấy cũng không nhận ra mình nữa. Lận Tương sững sờ một lúc rồi mới đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt mình.

“Ôi... chị, hôm nay không được khóc đâu đấy.”

Lận Tương bị giọng nói của em gái kéo về thực tại, mới phát hiện đôi mắt trong gương của mình đã đỏ hoe. Chị ấy cố gắng nở một nụ cười: “Ừ, chị không khóc.”

Thấy vậy, Lận Đình khẽ thở dài, tiến tới ôm chị mình an ủi: “Mọi chuyện sẽ ngày càng tốt đẹp hơn.”

Lận Tương chớp mắt, ôm lại em gái: “Ừ...”

“Ồ! Dì đẹp quá, đẹp như mẹ luôn.”

Lận Đình từ phòng ngủ bước ra, cúi xuống đỡ con trai đang ngồi chồm hổm dưới đất, cười hỏi: “Sao con lên đây vậy?”

Quả Quả ôm chân mẹ, len lén nhìn dì đã trở nên xa lạ, rồi hơi ngượng ngùng nói: “Con lên chờ mẹ.”

Lận Đình thấy lòng mềm đi, cậu nhóc khi không nghịch ngợm thật đáng yêu. Cô cúi xuống ôm con lên, hôn một cái rồi đi xuống lầu.

Nghe thấy tiếng động, Tạ Hạo đã bước lên đón.

Thấy anh rẽ ngó người nhìn chị mình, Lận Đình nhin cười, nhanh chóng xuống lầu để không làm kì đà cản mũi.

Đi được nửa đường, Hoắc Tiểu cũng lên đón: “Đưa con cho anh.”

Ôm Quả Quả năm tuổi xuống cầu thang quả thật có chút khó khăn với Lận Đình. Khi giao con cho chồng, cô không nhin được đắc ý: “Em làm cho chị đẹp hẳn ra, anh thấy không? Anh rẽ nhìn mà ngơ ngẩn luôn.”

Hoắc Tiểu dừng bước, rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Khi xuống tới bậc thang cuối cùng, anh giả vờ như không để ý hỏi: “Em thấy váy đỏ đẹp không?”

Lận Đình suy nghĩ vài giây: “... Không hẳn, chủ yếu là cô dâu mặc mới đẹp.”

Nghe vậy, nhìn thấy người thân nhanh chóng tụ lại đông đủ, Hoắc Tiểu không nói thêm gì.

Lý Đào Hồng đứng dưới lầu, ngẩng đầu nhìn con gái ngơ ngác và con rể lớn, cười gọi: “Xuống mau, ngơ ngẩn gì thế?”

Thoát khỏi sự ngỡ ngàng, Tạ Hạo hiếm khi cảm thấy ngượng, anh ấy đưa tay lên miệng khẽ ho một tiếng, rồi bước tới nắm tay vị hôn thê, dịu dàng hỏi: “Xuống dưới nhé?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương hít một hơi thật sâu, rồi nắm c.h.ặ.t t.a.y đối phương, cất giọng: “Xuống dưới.”

Buổi tiệc đính hôn này không còn nghi ngờ gì nữa, thật sự rất náo nhiệt.

Thêm vào đó, cả hai bên gia đình đều là những người dễ tính, vì thế toàn bộ quá trình diễn ra trong tiếng cười vui vẻ.

Khi buổi tiệc kết thúc, Lận Đình lấy chiếc máy ảnh từ trong túi ra, mỉm cười đề nghị: “Bố mẹ, chú Tạ, thím Ngọc Trân... Mọi người cùng chụp một tấm ảnh gia đình nhé!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều hào hứng, nhanh chóng bàn luận xem nên chụp trong nhà, trước cửa hay tại rừng cây ngô đồng...

Lý Đào Hồng tiến lại gần, nhìn chăm chú vào chiếc máy ảnh trong tay con gái, không ngớt trầm trồ: “Cái này có thể chụp được ảnh sao?”

Lận Đình đưa máy ảnh cho mẹ: “Mẹ thích không? Con dạy mẹ cách chụp nhé?”

Chương 197: Chương 197

Như bị bỏng, Lý Đào Hồng vội vàng rút tay lại: “Không, không, mẹ không dám động vào cái thứ quý giá này, lỡ làm hỏng thì sao? Đây là mượn của người khác đúng không?”

“Đây là... Hoắc Tiểu mua đấy ạ.” Sợ mẹ trách móc mình tiêu xài hoang phí, Lận Đình nói dối.

Thực ra, việc mua máy ảnh là ý tưởng của cô, nhằm ghi lại quá trình trưởng thành của cặp song sinh.

Với thu nhập hiện tại của hai vợ chồng, máy ảnh thật sự không phải vấn đề gì to tát.

Hoắc Tiểu đang bế cô con gái nhỏ ngồi bên cạnh, tiếp lời: “Đúng vậy, con mua đấy.”

Lý Đào Hồng nhìn con rể, không tiện nói gì, nhưng trong lòng thì tiếc của, nghe giá xong càng thêm sốc: “Gì cơ? Thứ nhỏ như thế này mà đắt hơn cả xe đạp à?”

Lận Đình vội chuyển chủ đề: “Mẹ, con dạy mẹ cách dùng. Về quê còn có thể khoe với các bà bạn, mẹ sẽ là người biết chụp ảnh đấy.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng không còn để ý đến sự tiếc của nữa, kích động xen lẫn lúng túng: “Thế... cái này có khó không?”

“Không khó đâu.” Lận Đình cầm máy ảnh lên và bắt đầu hướng dẫn...

Cuối cùng, nhờ có đủ phim, những vị trí mà mọi người bàn luận đều được ghi lại bằng những hình ảnh vui vẻ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lý Đào Hồng cùng Lận Thắng Lợi, dưới sự chỉ dẫn tận tình của con gái, đã học được kỹ thuật chụp ảnh hiện đại.

Chiều tối, khi chuẩn bị quay lại đơn vị, Lận Đình hỏi bố mẹ: “Thật sự không muốn theo con về trại sao?”

Lý Đào Hồng cũng có chút không nỡ xa con gái, nhưng ngoài mặt lại giả vờ không thoải mái: “Không đi đâu, đơn vị cách xa ga tàu hỏa quá, từ đây đến ga tàu chỉ mất 30 phút thôi, tiết kiệm được hai tiếng đấy.”

Nói xong, thấy con gái vẫn chưa vui, Lý Đào Hồng cười nói đùa: “Đã hứa để Tiểu Tạ đưa đi rồi, cũng phải cho anh rể con một cơ hội thể hiện chứ?”

Nghe mẹ nói vậy, Lận Đình đành phải sớm chia tay bố mẹ và em trai.

Hồ Tú cũng nắm c.h.ặ.t t.a.y thông gia, lưu luyến nói chuyện một hồi lâu...

Trên đường về.

Thấy vợ và mẹ đều trầm tư, Hoắc Tiểu liếc nhìn người anh em trên ghế phụ, hiếm khi chủ động bắt chuyện: “Khi nào các cậu kết hôn?”

Câu hỏi này không chỉ khiến Lận Đình và Hồ Tú chú ý, mà cả Đường Tinh cũng ngạc nhiên quay sang nhìn.

Rồi, nhận ra câu hỏi cũng bao gồm cả mình, cô ấy liền đỏ mặt.

Hoàn toàn không biết mình đã trở thành chủ đề, Đồng Sính lập tức tự hào đáp: “Đương nhiên càng sớm càng tốt, ngày mai... Không, về tới nơi em sẽ tìm chính ủy báo cáo tình hình tình cảm ngay.”

Nói xong, anh ấy còn quay lại nhìn người yêu: “Đúng không? Tối nay chúng ta cùng đi báo cáo.”

Đường Tinh đỏ mặt, không dám nhìn ánh mắt trêu chọc của chị dâu bên cạnh, cắn răng nói: “Im miệng.”

Thấy cô ấy không lập tức đồng ý, Đồng Sính lo lắng: “Em muốn bội bạc sao?”

Đường Tinh vừa định lên tiếng đáp trả, thì nghe thấy Quả Quả ngồi bên cạnh tò mò hỏi: “Chị ơi, bội bạc là gì?”

Miêu Miêu tựa vào người mẹ, nghe vậy bèn suy nghĩ rồi không chắc chắn trả lời: “Chú Đồng nói nhiều quá, sẽ bị dì Tinh bỏ rơi?”

Quả Quả hiểu ra, nhìn người đàn ông đang ôm ngực, tốt bụng an ủi: “Vậy chú Đồng nói ít lại đi.”

Đồng Sính: “...”

Mọi người: “... Ha ha ha ha.”

Buổi tối khi trở về nhà, đồng hồ vừa điểm bảy giờ.

Sau một ngày bận rộn, ai nấy đều mệt mỏi.

Theo thói quen, sau khi dỗ hai đứa trẻ song sinh ngủ, Lận Đình đã rửa mặt xong và sớm nằm trên giường.

Khi Hoắc Tiểu vào phòng, không chỉ dỗ dành Niên Niên ngủ, mà chính cô cũng đã mơ màng không thể mở mắt ra.

Trong cơn mơ màng, cô nhìn thấy chồng mình đang mặc quân phục, Lận Đình mới tỉnh táo hơn chút: “Anh sắp đi đâu à?”

Hoắc Tiểu quay đầu nhìn vợ: “Có chút việc.”

“Việc gì?” Lận Đình ngồi dậy: “Đúng rồi, khi nào Niên Niên biết đi, chúng ta thu xếp thời gian về quê một chuyến nhé.”

Hoắc Tiểu đang cài chiếc cúc trên cùng, nghe vậy ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên em lại nói vậy?”

Lận Đình: “Em thấy mẹ chúng ta có vẻ nhớ nhà.”

Hoắc Tiểu ngừng tay lại một chút: “Ừm, được thôi.”

“Anh vẫn chưa nói anh đi đâu? Có nhiệm vụ à?”

“Ừm, nhiệm vụ rất quan trọng.”

Lận Đình nhú mày, nghĩ rằng đó là việc công, nên không hỏi thêm, chuẩn bị rời giường giúp chồng thu xếp đồ đạc.

Không ngờ lúc này, anh lấy từ tủ ra một chiếc váy dài màu đỏ thẫm, bước về phía cô.

Nhìn thấy, tim Lận Đình khẽ rung lên, nảy ra vài suy đoán.

Hoắc Tiểu bước tới bên vợ, ngồi xuống, lấy từ túi ra một chiếc nhẫn vàng.

Chiếc nhẫn là một vòng tròn đơn giản, nhưng rất dày, trông có vẻ hơi nặng nề.

May mà ngón tay cô rất đẹp, mảnh mai, trắng như sứ.

Nên khi đeo vào, chiếc nhẫn dù nặng nề vẫn lộ ra vài phần tinh tế.

Lận Đình nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, mắt đột nhiên đỏ hoe: “Sao... sao lại tặng em cái này?”

Hoắc Tiểu đưa tay vợ lên môi hôn vài cái, rồi nói với giọng hối lỗi: “Anh nợ em một lễ cưới. Dù hiện tại thời cuộc không dễ để tổ chức lần hai, nhưng riêng tư, anh vẫn muốn bù đắp phần nào cho em.”

Sau khi nói xong, anh nhẹ nhàng bế cô xuống giường, rồi cầm chiếc váy bên cạnh đưa cho cô: “Thử thay cái này xem? Ban đầu anh không định chuẩn bị váy, nhưng hôm nay thấy em thích chiếc váy dài của chị cả, nên anh đã lén gọi điện cho Tiền Hải Đào, nhờ cậu ta tìm người làm gấp.”

Lận Đình hít hít mũi, vẻ mặt ngỡ ngàng: “Vậy nên lúc tối về, chúng ta mới tình cờ gặp Tiền Hải Đào sao? Không đúng, em đâu thấy cậu ta đưa đồ cho anh.”

Hoắc Tiểu cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ của vợ, trao cho cô một nụ hôn đắm say và nồng nàn. Khi chắc chắn rằng cô không còn rơi nước mắt nữa, anh mới mỉm cười nói: “Mẹ đã giúp anh đánh lạc hướng em rồi.”

“Mẹ cũng biết à...” Lận Đình vừa được dỗ dành xong, nghe thế lại có chút không kìm được cảm xúc.

Cô tưởng rằng mình không để tâm... Nhưng thật ra, sâu thẳm trong lòng, nơi mà cô không nhận ra, vẫn còn sự tiếc nuối.

Mà chồng cô, mẹ chồng cô, đã lặng lẽ chuẩn bị một bất ngờ cho cô.

Lận Đình cảm động ôm chặt lấy eo chồng, rồi úp mặt vào n.g.ợ.c anh, khẽ nức nở.

Vân Mộng Hạ Vũ

“Đừng khóc... Khi tình hình tốt hơn, chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn được không?” Hoắc Tiểu thương xót hôn lên đỉnh đầu vợ.

Lần này, Lận Đình nghe theo trái tim mình, khẽ gật đầu: “...Được.”

Hoắc Tiểu vuốt ve mái tóc dài của vợ, thấy cô vẫn còn khóc không ngừng, liền nhắc nhở: “Mẹ và các con đang chờ chúng ta bên ngoài, thay đồ trước được không em?”

“Hả? Mẹ và các con không phải đã ngủ rồi sao?” Lận Đình ngáng đầu nhìn chồng, biểu cảm ngỡ ngác.

Hoắc Tiểu đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt vợ, cười nói: “Chưa ngủ đâu, đó chỉ là giả vờ để em xem thôi. Em có ngửi thấy mùi gì không? Các món ăn đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Lận Đình theo phản xạ nhăn mũi, quả thực ngửi thấy mùi thịt kho tàu, cô vội vàng đẩy chồng ra, bắt đầu thay đồ thật nhanh.

Chương 198: Chương 198

Khi mặc xong chiếc váy dài và ngồi trước bàn trang điểm để vấn tóc, cô mới nhận ra: “Không đúng, mẹ làm gì có thời gian nấu ăn?”

Hoắc Tiểu cười mỉm, giữ bí mật: “Em ra ngoài sẽ biết.”

“Làm gì mà thần bí vậy...” Thấy anh như thế, Lận Đình cũng không hỏi thêm, chỉ liếc nhẹ, rồi tiếp tục nhanh chóng làm việc.

Chưa đến ba phút sau, cô đứng dậy, khoác tay chồng, cười nói: “Ra ngoài thôi!”

“Đợi chút.” Hoắc Tiểu lấy một đóa hoa đỏ tươi cài lên đầu vợ.

Lận Đình vội né ra sau: “Không, không cần, lòe loẹt quá.”

Hoắc Tiểu do dự: “Cô dâu nào cũng phải cài hoa mà.”

Lận Đình giật lấy đóa hoa, nhanh chóng bỏ vào ngăn kéo: “Thôi, vậy đi.”

“Hoa này đẹp mà.” Hoắc Tiểu có chút tiếc nuối.

Gu thẩm mỹ của anh chàng thật là thảm họa, Lận Đình không thèm để ý, kéo anh ra cửa.

Không ngờ, cảnh tượng bên ngoài khiến cô ngạc nhiên đứng sững.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ trong chốc lát, phòng khách đã được trang trí rực rỡ.

Nến đỏ, lụa đỏ, câu đối đỏ...

Điều khiến cô ngạc nhiên hơn cả là không chỉ có mẹ chồng và bọn trẻ, mà cả những người bạn thân thiết cũng đến đông đủ.

Trên bàn đầy những món ngon, rõ ràng là từ tay họ mà ra.

Cố Phương là người đầu tiên cười nói: “Đình Đình, chúc mừng đám cưới nhé!”

Đường Vãn Lan khen ngợi: “Bộ đồ này hợp với em lắm, cô dâu thật xinh đẹp.”

Bàng Lệ Hoa dắt con, cười hỏi: “Miêu Miêu, mẹ có đẹp không?”

Miêu Miêu gật đầu, rất nghiêm túc: “Đẹp, đẹp nhất!”

Đồng Sính nhìn người yêu bên cạnh, mắt đã đỏ hoe vì xúc động, ganh tỵ đến ngẩn ngơ: “Lão Hoắc đúng là... làm người ta ghen tỵ quá, hai người rõ ràng xấp xỉ tuổi nhau, anh còn chưa cưới lần nào, người ta đã cưới lần thứ hai với cùng một người vợ rồi.”

Đường Tinh ghen ngào hỏi: “Đúng là cái gì?”

Đồng Sính liền cười lộ hàm răng trắng: “Đúng là... tận tâm, cảm động quá.”

Không nhận ra sự ghen tỵ của người yêu, Đường Tinh hít mũi: “Chị dâu thật hạnh phúc.”

Đồng Sính: “...”

Lận Đình quả thực cảm thấy mình rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức cô có chút không khống chế được bản thân, lúc lại khóc, lúc lại cười.

Trong lúc mơ hồ, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ... may mà không hóa trang.

Mùa đông năm 1974 lạnh đặc biệt khắc nghiệt.

Sau khi chuông tan học vang lên và bài tập về nhà được giao, Lận Đình bước ra khỏi lớp, kẹp sách vở dưới nách và xoa tay hà hơi.

“Sao không mang găng tay?” Cố Phương vừa chống hông, vừa cầm giáo án, bước theo sau.

Lận Đình quay lại, trước tiên là nhìn thấy bụng ngày càng to của bạn thân, vội vã đưa tay đỡ: “Đeo găng tay thì khó dùng phấn lắm. Nhưng còn cô, bụng to thế này, đã nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi chưa?”

Dù mới mang thai hơn sáu tháng, nhưng Cố Phương mang song thai, nên bụng đã trông rất đồ sộ.

Cố Phương nhẹ nhàng xoa bụng, ánh mắt dịu dàng. Những đứa trẻ là điều mà cô ấy và Vinh Hiên đã mong chờ suốt năm năm trời, nên tự nhiên không dám lơ là chút nào.

Nhưng sau vài năm làm giáo viên, lại bị ảnh hưởng bởi bạn thân, cô ấy cũng đã có chút cảm giác về trách nhiệm: “Tôi và Vinh Hiên đã bàn bạc rồi, cố gắng dạy hết học kỳ này.”

Còn khoảng hai mươi ngày nữa là hết học kỳ, Lận Đình do dự vài giây rồi nói: “Nếu không chịu nổi, thì nhờ giáo viên khác dạy giúp vài tiết nhé?”

Cố Phương gật đầu: “Yên tâm đi, tôi sẽ tự biết điều chỉnh. Không ai quan tâm hai đứa bé hơn tôi đâu.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi qua hành lang, đến văn phòng phía trước.

Trời quá lạnh, văn phòng không tiện đặt chậu than, nên những giáo viên nhanh nhẹn đã thu dọn đồ đạc rời đi.

Lận Đình chào vài tiếng với các giáo viên khác, rồi đeo túi lên vai, đỡ bạn thân chuẩn bị về nhà.

“Trời lạnh khủng khiếp, chắc phải dưới âm mười độ đấy.” Vừa ra khỏi hành lang, gió bắc rít lên, lạnh buốt như kim châm vào mặt, đau nhói từng chút. Cố Phương run rẩy, kéo cao chiếc khăn quàng cổ lỏng lẻo.

Thấy cô ấy luống cuống, Lận Đình liền giúp cô ấy tháo khăn ra, rồi nhanh chóng quấn quanh đầu và mặt bạn thân đến khi chỉ còn hở đôi mắt, mới hỏi: “Thế nào? Đỡ hơn chưa?”

Cố Phương cười khúc khích: “Khá hơn nhiều rồi, chỉ là kiểu này có chút giống bà nội tôi.”

Biết cô ấy chê kiểu tóc xấu, Lận Đình lườm cô ấy một cái: “Trong lúc này, giữ mạng quan trọng hơn, đừng để bị cảm nhé.”

Nghe vậy, Cố Phương không giận, chủ động khoác tay bạn, đột nhiên cảm thán: “Không biết sau này có còn gặp lại nhau không.”

Ôn Vinh Hiên đã nhận được lệnh điều động, sau Tết sẽ chuyển đến Quý Dương nhậm chức lý trưởng.

Ở tuổi 40 mà được thăng chức lên lý trưởng, dù có sự giúp đỡ của gia tộc, năng lực của anh ta cũng không thể xem thường, đây là một tin vui lớn.

Nhưng... nghĩ đến việc có thể không còn gặp lại bạn thân, Cố Phương vẫn cảm thấy buồn.

“Đang tự dưng nhắc đến chuyện này làm gì? Với lại, nước mình ngày càng phát triển, sau này dù có cách xa nhau, cũng chỉ mất vài giờ là gặp được.” Phương Phương là người bạn đồng trang lứa thân nhất của Lận Đình từ khi cô đến thế giới này, cô cũng không nỡ xa bạn, nhưng... tiếc nào rồi cũng tàn, có những chuyện không thể tránh được.

Cố Phương chưa từng chứng kiến sự phát triển của giao thông ở tương lai, hoàn toàn không tin lời bạn: “Cô chỉ đang dỗ tôi thôi...”

Lận Đình bất ngờ lắc nhẹ cánh tay bạn, ngắt lời: “Đoàn trưởng Ôn nhà cô đến rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Cố Phương nhìn về phía cổng trường, quả nhiên thấy anh Vinh Hiên, bên cạnh anh ta chính là đoàn trưởng Hoắc của nhà bạn.

Cảnh tượng này, trong mấy năm qua xảy ra khá thường xuyên, cô ấy cũng không quá ngạc nhiên, chỉ than thở: “... Từ khi có con, anh ấy chạy tới chạy lui nhiều hơn trước, đặc biệt là tháng này.”

Lận Đình cười: “Cô thật vô lý, bụng to thế này, anh ấy mà không quan tâm mới có vấn đề. Hơn nữa, đoàn trưởng Ôn nhà cô đang trong giai đoạn chuyển giao, công việc không nhiều, có thời gian rảnh cũng là chuyện bình thường mà?”

Dù nói vậy, nhưng bà bầu vẫn không vui: “Dù sao cũng là vì cái bụng này...”

“Suyt... đoàn trưởng Ôn đang chạy tới kia.”

Nghe lời nhắc nhở của bạn thân, Cố Phương lập tức im lặng. Khi chồng đến gần, cô ấy nở nụ cười tươi hỏi: “Hôm nay sao anh lại đến đây?”

Lận Đình mỉm cười, không khỏi bật cười vì sự thay đổi nhanh chóng của một người phụ nữ nào đó.

Lúc này, Hoắc Tiểu cũng tiến lại gần. Anh theo thói quen nhận lấy túi xách từ tay vợ rồi hỏi: “Em có lạnh không?”

Lận Đình đã quán kín người như một quả bóng, vẫy tay chào bạn, rồi đi bên cạnh chồng: “Không lạnh, em mặc nhiều mà. Sao anh lại đến đây? Em đã bảo không cần đón rồi mà.”

Hoắc Tiểu trả lời: “Có chút chuyện anh muốn nói trước với em.”

Nghe vậy, Lận Đình quay đầu nhìn chồng.

Với đôi mắt hẹp và dài, người như Hoắc Tiểu, dù là nam hay nữ, đều rất khó lão hóa. Năm năm trôi qua, diện mạo của Hoắc Tiểu gần như không thay đổi, vẫn đẹp trai và cao lớn như xưa.

Chương 199: Chương 199

Chỉ có điều, hôm nay anh lại khác thường. Gương mặt thường ngày hiền hòa khi ở bên gia đình giờ đây lại nghiêm nghị.

Thấy vậy, trong lòng Lận Đình chợt lo lắng, vội hỏi: “Có chuyện gì xảy ra à?”

Hoắc Tiểu: “Không phải chuyện xấu đâu, đừng lo lắng.” Nói rồi, anh bước thêm một đoạn, khi đã thoát khỏi đám đông, anh mới tiếp tục: “Thủ trưởng cũ đã được phục hồi danh dự.”

Lúc đầu, Lận Đình không hiểu chồng đang nói về ai. Mãi một lúc sau, cô mới nhận ra và trở mắt: “Anh nói... ông nội của Miêu Miêu và Quả Quả sao? Nhanh vậy sao?”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Một giờ trước, thủ trưởng cũ gọi điện cho anh.”

Lận Đình cảm thấy rối bời, nghe vậy liền hỏi: “Ông nói gì với anh? Có phải là...”

Nói đến đây, cô không thể nói tiếp, dù đã đoán trước rằng ông cụ sẽ được phục hồi danh dự.

Nhưng khi chuyện xảy ra ngay trước mắt, Lận Đình vẫn có chút hoảng sợ.

“Đừng lo lắng.” Hoắc Tiểu đưa tay ôm vai vợ, vỗ về cô. Khi thấy cô đã bình tĩnh hơn, anh mới tiếp tục: “Thủ trưởng cũ đã về thủ đô. Ông mới được phục hồi danh dự nên còn nhiều việc phải

làm. Trong thời gian ngắn, ông chắc không thể sắp xếp thời gian để đón mọi người được...”

Lận Đình hít một hơi thật sâu, cảm nhận cái lạnh thấm vào phổi giúp cô bình tĩnh lại: “Ý anh là... thủ trưởng cũ tạm thời sẽ không đón các con đi sao?”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Ừm, ít nhất là đợi ông ấy ổn định đã.”

Nhưng rồi sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ đón các con đi chứ? Nghĩ đến đây, Lận Đình cảm thấy trái tim thắt lại đầy đau đớn.

Sáu năm chung sống, cô đã coi hai đứa trẻ như con ruột của mình.

Vân Mộng Hạ Vũ

Làm sao cô có thể chịu đựng nỗi điều này?

Thấy vợ mình ngày càng xanh xao, Hoắc Tiểu thở dài: “Cũng đừng quá bi quan, biết đâu thủ trưởng cũ sẽ không đón các con đi.”

Lận Đình mắt đã đỏ hoe, nghe vậy cô thì thầm hỏi lại: “Anh nghĩ có khả năng đó không?”

Hoắc Tiểu xoa đầu vợ: “Không phải là không có khả năng... Cùng lắm, nếu các con thực sự phải về, anh sẽ xin điều chuyển lên thủ đô.”

Đây đúng là một cách hay... Lận Đình bắt đầu cân nhắc khả năng này.

“Được rồi, anh nói trước với em để em chuẩn bị tâm lý... với cả chuẩn bị lời lẽ để nói với các con.”

Đúng vậy, dù cặp sinh đôi biết rằng cô không phải mẹ ruột của chúng, nhưng chúng lại không biết rằng Hoắc Tiểu cũng không phải cha ruột. Nghĩ đến đây, Lận Đình bỗng không còn buồn nữa: “Liệu các con có chấp nhận được không?”

Câu hỏi này Hoắc Tiểu cũng không biết trả lời thế nào, anh và vợ nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng không ai nói gì thêm.

“Mẹ ơi! Niên Niên có người yêu rồi!”

Trên đường về nhà, với tâm trạng nặng nề, vừa mở cửa ra, cậu bé tuần tú đã lao tới mách.

Lận Đình sững sờ tại chỗ: “Gì... ai? Ai có người yêu?”

Hoắc Tiểu không tin nổi nhìn cô con gái nhỏ đang trốn sau lưng Miêu Miêu.

Quả Quả 10 tuổi, đã cao gần một mét rưỡi, vượt qua vai mẹ, vừa cúi xuống đặt đôi dép trước mặt bố mẹ, vừa nói: “Niên Niên, con bé đó, mới có 6 tuổi mà đã có người yêu rồi!”

Hoắc Tiểu nhíu chặt đôi mày kiếm thành hình chữ “Xuyên”, nhìn con gái nhỏ, nghiêng răng hỏi: “Ai? Thằng nhóc nhà nào?”

Niên Niên không hề sợ cha, ôm lấy eo chị cả, lớn tiếng phản đối: “Là Hách Quang Diệu muốn làm quen với con, nhưng con đâu có đồng ý.”

Cô bé từ khi sinh ra chưa từng có lúc nào không xinh đẹp. Nếu không nhờ vẻ mặt tươi tắn, ánh mắt linh động, thì thật sự trông như một búp bê sứ tinh xảo không giống người thật.

Miêu Miêu từ nhỏ đã che chở em gái, thấy em nhỏ bĩu môi, liền lập tức liếc mắt lạnh lùng nhìn em trai.

Từ nhỏ đến lớn đều bị áp chế, Quả Quả co rụt cổ lại. Nhưng sau khi bố mẹ thay giày xong, cậu vẫn không nhịn được mà lẩm bẩm: “Dù sao... con cũng thấy người ta viết thư cho em gái rồi, còn có cả quà.”

Niên Niên chống nạnh: “Anh là đồ ngốc, con đã nói đó là quà sinh nhật.”

Lận Đình đã hiểu ra, cô xoa xoa trán, ngồi xuống ghế sofa rồi gọi ba đứa con: “Lại đây hết nào.”

Bố trông có vẻ dữ nhất, nhưng nói về địa vị, sự nghiêm khắc với con cái thì mẹ luôn đứng đầu, vì vậy ba đứa trẻ lập tức tiến lại gần.

Lận Đình để cô con gái lớn nhất, luôn khiến cô an tâm, ngồi bên cạnh mình, rồi mới nhìn cô con gái út: “Hách Quang Diệu tặng con quà gì? Đưa mẹ xem nào?”

Niên Niên nhanh chóng chạy về phòng, rồi bưng ra một bình cắm cành hoa mai.

Lận Đình nhếch mép: “Đây là... quà sinh nhật Hách Quang Diệu tặng con trước à?” Cậu nhóc này tuy nhỏ tuổi, nhưng suy nghĩ thật tiến bộ, lại còn biết tặng hoa nữa.

Vân Mộng Hạ Vũ

Niên Niên gật đầu, rồi lại nhanh chóng lắc đầu: “Con sẽ không làm bạn gái cậu ta đâu, chị nói con còn quá nhỏ.”

Miêu Miêu xoa đầu cô em, giọng dịu dàng: “Niên Niên ngoan, nếu em ngại từ chối, lát nữa chị giúp em nói chuyện với Hách Quang Diệu được không?”

Nghe vậy, Niên Niên nở một nụ cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng nhỏ xinh xắn, cả người trông ngọt ngào vô cùng: “Cảm ơn

chị.”

Miêu Miêu bóp nhẹ má hồng hồng của em gái, rồi quay sang em trai, bình thản nói: “Đứng úp mặt vào tường một giờ.”

Quả Quả ghen cổ: “Tại... tại sao chứ?”

Miêu Miêu: “Vì em không nghe em gái giải thích, chỉ dựa vào một tờ giấy mà vội vàng kết luận, còn ý kiến gì nữa không?”

“Không... không có.” Quả Quả cũng bị lá thư đó làm cho tức giận đến mức mất lý trí, bây giờ mới thấy mình sai, vội bế Tiểu Hắc đi đến góc tường đứng thẳng.

Lận Đình nhìn hành động thành thạo của con trai mà không khỏi thở dài, cô quay sang con gái lớn, không thể không nhắc nhở: “Đừng làm trẻ con sợ.” Hách Quang Diệu nhỏ bé là cháu trai của chính ủy lữ đoàn, mới chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi.

Miêu Miêu tỏ vẻ ngoan ngoãn: “Mẹ yên tâm... Mà, hôm nay mẹ có gì không vui sao?”

Nghe vậy, Niên Niên đang rút “thư tình” ra khoe với bố bèn quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt to tròn, rồi nháy vào lòng mẹ: “Mẹ đừng giận, Niên Niên sẽ không nhận quà nữa đâu.”

Ôm lấy cơ thể nhỏ bé của con gái, Lận Đình cảm thấy lòng mềm nhũn: “Mẹ không giận... Quà chỉ cần không quá quý giá, bạn bè tặng nhau vẫn được, nhưng con phải nhớ tặng lại quà, hiểu không?”

Cô bé cười tươi từ nhỏ, nghe vậy liền cười đáp: “Niên Niên hiểu rồi ạ!”

Cuối cùng, Lận Đình và Hoắc Tiểu cũng không nói được với bọn trẻ.

Hai người vốn luôn quyết đoán, lần này lại chọn cách trì hoãn.

Trì hoãn đến khi... không thể trì hoãn được nữa thì mới nói.

Tất nhiên, đối với mẹ chồng Hồ Tú, Lận Đình đã tìm cơ hội để nói chuyện.

Không bất ngờ, bà Hồ khóc một trận.

Dù sao, hai đứa trẻ từ khi mới hơn một tuổi đã được gửi đến bên bà, bà yêu thương như báu vật, làm sao nỡ trả lại?

Vì thế, trong suốt tuần tiếp theo, không khí trong nhà vẫn luôn có chút u ám.

Cho đến ngày sinh nhật của Niên Niên, nét mặt mọi người mới thoáng thấy nụ cười.

Lý do là ngày hôm đó, gia đình có khách.

Chương 200: Chương 200

Buổi sáng, khi Lận Đình tan học về nhà, thấy chị cả, cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Chị sao lại có thời gian qua đây?”

Nói rồi, cô nhìn quanh quất không thấy anh rể, liền hỏi: “Chị một mình dẫn Hoa Quyển đến à?”

Lận Tương đã đính hôn với Tạ Hạo hai năm mới kết hôn. Sau khi cưới, để tâm đến cảm xúc của mấy đứa con, hai người quyết định đợi hơn một năm nữa mới sinh con.

Hoa Quyển là con trai của Lận Tương và Tạ Hạo, mới sáu tháng tuổi.

Có lẽ cuộc sống hôn nhân quá viên mãn, hoặc do đang trong thời kỳ cho con bú, Lận Tương trông có phần đầy đặn hơn trước, nhưng sắc mặt rất tốt, mắt mày tràn đầy hạnh phúc: “Anh rể của em cũng đến, nhưng anh ấy không thể ngồi yên được, đã ra trại b.ã.n s.ú.n.g rồi.”

Lận Đình đã cởi áo khoác dày, rửa tay xong, cười hỏi: “Chị và anh rể xin nghỉ phép à? Một sinh nhật nhỏ thôi mà, có cần phải làm rầm rộ thế không?”

Lận Tương đưa con trai cho em gái bế, chờ khi cô bế được rồi, liền xoa bóp cánh tay hơi mỗi nhừ, khẽ nói: “Công việc kế toán ngoại trừ đầu tháng và cuối tháng thì cũng không bận lắm. Đúng lúc em rể gọi điện, nói gần đây em không vui, nên chị đến đây. Sao lại không vui thế?”

Nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt Lận Đình thoáng chùng xuống... Đúng rồi, chị cả vẫn chưa biết cặp song sinh không phải con ruột của Hoắc Tiểu.

“Thật sự có chuyện gì sao? Nói cho chị nghe đi.” Mấy năm nay, em gái sống rất vui vẻ, Lận Tương chưa từng thấy cô em nhú mày buồn bã như vậy, liền lo lắng hỏi ngay.

Lúc này, không có gì là không thể nói, dù sao ông cụ cũng đã được minh oan.

Nghĩ vậy, Lận Đình bế Hoa Quyển đứng dậy, dẫn chị vào phòng ngủ.

“Sao... thật thế sao?”

Nghe nói cặp song sinh không phải con ruột của em rể, Lận Tương cả người ngẩn ngơ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Một lúc sau, chị ấy mới thốt lên: “Vậy là em và em rể không phải là cưới làm hai.”

Lận Đình: “... Chị cả, đó có phải là điểm quan trọng không?”

Lận Tương: “...Ồ, đúng rồi... quan trọng, rất quan trọng... Em không đùa chị chứ? Miêu Miêu và Quả Quả là con nuôi à?”

Lận Đình: “Chuyện này có gì mà phải đùa, điều em lo lắng bây giờ là làm sao để nói với bọn trẻ, nếu chúng bị tổn thương thì sao? Và còn...”

Nói đến đây, Lận Đình thở dài: “Em, Hoắc Tiểu và mẹ chồng đều không nữa.”

Lận Tương nhú mày: “Đừng nói là các em, ngay cả chị là dì ruột cũng không nữa... Không thể không trả sao? Công sinh không bằng công dưỡng, dù thế nào đi nữa công lao nuôi dưỡng cũng không nhỏ.”

Con người vốn ích kỷ, là chị ruột, dù biết lời này có phần không đúng, nhưng chị ấy càng thương em gái và các cháu hơn.

Lận Đình xoa xoa thái dương: “Không thể không trả được... Thật ra, em và Hoắc Tiểu đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Nếu không còn cách nào khác, chúng em sẽ cố gắng chuyển về thủ đô, ở đâu có con thì ở đó có chúng em, ít nhất là ở bên cạnh chúng đến khi chúng trưởng thành.”

Lận Tương hiểu ra: “Em lo làm sao để nói với bọn trẻ?”

Lận Đình: “Ừm... Miêu Miêu từ nhỏ đã thông minh và nhạy cảm, em sợ nó không chịu nổi cú sốc này.”

Quả Quả dù vô tư, nhưng dù sao cũng mới 10 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ. Nếu biết mình là con nuôi, chắc cũng không chịu nổi.

Đúng vậy, Miêu Miêu thật sự rất thông minh, nhất là lần trước em gái nói, cô bé đã rất giỏi tiếng Anh, gần đây lại bắt đầu học tiếng Nga.

Mới 10 tuổi mà đã như vậy, nghĩ đến đây, lại nghĩ đến công sức em gái bỏ ra, Lận Tương càng không muốn: “... Người đó, dù có là người cô độc, cũng không thể bỗng dưng hái quả chín của người khác được, thật là không đúng chút nào...”

Lận Đình: “...” Xem ra không thể trông mong vào chị cả có được ý kiến hay gì rồi.

Ngày sinh nhật của bé Niên Niên, người thân lại đến chơi.

Thế là Hồ Tú vốn đã chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn, lại thêm vào hai món nữa.

Buổi tối, cả gia đình quây quần vui vẻ, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt mà cháu đã 32 tuổi rồi.”

Lận Đình nhìn thoáng qua người chị cả đột nhiên trở nên cảm khái, mỉm cười nói: “Tuổi tác tăng lên là chuyện bình thường mà chị. Chẳng lẽ có thể đứng yên tại chỗ sao?”

Lận Tương uống một ngụm canh xương: “Bây giờ em chưa cảm thấy đâu, nhưng khi qua tuổi 30, mỗi năm đều “vèo!” một cái là hết. Chẳng phải sao? Sắp qua thêm một năm nữa rồi.”

Lận Đình năm nay mới 27 tuổi, thật sự chưa cảm nhận được điều đó. Cô quay sang nhìn người chồng đã 34 tuổi của mình: “Thật sao anh?”

Hoắc Tiểu: “...”

Hoắc Tiểu cầm muôi múc cho vợ một bát canh, đặt vào tay cô: “Uống canh đi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy vậy, Tạ Hạo đang dứt thức ăn phụ cho con trai nhỏ, khẽ lắc đầu cười.

Hoắc Tiểu nhượng mày: “Anh rõ chắc cảm nhận rõ nhất đấy nhỉ?”

Tạ Hạo năm nay 37 tuổi: “... Ăn cơm đi, ăn cơm đi.”

“Phì...” Lận Đình cười không ngừng.

Lận Tương hoàn toàn không hiểu em gái cười vì điều gì, tiếp tục nói: “Thật đấy, chị không lừa em đâu. Dạo này có mấy cậu nhóc đưa thư cho Bình Bình và Giai Giai rồi.”

Hai cô bé đã lên cấp hai, sắp tròn 15 tuổi.

Đặc biệt là Bình Bình, tám phần giống mẹ, hai phần giống Triệu Khải. Triệu Khải tuy là kẻ cặn bã, nhưng bề ngoài không tệ. Là con của hai người đó, cô bé trông rất xinh đẹp.

Lận Đình không thấy ngạc nhiên khi những đứa trẻ tuổi dậy thì có những hành động như vậy.

Nhưng không ngạc nhiên là một chuyện, phải uốn nắn lại là chuyện khác.

Vì vậy, cô hỏi: “Bình Bình và Giai Giai nói thế nào?”

Lận Tương rút ánh mắt khỏi Miêu Miêu và Quả Quả, trong lòng một lần nữa thầm trách bản thân mù quáng, bởi hai đứa trẻ chẳng giống em rể chút nào. Nghe hỏi, chị ấy cười đáp: “Hai đứa nhà chị ngoan lắm, chẳng thèm để ý gì đến mấy tờ giấy đó đâu.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Sau đó, những cậu bé ấy không còn tìm Bình Bình và Giai Giai nữa sao?”

Tạ Hạo khẽ ho: “Anh đã đến trường đón con hai lần.”

Nghe vậy, Lận Đình và Hoắc Tiểu đồng thời liếc nhìn khuôn mặt của anh rể, hiểu ngay...

Lo lắng cho gia đình, vì vậy, sau bữa tối, Tạ Hạo lái xe đưa vợ con về nhà.

Sau khi tiễn chị gái và anh rể, Lận Đình không vội đi tắm, mà cuộn mình trên ghế sofa, sưởi ấm bên lò than, chơi một số trò

chơi trí tuệ với các con để tiêu thực.

Tất nhiên, chủ yếu là Quả Quả chơi với Niên Niên, cô chỉ đóng vai trò là người đồng hành.

Hôm nay Miêu Miêu không có tiết mỹ thuật, nên cô bé ôm một cuốn giáo trình tiếng Nga để học: "... Mẹ, từ này đọc như thế nào?"

Lận Đình tiến lại gần, vừa định mở miệng thì Miêu Miêu đứng dậy chỉ về phía bàn ăn: "Chúng ta ngồi sang đó đi, Quả Quả ồn quá."

Đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh, cậu bé Quả Quả quay đầu, mặt ngơ ngác: "Em ồn chỗ nào? em có nói gì đâu?"

Miêu Miêu liếc em trai một cái: "Nhìn bộ dạng em đã thấy ồn rồi."

Chương 201: Chương 201

Quả Quả nghẹn lời, vừa định phản kháng thì nghe em gái bên cạnh gọi: “Anh ơi, nhanh lên, đến lượt anh nhảy rồi!”

“Ồ, ồ, anh tới đây, anh tới đây...”

Lận Đình dẫn con gái lớn đến bên bàn ăn, ngồi xuống rồi mới hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với mẹ à?”

Miêu Miêu nghiêng đầu hỏi lại: “Không phải mẹ có chuyện muốn nói với con sao?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình khựng lại, theo phản xạ phủ nhận: “Hả? Không có mà?”

Thấy vậy, Miêu Miêu thở dài như người lớn: “Là về thân thể của con?”

Cô luôn biết con gái rất thông minh, nhưng khoảnh khắc này, Lận Đình vẫn bị bất ngờ, bản năng muốn hỏi “sao con biết”.

Nhưng đến khi nói ra lại thành: “Sao con lại nói vậy?”

Miêu Miêu nói: “Dì cả tối nay nhìn con rất nhiều... Máy ngày nay bà nội cũng rất kỳ lạ, mấy lần mắt bà đều đỏ, chắc hẳn đã lên khóc. Mẹ và bố dù cố tỏ ra bình thường, nhưng tâm trạng vẫn kém hơn trước đây nhiều...”

Nói đến đây, cô bé có hàng mi thanh tú khẽ mím môi, rồi tiếp tục hỏi: “Có phải có chuyện gì xảy ra từ cha mẹ ruột của con không?”

“Con làm sao biết được?” Lần này, Lận Đình thực sự kinh ngạc đến mức há hốc miệng.

Ánh mắt Miêu Miêu trở nên u ám: “Dù con luôn nghi ngờ... nhưng không ngờ con và Quả Quả thực sự không phải con ruột của bố mẹ.”

Đầu óc Lận Đình quay cuồng một lúc lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Cô quay đầu nhìn đôi anh em đang chơi cờ nhảy vui vẻ, rồi dắt con gái vào phòng ngủ.

Sau khi ngồi xuống, khi tâm trạng đã ổn định lại một chút, Lận Đình mới hỏi: “Con nghi ngờ từ khi nào?” Rõ ràng chuyện này cô, chồng và mẹ chồng đều không hé lộ nửa lời.

Dù là cô bé thông minh, lúc này mắt Miêu Miêu cũng đã đỏ hoe, cô bé dựa vào mẹ, im lặng một hồi lâu mới nói: “Năm con 6 tuổi, khi thím Vần Lan nói chuyện với bà nội, đã nói con và Quả Quả không giống mẹ, cũng không giống bố, càng không giống bà nội, có phải giống ông nội không?”

Lận Đình vỗ về lưng con gái, mắt cô cũng đỏ lên, nhưng giọng không giấu nổi niềm tự hào: “Con gái của mẹ thật thông minh!”

Miêu Miêu bị chọc cười: “... Khi đó biểu cảm của bà nội rất không tự nhiên, con đã có chút nghi ngờ. Mấy năm qua, bố mẹ chưa bao giờ nói con và Quả Quả giống ai, nhưng lại thường nói Niên Niên giống mẹ hơn...”

Đúng vậy, Miêu Miêu luôn là cô bé rất nhạy cảm, những chi tiết nhỏ này liên kết lại với nhau, thực sự đủ để cô bé nhận ra vấn đề.

Nghĩ đến đây, Lận Đình có chút hối hận...

“VẬY... mẹ, gần đây bố mẹ đang lo lắng điều gì? Thực sự là vì cha mẹ ruột của con và Quả Quả sao?”

Lận Đình đưa tay ôm con gái vào lòng, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “VÌ con đã đoán được, mẹ cũng không giấu con nữa...”

Tiếp theo, cô nói với Miêu Miêu về thân phận thực sự và cha mẹ ruột của cô bé.

Chỉ mới nói vài câu, Hoắc Tiểu tửm xong đã đẩy cửa bước vào:

“Sao vậy? Sao mắt lại đỏ lên?”

Lận Đình đưa tay về phía chồng, đợi anh cầm lại, ngồi vào bên cạnh mới nói: “Con gái chúng ta...”

Nghe vợ giải thích xong, lại nghĩ tới cái c.h.ế.t thảm của người anh em, tâm trạng của Hoắc Tiểu cũng nặng nề.

Anh mở cánh tay ôm trọn vợ vào lòng, mới nói:

“Miêu Miêu, đừng mâu thuẫn, cũng không cần sợ... Bố con Giang Tuấn là một quân nhân ưu tú, một người chồng, một người cha tốt, mẹ con Tả Viện cũng là một người rất tốt, chỉ là... sinh không đúng thời.” Nếu không đã không bị ép đến chết.

Nhưng lời này anh không thể nói ra khỏi miệng với con gái.

“Ông nội con... vài ngày trước đã được sửa án sai, ông ấy là một người anh hùng cách mạng đáng kính, con và Quả Quả là huyết mạch duy nhất mà ông cụ tốn bao tâm tư để giữ lại, hiện giờ... con có thể hiểu được nỗi khó khăn của bố mẹ chứ?”

Miêu Miêu vui đầu vào lòng bố mẹ, gật đầu: “... Ông nội... muốn nhận lại con và Quả Quả đúng không?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Vẫn chưa, nhưng bố mẹ cảm thấy ngày này sẽ đến nhanh thôi.”

Lận Đình vội vàng trấn an con gái bắt đầu rơi nước mắt:

“Miêu Miêu đừng sợ, ông nội con bây giờ về thủ đô nhận chức, dù ông cụ thực sự tới đón con và Quả Quả, bố mẹ cũng sẽ nghĩ cách đến thủ đô cùng các con.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù thông minh đến đâu, Miêu Miêu cũng chỉ mới 10 tuổi, là tuổi không muốn rời xa bố mẹ nhất, có lời hứa của mẹ đã trấn an được lòng cô bé.

Cô bé lại khóc một hồi, mới tỏ thái độ: “Bố mẹ ở đâu, con và Quả Quả sẽ ở đó.”

Nói xong lập trường của mình, cô bé lau nước mắt đứng lên: “Con sẽ nói với Quả Quả.”

Nhìn con gái đi ra cửa, Lận Đình và chồng nhìn nhau một lúc lâu, mới hỏi: “Anh cảm thấy ông cụ bên kia nghĩ như thế nào?”

Hoắc Tiểu: “Hay là anh gọi điện thoại cho thủ trưởng cũ nhé? Nói cho ông ấy biết về giới hạn cuối cùng của chúng ta?”

Nghe vậy, Lận Đình quan tâm ắt loạn vội vàng bịt miệng chồng lại: “Thôi thôi.”

Cô biết đây là cách tốt nhất lúc này, nhưng... nhớ không được thì sao? Nhớ ông ấy không muốn con cháu gần gũi với họ thì sao?

Cô đành tự trấn an mình thêm chút nữa.

...

Thủ đô.

Khu chỉ huy quân sự.

Sau một buổi sáng bận rộn, cuối cùng Giang Khắc Tiên cũng có chút thời gian rảnh rỗi, ngồi trong văn phòng, bóp trán nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cảnh vệ viên, cũng là người đã mạo hiểm đem nhật ký và ảnh đến cho lãnh đạo cũ trong những năm qua, Hoa Quân, gõ cửa.

Giang Khắc Tiên mở mắt: “Vào đi.”

Hoa Quân mang hai hộp cơm bước vào: “Thủ trưởng, đến giờ ăn trưa rồi.”

Vì khói lửa chiến tranh vẫn chưa dứt hẳn, nên dù đã được phục chức, tình hình của Giang Khắc Tiên vẫn không hề nhẹ nhàng.

Cạn kiệt sức lực, không có hứng ăn uống, tình trạng hiện tại của Giang Khắc Tiên là vậy.

Nhưng, sau những năm tháng khổ cực, ông ấy đã quen rồi, liền nhận hộp cơm và bắt đầu ăn.

Thấy vậy, Hoa Quân cũng mở hộp cơm của mình, ngồi đối diện lãnh đạo, ăn vội.

Chỉ là, mới ăn được vài miếng, anh ta chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lãnh đạo.

Giang Khắc Tiên sống đơn giản, cảm nhận được ánh nhìn của đối phương, ông ấy không ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Hoa Quân nhẹ giọng: “Tư lệnh, về chuyện Miêu Miêu và Quả Quả... ngài nghĩ sao? Ngài đã được minh oan mấy ngày rồi.”

Giang Khắc Tiên không thay đổi nét mặt: “Chưa đến một tháng, gấp gì?”

Hoa Quân vốn là người nóng tính, nghe vậy liền nói: “Sao mà không gấp được? Bọn trẻ đã 10 tuổi rồi, còn không chắc...”
Không chắc biết có ông nội như ngài tồn tại.

Tất nhiên, câu cuối cùng anh ta không nói ra, sợ làm thủ trưởng buồn.

Làm sao mà không nhớ các cháu chứ... Nghĩ đến đây, Giang Khắc Tiên đặt đĩa xuống, mở ngăn kéo thứ hai, lấy ra một phong bì dày.

Bên trong phong bì toàn là ảnh.

Có ảnh một tắc, hai tắc, và cả năm tắc.

Những bức ảnh ghi lại từng khoảnh khắc trong cuộc sống của cặp song sinh từ khi năm tuổi, đều là những bức ảnh ông ấy nhận được trong mấy năm qua.

Chương 202: Chương 202

Giang Khắc Tiên vuốt ve một tấm ảnh, đôi mắt vốn không bộc lộ cảm xúc nay ánh lên tình thương.

Trong ảnh, cháu trai bảy tuổi ôm một cô bé xinh xắn chạy phía trước, còn cô cháu gái thì cầm một cây chổi lông gà chạy theo sau.

Giang Khắc Tiên không rành về kỹ thuật chụp ảnh, nhưng cảm thấy những bức ảnh của đồng chí Lận Đình chụp, bức nào cũng sống động, bức nào cũng tràn đầy sức sống.

Cũng chính nhờ những bức ảnh này cùng với những cuốn nhật ký dày cộp, lần đầu tiên khiến ông y do dự về một việc gì đó.

Các cháu rất hạnh phúc, điều này không thể thiếu sự chăm sóc tận tình của vợ chồng Hoắc Tiểu và Lận Đình, cùng với sự chăm sóc chu đáo của đồng chí Hồ Tú...

Nghĩ đến đây, Giang Khắc Tiên cẩn thận cất lại những bức ảnh vào phong bì, đặt vào ngăn kéo rồi nói: “Đợi chút, đợi tôi xong việc sẽ gọi điện cho Hoắc Tiểu.”

Hoa Quân mặt mày phấn khởi: “Đón các cháu về phải không ạ?”

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên liếc nhìn cấp dưới ngốc nghếch của mình.

Thấy anh ta thật sự nghĩ như vậy, ông ấy mới cầm đĩa lên, vừa ăn vừa nói: “Mặt cậu cũng to nhỉ.”

Hoa Quân ngơ ngác: “Ý ngài là sao ạ? Đón các cháu về không phải là chuyện đã bàn từ đầu rồi sao?”

Còn những ân tình ở đây thì sao? Tình cảm của các cháu thì sao? Có quá nhiều điều cần phải suy nghĩ, Giang Khắc Tiên không thể tự nhiên mà hưởng trái ngọt.

Vừa định nói sẽ bàn bạc thêm với Hoắc Tiểu, điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

Hoa Quân định đứng lên nghe, nhưng Giang Khắc Tiên đã tỉnh lại và xua tay từ chối. Ông ấy cầm ống nghe đặt vào tai: “Alo? Ai đó?”

“... Xin chào, cháu muốn gặp ông Giang Khắc Tiên.”

Giọng nói non nớt truyền qua điện thoại khiến cho Tư lệnh Giang, dù rơi vào cảnh khốn cùng, vẫn luôn giữ được vẻ bình thản, bỗng nhiên thẳng lưng và thở nhẹ nhàng hơn.

Trong vài giây, hàng loạt khả năng lướt qua đầu Giang Khắc Tiên. Cuối cùng, ông ấy nói: “...Ông đây, cháu là... Miêu Miêu?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoa Quân đang ăn cơm: “Phụt... khụ khụ khụ... ai... ai thế?”

Không thích cấp dưới ồn ào, Giang Khắc Tiên vội xua tay ra hiệu cho anh ta ra ngoài.

Năm đó, cặp song sinh do chính tay Hoa Quân giao đi, lại là dòng máu duy nhất của thủ trưởng cũ. Nay nghe tin về chúng, làm sao anh ta đành lòng rời đi, bèn lè mề thu dọn bát đĩa.

Thấy anh ta như vậy, Giang Khắc Tiên không thúc giục nữa. Tất nhiên, ông ấy cũng không có thời gian để giục, bởi đầu dây bên

kia, giọng nói non nớt lại vang lên: “Ông nội, con là Miêu Miêu, cũng là Hoắc Nhất Nặc.”

Nghe cháu gái gọi mình là ông nội, tim Giang Khắc Tiên lỡ một nhịp. Ông ấy mới nhận ra rằng đứa trẻ nói mình tên là Hoắc Nhất Nặc.

Họ Hoắc, nghĩa là gì, ông ấy đã hiểu rất rõ.

Giang Khắc Tiên không quá thất vọng, ngược lại, ông ấy cười từ ái hỏi: “Miêu Miêu sao lại gọi điện cho ông nội? Bố mẹ con có ở cạnh không?”

Miêu Miêu đáp: “Không ạ, bố mẹ không biết con gọi cho ông. Con thấy số điện thoại của ông trong danh bạ của bố nên ghi nhớ lại.”

Ánh mắt Giang Khắc Tiên lấp lánh niềm tự hào: “VẬY... Miêu Miêu có chuyện gì muốn nói với ông nội?”

Đầu dây bên kia, Miêu Miêu hít một hơi sâu, giọng có chút run rẩy nhưng vẫn cố gắng truyền đạt quyết định đã suy nghĩ suốt hai ngày: “Ông nội, con không phản đối nhận ông, bố mẹ cũng sẽ không phản đối. Nhưng con muốn nói rõ ranh giới của con và Quả Quả.”

Đứa trẻ này... quá thông minh, lập luận quá rõ ràng.

Giang Khắc Tiên vuốt ve một tấm ảnh, đôi mắt vốn không bộc lộ cảm xúc nay ánh lên tình thương.

Trong ảnh, cháu trai bảy tuổi ôm một cô bé xinh xắn chạy phía trước, còn cô cháu gái thì cầm một cây chổi lông gà chạy theo sau.

Giang Khắc Tiên không rành về kỹ thuật chụp ảnh, nhưng cảm thấy những bức ảnh của đồng chí Lận Đình chụp, bức nào cũng

sống động, bức nào cũng tràn đầy sức sống.

Cũng chính nhờ những bức ảnh này cùng với những cuốn nhật ký dày cộp, lần đầu tiên khiến ông y do dự về một việc gì đó.

Các cháu rất hạnh phúc, điều này không thể thiếu sự chăm sóc tận tình của vợ chồng Hoắc Tiểu và Lận Đình, cùng với sự chăm sóc chu đáo của đồng chí Hồ Tú...

Nghĩ đến đây, Giang Khắc Tiên cẩn thận cất lại những bức ảnh vào phong bì, đặt vào ngăn kéo rồi nói: “Đợi chút, đợi tôi xong việc sẽ gọi điện cho Hoắc Tiểu.”

Hoa Quân mặt mày phấn khởi: “Đón các cháu về phải không ạ?”

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên liếc nhìn cấp dưới ngốc nghếch của mình.

Thấy anh ta thật sự nghĩ như vậy, ông ấy mới cầm đĩa lên, vừa ăn vừa nói: “Mặt cậu cũng to nhỉ.”

Hoa Quân ngơ ngác: “Ý ngài là sao ạ? Đón các cháu về không phải là chuyện đã bàn từ đầu rồi sao?”

Còn những ân tình ở đây thì sao? Tình cảm của các cháu thì sao? Có quá nhiều điều cần phải suy nghĩ, Giang Khắc Tiên không thể tự nhiên mà hưởng trái ngọt.

Vừa định nói sẽ bàn bạc thêm với Hoắc Tiểu, điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

Hoa Quân định đứng lên nghe, nhưng Giang Khắc Tiên đã tỉnh lại và xua tay từ chối. Ông ấy cầm ống nghe đặt vào tai: “Alo? Ai đó?”

“... Xin chào, cháu muốn gặp ông Giang Khắc Tiên.”

Giọng nói non nớt truyền qua điện thoại khiến cho Tư lệnh Giang, dù rơi vào cảnh khốn cùng, vẫn luôn giữ được vẻ bình thản, bỗng nhiên thẳng lưng và thở nhẹ nhàng hơn.

Trong vài giây, hàng loạt khả năng lướt qua đầu Giang Khắc Tiên. Cuối cùng, ông ấy nói: "...Ông đây, cháu là... Miêu Miêu?"

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoa Quân đang ăn cơm: "Phụt... khụ khụ khụ... ai... ai thế?"

Không thích cấp dưới ồn ào, Giang Khắc Tiên vội xua tay ra hiệu cho anh ta ra ngoài.

Năm đó, cặp song sinh do chính tay Hoa Quân giao đi, lại là dòng máu duy nhất của thủ trưởng cũ. Nay nghe tin về chúng, làm sao anh ta đành lòng rời đi, bèn lè mề thu dọn bát đĩa.

Thấy anh ta như vậy, Giang Khắc Tiên không thúc giục nữa. Tất nhiên, ông ấy cũng không có thời gian để giục, bởi đầu dây bên kia, giọng nói non nớt lại vang lên: "Ông nội, con là Miêu Miêu, cũng là Hoắc Nhất Nặc."

Nghe cháu gái gọi mình là ông nội, tim Giang Khắc Tiên lỡ một nhịp. Ông ấy mới nhận ra rằng đứa trẻ nói mình tên là Hoắc Nhất Nặc.

Họ Hoắc, nghĩa là gì, ông ấy đã hiểu rất rõ.

Giang Khắc Tiên không quá thất vọng, ngược lại, ông ấy cười từ ái hỏi: "Miêu Miêu sao lại gọi điện cho ông nội? Bố mẹ con có ở cạnh không?"

Miêu Miêu đáp: "Không ạ, bố mẹ không biết con gọi cho ông. Con thấy số điện thoại của ông trong danh bạ của bố nên ghi nhớ lại."

Ánh mắt Giang Khắc Tiên lấp lánh niềm tự hào: “VẬY... Miêu Miêu có chuyện gì muốn nói với ông nội?”

Đầu dây bên kia, Miêu Miêu hít một hơi sâu, giọng có chút run rẩy nhưng vẫn cố gắng truyền đạt quyết định đã suy nghĩ suốt hai ngày: “Ông nội, con không phản đối nhận ông, bố mẹ cũng sẽ không phản đối. Nhưng con muốn nói rõ ranh giới của con và Quả Quả.”

Đứa trẻ này... quá thông minh, lập luận quá rõ ràng.

Chương 203: Chương 203

Cố Phương bình thường thích bàn tán, tất nhiên nhanh chóng nghe được tin tức, cô ấy vốn là người không giữ được miệng, biết chuyện là hỏi ngay: "... Tôi thật không tin nổi, vậy là chỉ có Niên Niên là con ruột của cô và đoàn trưởng Hoắc thôi sao?"

Lận Đình đang chuẩn bị đề thi cuối kỳ, nghe vậy liền phản bác: "Miêu Miêu và Quả Quả trong lòng tôi cũng là con ruột."

Cố Phương vỗ vỗ miệng mình, rồi nói: "Tôi biết, tôi biết mà, nhìn cô yêu thương cặp song sinh như con ruột, ai mà không thấy chứ... Bây giờ tình hình thế nào rồi? Người thân của bọn trẻ đòi lại con sao? Cô chắc chắn không thể đồng ý rồi, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, nuôi nặng bấy lâu, sao họ có thể nói muốn là đòi lại được? Lúc trước họ ở đâu chứ? À đúng rồi, nếu cần giúp đỡ, cứ nói với tôi, tôi với anh Vinh Hiên cũng có thể giúp được chút ít..."

Thật lòng mà nói, Cố Phương cảm thấy có chút không thoải mái. Vì sao chứ? Những năm qua, Đình Đình đã dốc hết tâm huyết để nuôi dạy bọn trẻ, cô ấy thấy rõ điều đó.

Phải nói thẳng, nhiều gia đình con ruột của họ cũng không được chăm sóc tỉ mỉ như vậy.

Lận Đình ngừng bút, nhỏ giọng nói: "Không như cô nghĩ đâu, bọn trẻ còn có một ông nội... Trước đây có chút chuyện, giờ thì ổn rồi."

Dù không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy thái độ thận trọng của bạn, Cố Phương lập tức không hỏi thêm, chuyển sang than phiền về việc mẹ mỗi ngày đều không cho cô ấy ăn no.

Cô ôm lấy cái bụng lớn, thở dài: “Từ khi mang thai, mẹ qua chăm sóc tôi, mình cảm thấy cuộc sống thật khó khăn, không chỉ là không được ăn no... Con người thật kỳ lạ, trước khi mang thai thì mơ ước có một đứa con, giờ thật sự mang thai rồi, lại ăn không ngon ngủ không yên, còn mập lên nữa, chẳng thấy vui vẻ gì...”

Đây có vẻ như là chứng trầm cảm trước sinh. Lận Đình quay đầu nhìn người bạn đã có hai cầm, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, hãy thư giãn và làm những việc mình thích. Chỉ cần cố gắng thêm hai tháng nữa, khi sinh xong rồi tập luyện lại, cô sẽ thấy đỡ hơn. Nhìn mình đây, lúc trước cũng mập lắm, giờ thì đâu có sao.”

Nghe vậy, Cố Phương nhìn thân hình bạn mình không khác gì thiếu nữ, lấy lại được chút tự tin: “Thôi, tôi chỉ là nói vớ vẩn thôi, không nhắc nữa. Cô nói lần trước Tết có thể về quê, còn đi không?”

Lận Đình viết xong dòng cuối cùng, vắn nắp bút rồi gập cuốn sổ lại: “Chưa chắc, phải bàn lại đã.”

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Lận Đình thực sự cảm thấy áy náy.

Năm năm trước, cô đã định đưa mẹ chồng về quê thăm gia đình.

Nhưng cô và Hoắc Tiểu luôn bận rộn không rời được.

Hoặc là phải dẫn Quả Quả và Miêu Miêu đi tham gia các cuộc thi võ thuật hoặc hội họa... Tóm lại, luôn có những việc thế này thế kia chồng chất lên nhau.

Thêm vào đó, mẹ chồng luôn muốn cả nhà cùng nhau hành động, thiếu ai cũng không vui, nên cứ trì hoãn mãi.

Và sự trì hoãn này đã kéo dài suốt năm năm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Năm nay, mọi việc vốn đã được sắp xếp ổn thỏa, nhưng giờ lại có thêm cụ Giang Khắc Tiên, e rằng kế hoạch sẽ phải thay đổi...

Nghĩ đến đây, Lận Đình thở dài, cảm thấy tâm trạng bị ảnh hưởng ít nhiều...

Buổi tối.

Nhà tắm của bộ đội mở cửa.

Cả gia đình đều tắm nước nóng.

Khi về nhà, lo lắng bọn trẻ sẽ bị cảm lạnh, sau khi giúp chúng lau khô tóc, Lận Đình thúc giục cả nhà đi ngủ.

Từ khi lên 6 tuổi, Quả Quả đã có một phòng riêng.

Mà nói vậy cũng không đúng, vì còn có Tiểu Hắc cùng ở với cậu bé.

Trước khi đi ngủ, Lận Đình không yên tâm nên sang kiểm tra, chắc chắn rằng Quả Quả không ôm Tiểu Hắc ngủ, cũng không đạp chân, rồi mới yên tâm về phòng.

“Xem ra thằng nhóc không ôm Tiểu Hắc ngủ.” Thấy vợ có vẻ vui vẻ, Hoắc Tiểu dịch lại gần giường, nhường chỗ ấm cho cô.

Lận Đình cởi áo ngoài và giày, chui vào chăn rồi rúc vào lòng chồng, cười nói: “Sắp 11 tuổi rồi, cũng phải biết điều chứ. À, thằng bé nói muốn học cưỡi ngựa, anh có thể dạy nó không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Chỉ ở thời đại này, Lận Đình mới biết, ngay cả ở thủ đô, bây giờ cũng có nhiều nơi dùng bò ngựa làm phương tiện giao thông, nên ngựa không phải thứ hiếm.

Quả Quả không thích cầm kỳ thi họa, nhưng lại rất có năng khiếu về thể thao, từ hai năm trước đã theo Hoắc Tiểu học kỹ năng chiến đấu.

Lận Đình sẵn lòng ủng hộ sở thích của con, nhưng cũng rất chú trọng việc học hành. Ít nhất, tiếng Anh của thằng bé dù không giỏi bằng chị, nhưng cũng có thể giao tiếp trôi chảy.

Hoắc Tiểu nhập ngũ sớm, nhất là ở các đơn vị tại Dung Thành có rất nhiều ngựa, nên kỹ năng cưỡi ngựa của anh rất tốt. Nghe con muốn học, anh liền đồng ý ngay: “Bộ phận hậu cần có nuôi hai con ngựa, cuối tuần anh sẽ nói với quản lý để dạy thằng bé.”

“... Năm nay chúng ta có về quê ăn Tết không?” Hai vợ chồng nói thêm vài chuyện vặt vãnh, Lận Đình liền nhớ đến cuộc trò chuyện buổi trưa với Phương Phương.

Khi Hoắc Tiểu đang mải mê với bàn tay lớn vuốt ve eo thon của vợ, nghe cô nhắc đến chuyện này, anh liền cắn cô một cái đầy bất đắc dĩ.

“Ai da... Anh lại cắn em nữa!” Lận Đình xoa má bị cắn, tức giận đập chồng một cái.

Hoắc Tiểu thầm thở dài trong lòng, trách mình không hiểu được ý tứ của vợ. Anh vươn tay kéo vợ lại vào lòng, nói: “Về quê.”

Nghe vậy, Lận Đình không còn giận nữa, vội hỏi: “Thật sao? Vậy... chúng ta không đi thăm ông cụ Giang à?”

Hoắc Tiểu đáp: “Anh mấy năm nay chưa nghỉ ngơi gì, có thể xin nghỉ một tháng, thời gian cũng đủ rồi.”

“Thật sao? Một tháng thật à?”

Nhìn vẻ mặt mong chờ của vợ, lòng Hoắc Tiểu chợt thấy xót xa. Những năm qua, anh không chỉ có lỗi với con cái và mẹ mình, mà còn cả với Đình Đình.

Nghĩ đến đây, anh cúi xuống hôn nhẹ vợ rồi cười đảm bảo: “Một tháng trước anh đã nói qua với lũ trưởng rồi, chỉ cần em và các con không có vấn đề gì, chắc chắn là được...”

Không vấn đề gì đâu, công việc dịch thuật của cô sắp xong rồi.

Còn về phần các con, năm nay kỳ nghỉ đông cũng không có cuộc thi nào quan trọng...

Nghĩ vậy, Lận Đình thấy yên tâm, cô ngồi dậy ôm khuôn mặt đẹp trai của chồng hôn liên tục vài cái, rồi chuẩn bị xuống giường để chia sẻ tin vui với mẹ chồng.

Không ngờ vừa vén chăn lên, đã bị chồng kéo lại, cô bị đè dưới thân anh: “Em định nói với mẹ... Ừm...”

Hoắc Tiểu duỗi cánh tay dài, nhanh chóng kéo chăn đắp kín hai người, mơ hồ nói: “... Để mai nói.”

Sáng sớm hôm sau.

Hồ Tú biết chuyện này, quả nhiên vui mừng không kể xiết.

Bà hỏi đi hỏi lại mấy lần, chắc chắn rằng năm nay thật sự có thể về quê, bà vui vẻ nói: “... Mẹ đã gần sáu năm không về quê rồi, không biết quê mình thay đổi như thế nào.”

Lận Đình cười đáp: “Chắc chắn là càng ngày càng tốt lên. Nghe mẹ tôi nói, từ khi nuôi thỏ, hơn một nửa nhà trong làng đã xây

được nhà gạch ngói rồi.”

Hồ Tú gật đầu liên tục: “Đúng vậy, biết đâu về kịp dự đám cưới của Đại Ny Nhi.”

Chương 204: Chương 204

Đại Ny Nhi, tên thật là Hoắc Ny Ny, trước đây đã nghe theo lời khuyên và sự hỗ trợ tài chính của Lận Đình cùng em họ Hoắc Phù Dung trở lại trường học.

Có điều, cuối cùng cả hai đều chọn thi vào trung cấp chuyên nghiệp.

Mấy năm trôi qua, Hoắc Ny Ny đã được phân công làm y tá ở bệnh viện huyện.

Vân Mộng Hạ Vũ

Còn Hoắc Phù Dung, sau khi tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, đã nhờ quan hệ mà trở thành cảnh sát nhân dân.

Lận Đình ngạc nhiên: “Đại Ny Nhi sắp kết hôn sao? Có phải là với bác sĩ mà năm ngoái cô ấy quen không?”

Hồ Tú cười tươi: “Chính là bác sĩ đó. Đại Ny Nhi viết thư cho mẹ, bảo mẹ đừng nói với con, sợ con không có ngày nghỉ sẽ khó xử.”

Nghe vậy, nghĩ đến cô gái ăn nói nhẹ nhàng, luôn nghĩ cho người khác, Lận Đình cũng cười: “Vậy chúng ta phải chuẩn bị một món quà thật lớn rồi.”

Hai cô gái rất hiểu chuyện, năm đầu tiên đi làm đã gửi lại toàn bộ số tiền mà Lận Đình và chồng đã hỗ trợ trong những năm qua, còn tặng quà mỗi dịp lễ Tết.

Nghĩ đến đây, Lận Đình nhìn sang mẹ chồng với vẻ đồng tình: “Còn Phù Dung thì sao? Cô ấy đã tìm được ai chưa?”

Hồ Tú lắc đầu khó tả: “Đừng nhắc nữa, cô gái đó đúng là ghê gớm. Cơ quan đã sắp xếp cho cô ấy làm cảnh sát hộ tịch mà không chịu, nhất định muốn ra ngoài bắt tội phạm, nguy hiểm quá.”

Lận Đình không đồng tình: “Có gì đâu mà nguy hiểm, con nghe nói Phù Dung giỏi võ và b.ấ.n s.ú.n.g lắm, đàn ông thường không phải đối thủ của cô ấy.”

“Không phải nói vậy, nhưng mạnh mẽ thế, sao mà tìm được bạn đời chứ? Giờ cô ấy đã 22 tuổi rồi.”

“22 tuổi thì còn trẻ mà, hơn nữa, chắc chắn sẽ gặp được người biết trân trọng Phù Dung. Mà lùi một bước, nếu cô ấy chỉ muốn tập trung vào sự nghiệp cũng tốt, Phù Dung là cô gái kiên cường, chú ba và thím ba cũng cưng chiều, không lấy chồng cũng chẳng sao. Đôi khi không có đàn ông lại tốt hơn.”

Trong lòng đang thầm than thở, Lận Đình đưa tay lấy chiếc bánh ngô, không ngờ cả nhà lại chăm chú nhìn cô: “... Mọi người nhìn con làm gì vậy?”

Miêu Miêu khẽ ho một tiếng: “Mẹ... mẹ vừa nói ra suy nghĩ trong lòng rồi.”

“Gì cơ?”

Quả Quả cười khúc khích nhắc nhở: “Mẹ, vừa nãy mẹ nói, không có đàn ông đôi khi cũng tốt.”

Nghe vậy, khóe mắt Lận Đình giật giật, gần như không dám nhìn sắc mặt của người đàn ông bên cạnh... Chết thật, sao cô lại

buột miệng nói ra chứ?

Hoắc Tiểu mặt mày đen thui, đặt đĩa xuống, định kéo vợ vào phòng để “nói chuyện cho rõ ràng”, thì thấy mẹ gấp cho mình một chiếc bánh: “Đi đâu? Ăn cơm đi!”

Hoắc Tiểu: “...”

Nhận được ánh mắt cầu cứu của con dâu, Hồ Tú nhanh chóng chặn miệng con trai, rồi vội chuyển chủ đề: “À này... Đình Đình, hiem khi cả nhà về nhà một chuyến, con có muốn hỏi xem chị cả và anh hai có về không?”

Lận Đình lén giơ ngón cái với mẹ chồng.

Hồ Tú cũng đáp lại con dâu bằng ánh mắt đặc ý.

Vì một người đàn ông nhỏ nhen, hôm sau Lận Đình cảm thấy đau lưng cả ngày.

Khi cô tan làm về nhà, trong lòng đã thầm mắng hàng ngàn lần tên đàn ông khốn kiếp.

“Chuyện gì vậy? Đi làm mệt quá à?” Thấy bạn mình trông mệt mỏi, Đường Tinh đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, vừa lo lắng hỏi vừa nhặt tạp chất ra khỏi đậu xanh.

Lận Đình đưa tay lên xoa mặt: “Sao em nhìn ra được... Hôm nay em nghỉ à?”

Đường Tinh đứng dậy, bước đến đưa tay lên trán bạn kiểm tra, chắc chắn là không có sốt: “Em được nghỉ bù.”

Lận Đình cởi chiếc áo dày, thay giày, cảm thấy thoải mái hơn rồi nói: “Không phải ốm, tối qua chị không ngủ được.”

Nghe vậy, Đường Tinh “chặc chặc” hai tiếng, rồi đầy ẩn ý nói: “Đoàn trưởng Hoắc giỏi thật đấy!”

Đều là người từng trải, Lận Đình không ngại những lời đùa cợt như vậy, mà ngược lại còn đáp lại một cách tự nhiên: “Em đang chê đoàn trưởng Đồng nhà em à?”

Ba năm trước, khi đoàn trưởng của Đoàn 2 được điều chuyển, Đồng Sính đã lên thay thế. Nhưng vì tính chất công việc, anh ấy và Ôn Vinh Hiên của Đoàn 3 mỗi tháng chỉ về nhà hai, ba lần.

Đường Tinh “phì” một tiếng vào bạn, rồi nói: “Lòng tốt bị coi như gan lừa, em chỉ lo cho chị thôi mà.”

“Được rồi, được rồi, lỗi của chị. Bé Ngũ Nguyệt nhà em đâu?” Lận Đình khoác tay bạn vào trong nhà, nhìn quanh tìm kiếm.

Đường Tinh ngồi lại ghế sofa, tiếp tục nhặt tạp chất trong cái rổ: “Đừng tìm nữa, con bé bị bố nó vác ra doanh trại rồi, còn mang theo cả Quả Quả và Niên Niên.”

Ngũ Nguyệt là con gái của Đường Tinh và Đồng Sính, năm nay mới ba tuổi. Con bé từ khi biết bò đã rất hiếu động, thường xuyên khiến mẹ nó đau đầu.

“Thì ra là lão Đồng nhà em về rồi, bảo sao hôm nay em nghỉ bù... À, nhặt đậu để làm gì thế?” Với việc Đồng Sính về nhà đột xuất, Lận Đình không ngạc nhiên, vì mấy năm nay anh ấy luôn quan tâm đến cặp song sinh, mà chuyện bọn trẻ gây ồn ào như hiện nay, anh ấy cần phải hỏi cho rõ ràng.

“Thím Tú bảo muốn làm bánh đậu xanh,” Đường Tinh nói.

“VẬY chị đi vào bếp giúp mẹ nấu cơm tối,” Lận Đình đáp.

“Đi đi,” Đường Tinh gật đầu.

“Đi thủ đô cũng tốt, nhưng ở tuổi này, dù có đi thì cũng chỉ là thuyên chuyển ngang thôi.” Sau bữa tối, Đồng Sính không vội về mà ngồi lại trên ghế sofa, vừa uống trà vừa trò chuyện cùng anh em.

“Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi,” Hoắc Tiểu nói.

Đồng Sính vỗ vai anh em, thở dài: “Làm kẻ tiên phong thật không dễ...”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu chỉ cười mà không trả lời: “Tôi ở đây nhanh nhất cũng phải sang năm, còn cậu thì sao? Có định chuyển đi không?”

Đồng Sính dựa lưng vào ghế, thoải mái nói: “Gia đình có ý định đó, nhưng em chưa vội, ít nhất cũng phải ở lại thêm ba năm nữa.”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Một nơi công tác sáu năm là đủ rồi...”

“Em cũng nghĩ vậy... Dù sao thì em chắc chắn sẽ rời đi sau các anh.” Nói xong, Đồng Sính nhắc cốc trà, thổi nhẹ lớp lá trà nổi, uống một ngụm rồi tiếp tục nói về các buổi huấn luyện gần đây ở doanh trại.

Đến khi thấy Miêu Miêu vỗ nhẹ vào đầu Quả Quả, khiến Niên Niên và tiểu ma vương Ngũ Nguyệt sợ hãi thu mình lại, Đồng Sính mới ngừng lại câu chuyện, ôm bụng cười không ngớt: “Người anh em, không nói đâu xa, nếu các anh chuyển đi, người em nhớ nhất chắc là Miêu Miêu. Tiểu quỷ nhà em, trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ chị Miêu Miêu, thật kỳ lạ...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cũng nhìn về phía bọn trẻ.

Thường sau bữa tối, bọn trẻ sẽ quây quần chơi một số trò chơi nhỏ.

Nhưng hôm nay, trước bữa ăn, chúng đã chạy nhảy khắp doanh trại nên bây giờ bị Miêu Miêu kéo đi học thêm.

Phải nói rằng, vì Đình Đình cho rằng giao tiếp song ngữ hàng ngày rất có ích cho việc học ngoại ngữ của bọn trẻ.

Vì thế, khi ở nhà, mấy đứa trẻ thường dùng tiếng Anh để trò chuyện.

Hiệu quả thật đáng kể, không chỉ Miêu Miêu, mà ngay cả Quả Quả và Niên Niên cũng đã thành thạo tiếng Anh rồi.

Chương 205: Chương 205

So với chị gái tinh thông đọc viết, thì con trai và con gái út chỉ giỏi nói miệng, nhiều từ vẫn chưa thuộc, nên thường bị chị kéo ra học thêm.

Chẳng hạn như lúc này, Quả Quả bị đánh đòn, chắc lại là vì chưa thuộc từ nào đó.

“À, vừa nãy nghe Tinh Tinh nhà em nói, anh với chị dâu chắc hẳn sẽ về quê rồi phải không?”

Hoắc Tiểu tỉnh lại: “Ừ, cũng nên về thăm quê một chút.”

Đồng Sính: “Thế à, em còn định về nhà ăn Tết, năm nay đành nhường anh vậy.”

Hoắc Tiểu nhếch môi: “Cậu ở đoàn 3 mà lại cạnh tranh với người ở đoàn 1 như tôi à?”

Đồng Sính cười: “Ha ha... Mà này, hôm nào về, em sẽ lái xe chở anh ra ga, thế là coi như nể mặt anh đấy chứ?”

Hoắc Tiểu: “...” Cười khẩy.

Trong lòng đầy kỳ vọng, thời gian như trôi nhanh hơn.

Chớp mắt, kỳ nghỉ đông đã kết thúc.

Lận Đình tiễn người bạn thân là Cố Phương với cái bụng ngày càng lớn và đoàn trưởng Ôn sau khi bàn giao công việc.

Vân Mộng Hạ Vũ

Chưa kịp buồn bã chia tay, cô đã vội vàng thu dọn hành lý để về quê.

Vì... họ sắp về quê rồi!

“Nhóc Tiểu, đã lấy hết đồ chưa?” Chuyến tàu lúc ba giờ chiều, cả nhà ăn bữa sáng kiêm trưa xong liền chuẩn bị xuất phát, Hồ Tú hứng khởi nhưng vẫn lo lắng xem có bỏ quên gì không.

Kiểm tra khắp nhà, chắc chắn rằng không có vấn đề gì, Hoắc Tiểu ngồi vào ghế phụ trả lời: “Không, đã lấy hết rồi.” Nói xong anh quay sang ra hiệu cho người anh em ngồi ghế lái khởi động xe.

Đồng Sính đang cầm lái, quay lại, nhìn chú chó nhỏ trên đùi Quả Quả, cười hỏi: “Nó cũng đi à?”

Nghe vậy, Quả Quả vừa thuyết phục được bố mẹ, liền ôm chặt Tiểu Hắc, gấp gáp nói: “Mẹ bảo trên tàu có thể mang chó, hơn nữa... Tiểu Hắc cũng là thành viên trong gia đình, cả nhà phải đi cùng nhau chứ!”

Tiểu Hắc gầm gừ: “Gâu gâu gâu...”

Đồng Sính, bị một người một chó đồng lòng phản bác, sờ mũi cười: “Chắc chó này thành tinh rồi, mà thôi... chú chỉ hỏi thế thôi, đi nào, đi nào...”

Từ trại đến ga tàu, họ mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Hiện tại, chỉ còn một giờ nữa là tàu khởi hành.

Hoắc Tiểu xuống xe, đảo mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng ai quen thuộc trong đám đông. Anh quay lại nhìn vợ: “Chị

cả chắc đã đến rồi, anh đi tìm họ.”

Lận Đình thò đầu ra từ cửa sổ: “Có cần em đi cùng không?”

Hoắc Tiểu mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy đầu vợ vào trong xe, giọng ấm áp: “Không cần đâu, em kéo cửa sổ lên, bên ngoài lạnh lắm.”

Đồng Sính “chặc” một tiếng: “Hôm nay nhiệt độ đã lên đến 8 độ rồi mà.”

Không ai để ý đến lời chọc ghẹo của anh ấy, Hoắc Tiểu dặn dò vợ thêm vài câu, rồi quay người bước đi nhanh chóng.

Vào những năm bảy mươi, ga tàu Thiên Kinh đã rất quy mô, lượng người qua lại ngày càng đông.

Hoắc Tiểu đi một vòng lớn, mới nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở gần sân ga nhất.

Lận Vĩ bịt khẩu trang và khăn quàng cổ, chỉ để lộ đôi mắt đẹp như hoa đào, cũng nhìn thấy em rể mình cùng lúc đó.

Anh ấy dùng khuỷu tay đẩy người đàn ông bên cạnh: “Anh rể, em rể đến rồi.” Nói xong liền giơ tay vẫy.

Hoắc Tiểu cao lớn, nhanh chóng băng qua đám đông: “Chị cả, anh rể, anh hai, mọi người đến lúc nào vậy?”

Lận Tương nhìn quanh, không thấy em gái, liền cười đáp: “Cũng vừa mới tới thôi, Đình Đình và mọi người đâu?”

Hoắc Tiểu giơ tay chỉ về một hướng: “Ở trong xe kia kìa.”

“Chú Tiểu, Tiểu Hắc thật sự đến rồi sao?” Bé Mỹ Mỹ mới 12 tuổi rất thích chú chó nhỏ.

Hoắc Tiểu xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, nó đến rồi.”

“Ồ... Bố mẹ, con đi tìm Quả Quả đây!”

Thấy con gái nói xong liền định chạy đi, Tạ Hạo nhanh tay túm lấy cổ áo cô bé: “Đi cùng nhau nào, ít nhất cũng còn một tiếng nữa tàu mới vào ga.”

Vậy là, cả nhóm người mang hành lý, di chuyển đến bên chiếc xe Jeep.

Lận Đình và chị cả mới chia tay chưa lâu, nhưng đã gần nửa năm rồi cô chưa gặp anh hai.

Lần này gặp lại, cô không thể kìm nén được sự háo hức, cứ quanh quẩn bên anh ấy.

Có lẽ, sự nổi tiếng thực sự khiến người ta trở nên tươi tắn hơn. Rõ ràng là người đàn ông đã 31 tuổi, mà trông chẳng khác gì lúc còn đôi mươi.

Không... câu đó chưa hẳn đúng. Phải nói rằng, những năm gần đây, khi anh hai càng ngày càng nổi tiếng, đến mức nhà nhà đều biết đến, thì anh ấy lại càng trở nên đẹp hơn.

Không phóng đại chút nào, chỉ cần đứng đó, anh ấy đã như tự phát ra ánh hào quang.

“... Em nghe Nghệ Đồng nói bên Tổng Chính muốn điều anh lên thủ đô, mà anh hình như không muốn? Sao vậy?”

Năm nay vừa tròn 20 tuổi, Phòng Nghệ Đồng đã trưởng thành, hai năm trước đã được điều về Tổng Chính, giờ đã là trụ cột của họ.

Lận Vĩ thu lại ánh mắt đang ngấm nhìn xung quanh: “Ừ? À... anh còn chưa nghĩ xong.”

“Chuyện này không giống với tính cách của anh.” Lận Đình nghi ngờ nhìn anh hai, rồi nhanh chóng nhận ra anh ấy có vẻ không tập trung: “Anh, anh đang tìm ai vậy?”

Nghe vậy, Lận Vĩ lại thu ánh mắt về, đôi mắt đào hoa đẹp đẽ cong lên: “Khó nói ngay lúc này, để sau anh kể em nghe. Giờ anh đi lấy cốc nước sôi.”

Thấy anh hai nhanh chóng biến mất trong đám đông, Lận Đình chớp chớp mắt: “... Không ổn.”

Lận Tương cũng ngạc nhiên: “Tiểu Vĩ làm sao vậy? Sao lại như mất hồn thế.”

Lận Đình có chút dự đoán trong lòng, nhưng lúc này chưa chắc chắn, bèn chuyển chủ đề: “Chị cả, chị không nói là sẽ mang Hoa Quỳ về cho bố mẹ gặp sao?”

Nghe đến đây, Lận Tương lập tức bị phân tán: “Đừng nhắc nữa, thằng nhóc đó từ khi sinh ra đến giờ, khỏe mạnh như con bò con, mà hôm qua tự nhiên lại ho, làm sao mà mang đi được. Bố mẹ chồng bảo chị để nó ở nhà cho họ chăm, tiện thể cai sữa luôn.”

Lận Đình gật đầu hiểu: “Bảy tháng, cũng có thể cai sữa rồi.”

“Ý chị là sợ đứa nhỏ nghịch ngợm quá, bố mẹ chồng chịu không nổi,” Lận Tương nói.

Nghe vậy, Lận Đình cũng chẳng có cách nào hay hơn, chỉ có thể an ủi: “Đằng nào cũng phải trải qua thôi mà.”

“Đừng nói thế, nhắc đến chuyện này là chị không yên tâm. Bọn chị quyết định mừng Hai Tết sẽ về, còn các em khi nào đi Thiên Kinh?”

“Chưa định rõ ngày, nhưng chắc chắn sau Tết mới đi.”

“Chị cứ tưởng các em sẽ đi trước Tết, dù sao ông cụ Giang cũng đã tám, chín năm không gặp cháu rồi.”

“Giống như bố mẹ mình cũng bốn, năm năm chưa gặp tụi mình, em trai cũng kịp về, cả nhà đoàn tụ, sao em có thể làm mất vui chứ?” Với lại, sau này điều chuyển về thủ đô, lúc đó sẽ có nhiều dịp qua lại với ông cụ Giang.

Dĩ nhiên, những lời này Lận Đình chỉ nghĩ thầm trong đầu, cô vẫn chưa nói cho chị cả biết việc họ có thể sẽ chuyển đến thủ đô.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thời gian trôi qua trong cuộc trò chuyện sôi nổi của hai chị em.

Còn khoảng mười phút nữa tàu mới vào ga, Hoắc Tiểu và Tạ Hạo đã ra sân ga xem tình hình.

Khi Lận Đình đang lo lắng không biết anh hai ở đâu, định nhờ Đồng Sính ra ngoài tìm thì...

Người đàn ông đã rời đi gần một giờ, trở về với một tay xách túi, tay kia che chở một nữ quân nhân cao ráo, khí chất mạnh mẽ.

Chương 206: Chương 206

Khi hai người tiến lại gần, chắc chắn rằng mình không nhìn lầm, Lận Tương mới tỉnh lại từ sự ngỡ ngàng: “Đây... đây... phóng viên Ninh? Sao cô lại ở đây?”

Thực ra, Lận Đình đã nhận thấy manh mối này từ vài năm trước. Cô kéo tay người bạn rõ ràng có chút ngại ngùng, trêu chọc: “Tôi cũng tò mò, Tiểu Du, từ khi nào cô và anh hai của tôi lại thân thiết vậy?”

Ninh Du mấy năm trước đã trở thành phóng viên chiến trường, lập được vài chiến công, giờ mới 29 tuổi đã mang hàm trung tá.

Nhưng dù vậy, người phụ nữ dũng cảm đối mặt với mưa b.o.m bão đạn, lúc này vẫn lúng túng vô cùng.

Không phải vì ngượng ngùng, mà vì ngoài công việc, cô ấy vốn quen sống ít lời.

Khi hiểu ra phóng viên Ninh trở thành em dâu của mình, Lận Tương vừa vui mừng, vừa tò mò: “Thật sao? Hai người hoàn toàn không liên quan, sao lại đến với nhau được?”

Ninh Du nhìn sang người đàn ông có nụ cười luôn hiện hữu kể từ khi cô ấy xuất hiện: “Lận Vĩ đi biểu diễn ở tiền tuyến, chúng em gặp nhau nhiều lần.”

Lận Vĩ cười giải thích, đôi mắt sáng rực như chim công xòe đuôi: “Thực ra chúng em đã quen nhau hai năm rồi. Nhưng Tiểu Du rất bận, mãi mới có thể thu xếp thời gian về nhà gặp bố mẹ em.”

Lận Đình dang tay ôm lấy chị dâu tương lai: “Thật tuyệt, về nhà là quyết định kết hôn rồi sao?”

Ninh Du nhìn người đàn ông: “Ừm.”

Lận Vĩ mắt sáng lên, vội vàng hỏi: “Thật không? Nhà em đồng ý rồi sao? Vậy anh... anh nên đến nhà em trước để thăm hỏi bố mẹ em.”

Nghe vậy, ánh mắt Ninh Du trở nên trầm lắng: “Đều như nhau thôi, chuyện của em luôn do em quyết định.”

Câu nói này khiến Lận Vĩ hiểu rằng, dù bố vợ tương lai quyền cao chức trọng, vẫn không coi trọng một một nghệ sĩ như anh ấy.

Nhưng anh ấy cũng không quá bận tâm, bởi vì ông bố vợ trọng nam khinh nữ, dù con gái có xuất sắc đến đâu, cũng không được coi trọng.

Nghĩ đến đây, Lận Vĩ an ủi bằng cách nắm nhẹ những ngón tay đầy vết chai của Ninh Du.

Là bạn thân nhiều năm, Lận Đình cũng biết sơ qua về hoàn cảnh gia đình bạn mình, định chuyển chủ đề để hỏi thêm về cách hai người quen nhau, thì tiếng còi tàu vang lên...

“Tàu đến rồi!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Trên chuyến tàu về quê có tổng cộng hơn mười người.

Nếu không phải vì vài người đàn ông có thân phận cán bộ, chắc hẳn không thể thu xếp được vé giường nằm cho tất cả.

Sau khi tìm được toa tàu và ổn định chỗ ngồi, mọi người tự động chia nhóm.

Đám đàn ông tự thành một nhóm, lũ trẻ thì tụm năm tụm ba.

Còn Lận Đình thì cùng với chị cả, mẹ chồng và Ninh Du ngồi chung một toa, vui vẻ trò chuyện, khiến chuyến đi không hề buồn chán.

Hai ngày sau, khi tàu đi qua thành phố HL, họ gặp được Lận Hoàn.

Năm nay cậu ấy 24 tuổi, vừa trở về từ trường quân đội hai tháng trước, Lận Hoàn đã là một liên trưởng.

Chàng trai trẻ ngày nào giờ đã lột xác thành một người đàn ông chững chạc, rắn rỏi sau những năm tháng trong quân ngũ.

Ít nhất thì vẻ ngoài của cậu ấy cũng cho thấy điều đó.

Lận Vĩ có thân hình tuy không bằng Hoắc Tiểu và Tạ Hạo nhưng chiều cao cũng không thua kém, cao hơn một mét tám.

Nhưng khi đứng cạnh người em trai đã nhiều năm không gặp, anh không khỏi ngạc nhiên.

Đi quanh em trai hai vòng, bóp thử bờ vai rộng của cậu ấy, Lận Vĩ cảm thán: “Chú em ăn gì mà lớn dữ vậy? To thế này làm anh cũng thấy mình nhỏ bé hẳn.”

Lận Đình cũng sửng sốt: “Tiểu Hoàn, em cao phải gần một mét chín rồi nhỉ?” Nhìn chàng trai thiếu niên năm nào giờ đã thành người đàn ông cứng cỏi, lại là em trai mình, cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

Lận Tương cũng tò mò: “Hình như còn cao hơn cả hai anh rể của em.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Hoành cười tươi, để lộ hàm răng trắng đều, giọng điệu có phần tự hào: “Một mét chín hai rồi.”

Mọi người xung quanh bị chọc cười ồ lên, đúng là cậu nhóc năm nào.

Đại đội Thắng Lợi.

Lý Đào Hồng dậy từ khi trời còn chưa sáng.

Nghe thấy động tĩnh, Lận Thắng Lợi bị đánh thức, chống tay ngồi dậy, mơ màng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lý Đào Hồng đang cúi người mang giày quay lại đẩy chồng nằm xuống, đắp chăn cho ông ấy rồi nói: “Mới bốn giờ thôi, ông ngủ tiếp đi.”

Lận Thắng Lợi ngáp dài: “Dậy sớm thế này làm gì?”

Lý Đào Hồng vui vẻ nói: “Hôm nay bọn trẻ sẽ về, tôi đi bắt hai con gà để hầm canh.”

Lận Thắng Lợi vừa định nhắm mắt lại, nghe vậy thì mơ màng: “Mới sáng sớm thế này, ít nhất phải ba, bốn giờ chiều chúng mới về đến nhà.”

Lý Đào Hồng lườm chồng: “Nhỡ chúng về sớm thì sao? Hơn nữa, gà là gà mái già, hầm lâu mới ngon.”

Nghe vợ nói vậy, Lận Thắng Lợi xoa mặt, kéo dây đèn trên đầu giường, rồi nói: “Tôi giúp bà.” Vừa nói xong, ông ấy đã ngồi dậy, lật chăn ra.

Thấy vậy, Lý Đào Hồng không nói gì, cầm lấy chiếc lược gỗ chải vài đường lên tóc, rồi đẩy cửa ra khỏi phòng ngủ.

Những năm trước, nhà họ Lận trong đại đội Thắng Lợi đã có điều kiện thuộc hàng tốt nhất.

Mấy năm gần đây, bọn trẻ đều làm ăn khá giả, vợ chồng già lại có thêm thu nhập từ nuôi thỏ, cuộc sống ngày càng khấm khá.

Năm ngoái, nhà đất của họ được phá bỏ để xây lại mới.

Giờ đây, nhà họ Lận là một căn nhà ba gian rộng rãi xây bằng gạch đỏ, vừa sang trọng lại vừa bề thế.

Dĩ nhiên, với sự cải thiện đời sống của dân làng, những ngôi nhà như thế này cũng không còn là duy nhất trong các thôn làng xung quanh, nhưng vẫn khá nổi bật.

Sau khi sửa soạn xong, Lý Đào Hồng theo thói quen mang nước nóng đi ra chuồng thỏ.

Những năm gần đây, nhu cầu lông thỏ tăng cao, chính phủ khuyến khích người dân tự nuôi thỏ tại nhà.

Mặc dù chi phí ban đầu khá lớn, nhưng lâu dài thì thu nhập cũng rất khả quan.

Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi cũng là một trong những gia đình đó. Khi bà đến chuồng thỏ chuẩn bị dọn dẹp, thì thấy đã có người ở đó rồi, bà vội gọi: “Cháu dậy sớm thế này làm gì?”

Lâm Giảo Giảo quay lại, nhìn đồng hồ trên tay, rồi cười đáp: “Cháu không ngủ được. Thím dậy sớm thế làm gì?”

Thấy cô gái chưa ra ngoài, Lý Đào Hồng mở cửa gỗ đi vào.

Bà ấy xắn tay áo lên và bắt đầu rửa máng thức ăn: “Thím cũng vậy, các con đã lâu lắm rồi không về nhà, lòng thím... vui mừng quá, tối qua thím đã nướng bánh cả đêm.”

Khi nhắc đến gia đình, động tác của Lâm Giảo Giảo ngừng lại một chút, sau vài giây im lặng, cô ấy nói: “Thím à, năm nay Tết cháu định đi tìm mẹ cháu.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng không quá ngạc nhiên: “Được thôi, để chú đưa cháu đi. Khi đó, thím sẽ chuẩn bị thêm đồ ăn cho cháu mang đi, để hai mẹ con có dịp vui vẻ với nhau.”

Nói đến đây, bà nhìn vào Tiểu Nguyệt Lượng đã trưởng thành thành một cô gái xinh đẹp, mỉm cười an ủi: “Bây giờ tình hình ngày càng tốt lên, biết đâu vài năm nữa, mẹ cháu có thể ra ngoài ăn Tết cùng chúng ta.”

“Hy vọng là vậy.” Lâm Giảo Giảo mỉm cười, thật ra cô ấy đã rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Chương 207: Chương 207

Năm năm trước, cô ấy và mẹ đã ôm tâm trạng liêu lĩnh đến ngôi làng xa xôi này.

Khi đến nơi, Lâm Giảo Giảo đã chuẩn bị tinh thần chịu khổ, nhưng chỉ ở viện thanh niên trí thức vài ngày thì thím và chú đã lo lắng cô ấy còn nhỏ sẽ bị bắt nạt, liền đưa cô ấy về nhà ở.

Sau đó, để cô ấy thoải mái hơn, họ còn sắp xếp cho cô ấy công việc nuôi thỏ.

Điều khiến Lâm Giảo Giảo cảm kích hơn nữa là, năm thứ hai khi mẹ cô ấy đến nông trường, nhờ sự giúp đỡ của nhiều người, bà đã quay lại nghề cũ... dạy học cho các em nhỏ dân tộc thiểu số học tiếng Trung, không còn phải chịu khổ.

Giờ đây, mảnh đất này đã trở thành nơi an toàn trong lòng hai mẹ con, dù sau này có mãi như vậy, Lâm Giảo Giảo cũng đã đủ biết ơn.

Cô ấy biết ơn sự che chở của mảnh đất này.

Biết ơn sự giúp đỡ của Lận Đình và mọi người khi xưa, cũng biết ơn thím chú đã coi cô ấy như con cháu trong những năm qua.

Nghĩ đến đây, khi nghĩ đến việc Lận Đình sẽ về hôm nay, cô ấy càng làm việc nhanh hơn.

Khi dọn dẹp xong chuồng thỏ, cô ấy còn phải dọn dẹp thêm mấy căn phòng trống nữa...

Sáng ngày thứ ba, vào lúc mười giờ rưỡi, tàu hỏa đã vào ga Băng Thành.

Ở đây, nhiệt độ thấp hơn Thiên Kinh hai mươi mấy độ.

Nhìn ra xa, chỉ thấy một màu tuyết trắng xóa.

Cô bé Niên Niên chưa từng thấy cảnh đẹp như thế này, đầy phấn khích, kéo tay chị mình nhảy nhót, cứ đòi làm người tuyết và chơi ném tuyết.

Mặc dù rời đi khi còn nhỏ, nhưng Miêu Miêu vẫn nhớ rõ về quê nhà. Bị cảnh tuyết trắng và sự vui vẻ của em gái ảnh hưởng, cô bé cũng cảm thấy tâm trạng trẻ con hiếm hoi trở lại.

Cô bé véo nhẹ má em gái hồng hào, cười nói: “Ở miền Bắc có nhiều chỗ vui lắm,” rồi nhìn mẹ: “Mẹ, khi đến nhà bà ngoại, con sẽ dẫn em và anh em đi trượt tuyết nhé.”

Lận Đình vuốt nhẹ con gái, vui mừng khi thấy con mình vui vẻ: “Phải để bố con hoặc cậu con dẫn đi mới được.”

Từ cửa sổ, Lận Hoàn đưa tay ra: “Chuyện đó không vội, chúng ta sẽ ở đây mười ngày, có nhiều cơ hội để chơi. Mau xuống đây, em thấy anh cả rồi.”

Lận Đình nhìn quanh, không thấy ai, liền nói: “Vậy em đi gặp anh cả trước đi, bọn chị sẽ tự xuống.”

Nghe vậy, Lận Hoàn gật đầu, quay người đi.

Thấy vậy, Quả Quả vội gọi: “Cậu út... cậu út, bé cháu và Tiểu Hắc xuống với, cháu muốn đi cùng cậu tìm cậu cả.”

“Thằng nhóc này, gần mét rưỡi rồi mà còn đòi bế...” Dù nói vậy, Lận Hoàn vẫn quay lại, dễ dàng bế cháu từ cửa sổ xuống, rồi

dẫn đi, nhanh chóng hòa vào đám đông.

Lúc này, Hoắc Tiểu cũng từ cửa sổ nhảy xuống sau khi kiểm tra kỹ lưỡng rằng mọi thứ đã được mang đầy đủ.

Rồi anh đưa tay nhận hành lý, đón các con, đón vợ...

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi mọi người đã xuống đất, Lận Minh cùng em trai cũng tới.

Đoàn người tụ hợp, trước tiên đi đến tiệm cơm quốc doanh để lấp đầy bụng, rồi mới lên xe buýt đi huyện.

Khi đến huyện, họ lại chuyển xe không ngừng để đi về thị trấn...

“... Bí thư Vương năm ngoái đã được điều đi, là thăng chức.” Từ thị trấn đến làng chỉ có thể đi bộ, khi đi qua công xã, Lận Minh liền nói với em gái về bí thư Vương Xuân Linh.

Lận Đình nhìn vài lần tòa nhà công xã không có gì thay đổi: “Em biết rồi, lúc bí thư Vương thăng chức, bà ấy đã gọi điện cho em.”

Dù việc nuôi thỏ chỉ là để tăng thu nhập cho gia đình, nhưng bí thư Vương cũng đã thật sự đạt được thành tích chính trị. Bà ấy xử lý mọi việc khéo léo, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi.

Hơn nữa, Hoắc Tiểu trẻ tuổi tài cao, người nhà họ Lận ai cũng xuất chúng, việc giao hảo chỉ mang lại lợi ích.

Lận Minh không ngờ bí thư Vương còn gọi điện cho em gái, chân thành nói: “Bí thư Vương không hề có chút kiêu ngạo nào, thật là người tốt.”

Nghe vậy, Lận Đình khẽ nhếch môi, chỉ có ông anh cả tốt bụng mới có thể gọi một con cáo già là người tốt...

Lận Tương liên tục gật đầu: “Đúng vậy, bí thư Vương đã làm rất nhiều việc thực sự cho người dân chúng ta, đúng là người tốt.”

Lận Đình: “...”

Khi Lận Đình đang bị anh trai và chị gái trêu chọc đến mức không biết nói gì, cô cảm thấy tay mình bị chồng nhẹ nhàng bóp một cái.

Cô quay lại nhìn anh: “Có chuyện gì vậy?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu ghé sát vào tai vợ thì thầm: “Ở góc hẻm phía sau bên phải, người đó hình như là mẹ của Triệu Khải.”

Nghe vậy, Lận Đình liếc nhìn chị gái đang cười tươi, thấy chị ấy không phát hiện ra gì.

Cô cố ý đi chậm lại, đợi đến khi cách xa mọi người một chút, mới quay đầu nhìn...

Nhưng có lẽ do thời gian đã lâu, cô không thấy gì cả.

Hoắc Tiểu: “Chắc là đã trốn vào trong hẻm rồi.”

Lận Đình nhú mày: “Bà ta sao lại ở đây?”

Hoắc Tiểu: “Có lẽ là tình cờ thôi.”

Lận Đình: “Thôi, kệ bà ta.” Chỉ cần bà ta không đến quấy rầy chị cả, ai cũng không quan trọng.

Hoắc Tiểu cũng nghĩ vậy, nhưng... “Để đề phòng thì cũng nên nhắc anh rê một tiếng.”

“Được...”

Sau khi chuyển qua hai chuyến xe, rồi lại đi bộ gần một giờ đồng hồ.

Trong cái giá lạnh của băng tuyết, trải qua bốn năm tiếng đồng hồ vất vả, mọi người cuối cùng cũng đến được cổng làng của đại đội Thắng Lợi vào lúc bốn giờ chiều.

Vài năm trước, lo rằng ngôi nhà không có người ở lâu ngày sẽ xuống cấp nặng nề, Hồ Tú đã bán ngôi nhà cũ của gia đình.

Mãi đến năm ngoái, khi chú hai Lận và chú ba xây lại nhà, mới gửi về nhà ba trăm đồng.

Cũng không phải xây riêng nhà mới, chỉ là nhờ hai gia đình láng giềng mỗi bên xây thêm một phòng, coi như chỗ ở tạm khi về thăm nhà.

Theo lẽ thường, là con dâu mới về nhà chồng, Lận Đình nên theo chồng và mẹ chồng về nhà chú hai và chú ba.

Nhưng Hồ Tú và Hoắc Tiểu không quan tâm đến những hình thức này, họ đều là người vô điều kiện cưng chiều con dâu và vợ.

Khi còn ở Thiên Kinh, họ đã quyết định trước, sẽ theo mọi người về đại đội Thắng Lợi để đoàn tụ.

Điều này giải thích tại sao tất cả mọi người đều xuất hiện ở đại đội Thắng Lợi.

“Ôi chao! Siêu sao đã trở về! Là Lận Vĩ phải không?”

Mười mấy người cùng vào làng, thực sự rất nổi bật.

Chẳng thế mà vừa qua ngôi nhà đầu tiên ở cổng làng, đã bị người quen nhận ra.

Đi đầu là Lận Vĩ, tay nắm c.h.ặ.t t.a.y người yêu, đôi mắt hoa đào cười cong thành hình trăng lưỡi liềm, giọng nói ấm áp: “Là cháu đây, chú Đại Căn, lâu rồi không gặp, chú vẫn khỏe như xưa.”

Người đàn ông được gọi là chú Đại Căn, không ngờ Lận Vĩ đã trở thành “nhân vật lớn”, vẫn giữ được sự ôn hòa, vui mừng không sao kể xiết, tuyệt cũng không dọn nữa, cầm lấy cái xẻng, định kéo mọi người vào nhà uống trà.

Ông ấy nhiệt tình đến mức khuôn mặt già đỏ bừng vì phấn khích.

Chương 208: Chương 208

Cuối cùng, Lận Minh thường xuyên về nhà, lên tiếng giải thích mãi mới có thể giúp em trai thoát ra.

Chỉ mới đi được vài bước, lại có thêm dân làng tụ tập quanh.

Cuồng nhiệt theo đuổi thần tượng, dường như thời đại nào cũng có.

Nhìn đám dân làng ngày càng đông theo sau, Lận Đình rất không giữ nghĩa, liếc mắt ra hiệu cho chị cả, anh rể và em trai, khi mọi người hiểu ý, cô liền kéo chồng, mẹ chồng và lũ trẻ chạy trước...

Ở bên này, nghe thấy tiếng động, Lý Đào Hồng bước ra, nhìn thấy các con, vui mừng mà vừa khóc vừa cười.

Mãi một lúc sau, khi bụng món ăn và điểm tâm lên, bà mới nhận ra thiếu một người, có chút thất vọng: “Tiểu Vĩ đâu? Không phải nói sẽ về sao?”

Lận Đình ngồi trên giường ấm, ôm cốc sữa lúa mạch uống từng ngụm nhỏ, cho đến khi cơ thể ấm áp hẳn lên, mới vừa cởi áo dày vừa nói: “Anh ấy đã về, nhưng con trai của mẹ giờ là ngôi sao lớn rồi, đang bị dân làng vây quanh nói chuyện.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Lý Đào Hồng lập tức phấn khởi, khuôn mặt tràn đầy tự hào: “Đúng vậy, con không biết đâu, mấy năm nay, những bộ

phim mà anh hai con đóng rất được yêu thích, dân làng cứ ngày ngày đến hỏi mẹ khi nào Tiểu Vĩ về, giờ thì họ cuối cùng cũng gặp được rồi...”

Thấy mẹ như vậy, Lận Tương nhắc nhở: “Mẹ không định đi giải vây cho em trai sao?”

Lý Đào Hồng xua tay, không mấy bận tâm: “Có gì đâu? Đều là bà con lối xóm, họ quý mến Tiểu Vĩ, nếu giờ mẹ kéo nó về, mọi người còn nghĩ nhà mình khinh thường họ.”

Đang nói chuyện với Tiểu Nguyệt Lượng, Lận Đình quay đầu nhìn mẹ: “Nhưng anh hai dẫn bạn gái về cùng mà.”

Hiểu ra ý con gái, Lý Đào Hồng đập mạnh vào đùi, vội vàng chạy ra ngoài: “Con bé này, sao không nói sớm!”

Mẹ của Triệu Khải, Lưu Đại Lan, hỗn hển chạy về nhà.

Chiếc giỏ trên cánh tay còn chưa kịp đặt xuống, bà ta đã vội vàng lao thẳng đến bên chồng đang nằm trên giường hút thuốc, hấp tấp nói: “Ông nó ơi, con khốn Lận Tương đã trở về rồi.”

Vì con trai dính vào chuyện lãng nhãng, gia đình bị hàng xóm xa lánh, Triệu Hải cảm thấy uất ức. Mấy năm nay ông ta già đi trông thấy, chưa đến sáu mươi mà tóc đã bạc trắng. Nghe vợ nhắc đến Lận Tương, ông ta phải mất một lúc mới nhớ ra đó là ai.

Ông ta gõ gõ chiếc tẩu thuốc lên thành giường rồi uể oải nói: “Nhà mẹ nó ở đây, trở về có gì lạ đâu.”

Thấy chồng thiếu sức sống, Lưu Đại Lan tức giận nói: “Không lạ, nhưng nếu cô ta biết giữ chồng, thì thằng Khải nhà mình sao bị

con hồ ly tinh kia quyến rũ? Gia đình mình sao lại thê thảm thế này?”

Nghe vậy, Triệu Hải nghĩ đến những ánh mắt khinh miệt của hàng xóm mấy năm qua, cũng bực mình, ho vài tiếng rồi nói: “Biết làm sao được? Nhà họ Lận bây giờ quyền lực lắm, bà cứ yên phận đi.”

Nghe xong, Lưu Đại Lan đ.ấ.m đấm vào ngực, tức giận nói: “Tôi làm được gì? Tôi dám làm gì? Tôi chỉ muốn gặp cháu thôi. Vừa rồi chỉ nhìn thấy nó từ xa, thằng Bánh Bao đã bảy tuổi rồi, mà tôi là bà nội còn không biết tên thật của nó là gì, trông ra sao, có giống thằng Khải nhà mình không... Tất cả là do con đàn bà độc ác Lận Tương, nói đi là đi, đi một cái là mấy năm trời, khiến cho cháu nội tôi không có cơ hội gần gũi bà nội.”

Nói đến cháu, trong lòng Triệu Hải cũng không vui, đúng vậy, cháu nội là dòng dõi nhà họ Triệu, sao lại không cho ông bà nội gặp?

Hơn nữa, nhà họ Lận bây giờ vinh hoa biết bao, con trai cả và con dâu cả là công nhân xuất sắc, con trai thứ hai lại là ngôi sao nổi tiếng. Con gái út dù là con gái nhưng cũng là sinh viên đại học, còn giúp cả xã phát triển kinh tế.

Nghe nói ý tưởng nuôi thỏ bán lông ra nước ngoài là do cô ta nghĩ ra, cả xã đều cảm ơn cô ta. Chưa kể, cô ta còn lấy chồng là sĩ quan quân đội tài giỏi. À, nghe nói thằng út nhà họ Lận bây giờ cũng đeo bốn túi rồi...

Nghĩ đến đây, Triệu Hải vừa ghen tỵ vừa đố kỵ, tổ tiên nhà họ Lận chắc đã được chôn ở nơi phát đạt lắm.

Nếu con trai không phá hoại, có lẽ nhà họ Triệu cũng có thể hưởng lợi.

Bà vợ nói đúng, vẫn là do Lận Tương không có bản lĩnh, không quản nổi chồng mình...

Nhưng... Triệu Hải nheo mắt, rít vài hơi thuốc, do dự một lúc, cuối cùng không kìm được lòng tham: “Ngày mai... Ngày mai bà bảo con dâu cả đi thăm dò ý của Lận Tương, hai người trước đây không phải có quan hệ khá tốt sao?”

Con trai thì hồng rồi, nhưng vẫn còn cháu trai.

Chỉ cần cháu trai nhận họ, ánh hào quang này sớm muộn gì cũng sẽ lan tỏa.

Nghĩ đến đây, Triệu Hải nhắc thêm: “Nhà còn phiếu thịt không? Bảo nhà con cả cắt một cân thịt lợn mang sang.”

Lưu Đại Lan có chút không muốn, xót xa nói: “Trong nhà chỉ còn lại chút phiếu thịt đó, tôi để dành cho Tết.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Không chịu bỏ con, sao bắt được sói, Triệu Hải trợn mắt nhìn bà vợ thiếu hiểu biết, quát: “Khụ khụ... Bảo bà lấy thì lấy, lăm lờ thể làm gì?”

Thấy chồng nổi giận, Lưu Đại Lan rụt cổ lại, cuối cùng không dám phản đối nữa, cầu nhau đi tìm con dâu cả...

Ở phía bên kia.

Sau khi mẹ ra ngoài, Lận Đình nhìn về phía cô gái có khí chất dịu dàng, nhã nhặn: “Gần đây cô giáo thế nào?”

Năm năm trước, khi gặp Tiểu Nguyệt Lượng ở bệnh viện, dù cũng xinh đẹp nhưng không thể che giấu vẻ tủ nhục, u ám.

Nhưng bây giờ, nhìn sắc mặt, có lẽ cô ấy và cô giáo Viên sống rất tốt.

Thực tế cũng đúng như Lận Đình đoán, Lâm Giảo Giảo cười nhẹ: “Cảm ơn chị Đình Đình, mẹ em bây giờ rất tốt.”

Lận Đình vỗ nhẹ tay cô ấy: “Cảm ơn gì chứ, mẹ em cũng là cô giáo của chị mà. Thấy em bây giờ tươi tắn thế này, chị rất vui.”

Trải qua ba năm tối tăm như vậy, làm sao có thể tươi tắn được?

Sự tươi tắn của cô ấy cũng là do người khác mang lại.

Ví dụ, những sinh viên đại học đã giúp đỡ hai mẹ con họ trong lúc khó khăn.

Ví dụ như việc cứu mạng của chị Đình Đình.

Còn trong những năm qua, cô ấy được chú thím đối xử như con cháu ruột thịt. Sự rạng rỡ và nhiệt tình của cô ấy chỉ dành cho những người cô ấy quan tâm.

Dù trong lòng có hàng ngàn suy nghĩ, Lâm Giảo Giảo vẫn không thể hiện ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng nở một nụ cười, cam đoan: “Chị Đình Đình yên tâm đi, không chỉ mẹ em, mà em cũng sống rất tốt, chú thím chăm sóc chúng em rất chu đáo.”

“Mẹ ơi, chúng con đi chơi đây!”

Lận Đình vừa định nói rằng chị đã mang quà cho Tiểu Nguyệt Lượng và cô giáo Viên thì bị tiếng gọi của cậu bé ngắt lời.

Cô quay đầu nhìn về phía Quả Quả.

Lúc này cô mới nhận ra cậu bé đã nắm tay Niên Niên và Tiểu Hắc định ra ngoài.

Nhìn thêm một lượt, cô thấy những đứa trẻ lớn cũng đầy hào hứng.

Lặn Đĩnh cảm thán về sự năng động của bọn trẻ, rồi quay sang nhìn chồng.

Chương 209: Chương 209

Hoắc Tiểu hiểu ý, đứng dậy: “Anh sẽ đi cùng bọn trẻ.”

Lận Đình liền dặn dò: “Nhớ là chỉ một tiếng thôi, trước khi trời tối phải về ăn cơm tối.”

“Dạ! Cảm ơn mẹ!”

Thấy bọn trẻ vui mừng chạy ra ngoài, Lận Tương lo lắng em rể không thể trông nom được sáu bảy đứa nhóc, nên cũng quay sang chồng: “Anh đi cùng bọn trẻ luôn nhé?”

Tạ Hạo gật đầu, mặc áo khoác dày rồi đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trong nhà chỉ còn lại một mình Lận Hoàn, lo sợ chị cả lại nhắc chuyện tìm bạn đời, cậu ấy vội đứng dậy đi theo ra ngoài.

Khi mấy người đàn ông và bọn trẻ đã ra đi, hai chị em chuẩn bị dọn dẹp hành lý, Lận Đình kéo Lâm Giảo Giảo: “Tiểu Nguyệt Lượng, theo chị, chị có quà cho em và cô giáo.”

Lâm Giảo Giảo bất ngờ, không ngờ còn có quà: “Cảm ơn chị Đình...”

Lận Đình cười đáp: “Có gì mà cảm ơn.”

Tối hôm đó, nhà họ Lận quây quần bên nhau.

Trong phòng khách, trên bàn tròn lớn bày đầy các món ngon như: xương sườn chua cay, thịt lợn hầm miến, ngỗng hầm nổi gang, thịt chiên giòn,... Hơn mười món ăn đều là món chính, trong đó có vài món nhiều đến nỗi phải dùng bát lớn để đựng.

Cô bé Tạ Giai Giai, người miền Nam, nhìn chăm chú, cầm đôi đũa mà không biết bắt đầu từ đâu.

Biết Giai Giai không ăn cay, Lận Tương gấp cho cô bé một miếng thịt chiên giòn: “Thử xem nào.”

Tạ Giai Giai cắn một miếng, giòn rụm, chua ngọt, cô bé liền kêu lên: “Ngon quá! Ngon quá!”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng nấu bếp, cười tươi không thấy mắt: “Thích thì ăn nhiều vào.”

Tạ Giai Giai gật đầu lia lịa: “Cảm ơn bà ngoại.”

Tiếng gọi “bà ngoại” làm nụ cười trên mặt Lý Đào Hồng càng rạng rỡ, bà liền gấp thêm thức ăn cho mấy đứa nhỏ.

Lận Đình vừa cười vừa nói: “Mẹ, mẹ cứ ăn đi, bọn trẻ đều lớn rồi.”

Tình thương của bà ngoại thật đặc biệt, dù biết các cháu có thể tự ăn, nhưng bà vẫn thích chăm sóc chúng...

Đặc biệt là khi nghe các cháu gọi “bà ngoại”, trái tim bà còn ngọt ngào hơn cả mật.

Thấy mẹ chỉ lo chăm sóc các cháu, mà không ăn được mấy miếng, Lận Vĩ nháy mắt ra hiệu cho người yêu.

Dù có chút ngại ngùng, nhưng Ninh Du vẫn gấp vài miếng thức ăn cho mẹ chồng tương lai: “... Thím ơi, thím cũng ăn đi ạ.”

Thức ăn do con dâu tương lai gấp, làm sao mà không ăn, Lý Đào Hồng vui mừng đáp: “Ăn, ăn, thím ăn đây, Tiểu Du cũng ăn đi, đừng ngại.”

Lận Đình trêu: “Vẫn là con dâu nói mới nghe nhỉ.”

Lận Tương cũng cười: “Phải rồi, mẹ dâu còn thấy chúng ta nữa.”

Hà Vân phản bác: “Em cả, em hai nói thế không đúng, mẹ dâu phải chỉ quý con dâu.”

Lý Đào Hồng cười ha ha: “Đúng rồi, vẫn là con dâu cả hiểu mẹ, mẹ dâu phải bà lão thiên vị.”

Không ngờ, vừa dứt lời, Hà Vân lại nói tiếp: “Mẹ chỉ quý con dâu chưa cưới thôi, như con đã làm dâu mười mấy năm rồi, sớm không còn được trọng nữa.”

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều cười phá lên.

Cuối cùng, Lý Đào Hồng cười đến đau bụng, cũng gấp một miếng thức ăn cho con dâu cả, câu chuyện mới dừng lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Sau bữa cơm.

Các cháu sau khi rửa mặt chải đầu xong, sớm đã nằm trên chiếc giường ấm áp.

Người lớn vẫn ngồi lại uống trà trò chuyện.

Chờ đợi mãi mới thấy con trai thứ hai kết hôn, Lý Đào Hồng không kìm được đem chuyện này ra nói: “Hai con đã quyết định kết hôn rồi, có muốn tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà không?”

Lận Vĩ tất nhiên là muốn, nhưng chuyện này phải được Tiểu Du đồng ý, vì thế anh ấy quay sang nhìn đối phương với ánh mắt

dịu dàng.

Ninh Du suy nghĩ vài giây, rồi lắc đầu: “Người nhà ăn một bữa thì không sao, nhưng thân phận của Lận Vĩ quá nhạy cảm...” Cô ấy không muốn hôn lễ của mình trở thành tâm điểm bị mọi người dòm ngó.

“Cũng đúng...” Lý Đào Hồng có chút thất vọng, con trai trở thành người nổi tiếng, không phải lúc nào cũng là điều tốt.

Có điều, nếu không thể tổ chức lớn hôn lễ cho con trai thứ hai, thì ít nhất con dâu út vẫn còn hy vọng.

Nghĩ vậy, Lý Đào Hồng liền nhìn về phía con út đang ngồi nói chuyện với con rể thứ hai: “Tiểu Hoành, bà cô thứ tư của con muốn giới thiệu đối tượng cho con đấy.”

Không ngờ trốn vào góc cũng không tránh được việc bị giục cưới, Lận Hoành nhú mày, kiên quyết: “... Không đi!”

Lý Đào Hồng tức giận: “Qua Tết là con 25 tuổi rồi, còn không chịu kết hôn, thật sự muốn giống anh hai con sao?”

Lận Hoành cười lộ hàm răng trắng: “Có gì mà không được? Không nói đến anh hai, ngay cả anh rể hai cũng 27 tuổi mới cưới chị hai đấy chứ.”

Giờ cả nhà đều biết cặp song sinh là con nuôi, tất nhiên cũng hiểu khi kết hôn, Hoắc Tiểu vẫn là lần đầu.

Lý Đào Hồng bị nghẹn lời, định nói thêm thì nghe con út tiếp tục: “Nói thật, bà cô thứ tư chẳng đáng tin chút nào, nhớ lần trước giới thiệu cho chị hai không? Nói hay lắm, gặp người thật thì sao? Anh ta xấu đến mức con không dám tả...”

Đang ăn dưa, nhưng bị cái chảo rơi trúng đầu, Lận Đình đối mặt với ánh mắt hẹp dài của chồng, cả người cô đều không thoải

mái.

Cô không phải, cô không có...

Cùng lúc đó, Lý Đào Hồng nhìn thấy ánh mắt của con rể thứ hai, giận dữ lườm con trai út: “Mẹ sẽ sắp xếp cho con đi xem mắt, con không thích bà cô tư thì cũng được! Dù sao còn có cô cả, cô hai, cô năm nữa! Mẹ sẽ sắp xếp từng người một!”

Lận Hoàn: “...”

“Trước khi gặp anh, em đã đi xem mắt bao nhiêu lần rồi?”

Tối đó, nằm trên giường ấm áp, Lận Đình vừa lăn lộn hai vòng thoải mái thì bị câu hỏi của chồng làm cho kinh ngạc.

Cô nhìn anh không nói nên lời, rất muốn phản đối rằng người đi xem mắt không phải là cô, nhưng lời đến miệng lại biến thành: “...Bốn năm lần gì đó? Không nhớ rõ.”

Hoắc Tiểu ngạc nhiên: “Thật sự có bốn năm lần?”

Lận Đình quyết định bỏ qua: “Ngạc nhiên gì chứ? Đừng nói là trước đây anh chưa từng đi xem mắt?”

Hoắc Tiểu: “Chưa bao giờ!”

Đến lượt Lận Đình ngạc nhiên, cô để đầu tóc bù xù, ôm chần ngồi dậy: “Thật không?”

Hoắc Tiểu giơ tay véo má vợ, tức giận nói: “Anh không cần phải nói dối.”

Dù không nhắc đến nguyên nhân, ở kiếp trước, Lận Đình cũng vì sự nhiệt tình của đồng nghiệp hoặc họ hàng mà bị ép đi xem

mắt vài lần... “Khụ khụ... Cũng không có gì đâu, mặc dù em đã đi xem mắt vài lần, nhưng em chỉ thích anh thôi.”

Được dỗ ngọt, đoàn trưởng Hoắc khẽ cười, lật người áp vợ dưới thân.

Lận Đình: “...”

Biết ngay tại sao tự dừng lại nhắc chuyện cũ, Lận Đình nhếch môi, giở tay che miệng chồng, không nói nên lời: “Ngồi xe mấy ngày, anh không mệt à?”

Hoắc Tiểu hôn lên lòng bàn tay vợ, cười nói: “Ngồi xe lâu làm đau lưng, cần vận động chút.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Ừm... Anh này... Không có cái đó sẽ có thai đấy.”

“Anh đã mang theo rồi.”

“...”

Ngày hôm sau.

Không ngạc nhiên gì, Lận Đình lại ngủ quên.

May mắn là sau mấy ngày chạy ngược chạy xuôi, mọi người đều dậy muộn.

Chương 210: Chương 210

Sau khi ăn sáng, Lận Đình cùng chồng và mẹ chồng dẫn theo bọn trẻ, ngồi lên xe ngựa đi đến đại đội Hướng Dương.

Khi tiễn người đi, Lý Đào Hồng nắm tay bà thông gia, không kiềm chế được mà hỏi lại: “Hôm nay thật sự không quay lại à?”

Hồ Tú cười đáp: “Không về đâu, đợi dự đám cưới Đại Ny Nhi xong mới về.”

Lận Đình cũng nói: “Mẹ, mẹ chồng con nhớ nhà rồi.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng không tiện giữ người nữa: “Vậy... ngày kia, tôi bảo Thắng Lợi mượn xe ngựa đến đón mọi người nhé.”

Lận Đình vội xua tay: “Không cần đâu, đồ công mà mượn nhiều không tốt, chúng con đi bộ về cũng được mà.”

Lý Đào Hồng trừng mắt nhìn con gái: “Ai mượn cho con? Mẹ mượn cho bọn trẻ.”

Lận Đình: “...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu nắm tay vợ, nhin cười nhìn mẹ vợ: “Mẹ, chúng con phải đi rồi. Mẹ không phải còn muốn giới thiệu đối tượng cho em trai con sao?”

Nghe thế, Lý Đào Hồng liền chuyển sự chú ý.

Lận Hoành trừng mắt nhìn anh rể... Đây là trả thù, chắc chắn là vậy!

“Bố, bố dẫn chúng con đi trượt băng đi?” Đợi cô dì đi rồi, Tạ Giai Giai kéo tay chị em, ngẩng đầu mong đợi nhìn người.

Nghe vậy, Lý Đào Hồng cũng chiều bọn trẻ, không cần con rể trả lời, cười nói: “Đi đi... Tiểu Tạ, để Tiểu Hoành đi cùng con, ở phía cuối làng có sân rộng, nhiều trẻ con lắm.”

Tạ Hạo nhìn vợ: “Em đi không?”

Lận Tương xua tay: “Em không đi đâu, ở nhà giúp mẹ nấu cơm.”

Thế là, hai người đàn ông cao lớn, chân dài, dẫn theo một đám trẻ con hớn hở chạy về phía cuối làng.

Bỗng nhiên, từ xa vang lên tiếng của Tạ Giai Giai: “Ôi chào!” một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Bị cô bé kéo theo, Bình Bình và em gái cũng không thoát, cùng nhau ngã lăn ra đất.

Sau đó, cả ba người cùng phá lên cười.

“Ôi, làm tôi hết hồn.” Thấy bọn trẻ được con rể và con trai kéo dậy, Lý Đào Hồng mới cười rồi quay vào nhà.

Lận Tương khoác tay mẹ, cũng cười: “Giai Giai là một đứa trẻ ngoan, còn Bình Bình và Mỹ Mỹ trước đây đều hơi nhút nhát, em hai nói là nhạy cảm. Bây giờ thì không thể coi thường, ba cô bé ở cùng nhau, lợi hại lắm.”

Lý Đào Hồng bật cười: “Con gái thì phải mạnh mẽ chút.” Nói xong, bà kéo Linh Giảo Giảo vẫn đang cười mỉm nhưng không

nói gì, nhân tiện dạy dỗ: “Cháu cũng vậy, phải mạnh mẽ lên, đừng lịch sự với ai cũng được.”

Nghe vậy, Linh Giảo Giảo ngoan ngoãn gật đầu: “Thím yên tâm, cháu cũng mạnh mẽ lắm.”

Nhìn cô gái với đôi mắt hiền hòa, Lý Đào Hồng nhắc tay chỉ vào cô ấy, rõ ràng không tin rằng cô ấy có thể mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng đành nói: “Cháu ấy à...”

Ngược lại, Lận Vĩ với đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trong nhà.

Ninh Du lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Lận Vĩ mỉm cười nhẹ: “Cảm thấy... gặp người đồng cảnh ngộ.”

Ninh Du quay đầu nhìn cô gái nhỏ với ánh mắt dịu dàng, cười nhẹ: “Không phải là rất tốt sao.”

Lận Vĩ mỉm cười: “Đúng là rất tốt.” Ít nhất là có cô ấy ở đây, bố mẹ sẽ không chịu thiệt: “Tiểu Du, chúng ta cũng ra ngoài dạo chút đi.”

Dù công việc khiến Ninh Du phải đi khắp nơi trên cả nước, không ít lần thấy tuyết, nhưng, khung cảnh lãng mạn với tuyết trắng phủ đầy, vẫn không thể từ chối, đặc biệt là khi ở cùng người yêu: “Anh sẽ bị mọi người nhìn chăm chăm đấy?”

Lận Vĩ cười với đôi mắt hoa đào: “Không sao, chúng ta đi chỗ ít người.”

“... Được.”

Thế là, đội hình lại thiếu một đôi

Lý Đào Hồng cười nói với con trai thứ hai đưa con dâu tương lai đi dạo, rồi không vội vào nhà mà bảo chồng xuống hầm lấy ít

rau củ.

Lận Tương bảo Tiểu Nguyệt Lượng dẫn đến xem chuồng thỏ, vì khi chị ấy rời đi, hợp tác xã vẫn chưa bắt đầu chăn nuôi.

Nhưng chị ấy chưa kịp vào chuồng thỏ thì đã thấy một người quen.

Lý Tiểu Thảo mặc chiếc áo vá chằng vá đụp, đầu quấn khăn tam giác, đeo một cái giỏ, mỉm cười rạng rỡ với em dâu cũ: “Tương Tương, em có rảnh không? Chị có chuyện muốn nói với em.”

Đối với người chị dâu trước đây, Lận Tương không có ác cảm, cũng không ngạc nhiên khi chị ta đến tìm mình. Chị ấy dặn dò Tiểu Nguyệt Lượng vài câu rồi bước tới: “Chị Tiểu Thảo, xin lỗi, em không mời chị vào nhà được.”

Lý Tiểu Thảo nắm tay em dâu cũ, kéo ra ngoài, thì thầm: “Chị biết, không mời chị vào là đúng. Thật ra chị không muốn đến, nhưng hai người già đó không có ý tốt, muốn tìm thằng bé Bánh Bao, em phải chuẩn bị tinh thần... Chị nói này, đừng có ngốc, đừng mềm lòng khi thấy họ khóc vài lần...”

Khi hai người đi xa, tiếng nói chuyện cũng dần trở nên mơ hồ. Lâm Giảo Giảo đứng chờ trong chuồng thỏ suốt mười phút mà không thấy ai, cảm thấy không yên tâm. Khi cô ấy chuẩn bị đi tìm thì nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài.

Cô ấy chậm chậm tiến tới cửa chuồng thỏ, rồi hạ mắt xuống, nhìn qua khe cửa sổ thông gió, thấy một bà lão đang lén lút.

Trong gia đình có xung đột với chú và thím chỉ có một, Lâm Giảo Giảo dễ dàng nhận ra đó là bà mẹ chồng cũ của chị Tương Tương... Lưu Đại Lan.

Nghĩ đến người phụ nữ đã kéo Tương Tương đi, cùng với vài lời tiết lộ... Nhìn dáng vẻ mờ ám của bà lão, không khó để đoán bà

ta đang lén theo dõi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Giảo Giảo trở nên sâu thẳm, cô ấy nhẹ nhàng quay người, nhắc cái xô bên cạnh.

Trong xô là phân thỏ vừa được dọn sạch vào buổi sáng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Đây là một số đồ dùng tốt để chăm sóc mùa màng, nên mỗi lần phải tích trữ đủ một thùng mới đem đổ đến chỗ quy định.

Giờ thì... hời cho lão bà kia rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Giảo Giảo khẽ nhếch miệng cười, bất ngờ đẩy mạnh cửa, bước loạng choạng hai bước rồi dốc nửa thùng phân đổ thẳng lên người đối phương.

Lưu Đại Lan sững sờ một lúc, bị mùi hôi thối xộc vào mũi khiến tỉnh lại, liền vỗ đùi, nhảy căng lên: “A! Con nhãi c.h.ế.t tiết, mày mù à!”

Lâm Giảo Giảo mắt đỏ hoe: “Xin lỗi, xin lỗi, thím ơi, con vô ý bị vấp ngã...” Nói rồi quay đầu vào nhà gọi lớn: “Chú ơi! Thím ơi! Ra đây coi, con lỡ làm đổ lên người ta rồi!”

Tiếng gọi như một gáo nước lạnh dội xuống.

Lưu Đại Lan nhận ra đây là đâu, không kịp nghĩ nhiều, che mặt chạy biến đi, miệng không ngớt lời chửi rủa.

Trong nhà, nghe thấy tiếng động, Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng chạy ra, lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế? Sao rồi?”

Lâm Giảo Giảo mỉm cười, nhẹ nhàng trấn an: “Không sao đâu, cháu vô ý làm đổ phân ra đất thôi.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng vỗ n.g.ực thở phào, cười trách: “Con bé này nhát gan quá, sau này phải rèn luyện nhiều hơn, con gái mà cũng phải mạnh mẽ lên chứ...”

Lâm Giảo Giảo ngoan ngoãn đáp: “Dạ, cháu sẽ cố...”

“Lâu rồi không gặp, sao trông em càng trẻ trung, xinh đẹp hơn trước vậy?”

Hai người không đi xa, chỉ dừng lại cạnh một căn nhà bùn cỏ bỏ hoang cách đó khoảng trăm mét. Liễu Tiểu Thảo vừa quan sát tỉ mỉ dọc đường, vừa thốt lên cảm thán.

Chương 211: Chương 211

Em dâu cũ của chị ta đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn giống như một cô gái trẻ, chỉ nhỏ hơn chị ta bốn, năm tuổi mà trông như hai thế hệ khác nhau.

Nghĩ đến đây, Liễu Tiểu Thảo cảm thấy có chút mỉa mai: “Hồi đó khi em ly hôn, hai ông bà già nhà kia ngày nào cũng chửi rủa, nghĩ rằng một người phụ nữ ly hôn lại nuôi ba đứa con như em, chắc chắn sẽ không thể sống nổi...”

Lận Tương đáp: “Nếu không có người nhà giúp đỡ, chắc cũng sẽ rất thê thảm.”

Nghe vậy, Liễu Tiểu Thảo cảm thán: “Đúng là nhờ có nhà mẹ đẻ, nếu là bố mẹ chị thì... Thôi, không nhắc chuyện đó nữa. Em ở nhà được mấy ngày?”

Lận Tương: “Chắc đến Tết.”

Liễu Tiểu Thảo nhíu mày: “Còn tám, chín ngày nữa đấy.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Biết đối phương lo lắng điều gì, Lận Tương mỉm cười trấn an: “Không sao đâu, em ở nhà suốt, Triệu Hải và Lưu Đại Lan không dám đến làm gì đâu.”

“Dù sao cũng nên cẩn thận.” Nói đến đây, Liễu Tiểu Thảo chỉnh lại giỏ hàng đang đeo: “Chị không mang thịt cho em nữa, sợ em bị người ta bám theo.”

Nghe vậy, Lận Tương bật cười: “Cảm ơn chị Tiểu Thảo.”

Liều Tiểu Thảo xua tay, cảm thán: “Có gì mà cảm ơn, thật ra thấy em sống tốt chị cũng mừng. Phụ nữ chúng ta không dễ dàng gì, nhưng...”

Nói đến đây, chị ta ngừng lại, nhìn em dâu cũ vẫn đẹp rạng rỡ như hoa, không kìm được mà thêm một câu: “Em còn trẻ, nếu gặp người phù hợp, vẫn nên tìm một người. Cả đời còn dài, em là em, con cái là con cái, chúng rồi cũng sẽ trưởng thành.”

Lận Tương ngạc nhiên, sau đó mới nhớ ra chuyện mình kết hôn, bố mẹ chắc chưa kể cho ai nghe: “Em đã kết hôn ba năm rồi.”

Lý Tiểu Thảo ngăn người ra, rồi nhanh chóng hỏi với vẻ mặt tò mò: “Làm nghề gì? Người Thiên Kinh à? Lần này cùng về với em à?”

Lận Tương trả lời: “Cùng về, người Thiên Kinh, là công an.” Còn chuyện chồng chị ấy đã lên chức phó giám đốc thì chị ấy không nói.

Lý Tiểu Thảo là người biết giữ chừng mực, hiểu sơ sơ liền không hỏi thêm, chỉ liên tục nói: “Công an tốt, việc ổn định... Tương Tương, em sống tốt nhé, chị phải đi rồi.”

Lận Tương giữ lại: “Gấp vậy sao?”

Lý Tiểu Thảo đáp: “Ở lâu quá, hai ông bà già lại nghĩ chúng ta thân thiết lắm, không thể cho họ cơ hội bám lấy. Với lại, còn phải đưa Hồng Yến đi xem mắt nữa.”

Nghe vậy, Lận Tương buột miệng: “Hồng Yến đã đến tuổi xem mắt rồi sao?”

Nói đến chuyện hôn nhân của con gái, Lý Tiểu Thảo mặt lộ vẻ lo lắng: “18 tuổi rồi, phải xem mắt thôi.”

Lận Tương an ủi: “18 tuổi cũng chưa lớn, có thể xem thêm vài người nữa.”

Lý Tiểu Thảo tất nhiên cũng muốn xem thêm vài người, nhưng tình hình thực tế không cho phép. Nghĩ đến đây, mặt chị ta càng thêm u sầu: “Chị cũng không giấu gì em, từ khi em chồng bị đưa đi lao cải, tình hình nhà họ Triệu ngày càng tệ. Mọi người nhìn nhà chị như thứ gì bẩn thỉu, tìm nhà chồng tốt cho Hồng Yến không phải chuyện dễ.”

Đừng nói là nhà tốt, từ năm ngoái, những người xấu xí cũng dám đến làm quen. Vì thế, chị ta thậm chí đã nghĩ đến khả năng gả Hồng Yến đi xa.

Lận Tương: “Em nhớ Hồng Yến hồi nhỏ học rất giỏi mà?”

Lý Tiểu Thảo không hiểu ý của em dâu cũ: “Đúng là giỏi.”

Lận Tương đề nghị: “Nếu đã học đến cấp hai, thì để Hồng Yến quay lại học thêm vài năm đi.” Nói rồi, chị ấy kể chuyện của Hoắc Ny Ny và Hoắc Phù Dung.

Lý Tiểu Thảo tất nhiên biết học sinh trung cấp được phân công việc làm, nhưng con gái lớn của chị ta năm kia thi không đậu, nên gia đình không nghĩ đến chuyện học lại... Không biết có được không?

Nhận thấy chị Tiểu Thảo do dự, Lận Tương liền khuyên thêm: “Mấy năm trước, khi em vừa đến Thiên Kinh, em gái em bảo em học lớp đêm, thi vào trường trung cấp. Khi đó em cũng có suy nghĩ như chị bây giờ, sợ học không vào, sợ lãng phí thời gian, lãng phí tiền bạc...”

Lý Tiểu Thảo ngạc nhiên: “Em còn đi học à? Ở tuổi này mà vẫn học được sao?”

Chuyện này Lận Tương vốn không định nói ra, nhưng vì chị Tiểu Thảo đối xử với chị ấy rất tốt, hơn nữa Hồng Yến cũng là một đứa trẻ ngoan, nên chị ấy gật đầu: “Học chứ, hơn nữa em cũng thi đậu. Hiện giờ em làm kế toán ở nhà máy, ngồi trong văn phòng, mưa không đến mặt nắng không đến đầu, mỗi tháng có thể kiếm được vài chục đồng.”

Lý Tiểu Thảo ôm ngực: “Nhiều tiền vậy sao?”

Lận Tương cười: “Trước đây em cũng không dám nghĩ đến, nhưng em gái em thông minh, tất cả đều do con bé sắp xếp. Chị Tiểu Thảo, chị để Hồng Yến học lại, nói rõ lợi ích cho nó nghe. Nếu may mắn thi đậu, có công việc đảng hoàng, thì tìm con rể thế nào chẳng được?”

Đúng là như vậy... Lý Tiểu Thảo không biết chữ, cả đời chỉ quen với ruộng đồng, việc học hành thực sự không rành, chưa từng có tiền lệ nào trong xóm. Nhưng nghe phân tích của em dâu cũ, trong lòng không khỏi hứng khởi.

Nếu Hồng Yến tranh thủ, biết đâu thật sự có thể có công việc ổn định... Nghĩ đến đây, Lý Tiểu Thảo không thể ngồi yên, dặn dò em dâu cũ vài câu, bảo chị ấy đừng mềm lòng, rồi vội vàng đeo giỏ lên và đi ngay.

Đại đội Hướng Dương.

Trần Quế Lan không thể ngồi yên, ra vào mấy lần cũng không thấy ai.

Thất vọng nhìn chị em dâu đang sàng lúa ngoài sân: “Chị dâu cả sao chưa tới? Đã gần mười giờ rồi.”

Nghe vậy, Trương Mai Hoa cười hiền lành: “Gấp gì chứ? Đến kịp bữa trưa là được rồi.”

Trần Quế Lan nói: “Sao không gấp được? Nếu chị dâu cả không về hôm nay, con thỏ của tôi g.i.ế.c uống công mất.”

Trương Mai Hoa đáp: “Thời tiết này không hỏng được đâu.”

Trần Quế Lan lườm đồ ngốc một cái: “Làm gì có chuyện đó? Để một đêm là hỏng mất mùi vị... Ôi, nói với đồ ngốc như cô thật không hiểu nổi, để tôi ra ngoài xem sao.”

Nói xong, bà ta lại chuẩn bị lao ra ngoài.

Đúng lúc này, Hoắc Ny Ny vừa xin nghỉ về nhà, đẩy cửa bước vào: “Mẹ, đừng có bắt nạt thím ba nữa.”

Với cô con gái lớn và giỏi giang nhất, Trần Quế Lan luôn cảm thấy có phần lúng túng.

Năm xưa, khi con bé quyết định quay lại học hành, bà ta kiên quyết phản đối, vì nghĩ rằng trung cấp chẳng dễ vào được.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng phụ nữ, nếu bỏ lỡ tuổi thanh xuân, sau này khó mà tìm được đối tượng tốt.

Không ngờ, Đại Ny Nhi lại học thành tài, còn cưới được một chàng rể thành phố.

Trần Quế Lan khi ra ngoài thì đầy tự hào, nhưng trước mặt con gái, lúc nào cũng cảm thấy không tự tin.

Nghe lời con gái, bà ta chợt thấy mình lúng túng vài giây, rồi nhỏ giọng phản đối: “Ai bắt nạt thím ấy đâu?”

Hoắc Ny Ny chẳng buồn đôi co với mẹ, ngồi xuống bên cạnh thím ba, vừa giúp gọt khoai tây vừa trò chuyện.

Thấy vậy, Trần Quế Lan lưỡng lự vài giây, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, lật giở hạt bí đang rang.

Khoảng hai mươi phút sau, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

Trần Quế Lan vút đũa, đứng bật dậy: “Chắc hẳn là chị dâu cả về rồi.” Vừa dứt lời, bà ta đã lao ra ngoài.

Chương 212: Chương 212

Dáng người không cao, nhưng tốc độ lại rất nhanh, Trương Mai Hoa mỉm cười, cầm lấy đôi đũa, lật trở hạt bí đang rang: “Thím phải trông cái lò, Đại Ny Nhi, cháu ra ngoài xem sao.”

Hoắc Ny Ny: “Vâng! Cháu đi ngay.”

Trương Mai Hoa: “Đi đi, nhanh lên!”

Giống như ngày hôm qua, vừa vào đến làng đã bị dân làng nhiệt tình vây quanh.

Lận Đình và Hoắc Tiểu còn giữ được bình tĩnh, tuy rất vui nhưng tâm trạng vẫn ổn định.

Nhưng Hồ Tú đang trò chuyện rôm rả với mấy người bạn cũ, thì lại không kiềm chế nổi, vừa khóc vừa cười vì xúc động.

Cuối cùng, Trần Quế Lan phải lôi kéo mãi mới giải cứu được mấy người khỏi sự nhiệt tình của dân làng.

Bà ta là người thẳng tính, thấy cháu dâu phân phát kẹo cho phụ nữ và trẻ con, còn cháu trai thì đưa t.h.u.ố.c lá cho đàn ông, bà ta liền vẫy tay đuổi người: “Chị dâu tôi lâu lắm mới về một lần, người nhà còn chưa đủ, mọi người đi đâu thì đi đi.”

Lời vừa dứt, mọi người cũng không giận, chỉ cười âm thầm, hỏi thêm vài câu về tình hình ở thành phố lớn rồi lần lượt ra về.

Lúc này, mấy người Lận Đình mới có thời gian quan sát ngôi nhà của chú ba và chú hai.

Ngôi nhà xây bằng gạch đỏ, mái ngói xám, rộng rãi và sạch sẽ, cộng lại chắc cũng phải đến mười mấy phòng.

“Ngôi nhà này thật là tốt.” Trước khi vào nhà, Hồ Tú cảm thán.

Trần Quế Lan khoác tay chị dâu, nghe vậy thì bĩu môi: “Có gì mà không tốt? Ngoài ba trăm đồng gửi về từ chỗ các chị, toàn bộ tiền tiết kiệm trong nhà cũng đã dồn vào đấy.”

Hồ Tú cười nói: “Nhà xây xong rồi, có thể ở được mấy thế hệ, đắt một chút cũng đáng.”

Trương Mai Hoa xách ấm nước sôi, bưng mấy cái bát sứ ra, mời: “Chị dâu, đừng đứng mãi thế, ngồi xuống đây nói chuyện, uống chút trà cho ấm.”

Hoắc Ny Ny đang khoác tay chị họ, nghe vậy liền nói: “Thím ba, cháu có mang mạch nha về, chờ chút, cháu đi lấy ngay.” Nói xong, cô ấy bước nhanh vào một căn phòng.

Thấy vậy, Lận Đình vốn định nói không cần, nhưng rồi cũng không nói gì thêm, dẫn bọn trẻ ngồi xuống giường.

Khi mỗi người đều cầm một bát sứ uống trà, câu chuyện lại chuyển sang nhiều chủ đề khác.

Chú hai Hoắc cất kỹ chai rượu và bao thuốc cháu trai mang đến, rồi hỏi: “Khi nào dẫn bọn trẻ đi thắp hương cho ông bà và cha cháu?”

Hoắc Tiểu hỏi: “Nhà có giấy vàng không?”

Chú ba Hoắc gật đầu: “Có, mua sẵn rồi, lát nữa mang ra mộ đốt là được.”

“Thế... thế thì đi luôn bây giờ?” Hồ Tú bấy lâu nay vẫn canh cánh về người chồng đã mất sớm, dù các em chồng đều giúp đỡ mỗi khi đến lễ tết, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Chú hai Hoắc ngạc nhiên: “Bây giờ sao?”

Hồ Tú: “Đã bao năm rồi, tôi chưa về thăm anh cả.”

Thấy mẹ sốt ruột, Hoắc Tiểu nhìn đồng hồ rồi quay sang hai người chú: “Đi về mất hơn một tiếng, thời gian vừa đủ, chú hai, chú ba, hay là chúng ta đi ngay bây giờ?”

“Được thôi.” Chú hai Hoắc đồng ý ngay, rồi quay sang em trai: “Chú ba, chú đi lấy đồ, đi ngay bây giờ.”

Chú ba Hoắc gật đầu, xuống giường đi giày.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy vậy, Lận Đình vội nói: “Em và con cũng đi cùng nhé.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu xoa đầu cô con gái nhỏ đang ngơ ngác: “Được.”

Khi cả gia đình họ Hoắc đi lên núi sau để cúng bái, thì bên này, nhà họ Lận lại có khách.

Nói chính xác hơn, là vài cô gái trí thức đến tìm Lâm Giảo Giảo mượn sách.

Lý Đào Hồng nghĩ rằng Tiểu Nguyệt Lượng đã có bạn thân, vui vẻ pha nước đường cho các cô gái, rồi bưng ra một đĩa hạt dưa, cười tươi nói: “Các cháu cứ trò chuyện, thím ra ngoài đây.”

Tiền thím xong, Lâm Giảo Giảo nhìn mấy cô gái không thân thiết lắm: “Các cô muốn mượn sách gì?”

Mấy cô nào phải đến mượn sách, đó chỉ là cái cớ, chủ yếu là nghe nói nhà họ Lận đang tìm con dâu út, không nén được tò mò mà đến xem thử.

Dù sao thì điều kiện của nhà họ Lận, ngay cả trong thành phố cũng thuộc hàng tốt nhất.

Nhưng, là các cô gái lớn, nói ra thì lại có chút ngại ngùng.

Thấy vậy, Lâm Giảo Giảo đã hiểu rõ tâm tư của họ cũng không lên tiếng.

Theo cô ấy, dù trong lòng có quý mến chú thím đến đâu, cô ấy cũng chỉ là người ở nhờ, không thể can thiệp vào hôn nhân của người khác.

Có điều... có một người thì không được.

Nghĩ đến đây, Lâm Giảo Giảo liếc qua cô gái xinh đẹp nhất trong nhóm, ánh mắt tối lại.

Không ngờ, vừa khi ý nghĩ đó lóe lên, cô gái xinh đẹp Tiền Dung Dung liền cười hỏi: “Giảo Giảo, tôi nghe nói đồng chí Lận Hoành đang muốn tìm bạn đời?”

Lâm Giảo Giảo nheo mắt cười: “Có vẻ vậy.”

Tiền Dung Dung tò mò hỏi: “Cô xinh đẹp thế này, tuổi tác cũng phù hợp, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện tự mình giành lấy sao?”

Chuyện chưa đi đến đâu mà đã bắt đầu quét sạch tình địch rồi sao? Lâm Giảo Giảo thâm trầm nắm trong đầu, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh: “Chưa bao giờ.”

Điều này là thật, bởi vì năm năm trước, khi Lận Hoành trở về dưỡng thương, hai người mới quen nhau.

Lúc đó, một người 19, một người 16 tuổi.

Lận Hoành nói chuyện vô tư lự, cô ấy thì toàn gai góc, nhạy cảm cực độ, nên trong lòng không ít lần tỏ ra khó chịu với nhau.

Thích ư? Đùa gì thế?

Có điều, Tiền Dung Dung lại không tin vào sự thẳng thắn của cô ấy: “Điều kiện của Lận Hoành tốt như vậy mà cô không để ý sao? Vậy Giảo Giảo thích kiểu người như thế nào?”

Lâm Giảo Giảo không trả lời mà hỏi ngược lại: “Hôm nay cô đến chỉ vì chuyện này thôi sao? Cô để ý Lận Hoành à?”

Không ngờ đối phương lại nói thẳng thừng như vậy, mặt Tiền Dung Dung lập tức đỏ bừng: “Thì... cũng không có gì đâu, dù sao trở về thành phố cũng không chắc chắn, chúng ta cứ tự mình cố gắng thôi, đồng chí Lận Hoành điều kiện cũng khá tốt.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Dù nói chuyện rất khách sáo, nhưng Tiền Dung Dung rất tự tin vào bản thân mình. Trong nhóm tri thức trẻ chưa kết hôn, cô ta là người có vẻ ngoài đẹp nhất.

Chỉ cần Lâm Giảo Giảo không tranh giành với cô ta...

Nghĩ đến đây, Tiền Dung Dung lại lén lút liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp và làn da trắng sứ của đối phương, trong lòng không khỏi ghen tị.

Tại sao chứ? Cùng là tri thức trẻ, sao Lâm Giảo Giảo lại được ở nhà dân, ăn mặc không lo?

Lâm Giảo Giảo nhạy cảm với cảm xúc của người khác, dĩ nhiên không bỏ qua được sự đố kỵ của Tiền Dung Dung.

Nhưng cô ấy cũng không để tâm, chỉ nói: “Cô nói đúng, nhưng người khác có thể, còn cô thì không.”

Tiền Dung Dung giật mình ngẩng đầu: “Ý cô là gì? Cô thật sự để ý Lận Hoàn sao?”

Ai mà để ý cái tên to xác đó chứ? Lâm Giảo Giảo không nhận được, khẽ nhếch mép: “Ý của tôi cô biết rõ mà, cô với mấy tên nam thanh niên trí thức đó...”

“Cô nói bậy!” Tiền Dung Dung giật mình, mắt lóe lên vẻ hoảng loạn, vội vàng đứng dậy, giọng nói có phần cứng rắn nhưng không che giấu được sự yếu đuối.

Thấy vậy, mấy cô gái khác nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu hai người đang chơi trò gì.

Phải nói rằng, Lâm Giảo Giảo vốn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, chuyện Tiền Dung Dung có quan hệ mờ ám với mấy người đàn ông càng không liên quan đến cô ấy.

Chương 213: Chương 213

Lý do cô ấy nhắc đến chuyện này, nhưng rồi lại không nói tiếp, chỉ vì không muốn chú và thím phải có một người con dâu như vậy.

Nghĩ đến đây, cô ấy lại lạnh lùng nhìn Tiền Dung Dung một cái: “Cô còn việc gì nữa không?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Tiền Dung Dung đang căng thẳng, thậm chí đã chuẩn bị khóc để tỏ ra yếu đuối, không ngờ đối phương lại không theo lẽ thường, trực tiếp đuổi người.

Vì vậy, cô ta còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy cô gái khác kéo ra ngoài, trên mặt đầy vẻ lúng túng.

Không ngờ, vừa ra khỏi phòng, cô ta đã gặp Lận Hoành đang quay về lấy nước nóng cho bọn trẻ.

Tiền Dung Dung gần như theo phản xạ ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe nhìn cậu ấy, ánh mắt vừa xấu hổ, vừa uất ức.

Có điều, ánh mắt mê hoặc ấy lại dành cho người không hiểu chuyện, Lận Hoành hoàn toàn không nhìn về phía các cô gái, chỉ khẽ gật đầu chào rồi bước thẳng vào nhà.

Chưa từng bị đàn ông lạnh nhạt như thế, Tiền Dung Dung vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại không muốn bị coi thường, đành gắng gượng chào Lâm Giảo Giảo rồi quay đầu bước đi.

Nhìn dáng đi có phần hỗn loạn của cô ta, Lâm Giảo Giảo nhú mày, khẽ nói: “Hy vọng thực sự đã c.h.ết lòng.”

“Cái gì c.h.ết lòng? Đúng rồi, vừa nãy mấy người kia là bạn em à? Tiểu Nguyệt Lượng em mà cũng có bạn sao?” Lận Hoàn vừa rót nước xong, chuẩn bị ra ngoài, tò mò hỏi.

Lâm Giảo Giảo quay lại nhìn người đàn ông to lớn như gấu, tỏ vẻ chán ghét: “Đồ ngốc.”

Lận Hoàn: “...”

“Ha, trước mặt bố mẹ anh, em đâu có cái vẻ mặt này.” Lận Hoàn bị trách mắng, chỉ biết cười trừ.

Trong lòng cô ấy, địa vị của chú thím có thể giống sao? Nhưng Lâm Giảo Giảo không muốn giải thích, chỉ thúc giục: “Không phải anh định đi lấy nước sao?”

Lận Hoàn nhếch môi, nhẫn nại đáp: “Được, được, được, anh đi ngay.”

Đúng lúc đó, Lận Vĩ dẫn bạn gái đi dạo về, thấy hai người đứng chung, liền cười hỏi: “Đang nói chuyện gì vậy?”

Lâm Giảo Giảo khẽ cười, mắt cong lại: “Chẳng nói gì cả, Lận Hoàn về lấy nước, giờ phải đi rồi, đúng không?”

Thấy cô em gái lại trở về vẻ ngoan ngoãn, Lận Hoàn chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm: “Đúng vậy, anh hai, em đi đây.”

Khi Lận Hoàn rời đi, Lâm Giảo Giảo kể cho anh hai nghe về hành động lén lút của mẹ chồng trước của chị Tương Tương.

Cô ấy không kể cho ai khác vì hiểu rõ, ngoài anh hai Lận và chị Đình Đình, những người còn lại trong nhà họ Lận đều không để

ý những chuyện này.

Lận Vĩ không ngạc nhiên khi thấy Lưu Đại Lan tới, chỉ không ngờ bà ta đến nhanh vậy. Anh ấy nhú mày, rồi nhanh chóng thả lỏng: “Anh biết rồi, anh sẽ chú ý.”

Thấy anh ấy để tâm, Lâm Giảo Giảo quay vào bếp giúp thím và chị Tương Tương nấu ăn...

Vì nhiều lý do khác nhau, đám cưới thời nay thường đơn giản.

Nhưng ngày Hoắc Ny Ny cưới vẫn rất náo nhiệt.

Đặc biệt là lũ trẻ trong làng, đứa nào cũng chạy nhảy, cười đùa, thỉnh thoảng lại trèo lên cửa sổ nhìn trộm cô dâu. Dù chẳng thấy gì, chúng vẫn không ngừng hào hứng.

Là chị dâu của cô dâu, Lận Đình không chỉ được nhìn cô dâu cận cảnh mà còn tự tay trang điểm cho cô ấy.

Hoắc Ny Ny ở tuổi hai mươi khác hẳn khi còn mười mấy tuổi.

Da trắng mịn màng hơn nhiều, ngũ quan cũng trở nên thanh tú.

Giờ được trang điểm kỹ càng, trông cô ấy đúng là một mỹ nhân nhỏ.

Hoắc Ny Ny soi gương, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu rồi mới nói: “Chị dâu, em suýt không nhận ra mình.”

Lận Đình giúp cắm nốt hai bông hoa đỏ nhỏ cuối cùng, rồi cẩn thận kiểm tra mọi người một lượt, xác định không có vấn đề gì mới cười nói: “Sao rồi? Có đẹp không?”

Hoắc Ny Ny đỏ bừng hai má, ngại ngùng không dám nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Thấy cô ấy như vậy, Hoắc Phù Dung mặc bộ cảnh phục, để tóc ngắn, trông rất mạnh mẽ, cười nói: “Chị à, mấy năm nay chị chỉ già đi thôi, chứ da mặt thì chẳng dày thêm chút nào, vẫn dễ xấu hổ thế này.”

Hoắc Ny Ny bất lực liếc nhìn em họ, dọa: “Đừng trêu chị, coi chừng chị kể với thím ba là có người theo đuổi em đấy.”

Nghe vậy, chưa kịp để Hoắc Phù Dung cầu xin, Lận Đình đã tò mò nhìn sang: “Ai thế? Em không thích à?”

Nếu là người khác hỏi, chắc chắn Hoắc Phù Dung sẽ không nói, nhưng chị dâu thì khác, nên cô ấy tỏ vẻ khinh thường: “Con trai của trưởng đồn cũ, chỉ là một kẻ yếu đuối, còn không đánh lại em, em không thèm để mắt tới.”

Nghe vậy, Lận Đình bật cười: “Không thích thì sau này đừng để ý đến.”

Hoắc Phù Dung tự hào giơ nắm đấm: “Không có sau này gì hết, em đã dạy cho hắn một bài học rồi.”

Lận Đình: “...”

Sau vài giây im lặng, Lận Đình không nhịn được, giơ ngón cái khen ngợi: “Thật lợi hại!”

“Chú rể đến đón dâu rồi!”

“Chú rể đến rồi!”

“Mau mau... Người đâu? Chặn lại nào!”

“Rải kẹo rồi! Trời ơi, nhiều quá, mau nhặt đi!”

...

Những âm thanh bên ngoài thu hút sự chú ý của ba người trong phòng.

Nghe thấy tiếng động, má Hoắc Ny Ny lại đỏ bừng.

Nhưng lần này, Lận Đình và Phù Dung không trêu chọc nữa, mà mở cửa đi ra.

Sau đó, Lận Đình thấy chàng rể thành phố mà thím hai đã kể.

Chàng trai mặc bộ quân phục xanh tụy chế, dáng người và chiều cao đều trung bình.

Nhưng tính tình khá tốt, dù ai có trêu chọc thế nào, anh ấy cũng chỉ cười tươi.

Bị trêu chọc, cùng lắm là mặt đỏ tía tai, miệng mồm vụng về nói hai câu.

“Trông có vẻ khá đấy chứ...” Lận Đình mỉm cười nhìn về phía em họ.

Hoắc Phù Dung đáp lại bằng nụ cười: “Nhân phẩm cũng khá tốt.”

Nghe vậy, Lận Đình bật cười nhìn Phù Dung. Mấy năm qua, cô em gái này thực ra không thay đổi nhiều. Rõ ràng là em, nhưng luôn bảo vệ chị, có vẻ như không ít lần quan sát từ xa...

Sau khi lễ cưới kết thúc, nhóm người của Lận Đình còn ở lại đại đội Hướng Dương hai ngày rồi mới quay về đại đội Thắng Lợi.

Sáng hôm đó, vừa ngồi xuống giường một lát, Lận Đình đã nghe chị cả kể chuyện: “...Bánh Bao gặp Lưu Đại Lan à?”

“Không...” Lận Tương bật cười lắc đầu, rồi kể lại toàn bộ câu chuyện.

Thì ra, sau khi về nhà, Lý Tiểu Thảo nói với cha mẹ chồng rằng chị ta không thể vào được cổng nhà họ Lận, nói vài câu thì bị đuổi về.

Lưu Đại Lan có tính khí hay cáu kỉnh, tin ngay lời đó. Bà ta không chỉ nhìn thấy con dâu lớn rồi đi cùng Lận Tương, mà còn vì thịt heo mang về vẫn nguyên vẹn.

Thịt heo mà? Ai có thể từ chối được chứ?

Ban đầu, Lưu Đại Lan còn mắng mỏ con dâu lớn không ra gì, lúc thì chê trách, lúc thì mắng con nhỏ đã xối nước bẩn lên người bà.

Nhưng tất cả cơn giận dữ đều tan biến khi biết Lận Tương tái hôn, lại còn cưới được một công an từ thành phố lớn.

Dù sao Triệu Khải cũng bị cảnh sát bắt đi, đó là nỗi ám ảnh...

Vân Mộng Hạ Vũ

“Vây là hết hy vọng rồi?” Lận Đình ngạc nhiên, dễ dàng vậy sao?

Lận Tương lắc đầu: “Sau đó Lưu Đại Lan còn lên đến một lần nữa, nhưng lại “tình cờ” gặp Tiểu Vĩ và Tạ Hạo.”

Lận Đình nhếch môi, nghi ngờ về sự “tình cờ” này.

Nghĩ đến đây, cô quay sang nhìn anh hai đang chơi cờ tướng với lũ trẻ.

Nhận ra ánh nhìn của em gái, Lận Vĩ vô tội đáp: “Anh có làm gì đâu, chỉ là anh rẽ nói chuyện với bà ta vài câu thôi.”

Chương 214: Chương 214

“Mẹ ơi, có người tới nhà!” Miêu Miêu đang ngồi bên cửa sổ vẽ phong cảnh bên ngoài bỗng nói.

Đám đàn ông dẫn bọn trẻ con lên núi săn thỏ.

Hồ Tú thì trở lại nghề cũ, được người trong làng mời đi đỡ đẻ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Còn Lý Đào Hồng và Lâm Giảo Giảo thì đến chuồng thỏ cho ăn.

Trong nhà chỉ còn lại hai chị em Lận Đình và Lận Tương đang cắt hoa dán cửa sổ để đón Tết. Nghe có người đến, hai chị em nhìn nhau, rồi Lận Tương xỏ giày xuống giường.

Chưa kịp đi đâu, Miêu Miêu lại nói: “Hình như là tìm bà ngoại.”

Nghe vậy, Lận Tương lại ngồi xuống giường.

Đúng lúc đó, tiếng cười giòn tan của Lý Đào Hồng vang lên.

Lận Đình cười: “Có vẻ là chuyện vui, nhìn mẹ kìa, vui thế.”

Lận Tương cũng cười: “Tết mà, chắc chắn là chuyện tốt.”

Vừa dứt lời, cửa chính liền bị đẩy mở, theo sau đó là giọng nói vui vẻ của Lý Đào Hồng: “Thanh niên trí thức giỏi thật, con dâu cả nhà tôi cũng là thanh niên trí thức. Trước đây tôi cũng từng nghĩ tới việc này, nhưng lại sợ mấy cô gái thành phố không

muốn gần bó ở nông thôn, nên gần đây không dám nói chuyện với mấy cô thanh niên trí thức, sợ họ hiểu lầm. Giờ thì tốt rồi... Cảm ơn thím ba nhiều, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với thằng út.”

Thím ba Cố là người làm mối nổi tiếng trong vùng, nghe vậy liền cười đến nỗi nếp nhăn hiện đầy mặt: “Đào Hồng, chị nói thế không đúng rồi. Nhà khác thì không nói, nhà chị điều kiện thế nào chứ? Mười dặm quanh đây ai cũng biết, thanh niên trí thức thì sao? Điều kiện chưa chắc tốt bằng nhà mình. Vả lại, Tiểu Hoành nhà chị giỏi giang thế, mới 24 tuổi mà đã có bốn túi rồi.”

“Qua năm là 25 rồi.” Ai mà chẳng thích nghe lời hay, Lý Đào Hồng cũng không ngoại lệ. Vừa mời người ngồi, vừa bảo con gái lớn pha nước đường cho khách.

Thím ba Cố lúc này mới để ý đến hai chị em nhà họ Lận, liền tấm tắc khen: “Tôi thấy cô thanh niên trí thức họ Tiền không tệ, làm việc đàng hoàng, cũng tự tin sẽ thành công. Nhưng nếu Tiểu Hoành muốn tìm người giống hai chị nhà này thì không dễ đâu.”

Phải nói là miệng của bà mới như quét mật vậy, dù biết rằng lời nói của bà ta có phần tăng bốc, Lận Đình và Lận Tương vẫn không khỏi bật cười.

Lý Đào Hồng còn vui hơn khi được khen, sau khi bày biện trà và điểm tâm xong, bà vui vẻ nói: “Nhân phẩm là quan trọng nhất, thêm nữa, tôi cũng đã gặp thanh niên trí thức Tiền, đáng vẻ thật thanh tú, lời nói cũng dịu dàng.”

Nghe đến đây, Lận Đình quay sang nhìn cô gái bên cạnh đang mỉm cười, khẽ hỏi: “Tiểu Nguyệt Lượng, em có quen cô thanh niên trí thức Tiền này không? Nhân phẩm tốt chứ?”

Lâm Giảo Giảo thực ra không ngạc nhiên khi Tiền Dung Dung bỏ qua lời cảnh báo của mình, bởi từ việc cô ta xoay quanh mấy người đàn ông để trục lợi mà vẫn có thể giữ vững vị trí, đã đủ biết cô ta là người có dã tâm và thủ đoạn.

Tất nhiên, suy nghĩ của cô ấy vẫn không thay đổi.

Tiền Dung Dung có thể ở bên ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được hại nhà họ Lận.

Dù sao thì thời buổi này, nếu bị bắt quả tang ngoại tình, sẽ bị liên đới, dù có rũ bỏ quan hệ thì cũng bị lời đàm tiếu bủa vây, bất kể là nam hay nữ.

Lâm Giảo Giảo tuyệt đối không để chú thím mình phải trải qua chuyện tồi tệ đó lần nữa.

Vì vậy, cô ấy định đợi bà mối rời đi rồi sẽ nói rõ mọi chuyện với chú thím.

Giờ nghe chị Đình Đình hỏi, cô ấy im lặng một lúc, liếc nhìn bà mối đang nói không ngừng nghỉ, chắc chắn bà ta không để ý đến bên này, rồi mới khẽ nói: “Nói thẳng ra, về mặt quan hệ nam nữ... không có nhân phẩm gì cả.”

Nghe vậy, không chỉ Lận Đình nhú mày, mà Lận Tương đang rất vui vẻ cũng cau mày, không hài lòng nhìn bà mối.

Giới thiệu người gì mà không tìm hiểu rõ ràng? Đây là loại người gì vậy?

Có lẽ ánh mắt của cô ấy quá thẳng thắn, nên thím ba Cố đang nói chuyện say sưa bỗng nhìn sang, thấy Lâm Giảo Giảo thanh tú.

Thím ba Cố không phải người làng, nên chỉ biết Lâm Giảo Giảo là thanh niên trí thức ở nhờ, ngoài ra không biết gì thêm.

Nhưng thanh niên trí thức Tiền cho bà ta mười đồng, mời bà ta làm mới lại nói, cô Lâm Giảo Giảo này cũng để ý Lận Hoàn.

Nghĩ đến đây, lại nhớ đến việc nếu thành công sẽ nhận được năm mươi đồng tiền môi giới, thím ba Cố hạ mắt, che giấu ánh mắt sắc bén, giả vờ tò mò hỏi: “Đào Hồng à, tôi nhớ, cô Lâm Giảo Giảo này đã sống ở nhà cô nhiều năm rồi phải không?”

Câu hỏi vừa dứt, Lâm Giảo Giảo biết ngay đối phương đang mưu tính gì. Cô ấy lại thì thầm với chị Đình Đình: “Tiền Dung Dung coi em là tình địch rồi.”

Lận Đình: “...”

Không suy nghĩ nhiều, Lý Đào Hồng vui vẻ đáp: “Đúng vậy, Tiểu Nguyệt Lượng là một đứa trẻ tốt.”

Thím ba Cố ngạc nhiên: “Tiểu Nguyệt Lượng?Ồ, cái tên nghe cũng hay đấy chứ.”

Lý Đào Hồng vui vẻ: “Hay lắm, ý nghĩa là vàng trắng sáng trong. Nghe rất thơ mộng.”

Thím ba Cố không biết chữ nhiều, nên cũng không hiểu rõ, bèn bâng quơ nói thêm vài câu, rồi nói: “Vậy nhà cô... sao lại không giới thiệu cô bé tốt như vậy cho thằng nhỏ Tiểu Hoàn?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Câu nói này khiến mọi người đều nhìn về phía Lý Đào Hồng, bao gồm cả Lâm Giảo Giảo. Cô ấy không có ý nghĩ gì khác, cũng không ngại ngùng, chỉ đơn thuần tò mò xem thím Lý nghĩ gì.

Không ngờ, Lý Đào Hồng ngay lập tức mở to mắt: “Làm sao có thể? Nếu tôi đề xuất việc đó, thì coi Tiểu Nguyệt Lượng là gì

chứ?”

Trong suy nghĩ của Lý Đào Hồng, mẹ con Tiểu Nguyệt Lượng đến nhà tìm chỗ nương tựa, nếu bà lại để cô bé lấy con trai út của mình, chẳng phải là lợi dụng hoàn cảnh sao?

Hơn nữa, bố mẹ của Tiểu Nguyệt Lượng là những người tài giỏi. Họ là trí thức cao cấp! Dù có gặp khó khăn, họ vẫn là những người đã du học từ nước ngoài về.

Còn gia đình bà chỉ là những người nông dân, sao dám mơ tưởng?

Nghĩ đến đây, lo sợ cô bé suy nghĩ lung tung, Lý Đào Hồng quay đầu nhìn cô ấy, vội vàng an ủi: “Tiểu Nguyệt Lượng đừng lo, con trai út nhà bác chỉ là một người thô kệch, không xứng với cháu.”

Bị các anh rể thúc giục, vừa đẩy cửa vào, Lận Hoàn nghe thấy câu nói của mẹ liền đứng khựng lại.

Còn Lâm Giảo Giảo hiểu được thiện ý của thím, đôi mắt đã hơi đỏ lên, khi chạm phải ánh mắt ngờ ngàng của chàng trai to lớn, cô ấy nở một nụ cười đắc ý...

Lận Hoàn: “...?”

Lý Đào Hồng không có ý chê bai con trai.

Những lời nói vừa rồi, chủ yếu là để trấn an Tiểu Nguyệt Lượng, để cô ấy không nghĩ rằng nhà họ có ý đồ xấu gì.

Nhưng không ngờ, tình cờ con trai lại nghe được rõ ràng mọi chuyện.

Có điều, lúc này không phải là thời điểm để giải thích, nên bà chuyển chủ đề, mỉm cười hỏi: “Sao con về nhanh vậy?”

Chương 215: Chương 215

Lận Hoàn trước hết liếc qua người xa lạ trong phòng, mỉm cười nhìn mẹ mình, rồi giơ tay lên, chỉ vào con thỏ: “Con thỏ còn sống, chữa trị vết thương ở chân, vẫn có thể nuôi thêm vài ngày.”

Nói rồi, cậu ấy lễ phép gật đầu với bà mối, rồi mang con thỏ vào bếp.

Thấy vậy, Lận Đình không tiện rời đi, bèn ra hiệu cho cô con gái đang vẽ tranh bên cửa sổ.

Miêu Miêu liền thu bút, nhanh chóng chạy theo: “Cậu út, con cũng muốn bôi thuốc cho con thỏ.”

Lận Hoàn quay lại đợi, đợi khi cô cháu gái đến gần, cậu ấy mới chậm rãi bước vào bếp.

Khi lấy thuốc, bắt đầu chữa vết thương cho con thỏ, cậu ấy cười hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với cậu à? Nói trước nha, đừng có nhờ cậu dẫn con ra ngoài vẽ tranh, ngoài trời lạnh lắm.”

Nghe vậy, Miêu Miêu bĩu môi, không nhịn được, cô bé phàn nàn: “Cậu út, con nhỏ chứ không ngốc, thời tiết này ra ngoài vẽ tranh, không muốn sống nữa à?”

Lận Hoàn cười, để lộ hàm răng trắng: “Đúng rồi, Miêu Miêu nhà mình từ nhỏ đã thông minh.”

Miêu Miêu nói: “Mẹ bảo con đến nói với cậu, bà cụ trong nhà kia là mối lái, tốt nhất đừng qua đó.”

Lận Hoàn đoán ra: “Cô gái mà bà mai nói đến không tốt à?”

Miêu Miêu hơi bất ngờ: “Cậu út, cậu trở nên thông minh rồi.”

Lận Hoàn giơ một ngón tay chọc vào trán cháu gái, giả vờ nghiêm nghị: “Đừng có trêu cậu, cẩn thận cậu đánh đòn.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Miêu Miêu không sợ, cô bé đẩy tay cậu ra, rồi kể cho cậu nghe về cô gái mà bà mai giới thiệu, sau đó quay người muốn trở về phòng khách.

Thấy vậy, Lận Hoàn ngạc nhiên: “Không học cách băng bó cho thỏ con sao?”

“... Không đâu.”

Lúc này.

Sau khi xác nhận nhà họ Lận không có ý định gì với thanh niên trí thức Lâm, thím ba Cố lại bắt đầu hết lời khen ngợi Tiền Dung Dung.

Nghe vào tai mọi người, những lời đó quả thật như từ trên trời rơi xuống, không có ai sánh bằng, nếu không lấy được thanh niên trí thức Tiền thì thật là một tổn thất lớn.

Thấy Lý Đào Hồng càng nghe càng xúc động, niềm vui trên khuôn mặt cũng không giống như giả, thím ba Cố liền chớp thời cơ: “... Bên ngoài tuyết dày trời lạnh, tôi tuổi già rồi, đi lại không dễ dàng, vừa may cậu út nhà cô có ở đây, sao không hỏi thử ý

kiến của cậu ấy? Nếu cậu ấy đồng ý, một lát nữa có thể gặp mặt xem sao?”

Lý Đào Hồng sững sờ: “Bây giờ sao?”

Thấy bà phản ứng như vậy, thím ba Cố cười tủm tỉm: “Cảm thấy nhanh quá sao?”

Lý Đào Hồng: “Có chút.”

Thím ba Cố liền xua tay: “Nhanh cái gì? Tôi nói thật lòng nhé... Tôi đã thấy nhiều rồi, cô gái tốt thì hiếm lắm...”

Nói đến đây, bà ta hạ thấp giọng, bí mật nói: “Con trai lão bí thư trong làng ta, chính là cái người lái xe tải ở huyện, nghe oai không? Công việc ổn định đấy, cậu ta cũng để ý đến thanh niên trí thức Tiên, nếu không phải thanh niên trí thức Tiên thích quân nhân, thì cơ hội này không đến lượt cậu út nhà cô đâu... Đúng rồi, chuyện này cô giữ kín trong lòng, đừng để ảnh hưởng đến danh tiếng của cô gái tốt.”

Lý Đào Hồng gật đầu lia lịa: “Phải, phải.”

Thím ba Cố: “Vậy cô thấy thế nào...?”

Con người thường như vậy, cái gì bị tranh giành thì là tốt.

Lý Đào Hồng cũng không ngoại lệ, lúc này bà đã bị cuốn vào lời thuyết phục, vừa định đồng ý, thì nghe thấy tiếng cháu gái bên cạnh nói: “Nhưng cậu út đi ra ngoài rồi mà.”

“Hả? Tiểu Hoàn ra ngoài rồi?”

Khi Miêu Miêu bắt gặp ánh mắt của bà và bà mai, cô bé chắc chắn gật đầu: “Lúc cháu về thì cậu đã ra ngoài rồi.”

Không ai ngờ rằng một đứa trẻ mười tuổi lại biết nói dối, ít nhất là Lý Đào Hồng và thím ba Cố thì không hề nghi ngờ.

Lý Đào Hồng nhìn về phía bà mối, ngại ngùng nói: “Thím ba, chị nhìn xem chuyện này...”

Thím ba Cố cười đứng dậy: “Không sao, cũng chỉ là không đúng lúc thôi. Chẳng phải người ta nói chuyện tốt thường gặp trắc trở sao? Thế này, bây giờ tôi về nhà, cô tới nhà em gái tôi tìm tôi, rồi chúng ta sẽ định lại thời gian gặp nhau.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng cũng vội đứng dậy, lấy một gói bánh kẹo, nhiệt tình tiễn thím ba Cố ra cửa.

Dù có thành hay không, cũng không thể đắc tội với bà mối.

Có điều, điều khiến Lý Đào Hồng bất ngờ là khi bà quay lại phòng khách, lại thấy con trai út đang ở đó. Bà vừa tháo giày vừa hỏi: “Con sao lại về rồi?”

Lận Hoàn đáp: “Con vẫn luôn ở đây mà.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng ngỡ ngàng một lúc, rồi quay sang nhìn cháu gái đang ngồi bên cửa sổ vẽ tranh.

Lận Đình nhanh chóng nói: “Chính con bảo Miêu Miêu làm vậy.”

“Vì sao? Thằng út không đồng ý sao?”

Lâm Giảo Giảo tiến lại gần, khoác tay thím, kéo thím ngồi xuống giường, rồi nói: “Thực ra là ý của cháu. Thím quên rồi sao, cháu đã từng ở viện thanh niên trí thức nửa tháng.”

Lý Đào Hồng lúc này mới nhớ ra, lập tức nhú mày: “Cô Tiên đó... người không tốt sao?”

Lâm Giảo Giảo không giấu giếm: “Cô ta có quan hệ rất tốt với nhiều nam thanh niên ở đó, về thức ăn, hay giúp đỡ công việc, ai đến đều không từ chối.”

Còn việc cô ấy vô tình bắt gặp Tiền Dung Dung và một người đàn ông thân mật trong ruộng ngô hay trong rừng cây, cô ấy không muốn kể ra để làm thím sợ hãi thêm.

Chỉ với hai điểm vừa kể, cũng đủ để thím nổi giận rồi.

Quả thật, Lý Đào Hồng liền nổi giận, nhưng cơn giận của bà lại hướng về bà mối: “Gì cơ? Bà Cố đó sao lại nhần tâm thế? Giới thiệu mà không điều tra kỹ? Không được, tôi phải lấy lại gói bánh kẹo đó.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong, bà liền vội vã chạy ra ngoài.

Lo lắng mẹ già chịu thiệt, Lận Hoàn vội vàng đuổi theo.

Thấy vậy, Lâm Giảo Giảo cũng sợ thím và tên ngốc cao lớn kia bị thiệt thòi, chỉ ngồi lại một chút rồi cũng mặc áo ấm đi ra ngoài.

Lận Tương lẩm bẩm: “Chúng ta có nên đi xem không?”

Lận Đình mở tờ giấy cắt hoa của sổ đã cắt sẵn ra xem, thấy có chỗ chưa cắt đúng, liền cẩn thận gấp lại: “Không cần, Tiểu Nguyệt Lượng đang ở đó mà.”

Lận Tương nói: “Cánh tay chân bé xiu của cô bé đó, có thể đánh nhau được không?”

Nghe vậy, Lận Đình cười lắc đầu: “Đánh nhau không nhất thiết phải dùng tay chân.”

Bên này.

Lý Đào Hồng tức giận bước ra khỏi cửa, vừa đi được mười mấy bước, đã thấy có người đứng sau bức tường.

Điều làm bà bất ngờ là không chỉ có bà mối mà còn có cả thanh niên trí thức Tiên.

Đột nhiên gặp mặt như vậy, thím ba Cố và Tiên Dung Dung đều hơi bối rối.

Chưa kịp phản ứng gì, đã thấy Lý Đào Hồng mặt mày đen kịt tiến tới, lấy lại mấy gói bánh từ tay thím ba Cố.

Thím ba Cố hỏi: "... Đào Hồng, chuyện này là sao?"

"Sao là sao?" Lý Đào Hồng không chịu thiệt, ngay lập tức chống nạnh mắng: "Bà già kia còn hỏi tôi sao? Làm mai cũng phải có lương tâm chứ! Bịa đặt đủ thứ, không sợ làm nhiều chuyện thất đức, ruột gan thối rửa à!"

Chương 216: Chương 216

Bị mắng oan, thím ba Cố đương nhiên không vui, đôi mắt thường ngày hay sụp giờ căng lên, trông không còn chút hiền hòa: “Tôi bịa đặt cái gì? Cô không thích thanh niên trí thức Tiền thì không xem mắt là xong, sao còn mắng người? Chỉ là một tên lính thối, có gì mà đặc ý? Cô chờ đấy, tôi sẽ nói với các chị em, xem nhà ai dám mai mối cho Lận Hoàn nữa, để cậu ta ế vợ cả đời!”

Lời này như đ.â.m vào tim Lý Đào Hồng, vì vừa rồi đã thấy được sự lợi hại từ mồm mép của bà mai này.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu thật sự bị bà ta đi nói khắp nơi, thì làm sao con trai bà có thể tìm được cô gái tốt?

Nghĩ vậy, Lý Đào Hồng tức đến run rẩy, giơ tay chỉ vào người trước mặt, định mắng lại thì tay bị ai đó giữ lại.

Bà vô thức quay đầu lại, nhận ra người đến là Tiểu Nguyệt Lượng: “Cháu... sao cháu lại đến đây?”

Lâm Giảo Giảo không trả lời, chỉ đau lòng đứng chần trước mặt thím, sau đó lạnh lùng nhìn bà mối và Tiền Dung Dung, cảnh cáo: “Hai người dám ra ngoài nói linh tinh thử xem. Sao? Chỉ có hai người biết nói à? Tôi muốn xem, mọi người tin nhà họ Lận hay tin hai người.”

Dĩ nhiên là tin nhà họ Lận, vì cả công xã có được thành quả hôm nay không thể thiếu sự đóng góp của Lận Đình...

Nghĩ đến việc nhà mình cũng nuôi thỏ, lo lắng đội sẽ thu hồi suất của gia đình, thím ba Cố bị câu nói của cô gái đánh trúng điểm yếu, sợ hãi dịu giọng nói: “Đây là hiểu lầm, tôi chỉ là bà mối, nhận tiền làm việc thôi.”

Nói rồi, bà ta chỉ vào cô gái bên cạnh: “Là cô ta, cô ta đưa tôi 10 đồng tiền trà nước, còn nói nếu thành công sẽ cho thêm 50 đồng tiền thưởng.”

Tổng cộng là 60 đồng, đây không phải là số tiền nhỏ, ngay cả Lý Đào Hồng dù điều kiện gia đình khá giả cũng kinh ngạc trợn mắt, sau đó không thể tin nhìn Tiền Dung Dung.

Tiền Dung Dung ban đầu định không giúp bên nào, vì cô ta không thể đắc tội bên nào.

Nhưng không ngờ, bà mối lại nhanh chóng bán đứng cô ta.

Cô ta dù giận đến nghiến răng, nhưng cũng không dám lật mặt ngay.

Tiền Dung Dung trước tiên nhìn người đàn ông cao lớn đứng sau thím Lý với vẻ mặt oan ức, sau đó ngượng ngùng nói: “Tôi... tôi chỉ vì quá ngưỡng mộ quân nhân, nghe nói có nhiều người muốn gặp đồng chí Lận Hoành nên mới... mới chi nhiều tiền như vậy.”

Nói xong, Tiền Dung Dung cẩn thận ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, nhưng thấy rằng bất kể biểu cảm hay ánh mắt của cậu ấy đều không hề thay đổi.

Cứ như thể cậu ấy chẳng nghe thấy gì cả.

Nghĩ đến đây, Tiền Dung Dung thầm chửi “đồ ngốc”, đang cân nhắc có nên thêm dầu vào lửa thì nghe thấy Lâm Giảo Giảo mà cô ta ghen tị nhất nói: “... Có những chuyện tôi không muốn nói ra, cô tự lo liệu đi.”

Tiền Dung Dung trong lòng vui mừng khôn xiết, hoàn toàn không ngờ cơ hội rửa sạch oan ức lại đến nhanh như vậy.

Cô ta vội vã tỏ vẻ tức giận vì bị xúc phạm: “Lâm Giảo Giảo, tôi biết vì sao cô nói thế. Cô cũng để mắt tới Lận Hoành rồi phải không? Đồng chí Lận vừa ưu tú vừa có khí chất đàn ông, động lòng cũng là điều dễ hiểu. Nhưng làm người phải quang minh chính đại, cô không thể vì chúng ta là đối thủ mà đổ nước bẩn lên người tôi chứ?”

Lâm Giảo Giảo: “...”

Thật ra, sau ba năm khó khăn đen tối, Lâm Giảo Giảo dù không phải là người quân tử mấy, nhưng cũng không dễ dàng làm tổn thương phụ nữ.

Suy cho cùng, thời này, phụ nữ sinh tồn cũng khó khăn hơn nhiều.

Đó cũng là lý do cô ấy đã nhiều lần cho Tiền Dung Dung cơ hội.

Không ngờ, cô ta không những không biết điều, mà còn chắc chắn rằng Lâm Giảo Giảo không có bằng chứng, liên tục thách thức giới hạn của cô ấy.

Vậy thì, tại sao cô ấy lại phải cố gắng làm người tốt?

Lần này, Lâm Giảo Giảo thẳng thắn: “Tháng Tư năm năm trước ở cánh đồng ngô, tháng Sáu năm năm trước ở khu rừng nhỏ sau núi, bốn năm trước ở hang động sau núi, ba năm trước... Cần tôi nói tiếp không?”

Tiền Dung Dung ban đầu không phản ứng kịp, đến khi chạm phải ánh mắt cáo đày ẩn ý của Lâm Giảo Giảo, cô ta mới từ từ nhớ lại những nơi đó đều là chỗ cô ta từng hẹn hò thân mật.

Ngay khoảnh khắc đó, cô ta cảm thấy mình như bị lột trần.

Một lát sau, Tiền Dung Dung mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng, cố gắng không để mình khụy xuống, gắng gượng nói: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

Lâm Giảo Giảo mỉm cười: “Không hiểu thì tôi có thể nói rõ hơn.”

Nụ cười rất dịu dàng, nhưng trong mắt Tiền Dung Dung toàn là sợ hãi, tóc gáy dựng đứng, gần như hét lên: “Không cần!”

Nhưng khi nói xong, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của bà mối và Lý Đào Hồng, cô ta ngừng lại, khó khăn lắm mới giữ được bình tĩnh, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc: “À, tôi... tôi nhớ ra là mình có việc, phải đi trước.”

Sau khi nói ra lời này, Tiền Dung Dung thậm chí không dám nhìn phản ứng của mọi người, loạng choạng quay lưng chạy đi.

Đợi khi cô ta đi xa, thím ba Cố tự thấy mình đã nắm được điểm yếu của Tiền Dung Dung, đặc ý nắm chặt tờ tiền mười đồng trong túi, biết rằng số tiền này đã an toàn.

Bà ta bắt đầu đổ lỗi: “Tôi thật sự không biết thanh niên trí thức Tiền lại lén lút với đàn ông trong rừng, trong đồng ngô như vậy.”

Nói đến đây, bà ta còn tỏ vẻ khinh bỉ, nhổ hai cái xuống đất: “Thật xui xẻo, biết trước cô ta là loại người hư hỏng như vậy, tôi đã chẳng giúp.”

Nghe vậy, trước khi Lý Đào Hồng kịp hoàn hồn từ cơn sốc, Lâm Giảo Giảo đã nhú mày nói: “Ai nói thanh niên trí thức Tiền lên lút với người khác trong rừng? Thím đừng nói bừa phá hoại danh tiếng người khác.”

Thím ba Cố trợn mắt: “Vậy lời cô nói lúc nãy là sao...?”

Lâm Giảo Giảo đưa tay về phía bà ta: “Tôi chẳng nói gì cả, tất cả là do thím đoán mò. Lấy tiền ra.”

Thím ba Cố vô thức lùi lại một bước: “Tiền... gì?”

Lâm Giảo Giảo: “Mười đồng của thanh niên trí thức Tiền, đưa ra đây.”

Dù không ưa Tiền Dung Dung, nhưng cô ấy cũng không muốn số tiền đó rơi vào tay thím ba Cố.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nếu sau này hai người họ cãi nhau... Lâm Giảo Giảo sẽ không để họ làm mất mặt nhà họ Lận.

Nghĩ đến đây, cô ấy nhìn bà mỗi một cách điềm nhiên, nói thêm: “Đưa tiền ra, không thì tôi sẽ nói với chị Đình Đình.”

Con nhãi này sao lại biết đánh vào điểm yếu của người khác như vậy?!

Thím ba Cố giận đến mức muốn chửi bới, nhưng mỗi lần lời ra đến miệng lại bị nuốt ngược vào.

Cuối cùng, bà ta thò tay vào túi, chạm vào tờ tiền chưa kịp làm ấm, vẫn còn chút không cam tâm nhìn sang Lý Đào Hồng: “Em gái, em yên tâm, lần sau chị nhất định sẽ tìm một người tốt cho Tiểu Vĩ. Còn số tiền này...”

Lâm Giảo Giảo nhú mày: “Thím đừng có làm hại thím tôi nữa, còn nữa, không cần thím giới thiệu ai cả!”

Chương 217: Chương 217

Thím ba Cố chửi thề, lôi mười đồng từ túi ra, đau lòng đặt vào tay cô gái, rồi hậm hực nói: “Tôi thấy thanh niên trí thức Tiền nói đúng, cô chắc chắn là thích Lận Hoàn rồi!” Nếu không sao lại giúp đỡ như vậy?

Lâm Giảo Giảo bỏ tiền vào túi, định tìm cơ hội trả lại cho Tiền Dung Dung, nghe vậy liền mỉm cười, giọng điệu ôn hòa: “Thích thì sao? Thím quản được chắc?”

Thím ba Cố: “...”

Lý Đào Hồng: “...”

Còn Lận Hoàn vẫn đứng lạng như vệ sĩ, tim đập mạnh một nhịp.

Rồi cậu ấy không thể tin nổi nhìn cô gái vừa nói lớn tiếng...

Trên đường về nhà, Lý Đào Hồng thỉnh thoảng liếc nhìn cô gái đang khoác tay mình.

Thú thật, nếu Tiểu Nguyệt Lượng chịu làm con dâu út của bà, bà sẽ vui sướng đến bật dậy trong giấc mơ, bởi vì tính cách của cô bé thật sự rất tốt.

Nhưng bà lại lo lắng rằng lời nói của cô bé lúc này chỉ là để đối phó với mẹ Cố kia.

Vì vậy, đến khi bước vào nhà, Lý Đào Hồng cũng không dám hỏi ra niềm hy vọng thầm kín trong lòng.

“Có chuyện gì thế? Sao trông mẹ căng thẳng vậy?” Thấy mẹ có vẻ không yên, Lận Đình đang ngấm nhìn con gái viết câu đối, tò mò hỏi.

Lý Đào Hồng bưng tỉnh: “Không có gì, chỉ là bị hai cái thứ đáng ghét làm phiền... Ô, thật không ngờ, chữ của Miêu Miêu nhà mình viết đẹp quá.”

Lận Đình không tin lắm, lại nhìn sang Tiểu Nguyệt Lượng và em trai.

Lâm Giảo Giảo tự nhiên biết thím đang lo lắng điều gì, thật lòng mà nói, lời cô ấy nói lúc trước chỉ là để đối phó thôi.

Nhưng giờ nhìn thấy thím có vẻ tin tưởng thật rồi.

Dù bề ngoài cô ấy đã cắt đứt quan hệ với mẹ, không còn là người thuộc “tầng lớp đen tối”.

Nhưng, trong lòng cô ấy, mẹ vẫn là người mà cô ấy không thể nào bỏ qua, cô ấy không thể lờ đi.

Vì vậy, cô ấy không thể nào đến với Lận Hoàn được.

Lâm Giảo Giảo tự nhiên là người lý trí, việc không thể thì không nên động lòng.

Nếu thực sự không quan tâm mà tiến tới, không chừng còn ảnh hưởng đến sự nghiệp của chàng trai ngốc kia, thế thì có khác gì lấy oán báo ân.

Nghĩ đến đây, Lâm Giảo Giảo mỉm cười: “Không sao nữa rồi.”

Nói xong, cô ấy lại bảo: “Em vào phòng thu dọn đồ đạc đây.”

Biết cô ấy ngày mai phải đi nông trại cùng cô giáo Viên đón Tết, Lận Đình gật đầu: “Đi đi.”

Đợi cô ấy đi rồi, Lận Hoàn cũng bảo muốn lên núi sau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình nhướn mày: “Nói với anh rõ một tiếng, bảo anh ấy về sớm.”

“...Được.”

“Mẹ, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Đợi em trai rời đi, Lận Đình lập tức nhìn mẹ.

Lý Đào Hồng thở dài: “Không có gì đâu, chỉ là mẹ hiểu lầm thôi...”

Nghe mẹ kể lại, Lận Đình mỉm cười trấn an: “Con đã nói rồi, có vài chuyện mẹ không cần phải lo lắng. Tiểu Hoàn mới 25 tuổi, cần gì phải gấp gáp chuyện xem mắt?”

Lý Đào Hồng không đồng ý: “25 tuổi còn trẻ à? Chỉ là nó ở ngoài suốt, chứ trong làng, mấy đứa lớn cùng với nó, đứa nào cũng đã lập gia đình, con cái cả rồi. Có đứa còn học lớp một rồi đấy.”

Lận Đình trêu chọc: “Cơm ngon không sợ muộn, biết đâu mẹ lại toại nguyện thì sao?”

Lý Đào Hồng khựng lại, hiểu ra ý của con gái, vui mừng hỏi: “Con nói là...?”

Lận Đình lắc lắc tờ câu đối trong tay, chắc chắn mực đã khô mới đặt sang một bên: “Không cần gấp, để con đi hỏi.”

Lý Đào Hồng lo lắng: “Hả? Con định hỏi thế nào?”

Lận Đình phẩy tay: “Con có cách của mình.”

Nhà ba gian của nhà họ Lận có tất cả tám chín phòng.

Nhưng ngoài Lận Thắng Lợi và Lý Đào Hồng, chỉ có Lâm Giảo Giảo là ở lại lâu dài.

Để tiện lợi và an toàn, cô ở cùng hai ông bà trong nhà chính.

Nhưng Lâm Giảo Giảo ở phòng nhỏ của nhà chính.

Khi Lận Đình đến, thấy Tiểu Nguyệt Lượng đang gấp quần áo, liền cười hỏi: “Làm cho cô giáo à?”

Lâm Giảo Giảo mời khách ngồi xuống rồi mới đáp: “Dạ, áo bông và quần mỏng làm từ bông, mặc bên trong không bị lộ. Mẹ em bị lao động cải tạo, nhà không có giường sưởi, nếu không phải trưởng xưởng nhắm mắt cho qua, sắp xếp cho cái lò than, thì thời tiết này mẹ em khó mà chịu nổi.”

Nghe vậy, Lận Đình mới nhớ ra điều gì, nói nhỏ: “Cùng lắm là hai năm nữa, cô giáo sẽ được minh oan thôi.”

Lâm Giảo Giảo ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn cô...

Thấy cô bé mấy lần định mở miệng nhưng không dám hỏi gì, chỉ dầm đỏ mắt, lòng Lận Đình cũng không dễ chịu, cô nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy cô ấy, vỗ về: “Em không nhận ra à? Hai năm qua đã có không ít người được minh oan rồi, đúng không?”

Lâm Giảo Giảo bỗng nghẹn thở.

Cô ấy tất nhiên nhận ra điều đó, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ đến việc mình có thể liên quan.

Cô ấy sợ rằng hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Nghĩ đến đây, cô ấy im lặng hồi lâu rồi mới khẽ hỏi: “VẬY... là thật sao?”

Lận Đình lại vỗ nhẹ lưng cô gái: “Là thật, chị không lừa em đâu, bên trên đang bàn chuyện khôi phục kỳ thi đại học, đến lúc đó những người như cô giáo Viên sẽ được gọi về giảng dạy.”

“VẬY... em và mẹ không còn bị xem là thành phần xấu nữa sao?”

Nghe thấy giọng run rẩy của Tiểu Nguyệt Lượng, Lận Đình vội buông cô ấy ra, mới nhận ra mặt cô ấy đầy nước mắt.

Lận Đình lập tức lấy khăn tay ra, vừa lau nước mắt cho cô ấy vừa nói: “ĐỪNG khóc nữa, lát nữa mắt sưng lên, mẹ chị lại tưởng chị bắt nạt em.”

Nghe vậy, nước mắt Lâm Giảo Giảo càng tuôn rơi.

Thật ra, cô ấy từng căm ghét.

Cha cô ấy, một người tốt như vậy, đã c.h.ết vì biến loạn.

Anh trai cô ấy, để bảo vệ bản thân, đã từ bỏ nhân cách và phẩm giá.

Còn cô ấy và mẹ, đã phải chịu đựng bao nhục nhã.

Vì vậy, cô ấy từng căm ghét tất cả mọi thứ trên thế giới này.

Nếu không nhờ chị Đình Đình sắp xếp cho cô ấy đến đại đội Hướng Dương, nếu không nhờ chú thím đối xử với cô ấy như con gái ruột, Lâm Giảo Giảo không dám nghĩ mình sẽ trở thành người như thế nào.

Nghĩ đến đây, lại nhớ đến những năm tháng bị đối xử bất công, nước mắt cô ấy lại trào ra dữ dội hơn.

Thấy cô gái nhỏ ôm miệng khóc nức nở như con thú nhỏ bị thương, mắt Lận Đình cũng dần đỏ hoe.

Lần này, cô không khuyên nữa, ngược lại ôm cô gái vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành: “Khóc ra đi, đừng nén tiếng.”

“Không... không được... hu hu... thím... sẽ... sẽ lo lắng.”

Nghe vậy, ánh mắt Lận Đình dịu lại, không khuyên nữa mà chuyển chủ đề hỏi: “Em có muốn thi đại học không?”

Lâm Giảo Giảo lại khóc thêm một lúc lâu, rồi mới rời khỏi vòng tay chị Đình Đình, khàn giọng đáp: “Muốn!”

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi thấy Tiểu Nguyệt Lượng đã ổn định lại cảm xúc, Lận Đình đứng dậy, rót ít nước nóng vào chậu rửa mặt, rồi thả khăn vào rửa sạch, vắt khô và đưa cho cô ấy: “Lấy đắp lên mắt đi, sưng như quả hạch rồi kìa.”

Lâm Giảo Giảo hít một hơi sâu, đắp khăn nóng lên mắt.

Chương 218: Chương 218

Thấy vậy, Lận Đình tiếp tục câu chuyện trước đó: “Nếu em muốn thi đại học, khi về Thiên Kinh, chị sẽ gửi cho em vài tài liệu học tập... Chuyện này em có thể nói với cô, nhưng đừng nói với người khác.”

Lâm Giảo Giảo lấy khăn ra, chớp chớp đôi mắt còn hơi cay: “Cảm ơn chị Đình Đình, em sẽ giữ mồm giữ miệng.”

Lận Đình khẽ nhếch đôi mắt hình hoa đào: “Cảm ơn gì chứ? Không nói đến mối quan hệ với cô Viên, chỉ với mức độ yêu thích của bố mẹ chị đối với em, em không cần khách sáo với chị đâu.”

Nghe vậy, lòng Lâm Giảo Giảo chợt lay động, nghĩ đến sự do dự của thím trước đó, dần dần chìm vào suy nghĩ.

Mấy người đàn ông vào núi đã mấy giờ rồi.

May mắn là mang về được một con hươu, một con thỏ sống, hai con gà rừng, có thể nói là thu hoạch dồi dào.

Bọn trẻ hiếm khi về thăm nhà, Lý Đào Hồng dĩ nhiên phải trổ tài nấu nướng.

Nào là hầm đồ, xào cay, rồi cả nấu canh.

Tóm lại, một bàn đầy thịt, không chỉ bọn trẻ mà cả người lớn cũng được một bữa thỏa thích.

Quả Quả ôm khúc xương vừa gặm vừa cảm thán: “Nhà bà ngoại vẫn là tuyệt nhất, ngày nào cũng được ăn thịt.”

Câu này không sai, tuy rằng nhà ở thành phố điều kiện tốt, nhưng mọi thứ đều có định lượng, muốn ngày nào cũng ăn thịt thật sự không thể.

Ngược lại, ở quê, đặc biệt là vùng quê gần núi, cuộc sống lại càng thoải mái hơn.

Nghe cháu ngoại nói vậy, Lý Đào Hồng cười đến không thấy mắt, trêu: “Thế thì sau Tết đừng về nữa, ở lại nhà bà ngoại luôn.”

Nghe vậy, mọi người đều bật cười nhìn cậu bé đang dính đầy dầu mỡ.

Quả Quả: “...”

Dù thịt ngon, nhưng cậu không nỡ rời xa bố mẹ và các chị em.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghĩ đến đây, cậu bé liền đảo mắt, cười hì hì nói: “Vừa rồi không phải con nói, mà là Niên Niên nói.”

Niên Niên đang cầm đầu gặm xương, ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Hả? Nói gì cơ?”

“Chát!” Miêu Miêu giơ tay đánh vào đầu đứa em trai ngốc nghếch: “Đúng vậy, nói gì cơ?”

Quả Quả hít một hơi lạnh, theo phản xạ định xoa đầu, nhưng tay mới đưa được nửa chừng thì thấy đầy dầu mỡ nên rút lại, nhìn chị gái với vẻ mặt âm ỉ: “Chị, chị lại đánh em!”

Miêu Miêu gấp cho em gái một cái đùi gà, rồi thêm vài miếng rau, nhìn cậu em nhỏ không thích ăn rau nhả mặt nhai, cô bé mới nhìn sang đứa em trai ngốc nghếch: “Lần sau còn vu oan cho người khác, chị lại đánh.”

Mọi người: “...Ha ha ha...”

Sau bữa cơm.

Cả gia đình như thường lệ không ai về phòng riêng.

Mọi người lại bắt đầu chơi mạt chược, như thường lệ, bằng cách dán giấy lên mặt để phân thắng bại.

Lận Đình trước đây không biết chơi trò này, bèn kéo chồng làm quân sư.

Nhưng không may, dù Hoắc Tiểu chơi khá giỏi, cả hai vợ chồng vẫn bị dán mấy tờ giấy lên mặt.

Người thắng lớn nhất là Lý Đào Hồng, không chỉ không có tờ giấy nào trên mặt, mà còn rạng rỡ tươi cười.

Khi chia bài lần nữa, bà nhớ ra điều gì, liền nhìn con rể thứ hai: “Phải nhờ người mua vé tàu đi thủ đô rồi đúng không?”

Dù không nữ, nhưng Lý Đào Hồng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, nhất là ông nội của cặp song sinh đã đợi các cháu bao nhiêu năm nay.

Hoắc Tiểu ngồi sau lưng vợ, giơ tay gỡ tờ giấy che tầm nhìn: “Trước khi về đây, con đã nhờ bạn chiến hữu mua giúp rồi, mừng hai đi lấy vé ở ga là được.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng gật đầu, rồi nhìn con rể lớn cũng đang bị dán giấy: “Còn các con thì sao?”

Tạ Hạo đang giúp vợ bận rộn xếp bài, nghe vậy liền nhìn mẹ vợ: “Chúng con vẫn chưa nghĩ ra.”

Kỳ nghỉ của vợ chồng họ không giống như kỳ nghỉ chính thức của vợ chồng em gái, hai người coi như đang xin nghỉ phép, dĩ nhiên về sớm càng tốt.

Nhưng, vợ chồng hiếm khi về quê, bố mẹ cũng muốn gặp con cái, nên Tạ Hạo và Lận Tương đều thấy khó xử.

Không ngờ, Lý Đào Hồng lập tức quyết định: “Vậy thì cùng Đình Đình và mọi người đến nhà ga, có thể đi cùng nhau... Đúng rồi, vé tàu còn kịp mua không?”

Câu nói này khiến mọi người đều ngạc nhiên nhìn bà ấy.

Lý Đào Hồng cười: “Nhìn mẹ làm gì?”

Lận Thắng Lợi đặt một nắm đậu phộng đã bóc vỏ bên cạnh vợ, mặt nở một nụ cười hiền hậu: “Chẳng phải lo bà không nở xa lũ trẻ sao.”

Ánh mắt của Lý Đào Hồng nhìn quanh mọi người một lượt rồi nói: “Tất nhiên là không nở rồi, nhưng công việc quan trọng, mọi người đừng suy nghĩ nhiều.”

Lận Đình vội nói: “Mẹ, sau này vào mùa nông nhàn, mẹ và bố có thể đến chơi với chúng con.”

Lận Tương liền phụ họa: “Đúng đúng, bố mẹ, còn nhiều chỗ ở Thiên Kinh lần trước chúng con chưa kịp dẫn bố mẹ đi thăm.”

Lận Vĩ cũng cười: “Cũng có thể đến Thủ đô, sau Tết con sẽ điều chuyển đến đó, ba mẹ không muốn tham quan Thủ đô sao?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Câu nói này quá hấp dẫn, thời buổi này, ai mà không muốn đến Thủ đô chứ...

Lý Đào Hồng và Lận Thăng Lợi vốn không có ý định ra ngoài, nhưng khi nghe vậy liền nhìn nhau, cùng động lòng!

Thấy vậy, Lận Đình giơ ngón tay cái về phía anh hai.

Lận Vĩ mỉm cười nhận lời khen ngợi của em gái.

Lý Đào Hồng nhìn thấy sự tương tác của hai anh em, không khỏi cười.

Sau khi vui vẻ xong, bà ấy lại quay sang hỏi Tiểu Nguyệt Lượng bên cạnh: “Sáng mai mấy giờ xuất phát?”

Lâm Giảo Giảo vừa đánh xong một quân bài mới, đáp: “Trời sáng là đi, đến chỗ mẹ cháu, vừa kịp ăn trưa.”

Lý Đào Hồng: “Cũng được, thím đã chuẩn bị nhiều đồ ăn, cháu mang theo nhé.”

Lâm Giảo Giảo cười: “Cảm ơn thím.”

Lý Đào Hồng: “Ơn nghĩa gì chứ, à đúng rồi, còn bảo chú cháu đưa cháu đi.”

Từ Đại đội Thăng Lợi đến nông trại cách vài chục cây số, đập xe mất gần nửa ngày, đường còn có cả đường mòn núi, Lâm Giảo Giảo tất nhiên không dám đi một mình.

Nhưng... cô ấy ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đang chơi cờ nhảy với lũ trẻ.

Lận Hoàn đang lén lút liếc nhìn mọi người thì bất ngờ chạm phải ánh mắt của người khác, đầu óc tê dại, vội vàng đứng bật

dậy.

Quả Quả ngẩng đầu lên đầy ngỡ ngàng: “Cậu út không chơi nữa à?”

Lận Hoành đỏ bừng cả tai, giọng nói có chút hoảng loạn: “Khụ... ờ, cậu ra ngoài một lát.” Nói xong, anh chàng cao lớn hoàn toàn không dám nhìn ai, nhanh chóng ra cửa khoác áo dày vào.

Quả Quả bừng tỉnh, quay đầu gọi em gái: “Niên Niên mau lại đây, cậu út đi vệ sinh rồi.”

Lận Hoành mới chỉ mặc được một ống tay áo, mặt đỏ như gấc, cậu ấy gào lên: “Không phải! Cậu không phải!”

Miêu Miêu nhìn chăm chăm vào cậu út đang tức giận, đầu gần như bốc khói, rồi quay sang trừng mắt với em trai: “Nói bậy bạ gì đó? Cậu út chỉ là ngại thôi.”

Câu nói đó vừa dứt, tất cả mọi người không để ý đến cũng nhìn sang.

Lận Hoành: “...” Cậu ấy vẫn nên trốn đi thôi.

Lâm Giảo Giảo từ đầu đến cuối đều để ý đến phản ứng của người đàn ông vụng về này, thấy cậu ấy sắp bốc cháy đến nơi, lòng dạ đã hiểu rõ, trong mắt lộ ra vẻ láu lỉnh: “... Thím ơi, không cần chú đưa cháu đâu, để Lận Hoành đưa cháu đi.”

Chương 219: Chương 219

Nói xong, mặc kệ sự kinh ngạc của mọi người, cô ấy mở to mắt nhìn Lận Hoành đầy mong đợi: “Ngày mai, anh có rảnh đưa em ra nông trại không?”

Lận Hoành đang chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa để trốn chạy thì đột nhiên khựng lại, tay chân luống cuống: “Anh... anh á?”

Lâm Giảo Giảo gật đầu: “Em muốn mẹ em gặp anh!”

“Bịch!” Trong lúc hoảng loạn, quên mất ngưỡng cửa, người đàn ông to lớn vấp ngã, ngã sòng soài trên đất, phát ra tiếng động lớn!

Lý Đào Hồng, người đầy “tình mẫu tử”, không thềm liếc nhìn, liền phẩn khởi đáp: “Nó rảnh!”

Mọi người: “...”

Đoạn đường từ đại đội Thắng Lợi đến nông trường, có vài đoạn đường nhỏ ít người đi, bởi vào mùa đông, chúng đều bị phủ băng tuyết.

Vì không quen thuộc với những đoạn đường này, Lận Hoành phải tìm hỏi người dân địa phương, rồi mới chở người đi vòng qua. Dù việc này làm mất khá nhiều thời gian, nhưng ít nhất cũng đảm bảo an toàn.

Lần đó, khi Lận Hoành đã hỏi xong đường và chuẩn bị lên xe đạp xuất phát, Lâm Giảo Giảo vỗ nhẹ lên lưng cậu ấy: “Còn bao

xa nữa?”

Cảm nhận được cái chạm đó, Lận Hoàn lập tức căng thẳng. Nếu là trước đây, chắc chắn cậu ấy sẽ mắng Lâm Giảo Giảo là đồ đường lạc, đi mười mấy lần rồi mà vẫn không nhớ.

Nhưng sau chuyện tối qua, khi đối diện với Tiểu Nguyệt Lượng, Lận Hoàn cảm thấy mọi thứ đều không ổn, cậu ấy gần như trở thành người lảm lì: “... Hai tiếng nữa.”

Thấy cậu ấy như vậy, đôi mắt Lâm Giảo Giảo lóe lên sự láu lỉnh, cô ấy lại vỗ nhẹ đối phương: “Thế... chúng ta đã ra ngoài bao lâu rồi?”

Chú ý của Lận Hoàn chủ yếu tập trung vào phía sau, cậu ấy vô thức giơ cổ tay lên nhìn: “Hai tiếng rưỡi rồi.”

Lâm Giảo Giảo: “Ồ... vậy à, thế hai tiếng nữa, anh định tiếp tục lằng nhằng thế này à?”

“Rít!” Lận Hoàn phanh gấp, rồi chống chân xuống đất, quay đầu nhìn cô ấy.

Lâm Giảo Giảo toàn thân được bọc kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn. Thấy vậy, cô ấy không những không sợ mà còn vô tư cười: “Sao vậy?”

Lận Hoàn cau mày: “Em...”

Lâm Giảo Giảo chớp mắt: “Em? Em làm sao?”

Lận Hoàn có chút không thoải mái, mím môi lại, cuối cùng cũng hỏi điều mà cậu ấy băn khoăn trong lòng: “Câu nói hôm qua của em có ý gì?”

Thấy cậu ấy nghiêm túc, Lâm Giảo Giảo cũng thôi không đùa nữa, cô ấy nhảy xuống từ ghế sau, bước lên một bước, đứng đối diện với Lận Hoành: “Ý trên mặt chữ thôi, em thấy chúng ta rất hợp nhau, anh nghĩ sao?”

“... Hợp nhau?” Không phải là thích sao?

Lâm Giảo Giảo nhìn thoáng qua đã thấy cậu ấy chưa nói hết ý: “Nghĩ gì vậy? Thích cũng cần thời gian để vun đắp, giống như chị Đình Đình và đoàn trưởng Hoắc, họ thậm chí còn chưa gặp nhau trước khi cưới.”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Vậy... là vì bố mẹ anh?”

“Một phần là như vậy.” Do trải nghiệm trưởng thành đặc biệt, tính cách của Lâm Giảo Giảo thiên về lý trí, trước đây cô ấy không nghĩ đến chuyện này là vì hoàn cảnh của mẹ cô ấy không phù hợp, mặc dù trên bề mặt cô ấy đã cắt đứt quan hệ với mẹ.

Giờ đây cô ấy động lòng, một là vì không muốn rời xa chú thím, hai là vì Lận Hoành thực sự là một người tốt.

Cô ấy là người ích kỷ, một gia đình tốt như vậy, một cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể không tranh thủ? Đặc biệt là khi cô ấy thực sự có chút cảm tình với chàng trai ngốc nghếch này.

Nghĩ đến đây, Lâm Giảo Giảo nhìn Lận Hoành, nghiêm túc đảm bảo: “Đừng suy nghĩ lung tung, có nhiều cách để trả ơn, em không cần phải đặt cược cả đời mình, càng không muốn hại anh cả đời.”

Thật sự là như vậy... Lận Hoành nhận được câu trả lời mong muốn, gật đầu: “Lên xe đi.”

Nghe vậy, Lâm Giảo Giảo nhướn mày: “Vậy là...?”

Lận Hoàn nhìn chăm chăm vào đôi mắt tinh quái của cô ấy một lúc, đột nhiên nói: “Vậy chúng ta thử xem sao.”

Lâm Giảo Giảo trêu cậu ấy: “Là thích phải không?”

Lận Hoàn khẽ ho một tiếng, không tự nhiên mà quay đi: “Ừm...”

Lần này đến lượt Lâm Giảo Giảo ngăn người, nhưng cô ấy nhanh chóng hỏi tiếp: “Khi nào vậy?”

Lận Hoàn tối qua mới rõ lòng mình, không muốn trả lời, vì cậu ấy cũng không biết khi nào, liền vỗ vỗ yên sau: “Đi thôi, không phải nói muốn ăn cơm cùng thím sao?”

Nghe vậy, Lâm Giảo Giảo lại nhìn cậu ấy một lúc, thấy mặt chàng trai ngốc càng ngày càng đỏ, cô ấy mới nhoẻn miệng cười, ngồi lên yên sau xe đạp.

Nhưng lần này, tay Lâm Giảo Giảo nắm chặt áo bông ở eo cậu ấy.

Lận Hoàn cảm thấy da đầu mình căng cứng, ánh mắt cúi xuống, nhìn chăm chăm vào thắt lưng một lúc lâu, rồi nở một nụ cười rạng rỡ. Cậu ấy dùng sức đạp mạnh, biến chiếc xe thành bánh xe lửa.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy tràn đầy sức lực...

Cảm nhận được chiếc xe đạp dưới m.ô.n.g đang chạy rất nhanh, khóe miệng Lâm Giảo Giảo cũng không nhịn được mà nở một nụ cười. Cô ấy lắc lư chân một cách thoải mái và nói: “Chúng ta cứ hẹn hò hai năm trước...” Ít nhất phải đợi đến khi xác định được là mẹ được giải oan.

Bất ngờ, Lận Hoàn bị lời đề nghị hẹn hò dài hạn dọa đến mức tay lái loạng choạng.

“A!” Lâm Giảo Giảo hét lên, bản năng ôm chặt eo cậu ấy. Khi chiếc xe ổn định lại, cô ấy tức giận đ.ấ.m nhẹ Lận Hoàn một cái: “Anh đi chậm thôi!”

Hương thơm dịu dàng từ người con gái chạm vào lưng, khiến mặt Lận Hoàn đỏ bừng, cậu ấy lúng túng đáp: “Ờ... ừm...”

Năm 1975.

Vân Mộng Hạ Vũ

Tết của gia đình họ Lận trôi qua trong cái lạnh và tiếng cười.

Cái lạnh thấu xương cũng không thể ngăn được niềm vui.

Nhưng sau những tiếng cười đùa, nỗi chia ly lại đến.

Dù đã chuẩn bị tâm lý đủ kiểu, họ vẫn không tránh khỏi nỗi buồn ly biệt.

Nỗi buồn ấy chỉ dịu bớt khi họ ngồi trên chuyến tàu khởi hành đi thủ đô.

Thấy vợ mặt mày tươi tỉnh, Hoắc Tiểu rót một cốc nước ấm đưa cho cô: “Uống chút nước đi.”

Lận Đình vừa khóc nên mắt còn hơi đỏ, cô nhận lấy bình trà uống một nửa rồi hỏi: “Chị cả thế nào rồi?”

Sau khi rời khỏi cha mẹ, chị cả khóc còn thảm hơn cô.

Miêu Miêu luôn bên cạnh mẹ, vợ nói: “Để con đi xem.”

Niên Niên cũng đang lo lắng vì tâm trạng của mẹ, vợ xỏ giày dưới giường: “Chị, em cũng muốn đi.”

Miêu Miêu luôn cưng chiều em gái, nghe vậy liền dừng lại, đợi cô bé xỏ giày xong, rồi mới dắt tay đi qua phòng bên cạnh.

Dù trẻ con thông minh đến đâu, cũng vẫn là trẻ con. Hồ Tú tự nhiên không yên tâm, vội vã đi theo.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu nhìn con trai: “Con cũng đi xem sao.”

Quả Quả ôm Tiểu Hắc, ngo ngác trong giây lát: “Ờ... vâng.”

Đợi khi bọn trẻ rời khỏi, Hoắc Tiểu mới ôm vợ vào lòng.

Anh không an ủi vô ích, chỉ lặng lẽ ôm cô, yên lặng đồng hành.

Có lẽ do mẹ chồng nhắc nhở, Lận Đình tựa vào lòng chồng hơn nửa giờ, mà bọn trẻ vẫn chưa quay lại.

Hoắc Tiểu tuy không nói gì, nhưng luôn quan tâm đến cảm xúc của vợ. Thấy cô dần dần thoải mái, anh mới an ủi: “Tiểu Hoàn còn ở nhà mười ngày nữa, nếu nó về đơn vị, vẫn còn có đồng chí Tiểu Lâm.”

Nghe vậy, nghĩ đến cậu em út và Tiểu Nguyệt Lượng đã xác định quan hệ, Lận Đình thấy thoải mái hơn một chút: “Ừm... Bố mẹ bên đó em không lo, lát nữa mình sẽ nói chuyện với cặp song sinh, không biết ông cụ tính cách thế nào? Có dễ gần không...”

Chương 220: Chương 220

Hoắc Tiểu chưa gặp lão thủ trưởng, nhưng là quân nhân, anh hiểu đôi chút về phong cách làm việc của những vị thủ trưởng đứng đầu.

Phương pháp rất cứng rắn, hành động cũng kiên quyết, điển hình của quân nhân.

Nhưng... công là công, tư là tư.

Cuộc sống của lão thủ trưởng ra sao, anh thật sự không rõ.

Nghĩ đến đây, để an ủi vợ, anh nói ra suy nghĩ của mình: “Từ việc ông không ép buộc mang bọn trẻ đi, mà thuận theo ý muốn của chúng, có thể thấy ông là người tốt.”

Lận Đình tất nhiên hiểu lý lẽ, nhưng con người, khi đối diện với điều chưa biết, luôn có những lo lắng không chắc chắn.

Nhất là khi đối phương ở vị trí cao.

Lỡ như ông ấy là người bề ngoài mềm mỏng nhưng bên trong cứng rắn thì sao?

Nghĩ vậy, Lận Đình thở dài: “Mong là vậy...”

Hoắc Tiểu cúi xuống hôn lên đỉnh đầu vợ, rồi dịu dàng nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, ngày mai gặp sẽ rõ thôi.”

Nghe thấy vậy, Lận Đình cảm thấy da đầu tê dại, kêu lên và vùi mặt vào n.g.ự.c chồng: “Anh im đi, em còn lo hơn.”

Hoắc Tiểu bị vợ làm cho bật cười...

Nửa giờ trước, tàu hỏa đã đến ga thủ đô.

Lận Đình lấy ra một chiếc lược gỗ, tết tóc cho hai cô con gái thành những b.í.m tóc xinh xắn.

Cô không chắc ông lão có đến ga đón không, vì với thân phận của ông, việc đi lại tự do không phải dễ dàng.

Nhưng mọi thứ cần chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị.

Khi Lận Đình đang tết tóc cho hai cô bé trông như hai nàng tiên nhỏ.

Hoắc Tiểu đã sắp xếp xong hành lý và luôn quan sát, lấy từ túi ra hai chiếc khăn đỏ lớn đưa tới.

Hồ Tú đang ôm cháu trai, mỉm cười: “Đeo dây buộc tóc đỏ cho may mắn.”

Lận Đình đã quá quen với việc mẹ chồng và chồng thích màu đỏ, cô cầm dây buộc tóc bằng vải đỏ rồi nhét vào túi.

Thấy vậy, Hoắc Tiểu, không dám phản đối, sờ mũi rồi chuyển chủ đề: “Đi chào chị cả bên cạnh đi.”

Lận Đình nhanh nhẹn tết cho mình một b.í.m tóc rồi để ra sau, sau đó mới đứng lên đi sang nhà bên.

Hoắc Tiểu: “...”

Ở cửa ra của ga tàu.

Giang Khắc Tiên, tóc đã bạc trắng, mặc quân phục, mặt ngoài vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã nóng lòng mong chờ.

“Thủ trưởng, tàu đã trễ hơn nửa giờ rồi, trời lạnh quá, ngài vào xe chờ đi?” Một đợt hành khách nữa rời đi mà vẫn chưa thấy người, cảnh vệ Hoa Quân lần thứ n xin thủ trưởng đừng chờ nữa.

Giang Khắc Tiên là người rất gần gũi, bị cấp dưới làm phiền, ông chỉ phẩy tay, tiếp tục nhìn vào ga.

Trong đầu ông chỉ nghĩ đến hình ảnh của các cháu bây giờ.

Có thể thấy bọn trẻ sống rất tốt, được giáo dục tốt hơn.

Nhưng, khi chưa thực sự gặp được, vẫn luôn có những lo lắng này kia.

Dĩ nhiên, điều ông lo lắng nhất là liệu bọn trẻ có xa lánh mình hay không.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhất Nặc đã gọi ông là ông nội, còn... An Nặc thì sao? Thăng bé từ đầu đến cuối chưa từng gọi mình là ông nội.

Vậy... có phải là xa lánh không?

Nghĩ đến đây, nét mặt của Giang Khắc Tiên không thay đổi, nhưng ánh mắt ông lại trở nên u ám hơn.

Dù đứng trên đỉnh cao, dù nắm trong tay mọi quyền lực, khi đối diện với dòng máu còn lại duy nhất của mình, tư lệnh Giang cũng chỉ là một ông già bình thường...

Thấy thủ trưởng như hóa đá vì mong ngóng cháu, Hoa Quân lo lắng cho sức khỏe của ông nhưng không dám mạnh tay đưa ông

đi. Anh ta cũng không thể gọi mấy nhân viên bảo vệ đang ẩn nấp ra giúp che chắn gió.

Anh ta chỉ có thể cố gắng đuổi thẳng người, vừa cảnh giác xung quanh, vừa đứng chắn gió, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho tàu nhanh chóng vào ga.

Ai bảo thủ trưởng của anh ta bướng bỉnh như một con lừa chứ? Nếu ông chịu lộ danh tính, nhân viên ga đã sắp xếp ổn thỏa từ lâu rồi, đâu phải chịu khổ thế này...

Có lẽ lời cầu nguyện của anh ta đã linh nghiệm. Khoảng mười phút sau, một hồi còi tàu vang lên rền rĩ.

Lúc này, không chỉ Giang Khắc Tiên và Hoa Quân, mà cả mấy người lính đang ẩn nấp cũng dồn ánh mắt về phía cổng ra.

Ở phía bên kia.

Lận Đình sau khi tiễn chị cả và anh hai lên tàu về Thiên Kinh, rồi dẫn bọn trẻ ra khỏi nhà ga.

Thời điểm đó, sự hoành tráng của nhà ga thủ đô làm Hồ Tú và ba đứa trẻ ngỡ ngàng.

Nhìn những bức tường trắng tinh, đặt chân lên nền nhà láng bóng, Quả Quả sợ mình sẽ trượt ngã.

Còn Hồ Tú thì liên tục nhìn quanh đây kinh ngạc, rồi bất ngờ rón rén đến bên con dậu, hạ giọng thì thầm: “Nền nhà này sang trọng quá, có phải là đá cẩm thạch không? Tốn bao nhiêu tiền nhỉ? Nơi ở của hoàng đế chắc cũng chỉ đến thế này thôi...”

Lận Đình suy nghĩ vài giây rồi nói: “Tình hình khác nhau mà, ga tàu thủ đô được xây dựng như một món quà kỷ niệm mười năm lập quốc. Nó được thiết kế theo tiêu chuẩn của các ga tàu hàng đầu thế giới, là bộ mặt của quốc gia. Còn về những vật liệu này,

là sự hỗ trợ từ cả nước! Chẳng hạn như đá cẩm thạch mà mẹ nhắc đến, được điều động từ Tề Lỗ.”

“Hóa ra là vậy? Người có học thức như con dâu thật khác, không giống mẹ, đến môi trường mới cái gì cũng không hiểu.” Hồ Tú cảm thán, ánh mắt đầy tự hào về con dâu.

Lận Đình cười: “Không có gì phải sợ cả, lần sau con sẽ dẫn mẹ đi tham quan các thành phố lớn, chúng ta sẽ đi khắp những cảnh đẹp của đất nước, nhìn nhiều lần thì sẽ quen thôi.”

Ai mà không khao khát một cuộc sống như thế? Nhưng...” Có dễ dàng thế đâu? Đi ra ngoài còn phải có giấy giới thiệu.”

Nghe vậy, Lận Đình chỉ mơ hồ đáp: “Biết đâu sau này sẽ thuận tiện hơn thì sao?”

Câu nói này chẳng ai tin, mọi người chỉ cười một lần rồi hòa vào dòng người, tiếp tục bước nhanh ra ngoài.

Chỉ khi tiến gần đến cổng ra, họ bất ngờ nghe thấy tiếng cãi vã phía trước.

Lại còn bằng tiếng Anh.

Ban đầu, cả nhóm không muốn can thiệp, nhưng khi nghe người nước ngoài kia vì không hiểu ngôn ngữ mà bắt đầu chửi bậy, họ liền nhú mày.

Hồ Tú lần đầu tiên nhìn thấy người có mắt xanh tóc vàng, nhưng không ngờ đối phương lại hung hãn như vậy: “Sao lại thế này? Tên Tây kia đang nói gì vậy?”

Lận Đình: “Hành lý bị mất, anh ta nghĩ rằng người dân chúng ta lấy cắp.”

Nghe vậy, lông mày Hồ Tú lập tức dựng đứng: “Cái gì? Không thể nào!”

Trước khi xác định rõ sự việc, Lận Đình không vội kết luận.

Cô nhìn quanh một vòng, không thấy nhân viên nào đến giải quyết, liền quay sang chồng: “Chúng ta qua đó xem sao?”

Hoắc Tiểu gật đầu, xách hành lý, bảo vệ các con rồi tiến về phía đám đông.

Thời này, mặc dù mọi người tò mò về người nước ngoài, nhưng cũng có chút dè dặt.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì vậy, có khá nhiều người đứng xem xung quanh, nhưng hầu hết đều đứng cách một vài bước, nên Lận Đình và mọi người nhanh chóng chen vào được.

Càng đến gần, nghe càng rõ.

Ngoại trừ Hồ Tú, những người còn lại đều hiểu tiếng Anh nên nhanh chóng hiểu được ngọn ngành câu chuyện.

Chương 221: Chương 221

Hóa ra, người đàn ông nước Y khi xuống xe đã quên vali của mình, khi vội vàng quay lại tìm, anh ta thấy vali trong tay một người khác.

Người đàn ông nước Y nghĩ rằng đối phương đã trộm vali của mình, liền tức giận tiến tới đòi lại.

Không may là hai người không cùng ngôn ngữ, người bị cho là trộm vali cho rằng người ngoại quốc này đang công khai cướp đồ, nên tất nhiên không chịu buông tay.

Thế là, tình huống khó xử hiện tại xảy ra.

Nghe xong câu chuyện, Lận Đình bóp trán, định mở lời giúp hai người phiên dịch, nhưng lại nhớ ra bọn trẻ lần đầu tiên thấy người nước ngoài thật sự, liền để chúng ra mặt giao tiếp.

Quả Quả và Niên Niên có chút e dè với đôi mắt xanh lá, không dám mở miệng.

Ngược lại, Miêu Miêu rất tự tin bước lên, nói một cách lưu loát bằng tiếng Anh.

Người đàn ông nước Y đang tức giận bỗng nghe thấy tiếng mẹ đẻ, liền ngó người một chút, sau đó mắt sáng lên nhìn cô bé, tự giới thiệu mình tên là David, rồi nói nhanh về tình huống xui xẻo của mình, còn nhiều lần khẳng định anh ta chỉ muốn lấy lại hành lý của mình.

Nghe xong, Miêu Miêu không vội trả lời mà nhìn về phía em trai và em gái.

Quả Quả theo phản xạ quay lại nhìn cha mẹ, khi nhận được ánh mắt khích lệ của họ, hít sâu một hơi, dũng cảm nói với người đàn ông mắt xanh rằng mình sẽ giúp anh ta phiên dịch, rồi quay sang người đàn ông vẫn đang mơ hồ, bị cho là cướp vali: “Chú ơi, chú mắt xanh này nói rằng cái vali chú cầm là của chú ấy, có đúng vậy không?”

Người đàn ông không biết chuyện gì xảy ra từ đầu đến cuối, bỗng dưng bị cho là cướp vali, tâm trạng từ hoang mang chuyển thành giận dữ.

Anh ta “bốp!” một cái, đặt vali xuống đất, mở khóa ra và trưng bày những thứ bên trong, rồi tức giận nói: “Đây là vali của tôi, sao lại thành của anh ta được? Còn có lý lẽ gì nữa không?”

Nghe vậy, Quả Quả lại nhìn về phía chú mắt xanh, hỏi xem cái vali có phải của chú ấy không.

Thật ra, ngay từ lúc vali được mở ra, David đã biết mình nhầm lẫn.

Dù bên ngoài cái vali giống hệt, nhưng bên trong lại khác màu.

Anh ta hơi ngượng ngùng, cảm thấy xấu hổ và vội vàng xin lỗi.

Trùng hợp thay, ngay lúc đó, một nhân viên toa xe mang một cái vali giống hệt, đi về phía quầy dịch vụ.

Rõ ràng, nhân viên khi kiểm tra toa xe đã phát hiện ra cái vali và đem đến khu vực nhận đồ thất lạc.

Nhìn thấy cảnh này, Lận Đình nhướn mày, ra hiệu cho David nhìn qua.

Quả thật, khi David nhìn thấy cái vali, gương mặt anh ta lập tức rạng rỡ.

Anh là người rất nhiệt tình, lần nữa xin lỗi người đàn ông xui xẻo, rồi cúi xuống ôm mấy đứa trẻ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Miệng anh ta không ngừng khen ngợi, thậm chí còn vuốt đầu Tiểu Hắc, khiến mấy đứa trẻ đỏ bừng cả mặt vì xấu hổ.

Đáng tiếc là, khi David định ôm người đẹp phương Đông bí ẩn, thì bị một người đàn ông trông khá dữ tợn chặn lại.

David có thể thề với Chúa rằng, anh ta không có ý đồ xấu gì, chỉ là bị vẻ đẹp của cô làm choáng ngợp.

Tiếc rằng, người đẹp đã có một hiệp sĩ dữ tợn bảo vệ.

Thế là, David chỉ có thể nhún vai, tiếc nuối nói lời tạm biệt với người đẹp phương Đông bí ẩn, rồi lao về phía quầy dịch vụ.

Thấy kẻ gây phiền phức rời đi, Hoắc Tiểu mặt mày cau có mới kéo vợ con chuẩn bị rời khỏi.

Không ngờ, vừa thoát khỏi tiếng vỗ tay nhiệt tình của người dân, họ đã nhìn thấy tư lệnh Giang đang đứng đợi ở phía sau đám đông, nhìn bọn trẻ với ánh mắt vui mừng và tự hào.

Nhiều năm về trước, Hoắc Tiểu từng nhìn thấy một tấm ảnh gia đình ở chỗ người bạn thân Giang Tuấn.

Trên đó có hình của tư lệnh Giang.

Nhưng khi đó ông cụ mới khoảng bốn mươi tuổi, khác xa so với vẻ ngoài tóc bạc, gầy gò, phong trần bây giờ.

Nếu không phải vì sự kích động và vui mừng rõ rệt trong ánh mắt của ông cụ.

Nếu không phải vì Hoa Quân đứng phía sau ông cụ, chính là người cảnh vệ tám năm trước đã một mình đưa cặp song sinh đến cho Hoắc Tiểu nuôi dưỡng, thì Hoắc Tiểu thật sự không dám nhận ra.

Anh giơ tay chào theo kiểu quân đội: “Thủ trưởng!”

Giang Khắc Tiên từ sự hấp dẫn của lũ trẻ quay về thực tại, đáp lễ và nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Chỉ là sự kích động quá lớn, khi mở miệng, giọng nói khàn khàn vẫn phản bội cảm xúc thật của ông: “Tiểu Hoắc, những năm qua... đã vất vả cho cậu rồi!”

Hoắc Tiểu lắc đầu, chỉ nói: “Cháu và Giang Tuấn là anh em.” Đây là lý do anh đồng ý nuôi dưỡng cặp song sinh, và chưa bao giờ thay đổi.

Nhắc đến người con trai đã c.h.ết thắm, Giang Khắc Tiên gật đầu, cố nén cảm giác đau đớn, quay sang cảm ơn Hồ Tú và Lận Đình.

Đặc biệt là đồng chí Lận Đình!

Dù là những cuốn nhật ký dày cộp được ông cất giữ cẩn thận, hay vô số bức ảnh trưởng thành.

Đều là minh chứng rõ ràng nhất cho sự giáo dục tận tâm của đồng chí Lận Đình dành cho cặp song sinh trong những năm qua.

Nhưng, tất cả mọi thứ đều không bằng việc tận mắt chứng kiến lũ trẻ nói tiếng Anh trôi chảy với người nước Y, mang lại cú sốc lớn hơn nhiều.

Giang Khắc Tiên hiểu rõ, cặp song sinh có thể xuất sắc như hiện tại, không phải chỉ trong một sớm một chiều, mà chắc chắn không thể thiếu sự chăm chỉ miệt mài của Lận Đình suốt bao năm qua. Cô là một đồng chí đáng kính.

Hồ Tú và Lận Đình không ngờ rằng thủ trưởng Giang lại thân thiện như vậy, không hề tỏ ra kiêu cách.

Vân Mộng Hạ Vũ

Càng không ngờ rằng, vị lãnh đạo lớn lại hết lời khen ngợi hai mẹ con, khiến họ đỏ cả mặt.

Cuối cùng, Lận Đình vỗ vai cặp song sinh, bảo chúng chào hỏi mọi người.

Giang Khắc Tiên tạm dừng, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn về hai đứa trẻ.

Miêu Miêu và Quả Quả thì rất thẳng thắn, đồng thanh gọi: “Ông ơi!”

“Ôi trời! Ôi trời!” Giang Khắc Tiên xúc động đáp lại, rồi cúi xuống, đưa tay ra thử. Khi chắc chắn rằng hai đứa trẻ không phản đối, ông mới ôm chầm lấy chúng, những đứa cháu đã xa cách hơn tám năm trời.

Cảm nhận được sự xúc động của ông, Miêu Miêu như người lớn, giơ tay vỗ nhẹ lưng ông: “Ông ơi, con đã về rồi.”

Quả Quả tuy hơi không thoải mái nhưng cũng là đứa trẻ hiểu chuyện. Thấy vậy, cậu bé cũng bắt chước chị, vỗ vỗ lưng ông: “Ông ơi, Quả Quả cũng về rồi!”

Trong khoảnh khắc này, không còn là vị thủ trưởng cao cao tại thượng, không còn là vị tướng uy nghiêm trên chiến trường, Giang Khắc Tiên chỉ là một người ông bình thường.

Khi ông sắp không kiềm được nước mắt trước sự quan tâm của các cháu, thì đột nhiên cảm thấy có một sức nặng trên lưng, kèm theo giọng nói non nớt: “Ông ơi, còn Niên Niên nữa, Niên Niên cũng về rồi!”

Hoàn toàn không biết rằng chị và anh không phải con ruột, nghe thấy cặp song sinh gọi ông là ông, Niên Niên cũng nghĩ đó là ông của mình. Một sai lầm nhỏ, cả người cô bé đã đu lên lưng ông.

Giang Khắc Tiên không kịp đề phòng, bị kéo lão đảo. Nếu không có vệ sĩ kịp thời đứng sau, chắc chắn ông đã ngã ngồi xuống đất.

Chương 222: Chương 222

Hoắc Tiểu và Lận Đình ngượng ngùng cúi xuống định bế đứa trẻ đi.

Không ngờ, Giang Khắc Tiên xua tay, rồi thả cặp song sinh ra, mới quay lại ôm lấy Niên Niên, cười hiền từ: “Xin lỗi, lúc này ông không thấy Niên Niên.”

Với Niên Niên, ông cũng không xa lạ. Trong những bức ảnh và nhật ký của cặp song sinh trước đây, luôn có bóng dáng của cô bé.

Từ một góc độ nào đó, ông cũng coi như đã chứng kiến cô bé lớn lên. Nay thấy cô bé gần gũi với mình, lòng ông không khỏi vui mừng.

Niên Niên không hề sợ người lạ, cũng không biết ông cụ đang bế mình là ai, chỉ an tâm ngồi trong vòng tay của ông, nói như một người lớn: “Không phải lỗi của ông đâu, vì Niên Niên còn quá nhỏ, bị bố mẹ che mắt rồi.”

Nghe vậy, mọi người cười ồ lên.

Đúng lúc đó, Hoa Quân nhắc: “Thủ trưởng, bên ngoài lạnh, có gì về nhà rồi nói.”

“Đúng đúng, nhìn tôi này, vui quá mà quên hết mọi thứ, chúng ta về nhà thôi.”

Lo lắng cho sức khỏe của ông cụ, Hoắc Tiểu tiến lên một bước đón lấy cô con gái nhỏ, rồi ra hiệu cho cô con gái lớn.

Trên đường ra khỏi ga tàu, Miêu Miêu và Quả Quả mỗi đứa nắm một tay ông cụ.

Khiến Giang Khắc Tiên vui mừng, nụ cười không bao giờ tắt trên gương mặt ông.

Từ ga tàu về đến khu quân sự, mất hơn một giờ đi xe.

Giang Khắc Tiên được phân một ngôi nhà hai tầng nhỏ.

Có điều, vì người trong nhà ít ỏi, trong căn nhà rộng lớn đó, ngoài ông cụ và vệ sĩ, chỉ có một người giúp việc do tổ chức sắp xếp là Nghiêm Hà.

Hiểu được mọi người đều mệt mỏi sau chuyến đi dài, nên khi về đến nhà, Giang Khắc Tiên mời mọi người ăn uống no nê, rồi bảo Nghiêm Hà sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người.

“Em dẫn Miêu Miêu và Niên Niên đi tắm trước nhé?” Đợi thím Nghiêm Hà rời đi, Hoắc Tiểu vừa sắp xếp hành lý vừa hỏi.

Lận Đình đang quan sát cách bài trí trong phòng, từ cách sắp xếp đồ đạc đến chăn nệm, rõ ràng có thể thấy được sự chăm chút của ông cụ.

Nghe vậy, cô nhìn chồng: “Chút nữa em đi, anh đừng sắp xếp nữa, đi đường chưa đủ mệt à? Để mai dọn dẹp.”

Hoắc Tiểu lấy ra một bộ quần áo sạch cho vợ, rồi đến sau lưng cô, giúp xoa bóp vai: “Anh không mệt.”

Thả lỏng vai, Lận Đình nhắm mắt tận hưởng, nhớ đến cường độ tập luyện hằng ngày của chồng, nên cũng không nói gì thêm.

Vân Mộng Hạ Vũ

Nhưng cũng chẳng hưởng thụ được bao lâu, lo lắng mẹ chồng và các con không quen với môi trường lạ, hai vợ chồng lại nhanh chóng ra ngoài.

Phòng ở tầng hai không đủ, nên Lận Đình và Hoắc Tiểu phải ở tầng một.

Sau khi lên lầu, hai người trước tiên đến phòng của Quả Quả, nhưng lại phát hiện Miêu Miêu và Niên Niên cũng ở đó.

Bọn trẻ rất tự nhiên, tụm lại cùng nhau khám phá các món quà ông đã chuẩn bị.

Thấy cha mẹ đến, chúng chỉ ngẩng đầu lên chào rồi lại hào hứng mở quà, miệng không ngớt nhắc đến ông nội.

Thế là, hai người đành chịu, Lận Đình và Hoắc Tiểu nhìn đống quà mà dở khóc dở cười.

Cặp vợ chồng quyết định không vội vàng tắm rửa nữa, mà ở lại chơi với bọn trẻ một lúc, sau khi chắc chắn rằng chúng rất thoải mái mới rời đi.

Lần này, Lận Đình đi tìm mẹ chồng, còn Hoắc Tiểu thì đến chỗ của lão thủ trưởng.

Trong thư phòng, Giang Khắc Tiên đang xem lại ảnh, nghe tiếng gõ cửa tưởng là Hoa Quân.

Ông nói “vào đi” rồi, người bước vào lại là Hoắc Tiểu.

Ông ngạc nhiên trong giây lát, rồi nhanh chóng mỉm cười: “Qua đây ngồi đi.”

Hoắc Tiểu ngồi xuống đối diện trên bàn dài, ánh mắt lướt qua những bức ảnh trên bàn, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Giang Khắc Tiên không vội thu dọn ảnh, mà tự tay rót trà cho Hoắc Tiểu, rồi ôn tồn hỏi về việc ở phòng có thoải mái không, cần gì cứ nói.

Hoắc Tiểu lần lượt đáp lại, đợi khi lão thủ trưởng xong phần xã giao, anh mới nói rõ mục đích: "...Trừ đi một ngày rưỡi đường đi và nghỉ ngơi, cháu và Đình Đình chỉ có thể ở lại thủ đô một tuần, nên cháu nghĩ, nếu tiện, ngày mai chú đưa bọn trẻ đi đổi họ."

Không ngờ anh lại có ý định này, Giang Khắc Tiên bỗng cảm thấy không thực, ông chậm rãi thở ra: "Ngày mai... đổi họ sao?"

Ngày xưa, ông không dám chắc mình sẽ được minh oan, nên chỉ mong bọn trẻ có thể sống sót, có đủ ăn đủ mặc.

Nhưng thực tế, chuyện đủ ăn đủ mặc chỉ là điều nhỏ nhặt nhất.

Cặp song sinh được nuôi dưỡng quá xuất sắc, xuất sắc đến mức Giang Khắc Tiên hoàn toàn không dám nhắc đến chuyện đổi họ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Ông không sao ngờ được, Hoắc Tiểu lại chủ động đề xuất việc này ngay từ ngày đầu tiên mới đến.

Rõ ràng chuyện này, phía bên kia đã suy nghĩ kỹ càng từ trước.

Nghĩ đến đây, Giang Khắc Tiên hỏi lại sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ Tiểu Hoắc: "Chuyện này... bọn trẻ có biết không?"

Hoắc Tiểu gật đầu: "Biết rồi, khi còn ở Thiên Kinh chúng cháu đã bàn bạc với nhau, sổ hộ khẩu cháu cũng mang theo."

Quả nhiên, mọi thứ đã được quyết định từ trước.

Lúc này, trong lòng Giang Khắc Tiên tràn đầy xúc động và biết ơn, không thể diễn tả bằng lời.

Trong mắt ông, bất kỳ lời nói nào, bất kỳ ngôn từ hoa mỹ nào cũng đều quá nhạt nhòa.

Đây là một ân tình to lớn, phải ghi nhớ trong lòng, phải báo đáp bằng hành động thực tế!

Nghĩ đến đây, ông cố gắng kìm nén bàn tay đang run lên vì xúc động, bình tĩnh rút một điếu thuốc từ hộp ra, đưa cho Tiểu Hoắc ngồi đối diện: “Hút một điếu nhé?”

Hoắc Tiểu mỉm cười lắc đầu: “Không, Đình Đình không thích mùi thuốc lá.”

Như không ngờ rằng anh lại nói như vậy, Giang Khắc Tiên bật cười, lắc đầu, ngậm điếu thuốc vào miệng rồi châm lửa.

Sau khi hút vài hơi, bình ổn cảm xúc đang trào dâng, ông mới nói: “Trước đây chúng ta chưa có cơ hội nói chuyện kỹ, về việc điều chuyển công tác lên thủ đô, nếu không tính đến bọn trẻ, cháu nghĩ sao?”

Nói đến đây, ông bổ sung thêm: “Với thâm niên và công trạng của cháu, chỉ cần kiên nhẫn một hai năm nữa, chắc chắn sẽ được thăng chức. Nếu đột ngột chuyển công tác lên thủ đô, ít nhất phải chờ ba bốn năm mới được thăng tiến, cháu phải suy nghĩ kỹ.”

Vấn đề này Hoắc Tiểu đã suy nghĩ rất kỹ.

Những năm qua, do tính chất công việc đặc thù, dù anh đã cố gắng chia sẻ việc nhà, dù anh đã nỗ lực dành thời gian cho gia đình... cuối cùng vẫn chưa đủ.

Sau khi thăng chức, với trách nhiệm ngày càng lớn, anh sẽ càng bận rộn hơn.

Thà rằng nhân cơ hội này dành nhiều thời gian cho gia đình hơn.

Qua năm mới anh mới 35 tuổi, 39 hoặc 40 tuổi thăng chức, ngược lại là độ tuổi lý tưởng của Hoắc Tiểu.

Vì có cặp song sinh làm ràng buộc, anh và ông cụ là đồng minh tự nhiên.

Vậy nên, Hoắc Tiểu nghĩ sao thì nói vậy.

Trong mắt Giang Khắc Tiên hiện lên vẻ tán thưởng, hoàn toàn không ngạc nhiên trước sự lựa chọn của đối phương.

“Bắt người dẫn đầu,” theo ông, một lũ trưởng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi quá nổi bật, đây mới là cách làm của người thông minh.

Chương 223: Chương 223

Vì cả hai đều có cùng định hướng cho năm tới, Giang Khắc Tiên không lãng phí thời gian vào chuyện này hay dùng quyền hành để chỉ đạo, mà chuyển sang chuyện khác.

Ông đưa tay dập tắt điều thuốc đã cháy hết, rồi cười nói: “Bây giờ chúng ta là người một nhà, chú sẽ không nói chuyện viễn vông. Khi các cháu đến thủ đô, Miêu Miêu và Quả Quả vẫn sẽ sống cùng các cháu.”

Hoắc Tiểu nương mày: “Cháu đoán được mà.”

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên cảm thán: “Chú bận rộn lắm, cả năm cũng không có mấy ngày dành cho bọn trẻ. Hơn nữa, Tiểu Lận đã nuôi dạy chúng rất tốt, chú rất yên tâm.”

Nói xong, ông cụ tự cười phá lên: “Ha ha, nói vậy cũng có chút không biết xấu hổ.”

Hoắc Tiểu cũng cười: “Chú đã nói chúng ta là người một nhà, mẹ cháu và Đình Đình sẽ rất vui lòng. Khi cùng sống trong một thành phố, chỉ cần chú có thời gian, đến thăm, hoặc chúng cháu sang cũng được, cơ hội gặp nhau còn nhiều.”

Thực ra, dù lãnh đạo cũ không nói, Hoắc Tiểu cũng hiểu, lý do đối phương quyết định như vậy, bận rộn chỉ là một phần nhỏ, phần nhiều là không muốn làm bọn trẻ buồn.

Có thể nói, cả hai bên đều đang nhượng bộ vì sức khỏe tinh thần của bọn trẻ.

Giang Khắc Tiên lại cười phá lên, hiếm hoi trêu chọc: “Đúng rồi, chú chỉ chờ câu nói này của cháu thôi.”

Sau khi cả hai bên đều nhún nhường, họ bắt đầu trò chuyện rất vui vẻ.

Cuộc trò chuyện kéo dài hơn hai giờ đồng hồ.

Khi Hoắc Tiểu xin phép ra về, Giang Khắc Tiên liền lấy ra một xấp tiền mặt và ngoại tệ từ ngăn kéo, không ngần ngại đưa qua: “Chú không thể đi cùng, cũng không biết Hồ Tú và Tiểu Lận thích gì, nên đưa số tiền này để họ có thể mua thứ mình thích.”

Nói xong, ông không cho đối phương từ chối, ép chặt tiền vào tay Hoắc Tiểu.

Nhìn xấp tiền dày cộm và ánh mắt mong đợi của ông lão, Hoắc Tiểu chỉ im lặng một lúc rồi gật đầu: “Cảm ơn thủ trưởng.”

Thấy vậy, Giang Khắc Tiên thở phào nhẹ nhõm, cười vỗ vai anh: “Về đi, đừng để Tiểu Lận phải chờ lâu.”

Hoắc Tiểu: “...” Không ngờ thủ trưởng lại là người như vậy.

Ngày hôm sau.

Cả gia đình ăn sáng xong, liền đi đổi sổ hộ khẩu.

Từ nay về sau, Hoắc Nhất Nặc và Hoắc An Nặc sẽ là Giang Nhất Nặc và Giang An Nặc.

Giang Khắc Tiên mân mê hai cái tên, hồi lâu mới nhìn các cháu, ghen ngào nói: “Nhất Nặc, An Nặc, là bố Giang Tuấn của các cháu đặt.”

Miêu Miêu gật đầu: “Con biết.” Từ ngày biết thân thế của mình, bố mẹ đã kể cho cô bé nghe.

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên cẩn thận cất sổ hộ khẩu vào túi trong, đồng thời cũng dẹp đi cảm xúc xúc động.

Ông vuốt đầu cháu gái, âu yếm nói: “Ông còn công việc, để chú Hoa Quân lái xe đưa các cháu đi dạo.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nói xong, Giang Khắc Tiên nhìn Hoắc Tiểu, Lận Đình và Hồ Tú, ôn hòa nói: “Đi dạo cho thoải mái, thủ đô là nơi tốt.”

Lận Đình cau mày: “Chú để cảnh vệ đưa chúng cháu đi, vậy chú về thế nào?”

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên cười: “Chú có xe đưa về.”

Hai người đang nói chuyện, Hoa Quân đã vẫy tay về một hướng.

Chưa đầy nửa phút sau, một chiếc xe quân sự từ góc đường tiến lại.

Cũng lúc đó, nhờ lời giải thích nhỏ nhẹ của chồng, Lận Đình mới biết rằng, với cấp bậc của ông cụ hiện nay, mỗi khi ra ngoài luôn có nhân viên bảo vệ đi theo.

“Thôi, tôi phải về rồi, mọi người cứ chơi vui vẻ, tối nếu không về ăn cơm, thì gọi cho Tiểu Nghiêm, không cần cô ấy nấu cho mọi người.” Ngồi vào xe và được bảo vệ, Giang Khắc Tiên không quên hạ cửa sổ dặn dò.

Hoắc Tiểu: “Nếu tối chú rảnh thì về ăn cơm, chúng cháu sẽ về.” Dù sao lần này đến thủ đô, chủ yếu là để các cháu ở bên ông.

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên cười: “Được, trưa dẫn các cháu đi ăn ngon, tối về nhà ăn.”

Vân Mộng Hạ Vũ

...

Thủ đô là một nơi tuyệt vời.

Từ Vạn Lý Trường Thành đến Thiên An Môn, từ Cố Cung đến Di Hòa Viên, rồi từ sở thú đến các trường đại học.

Trong những ngày ở thủ đô, đoàn người tham quan khắp nơi, tiếng cười đùa vang vọng và những khoảnh khắc quý giá được lưu giữ trong từng bức ảnh.

Dĩ nhiên, niềm đam mê mua sắm của các quý bà không bị bỏ qua chút nào. Với khoản trợ cấp “khổng lồ” của ông cụ, cộng thêm tiền riêng của họ, việc mua sắm là điều không thể thiếu.

Điều khiến Lận Đình vui nhất trong chuyến đi này là các con không chỉ mở rộng tầm mắt mà còn tăng thêm sự tự tin. Các con thường xuyên gặp người nước ngoài, từ ngại ngùng ban đầu, đến tự tin trò chuyện sau này.

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng khi cuộc sống đầy ắp niềm vui. Chỉ trong nháy mắt, ngày chia tay lại đến. Sau một tuần gần bó, bọn trẻ đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với ông nội luôn chiều chuộng chúng.

Tại cửa ga tàu, cặp song sinh lớn hơn chỉ rơm rớm nước mắt, nhưng cô bé nhỏ nhất là Niên Niên lại ôm chặt ông nội khóc nức nở như lúc rời khỏi ông bà ngoại.

Mọi người vừa dỗ dành, vừa hứa hẹn sớm quay lại, cô bé mới thối thức thả ông ra.

“Chú Giang, chú đừng tiến nữa.” Mấy ngày qua, cả hai bên đều đã trở nên thân thiết. Hoắc Tiểu ôm cô con gái đang khóc, vừa vỗ về vừa khuyên ông cụ đang muốn vào trong nhà ga.

Ông cụ bật cười trước cảnh tượng các cháu quần quýt quanh mình, tay lần lượt xoa đầu từng đứa trẻ, hứa hẹn không bao giờ chán ghét mà chỉ yêu thương, rồi thở dài nói: “Thôi, chú không vào nữa. Các cháu đi đường cẩn thận, đến nơi nhớ gọi điện về cho chú.”

Hoắc Tiểu gật đầu: “Chú yên tâm.”

Hai bên lại nói chuyện thêm một lúc lâu, cho đến khi chỉ còn khoảng hai mươi phút nữa là tàu hỏa đến, họ mới chính thức chia tay.

“Lão Giang vẫn còn đứng đó, qua thủ đô định cư cũng tốt, ông ấy một mình thì khó khăn lắm.” Đi được một đoạn, Hồ Tú mềm lòng quay đầu nhìn lại cổng ra ga, thấy Giang Khắc Tiên vẫn đứng đó nhìn về phía này, không kìm được mà thở dài vài câu.

Cũng trong chuyến đi này, Hồ Tú mới biết, cả đời lão Giang sinh được bốn người con.

Một trong số đó không sống qua được ba tuổi.

Hai người khác chưa kịp kết hôn đã hy sinh trên chiến trường.

Người con duy nhất kết hôn sinh con là Giang Tuấn, cũng bị bức hại khi mới ngoài hai mươi.

Thêm vào đó, vợ ông mất sớm, cả cuộc đời lão Giang thật sự có thể dùng từ bi thảm để miêu tả.

Nghe lời mẹ, Hoắc Tiểu và Lận Đình cùng quay đầu lại.

Ga tàu hỏa vào mười giờ sáng, người ra vào tấp nập.

Có những hành khách còng lưng vì bọc hành lý, bước đi lảo đảo, có người ôm nhau bịn rịn chia tay, lại có những thanh niên tràn

đầy hy vọng về thế giới mới...

Rõ ràng là một khung cảnh náo nhiệt, nhưng đứng ở cổng ra là một ông già như tách biệt trong thế giới cô độc của riêng mình.

Lận Đình thở dài trầm lặng, lại bảo các con vẫy tay chào ông nội.

Không ngoài dự đoán, cô thấy ông giơ tay lên, nở nụ cười hân hoan mà vẫy vẫy.

Khi quay lại, Lận Đình thì thầm: “Hè đến sẽ về đây ngay.”

Hoắc Tiểu: “...Được.”

Từ thủ đô đến Thiên Kinh có tàu hỏa chạy thẳng.

Vì vậy, chỉ trong hơn một ngày, họ đã đến ga tàu Thiên Kinh.

Chương 224: Chương 224

Vì trước khi đi đã gọi điện cho cảnh vệ Ngô Tiểu Quân.

Nên khi cả đoàn người kéo theo đồng hành lý lớn xuống xe, họ liền lên xe jeep ngay.

Sau hơn hai giờ lắc lư trên xe, cuối cùng chuyến hành trình gần một tháng cũng kết thúc vào buổi chiều hai ngày trước khi nhập học.

Trong khu nhà gia đình, mọi người đều rất thân thiện.

Vân Mộng Hạ Vũ

Xe vừa mới vào, các gia đình quân nhân nghe tiếng liền cười và vây quanh.

Mọi người tò mò, hỏi han về cảnh sắc của thủ đô.

Dù mệt mỏi sau nhiều ngày liên tục di chuyển, Hồ Tú vẫn vui vẻ chia sẻ niềm hạnh phúc khi được con trai và con dâu chăm sóc.

Vì vậy, sau khi “đuổi” cô con dâu đang mệt mỏi vào nhà nghỉ ngơi, bà lấy một chiếc ghế nhỏ ra ngồi và bắt đầu trò chuyện cùng mọi người.

Ừm, chỉ nói nửa giờ thôi, chỉ khoe khoang nửa giờ rồi về nhà dọn dẹp, Hồ Tú tự nhủ trong lòng...

Trong nhà, sau khi đưa Lận Đình vào phòng, Đường Vấn Lan lấy chìa khóa từ túi ra trả lại: “Chị thấy em gầy đi nhiều, chuyến đi này vất vả quá nhỉ.”

Nghe vậy, Lận Đình theo phản xạ sờ lên má, vừa định nói có lẽ gầy đi vài cân thì đã bị sự sạch sẽ trong nhà làm cho kinh ngạc.

Cô nhanh chóng hiểu ra, nhìn Vấn Lan với vẻ cảm kích: “Đưa chìa khóa cho chị là để nhờ chị trông coi gia súc và cây cối, sao chị còn giúp dọn dẹp nhà cửa? Ngại quá.”

Đường Vấn Lan phẩy tay: “Có gì mà ngại, chỉ là quét bụi thôi mà, hơn nữa không phải mình chị, Đường Tinh cũng đến giúp.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Tinh Tinh không ở đoàn 3 cùng Đồng Sính à?”

“Đã đi rồi, nhưng Đường Tinh là bác sĩ, không thể nghỉ mãi được.”

Nghe vậy, Lận Đình xoa đầu, cười khỏ: “Đúng rồi, em đúng là lẩn lộn.”

Đường Vấn Lan hiểu: “Chắc là mệt quá, chị thấy sắc mặt em tái nhợt, hay là nghỉ một lát nhé? Đúng rồi, bữa tối chị đã nấu rồi, một giờ nữa ăn được không?”

Hai nhà thực sự thân thiết, lại thêm phần về đến nhà, cảm thấy thoải mái, Lận Đình thật sự mệt mỏi, liền nói: “Vậy em không khách sáo nữa... Em có quà cho chị, đặc sản của thủ đô, để em nghỉ một lát rồi đưa cho chị.”

Được người nhớ đến là điều đáng vui, Đường Vấn Lan vui vẻ nói: “Không vội, không vội, em nghỉ ngơi đi đã.”

Điều mà Lận Đình không ngờ tới là...

Giấc ngủ này kéo dài đến tận tám giờ sáng hôm sau. Cô bị đói mà tỉnh giấc.

Hoắc Tiểu ngồi bên bàn đọc sách, tiện thể canh chừng vợ. Nghe thấy động tĩnh, anh lập tức quay lại nhìn: “Em tỉnh rồi? Đói không?”

Lận Đình vẫn còn mơ màng. Đến khi chồng ngồi xuống bên giường, đặt hai chiếc gối sau lưng cô, cô mới tỉnh táo hơn chút: “Đói, mấy giờ rồi?”

Hoắc Tiểu nhìn vợ ngơ ngác mà trong lòng mềm mại hẳn, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rối bời của cô: “Đã tám giờ sáng ngày hôm sau rồi.”

Cô kinh ngạc một lúc lâu mới nói: “Anh nói là... em đã ngủ hơn mười tiếng đồng hồ sao?”

Hoắc Tiểu: “Đúng vậy, tối qua gọi mãi mà em không dậy, chắc là quá mệt rồi.”

Nói đến đây, anh nắm lấy bàn tay mềm mại của vợ, giọng điệu có phần áy náy: “Là anh sơ suất.”

Lận Đình rút tay ra, véo má chồng, cười nói: “Em lớn thế này rồi, mệt hay không em còn không biết sao, ừm... Tuy có chút mệt, nhưng chơi rất vui phải không?”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu mỉm cười dịu dàng, giơ tay định véo má vợ.

Nhưng không ngờ, Lận Đình đã đoán ra ý định của chồng, vội lấy tay che má, giọng nghịch ngợm: “Em đói rồi, muốn ăn cơm, nếu không ăn sẽ ngất mất.”

Nghe thế, dù biết cô nói quá lên, Hoắc Tiểu vẫn bỏ ý định “trả đũa”, cầm lấy quần áo giúp vợ mặc vào.

Lận Đình nhăn mặt: “Em tự mặc được.”

Hoắc Tiểu cười thành tiếng: “Không phải em đói đến sắp ngất sao? Để anh giúp em mặc.”

Lận Đình: “...”

“Mẹ ơi, mẹ sao rồi?”

“Mẹ, có phải mệt quá không?”

“Mẹ ơi...”

Vân Mộng Hạ Vũ

Khi ra khỏi phòng để rửa mặt, Lận Đình mới phát hiện ra, bọn trẻ đều ở nhà chưa đi đâu.

Cô lần lượt xoa đầu từng đứa nhỏ vây quanh mình, cười nói: “Mẹ không sao, ngủ một giấc là lại khỏe mạnh rồi!” Nói xong, để trấn an bọn trẻ, cô còn làm động tác của thủy thủ Popeye.

Hiểu được ý nghĩa của hành động này, ba đứa trẻ cùng cười phá lên.

Hoắc Tiểu cũng dịu dàng nói: “Các con đi chơi đi, mẹ phải đánh răng, rửa mặt, rồi ăn sáng nữa.”

Nghe vậy, Miêu Miêu ngoan ngoãn dắt em gái ra phòng khách.

Quả Quả thì có vẻ không chịu ngồi yên, ôm theo một khẩu s.ú.n.g đồ chơi mang từ thủ đô về, ra ngoài tìm bạn chơi.

Khi Lận Đình rửa mặt xong bước ra, Hoắc Tiểu đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Cháo trắng, bánh bao, trứng vịt muối.

Lận Đình uống hai ngậm cháo, rồi mới gỡ vỏ trứng, lấy lòng đỏ trộn vào cháo.

Ngay lúc đó, Hồ Tú bưng một tô canh gà đặt bên cạnh con dâu: “Uống chút canh để bồi bổ, nhìn mặt con nhợt nhạt quá.”

Lận Đình ngạc nhiên: “Con cứ thắc mắc sao lại thơm thế, nhưng... sáng sớm mà uống canh gà sao mẹ?”

Hồ Tú nói: “Có sao đâu, cháo thì uống ít đi, không ăn hết thì đưa cho thằng Tiểu, con uống cái này.” Nói rồi, bà đẩy tô canh đến gần con dâu hơn.

Thấy vậy, Lận Đình không từ chối: “Cảm ơn mẹ... À mà, mai con đi làm rồi, tối nay mình mời Tinh Tinh và chị dâu Văn Lan ăn cơm nhé?”

Hồ Tú đáp: “Đương nhiên rồi, mẹ đã mua đủ nguyên liệu rồi.”

Lận Đình giơ ngón tay cái lên khen: “Mẹ tuyệt quá.”

Hồ Tú tự hào: “Đương nhiên, uống canh nhanh lên, để nguội mất ngon.”

Lận Đình gật đầu, múc một muống canh đưa vào miệng, nhưng chỉ vừa nuốt hai ngậm, bụng cô đã bắt đầu cồn cào...

Ngay lập tức, “âm!” một tiếng, cô đẩy ghế bật dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Hoắc Tiểu phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy theo.

Hồ Tú thì ngơ ngác một lúc.

Rồi, như chợt hiểu ra điều gì, bà vừa mừng vừa lo, kéo hai đứa cháu gái đang định chạy theo: “Ơ, đừng đi, mẹ không sao đâu.”

Không thấy vẻ lo lắng trên mặt bà nội, ngược lại chỉ thấy niềm vui, Miêu Miêu nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô bé ôm em gái mắt đã đỏ hoe, miệng mếu máo vào lòng, rồi ngẩng đầu hỏi: “Bà ơi, là chuyện tốt phải không?”

Hồ Tú đang kích động đi đi lại lại, nghe thấy vậy liền nói theo phản xạ: “Đúng, có khả năng... khụ khụ... nhưng chưa chắc chắn, phải chờ kiểm tra mới biết.”

Miêu Miêu vốn thông minh, kết hợp tình hình hai bên, rất nhanh đã có suy đoán.

Có điều, giống như bà đã nói, còn chưa chắc chắn nên cô bé không hỏi ra, mà chuyển sự chú ý sang cô em gái nhỏ đang khóc.

Ở bên này, Lận Đình vừa uống được chút nước đã nôn ra hết, cả người mới thoải mái hơn.

Hoắc Tiểu trong lòng đã có nghi ngờ, nhưng lại lo Đình Đình chỉ là do cơ thể không thoải mái, dù sao hai người luôn tránh thai.

Anh đưa nước ấm cho vợ súc miệng, rồi lại giặt khăn.

Lận Đình mở khăn ấm ra, đắp lên mặt một lúc.

Khi lấy khăn xuống, cô đã trấn tĩnh lại, nhìn chồng đang muốn nói gì đó: “Đi bệnh viện kiểm tra xem sao, cũng có thể chỉ là dạ dày không tốt.”

Chương 225: Chương 225

Dù kỳ kinh đã trễ vài ngày, nhưng cô vốn không đều, trước đây cũng từng bị trễ.

Là chồng, Hoắc Tiểu đương nhiên biết rõ chu kỳ của vợ không đều.

Vân Mộng Hạ Vũ

Vì vậy anh gặt đầu, giặt khăn sạch rồi phơi, sau đó nhìn vợ uống hết nửa bát cháo trắng mới dẫn cô đến trạm y tế.

“Là có thai, 35 ngày rồi.” Sau một cuộc kiểm tra đơn giản, Đường Tinh kết luận.

Thật sự... có thai rồi sao?

Lận Đình và chồng nhìn nhau, đều có chút ngơ ngác.

Thực ra, nhiều năm nay, Hoắc Tiểu không muốn có con thứ hai.

Lận Đình từng muốn, vì lúc đó mới có Niên Niên, cô chưa có tình cảm sâu đậm với cặp song sinh.

Trong thâm tâm, cô vẫn luôn cảm thấy Niên Niên là con gái duy nhất.

Nhưng sau này, khi sống chung lâu dài, thấy Miêu Miêu và Quả Quả chẳng khác gì con ruột, cô liền từ bỏ ý định.

Không ngờ, sau bao năm, dù đã tránh thai, lại vẫn mang thai...

35 ngày... nghĩa là trước khi về quê đã có rồi?

Nghĩ đến cả tháng qua phải đi đây đi đó, Lận Đình chợt thấy chóng mặt... đứa bé này thật sự rất may mắn.

Nhìn thấy vợ chồng họ có vẻ ngỡ ngàng, Đường Tinh cười đùa: “Hai người vui quá nên ngần ngại à?”

Lận Đình tỉnh lại, hơi bối rối không biết diễn đạt cảm xúc của mình thế nào: “Chỉ là... khá bất ngờ, phải không?” Câu hỏi cuối cùng hướng về chồng.

Hoắc Tiểu cũng mơ màng gật đầu: “... Đúng vậy.”

Đường Tinh cười thích thú: “Được rồi, được rồi, hai người đúng là vui quá mà. Mau về đi, ở đây em còn bệnh nhân.”

Nghe vậy, Lận Đình đã lấy lại chút lý trí, đứng dậy rồi không quên mời: “Tối nay đến nhà chị ăn cơm, chúng ta tụ tập vui vẻ. Chị có quà cho em và cả con gái em với Đồng Sính nữa.”

Đường Tinh gật đầu: “Để em gọi Đồng Sính, bảo anh ấy có thời gian thì về.”

Lận Đình: “Được.”

Đứa con đến quá bất ngờ.

Nhưng, sau khi hết bối rối và ngạc nhiên, niềm vui dần hiện lên.

Hoắc Tiểu cẩn thận bảo vệ vợ suốt đường về nhà, từ xa đã thấy mẹ và các con chờ ở cửa.

Thấy con trai cẩn thận như vậy, Hồ Tú đã hiểu ngay kết quả.

Bà vui mừng không kìm được.

Nhưng nhớ tới ba tháng đầu không nên thông báo, bà cố nén niềm vui.

Đợi đến khi con trai và con dâu vào nhà, ngồi yên trên ghế sofa, bà mới đưa một cốc sữa mạch nha rồi vui vẻ hỏi: “Có thai rồi phải không?!”

“35 ngày rồi.” Lận Đình nhận cốc trà, mắt cười cong cong.

“Quá tốt, quá tốt!” Không có bậc cha mẹ nào không thích con cháu đông đúc. Hồ Tú vui mừng khôn xiết.

Nhưng sau niềm vui, bà lại thấy thương con dâu vì những vất vả trước đó, vội nói: “Mẹ nhớ mùa hè, Lệ Hoa đã muối mặn. Đình Đình chờ chút, mẹ đi hỏi xem còn không, ăn vài quả trước bữa cơm.”

Nói xong, bà vội vàng đi ra ngoài mà không kịp tháo tạp dề...

Thấy vậy, Quả Quả đang chơi vui với bạn, bị chị gọi về mà không hiểu, hỏi: “35 ngày là sao? Sao bà vui thế?” Hỏi xong còn cười toe toét.

“Dốt quá!” Miêu Miêu liếc nhìn em trai rồi quay sang mẹ: “Mẹ, là chín tháng nữa mới sinh em trai phải không ạ?”

Lận Đình cười nhẹ: “Tám tháng nữa thôi, không nhất thiết là em trai, cũng có thể là em gái.”

Miêu Miêu ân cần: “Em trai hay em gái đều được ạ.” Chỉ cần mẹ bình an là tốt rồi.

Nghe hiểu mẹ đang có em bé, Quả Quả nhẩy cẫng lên vì vui mừng: “Con muốn em trai, con muốn em trai.”

Niên Niên lập tức phản đối: “Con muốn em gái, mẹ ơi, em gái!”

Quả Quả quay sang em gái: “Em là con gái rồi, lần này phải là em trai.”

Niên Niên không chịu thua: “Em là em gái của anh, chứ không phải của em. Em muốn em gái, em gái có thể cùng mặc váy hoa.”

Quả Quả bị làm cho chóng mặt, nhăn mặt nói: “Phải là em trai!”

Niên Niên bĩu môi: “Em gái!”

“Em trai!”

“Em gái!”

“Em trai... ưm...”

Miêu Miêu bật miệng em trai, cắt ngang: “Im ngay, ồn ào quá!”

Quả Quả: “...”

Niên Niên có người chống lưng, khúc khích cười, nấp sau lưng chị rồi thò đầu ra nói mạnh miệng: “Em gái!”

Nhìn con trai bị chọc tức đến mức muốn nhéo em gái nhỏ, Lận Đình cảm thấy niềm vui trong lòng càng thêm rõ rệt.

Cô... thực sự sắp làm mẹ lần nữa rồi.

Nghĩ đến đây, cô quay đầu nhìn chồng.

Không ngoài dự đoán, cô bắt gặp ánh mắt đen láy đầy yêu thương của anh.

Lận Đình khẽ nghiêng người, tựa vào người chồng, ngắm nhìn bọn trẻ cười đùa vui vẻ, đôi mắt ánh lên nét cười dịu dàng: “Anh... thật tuyệt.”

Hoắc Tiểu giang tay, một tay ôm vai vợ, tay kia nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, ánh mắt mềm mại: “Ừm... thật tuyệt.”

“Chưa bao giờ em nghĩ rằng cái c.h.ế.t lại gần đến vậy.”

Trong góc hành lang u ám, ngọt ngào mùi thuốc sát trùng của trạm y tế, Viên Ký Mai chạm tay lên vết thương trên đùi. Dù sự việc đã qua bốn, năm ngày, tinh thần cô ấy vẫn còn chút hoang mang.

Hôm nay hiếm hoi mới đi cùng tiền bối để thay thuốc, cô ấy không kìm được mà thổ lộ cảm xúc đã đè nén mấy ngày nay.

Nghe vậy, Ninh Du ngồi bên cạnh với vết thương do đạn sượt qua cánh tay, quay đầu nhìn cô tân binh.

Cảm nhận được ánh nhìn, Viên Ký Mai cũng quay lại đối diện, rồi nở nụ cười chua chát: “Chị Ninh, chị không sợ sao?”

Chưa đợi đối phương trả lời, cô ấy thả lỏng cơ thể, ngả lưng dựa vào tường, thở dài: “Chiến trường... pháo đạn như mưa... Em biết về những trận oanh tạc điên cuồng, cũng nghĩ rằng mình đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng khi thực sự đứng giữa khói lửa, nhìn thấy m.á.u và xác người, vẫn... thấy sợ. Vì vậy, em rất ngưỡng mộ chị, chị dường như không sợ hãi chút nào.”

Không, không chỉ là không sợ. Trên chiến trường nguy hiểm, cô ấy tận mắt thấy tiền bối dũng cảm băng qua lửa đạn, nhiều lần nhấn nút chụp ảnh.

Ngay cả khi đạn sượt qua cánh tay, chỉ quán qua loa rồi tiếp tục tiến lên.

Dường như ý nghĩa tồn tại của cô ấy là để ghi lại sự thật của chiến tranh.

Nghĩ đến đây, Viên Ký Mai quay đầu hỏi lần nữa: “Chị không sợ c.h.ết sao?”

“Sợ chứ.” Ninh Du khẽ đáp.

Sao có thể không sợ chết? Nhưng có những việc luôn cần người làm. Thực ra cô ấy không giỏi tâm sự, càng chưa bao giờ an ủi ai, nhưng Viên Ký Mai lần đầu ra chiến trường, rõ ràng đã có bóng ma tâm lý.

Vì vậy, sau vài giây im lặng, Ninh Du nói thêm: “Lần đầu ra chiến trường, chị cũng giống em bây giờ, ác mộng kéo dài suốt một thời gian. Sau này thấy nhiều, cũng thành quen.”

Điều này khiến Viên Ký Mai bất ngờ, vì trong mắt cô ấy, Ninh Du là một người rất giỏi giang.

Nhưng mà, con người thì ai mà không sợ c.h.ết chứ?

Nghĩ đến đây, Viên Ký Mai bỗng cảm thấy mấy ngày mình cứ rên rỉ, hình như cũng không yếu đuối lắm.

Một ngày nào đó, cô ấy chắc cũng sẽ giỏi như tiền bối Ninh thôi... nhỉ?

Thấy vẻ mặt cô ấy dần thả lỏng, Ninh Du cũng nở nụ cười, hiếm khi thấy thú vị: “Chị tưởng em sẽ nộp đơn xin điều chuyển công tác với tổ chức.”

Nghe vậy, Viên Ký Mai hơi ngại ngùng: “Cũng có nghĩ đến, nhưng em tự đặt ra hạn cho mình, ít nhất phải kiên trì ba năm... Chị Ninh, còn chị thì sao?”

Ninh Du: “Chị dự định 30 tuổi sẽ điều chuyển.”

Chị Ninh năm nay 27 tuổi, nghĩa là còn ba năm nữa, nếu may mắn sống sót, hai người biết đâu còn có thể cùng nhau điều chuyển?

Nghĩ đến đây, mắt Viên Ký Mai sáng lên, vừa định nói thêm gì đó thì thấy y tá vẫy tay gọi hai người.

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô ấy vội đứng lên: “Chị Ninh, đến lượt chúng ta thay băng rồi.”

Ninh Du cũng thấy, cô ấy đứng dậy theo, nhưng không vội đi mà đưa tay đỡ đồng đội bị thương ở chân, cùng nhau bước tới chỗ y tá.

Thay băng xong, rời trạm y tế, trên đường về ký túc xá tạm, Viên Ký Mai cảm thấy quen thuộc hơn nên không ngừng nói.

Thực ra là một cách xả stress.

Ninh Du rất hiểu, nên dù vẫn ít nói, nhưng cũng đáp lại vài câu.

“...Em cũng muốn cắt tóc ngắn như chị.” Khi gần đến ký túc, Viên Ký Mai bỗng nói.

Ninh Du gật đầu đồng ý: “Cắt ngắn tiện hơn.”

Viên Ký Mai tò mò: “Chị Ninh, chị luôn để tóc ngắn à?”

Chương 226: Chương 226

Ninh Du sờ vào mái tóc ngắn hơi cứng ở sau đầu, lắc đầu: “Trước kia dài đến eo.” Mái tóc cô ấy rất đẹp, đen và mượt, nhưng từ khi làm phóng viên chiến trường thì cắt hết.

Nghe vậy, Viên Ký Mai kéo nhẹ bím tóc dài trước ngực, có chút luyến tiếc, nhưng vẫn nói: “Khi về ký túc xá, chị Ninh giúp em cắt nhé.”

Ninh Du nhìn đối phương một chút, rồi lắc đầu: “Tay nghề của chị không tốt, lát nữa dẫn em đến chỗ lão Ngô của đội nhà bếp, tay nghề ông ấy khá lắm.”

“Cái đó mà chị cũng biết à?” Rõ ràng là một người kín tiếng như vậy.

Khóe miệng Ninh Du khẽ nhếch lên, vì sự ngạc nhiên của đối phương: “Chị là phóng viên mà.” Thu thập thông tin là bản năng.

Viên Ký Mai vỗ trán: “Cũng đúng... À đúng rồi chị Ninh, sáng nay em nghe nói có đoàn văn công đến biểu diễn, Lận Vĩ và Hoàng Nghệ Đồng cũng sẽ đến.” Nhắc đến hai người này, khuôn mặt cô ấy lập tức bừng sáng, không còn vẻ ủ dột trước đó nữa.

Bất ngờ nghe tên Lận Vĩ, tim Ninh Du không khỏi lỡ một nhịp.

Kể từ khi cô ấy trở thành phóng viên chiến trường hai năm trước, cô ấy từng gặp Lận Vĩ trong những buổi biểu diễn toàn quốc nhiều lần rồi.

Vân Mộng Hạ Vũ

Từ lạ lắm ban đầu, đến quen thuộc sau này, rồi giờ đây không biết phải đối diện thế nào.

Cô ấy luôn cảm thấy, mỗi lần đối diện với đôi mắt đào hoa đầy ý cười ấy, cô ấy đều không tự nhiên.

“Chị Ninh, chị đã gặp Lận Vĩ hay Hoàng Nghệ Đồng bao giờ chưa? Hai người họ dù không vào Tổng Cục Chính Trị, nhưng danh tiếng không kém gì trụ cột của Tổng Cục, thậm chí còn nổi hơn. Đặc biệt là Lận Vĩ, anh ấy là ngôi sao nổi tiếng toàn quốc rồi... Chị nói xem, đàn ông có thể đẹp trai như vậy không? Có phải do máy quay làm cho người ta đẹp lên không?”

Dù hơi ngại ngùng, nhưng Ninh Du vẫn chọn nói thật: “Gặp rồi, ngoài đời còn đẹp hơn trong phim.”

Viên Ký Mai mở to mắt: “Còn đẹp hơn trong phim ư? Vậy thì...”

“Khụ khụ khụ.”

Tiếng ho bất ngờ cắt ngang cuộc trò chuyện của hai cô gái, hai người đang khoác tay nhau đồng loạt quay đầu lại, biểu cảm đều không kìm nén được.

Giữa trưa tháng bảy, mặt trời chói chang.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên người đàn ông, làm nổi bật các đường nét vốn đã cuốn hút của anh ấy, khiến vẻ đẹp của anh ấy càng thêm hoàn hảo.

Viên Ký Mai tròn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ rằng ngôi sao lớn mà cô ấy chỉ có thể trò chuyện qua miệng lại bất ngờ xuất hiện ở ký túc xá tạm thời.

Nghĩ về những lời khen ngợi vừa rồi của mình, lại nhìn thấy nụ cười mỉm của anh ấy, tại Ninh Du đỏ bừng, chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống.

“Lận... Lận... Lận Vĩ?” Viên Ký Mai ngạc nhiên đến mức lắp bắp.

Lận Vĩ mỉm cười: “Chào đồng chí, tôi đến tìm Tiểu Du.”

Tiểu... Tiểu Du?

Là một nhà báo, Viên Ký Mai cảm thấy mình vừa phát hiện ra một điều kinh ngạc.

Dù trong lòng đang hét lên, cô gái đã trải qua nhiều sóng gió vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh.

Cô ấy vừa gật đầu, vừa rút tay ra khỏi tay chị Ninh, tập tễnh bước vào ký túc xá. Khi rời đi, cô ấy không quên trao cho tiền bối một ánh nhìn đầy ẩn ý.

Ninh Du: “...”

“Em bị thương à?” Sau khi mọi người rời đi, Lận Vĩ mới nhìn vào cánh tay băng bó của cô ấy.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lận Vĩ, Ninh Du vô thức che giấu cánh tay phía sau, vụng về giải thích: “Chỉ một chút thôi, không nghiêm trọng.”

Lận Vĩ nhướn mày: “Vậy anh đến trạm y tế hỏi thử nhé?”

Ninh Du: “...Vết xước do đạn, sao các anh lại đến nhanh thế? Chỗ này chưa hoàn toàn an toàn, có thể vẫn còn xung đột.”

Biết cô ấy hay tỏ ra mạnh mẽ, Lận Vĩ không truy hỏi thêm, bởi bây giờ mối quan hệ của họ vẫn chưa chính thức. Anh ấy nhớ lại cảnh hai tháng trước, khi họ gặp nhau ở một chiến trường khác, anh ấy đã bị từ chối lời tỏ tình.

Với gương mặt ưa nhìn, từ nhỏ đến lớn, đặc biệt là sau khi nổi tiếng, Lận Vĩ luôn có nhiều phụ nữ vây quanh.

Nhưng sự giáo dục từ cha mẹ đã giúp anh ấy giữ được những chuẩn mực trong tình cảm.

Vì chưa gặp được người mình thích, anh ấy luôn sống cô đơn.

Cho đến khi gặp Ninh Du.

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh ấy lại dừng lại trên cô gái có vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Giữa hai người không thể nói là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Chỉ là vì có Đình Đình mà dần dần quen thuộc.

Lận Vĩ không biết chính xác khi nào mình bắt đầu thích cô ấy.

Có lẽ là khi cô ấy thân thiết với em gái anh, thì đã có cảm tình.

Có lẽ là khi cô ấy chủ động xin đi tuyển đầu, thì đã có sự kính phục.

Có lẽ là khi cô ấy thường xuyên bị thương, thì dần dần cảm thấy thương xót.

Hoặc cũng có thể chẳng phải vì những điều đó.

Tóm lại, sau những lần gặp gỡ và tiếp xúc, đến khi nhận ra thì anh ấy đã có tình cảm với Ninh Du.

Mà bản chất anh ấy vốn khá ích kỷ.

Khi thích một người, anh ấy không thể không muốn đáp lại. Nghĩ đến đây, Lận Vĩ đã chuẩn bị tâm lý theo đuổi lâu dài, anh ấy nở nụ cười nhẹ nhàng: “Trưa nay em có rảnh không? Chúng ta đi ăn cùng nhau nhé? Anh có mang quà cho em.”

Bị nụ cười của Lận Vĩ làm choáng váng, Ninh Du rùng mình, theo phản xạ muốn từ chối.

Nhưng chưa kịp nói gì, đã nghe anh ấy tiếp tục: “Nghệ Đồng cũng đến, là trưởng bối, chúng ta nên tiếp đón một chút chứ?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Họ là trưởng bối gì chứ?

Trong lòng tuy thâm than phiền, nhưng khi nghĩ đến cô bé mới 18 tuổi, lần đầu đến chiến trường tan hoang, Ninh Du là người vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lòng ấm áp cuối cùng cũng không yên tâm: “Được thôi.”

Cô ấy tuyệt đối không thừa nhận mình có ý đồ gì khác.

Nghĩ đến đây, cảm giác lúng túng bất ngờ làm Ninh Du không thoải mái, cô ấy khẽ ho một tiếng: “Em về ký túc xá lấy đồ.”

“Đi đi.”

Lận Vĩ nở nụ cười nhẹ trong mắt: “Mau lên.”

Ý gì đây? Còn cần phải thúc giục sao? Ninh Du bỗng dưng có chút tâm trạng bồn chồn.

Nhìn ra ý nghĩ của cô ấy, Lận Vĩ đưa tay chặn miệng, cố nén tiếng cười sắp tràn ra: “Không nhanh lên, anh sẽ bị bao vây mất.”

Nghe vậy, Ninh Du giật mình, rồi nhớ ra điều gì, cô ấy đột nhiên quay đầu.

Lúc này cô ấy mới phát hiện, không biết từ lúc nào, xung quanh đã có không ít người đang tò mò nhìn ngó.

Ninh Du: “...”

“Một phút!” Ninh Du cố nén đỏ mặt, nói vài lời rồi cúi đầu chạy vào ký túc xá.

Nói là mời ăn cơm.

Nhưng sau khi trải qua đạn b.o.m tàn phá, không còn chỗ nào tươm tất.

Vậy nên, sau khi lấy đồ ăn, ba người cầm hộp cơm nhôm ngồi dưới gốc cây lớn râm mát, vừa ăn vừa trò chuyện.

Tất nhiên, phần lớn là Hoàng Nghệ Đồng nói.

Giờ cô bé đã là thiếu nữ 18 tuổi.

Dáng vẻ của cô bé đã hoàn thiện, tuy ngũ quan không quá nổi bật, nhưng qua vài năm huấn luyện chuyên nghiệp, khí chất cũng thêm vài phần, cũng được coi là mỹ nhân.

Không chỉ ngoại hình, nội tâm cũng có nhiều thay đổi.

Kể từ khi được người có tính tình khoáng đạt như hiệu trưởng Hoàng nhận nuôi, cô bé thường được ông đưa đi khắp nơi, tự tin tăng lên rõ rệt.

Ví dụ như lúc này, cô gái ít nói và e thẹn bên ngoài, lại trở nên hoạt ngôn trước những người quen lâu ngày gặp lại.

Chương 227: Chương 227

Cô bé kể về tình hình gần đây của mình, nói về việc sẽ nhận lệnh điều động từ Tổng Cục Chính Trị trong nửa cuối năm.

Cuối cùng, cô bé nhắc đến buổi biểu diễn lần này: “Em chủ động xin đến đây.”

Ninh Du có chút không đồng tình: “Ở đây rất nguy hiểm, em còn quá nhỏ.”

Hoàng Nghệ Đồng nhăn mũi, giọng có chút trách móc: “Chị Du à, chị không biết đâu, đoàn của bọn em mới có một nam diễn viên múa mới, anh ta bị chảy m.á.u mũi, em đưa khăn cho anh ta dùng, không ngờ lòng tốt lại bị hiểu lầm, anh ta đi nói khắp nơi rằng em thích anh ta, theo đuổi anh ta, một lòng muốn hẹn hò với anh ta. Em đã từ chối rõ ràng mà anh ta không tin, còn nói em mắc cỡ, mắc cỡ cái gì chứ, anh ta không nghĩ em còn nhỏ sao!”

Ninh Du cau mày: “Đoàn trưởng Lý của các em không ra mặt à?”

Lận Vĩ cũng cau mày: “Sao em không nói với anh chuyện này?” Hai người cùng phục vụ trong đoàn văn công, tuy không cùng bộ phận nhưng cũng có thể nói chuyện với nhau.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoàng Nghệ Đồng cười khẩy: “Tên đó hình như có chút bối cảnh gia đình, đoàn trưởng Lý không tiện nói nhiều, dù sao anh ta cũng không động tay động chân. Nhưng em bị phiền quá nên đã

đ.ấ.m cho anh ta một cú, làm rụng mất một chiếc răng cửa. Vì vậy đoàn trưởng Lý bảo em tạm lánh.”

Cô gái nhỏ vẫn còn vẻ tự đắc: “Theo ông nội học quyền pháp hai năm, cũng có ích thật.”

Ninh Du hiểu ra vấn đề, im lặng một lúc rồi khen: “Làm tốt lắm!”

Lận Vĩ cũng khen: “Rất lợi hại!”

Cô gái nhỏ được khen ngợi liền cười tươi hơn.

Sau bữa ăn, Ninh Du tặng quà cho Nghệ Đồng rồi tiễn cô bé về ký túc xá. Khi Ninh Du chuẩn bị về phòng mình thì nhận ra Lận Vĩ lại theo sau, cô ấy có chút không tự nhiên, nên tìm chủ đề để nói: “Nghệ Đồng thay đổi nhiều, không còn giống trước đây nữa.”

Lận Vĩ gật đầu: “Ừ, hiệu trưởng Hoàng là một bậc trưởng bối tốt.”

Ninh Du tiếp tục: “Nghệ Linh bây giờ cũng tốt, lần trước nói chuyện với Đình Đình, nghe cô ấy bảo cô bé học rất giỏi.”

Lận Vĩ: “Cô bé đó rất thông minh, nói là sau này muốn trở thành bác sĩ quân y.”

Ninh Du nghe những lời này lần đầu tiên, cô ấy chỉ ngạc nhiên trong vài giây rồi đồng ý: “Cũng tốt... À đúng rồi, còn đứa trẻ Niên Niên thì sao?”

Từ đầu đến cuối, Lận Vĩ luôn phối hợp với sự lạc đề của đối phương.

Thấy ký túc xá đã ở trước mặt, biểu cảm của Tiểu Du cũng dần thả lỏng.

Nhưng Lận Vĩ lại nảy ra ý trêu chọc, đột nhiên nói: “Hai tháng trước, anh có nói chuyện hẹn hò với em, em đã suy nghĩ thế nào rồi?”

Chỉ còn vài mét nữa là đến ngưỡng cửa ký túc xá, Ninh Du sắp thoát khỏi tình huống này, tìm lại lối một nhịp. Cô ấy thật sự không hiểu, dù ngoại hình mình không tệ, Đình Đình thậm chí còn khen cô ấy vừa lạnh lùng vừa mạnh mẽ.

Nhưng, so với Lận Vĩ thì vẫn có khoảng cách.

Nhất là ở tuổi 27, cô ấy không còn trẻ nữa, công việc lại nguy hiểm.

Một người xuất sắc như Lận Vĩ, sao lại để ý đến cô ấy?

Không muốn lãng phí tình cảm và thời gian của người khác, sau nhiều lần suy nghĩ, Ninh Du quyết định không trốn tránh nữa, quay lại nhìn thẳng vào anh ấy, hỏi ra thắc mắc của mình.

Không ngờ, người đàn ông đẹp trai như ánh sáng lại sờ mặt, nói đầy khổ sở: “Nếu chỉ vì vẻ ngoài, anh cần tìm người yêu làm gì? Ngày nào soi gương chẳng được?”

Ninh Du: “...”

“Hy vọng em sẽ cân nhắc kỹ.”

“Thật lòng muốn bày tỏ với em, không phải đùa đâu, nếu có thể...”

Khi nói chuyện ánh mắt người kia chăm chú, cảm xúc rối bời khó tả.

Trên đường về, đầu Ninh Du không ngừng hiện lên hình ảnh chàng trai đó, cô ấy không dám khám phá sâu hơn cảm giác ngọt ngào lén lút kia.

Trong mơ hồ và nghi ngờ, còn chút cảm giác thẫn kín...

Cô vừa bước vào thì một giọng cười chào đón.

“Về rồi à?” Viên Ký Mai ngồi bên cửa sổ, lau chiếc máy ảnh dưới ánh nắng rực rỡ. Thấy chị Ninh ôm một cái bọc trở về ký túc xá.

Ninh Du hoàn hồn, mới nhận ra, trong lúc thất thần, mình đã về đến phòng.

Cô ấy đặt ấm nước sôi xuống, rót một cốc nước.

Ninh Du gạt đầu, đặt bọc ở cuối giường, rồi cầm lên uống vài ngụm, hỏi: “Em chưa ăn trưa à?”

Ngồi xuống chiếc giường gỗ đơn sơ, ôm lấy cốc trà, Viên Ký Mai đáp: “Ăn rồi, đi với Đại Mỹ và mấy người nữa. Nhưng em không có khẩu vị, chỉ lấy một cái bánh bao.”

Chỗ tạm trú, căn phòng nhỏ hẹp chứa 6 người, Đại Mỹ là y tá trạm xá.

Biết đối phương vẫn bóng ma trong lòng, là người từng trải, cô ấy hiểu thời gian là liều thuốc tốt nhất, nên Ninh Du không khuyên nữa.

Cô ấy ngồi xổm xuống, lấy chiếc hộp nhỏ dưới gầm giường, lấy ra hai viên kẹo đưa cho Viên Ký Mai.

Viên Ký Mai ngạc nhiên rồi cười nhận lấy: “Cảm ơn chị Ninh.”

Ninh Du lắc đầu, khóa lại hộp và đẩy nó về chỗ cũ.

Viên Ký Mai bóc kẹo, bỏ vào miệng, ánh mắt theo dõi tiền bối. Khi thấy Ninh Du ngồi lại mép giường uống nước, cô ấy bỗng nói: “Chị Ninh, tính cách chị khác hẳn vẻ ngoài, mấy hôm trước em còn không dám nói chuyện với chị.”

Nghe vậy, Ninh Du mím môi, cảm thấy không thoải mái: “Vậ à...”

Viên Ký Mai gật đầu lia lịa: “Thật mà, chị đúng là người... À, người ta gọi là bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp phải không?”

Ai quen thân cũng nói vậy, Ninh Du nhếch mép cười, không quen thảo luận về bản thân: “Chị không giỏi gần gũi người khác.”

Thật ra hồi nhỏ, cô ấy không như vậy.

Dù cô ấy có xuất sắc thế nào, cha mẹ đều luôn phủ nhận.

Họ thích một cô con gái ngoan ngoãn, hiếu thảo, sẵn sàng lấy chồng tốt, và chăm lo gia đình. Nhưng cô ấy... từ nhỏ đã bị coi là ngỗ nghịch.

Dần dần, Ninh Du mất đi sự nhiệt tình chủ động.

Viên Ký Mai cười, để lộ hàm răng trắng: “Nhìn ra rồi... Khụ khụ, em có chút tò mò, chị Ninh, nếu chị không muốn nói thì cũng không sao...”

Thấy cô gái vui vẻ bỗng ngập ngừng, Ninh Du cũng không ngạc nhiên: “Em muốn hỏi về Lận Vĩ.”

Mắt Viên Ký Mai sáng lên: “Đúng rồi, làm sao chị quen được Lận Vĩ? Đó là Lận Vĩ đó. Chị nói đúng, ngoài đời anh ấy còn đẹp trai

hơn trong phim... thật sự, vừa rồi em cứ nhìn chăm chăm.”

Nói đến đây, cô ấy lại nháy mắt: “Anh ấy gọi chị là Tiểu Du, chẳng lẽ...”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Không phải!” Ninh Du lập tức phản bác.

Viên Ký Mai chớp mắt, không tin: “Em còn chưa nói gì.”

Ninh Du mím môi, kìm nén cảm xúc, giải thích: “Em gái của Lận Vĩ là bạn thân của chị.”

“À? Thế à?” Viên Ký Mai hơi thất vọng, nhưng vài giây sau lại tò mò: “Em gái của Lận Vĩ giống anh ấy không?”

Nghe vậy, Ninh Du nghĩ đến bạn mình, gật đầu chắc chắn: “Giống khoảng sáu bảy phần.”

“Ồ... Vậy chắc cũng đẹp lắm.”

“Ừ, khá đẹp.”

“Không đúng, không đúng.” Viên Ký Mai lắc đầu, ôm máy ảnh ngồi đối diện, hơi thất vọng: “Chị Ninh, đó là Lận Vĩ đấy, bao nhiêu cô gái thích anh ấy, chị gần gũi như vậy mà không có chút ý nghĩ gì sao?”

Ninh Du: “...”

Ninh Du hơi không thoải mái, ánh mắt lướt qua giường, thấy gói đồ của Lận Vĩ, như bị bỏng, cô ấy vội quay đi: “Đừng nói bậy.”

Chương 228: Chương 228

Thấy mặt chị Ninh đỏ bừng, rõ ràng có cảm tình với Lận Vĩ, Viên Ký Mai ngừng đùa, nghiêm túc nói: “Chị, nếu thực sự thích thì hãy dũng cảm lên.”

Ninh Du lắc đầu: “Không phải như vậy đâu.” Không nói đến chuyện khác, dù cô ấy muốn dũng cảm, nhưng đang ở giữa làn đạn, an toàn tính mạng còn không đảm bảo, làm sao nói đến tình yêu?

Vân Mộng Hạ Vũ

Cô ấy có trách nhiệm của mình, phóng viên chiến trường quá khan hiếm, nên ít nhất cô ấy phải kiên trì thêm ba năm nữa.

Ba năm sau, cô ấy sẽ 30 tuổi, Lận Vĩ có vẻ lớn hơn một hai tuổi.

Ninh Du thật sự không nỡ để người ta đợi mình ba năm, đặc biệt là những năm tháng chưa chắc có tương lai.

Nghĩ vậy, cô ấy buồn bã: “Không nhắc chuyện này nữa, đoàn văn công ngày mai biểu diễn, bài phỏng vấn em đã chuẩn bị xong chưa?”

Nghe vậy, Viên Ký Mai mở miệng, muốn khuyên thêm vài câu.

Nhưng, lời đến đầu lưỡi, lại thấy không tiện, cô ấy liền đổi sang: “Chuẩn bị xong rồi, chị Ninh xem giúp em nhé?”

“Được.”

Chiến tranh kết thúc, nhưng tổn thất không ít.

Sự xuất hiện của đoàn văn công như thắp lên ngọn lửa giữa không khí ảm đạm.

Biểu diễn chưa bắt đầu, cả doanh trại đã náo nhiệt.

Sự hào hứng này lên đến đỉnh điểm khi Hoàng Nghệ Đồng bắt đầu hát một mình chiều hôm sau.

Dù không có sân khấu lộng lẫy.

Dù các chiến sĩ trong doanh trại không có chỗ ngồi, phải dựa vào chiến xa đứng.

Nhưng không ngăn được mọi người cùng cất giọng hát.

Như vui mừng, như trút giận!

Ninh Du đứng giữa, cầm máy ảnh liên tục bấm.

Ghi lại những khoảnh khắc vui mừng, khóc lóc, hò hét cùng hát.

Đây thực ra, không giống một buổi biểu diễn lớn chính thức.

Vở diễn cũng trái ngược với quy trình phỏng vấn hôm qua của Ninh Du.

Chỉ riêng Hoàng Nghệ Đồng đã hát bốn bài.

Hơn nữa, các quân nhân dưới khán đài còn lên sân khấu biểu diễn, khiến tình hình dần trở nên hỗn loạn.

Nhưng cùng lúc đó, lại khiến tâm trạng mọi người phấn khích, dâng trào.

Đặc biệt là khi thấy Viên Ký Mai cùng các chiến sĩ khoác vai nhau, cùng reo hò, hô vang.

Ninh Du cũng không khỏi mỉm cười vui vẻ. Như vậy rất tốt!

Khóc cũng được, cười cũng tốt!

Đây chính là mục đích ban đầu của mỗi buổi biểu diễn văn nghệ sau mỗi trận chiến, phải không?

Không gì quan trọng hơn việc giải tỏa những u uất, áp lực trong lòng!

Không ngạc nhiên khi tiết mục của Lận Vĩ được sắp xếp ở vị trí kết thúc.

Trong thời đại này, một bộ phim có thể được chiếu vài năm, mỗi năm không biết bao nhiêu lần.

Vì vậy, so với Hoàng Nghệ Đồng chỉ nổi tiếng trong quân nhân, Lận Vĩ tham gia vài bộ phim, có thể nói là nhà nhà đều biết.

Bất ngờ là sau khi vở kịch kết thúc, anh ấy lại thêm một tiết mục hát đơn.

Đây là lần đầu tiên Ninh Du nghe anh ấy hát, rất hay, không thua gì dân chuyên nghiệp.

Cô ấy không ngạc nhiên, quen biết nhiều năm, cô ấy hiểu rõ tính cách của người đàn ông này, những gì anh ấy quan tâm, luôn dốc hết sức lực.

Nghĩ đến đây, hàng mi dài của Ninh Du khẽ rung, trong đầu lại hiện lên những lời nói hôm qua, cô ấy thực sự đã suy nghĩ rất nghiêm túc.

Khi buổi biểu diễn kết thúc, trời chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ.

Các chiến sĩ khoác vai nhau đi về phía nhà ăn, Viên Ký Mai giọng khàn khàn chạy lại, trên mặt vẫn nụ cười tươi vui: “Chị Ninh, em về ký túc xá lấy hộp cơm, chị đi cùng không?”

Ninh Du đang kiểm tra máy ảnh và bản thảo, nghe vậy không ngẩng đầu: “Đi.”

Không ngờ, vừa dứt lời, đồng nghiệp đã đáp lại: “Ôi! Chị Ninh, suýt quên, em có hẹn với Đại Mỹ rồi, không đi cùng chị được.”

Vì vậy, khi Ninh Du ngơ ngác ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng dáng đối phương bước đi nhanh chóng.

Bất chợt, như nhớ ra điều gì, cô ấy quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông đứng không xa, mỉm cười với mình.

Lần này, Ninh Du chỉ do dự vài giây, rồi chủ động nói: “Cùng ăn cơm nhé?”

Ánh mắt Lận Vĩ trầm xuống, đoán rằng không phải kết quả mình mong đợi, nhưng vẫn gật đầu: “Được.”

Mùa hè nhiều muỗi, đặc biệt là buổi tối. Vì vậy, hai người giải quyết bữa tối trong nhà ăn đã đốt hương muỗi.

Dù vẫn bị nhiều người nhìn như xem khỉ, nhưng Ninh Du và Lận Vĩ đều có tâm sự, chẳng ai để ý.

Ăn xong, trên đường về ký túc xá, Ninh Du chủ động mở lời: “Bao giờ anh rời đi?”

Lận Vĩ: “Sáng mai.”

Ninh Du: “Về cũng tốt, ở đây điều kiện khắc nghiệt.”

Lận Vĩ liếc cô ấy một cái: “Em nghĩ anh là cậu ấm à?”

Ninh Du ngượng ngùng: “Em không, em không có ý đó.”

Lận Vĩ nhếch môi: “Không sao, nhiều người cũng nói anh là cậu ấm.”

Ninh Du: “...”

Thấy đối phương muốn tìm chỗ trốn, Lận Vĩ giành lại thế chủ động, ánh mắt thoáng qua nét cười: “Em định làm phóng viên chiến trường mãi sao?”

Tim Ninh Du thắt lại, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Mục tiêu là năm năm.”

“Ồ, nghĩa là còn ba năm nữa à.”

“Gì... Gì cơ?”

Không biết từ lúc nào, hai người đã đến trước cửa ký túc xá của Ninh Du.

Lận Vĩ đưa hai nén hương muỗi trong tay qua, đáp không đúng câu hỏi: “Cầm về đốt cho phòng.”

Ninh Du ngập ngừng nhận lấy: “Anh... Anh vừa nói...”

Lận Vĩ nhướn mày, vẻ mặt vô tội: “Anh vừa nói gì?”

Nghe vậy, Ninh Du nắm chặt hương muỗi trong tay, nghi ngờ mình nghe nhầm.

Vì trong lòng quá khao khát nên xuất hiện ảo thính?

Nghĩ đến khả năng này, Ninh Du thấy da gà sau lưng dựng hết lên... Thật xấu hổ.

Ninh Du vừa ngượng ngùng vừa hoảng hốt: “Không có gì, em đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta...”

“Đợi đã!” Lận Vĩ bất ngờ lên tiếng ngắt lời.

Ninh Du lấy hết can đảm định nói “chúng ta không hợp nhau”, cảm thấy bối rối: “Sao vậy?”

Lận Vĩ mỉm cười, đôi mắt như hoa đào: “Vừa rồi bị em cắt ngang, suýt nữa thì quên mất.”

Ninh Du có phần sững sờ... cô ấy không có ngắt lời.

Biểu cảm của cô khiến Lận Vĩ bật cười, ôm bụng.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy cô gái tốt tính sắp đen mặt bỏ đi, anh ấy mới ngừng cười, xoa đầu đối phương, giọng dịu dàng: “Đừng suy nghĩ linh tinh, anh sẽ chờ em, chờ ba năm.”

Ngay lúc đó, Ninh Du cảm thấy đầu óc ù đi. Làm sao anh biết được điều khiến cô ấy băn khoăn nhất?

Rõ ràng cô ấy chưa nói gì, nhưng Lận Vĩ lại tự mình cười: “Ừm... có lẽ là... anh rất thông minh.”

“Được rồi, mau về đi, muỗi sẽ cắn đấy.”

Cảm nhận được má mình bị nhéo nhẹ, Ninh Du trong trạng thái ngẩn ngơ trở lại bình thường: “Anh nói gì?”

Lận Vĩ bất lực, giơ tay chọc chọc vào trán cô ấy:

“Anh nói, mau về đi, muỗi nhiều quá.”

Ninh Du: “Ồ, được rồi, em về đây.” Nói xong, cô ấy lẳng lẳng đi về ký túc xá, hoàn toàn không để ý đến biểu cảm dở khóc dở cười của Lận Vĩ.

Đến khi ngồi trên giường gỗ, ngẩn ngơ suốt nửa giờ, Ninh Du mới ôm mặt, lặng lẽ trách mình bị sắc đẹp mê hoặc.

Anh ấy... thật sự sẽ chờ mình ba năm sao?

Thật không công bằng chút nào.

Nghĩ đến đây, Ninh Du lăn mình nằm trên giường, chờ dần nhìn trần nhà...

Chương 229: Chương 229

Lúc này, Viên Ký Mai đã xem toàn bộ màn kịch câm, cảm thấy mình vừa phát hiện ra một bí mật động trời.

Hôm sau, Ninh Du có nhiệm vụ đột xuất, không thể tiễn Lận Vĩ và Hoàng Nghệ Đồng.

Khi xong phỏng vấn và trở về ký túc xá, cô ấy ngạc nhiên khi thấy đoàn xe tăng vội vã ra ngoài doanh trại.

Bằng bản năng của phóng viên, Ninh Du không ngại bụi cát, chạy nhanh đến một chiếc xe jeep.

Trên xe, liên trưởng đang cau mày chuẩn bị xuất phát, hét lớn: “Phóng viên Ninh, nhanh lên.”

Làm phóng viên chiến trường không dễ, những năm qua, Ninh Du đã không kém gì chiến sĩ thường. Cô ấy nhảy lên chiếc xe đang chậm rãi chạy.

Vừa ngồi vững, chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra, cô ấy nghe một tin khiến m.á.u trong người như đông cứng:

“Người của đoàn văn công trúng mìn phục kích, chúng ta phải đi cứu viện... Bọn địch chó chết, gương cờ trắng đầu hàng rồi còn giở trò!”

Thực ra, ngoài câu “người của đoàn văn công trúng mìn phục kích”, Ninh Du không nghe rõ lời nào sau đó.

Lúc này cô ấy chỉ thấy mắt tối sầm, không thể tin người đàn ông hôm qua còn cố ý trêu chọc, nụ cười dịu dàng và ngang tàng, hôm nay đã rơi vào nguy hiểm.

Nếu biết trước...

Nếu...

Không!

Vân Mộng Hạ Vũ

Không có nếu!

Ninh Du cắn chặt môi, đến khi miệng đầy vị máu, mới tìm được nước mắt.

Lận Vĩ nhất định sẽ ổn!

Đoàn xe băng qua những đợt cát bụi, xóc nảy liên tục.

Ngồi ở ghế phụ, Ninh Du nắm c.h.ặ.t t.a.y vịn, lắc lư theo những cú xóc của con đường.

Nếu như thường ngày, chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy buồn nôn khó chịu.

Nhưng lần này, cô ấy hoàn toàn chìm trong sự lo lắng ngột thở, chẳng còn tâm trí để ý đến gì khác.

Lận Vĩ liệu có ổn không? Tại sao trước đó cô ấy lại suy nghĩ nhiều như vậy?

Hoàng Nghệ Đồng chỉ mới 18 tuổi, còn chưa kịp tổ chức sinh nhật.

Còn những đồng đội khác thì sao? Có an toàn không?

Vô số câu hỏi lặp lại trong đầu, chẳng biết đã bao lâu, đúng lúc Ninh Du cảm thấy mình sắp bị nuốt chửng bởi sự lo lắng và sợ hãi, xe đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, trung đội trưởng trên ghế lái vừa rút chìa khóa vừa dặn dò: “Phóng viên Ninh, đến nơi rồi, đội phá mìn lên trước, cô theo sau, nhớ đừng chạy lung tung.”

Ninh Du biết rõ quy tắc, gạt đầu vội vã, rồi mở cửa nhảy xuống xe.

Môi trường xung quanh khắc nghiệt, không khí đầy cát bụi ngột ngạt, Ninh Du kéo khăn che mặt lên, nheo mắt, lo lắng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong khung cảnh mờ mịt.

Nhưng không thấy.

Trong phạm vi có thể hoạt động, chẳng thấy bóng dáng quen thuộc nào.

Khi Ninh Du đứng ngây ngốc giữa cơn bão cát, cảm giác trống rỗng và bất lực dần chiếm lấy tâm trí, thì một giọng nói trong trẻo vang lên:

“Chị Du, chị cũng đến rồi à?”

Trái tim như bị đập mạnh, Ninh Du quay phắt lại, khi chắc chắn bóng dáng tiến gần không phải là ảo giác, nước mắt lập tức tràn ngập mắt cô ấy.

Hoàng Nghệ Đồng đã đến gần, thấy vậy có chút luống cuống: “Chị Du, đừng khóc, bọn em không sao, anh Lận Vĩ cũng không bị thương.”

Thực ra, nhìn nét mặt thoải mái của cô bé, Ninh Du đã đoán mọi người đều an toàn.

Nhưng có lẽ vì tâm trạng căng thẳng bỗng chốc được giải tỏa, cô ấy lại trở nên yếu đuối.

Nghĩ đến đây, Ninh Du cảm thấy hơi ngượng, đưa mu bàn tay lên lau vội nước mắt: “Các em vừa đi đâu vậy?”

Hoàng Nghệ Đồng mỉm cười đáp: “Ở trong xe, bên ngoài nhiều gió cát quá.”

Đúng rồi... Vội quá đến nỗi mất cả khả năng suy nghĩ, Ninh Du bóp trán, hỏi tiếp: “Mọi người đều không bị thương chứ?”

Nghe vậy, Hoàng Nghệ Đồng lắc đầu: “Xe đầu bị lật do bom, nhưng cứu hộ kịp thời, người chỉ bị thương nhẹ. Chị Tiểu Du, chị định đi tìm anh Lận Vĩ à?”

Ninh Du lắc đầu, bây giờ cô ấy có việc quan trọng hơn cần làm.

Quân địch dù đã đầu hàng nhưng vẫn gài b.o.m bẫy, hành động ngu ngốc gần như khiêu khích này liệu có ẩn chứa tín hiệu gì đặc biệt?

Cô ấy phải nhanh chóng gửi bản tin lên.

Nghĩ đến đây, Ninh Du giơ máy ảnh lên, nét mặt nghiêm túc: “Mọi người bình an là tốt rồi, tôi còn việc phải làm, lát nữa sẽ tìm các em.”

Thấy vậy, Hoàng Nghệ Đồng gật đầu hiểu ý: “Công việc quan trọng, bọn em ở xe thứ hai từ cuối lên.”

Ninh Du nhìn theo hướng chỉ tay của Nghệ Đồng: “Chị biết rồi, đừng nói với Lận Vĩ là chị đã đến.”

Hoàng Nghệ Đồng: “Được.”

Chụp ảnh, phỏng vấn, viết bài...

Khi Ninh Du thoát ra khỏi công việc bận rộn, đã hai tiếng trôi qua.

Công việc của các chiến sĩ vẫn chưa kết thúc, Ninh Du tranh thủ đến đội văn công.

Trong chiếc xe nhỏ, có tám chín người, thêm cái nóng gay gắt của mặt trời, ai cũng trông ủ rũ. Lận Vĩ đang ngồi ở hàng ghế cuối đọc sách, thấy người trong lòng xuất hiện trước mặt, lại còn nhếch nhác.

Dù có chút bất ngờ, anh ấy nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Vì vậy, anh ấy không hỏi gì, đứng dậy nắm tay Ninh Du đến ngồi ở hàng ghế cuối, mở nắp bình nước của mình đưa cho cô ấy, giọng đầy xót xa: “Uống chút nước đi, môi khô hết rồi.”

Vội vàng ra đi, nước trong bình của Ninh Du là từ sáng sớm, giờ đã hết, cô ấy đang khát lắm, không từ chối, nhận lấy uống vài ngụm.

Lận Vĩ thúc giục: “Uống thêm vài ngụm nữa.”

Nghe vậy, cảm nhận ánh nhìn tò mò của mọi người trong xe, Ninh Du không thoải mái mím môi, nhưng vẫn ngửa đầu uống thêm vài ngụm.

Ngoan quá, Lận Vĩ mỉm cười dịu dàng, rút khăn tay từ túi ra, nhúng nước trong bình, giọng nhẹ nhàng: “Lau mặt đi, em giống con mèo nhỏ rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lời vừa dứt, mọi người trong xe đều hít vào một hơi.

Đó là Lận Vĩ đấy!

Dù anh ấy trông có vẻ ôn hòa, nhưng thực ra rất xa cách, nhất là với nữ đồng chí.

Vậy nên... chuyện gì đang xảy ra thế này?

Trước đây, có lẽ Ninh Du đã sớm bỏ chạy, nhưng sau những chuyện đã qua, cô ấy đã hiểu rõ mình phải trân trọng hiện tại.

Cô ấy tự nhiên nhận lấy khăn và lau mặt.

Dù tai đỏ bừng, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy rất vui.

Lận Vĩ thông minh, đôi mắt đào hoa ánh lên nụ cười.

Anh ấy giúp Ninh Du lau mặt, cẩn thận đến từng chỗ.

Mọi người trong xe lại một lần nữa hít vào.

Ninh Du ngẩn người, rồi vô thức lùi lại.

Lận Vĩ bật cười, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người: “Sao thế? Cổ họng các cậu có vấn đề à?”

“Không, chỉ là... phóng viên Ninh với anh, khụ khụ... lão Lận, không giới thiệu sao?” Đều là đồng đội thân thiết, chẳng ai sợ vẻ mặt lạnh lùng của anh ấy, ngược lại còn tò mò hỏi.

Mọi người đồng loạt lên tiếng, không ngừng cho đến khi có câu trả lời.

Lận Vĩ không vội trả lời, nhìn Ninh Du, rõ ràng muốn cô ấy quyết định.

Thấy vậy, mọi người lại cười ầm lên, trêu anh ấy dù là đàn ông cao to, ngôi sao lớn, nhưng lại bị đối phương quản chặt.

Lận Vĩ không tức giận, tiếp tục ngắm nhìn cô gái bên cạnh, khóe mắt chứa đựng nụ cười mãn nguyện.

Mặt Ninh Du đỏ bừng vì bị nhìn chăm chăm, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, tự giới thiệu: “Chào mọi người, tôi là Ninh Du.”

Chương 230: Chương 230

“Biết rồi, biết rồi! Phóng viên chiến trường chứ gì!”

“Đúng vậy, mọi người đều rất ngưỡng mộ cô!”

“Thật sự đấy, phóng viên Ninh đúng là nữ anh hùng!”

“Anh hùng thì anh hùng, sao còn phân biệt giới tính?”

“Ồ, đúng rồi, là một anh hùng đáng kính!”

Lời nói của mọi người đầy vẻ tôn trọng, pha chút trêu đùa và thiện ý.

Ninh Du dần dần thư giãn, nhìn người đàn ông bên cạnh đang cười rạng rỡ, rồi tiếp tục: “Tôi là đối tượng của Lận Vĩ.”

“Ồ!!” Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, mọi người vẫn reo hò.

Những người thân thiết với Lận Vĩ nhất còn trêu: “Thế là tốt rồi, tên chướng mắt này đã có đối tượng, chúng ta có thể yên tâm.”

“Đúng, đúng, phóng viên Ninh, cô không biết đâu, Lận Vĩ thảm hại thế nào, hề chưa có người yêu là các cô gái chẳng nhìn thấy bọn tôi.”

“Phải đấy, cảm ơn phóng viên Ninh đã thu nhận tai họa này!”

“Đúng, đúng! Cảm ơn phóng viên Ninh đã thu nhận tai họa này!”

Vân Mộng Hạ Vũ

“Ê, ê, các cậu đủ rồi đấy, đừng dọa phóng viên Ninh của chúng ta chạy mất, nói ít sự thật thôi.”

Câu này khiến mọi người lại cười ồ lên, tiếng cười lớn đến mức nhanh chóng thu hút đồng đội tò mò đến xem. Thế là, chuyện Lận Vĩ có người yêu nhanh chóng lan truyền.

Mang lại chút niềm vui cho môi trường ngọt ngào.

Tất nhiên, sau những lời trêu đùa, biết rằng đôi tình nhân sắp phải chia tay, mọi người nhanh chóng tản ra các xe khác, nhường chỗ cho hai người.

“Còn nửa tiếng nữa là đoàn xe phải khởi hành, đến Thiên Kinh anh sẽ viết thư cho em nhé?” Lận Vĩ không hỏi Ninh Du tại sao lại đồng ý, có những chuyện không cần lời giải thích, anh ấy nắm lấy tay người yêu, xoa nhẹ vết chai trên ngón tay cô, giọng đầy mãn nguyện.

Ninh Du cúi mắt nhìn hai bàn tay đan vào nhau, không quen, đôi mi dài khẽ run. Đột nhiên, cô ấy nói: “Anh trắng hơn em nhiều.”

“Cái... cái gì?” Lận Vĩ ngơ ngác một chút, rồi cười lớn.

Không ngờ mình lại thốt ra lời thật lòng, Ninh Du ngượng ngùng, hoảng hốt: “Không... không cần viết thư, chỗ này có thể chuyển đi bất cứ lúc nào, để em liên lạc anh nhé.”

Khó khăn lắm mới ngừng cười, Lận Vĩ xoa xoa má đang đau vì cười nhiều, rồi thở dài: “Được thôi, nhưng... em đừng quên là mình đã có người yêu rồi nhé.”

Sao có thể quên được, đây là lần đầu tiên, và có lẽ cũng là lần duy nhất cô ấy thích một người.

Nghĩ vậy, cô gái luôn lạnh lùng bỗng mỉm cười, nắm c.h.ặ.t t.a.y Lận Vĩ, nghiêm túc hứa: “Em sẽ không quên.”

Lận Vĩ vốn là người thích được đăng chân lên đăng đầu, thấy cô ấy đáp lại, liền đan tay chặt hơn: “Vậy, có nên nói với Đình Đình chuyện chúng ta không?”

Ninh Du suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Đợi em về Thiên Kinh, nói trực tiếp với cô ấy.”

Nghe vậy, Lận Vĩ cũng không ép, chỉ cười nói: “Với tốc độ bận rộn của em, hy vọng em về Thiên Kinh trước năm ba mươi tuổi nhé.”

Dù là đùa, nhưng cũng không phải không có khả năng, lòng Ninh Du đầy áy náy: “Tối nay em sẽ gọi cho bố mẹ, báo cho họ biết về chuyện này.”

Nhắc đến bố mẹ, Lận Vĩ tò mò: “Anh còn chưa biết bố mẹ em làm gì, họ cũng ở Thiên Kinh à?”

Nói đến gia đình, nụ cười trên mặt Ninh Du giảm đi chút: “Hiện giờ họ không ở Thiên Kinh, bố em là phó bí thư tỉnh ủy tỉnh X, mẹ em đi cùng ông. Anh không cần quan tâm nhiều.”

Gia thế của cô ấy khiến Lận Vĩ hơi bất ngờ, nhưng điều đó không quan trọng nhất. Anh ấy siết c.h.ặ.t t.a.y Ninh Du, lo lắng hỏi: “Bố mẹ em đối xử với em không tốt sao?”

Ninh Du do dự một lúc, rồi nói: “Thật ra chúng em... không gần gũi lắm, họ thích anh trai em hơn.”

Lận Vĩ ánh mắt sâu thẳm, nhưng động tác tay lại rất dịu dàng. Anh ấy xoa đầu cô, cười đùa: “Vậy chúng ta không để ý họ nữa, cũng không nói với họ rằng em đã tìm được một ngôi sao lớn.”

Ninh Du đã qua tuổi khát khao sự công nhận từ bố mẹ, cô ấy cười phá lên: “Em cũng nghĩ vậy.”

Họ không ở bên nhau lâu.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiến sĩ đến thông báo phía trước đã an toàn.

Dù luyến tiếc, Ninh Du cũng không chần chừ. Cô ấy đeo khăn che mặt, ngăn Lận Vĩ tiễn mình xuống xe, rồi nhanh chóng nhảy xuống, sau đó bước nhanh đến phía sau xe.

Cả hai nhìn nhau từ trên xe và dưới đất, không nói gì nhưng cùng mỉm cười.

Họ đã sớm học cách tiễn biệt bằng nụ cười.

“Xuất phát nào!”

Phía trước ai đó hô lớn, ngay sau đó là tiếng động cơ nổ máy rầm rộ.

Ninh Du lùi lại vài bước, nheo mắt vẫy tay, hét lớn: “Lên đường bình an!”

Lận Vĩ cũng vẫy tay, nói to: “Về xe đi! Nhớ viết thư cho anh, gọi điện cũng được!”

Ninh Du: “Được!”

Đoàn xe chuyển bánh, cuốn theo cát và sỏi bay mịt mù.

Ninh Du nheo mắt nhìn dòng xe biến mất trong bụi mù, rồi chạy nhanh lên chiếc xe ban đầu.

Khác với lúc đến, liên trưởng cười tươi, hát vang một bài ca quân đội khi khởi động xe.

Tâm trạng lan tỏa, chẳng mấy chốc các chiến sĩ trên xe cũng hát theo.

Tiếng hát vang ra khỏi xe, bay về phía sau.

Rồi đoàn xe dài cùng hòa vào tiếng hát.

Tiếng ca quân đội mạnh mẽ và hùng tráng!

Ninh Du không hát theo, mặt mỉm cười ngắm nhìn khung cảnh hoang vu bên ngoài. Chiếc xe vẫn xóc nảy, nhưng lúc này, cô ấy thật sự cảm thấy núi sông hùng vĩ, cồn cát lấp lánh như vàng!

Khu nhà ở gia đình đơn vị 766 nằm độc lập bên ngoài.

Cách doanh trại khoảng hai mươi cây số.

Chín giờ sáng đầu tháng Bảy, mặt trời gay gắt đã treo cao.

Vài người vợ quân nhân đội nón rơm, mang giỏ xách, vừa đi vừa nói cười từ vườn rau về.

Họ nói từ cà chua nhà này đỏ và ngọt hơn, đến rau diếp nhà kia giòn hơn, rồi lại đến bí nhà ai đã thụ phấn.

Khi đi qua một tòa nhà, một phụ nữ mặt vuông tròn ngừng nói, tò mò hỏi: “Nghe chồng tôi bảo, đoàn trưởng mới của Đoàn 1 đã báo danh và được phân nhà, sao vẫn chưa dọn tới?”

Nghe vậy, mấy người kia ngược nhìn căn phòng trống trên tầng hai. Rồi có người hỏi phụ nữ mặt vuông tròn: “Tú Phân, nghe nói đoàn trưởng mới khá trẻ, chồng chị chắc đã gặp? Anh ấy bảo sao? Người dễ gần không?”

Vương Tú Phân thở dài: “Gặp rồi, dù sao cũng là cấp trên tương lai. Không nói nhiều, cũng không trẻ, 35 tuổi rồi. Nhưng...” Nói đến đây, chị ta lại nhìn căn phòng trống trên tầng hai.

Mọi người giục: “Nhưng sao?”

Thấy mọi người tò mò, Vương Tú Phân vừa đi về nhà vừa nói: “Nhưng người ta không phải đến độ tuổi này mới lên cấp đoàn, nghe nói đã làm chức chính đoàn sáu bảy năm rồi.”

“Ồ! Là người có tài... Chắc tới đây để tăng thêm kinh nghiệm.” Có người nhanh trí nói.

Vương Tú Phân gật đầu đồng tình: “Chồng tôi cũng nói vậy... Ai có tài thường khó gần, sợ sau này ngày tháng không dễ sống.”

Nghe vậy, mấy phụ nữ nhìn nhau, không biết ai thì thầm: “Lo cho mình trước đã, không biết vợ đoàn trưởng là người thế nào, mong không như người trước.”

Đây là đang nói đến người mới chuyển ngành lúc trước, vợ đoàn trưởng cũ kia, thật là điển hình của người không được lợi thì coi như thiệt thòi.

Khi nghĩ đến đây, vài người trầm ngâm, ngay lập tức mất hứng trò chuyện. Đang định chia tay về nhà thì nghe thấy tiếng động cơ rền rĩ.

“Đây là... nói Tào Tháo, Tào Tháo đến?” Quay đầu lại, nhìn thấy chiếc jeep quân sự và xe tải quân đội đậu dưới tòa nhà, Vương Tú Phân thốt lên.

“Đi thôi! Là người hay ma, nhìn sẽ biết!”

“Nói linh tinh gì vậy, đừng để bị bắt lỗi.”

“Biết rồi, biết rồi... Mau lên, nhiều người đang vây quanh, không chen được chỗ tốt đâu.”

“Ai không biết còn tưởng đi xem phim.” Dù nói vậy, nhưng chân mấy người vẫn nhanh chóng bước vào đám đông.

Bên kia.

Hoắc Tiểu rút chìa khóa, nhìn vợ ngồi ghế phụ, thấy cô hơi tái, lo lắng dặn dò: “Đừng vội, anh đỡ em.”

Lời vừa dứt, anh đã xuống xe, bắt chập những người tò mò vây quanh, mở cửa xe phụ.

Rồi cúi người, nửa đỡ nửa bế vợ xuống.

Lúc này, Hồ Tú đã xuống xe, bước tới đỡ con dâu, lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Lận Đình với bụng bầu gần bảy tháng, nghe vậy cười lắc đầu: “Mẹ đừng lo, con ổn mà.”

Hồ Tú vẫn không yên tâm, vì con dâu mang thai này thực sự không dễ dàng, ốm nghén đến tháng trước mới hết.

Nghĩ vậy, bà nhìn quanh, ánh mắt dừng lại dưới gốc cây lớn không xa.

Thấy vậy, Miêu Miêu cùng em trai khiêng ghế tới, liền đổi hướng nói:

“Mẹ, qua đây nghỉ ngơi.”

Lận Đình chưa kịp phản ứng, đã được mẹ chồng đỡ ngồi dưới bóng cây.

Sau đó, Miêu Miêu mang bình nước và quạt tới.

Bình nước cho mẹ, quạt thì đưa cho em gái, rồi cô bé dặn dò: “Ngồi đây với mẹ, quạt cho mẹ, đừng chạy lung tung, biết chưa?”

Năm nay đã 7 tuổi, gương mặt của Niên Niên càng ngày càng xinh xắn. Cô bé mím môi, ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy Niên Niên bỗng trở nên điềm đạm, ai cũng biết cô bé không muốn lộ ra chiếc răng cửa bị mất. Quả Quả chống nạnh cười phá lên, quên mất mình cũng từng xấu hổ khi thay răng.

Chương 231: Chương 231

“Quả Quả, đừng cười!” Niên Niên bị trêu, nắm c.h.ặ.t t.a.y nhỏ vung lên.

Nghe vậy, Quả Quả càng cười to hơn, ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Ha ha... lọt hơi... ha ha... em nói lọt hơi rồi... ha ha c.h.ế.t cười mất... a đau, đau quá.”

Nhìn em gái phồng má, đỏ bừng cả mặt, Miêu Miêu lập tức kéo tai em trai, nói nhẹ nhàng: “Còn đứng đó làm gì? Không thấy bố đang bận à?”

“Á... á... chị, thả tay ra, tai em rớt mất! Em đi giúp ngay mà!” Dù đã cao hơn chị chút đỉnh, Quả Quả vẫn không dám phản kháng, vừa kêu đau vừa xin tha.

Lúc này, Niên Niên che miệng cười ngây ngô.

Thấy Quả Quả ôm tai chạy đi, Lận Đình lắc đầu, cô thật không hiểu sao Quả Quả luôn nhớ ăn mà không nhớ đòn.

“Mẹ, bố chắc bận một lúc nữa, mẹ ngồi nghỉ, để con đi cùng bà nội.” Mặc dù các đồ dùng cơ bản trong quân đội đã có sẵn, nhưng đồ đạc như quần áo, sách vở, nôi niêu cũng nhiều, lại phải chuyển lên tầng hai, chắc phải mất vài giờ.

Mẹ mang thai khó nhọc, Miêu Miêu tự nhiên nhận nhiệm vụ trò chuyện với hàng xóm.

Nghe vậy, Lận Đình tỉnh lại, quay sang nhìn mẹ chồng đang vui vẻ trò chuyện với các quân nhân, mỉm cười gật đầu: “Con đi đi.”

Ở đây, dù các bà vợ quân nhân nhiệt tình trò chuyện với Hồ Tú, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ dưới bóng cây.

Vẻ ngoài quá trẻ trung và nhan sắc quá đẹp của cô đều khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Dĩ nhiên, điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất là tuổi của các đứa trẻ. Chị dâu nhà đoàn trưởng trông chỉ khoảng hơn hai mươi, chẳng giống người đã có con lớn như vậy.

Vân Mộng Hạ Vũ

Còn đoàn trưởng Hoắc 35 tuổi thì hợp lý hơn.

Nên... không chỉ là chồng già vợ trẻ, mà có lẽ đây là vợ hai của anh ta?

Dù sao thì thời nay, vì nhiều lý do khác nhau, trong quân đội cũng không thiếu những gia đình tái hôn hoặc tái lập.

Nhưng định kiến xã hội vẫn còn rất sâu sắc.

Bởi lẽ, từ “mẹ kế” chẳng bao giờ có nghĩa tốt.

Nghĩ đến đây, vài người bắt đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp dưới bóng cây với ánh mắt đầy ẩn ý.

Hồ Tú xin lỗi mọi người vì con dâu không khỏe, cần nghỉ ngơi, rồi chỉ tập trung chào hỏi mọi người mà không để ý điều gì bất thường. Chỉ có Miêu Miêu ít nói từ đầu, lặng lẽ quan sát và hiểu rõ những suy nghĩ của mọi người.

Vì vậy, khi Hồ Tú tự hào giới thiệu cháu gái, Miêu Miêu đột nhiên nở một nụ cười e thẹn, nói: “Chào các dì, cháu là Giang Nhất Nặc, em trai cháu là Giang An Nặc, chúng cháu là sinh đôi, năm nay 11 tuổi, chúng cháu là con nuôi của bố mẹ.”

Nghe vậy, mọi người mới hiểu ra, còn Hồ Tú thì ngẩn người, bà nhú mày nhìn cháu gái, không hiểu sao cô bé lại nói vậy.

Miêu Miêu nhẹ nhàng an ủi bà, nhìn mọi người, giả vờ tỉnh nghịch: “Không còn cách nào khác, vì mẹ cháu quá trẻ, trông không giống người có con lớn như cháu và Quả Quả, thà nói rõ từ đầu để tránh hiểu lầm... Các dì thấy đúng không?”

Nghe vậy, dù có người hiểu hay không lời châm biếm của cô bé, tất cả đều nở nụ cười.

Thực ra mọi người cũng không có ác ý, chỉ là “xem hình đoán chuyện”, thích đoán bừa mà thôi.

Vương Tú Phân thầm nghĩ trời ơi, cô bé này thật lợi hại, nhưng ngoài miệng lại nhiệt tình nói: “Nhất Nặc nói đúng, chuyện này không thể trách chúng ta, chủ yếu là vì chị dâu còn quá trẻ và xinh đẹp, trông giống như một thiếu nữ mới lớn.”

Có người nịnh nọt, mọi người liền hòa theo, lời hay cứ thế tuôn ra không ngớt.

Thấy vậy, Hồ Tú mới hiểu mọi người hiểu lầm điều gì, bà xoa đầu cháu gái, lo lắng cô bé và cháu trai sẽ bị bạn đồng trang lứa xa lánh.

Nhưng Miêu Miêu chỉ mỉm cười, hoàn toàn không để ý chuyện nhỏ nhặt này, như bố mẹ cô bé nói, chỉ cần nội tâm đủ mạnh mẽ, sẽ không sợ gì cả.

“Này, các cô có thấy chị dâu giống ngôi sao điện ảnh Lận Vĩ không?” Bỗng nhiên, không biết ai nói một câu như vậy.

Nghe thấy thế, mọi người lại tò mò nhìn người phụ nữ đang đứng dưới bóng cây nói chuyện với cô bé: “Nói thật, rất giống.”

Hiểu rõ cách làm vừa đ.ấ.m vừa xoa, Miêu Miêu dù có châm chọc mọi người nhưng không muốn hoàn toàn đắc tội, liền quay đầu nhìn Lận Vĩ đang giúp đỡ hàng, cất giọng gọi: “Cậu hai!”

Lận Vĩ đang nhận gói hàng từ xe, động tác khựng lại, nhìn cháu gái với vẻ bất lực.

Miêu Miêu tiếp tục vẫy tay: “Cậu hai, qua đây nào!”

Lận Vĩ nhét gói hàng vào tay anh rể, nghiêng răng nói: “Con bé c.h.ế.t tiệt lại lấy cậu ra làm trò.”

Hoắc Tiểu nhìn anh vợ đang đeo khẩu trang, cười nhẹ: “Đi đi, khuôn mặt của anh có thể mang lại nhiều thiện cảm cho nhà mình, không dùng phí lắm.”

Lận Vĩ đang phủi bụi trên người, nghe vậy liền khựng lại, như không thể tin lời này từ người em rể nghiêm túc.

Anh ấy vừa định mở miệng đáp trả thì thấy đối phương đã quay người bước đi.

Lận Vĩ: “...”

“Cậu hai?”

“Đến rồi!” Lận Vĩ dứt khoát bước tới.

Khi đến bên cô bé, anh ấy nháy mắt rồi vờ véo má cô bé như một hình phạt, sau đó tháo khẩu trang, mỉm cười chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Lận Vĩ, là cậu của cô bé này.”

Mọi người đều sững sờ, ngây ngẩn nhìn gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc, dường như mất đi khả năng nói. Một lúc sau,

không biết ai là người đầu tiên lên tiếng, một tiếng thét chói tai vang lên:

“A!”

“Lận Vĩ!”

“Là Lận Vĩ thật!”

Là phụ nữ mang thai, không những Lận Đình không thể giúp đỡ việc chuyển nhà mà còn được sắp xếp rất chu đáo.

Khi cô từ phòng ngủ chính vừa được dọn dẹp xong, đang ngồi dưới quạt và chớp mắt một lát rồi tỉnh dậy, phòng khách đã được sắp xếp gọn gàng.

Cũng vào lúc này, Lận Đình mới có thời gian ngắm nhìn bố trí trong nhà.

Nội thất và các vật dụng không khác gì mấy so với ở Thiên Kinh, nhưng diện tích lại rộng hơn.

Dù vẫn là ba phòng, nhưng nghe Hoắc Tiểu nói tổng diện tích lớn hơn mười mấy mét vuông.

Nếu phòng đủ lớn, có lẽ có thể nhờ thợ mộc làm một vách ngăn, tạo không gian riêng cho bọn trẻ.

Nghĩ đến đây, Lận Đình lại lấy giấy bút đi đến phòng ngủ phụ, định vẽ một bản phác thảo.

“Đã tỉnh rồi à? Xương cục từ chỗ lão Giang mẹ đã hầm xong, có muốn uống một bát không?” Trong phòng ngủ, Hồ Tú đang lấy quần áo từ hòm gỗ trầm ra, thấy con dâu bước vào, nhìn kỹ sắc mặt cô một chút, thấy cô hồng hào hơn mới yên tâm cười hỏi.

Lận Đình lắc đầu, cầm một chiếc áo giúp gấp: “Đã gần 11 giờ rồi, đợi ăn trưa luôn vậy, trưa nay mẹ cũng đừng nấu nữa, ra căng

tin mua vài món.”

Hồ Tú đáp: “Không cần, hàng xóm láng giềng gửi cho nhiều lắm, đủ ăn hai bữa rồi, còn gửi nhiều rau nữa, mọi người rất nhiệt tình, mẹ đoán chắc nhờ mặt mũi của Tiểu Vĩ.”

Lận Đình cười vui: “Phì, chắc chắn là vậy, nhắc đến anh con, anh ấy đâu rồi? Sao bọn trẻ cũng không có ở đây?”

Hồ Tú đặt quần áo đã gấp vào tủ: “Con khỉ con Quả Quả con cũng biết mà, làm sao mà ngồi yên được, dẫn Tiểu Hắc và Niên Niên ra ngoài, nói gì mà... khám phá thế giới mới? Thằng nhóc này ngày càng nói những điều kỳ lạ, Miêu Miêu không yên tâm nên đi theo.”

Chương 232: Chương 232

Đặt quần áo xong, quay lại thấy con dâu đang sắp xếp sách, bà lấy khăn lau chiếu: “Thằng Tiểu với Tiểu Vĩ đã đi đến trại, nói là tối mới về.”

Lận Đình cười sâu hơn: “Anh hai bị dọa chạy rồi đúng không?”

“Mẹ cũng nghĩ thế,” Hồ Tú cười lớn.

Những ngày tiếp theo, theo thông lệ, lãnh đạo cấp trên đãi một bữa tiệc chào mừng.

Lại có Hồ Tú, Quả Quả, Niên Niên và Tiểu Hắc nhiệt tình “ngoại giao”, gia đình nhanh chóng hòa nhập vào tập thể. Chỉ trong một tuần, Lận Đình đã nghe được nhiều chuyện từ miệng mẹ chồng.

Hôm ấy, sau khi bọn trẻ được vệ sĩ của Giang Khắc Tiên đưa đi, hai mẹ con lại ngồi trò chuyện.

Chuyện trò một lúc, đề tài chuyển sang những câu chuyện ở khu nhà.

“Ai cũng nói nhà nào cũng có chuyện khó, quả không sai. Mẹ thấy trại trưởng Đoàn 3 là người lơ mơ, việc nhà còn xử lý không xong, trông mong gì anh ta giỏi việc?” Hồ Tú vừa đập máy khâu vừa nói với con dâu đang viết vẽ bên cạnh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Trước kia ở Thiên Kinh, Lận Đình ít khi trò chuyện với các gia đình khác, giờ đến môi trường mới cũng vậy.

Không phải vì cô cao ngạo, mà do còn bận việc dịch thuật, lại thêm trời nóng nực, đứa bé trong bụng cứ quậy phá, cô chỉ muốn nằm nhà hưởng gió quạt, không muốn xã giao.

Nghĩ vậy, Lận Đình trong lòng càng cảm kích sự hiểu thấu của mẹ chồng: “Lơ mơ thế nào?”

Hồ Tú bữu môi: “Mẹ của trại trưởng Đoàn 3 đến chăm sóc sau sinh, chê cháu gái, liền làm khó con dâu, ngày nóng nực mà cho uống nước canh thiêu.”

“Canh thiêu?” Lận Đình ngừng viết, không tin nổi.

Hồ Tú gật đầu: “Nghe nói còn có cả canh thối... Ài, nói ra thì cô gái Cố Phương tuy năm sáu năm sau cưới mới có con, cuối cùng khổ tận cam lai, sinh được đôi con trai, không thì với bà mẹ chồng của cô ấy... chẹp chẹp.”

Lận Đình cười trêu: “Là do họ không thấu hiểu, như mẹ chồng con đây thông tình đạt lý, tìm đâu ra!”

Biết con dâu đùa, nhưng Hồ Tú vẫn vui sướng trong lòng: “Còn phải nói.”

Vậy là, mẹ chồng và nàng dâu lại cười ầm lên.

Cười xong, Lận Đình hỏi kỹ hơn vài câu, chỉ riêng việc trại trưởng Đoàn 3 là cấp dưới của chồng cô cũng đủ để cô không thể không quan tâm.

Có điều, sau khi nghe mẹ chồng kể chi tiết, Lận Đình càng bối rối: “Trại trưởng Đoàn 3 không biết chuyện này sao?”

Hồ Tú: “Anh ta biết gì chứ? Một tuần mới về nhà một lần, mà lúc anh ta về thì mặt mũi mẹ chồng đã tốt lắm rồi.”

Lận Đình nhú mày: “Vợ của trại trưởng Đoàn 3 không nói sao?”

Nghe vậy, Hồ Tú thở dài: “Có nói chứ, nhưng trại trưởng Đoàn 3 không tin, còn bảo mẹ anh ta từ xa đến chăm sóc mà vợ lại ghét bỏ, không có lương tâm... Thế nên mẹ mới nói anh ta mù quáng.”

Nói đến đây, thấy con dâu nhú mày, Hồ Tú trấn an: “Con đừng lo, hội phụ nữ trong quân đội đã can thiệp rồi. Mẹ nói với con chỉ vì tức bà già lắm lời đó. Sáng nay mẹ đi lấy xương lợn ở bếp ăn, con đoán bà ta nói gì không?”

Dù có thể đoán được, nhưng Lận Đình vẫn hỏi: “Nói gì ạ?”

“Bà ta nói bụng con tròn thế, chắc chắn là con gái, không đáng được ăn đồ ngon. Tưởng ai cũng trọng nam khinh nữ như bà ta sao? Mẹ mắng lại ngay. Nếu sau này bà ta dám đến làm phiền con, con cứ về nói với mẹ, mẹ sẽ mắng lại cho!”

Lận Đình chột hiểu, vừa cảm động vừa buồn cười:

“Không ngờ mẹ lại nhắc đến chuyện này. Mẹ yên tâm, con sẽ không bận tâm mấy chuyện vật vãnh đó đâu.” “Ha ha... Con không bận tâm là tốt rồi.” Hồ Tú hơi ngại, nghĩ rằng mình đã nói đủ khéo léo, nhưng con dâu vẫn nhận ra ngay.

Lận Đình cam đoan: “Mẹ yên tâm!”

Dù nói vậy...

Tối đó, sau khi tắm rửa xong và vào phòng ngủ, Lận Đình vẫn kể lại chuyện này với chồng, cuối cùng nhìn chồng:

“Anh hiểu ý em chứ?”

Hoắc Tiểu nằm nghiêng bên ngoài, một bàn tay lớn quen thuộc đặt lên bụng vợ, nghe vậy liền đáp: “Yên tâm, con trai hay con gái anh đều thích.”

Lận Đình rất hài lòng, giơ tay nhéo má chồng: “Không tệ, đoàn trưởng Hoắc nhà chúng ta ngày càng biết lấy lòng.”

Bị ánh mắt láu lỉnh và vui vẻ của vợ chọc cười, Hoắc Tiểu tiến tới ôm vợ và hôn say đắm. Một lúc sau, anh mới vùi đầu vào vai cô, cười trầm: “Là nhờ đồng chí Lận Đình dạy dỗ tốt.”

Anh tưởng vợ sẽ thưởng cho mình một cái ôm hay nụ hôn, nhưng không ngờ cô giơ tay lên, “Bốp!” một cái vào vai anh, giọng hơi chê trách: “Ồi dào. Buông ra đi, nóng c.h.ết mất.”

Hoắc Tiểu: “...”

Hoắc Tiểu nghi ngờ cuộc đời, lùi lại vị trí cũ, chỉ còn một tay cứng đầu đặt trên bụng vợ.

Vân Mộng Hạ Vũ

Không ngờ, Lận Đình tiếp tục đẩy anh: “Nằm ngửa ra.”

“Ồi trời, anh to đùng như thế này nằm sát vào đây, gió quạt bị anh chắn hết rồi.”

“Được rồi.” Hoắc Tiểu lại nằm ngửa ra, chỉ là biểu cảm càng thêm trống rỗng.

Anh... đã mất hết sự hấp dẫn rồi sao? Nghĩ vậy, đoàn trưởng Hoắc đây suy nghĩ lung tung, kéo áo lên, phát hiện cơ bụng mà vợ thích vẫn “còn sống”, mới lấy lại chút tự tin.

Anh nghiêng đầu, chuẩn bị phản đối vài câu, thì thấy vợ đã ngủ mất rồi.

Nhưng ngủ không yên, chân mày nhíu lại.

Hoắc Tiểu nhìn cô một lúc, thấy trên mũi vợ có chút mồ hôi, bèn lấy quạt lá chuối bên giường, từ từ quạt.

Khoảng hai, ba phút sau, khi vợ anh thư giãn chân mày và chìm vào giấc ngủ sâu, trái tim Hoắc Tiểu như chứa đầy kẹo bông gòn, mềm mại và ngọt ngào.

Hai ngày nữa trôi qua.

Khi cái bụng chưa quá nặng nề, Lận Đình cùng mẹ chồng tự mình dẫn các con lần lượt đến thăm những danh sư mà ông nội đã tìm được.

Miêu Miêu vẫn luôn ham học hỏi như thường lệ. Ngoài việc học quốc họa từ nhỏ, cô bé còn tỏ ra hứng thú với tình hình quốc tế và chính sách trong nước.

Lận Đình không biết liệu có phải cô bé bị ảnh hưởng bởi ông nội Giang hay không, nhưng sau khi xác nhận Miêu Miêu thực sự quan tâm, cô cũng không ngăn cản, để con gái theo học một giáo sư đã nghỉ hưu.

Còn về Quả Quả, cậu nhóc vẫn chỉ thích đánh đấm, nghịch ngợm, nên ngoài lớp võ thuật, cậu không tham gia thêm khóa học nào.

Chuyện cậu mỗi tối mặt mũi nhăn nhó bị chị gái lớn ép học tiếng Anh một tiếng rưỡi, Lận Đình coi như không tính. Trong ba đứa trẻ, người khiến Lận Đình ngạc nhiên nhất là Niên Niên, cô bé từ nhỏ đã được anh chị bảo vệ quá mức, vô tư vô lo.

Cô bé ban đầu nhõng nhẽo, không chịu học gì cả, mọi người đều định nhượng bộ.

Nhưng không ngờ, khi đi thăm anh hai tại đoàn văn công tổng cục chính trị cùng Hoàng Nghệ Đồng, tình cờ nghe thấy tiếng đàn violin, cô bé không thể rời bước.

Lận Đình và Hoắc Tiểu không có thiên hướng nghệ thuật, cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Dù trước đây phát hiện cô bé học hát rất nhanh, nhưng không liên hệ đến nhạc cụ, vì nhạc cụ thời đó rất hiếm, hầu như không thấy trong đời sống.

Nhưng giờ đây, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Niên Niên đã kéo được những bản nhạc khá hay.

Lận Đình vẫn không hiểu nhiều về âm nhạc, nhưng cô vẫn nhận ra sự trôi chảy của âm điệu. Ai mà ngờ được, đứa trẻ nhỏ được cả gia đình cưng chiều lại có thể kiên trì luyện tập mỗi ngày vài giờ trong suốt một tháng.

Từ những lần đầu tiên còn vụng về, đến giờ đây bản nhạc đã du dương, thật sự chỉ mất hơn một tháng.

Chương 233: Chương 233

“Con gái nhà chúng ta thật giỏi, anh nghe cô giáo Vệ nói rằng con bé có tài nghe tuyệt đối, là một nhạc sĩ bẩm sinh.” Hôm đó, Lận Vĩ dẫn người yêu mới chuyển công tác về thăm em gái. Anh ấy đứng ở cửa nghe xong một bản nhạc, rồi mới cười bước vào nhà.

Cái bụng tám tháng rưỡi của Đình Đình đã bắt đầu khó chịu, cô đang nằm trên ghế mây, vừa nghe nhạc vừa chớp mắt. Nghe thấy tiếng quen thuộc, cô mở to mắt, ngồi bật dậy vui mừng: “Anh hai, chị dâu? Sao hai người có thời gian qua đây? Báo cáo chuyển công tác của chị dâu xong rồi à?”

Ninh Du bước nhanh tới, đỡ bạn thân đang khó di chuyển, đến khi cô đứng vững mới buông tay: “Xong rồi, đã hứa với anh hai em là năm 30 tuổi sẽ về, nói phải giữ lời.”

Nghe vậy, Đình Đình mời hai người vào nhà ngồi, cười đáp: “May mà chị giữ lời, không thì anh hai khóc mất.”

“Đúng vậy, may mà Tiểu Du của anh là người giữ chữ tín.” Lận Vĩ không chút ngượng ngùng, ngược lại còn tự hào.

Ngồi xuống ghế, Đình Đình lườm anh trai: “Sao anh lại ngồi đây? Đi rót nước, lấy đồ ăn cho chị dâu đi, đến nhà mà còn làm khách à?”

Lận Vĩ vừa định ngồi cạnh người yêu thì dừng lại, rồi quay chân, vui vẻ đi rót trà.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thấy vậy, Đình Đình mới cười nhìn bạn: “Chị đang nghỉ phép à? Sau này vẫn ở Thiên Kinh phải không?”

Nhắc đến chuyện này, Ninh Du có chút ngại ngùng, nhưng vẫn đáp: “Chuyến thẳng đến thủ đô rồi. Anh trai em đợi ba năm, bọn chị đến với nhau không dễ dàng.”

Đình Đình hiểu, chị dâu muốn bù đắp cho anh hai.

Tốt lắm, cô thật lòng vui cho hai người.

Từ lúc vào nhà, nụ cười trên mặt Lận Vĩ không hề tắt. Nghe người yêu hiếm khi cảm tính một lần, đôi mắt đào hoa của anh ấy gần như cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Thế nào? Chị dâu em vừa về là anh đưa người qua ngay, chỉ để thông báo với em rằng bọn anh sắp cưới, em cảm động không?”

Rất cảm động, nhưng... nhìn vào khuôn mặt đặc ý của anh hai, Lận Đình đảo mắt hỏi:

“Ngày cưới định khi nào? Nhà chị dâu đồng ý rồi à?”

Lận Vĩ nhìn em gái, miệng dần tắt nụ cười, nghi ngờ em gái cố tình chọc vào chỗ đau của mình...

Bắt bẻ chỉ là trò đùa giữa anh em.

Thế mà, khi thấy anh hai kéo khóe miệng xuống, Lận Đình lại nhú mày.

Nhìn cảnh đó, Lận Vĩ bóp nhẹ tay người yêu rồi đặc ý: “Con bé này vẫn còn chút lương tâm.”

Ninh Du khẽ mỉm cười: “Đình Đình không cần lo về phía bố mẹ chị, dù sao chị với Lận Vĩ cũng không định về tổ chức tiệc cưới.”

Nghe vậy, Lận Đình càng nhúm mày.

Về hoàn cảnh gia đình của chị dâu hai, cô không tìm hiểu kỹ, nhưng qua vài lời lẽ tế cũng đủ nắm được phần nào.

Trọng nam khinh nữ, chính xác hơn, họ là kiểu cha mẹ có tính kiểm soát cao, con cái phải đi theo con đường họ vạch sẵn. Đặc biệt là con gái, lấy chồng, sinh con, và đem lại lợi ích cho gia đình mới là đúng đắn.

Thế nên khi chị dâu hai “nổi loạn” trở thành phóng viên chiến trường, quan hệ với gia đình dần xa cách.

Nhưng... cũng chưa đến mức kết hôn mà không về nhà.

Lận Đình tin tưởng anh hai, mấy năm qua anh ấy luôn cố gắng giành được sự công nhận từ bố mẹ chị dâu hai, tự nhiên sẽ không xúi giục gì.

Vậy nên, đây là quyết định của Ninh Du?

Chẳng lẽ... có chuyện không hay xảy ra gần đây sao?

Nghĩ thông suốt, Lận Đình liền hỏi thẳng.

Ninh Du ít khi nói về chuyện nhà, nhưng Đình Đình đã hỏi, cô ấy cũng không giấu diếm. Cô ấy vuốt nhẹ mái tóc đen đã chạm vai, giọng bình thản: “Trước khi đến Thiên Kinh, chị có về nhà một lần.”

Nói đến đây, cảm nhận được cái nắm tay an ủi từ người yêu, ánh mắt Ninh Du hiện lên nét cười, cô ấy tiếp tục:

“Họ cho rằng chị 30 tuổi là quá lớn, những chàng trai trẻ tốt sẽ không muốn lấy chị, nên họ tìm một người đàn ông 48 tuổi, có

chức vụ tốt để “tận dụng phế liệu”. Chị đã phải trốn ra ngoài lúc nửa đêm.”

Chuyện bị nhốt trong nhà không cho ăn, giấu hết giấy tờ cô ấy không nhắc đến.

Dù cô ấy không nói ra, Lận Đình cũng đoán được, cô hít một hơi lạnh: “48 tuổi? Kết hôn sớm thì con cái cũng tầm tuổi chị dâu hai rồi nhỉ?”

Vào cuối thập niên 70, việc kết hôn khi mới mười mấy tuổi vẫn còn phổ biến, huống chi là ba mươi năm trước.

Quả nhiên, Ninh Du nhếch mép cười mỉa mai: “Con trai lớn nhất chỉ nhỏ hơn chị một tuổi, cũng đã có 5 đứa cháu rồi.”

“Trời ơi... chị dâu hai, chị làm đúng lắm, nên như vậy, chúng ta tự quyết định, may là anh chị đều là quân nhân, họ có muốn can thiệp cũng không tới đây được. Không được, thời gian trôi qua không chờ ai, hai người mau kết hôn đi.” Lận Đình kinh ngạc trước mức độ điên rồ của bố mẹ bạn mình, liên tục thúc giục.

Lận Vĩ xoa đầu em gái: “Đơn xin kết hôn đã nộp rồi, sau này sẽ lấy giấy chứng nhận trước, còn đám cưới thì...”

Anh ấy liếc nhìn bụng bầu của em gái, cười nói: “Tiểu Du nói đợi khi em ở cũ xong sẽ tổ chức.”

Lận Đình ngơ ngác: “Không cần đâu, em còn khoảng một tháng nữa mới sinh, không ảnh hưởng đến việc đi lại đâu.” Ít nhất thì tham dự đám cưới không thành vấn đề.

Lận Vĩ cười, đưa tay chọc vào trán em gái: “Ngốc ạ, anh với chị dâu định đưa bố mẹ, anh cả chị dâu, chị cả anh rể, em út và Tiểu Nguyệt Lượng đến chung vui... hiểu tại sao phải đợi em ở cũ xong chưa?”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hiểu ra, Lận Đình nghẹn ngào, khoác tay Ninh Du, nước mắt lưng tròng: “Chị dâu hai, chị muốn mọi người cùng nhìn thấy con em phải không?”

Lý do chờ sinh xong mới tổ chức đương nhiên là để cô có thể tham dự đám cưới.

Nghĩ đến đây, Lận Đình càng thêm cảm động.

Ninh Du đúng là nghĩ vậy, chỉ là cô ấy không quen nói những lời quan tâm đó ra.

Cuối cùng, cô ấy chỉ ngại ngừng nói: “Là chị với anh trai em cùng quyết định.”

=

Buổi tối.

Khi chồng và các con về đến nhà, Lận Đình liền kể về việc anh hai và chị dâu dự định kết hôn sau hai tháng nữa.

Hồ Tú ngạc nhiên: “Tiểu Vĩ và Tiểu Du đến mà sao không ở lại ăn cơm?” Những ngày này, bà thường ra vườn rau của quân đội chăm sóc nên không biết nhà có khách.

Lận Đình đáp: “Họ đến khoảng một hai giờ rồi đi, nói là tranh thủ chị dâu có kỳ nghỉ nên đi xem nhà.”

Hồ Tú ngạc nhiên: “Mua nhà? Có định cư ở thủ đô không?”

Lận Đình đang gặm xương sườn, nghe vậy nuốt thức ăn rồi trả lời: “Nơi làm việc của hai người cách nhau chục cây số, nên họ định mua nhà ở giữa để tiện đi lại.”

Hồ Tú gật đầu: “Cũng tốt, dù không ở thì cũng có thể cho thuê.”

Như nhà họ, căn nhà ở Thiên Kinh cho thuê được năm mươi đồng một tháng, hơn cả lương nhiều người.

“Ừm, con cũng nghĩ vậy.” Lận Đình gặm xong sườn, cảm thấy tay dính dầu mỡ, định đứng dậy rửa tay thì thấy chồng đã nhúng khăn ướt, kéo tay cô lau giúp.

Chương 234: Chương 234

Dù đã là vợ chồng nhiều năm, thường xuyên rửa chân cho nhau, nhưng trước mặt mẹ chồng và các con, Lận Đình vẫn có chút ngại ngùng.

Đặc biệt là khi Quả Quả và Niên Niên cười khúc khích nhìn cô:

“Khụ khụ, để em tự làm.”

Cảm thấy tay vợ rút lại, Hoắc Tiểu cười khẽ: “Đừng động đây.”
Anh nhìn hai đứa nhỏ, nhướn mày: “Muốn bố lau giúp không?”

Quả Quả không sợ bố, liền nhăn nhó: “Muốn!”

Thấy vậy, Niên Niên cũng hòa theo: “Muốn!”

Lận Đình hơi ngượng, định nói gì thì thấy Miêu Miêu ngồi giữa hai đứa cười đề nghị: “Chị lau giúp các em nhé?”

Nghe vậy, Quả Quả liền rút rè: “Không, không cần.”

Dù chị cả rất cứng chiều, nhưng không phải là không có nguyên tắc, nên khi cảm thấy cổ mát lạnh, bé Niên Niên cúi đầu ăn cơm.

Lận Đình, con gái lớn nhà cô là một kho báu!

Sau bữa cơm.

Lận Đình được chồng dìu ra ngoài đi dạo. Tiện thể, họ bàn về tình hình công việc của Hoắc Tiểu.

Môi trường mới mà, luôn có những vấn đề cần thời gian để thích nghi.

Tất nhiên, không chỉ nói về công việc, họ còn bàn nhiều chuyện khác.

Như tình hình học tập của bọn trẻ.

Như nhiệm vụ dịch thuật của cô sắp hoàn thành và cô không dự định nhận thêm việc trong thời gian ngắn.

Hoặc như chuyện vợ chính ủy đến thăm ban ngày, hỏi cô có muốn tiếp tục làm giáo viên tiếng Anh.

Về việc làm giáo viên, Lận Đình đã từ chối.

Ít nhất là trong năm nay, vì vài ngày nữa sẽ khai giảng rồi.

Không thể mới đi làm vài ngày đã xin nghỉ thai sản được.

Hai vợ chồng đi quanh khu nhà ở gia đình, thỉnh thoảng còn chào hỏi vài câu với những người đang ra ngoài hóng mát. Nửa giờ trôi qua nhanh chóng.

Trên đường về nhà, Hoắc Tiểu đề nghị: “Đưa em về nhà rồi, anh sẽ đến nhà lũ trưởng gọi điện cho ông cụ.”

“Hả?”

Lận Đình ôm bụng: “Muộn thế này à? Có việc gì sao?”

Hoắc Tiểu đặt tay lớn lên eo vợ, giúp giảm bớt áp lực: “Nhờ ông cụ gọi cho lãnh đạo của anh hai và chị dâu.”

Nghe vậy, Lận Đình chớp mắt, rồi nhanh chóng hiểu ra. Cô nhúu mày: “Anh nói... có thể gia đình chị dâu sẽ nhờ quan hệ để chặn đơn xin kết hôn của họ?”

Hoắc Tiểu: “Không phải là không thể.”

Bố của Ninh Du có vị trí không thấp, dù quân đội và chính trị là hai hệ thống khác nhau, nhưng ai lại không có bạn bè chứ?

Lận Đình gật đầu: “Anh nói đúng, chúng ta có thể nghĩ hơi quá, nhưng đề phòng vẫn hơn.”

Thực tế, Hoắc Tiểu và Lận Đình không hề nghĩ sai.

Đơn xin kết hôn của Lận Vĩ và Ninh Du thực sự bị chặn lại.

Nhưng chỉ sau hai ngày, một cú điện thoại của tư lệnh Giang Khắc Tiên đã giải quyết vấn đề.

Sau khi chủ nhiệm Chu của Phòng Chính trị gác máy, ông ta vừa kinh ngạc vừa tức giận, hồi hận đến mức ruột gan như thắt lại.

Vân Mộng Hạ Vũ

Thực ra ông ta rất quý mến đồng chí Lận Vĩ, cũng không muốn làm khó người khác, chỉ định kéo dài một hai tháng để trả nợ ân tình từ trước.

Nào ngờ Lận Vĩ lại có quan hệ với cấp trên? Nghĩ đến sự thân thiết của tư lệnh Giang đối với Lận Vĩ trong lời nói vừa rồi, chủ nhiệm Chu không còn để ý đến mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng tìm đơn xin.

Ký tên, đóng dấu!

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, ông ta mới thở phào, cầm điện thoại gọi cho người nhờ ông ta giúp.

Khi điện thoại kết nối, chủ nhiệm Chu không giấu diếm, kể lại toàn bộ sự việc, cuối cùng vẫn không khỏi kinh ngạc: “Ông bạn

cũ, tôi thật không hiểu nổi, nhà họ Ninh không để mắt đến cả tư lệnh Giang sao? Ông ấy mới hơn năm mươi, còn nhiều cơ hội, cho dù cả đời này dừng lại ở đây, ông ấy cũng là nhân vật hàng đầu. Thế mà cũng không coi trọng? Thôi được rồi, tôi chỉ hỏi thế thôi, ông không cần giải thích thêm, dù sao tôi cũng đã trả nợ ân tình cho ông rồi.”

Nói đến đây, chủ nhiệm Chu với giọng không vui gác máy. Bạn học cũ của ông ta không quan tâm đến suy nghĩ của phó bí thư Ninh, nhận lời giúp đỡ chỉ vì muốn đổi phương nợ ân tình.

Tất nhiên, tình hình mà chủ nhiệm Chu truyền đạt, ông ta cũng đại khái truyền đạt lại.

Khi nhận được tin, phó bí thư Ninh gác máy, cả người rơi vào trạng thái bàng hoàng.

Rồi sau đó, là nỗi nhục nhã vô tận dâng lên trong lòng.

Nếu Ninh Du sớm nói rõ rằng người cô ấy thích là một người có hậu thuẫn, mấy năm nay ông ta đâu có làm khó đủ đường?

Nghĩ đến những lời ác ý mình và vợ đã nói với người đó trong mấy năm qua, phó bí thư Ninh càng thêm ngọt ngào.

Thế là xong, đừng nói đến việc xây dựng quan hệ, ngay cả việc sống hòa thuận cũng không thể. Nghĩ vậy, khi thấy vợ mang đĩa trái cây vào, phó bí thư Ninh cầm cái bút lông bên cạnh ném tới, quát: “Đồ nông cạn, cắt ra ngoài!”

“A! Ông phát điên gì thế! ! !”

Về sự hối hận của bố mẹ Ninh Du, Lận Đình hoàn toàn không biết.

Phải nói rằng, sau khi biết đơn xin kết hôn của anh hai và chị dâu đã được thông qua, họ cũng đã nhận giấy chứng nhận, cô

không còn để ý nữa.

Vì giữa tháng Chín, các triệu chứng trước khi sinh liên tục xuất hiện, khiến ngày tháng của Lận Đình trở nên khó chịu.

Thẳng thắn mà nói, ngồi không yên, ngủ không ngon, ăn uống phải kiểm chế, dù gia đình có chăm sóc an ủi thế nào, cô vẫn thấy bức bối. May mắn là trạng thái căng thẳng này không kéo dài quá lâu.

Sáng ngày Quốc khánh, còn hai ngày nữa là đến ngày dự sinh.

Với sự giúp đỡ của chồng, Lận Đình gội đầu, tắm rửa, cắt móng tay, chuẩn bị sẵn sàng để vào viện chờ sinh.

Trước khi đi, thấy ba đứa con cứ quẩn quýt bên mình muốn đi theo, cô cười lấy lược từ trong túi ra chải tóc lại cho các con gái và an ủi: “Mẹ sẽ sớm trở về, các con đừng lo lắng, ở nhà với bà nội nhé?”

Niên Niên chưa hiểu rõ về việc sinh con, nhưng cũng không ngăn được việc nhận ra sự căng thẳng của người lớn, cô bé dụi mắt vào vai mẹ và bướng bỉnh nói:

“Không, con muốn đi với mẹ.”

Miêu Miêu vốn rất hiểu chuyện, lần này cũng không dễ nói chuyện:

“Mẹ, Quốc khánh chúng ta được nghỉ ba ngày, ba ngày này chúng con sẽ đi với mẹ, con sẽ chăm sóc em.”

Nghe vậy, Quả Quả cũng gật đầu liên tục: “Mẹ, cho chúng con đi cùng nhé.”

Lận Đình không vội trả lời, cô buộc tóc cho con gái lớn, rồi kéo con gái nhỏ lại và nói: “Không đi!”

Được rồi! Các con thật sự lo lắng thì đợi đến ngày mẹ sinh hãy đi.

Vừa dứt lời, bụng cô co thắt.

Ban đầu, Lận Đình nghĩ giống như mấy ngày trước, chỉ là triệu chứng bình thường trước khi sinh, thỉnh thoảng đau.

Không ngờ, cô vừa tháo được một b.i.m tóc của Niên Niên, thì nước ối đã vỡ.

Thế là, khi Hoắc Tiểu mặt căng thẳng bế vợ ra xe, Hồ Tú cũng xách túi đồ đã chuẩn bị sẵn lên theo.

Miêu Miêu không nói một lời, khóa cửa nhanh chóng, rồi kéo em trai em gái leo lên xe.

Bằng mọi giá, cô bé phải tận mắt thấy mẹ sinh nở an toàn.

Theo lý mà nói, sinh con thứ hai phải dễ dàng hơn con đầu lòng.

Nhưng không phải lúc nào cũng vậy, ít nhất là với Lận Đình.

Từ lúc vỡ nước ối đến khi sinh, cô đã trải qua hơn mười giờ đau đớn.

Từ bảy giờ sáng cho đến hơn mười giờ đêm, tiếng khóc lớn mới vang lên từ phòng sinh.

Là một bé trai.

Giống như khi Niên Niên mới chào đời, vừa thấy cháu trai, Hồ Tú đã vui vẻ nói: “Giống thằng nhóc Tiểu như đúc.”

Chương 235: Chương 235

Lận Đình vì quá mệt mà ngất đi, mãi đến sáng hôm sau mới nhìn rõ mặt con trai.

Cô bé đứa bé đỏ hỏn nặng hơn 3 kg, nhìn mãi mà chẳng thấy giống Hoắc Tiểu chỗ nào.

“Mẹ ơi, dù em xấu nhưng chúng ta vẫn phải yêu em nhé.” Thấy mẹ có vẻ không vui, Niên Niên nhăn mặt lo lắng em trai không được yêu thương.

Dù là em trai, không phải em gái như mong đợi, nhưng Niên Niên vẫn rất vui vì cô bé đã là chị gái rồi!

Ừm... Dù em trông giống con khỉ đỏ.

Lận Đình mỉm cười: “Yên tâm đi, mẹ rất thích em trai, hơn nữa em còn nhỏ, lớn lên sẽ không xấu đâu.”

Nghe vậy, Niên Niên mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô bé thật đáng yêu.

“Đưa con cho anh.” Hoắc Tiểu cúi người, đặt con vào nôi rồi lấy khăn giúp vợ rửa mặt.

Lận Đình thực ra có thể tự làm, nhưng chồng cô bị quá trình sinh nở dài hôm qua làm sợ hãi, giờ thì lại đặc biệt ân cần, cô đành để anh giúp.

Khi đang nhấp ngụm nước ấm sau khi súc miệng, Lận Đình hỏi: “Miêu Miêu và Quả Quả không đến à?”

Hồ Tú đang gấp tã vào túi cười đáp: “Có chứ, hôm qua hai đứa lo lắng lắm, sao mà không đến?”

Nghe vậy, nhớ lại nỗi đau tối qua, không chỉ các con, mà Lận Đình cũng thấy sợ: “Thế giờ chúng đâu rồi?”

Hồ Tú nói: “Đi đón người ở cổng rồi, sáng nay không phải đã báo tin vui cho lão Giang sao? Ông ấy nhất định muốn đến xem.”

Lận Đình ngạc nhiên: “À? Chú Giang muốn đến à? Phiền phức quá nhỉ?”

Hồ Tú: “Ai nói không phải, nhưng lão Giang coi chúng ta như người nhà, vui vẻ muốn đến, chúng ta cũng không nên từ chối.”

“Dạ, đúng vậy.” Lận Đình đưa cốc nước cho chồng: “Bọn trẻ đang chờ ông ấy ở cổng bệnh viện à?”

“Đúng, tính theo thời gian thì chắc sắp đến rồi.” Nói xong, Hồ Tú bỏ công việc xuống, ra cửa nhìn, quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc ở cuối hành lang.

Bà ấy quay đầu lại, vui vẻ nói với con trai và con dâu: “Đến rồi, đến rồi, không chỉ lão Giang, mà cả Tiểu Vĩ và Tiểu Du cũng đến.” Vừa nói, bà vừa nhiệt tình ra đón.

Khi Giang Khắc Tiên vào phòng bệnh, như bao bậc trưởng bối khác, trước tiên hỏi thăm tình hình của Lận Đình. Xác định mọi người an toàn, ông mới cẩn thận và vui vẻ nhìn đứa bé trên giường.

Một lúc sau, ông cẩn thận xem từng ngón tay, ngón chân nhỏ xíu của đứa bé, cảm thán: “Đứa trẻ này thật bụ bẫm, trông giống Hoắc Tiểu, đã đặt tên chưa?”

Hoắc Tiểu lắc đầu: “Tên chính thì chưa, tên ở nhà là Miêu Miêu đặt, gọi là Tuế Tuế.”

Giang Khắc Tiên không ngờ cháu gái lại đặt tên, điều này làm ông rất vui, càng vui hơn là Hoắc Tiểu và Lận Đình đều đồng ý.

Tất nhiên, mặc dù trong lòng Giang Tư lệnh rất vui, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Hai vợ chồng cháu cũng rộng lượng thật, chuyện đặt tên lớn lao lại giao cho con trẻ, may mà tên rất hay. Niên Niên Tuế Tuế, nghe là biết anh chị em.”

Hoắc Tiểu thì không quan tâm: “Ba đứa trẻ đều đặt, nhưng chỉ có Tuế Tuế là phù hợp nhất.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lúc này, Miêu Miêu vỗ đầu em gái, giả vờ tiết lộ: “Tên của Niên Niên cũng do con đặt, khi đó con mới 5 tuổi.” Nên ông đừng lo bố mẹ sẽ không vui.

Chuyện này trước đây Giang Khắc Tiên thật sự không biết, ngoài sự ngạc nhiên còn có niềm vui.

Sau niềm vui, không tránh khỏi lòng cảm kích đối với vợ chồng Hoắc Tiểu và Lận Đình vì đã coi cặp song sinh như con ruột.

Công việc bận rộn, dù rất lưu luyến tình thân, Giang Khắc Tiên chỉ ở lại khoảng hai mươi phút rồi vội vàng rời đi.

Trong khoảng thời gian đó, do ông quá kín đáo, nên không ai trong bệnh viện nhận ra sự hiện diện của nhân vật quan trọng này.

Lận Đình không chỉ nhận được rất nhiều thực phẩm bổ dưỡng đắt tiền, mà còn được ông cụ tặng một bao lì xì dày.

Vân Mộng Hạ Vũ

Mấy người Lận Vĩ vẫn không nói lời nào, lúc này anh ấy mới thở dài hỏi: “Không phải nói là sinh xong sẽ báo cho bọn anh sao?”

Lận Đình đang uống canh, nghe vậy liếc anh trai một cái:

“Lúc đó hỗn loạn như vậy, làm sao mà nhớ được?”

Lận Vĩ không nói gì: “Hỗn loạn cả ngày sao? Sáng nay mới tỉnh à?”

Nghe vậy, Lận Đình cười khẩy: “Đợi đến khi chị dâu hai sinh, anh sẽ hiểu, em đoán chắc chân anh sẽ mềm nhũn.”

Dù cô không tận mắt thấy chồng chờ bên ngoài phòng sinh, nhưng từ lời kể của mẹ chồng và các con, cô cũng đoán được phần nào.

Ninh Du vừa nhận giấy chứng nhận kết hôn, chưa kịp tổ chức tiệc cưới, thực sự không chịu nổi chủ đề này, chỉ có thể cố giữ bình tĩnh bước đến nôi nhìn đứa bé.

Thấy vậy, Lận Vĩ mỉm cười:

“Vậy em rể mềm chân thật à?”

Lận Đình ghen lời, dù đó là sự thật, nhưng chồng mình phải tự bảo vệ: “Không! Có!”

Lận Vĩ hiểu ra: “Vậy là có rồi.”

Lận Đình: “Anh ấy đứng ngoài cửa mười mấy tiếng, chân... khu... khu... mềm chút không phải bình thường sao?”

Ồ? Đúng mười mấy tiếng à... Lận Vĩ liếc nhìn em rể đang lau tay cho em gái mình, hài lòng chuyển chủ đề:

“Đã báo cho bố mẹ chưa?”

Mới tỉnh lại không lâu, hoàn toàn chưa nghĩ đến việc này, Lận Đình theo phản xạ nhìn chồng.

Hoắc Tiểu gật đầu: “Em đã gọi điện cho anh cả, anh ấy nói hôm nay xin nghỉ về nhà báo tin vui. Cả Tiểu Đồng, Cố Phương... đều đã báo tin rồi.”

Lận Đình lập tức ngẩng cao đầu nhìn anh hai đầy đắc ý: “Hoắc Tiểu nhà em làm việc luôn chu đáo nhất!”

“Con bé thói cứ thích bênh người ngoài!” Thấy em gái tuy mặt vẫn còn hơi xanh xao nhưng ánh mắt lạnh lợi, Lận Vĩ yên tâm hẳn, không nhịn được mà đưa tay chọc trán cô.

Thấy vậy, Lận Đình vội ôm trán: “Chị dâu, anh hai lại bắt nạt em!”

Ninh Du quay lại lườm chồng: “Đình Đình mới sinh xong, chắc hẳn còn mệt, anh không thể nhường cô ấy một chút à?”

Lận Vĩ: “...”

Lúc sinh Niên Niên tuy có chút vất vả, nhưng cậu bé sinh vào ngày rất tốt, mừng 1 tháng 10.

Đến chiều mừng 3 xuất viện về nhà, vừa kịp ngày lễ.

May mắn là trong ba ngày nghỉ lễ quốc gia, Hoắc Tiểu không cần phải xin nghỉ.

Còn Lận Đình, từ một số khía cạnh cũng rất may mắn.

Ví dụ như dù sinh Niên Niên hay Tuế Tuế, cô đều không gặp phải thời tiết nóng nhất.

Vì vậy, tháng ở cữ lần này của Lận Đình vẫn rất thoải mái, thậm chí còn thoải mái hơn lần trước.

Các con đều lớn rồi, các bé lo lắng cô ở nhà buồn chán, ngoài giờ học, phần lớn thời gian đều ở bên mẹ.

Cô bé Miêu Miêu ngồi vẽ tranh cho mẹ xem, cậu bé Quả Quả thì thường chơi nhảy dây, cờ vây với mẹ.

Còn Niên Niên thì cầm đàn violin chơi cho mẹ nghe.

Trong khu nhà gia đình không có bí mật, từ khi dọn về đây, Lận Đình luôn được người ta ngưỡng mộ, bây giờ càng trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Điều mà người ta nói nhiều nhất là lòng hiếu thảo của các con. Mẹ nào có thể ghét những đứa con ngoan ngoãn như vậy?

Là người được mọi người yêu thương hết lòng, làm sao Lận Đình có thể cảm thấy cuộc sống khó khăn?

Đặc biệt là với sự chu đáo của mẹ chồng và sự dịu dàng của chồng.

Chương 236: Chương 236

Khi tháng 11 đến, Lận Đình chính thức kết thúc thời gian ở cũ, không chỉ sắc mặt hồng hào mà ánh mắt cũng tràn đầy niềm vui.

Sau thời gian ở cũ, đám cưới của Lận Vĩ và Ninh Du diễn ra.

Ba ngày trước đám cưới, Lận Đình lựa chọn quần áo để ra ga đón gia đình.

Nhưng mỗi lần đứng trước gương, cô đều không hài lòng: “Tăng hơn chục cân rồi.”

Hoắc Tiểu đang bế con dạo trong phòng, đến bên cạnh vợ, nhìn cô trong gương rồi bất ngờ cúi xuống cắn nhẹ vào má cô: “Em đẹp thế này mà nói béo gì chứ?”

Đó là lời thật lòng của anh, trước đây Đình Đình quá gầy, giờ mập lên một chút, cơ thể mềm mại, hồng hào, lại có mùi sữa, trông rất dễ thương.

Tất nhiên, giờ anh đã có kinh nghiệm, không dám nói chữ “béo” nữa, sợ bị mắng.

Nghĩ vậy, anh thấy vợ càng đẹp, không kiềm chế được, cúi xuống cắn thêm một cái.

Lận Đình: “...”

Bị cản đến phát cáu, Lận Đình kiễng chân, ôm lấy má chồng, cản lại một cái.

Hoắc Tiểu cúi xuống để cô cản, sau khi cô nguôi giận, anh nhìn vào gương, đặc ý: “Trông cũng đẹp đấy chứ.”

Biết anh nói đến dấu răng trên má, Lận Đình vừa giận vừa buồn cười: “Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn thích cản người à?”

Thực ra Hoắc Tiểu cũng không rõ, chỉ là theo bản năng, có lẽ vì “quá yêu”. Yêu đến mức không biết làm sao, không kiềm chế được, muốn hôn, muốn cản, muốn hòa làm một.

Lận Đình đang định thay bộ đồ khác, nghe lý do không đổi của chồng nhiều năm, không nhịn được cười. Thấy vợ vui, Hoắc Tiểu cũng vui, anh đặt con vào nôi, rồi lấy từ hòm gỗ ra một bọc đồ, bí ẩn: “Anh mua cho em bộ đồ mới.”

Lận Đình ngạc nhiên nhận lấy: “Mua lúc nào vậy?”

Nói xong, cô mở gói quà, bên trong là hai bộ quần áo.

Đó là hai chiếc áo dạ dài ngang gối, một chiếc màu đỏ kẻ caro, một chiếc màu trắng kem.

Phần dưới là một chiếc váy dài và một chiếc quần ống rộng.

“Thử mặc xem?” Hoắc Tiểu cầm chiếc áo đỏ kẻ caro đưa cho vợ.

Lận Đình háo hức mặc thử ngay, sau đó thay cả chiếc váy dài màu đen. Quần áo rất vừa với cô.

Phong cách không cần bàn cãi, chắc chắn là hàng thời trang, ngay cả ở thời sau cũng là kiểu dáng kinh điển.

Rõ ràng, chồng cô đã bỏ rất nhiều công sức.

Nghĩ vậy, Lận Đình vui vẻ quay một vòng trước gương, rồi ôm lấy eo chồng, nũng nịu nói: “Anh thật tốt quá.”

Hoắc Tiểu cúi xuống ôm vợ, cầm tựa lên vai cô, cười hỏi: “Em thích không?”

Tất nhiên là thích rồi. Lận Đình thầm nghĩ nhưng ngoài mặt lại khen ngợi: “Rất thích, mắt thẩm mỹ của anh ngày càng tốt!”

Hoắc Tiểu đặc ý: “Chủ yếu là có kinh nghiệm rồi.”

Lận Đình tin điều đó, bao năm kết hôn, nửa số quần áo của cô là do chồng mua: “Mua lúc nào vậy? Em không hề biết.”

Hoắc Tiểu: “Mấy hôm trước.”

Vợ thích làm đẹp, muốn giảm cân Hoắc Tiểu không phản đối, nhưng không nên giảm quá đà.

Cô muốn xinh đẹp khi gặp người thân, dự đám cưới, nên Hoắc Tiểu đã tranh thủ Chủ Nhật đến cửa hàng mua đồ.

Nhiều năm bên nhau, dù chồng không nói gì, Lận Đình cũng đoán được sự chu đáo của anh. Cô siết c.h.ặ.t t.a.y ôm eo anh hơn, vùi mặt vào n.g.ực anh, giọng thì thầm nhưng chân thành: “Anh à... gặp anh, lấy anh, thật tuyệt.”

Hoàn toàn không ngờ vợ lại nói như vậy, trong mắt Hoắc Tiểu, chỉ là hai bộ quần áo, nhưng tim anh vẫn không thể kiềm chế, đập mạnh vài cái: “Anh cũng vậy, gặp em, cưới được em, thật tốt... Vậy tối nay...”

“Khụ khụ... Được rồi, ôm xong rồi, em đi thử bộ khác đây.” Cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể chồng, Lận Đình vội vàng thoát khỏi vòng tay anh.

Vân Mộng Hạ Vũ

Hoắc Tiểu: “...”

Nhìn vào gương mặt hơi buồn của chồng, Lận Đình nhin cười: “Em nghĩ bộ đồ để đón bố mẹ, màu kem để dự đám cưới thì hợp hơn. Anh thấy sao?”

Hoắc Tiểu biết vợ đang cố tình trêu, nhưng vẫn vui vẻ đáp: “Được đấy, em thử bộ màu kem cho anh xem.”

Lời vừa dứt, anh khẽ tiến lại gần vợ, rồi vươn tay dài, nhắc cô lên vai.

Không phòng bị, Lận Đình hét lên: “Anh ăn gian!”

Hoắc Tiểu không nhận: “Là em chọc anh trước.”

Lận Đình càng ngạc nhiên: “Em đâu có!”

Hoắc Tiểu: “Vừa nãy ai nói gạt anh, lấy anh thật tốt? Em đã tỏ tình sâu sắc như vậy, anh đâu phải là người gỗ.”

...

“Đây là thủ đô sao? Thật là hoành tráng!” Trên đường theo dòng người ra khỏi ga tàu, Lý Đào Hồng cảm thấy mắt mình không đủ để ngắm nhìn.

Vác một gói đồ, Lận Thắng Lợi cũng kinh ngạc không kém: “Chả trách Đình Đình cứ bảo chúng ta ra ngoài đi dạo, thực sự mở rộng tầm mắt.”

Nhắc đến con gái nhỏ, Lý Đào Hồng liền nhìn quanh, tìm kiếm lối ra: “Không biết Đình Đình đã đến đón chúng ta chưa.”

Đi bên cạnh mẹ chồng, Hà Vân khuyên: “Em gái còn phải cho con bú, sợ là không rảnh.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Nghe vậy, Lý Đào Hồng vỗ trán: “Đúng rồi, đầu óc tôi thật... À, Tiểu Vân, đã đến thủ đô rồi, con không về nhà thăm sao?”

Mọi người đều quay sang nhìn khi nghe câu này. Hà Vân là người gốc thủ đô, cũng là một trong những trí thức trẻ đầu tiên xuống nông thôn, đã ở đại đội Hướng Dương hơn mười năm, chưa từng quay về lần nào.

Mọi người tuy biết chị ấy không hòa hợp với gia đình, nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

“Nhiều năm không liên lạc, về họ lại tưởng con muốn nhờ vả gì đó, không về nữa.” Đối với Hà Vân, nhà chồng mới là gia đình của chị ấy.

Có lẽ lúc mới lấy Lận Minh, chị ấy còn cân nhắc đôi chút ngoài tình cảm.

Nhưng bao năm qua, chồng luôn cưng chiều chị ấy hết mực, chị ấy sống rất hạnh phúc, chưa bao giờ hạnh phúc đến thế, vậy tại sao phải tự tìm phiền phức?

Nghĩ vậy, Hà Vân ngẩng đầu nhìn chồng, thấy anh ấy quả nhiên đang lo lắng nhìn mình, chị liền cười vỗ nhẹ vào anh: “Đừng lo lắng, có anh và mọi người là đủ rồi.”

Nghe vậy, Lận Minh lập tức nở nụ cười hiền lành.

Thấy anh chị dâu mười mấy năm tình cảm vẫn tốt đẹp, đi phía sau cùng, tay trái tay phải mỗi tay xách một gói đồ, Lận Hoàn không kìm được, lén liếc nhìn người bên cạnh, nghĩ đến tương lai của mình và Tiểu Nguyệt Lượng, liệu họ cũng sẽ hạnh phúc như thế chứ?

Lâm Giảo Giảo nghiêng đầu: “Sao vậy?”

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Lận Hoàn cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, lập tức quay mặt đi: “Không có gì.”

Lâm Giảo Giảo nghi ngờ: “Có chuyện gì mà tai anh lại đỏ thế?”

“Nóng quá.” Cảm nhận hơi nóng từ tai lan ra má, Lận Hoàn cảm thấy không ổn.

May thay, sự bối rối của cậu ấy không kéo dài, liền nghe mẹ nói:

“Ôi trời! Mẹ thấy Đình Đình rồi, nó thật sự đến rồi.”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía cổng ra, quả thật thấy bóng dáng quen thuộc.

“Sao mọi người đều đến đây? Không phải đã nói hôm nay sẽ đến chỗ Đình Đình trước sao?” Vừa ra khỏi ga, nhìn thấy con trai con dâu, con gái con rể đều chờ, Lý Đào Hồng vừa vui mừng vừa trách yêu.

Lận Vĩ đỡ lấy túi trên vai cha, cười nói: “Tiểu Du muốn đến đón bố mẹ, con làm sao không đi cùng được?”

Lận Đình cũng khoác tay mẹ, cười nói thêm: “Chị dâu nhớ bố mẹ lắm... Thế nào? Đường đi thuận lợi chứ?”

Chương 237: Chương 237

Nhìn thấy con gái út sắc mặt hồng hào, biết rằng con gái dưỡng sức tốt, Lý Đào Hồng càng vui hơn: “Thuận lợi, thuận lợi.”

Đã gần một năm xa cách, tự nhiên có nhiều chuyện để nói.

Nhưng đây không phải nơi để tâm sự, nên sau vài câu chuyện, mọi người liền cùng nhau ra ngoài.

Ban đầu, mọi người định đến chỗ Lận Đình, ngày mai sẽ chuẩn bị cho đám cưới.

Nhưng giờ Lận Vĩ cũng lái xe đến, cưới xin là chuyện lớn, đến trước một ngày vẫn tốt hơn.

Vì vậy, khi đến bãi đỗ xe, ngoài vợ chồng Lý Đào Hồng và Lận Thắng Lợi, những người còn lại đều định đến căn tứ hợp viện mới mua của Lận Vĩ và Ninh Du.

Chỉ khi lên xe, Lận Đình mới quay lại vẫy tay với cô gái càng lớn càng xinh đẹp: “Tiểu Nguyệt Lượng, hay là em đi cùng bọn chị?”

Cô ấy nhạy cảm, hơn nữa suốt năm qua luôn sống cùng bố mẹ, giờ đột ngột phải đến nhà anh hai không quen biết nhiều, e là sẽ không thoải mái.

Quả nhiên, Lâm Giảo Giảo chỉ do dự một chút rồi nhanh chóng bước tới.

Thấy vậy, Tiểu Hoàn cũng nhanh chân theo sau, chỉ nói một câu “em cũng đi”.

Khi về đến khu nhà ở gia đình, Hoắc Tiểu liên vội vã trở lại doanh trại.

Còn Lý Đào Hồng lúc này đã bế cháu bé lên, khen ngợi: “Đứa trẻ này lớn lên chắc chắn giống y chang con rể.”

Hồ Tú nói: “Đúng vậy, tôi cũng thấy giống, như được đúc ra từ một khuôn. Chỉ có Đình Đình là không nhận ra.”

Nghe vậy, Lý Đào Hồng xua tay: “Bình thường thôi, lúc Niên Niên còn nhỏ, nó cũng không nhận ra giống ai mà.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Thật ra, dù là Niên Niên hay Tuế Tuế, sau khi đầy tháng, cô đều nhận ra giống ai. Còn nhận ra đứa trẻ sơ sinh đỏ hỏn giống ai thì đúng là tài nghệ, vì cô không thể.

“Ôi ôi, nhãn mặt rồi, nhãn mặt rồi, còn có chút khó tính nữa chứ.” Lý Đào Hồng cười tươi rói, không chỉ vui vì đứa trẻ mà còn vì hạnh phúc hôn nhân của con gái.

Nói về tính khí, Hồ Tú có rất nhiều chuyện để kể: “Đứa bé này giống y chang Tiểu nhóc hồi nhỏ, bình thường rất dễ nuôi, nhưng dễ bị chọc giận thì tính khí rất tệ.”

“Vậy sao? Tôi thấy nhóc Tiểu tuy ít nói nhưng tính tình khá tốt mà?”

“Ha, tính tốt là tùy người thôi. Bà thông gia, để tôi kể cho bà nghe, con trai tôi hồi nhỏ...”

Thấy hai người trò chuyện ngày càng sôi nổi, không ai chen vào được, Lận Đình liền quay sang nhìn Tiểu Nguyệt Lượng và em trai đang uống trà, cười đề nghị: “Phía sau khu nhà có một ngọn đồi nhỏ, đồi không cao nhưng có nhiều cây phong, giờ lá đang đỏ rực. Hai em có muốn đi xem không?”

Nghe vậy, Lận Hoàn không trả lời ngay mà nhìn sang cô gái bên cạnh.

Cậu ấy thực sự muốn đi, vì ngoài vài ngày ngưng ngưng gặp gỡ trong dịp Tết, hai người chưa gặp lại nhau.

Trong gần một năm qua, họ chỉ duy trì tình cảm qua điện thoại và thư từ.

Thẳng thắn mà nói, Lận Hoàn luôn có cảm giác không thực tế, Tiểu Nguyệt Lượng có thực sự thích cậu ấy không?

Giờ họ khó khăn lắm mới gặp lại, nhưng trước đó cậu ấy đi tàu giữa chừng, suốt chuyến đi lại có gia đình xung quanh, hai người hoàn toàn không có cơ hội riêng tư.

Không biết có phải cảm nhận được sự kỳ vọng của đối phương, hay chính cô ấy cũng có nỗi nhớ, Lâm Giảo Giảo rất dứt khoát gật đầu: “Ở đâu vậy?”

Lận Đình đứng dậy: “Đạp xe đi, khoảng 10 phút là tới, chị sẽ chỉ cho các em. À, mang theo ít đồ ăn nhẹ, nước uống, mượn cả máy ảnh nữa. Chỗ đó đẹp lắm, đi dạo thoải mái, trước bữa tối về là được.”

Thế là, cặp đôi ngồi chưa được 10 phút đã lại ra ngoài.

Tháng 11, rừng phong thực sự đẹp mê hồn, nhìn từ xa như một bức tranh rực rỡ.

Khi đối phương khóa xe, bước qua lớp lá khô để đến gần mình, một cơn gió nhẹ bất ngờ thổi qua.

Ngay lúc đó, lá phong rơi rụng theo gió, Lâm Giảo Giảo lập tức giơ máy ảnh lên, bắt lấy khoảnh khắc đó.

“Chụp anh à?” Lận Hoàn bước tới, nhìn không chắc chắn vào máy ảnh.

Lâm Giảo Giảo gật đầu: “Ừ, cảnh vừa rồi rất đẹp.”

“Chỉ có cảnh đẹp thôi à?” Lận Hoàn nghĩ thầm rồi đưa tay về phía cô ấy: “Để anh chụp cho em một tấm nhé?”

Lâm Giảo Giảo lắc đầu: “Gió ngừng rồi, không nên lãng phí phim.”

Lận Hoàn, không lãng mạn chút nào, hơi bối rối: “Ý em là gì? Chụp ảnh còn phải có gió sao?”

Lâm Giảo Giảo ngẩng đầu nhìn cậu ấy, cười nói: “Em muốn bức ảnh đẹp nhất, vì đó là ảnh dành tặng anh.”

Lận Hoàn lờ nhịp.

“Tặng... tặng cho anh à?” Lận Hoàn bất ngờ, tim đập mạnh.

Lâm Giảo Giảo tự nhiên: “Đúng vậy, thật ra em đã muốn gửi cho anh ảnh trước đây rồi, nhưng ở huyện ta chụp xấu quá, chỉ có thể ngồi cứng đờ. Hôm nay có cơ hội, tấm vừa chụp cho anh rất đẹp, lát nữa rửa ra để dành cho em... A! Anh làm gì vậy?!”

Bị ôm chặt vào lồng ngực rộng rãi và xa lạ, Lâm Giảo Giảo giật mình, ngượng ngùng.

Lận Hoàn cúi xuống ôm chặt không nói gì, thật ra mặt cậu ấy đã đỏ bừng.

Nhưng đã ôm rồi, dù mặt đỏ đến bốc cháy, cậu ấy cũng không muốn buông tay.

Không ngờ cô gái lại mềm mại quá đỗi, như thể chỉ cần siết chặt hơn chút là có thể hòa vào cơ thể cậu ấy.

Nghĩ vậy, tay cậu ấy vô thức siết chặt hơn.

“Ai da... Buông... Buông ra, đau!” Lâm Giảo Giảo ngại ngùng không giữ được lâu, chưa kịp ôm lại đã suýt bị siết nghẹt thở.

Lận Hoàn vội buông: “Xin lỗi, xin lỗi, Tiểu Nguyệt Lượng em không sao chứ?”

Lâm Giảo Giảo tức giận đ.ă.m một cái: “Suýt nghẹt thở, anh không thể nhẹ tay chút sao?”

Lận Hoàn vô tội, dù không nghĩ mình dùng nhiều lực, cậu ấy vẫn cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, đây là lần đầu anh ôm con gái, không có kinh nghiệm, lần sau sẽ cẩn thận hơn.”

Nghe vậy, nhìn người đàn ông to lớn như gấu mà xị mặt, Lâm Giảo Giảo không thể giận được.

Không những không giận, cô ấy còn thích vô cùng.

Lòng ngọt ngào, Lâm Giảo Giảo kiễng chân hôn nhẹ lên cằm đối phương.

Thật ra cô ấy muốn hôn môi, nhưng không đủ chiều cao nên không tới.

Nhìn đối phương cứng đơ như đá, Lâm Giảo Giảo cảm thấy vậy là đủ rồi, nếu hôn môi thật, người này chắc ngất mất.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô ấy thoáng qua vẻ tinh nghịch, chủ động tiến lên ôm chầm lấy Lận Hoàn.

Sau đó, cô ấy tựa đầu vào n.g.ực người đàn ông, nghe nhịp tim càng lúc càng nhanh và mạnh, không hiểu sao, Linh Giảo Giảo vốn táo bạo cũng đỏ mặt dần, nhỏ giọng thì thầm: “Thôi được, nể tình anh rất nhớ em.”

Trái tim Lận Hoàn lại thất lại, cậu ấy không muốn tỏ ra kém cỏi thế này, nhưng có những việc là bản năng, hoàn toàn không thể kiểm soát.

Hơn nữa... cậu ấy thực sự rất nhớ Tiểu Nguyệt Lượng.

Nghĩ đến sự mềm mại trên cảm lúc này, Lận Hoàn mỉm cười hài lòng, ôm chặt cô vào lòng.

Khoảnh khắc này, cậu ấy chắc chắn rằng Tiểu Nguyệt Lượng cũng thích mình.

Ngày 8 tháng 11 là ngày lập đông, thích hợp để kết hôn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Đình và mọi người khởi hành từ khu nhà ở gia đình trước khi trời sáng.

Khi đến nhà lão Giang, cũng chỉ mới khoảng 7 giờ sáng.

Về việc tại sao đến nhà họ Giang, vì Ninh Du không thông báo cho nhà mẹ đẻ, ông cụ biết chuyện nên chủ động để cô ấy xuất giá từ nhà họ Giang.

Chương 238: Chương 238

“Tiểu Du, chúc mừng đám cưới!”

Bọn trẻ chào cô dâu xong, ngoan ngoãn ở phòng khách với ông, chờ phòng cưới được trang trí xong, chỉ còn lại hai chị em dâu, Lận Đình giúp cô trang điểm, nhìn bạn thân trở nên rạng rỡ, chân thành chúc mừng.

Ninh Du nhìn mình trong gương có phần xa lạ, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Lận Đình: “Cảm ơn gì chứ?”

Ninh Du chân thành nói: “Rất nhiều, rất nhiều. Chị không ngờ mình lại kết hôn với Lận Vĩ, và càng không ngờ may mắn gặp được gia đình tốt như vậy.” Thực ra, cô ấy muốn nói rằng mình không ngờ mình lại cưới được tình yêu, nhưng cuối cùng không dám nói ra.

Nghe vậy, Lận Đình tinh nghịch nháy mắt, định trêu vài câu thì nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, rồi tiếng reo hò phấn khích của bọn trẻ vang lên:

“Chú rể đến rồi!”

“Hôm nay cậu hai đẹp trai quá!”

“Ôi trời! Chú rể là Lận Vĩ thật sao!”

“Hu hu hu... Sao Lận Vĩ lại có thể kết hôn chứ?”

“Phì!” Lận Đình bị câu cuối cùng chọc cười, mãi mới ôm bụng nhìn cô dâu: “Chị dâu chờ chút nhé, anh hai chắc bị một đám fan hâm mộ vây quanh rồi, để em ra xem thế nào.”

Ninh Du che mặt: “Chị cũng muốn xem.”

Lận Đình: “...”

Bộ quân phục mới tinh, trước ngực gắn một bông hoa đỏ rực.

Đây là lễ phục cưới thịnh hành nhất hiện nay, bất kỳ chú rể nào diện bộ này đều trông thật anh tuấn, phong độ.

Nhưng hôm nay người kết hôn là Lận Vĩ, người đàn ông trong mộng của mọi phụ nữ trên toàn quốc, một ngôi sao lớn.

Vân Mộng Hạ Vũ

Giờ thêm hào quang của chú rể, vẻ đẹp của anh ấy thật khiến người ta chói mắt.

Ninh Du không tiện ra ngoài nhìn, Lận Đình liền cùng cô ấy nép sau cửa sổ lén quan sát.

Thấy mỹ nam bị bao vây đến không thể bước đi, hai chị em không nhịn được mà cười trộm.

May mà mọi người tuy hâm mộ ngôi sao lớn, nhưng cũng không làm lỡ giờ lành của đôi tân nhân.

Khoảng hơn mười phút sau, đại minh tinh Lận dung mạo tuấn tú, phong độ ngời ngời, đã đón được cô dâu của mình trong tiếng cười đùa và sự bao bọc của đám đông.

Hôm nay, Lận Đình không chỉ là người nhà chồng của cô dâu, mà còn là người nhà mẹ đẻ.

Chẳng hạn, khi mọi người lên xe, đi một vòng rồi quay lại tứ hợp viện, cô chỉ kịp cho con bú một lần, rồi lại bị gọi vào phòng tân hôn.

Việc trang trí phòng cưới, Lận Đình không tham gia, cô tò mò nhìn quanh.

Ngoài những vật dụng tiêu chuẩn, giường tủ đều mới tinh.

Tuy kiểu dáng đơn giản, không hoa văn, nhưng trong căn phòng được sơn trắng tinh khôi, mọi thứ thật tươi mát.

Nhìn quanh xong, Lận Đình mới quay sang chị dâu, thấy son môi chị đã bị nhòe.

Hiểu ra chuyện gì, cô lấy thỏi son ra, tinh nghịch nháy mắt: “Chị dâu, để em tô lại son cho chị.”

Vì không quen dùng son, Ninh Du quên mất son môi bị chồng hôn trôi, mặt đỏ bừng, không nói nên lời.

Thấy bạn như vậy, Lận Đình ôm bụng cười: “Ôi, hai người lấy nhau lâu rồi mà vẫn còn ngượng ngùng thế này.”

“Ngượng gì chứ?” Lận Tương mang bát chè trứng bước vào, tò mò hỏi.

“Không sao đâu!” Ninh Du vừa la lên xong, mặt bỗng nhiên đỏ bừng, muốn tìm chỗ nào đó để chui vào.

Thấy vậy, Lận Tương cũng đoán được phần nào. Cô đưa cái bát trong tay cho em dâu, ân cần chuyển đề tài: “Còn nhiều việc lắm, Tiểu Du ăn chút gì trước đã.”

Ninh Du nhìn hai quả trứng trong bát, lòng mềm lại: “Cảm ơn chị cả.”

Cả mặt Lận Tương rạng rỡ suốt ngày cưới em trai: “Đều là người trong nhà, nói gì khách sáo, ăn nhanh đi, để nguội mất ngon.” Nói rồi, chị ấy đưa bát còn lại cho em gái.

Lận Đình ngạc nhiên: “Còn có phần của em nữa à?”

Lận Tương: “Em vừa ra tháng, cần bồi bổ. Hơn nữa, em còn phải nuôi con nữa mà.”

Nghe vậy, Lận Đình vui vẻ bưng bát lên uống một ngụm: “Chị vẫn là tốt nhất.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Lận Tương lườm em gái ngọt ngào, không vội đi mà ngồi lại nói chuyện: “Hai đứa kết hôn xong còn phải đi khắp nơi không?”

Ninh Du lắc đầu: “Em chủ yếu ở thủ đô, Lận Vĩ chắc vẫn phải đi nhiều nơi.”

Lận Đình chen vào: “Chị dâu vừa được thăng chức làm phó tổng biên tập.”

Lận Tương không biết phó tổng biên tập là gì, nhưng thăng chức thì hiểu, chị ấy liền cười: “Ôi, nhà ta đúng là song hỷ lâm môn rồi!”

Lận Đình: “Đúng vậy. À, chị cả, em chưa kịp hỏi, chị và anh rể ở thủ đô được mấy ngày?”

Nghe vậy, Lận Tương có chút tiếc nuối: “Không gặp thời gian, ngày kia phải về rồi. Cuối năm anh rể em bận lắm, khó lắm mới xin nghỉ được vài ngày.”

Chị ấy còn nói thêm: “Hy vọng lúc em trai và Tiểu Nguyệt Lượng cưới, sẽ chọn vào kỳ nghỉ hè hoặc tết, lúc đó dễ xin nghỉ hơn.”

Lúc đó, Lâm Giảo Giảo bước vào thông báo cô dâu chuẩn bị ra mời rượu.

Nghe vậy, cô ấy không ngại ngần, thẳng thắn nói: “Việc này em đồng ý, sau này cưới vào mùa hè, tết thì lạnh quá.”

Sau khi nói xong, cô ấy quay lại nhìn người đang dính chặt ở cửa, cười hỏi: “Nhà mình em có quyền quyết định đúng không?”

Câu này vừa dứt, cả nhóm Lận Đình cùng cười phá lên: “Tiểu Hoàn, Tiểu Nguyệt Lượng nói đúng không?”

Lận Hoàn, cảm thấy như được cầu hôn, nở nụ cười trắng răng và dứt khoát đáp: “Đúng!”

Mọi người: “Ha ha...”

Bữa tiệc chỉ có bốn bàn.

Chủ yếu là đồng nghiệp và cấp trên thân thiết của Lận Vĩ và Ninh Du.

Tư lệnh Giang Khắc Tiên đích thân làm chứng hôn.

Ông mỉm cười nhìn cặp đôi mới cưới đọc lời thề, tuyên bố lễ thành, rồi ngồi vào bàn chính.

Khi cặp đôi bắt đầu mời rượu, mặt ông tràn đầy niềm vui, nhưng trong mắt vẫn thoáng nét băng khuâng... Lúc Giang Tuấn cưới, mặt ông cũng rạng rỡ như vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.

“Ông ơi, ăn thử thịt kho tàu đi, đây là món sở trường của bà ngoại.” Miêu Miêu thấy ông không vui, liền gấp cho ông một miếng thịt.

Nghe vậy, Giang Khắc Tiên tỉnh lại, vui vẻ nói:

“Vậy ông phải thử mới được.”

Thấy ông bắt đầu ăn, Miêu Miêu nháy mắt ra hiệu cho em. Hai đứa nhỏ lập tức vây quanh ông, mỗi đứa một miếng, miệng còn luôn miệng gọi “Ông ơi”, khiến ông cười không ngớt, quên hết mọi phiền muộn...

Tiệc cưới vui vẻ và náo nhiệt kết thúc, tiễn khách xong, nhóm Lận Đình không vội về nhà.

Mọi người ngồi lại chơi mạt chược, đánh bài, còn lũ trẻ thì tụ tập chơi trò chơi. Dù sao người thân cũng hiếm khi được gặp nhau.

Tận đến sau bữa tối, khi trời đã tối, hẹn nhau ngày mốt sẽ cùng bố mẹ đi chơi khắp thành phố, cả nhà sáu người mới chính thức từ biệt.

Về đến khu nhà gia đình, đã là mười giờ tối.

Bọn trẻ chơi cả ngày, giờ ai nấy đều buồn ngủ.

Hoắc Tiểu dẫn mấy đứa trẻ lớn đi rửa mặt, Lận Đình bế Tuế Tuế vào phòng ngủ chính.

Hồ Tú mệt mỏi nhưng vẫn nói: “Hôm nay con đã mệt cả ngày rồi, tối nay Tuế Tuế để mẹ ngủ với nó nhé?”

Lận Đình lắc đầu: “Con không mệt, mẹ mới là người bận cả ngày. Hơn nữa, con còn phải cho con bú.”

Nói xong, thấy mẹ chồng còn muốn khuyên, cô nói tiếp: “Cùng lắm mai con ngủ nướng thêm chút, mẹ nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy, Hồ Tú không nói gì nữa, ngáp dài rồi vào phòng tắm, rõ ràng là rất mệt.

Thấy vậy, Lận Đình quay về phòng, đặt con vào nôi.

Chương 239: Chương 239: Hoàn

Khi đã ru con ngủ, Hoắc Tiểu cũng bước vào.

Lận Đình hỏi nhỏ: “Bọn trẻ đã ngủ chưa?”

Hoắc Tiểu gật đầu, nâng khuôn mặt vợ lên, cúi xuống hôn lên môi cô rồi nhẹ nhàng nói: “Em cũng rửa mặt rồi ngủ đi, anh dọn xe xong sẽ về.”

“Vâng, anh đi đi.”

Sau khi chồng rời đi, Lận Đình không vội thu dọn mà đi thẳng vào bếp, đóng cửa để không làm ồn, rồi bắt đầu bận rộn.

Hoắc Tiểu hôm nay bận rộn chạy đi chạy lại, trông coi bọn trẻ, gần như không được ngồi nghỉ chút nào.

Thêm nữa, buổi trưa anh còn giúp anh hai uống rượu, tối lại lái xe về, đến sắt thép cũng chịu không nổi.

Nghĩ vậy, Lận Đình muốn chồng về có cái gì nóng để ăn, cô càng nhanh tay hơn... đánh trứng, rửa rau, nấu mì.

Hoắc Tiểu rón rén mở cửa, mùi thức ăn thơm phức ủa vào mặt. Anh mỉm cười gọi vợ.

Anh hít sâu một hơi, rồi nhìn vào phòng khách, cảm nhận không khí ấm áp.

Ánh đèn trần vàng cam tạo nên ảo giác như buổi tối gặp nhau lần đầu.

Trong khoảnh khắc đó, Hoắc Tiểu như vượt qua thời gian, trở về quá khứ.

Đôi mắt dịu dàng của vợ.

Anh còn nhớ rõ năm đó khi anh đến đại đội Thắng Lợi đón mẹ về nhà, mở cửa chào đón anh cũng là một căn phòng ấm áp và nụ cười hiền.

Đó chính là... khởi đầu của sự rung động trong lòng anh.

“Đang ngần ngợ làm gì đấy? Mau lại đây, em đã nấu mì trứng rau rồi.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Tiếng gọi của vợ làm Hoắc Tiểu bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng.

Anh bước nhanh tới bàn ăn, nhìn bát mì nóng hổi trên bàn, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của nhiều năm trước... Phải rồi, năm đó cũng có một bát mì nóng như thế này.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tiểu cười, ngồi phịch xuống ghế, nhưng không vội ăn, anh giơ cánh tay dài ôm lấy vợ vào lòng.

Không ngờ anh làm thế, Lận Đình đã nhẹ một cái vào người chồng, nói: “Ăn đi chứ, không đói à?”

Hoắc Tiểu một tay ôm vợ, tay kia thành thực gấp mì: “Đói rồi, nhưng muốn em ngồi cùng anh.” Nói xong, anh liền ăn một miếng lớn.

Lận Đình không hài lòng véo tai chồng: “Ăn từ từ, thối cho nguội rồi hãy ăn.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu dù không nói gì nhưng cũng chậm lại.

Thấy vậy, Lận Đình hài lòng, cô tựa người vào chồng, tìm một tư thế thoải mái rồi nói: “Em định nhận công việc dịch thuật.”

Hoắc Tiểu nuốt thức ăn, cau mày: “Nghỉ ngơi thêm đi? Nhà mình không thiếu tiền mà.” Nhất là từ khi đến Thiên Kinh, lão Giang đã lần lượt tặng cho bốn đứa con mỗi người một căn nhà lớn, nên tiền bạc không còn là vấn đề.

Lận Đình: “Em biết là không thiếu tiền, nhưng người làm công việc dịch thuật quá ít, em muốn giúp đỡ chút. Với lại, bây giờ em không dạy học nữa, làm một công việc thôi, sẽ không mệt lắm đâu...”

Dù vậy, Hoắc Tiểu vẫn không muốn: “Vậy... đợi thêm một tháng nữa nhé?”

Hiểu được chồng thương mình, Lận Đình chỉ do dự một chút rồi đồng ý: “Được, nghe theo anh.”

Nghe vậy, Hoắc Tiểu cười khế, gấp một miếng trứng cho vào miệng vợ rồi tiếp tục ăn.

Trong lúc đó, Lận Đình lại nói về kế hoạch tương lai: “Bây giờ môi trường ngày càng tốt hơn, em nghĩ, vài năm nữa nếu tình hình ổn, tốt nhất là có thể tổ chức một nhóm người cùng dịch thuật.”

Cô nói về một xưởng làm việc chính thức, chỉ là hiện tại chưa được phép kinh doanh tư nhân, nên lời lẽ có phần mơ hồ.

Hoắc Tiểu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện này không vội, chú Giang chẳng phải nói bên trên đang khôi phục kỳ thi đại học

sao? Đợi khi thật sự khôi phục rồi tính.”

Lận Đình gật đầu: “Em chỉ là suy nghĩ vậy thôi, mấy năm này là không thể.”

Về kỳ thi đại học, chắc chắn sẽ khôi phục, sắp bước vào năm 76, có nghĩa là chỉ còn chưa đầy hai năm.

Cô đã suy nghĩ kỹ, đợi con lớn hơn một chút, cô sẽ tiếp tục dạy học, cô rất thích nghề giáo viên.

Tất nhiên, cân nhắc đến việc chăm sóc gia đình, nghề lý tưởng trong lòng Lận Đình là giáo viên tiếng Anh đại học.

Nhưng trước hết, phải có bằng tốt nghiệp đại học.

Ừm, nguyên thân trước đây đã học đến năm thứ ba, đợi khi khôi phục kỳ thi đại học, phải hỏi rõ là học tiếp năm thứ tư hay thi lại.

Nhưng để làm giảng viên đại học, ít nhất phải học xong thạc sĩ...

Nghĩ đến đây, Lận Đình cảm thấy mười năm tới cuộc sống của cô sẽ rất phong phú.

Mười năm sau, sẽ là những ngày tươi đẹp của con cái...

Suy nghĩ như vậy, lòng Lận Đình tràn đầy kỳ vọng, cô giơ tay đặt lên vai chồng, cười chia sẻ với anh về những ước mơ tương lai.

Tương lai mà vợ nhắc tới có tất cả những người anh quan tâm, Hoắc Tiểu nghe mà mắt mày dịu dàng, không kiềm được quay đầu chạm nhẹ mũi và trán với cô.

Cảnh tượng thân mật và ấm áp này, vừa hay lọt vào mắt Miêu Miêu khi cô bé chuẩn bị vào bếp lấy nước.

Cô bé sững lại một lát, rồi nhanh chóng quay về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thấy chị như vậy, Niên Niên đang lăn lộn trên giường tò mò hỏi: “Sao thế?”

Miêu Miêu ra hiệu cho em gái “Suyt!” một tiếng, rồi nhanh chóng leo lên giường: “Bố mẹ ở ngoài, chị không ra nữa.”

Nghe vậy, Niên Niên che miệng cười trộm: “Em biết, em biết.”

Vân Mộng Hạ Vũ

Hành động của bạn nhỏ rất đáng yêu.

Rõ ràng, cô bé đã nhiều lần chứng kiến cha mẹ mình.

Miêu Miêu giơ tay chọc vào trán em gái, không vui nói: “Ngủ mau!”

Niên Niên lập tức đắp chăn, nằm im.

Miêu Miêu vẫn chưa yên tâm, bò dậy giúp em gái kéo chăn kín hơn. Thấy em nhìn mình chăm chú, Miêu Miêu bật cười bắt đầu kể chuyện.

Chưa đầy năm phút sau, cô bé đã ngủ say.

Lúc này, bên ngoài có tiếng động nhẹ, đoán là cha mẹ đã ăn xong, Miêu Miêu liền tắt đèn, nằm xuống, kéo chăn kín và nhắm mắt lại.

Quả nhiên, hai ba phút sau, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Trong bóng tối, Miêu Miêu nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng mẹ đang cẩn thận đắp chăn cho mình và em gái.

“Mấy đứa ngủ rồi, chắc mệt lắm.” Lận Đình khẽ nói với chồng khi đóng cửa.

Hoắc Tiểu nói: “Em cũng mệt, lát nữa ngâm chân xong, anh sẽ xoa lưng cho em.”

“Không cần đâu, ngủ một giấc là được, mai anh còn phải đi làm.”

Câu nói cuối cùng bị ngăn lại bởi cánh cửa đóng kín. Miêu Miêu mở mắt, nhìn về phía cửa, môi nở nụ cười.

Cô bé luôn biết tình cảm của cha mẹ rất tốt, những cảnh ăn cơm trò chuyện ấm áp vào đêm khuya không phải hiếm gặp.

Ngày trước, Miêu Miêu không hiểu sự ấm áp giữa hai người là gì. Mãi đến mùa hè năm ngoái, khi cô bé vô tình nghe các bà vợ ở khu gia đình trách chồng giấu quỹ riêng, tò mò hỏi bố, mới biết bố mình cũng có một khoản quỹ, và không hề nhỏ.

Dù đã một năm rưỡi trôi qua, Miêu Miêu vẫn nhớ rõ mình đã kinh ngạc như thế nào.

Trong mắt mọi người, đàn ông giấu quỹ riêng không phải điều tốt.

Nhưng bố rất坦然 nhiên xoa đầu cô bé: “Không phải giấu quỹ riêng, là tiền mẹ con cho bố làm quà vật. bố không có gì cần tiêu, nên để dành. bố lớn hơn mẹ con bảy tuổi, sau này... có lẽ sẽ ra đi sớm hơn. Số tiền này... để dành cho mẹ con phòng lúc tuổi già.”

Miêu Miêu cũng nhớ rằng, lúc đó cô bé không vui. Dù là em trai, em gái hay chính cô bé, đều sẽ hiếu thảo với mẹ, đâu cần lo chuyện dưỡng già?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt dịu dàng của cha, cô bé không thể giận được, thậm chí còn muốn khóc. Khoảnh khắc đó, Miêu

Miêu mười tuổi lần đầu tiên biết rằng, tình yêu dường như có vị chua...

Giờ đây, khi lớn hơn và chứng kiến nhiều hơn sự tương tác của cha mẹ, cô bé lại thấy tình yêu không chỉ có một vị, nó còn ấm áp.

Thật ra, nếu tính kỹ, Miêu Miêu thấy mình vẫn chưa hiểu tình yêu là gì.

Nhưng cô bé chân thành mong rằng, cha mẹ có thể yêu thương nhau đến già.

Và ngôi nhà cô bé yêu thương sẽ luôn là bến đỗ ấm áp.

HOÀN

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 239: Chương 239: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh